

Hiền Thần Khó Làm

Contents

Hiền Thần Khó Làm	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	38
10. Chương 10	44
11. Chương 11	48
12. Chương 12	51
13. Chương 13	55
14. Chương 14	58
15. Chương 15	61
16. Chương 16	65
17. Chương 17	67
18. Chương 18	71
19. Chương 19	75
20. Chương 20	78
21. Chương 21	82
22. Chương 22	86
23. Chương 23	90
24. Chương 24	93
25. Chương 25	96
26. Chương 26	99
27. Chương 27	103
28. Chương 28	107
29. Chương 29	110
30. Chương 30	116
31. Chương 31	120
32. Chương 32	124
33. Chương 33	128
34. Chương 34	132
35. Chương 35	136
36. Chương 36	139
37. Chương 37	146
38. Chương 38	157
39. Chương 39	163
40. Chương 40	171
41. Chương 41	176

42. Chương 42	179
43. Chương 43	185
44. Chương 44	191
45. Chương 45	194
46. Chương 46	197
47. Chương 47	202
48. Chương 48	205
49. Chương 49	209
50. Chương 50	212
51. Chương 51	216
52. Chương 52	220
53. Chương 53	224
54. Chương 54	227
55. Chương 55	230
56. Chương 56	234
57. Chương 57	238
58. Chương 58	243
59. Chương 59	249
60. Chương 60	254
61. Chương 61	259
62. Chương 62	262
63. Chương 63	265
64. Chương 64	268
65. Chương 65	271
66. Chương 66	275
67. Chương 67	278
68. Chương 68	282
69. Chương 69	288
70. Chương 70	291
71. Chương 71	300
72. Chương 72	303
73. Chương 73	310
74. Chương 74	313
75. Chương 75	320
76. Chương 76	323
77. Chương 77	332

Hiền Thần Khó Làm

Giới thiệu

Kiếp trước nịnh thần Hứa Từ bị lang đang bỏ tù, khắp chốn mừng vui. Duy chỉ có phé thái tử Lý H

1. Chương 1

Đạo này ít khách quá, đào hồ mới câu khách ấy mà á hi hi nói vậy thôi chứ lúc trước đã muốn edit một bộ trọng sinh rồi a

TRỌNG SINH CHI HIỀN THẦN NAN VI

Chương 1: Lang đang bỏ tù

Vương Triều Đại Diệu, năm Kiến Khang thứ bảy

Nịnh thần Hứa Từ bị quần thần kết phường vạch tội.

Tàn hại trung lương, làm việc thiên tư trái pháp luật, cấu kết ngoại địch, ý đồ mưu triều soạn vị.

Nguyên Đế long nhan giận dữ, tự mình mang binh điều tra phủ Thừa Tướng, lục soát ra mấy bức thư, từng bức đều nói về văn kiện quan trọng cơ mật của Diệu quốc.

Hứa Từ gần bốn mươi tuổi giữ chức thừa tướng cứ như vậy bị lang đang bỏ tù.

Mùa thu năm Kiến Khang thứ bảy, Nguyên Đế hạ chỉ, niệm cho từng có công cứu nước, miễn đi tử tội, mang vạ khó thoát.

Cửu tộc Hứa gia toàn bộ sung làm quân nô, bản thân Hứa Từ thì sung quân biên cương, cả đời không được hồi kinh.

Trong phòng giam cách vách truyền đến tiếng oán hận chửi rủa “Tiểu nhân gian trá” “Nịnh thần” “Nghịch chướng” “Súc sinh” không dứt bên tai, những người đó đều là quan to hiển quý bị y đưa vào lao ngục.

Thở khôn chết, nấu chó sấn.

Hứa Từ tiếp chiếu thư, trong lòng cười khổ.

Y vì Nguyên Đế san bằng tất cả những oan uổng sau lưng, đến nay Nguyên Đế muốn ổn định tức giận của người người, dứt khoát đẩy hẳn đi.

...

Trên quan đạo ngoài thành, Hứa Từ tay chân đeo gông cùm, một thân áo tù thô ráp vẻ mặt đề phòng nhìn nam tử anh tuấn cuối cực phẩm Hãn Huyết Bảo Mã ngăn lại đường đi.

Nam tử xem ra trên dưới bốn mươi, trên khuôn mặt anh tuấn như đao tước mày kiếm hơi nhíu, miệng mím môi, bình tĩnh nhìn Hứa Từ nghèo túng.

Áo dài hoa quý viền tím chỉ bạc càng đem thân hình cao lớn tuấn đỉnh của hắn tôn lên lóa mắt, khí thế bức người.

Người này chính là tiền thái tử điện hạ bị biếm thành bình dân —— Lý Hạo Sâm, vị tiền thái tử điện hạ bị Nguyên Đế cùng mình liên hợp kéo xuống đài.

Lý Hạo Sâm xoay người xuống ngựa, mặt lạnh đi nhanh đến. Hãn thể tới rào rạt, ngay cả hai quan sai phạm nhân cũng không dám tiến lên ngăn trở, thối lui để nhường chỗ cho hai người.

Hứa Từ cả người căng thẳng, theo bản năng lui về phía sau hai bước.

Hứa Từ có chút sợ hãi, năm đó y làm rất tuyệt tình, luôn sợ hãi Lý Hạo Sâm trả thù y.

Đến nay Lý Hạo Sâm từ trong ra ngoài tản mát ra khí thế bức nhân, phảng phất như muốn ăn sống.

Lý Hạo Sâm thấy Hứa Từ lui về phía sau thì mặt càng lạnh hơn, thân hình cao lớn của hắn vài bước liền vọt tới trước mặt Hứa Từ, nắm lấy bả vai y, hung tợn nói: “Đây chính là quyền thế ngập trời, hưởng hết

hạnh phúc tề nhân mà người nói trước kia?! Hứa Từ, người thật đúng là càng sống càng lùi! Lúc trước đã nói với người qua loại người tâm cơ sâu nặng như lão Tứ sẽ không bỏ qua cho người!” Trong giọng nói còn có mấy phần ý vị chỉ tiếc rên rỉ không thành thếp.

Đúng, y lúc trước nhìn người không rõ, chỉ vì e ngại hắn, muốn thoát khỏi hắn, liền cực lực giúp đỡ tứ hoàng tử nhỏ nhả nhìn như không lạnh không nóng, cũng chính là Nguyên Đế hiện tại mà công kích chen ép hãm hại hắn.

Rốt cuộc sau khi diệt trừ uy hiếp này, mình từng dào dạt đắc ý nói qua cho hắn: “Ta sẽ cầu Hoàng Thượng lưu lại người ở kinh, để người nhìn thấy ta quyền thế ngập trời như thế nào, hưởng hết hạnh phúc tề nhân như thế nào!”

Đến nay tám năm trôi qua, Lý Hạo Sâm đã là thương nhân phú khả địch quốc, mà y lại thành tù nhân.

Thật là phong thủy luân phiên lưu chuyển, cho nên hắn hôm nay là cố ý đến cười nhạo mình sao?

Hứa Từ giãy dụa vài cái, không thể từ trong tay Lý Hạo Sâm tránh thoát, đành phải thả nhẹ thanh âm, “Lúc trước là ta không đúng với người, nhưng chiều hướng thiên hạ hiện tại, đã thành kết cục đã định. Tiểu nhân gian nịnh ta đây cũng lạc đến kết cục như vậy, người cũng nên bớt giận.”

Lý Hạo Sâm nhìn ánh mắt cam chịu số phận của Hứa Từ, tâm mắt lại đảo qua mặt y.

Dưới mái tóc hỗn loạn của Hứa Từ là một khuôn mặt tuần tú đầy bụi bẩn cũng không lẫn át được.

“Ta cũng không phải giận người, chỉ là hận người nhìn người không rõ, cuối cùng lại hại bản thân.” Lý Hạo Sâm sờ sờ hai má Hứa Từ bởi vì bụi bẩn mà có vẻ thô ráp, “Ta lúc trước còn cho rằng tâm tư của người đối với ta sẽ giống như tâm tư của ta đối với người, lại không biết người lại bài xích như vậy.”

Cuối cùng là thở dài, Lý Hạo Sâm từ bên hông lấy ra một túi da trâu, rút nút lọ, đưa qua: “Đây là Bạch Ngọc du người thích uống nhất. Uống rượu, ta lại tiễn người một đoạn đường.”

Hứa Từ tiếp rượu Bạch Ngọc du, một ngụm uống cạn, gong cùm phát ra tiếng va chạm binh binh thanh thúy, thế mới biết đối phương chỉ là đến đưa tiễn, là mình lại lần nữa lấy tâm tiểu nhân đo lòng quân tử.

Đối lập với sắc mặt oán hận của thê nhi, trong lòng đắng chát. Bọn họ cũng từng được ích lợi từ y, hưởng hết vinh sủng vô thượng.

Mà nay gặp rủi ro, lại chỉ biết bài xích mình, hận không thể chưa bao giờ từng quen biết mình.

Y tự xưng là khôn khéo thông minh, thì ra lại là có mắt không trông.

Bạch Ngọc du ngọt lành lại cay xè, cực kỳ thơm mát.

Uống rượu qua đi, tâm cảnh của Hứa Từ lại trống trải mấy phần, nói trắng ra là chính là rượu tăng thêm can đảm của người sợ hãi.

Mượn ý rượu, trước kia lời không muốn phun ra lúc này cũng nói ra, “Là ta tiểu nhân, lúc trước cũng do ta, có tâm mượn thế của người tiến bộ trên đường làm quan, mới lá mặt lá trái với người. Nhưng trong lòng ta chung quy khó có thể tiếp nhận giữa nam nhân với nam nhân ... Sau này tứ hoàng tử xuất hiện, cũng cho ta cơ hội đào thoát.”

“A”, Lý Hạo Sâm cười có chút đắng chát, “Người thế nhưng lại dùng hai chữ đào thoát, nghĩ đến người khi đó hận ta tận xương. Nhưng ta tự hỏi chưa bao giờ ép buộc người, người đến cùng vì sao lại hận ta như thế.”

Hứa Từ há mồm muốn nói, cuối cùng lại ngừng. Hai người họ đến nay đều đã là năm bốn mươi tuổi, nửa đời người cũng đã qua, từng trải qua vô số lên lên xuống xuống, Hứa Từ sớm quên mất phần tâm tình cừu hận ban đầu của y là như thế nào.

Hiện tại tĩnh tâm nghĩ lại, Lý Hạo Sâm ngoại trừ lúc ban đầu lột đi tôn nghiêm thân nam nhân của y, cũng chưa bao giờ làm chuyện thương tổn y, ngược lại là giúp đỡ mình rất nhiều.

Tứ hoàng tử đăng cơ bảy năm, rối loạn giữa vua trên dân dưới bộc phát, dân chúng khổ không nói nổi.

Nếu là năm đó Lý Hạo Sâm xứng để, thế gian có lẽ sẽ không giầy vò đến mức như Luyện Ngục như vậy, y cũng không đến mức rơi vào kết cục như thế.

Làm đủ chuyện, đều vì hai chữ “Nhân quả” mà nên.

Y hiện tại nói càng nhiều, chỉ biết hối hận càng nặng.

Mặt trời dần cao, Hứa Từ xoa xoa mồ hôi trên trán, “Sắc trời không sớm, ta cũng nên...” Nói còn chưa xong, đã thấy Lý Hạo Sâm chợt biến sắc, quen biết ăn ý nhiều năm khiến trong lòng y run lên, thậm chí nói một tiếng không tốt.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lý Hạo Sâm ôm Hứa Từ lăn nhào qua một bên. Chỗ ban đầu của hai người, đã là cấm vãi vũ tiên. Hai quan sai dĩ nhiên tang mệnh trong vũ tiên.

Trên nhánh cây hai bên quan đạo, lục tục nhảy xuống mười mấy Hắc y nhân che mặt, bọn họ biến mất khí tức giấu trong bụi cây rậm rạp, làm người ta khó có thể phát hiện.

Một thân phục sức ám văn kia, hẳn cùng Lý Hạo Sâm đều rất quen thuộc, ám vệ, ám vệ trực thuộc Hoàng Thượng.

Lý Hạo Sâm thần sắc ngưng trọng, hẳn một tay túm Hứa Từ lên Hãn Huyết Bảo Mã, hai chân kẹp, liền muốn cho Bảo Mã chạy nhanh đi, mà Hãn Huyết Bảo Mã còn chưa chạy ra vài bước, liền bị một ám tiễn bắn trúng chân ngựa, Bảo Mã hí một tiếng, ngã xuống.

Lý Hạo Sâm bận rộn xoay người ôm Hứa Từ vào lòng, rơi xuống đất.

“Hoàng huynh một tay anh hùng cứu mỹ nhân đây quả thật xinh đẹp.”

Hứa Từ từ trong lòng Lý Hạo Sâm thăm dò nhìn lại, lại là Nguyên Đế một thân hắc y, hẳn không biết từ nơi nào toát ra, trên mặt treo nụ cười ôn nhu, trên tay là cây cung vừa bắn ra lại lần nữa thêm vũ tiên.

Vừa rồi hàn tên bắn trúng chân ngựa, chính là hắn bắn.

Đang muốn chửi ầm lên, Hứa Từ lại cả người dừng lại, đã không thể động đậy, nguyên lai là bị Lý Hạo Sâm điểm huyết đạo.

Lý Hạo Sâm nhân lúc vừa rồi muốn bảo vệ Hứa Từ, khi xuống ngựa thì té làm cánh tay bị thương.

Hắn cẩn thận đặt Hứa Từ qua một bên, chậm rãi ngồi dậy, hai chân tùy tiện khép lại, “Hoàng Thượng vì thảo dân cũng thật là nhọc lòng, kéo một cái vòng lớn như vậy.”

Nguyên Đế cười càng thêm ôn nhuận, trên mặt bình thường tao nhã mang theo mấy phần cố chấp, mang theo mấy phần nghiêng răng nghiêng lợi, “Vì có thể dẫn một mình hoàng huynh đến, cũng thật không dễ. Phụ hoàng ông biếm người thành thứ dân lại còn đưa tinh giáp ám ảnh cho người!”

Dùng không cánh tay không bị thương phải bèn đặt trên người, “Mục tiêu của người là ta, thả Hứa Từ, ta đã bị thương, trốn không thoát.”

“Hoàng huynh, người sống làm ta luôn không yên lòng, ” Nguyên Đế kéo cung, chỉ vào hắn, ánh mắt tha thiết, “Không bằng người đi chết đi, người chết ta liền thả hắn. Trầm hiện tại là Hoàng Thượng, nhất ngôn cửu đỉnh, quân vô hí ngôn, sẽ không lừa gạt người.”

Hứa Từ liều mạng chớp mắt với Lý Hạo Sâm, nói cho hắn đừng đáp ứng lời Hán Nguyên đế, mà Lý Hạo Sâm lại đột nhiên cười, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng tiến lại đây, hôn hôn khóe miệng y.

Xoa xoa mái tóc lộn xộn của y, Lý Hạo Sâm cuối cùng dùng cánh tay không bị thương ôm lấy y thật sâu, ghé vào lỗ tai y thấp giọng nói: “Hắn muốn giết là ta, người sẽ không có việc gì. Chỉ là ta sau này sẽ không còn cơ hội gặp được người nữa.”

Còn chưa chờ Hứa Từ cảm nhận mấy phần nhiệt độ trên người Lý Hạo Sâm, hắn đã thu hồi tay.

“Được!”

Hứa Từ trở mắt nhìn Lý Hạo Sâm trả lời được, trở mắt nhìn ngực hắn trúng tên, trở mắt nhìn hắn ngã xuống trước mặt y mất đi hô hấp, trở mắt nhìn Hán Nguyên đế tự mình lại đây kiểm tra thực hư.

Tất cả phát sinh đều rất đột nhiên, đột nhiên đến mức Hứa Từ có loại cảm giác thiên địa nháy mắt sụp xuống.

Tâm từng đột co rút đau đớn, trước mắt một mảnh mơ hồ, y ngay cả mở miệng lớn tiếng kêu cũng không có năng lực đó. Vẫn cho rằng mình hận hân, hận hân không tôn trọng mình là nam nhân, hận hân coi mình như đồ chơi để chơi đùa, hận không thể để hân đi chết.

Nhưng hôm nay hân chết, cảm giác tâm mình đều muốn bị giầy vò là chuyện gì? Thì ra trong quá trình hai mươi mấy năm truy đuổi cùng chạy trốn, mình đã sớm luân hãm, chỉ là vì phần lòng tự trọng của nam nhi kia, mà che mất tâm ý của mình. Nhưng mình bạch được tâm y này đã quá muộn, đến trễ tới trước khi hân chết cũng không có cơ hội nói cho hân nghe.

Hứa Từ ta có từ có đức gì, mà đáng giá Lý Hạo Sâm người đáp lại ái mộ.

Hai người là ta, thương tổn người là ta, đến nay một người đến tận đây cũng là ta, ta luôn luôn chưa thật lòng trả giá cho người, người vừa này nên hận ta mới đúng! Không, người hôm nay liền không nên tới! Hứa Từ ta không đáng cho người vì ta mà làm đến loại tình trạng này.

Hối hận chưa bao giờ từng có tràn ngập cõi lòng, nếu là thời gian có thể quay trở lại, mình nhất định sẽ nói cho hân tâm ý cuối cùng mới hiểu được, sẽ toàn tâm toàn ý đáp lại hân, tuyệt sẽ không liên hợp người ngoài thương tổn hân nữa.

Lý Hạo Sâm nếu có thể sống lại, y nguyện trả bất cứ giá nào!

Cho đến khi xác định Lý Hạo Sâm thật sự đã chết, Nguyên Đế mới thở phào nhẹ nhõm, lớn tiếng cười xoay người rời đi. Âm vệ bên người bận rộn xin chỉ thị đạo: “Bệ hạ, phạm nhân này...”

Nguyên Đế cũng không quay đầu lại, một cước lên ngựa mà âm vệ khác dắt tới, “Giết, lại tạo chút đao thương. Nói với bên ngoài là Lý Hạo Sâm đến cười nhạo Hứa Từ, lại gặp sơn tặc, mấy người đều chết dưới đao sơn tặc.”

Trùng lớn mắt, Hứa Từ oán hận nhìn bóng dáng Hán Nguyên đế rời đi, người này thật vô sỉ, đã là đế vương lại còn nói không giữ lời như thế.

Lý Hạo Sâm a Lý Hạo Sâm, người cuối cùng cũng xem nhẹ sự vô sỉ của Nguyên Đế.

Âm vệ lĩnh mệnh, rút ra trường đao bên hông, mạnh đâm đến Hứa Từ.

Ngực đau nhức một trận, ý thức dần dần mơ hồ.

Có thể đi rồi Lý Hạo Sâm, cũng tốt... Đăng bởi: admin

2. Chương 2

Hứa Từ khôi phục mấy phần ý thức trong đau đớn, nơi phát ra đau đớn là móng, nóng rất sinh đau.

“Bốp!” Lại một cú đánh, không có bất kì chuẩn bị tâm lý đau đớn kéo tới, Hứa Từ “A” kêu thảm một tiếng.

Tiếng kêu thanh thúy to rõ, chấn động đến mức cậu lập tức từ trong đàn độn thanh tỉnh lại mấy phần.

Hứa Từ chịu đau đánh giá bốn phía, vừa đánh giá liền dọa bản thân nhảy dựng.

Nơi này rõ ràng là hậu hoa viên ở Hứa phủ mà cậu thuở nhỏ chơi đùa lớn lên, núi giả chỗ lõm hình trăng non đó là nơi mình thích nhất chơi trốn tìm.

Cách đó không xa có một đôi nam nữ, nữ nhân đang quỳ trước mặt nam nhân bên cạnh, kéo góc áo nam nhân trung niên đau khổ cầu xin: “Lão gia, tha cho Tử Thanh đi, nó lúc này đã ngất đi rồi a!”

Mà Hứa Trường Tông cũng chỉ hung hăng kéo góc áo, hừ lạnh một tiếng, giận dữ nói: “Không hảo hảo giáo huấn, nó thật không biết trời cao đất rộng! Bây giờ hư tổn, cũng không biết là do ai! Tịch cử hàn thiên, lại đẩy ca ca mình xuống hồ nước. Người chỉ biết cầu tình cho nhi tử bảo bối của mình, nhi tử người khác thì không phải nhi tử sao? Tử Nhai bây giờ còn đang nằm hôn mê bất tỉnh trên giường đấy!”

Hứa Từ, tự Tử Thanh. Năm đó khi được Hoàng Thượng chọn làm thư đồng thái tử, cậu còn tên là Hứa Tử Thanh, sau này Hoàng Thượng nhất thời cao hứng, ban cậu danh “Từ”, từ nay về sau cậu liền sửa gọi “Hứa Từ”, coi “Tử Thanh” xem như là tên tự, người trong nhà đã quen, vẫn kêu là “Tử Thanh”.

Hứa Từ nhìn một màn trước mắt này, có chút ngây ngốc.

Mơ hồ nhớ đến mùa đông ba mươi năm trước, mình cùng đại ca thứ xuất Hứa Tử Nhai từng ở bên hồ xảy ra khắc khẩu. Đang lúc ồn ào, Hứa Tử Nhai đột nhiên chân sau đạp không khí lộn một vòng vào trong hồ nước.

Mẹ đẻ của Hứa Tử Nhai Lâm thị một mực chắc chắn là cậu đẩy Hứa Tử Nhai xuống, Hứa phụ giận dữ, trong hậu hoa viên thật lớn, liền sai người đánh mình thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng ném đi, chờ đến khi bảo dưỡng qua mùa đông, đến năm xuân thứ hai mới tốt hơn.

Còn chưa đợi cậu tự hỏi tất cả trước mắt đại biểu cái gì, trước mắt bỗng tối đen, cậu lại bị đánh hôn mê bất tỉnh.

Chờ lúc tỉnh lại, cậu đã nằm úp sấp ở trên giường.

Nghiêng mặt, trước mắt là đôi mắt hạnh nhân khóc sưng lên của mẫu thân.

Đôi mắt nhu mỹ sưng đỏ kia chạm đến một mảnh mềm mại trong lòng Hứa Từ, cậu không khỏi nhẹ giọng kêu, “Nương.”

Vương thị vừa rồi chỉ lo im lặng lau nước mắt, đến nay thì một tiếng kêu to, nàng mới khó khăn lấy lại tinh thần, nức nở nói: “Đứa con số khổ của mẹ a, con cuối cùng cũng tỉnh, con đã mê man ba ngày ba đêm rồi.” Dứt lời thì thương từ lòng lại đến, vì thì tử của mình mà ủy khuất, bắt đầu khóc nỉ non.

Do Vương thị khóc cạnh bên, Hứa Từ lẳng lặng nhìn dung nhan còn trẻ của nàng, trong lòng trăm chuyện ngàn hồi.

Trước mắt hết thấy cậu có thể xác định tuyệt đối không phải nằm mơ, bằng không tượng hình hung hăng vừa rồi là nhầm lẫn sao? Mông đến bây giờ một chút cũng không dám động.

Mình cứ nhiên không phải chuyển thể đầu thai mà là trở lại ba mươi năm trước?

Cậu tuy nghi hoặc khiếp sợ chuyện quái lực loạn thần này, nhưng trong khiếp sợ lại mang theo mấy phần mừng thầm.

Nghĩ đến ông trời còn có mắt còn tốt bụng, đưa cậu trở về quá khứ, để cậu có thể có cơ hội bù đắp khuyết điểm của mình.

Mông tuy đau nhức, nhưng trong lòng Hứa Từ lại thoải mái thư sướng như mây.

Vương thị còn đang khóc thút thít, Hứa Từ nghĩ phải nói gì đó không để mẫu thân thương tâm như vậy, liền hỏi: “Vậy Hứa Tử Nhai kia còn chưa tỉnh?”

Quả nhiên hữu hiệu, lời này vừa nói ra, Vương thị cắn khần tay, thê thê thăm thẳm, “Cũng không biết hài tử kia được nuông chiều đến mức nào, bảy ngày trôi qua, cũng không có dấu hiệu thức tỉnh.”

Hứa Từ nghe xong trong lòng cười lạnh, thật là tiểu nhân nhiều tác quái.

Tuy nói vào đông hồ nước lạnh lẽo, mà ngày trời trong nắng ấm, tiểu tử Hứa Tử Nhai kia lại mặc như một cái bánh chưng. Mới rơi xuống mấy giây, mẹ nó liền mang theo người hầu tỳ nữ hấp tấp đuổi tới, rơi xuống nước rồi cứu lên cũng chỉ qua một lát.

Nó có thể lạnh bao nhiêu? Rõ ràng là đang giả bộ bất tỉnh.

Cậu kiếp trước cũng là người trải qua qua hoàng thất tranh đấu, chính mắt thấy qua tứ hoàng tử giết cha đoạt vị, bản thân cũng tự tay thúc đẩy điều ác, sóng to gió lớn nào mà không xem qua. Vụ tính kế này, đến nay cậu xem ra quả nhiên chỉ là trò trẻ con.

Năm đó làm mình bị thương, hiện tại với cậu mà nói ngay cả phân lượng cào ngứa cũng không đủ.

Chiến tranh trong nhà, nhưng vẫn chỉ có một chữ “Chủ”, nhìn xem ai có thể lấy được quyền chủ gia (quyền làm chủ gia đình). Mẹ Hứa Từ Vương thị là chính thê của Hứa gia, Lâm thị dù được sủng, cũng chỉ là thiếp, đến nay trong nhà còn là mẹ cậu định đoạt.

Lâm thị muốn đập lên mình bò qua đỉnh đầu của mẹ, lấy quyền chủ gia, liền xúi giục thân nhi tử của ả ta làm cái khổ nhục kế này.

Cậu năm đó tuổi còn nhỏ, Hứa Tử Nhai ở trên giường giả bộ bất tỉnh hơn một tháng, cậu bị chút tí chuyện này làm cho choáng váng, chỉ cho rằng mình thiếu chút nữa hại người, trốn ở trong phòng một mùa đông không dám đi ra gặp người.

Mẫu thân cũng bởi vì chuyện này mà bị hại mất đi quyền chủ gia, thế nên sau này, khiến cho Lâm thị làm mưa làm gió mười mấy năm ở hậu trạch, chèn ép mẫu thân cuối cùng oán hận chất chứa thành họa, hàm oan mà chết.

Cậu tuy là đích tử (con trai trưởng), qua ngày thì lại như thứ tử (con trai thứ).

Sau khi đắc thế, cậu tuy rằng chinh người Hứa gia tử tử, tàn tàn, khổ khổ, nhưng cũng không thư thái sau khi báo được mấy phần đại cừu, càng nhiều là tiếc nuối khi mẫu thân không thể sống lại và cảm giác thất bại.

Đến nay cậu có thể sống lại, cũng không thể cho người này thương tổn mẫu thân lần nữa.

Ngoài cửa sổ sắc trời tối đen, sợ ảnh hưởng Hứa Từ nghỉ ngơi, trong phòng không có thắp đèn, chỉ thắp vài ngọn nến. Ánh nến liu liu mờ nhạt chớp chớp ánh lên mặt Vương thị.

Hứa Từ mắt sắc, nhìn thấy quầng thâm mắt ẩn ở chỗ tối của Vương thị, có chút đau lòng, “Mẫu thân, con cũng không còn trở ngại, mẹ đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Vương thị nơi nào chịu, “Con hài tử này, mẹ dù trở về phòng cũng ngủ không được, còn không bằng ở trong này trông con.”

“Mẹ, ” Hứa Từ dùng tay ở bên ngoài cầm tay Lâm thị, làm nũng, “Nhưng ngài ở trong này nhìn hài nhi như thế, hài nhi cũng ngủ không được nha, ngài cứ mau trở về đi thôi.”

Thật sự không lay chuyển được Hứa Từ, Vương thị đành phải dặn mấy tiếng, liền mang theo bên ngoài phòng hậu Lý ma ma trở về. Lúc đi cẩn thận mỗi bước đi, pha không yên lòng.

Lý ma ma từ nhỏ nhìn Vương thị lớn lên, tự nhiên biết tâm tư Vương thị, bà trước khi đi xách hai tiểu tư chăm sóc Hứa Từ Niệm Bạch, Niệm Hiếu dạy dỗ một trận, mắng hai người thiếu chút nữa đào hố chôn mình.

Hai người liên tục cam đoan nhất định sẽ chăm sóc nhị thiếu gia thỏa thỏa đáng đáng, Lý ma ma lúc này mới nhanh chóng đuổi theo Vương thị đi xa, trở về phòng ngủ.

Niệm Bạch cùng Niệm Hiếu cung kính đưa hai người rời đi, vừa muốn vào buồng trong hầu hạ, liền nghe nhị gia ở bên trong kêu, “Các người ở phòng xếp phía sau đi, có chuyện ta gọi các người, không cần tiến vào.” Hai người hai mặt nhìn nhau, cung kính đáp “Vâng” liền lui ra.

Ngoài phòng ngẫu nhiên có gió lạnh từ cửa sổ thổi vào, ánh nến lay động.

Hứa Từ ghé lên giường, suy nghĩ ngàn vạn.

Cậu ở nhà núp hết một mùa đông, dù sao cậu cũng là thư đồng của thái tử, mỗi ngày đều phải vào cung, phụ thân làm sao dám đánh cậu như vậy? Năm đó lúc này xảy ra chuyện gì?

Hứa Từ tĩnh tâm cố gắng vén lên ký ức phủ bụi đã lâu, mẫu chuyện ngày xưa như từng con bướm bay toản loạn, từ chỗ sâu bay đi ra.

Năm ấy cậu mười tuổi, là năm Vương Triều Thái Khang thứ hai mươi của Đại Diệu.

Tiên hoàng chính trực tráng niên, thái tử chỉ mới mười bốn tuổi, tứ hoàng tử còn đang ở nước láng giềng ăn nhờ ở đậu.

Hứa Trường Tông còn chưa phải là chính Tam phẩm Lễ bộ Thượng Thư, chỉ là chính Tứ phẩm Lễ bộ Thị Lang.

Lâm thị còn chưa chấp chương hậu trạch, làm chủ vẫn như cũ là mẫu thân cậu.

Hồi ức càng ngày càng đầy đủ, tâm Hứa Từ vốn thoải mái thích ý từng chút trầm xuống.

Theo lý thuyết cậu là thư đồng thái tử, dù Hứa Trường Tông có giận dữ, cũng không đến mức đánh cậu không thể xuống giường, chậm trễ chuyện thư đồng. Nhưng tình cờ là thái tử mấy ngày trước cưới ngựa té chân bị thương, đang ở Đông Cung dưỡng thương.

Nguyên nhân Lý Hạo Sâm té bị thương là bởi vì cậu, ở trong mã trường Hứa Từ nhất định muốn cưới một con thất liệt mã, Lý Hạo Sâm vì bảo vệ cậu chu toàn suất xuống ngựa.

Nghĩ đến đây, trong đầu Hứa Từ cũng không tự chủ được mà hiện ra trước khi chết Lý Hạo Sâm cũng vì phân tâm bảo vệ mình, khi ngã ngựa mới bị thương cánh tay.

Hứa Từ trong lòng buồn khổ, xem ra mình đối với thái tử mà nói, ngược lại là một sao chổi xui xẻo a.

Khó trách Hứa Trường Tông giận đánh cậu tới da tróc thịt bong, nghĩ là Hoàng Thượng giận chó đánh mèo ông ta.

Lý Hạo Sâm té bị thương sắp mười ngày, mình không đi vấn an hần tí nào, không biết hần thất vọng với mình bao nhiêu.

Hứa Từ trong lòng hạ quyết tâm, sáng mai cậu liền đi cầu phụ thân dẫn cậu vào cung vấn an thái tử!

Hứa Từ suy nghĩ cũng lâu, không chú ý tới ngọn nến trên giá lực tực đốt hết, ánh nến từng tí từng tí ảm đạm, trong phòng dần dần tối đen, Hứa Từ trong bóng đêm chìm vào mộng đẹp.

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, Hứa Từ liền kêu Niệm Bạch, Niệm Hiếu đến hầu hạ mình mặc quần áo rửa mặt.

Khi mặc quần áo tận lực không chạm đến móng, không biết sao mà quần áo mùa đông đều rất nặng, hơn nữa còn phải mấy cái.

Áo lót, trung y, áo khoác, phía trước phía sau cộng lại, ép Hứa Từ gào ngao ngao.

Niệm Bạch sau khi vì Hứa Từ mặc lên một bộ áo choàng lông hồ hỏa hồng sắc cuối cùng, tôn lên khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn vốn tái nhợt cũng biến thành đỏ bừng.

Rốt cuộc mặc xong, Hứa Từ tay nhỏ vung áo choàng, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Niệm Bạch, Niệm Hiếu, chúng ta đi!”

Kiều ngạo quát to, Niệm Bạch Niệm Hiếu vỗ tay trong lòng, nhị gia thật khí thế!

Lâm thị lúc này đang vì Hứa Trường Tông mặc triều phục, hôm qua ả ở trên giường thổi gió bên tai Hứa Trường Tông rất lâu, Hứa Trường Tông đang định hôm nay lâm triều liền thay mặt Hứa Từ thỉnh tội với Hoàng thượng, lệnh nó ở nhà nghiền ngẫm lỗi lầm một mùa đông.

Không đợi Lâm thị buộc dây cho ông xong, liền thấy nha hoàn Thủy Linh bên người vội vàng vàng chạy vào, cúi đầu ở một bên, “Lão gia, bà dì cả, nhị gia đang đứng ở ngoài.”

Hứa Trường Tông kéo dây lưng áo choàng trong tay Lâm thị, nhanh nhẹn cột xong, “Hỗn Thế Ma Vương này không hảo hảo nằm trên giường, sáng sớm tìm tới nơi này làm gì? Nó đứng bao lâu rồi?”

“Hồi lão gia, chỉ nửa canh giờ.”

“Hừm?” Cầm lấy mũ quan ô sa, để Lâm thị mang cho mình, “Ta đây thật muốn nhìn xem hài tử này sáng sớm muốn kêu la cái gì.” Dứt lời cũng không để ý Lâm thị, đi thẳng ra cửa.

Lưu lại Lâm thị một mình cắn răng, trừng mắt nhìn Thủy Linh, oán hận vung tay áo về phòng tiếp tục ngủ bù.

Hứa Trường Tông ra sân của Lâm thị, liếc cái liền nhìn thấy Hứa Từ đứng ở cạnh cửa viện, thấy cậu hôm nay ăn mặc ra người năm người sáu, rất là kinh ngạc.

Hứa Từ thấy Hứa Trường Tông đi ra, không nhanh không chậm khom người hành lễ, “Thỉnh an phụ thân.”

Hứa Trường Tông không chịu được bộ dáng này của cậu, Hứa Từ từ nhỏ chính là một Hồn Thế Ma Vương, hiếm có lúc nhu thuận như vậy, chắc chắn có chuyện khác thường. Ông tùy ý phát phát tay, “Miễn, hôm nay tới chỗ này làm gì?”

Hứa Từ mỉm cười, trên mặt vẫn cung kính, “Phụ thân đại nhân, cầu ngài mang ta vào cung, ta muốn đi thăm thái tử điện hạ.”

Hứa Trường Tông nghe lời Hứa Từ nhả mi.

Yêu cầu Hứa Từ đưa ra ông không còn cách nào khác trực tiếp bác bỏ, chung quy làm thư đồng của thái tử bốn năm. Thái tử bị thương, vẫn an người là thường tình, ông không thể thể hiện ra mình không thông tình đạt lý.

Chỉ là đêm qua vì để cho Lâm thị nguôi giận, ông đã đáp ứng Lâm thị, cho Hứa Từ ngấm nghỉ lỗi làm một mùa đông.

Lúc này mang Hứa Từ vào, chuyện thỉnh tội xin phép Hoàng thượng sẽ sớm bốc hơi sao?

Hứa Trường Tông từ trước luôn đi đường cong cứu nước, không nói thẳng, mà ông tìm cái lý do để bác bỏ.

Ho khan hai tiếng, Hứa Trường Tông bộ dáng khó xử; “Tử Thanh nha, con có lòng vì phụ cũng có chút cảm động. Chỉ là thái tử kim chi ngọc diệp, chúng ta đến lại sớm, hiện tại không kịp chuẩn bị quà tặng, nào có đạo lý tay không vãn an bệnh nhân.”

“Phụ thân thì ra là lo lắng cái này, ngài cứ yên tâm đi, ” Hứa Từ quay đầu liếc Niệm Bạch một cái, Niệm Bạch hiểu ý, cười nhẹ nhàng từ trong lòng lấy ra một cái hộp gỗ cây Ngô Đồng dài nhỏ tinh mỹ được đánh bóng tốt, hai tay trình cho Hứa Từ.

Hứa Từ chậm rì rì mở hộp ra, một gốc nhân sâm trắng nõn đã thành hình người lẳng lẳng nằm ở bên trong.

Không phải chỉ là quà tặng thôi sao? Ngoại tổ phụ của cậu Vương Viên Ngoại là thiện thương có danh ở Kinh Thành, thủ phủ đệ nhất Đại Diệu.

Nhà Vương Viên Ngoại cái gì cũng không có, ngoại trừ tiền!

Vương thị là đích nữ Vương Viên Ngoại yêu nhất, mà Hứa Từ là ngoại tôn Vương Viên Ngoại thương nhất.

Nhâm sâm này là ngoại tổ phụ của cậu cho mẹ cậu, mẹ cậu lại cho cậu.

Cũng không biết đã được cất kỹ trong phòng cậu bao lâu rồi, lần này cuối cùng cũng có chỗ dùng. Đăng bởi: admin

3. Chương 3

Bởi vì đoạn thời gian trong PN này Hứa phụ còn trẻ nên mình đổi danh xưng từ “Ông” (trong chính văn) thành “Hắn” nhé.

3: Phiên ngoại — Lịch sử phong lưu của Hứa phụ

Năm đó Hứa phụ Hứa Trường Tông vẫn còn là một thư sinh nghèo túng.

Tuy nói nghèo túng, nhưng bộ dạng của Hứa Trường Tông có thể gọi là một người ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng.

Khi trẻ tuổi tham gia khoa cử, trên đường đi qua Dương Châu, dưới cơ duyên xảo hợp liền cùng thứ nữ của Dương Châu Tri Phủ vụng trộm tâm tình, cũng chính là Lâm thị của Hứa phụ hiện nay.

Hai người người anh ta em, đặc sát tình nồng.

Mây mưa mấy lần, sau khi cùng Lâm thị trao đổi tín vật, Hứa Trường Tông lúc này mới lưu luyến không rời rời đi.

Do ở Dương Châu kéo dài thời gian, Hứa Trường Tông nhanh chóng vượt đường bắt hạnh nhiệm phong hàn, thật vất vả ai đến Kinh thành, té xỉu trước cửa Vương phủ của ngoại tổ phụ Hứa Từ.

Vương viên ngoại là thiện thương (thương nhân tốt bụng) có tiếng ở Kinh thành, địa vị của thương nhân ở Vương Triều Đại Diệu cũng không cao, nhưng ai bảo người ta có tiền, làm thiện duyên rộng rãi mãi cũng có thể mua được mấy phần tôn trọng. Vương viên ngoại chính là người tài thích làm việc thiện, cho nên ông tuy rằng không phải người trong quan trường, nhưng mỗi người cũng đều kính ông mấy phần.

Người liền té xỉu ở trước cửa ông, ông tự nhiên là bụng làm dạ chịu, cứu về nhà. Chờ thu xếp tốt nuôi dưỡng xong người này, thể nhưng phát hiện người này có tướng mạo anh tuấn, cách nói năng cử chỉ rất có tu dưỡng thư sinh.

Thường xuyên qua lại, Vương thị liền coi trọng thư sinh nghèo kiết hủ lậu này, một trái tim thành tâm hướng trắng sáng, ngày thường chăm sóc người càng không giả dối.

Thời gian qua lâu, Từ Trường Tông cũng quên đi Lâm thị xa ở Dương Châu. Hắn thấy Vương thị dịu dàng động lòng người, cảm thấy có mấy phần ái mộ.

Hứa Trường Tông ở nhà Vương phủ hai tháng, đã trải qua khoa thi, công bố kết quả thi thì thi rớt.

Nhưng Vương thị không ghét bỏ hắn, không ghét bỏ hắn vô quyền vô thế, không nhéo nài nỉ nhất định phải để Vương viên ngoại tìm bà mai đến làm mối, bà mai thúc đẩy hôn sự này liền thành.

Đã bái đường vào quan sách, Vương viên ngoại nghĩ văn nhân đều có chút thanh cao không rõ.

Lo lắng Hứa Trường Tông luôn ăn nhờ ở đậu sợ không cam tâm nên lòng sinh phiền chán với nữ nhi, liền sửa chữa một phủ đệ ở gần đó, đổi tên thành “Hứa phủ”, cho bọn họ qua ở.

Vương viên ngoại lại từ Vương phủ phân qua hai mươi hạ nhân, lại phái người đi đón Hứa mẫu xa ở Chiết Giang.

Chuyện làm được kia đúng là rất tốt.

Không còn cách, ai bảo Vương phủ ta cái gì cũng không có, chỉ có tiền.

Người gốc tiền nhiều a.

Hai vợ chồng nhỏ mới đầu vô cùng ân ái, ba năm sau khoa thi, Hứa Trường Tông càng lấy được Bảng Nhân, tiến vào thi đình, vào mắt Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng khi đó vừa mới đăng cơ chưa được mấy năm, chính là lúc trọng dụng hàn môn đệ tử chèn ép đệ tử thế tộc. Hoàng đế chính là nhìn trúng hán nghèo a, trong ba người thi đình, liền tính ra hán nghèo nhất không có thế lực nhất.

Vừa cao hứng, tại chỗ liền phong hán làm chính Tứ phẩm Lễ bộ Thị Lang, Hứa Trường Tông từ nay về sau một bước lên trời.

Thật có thể nói là tình yêu sự nghiệp đều được mùa.

Nhưng ngày vui không lâu, Hứa Trường Tông vừa nhậm chức Lễ bộ Thị Lang chưa được mấy tháng, Lâm thị liền dặt một bé trai tìm đến.

Lâm thị một ngụm “Hứa lang”, nam oa một ngụm “Cha”, kêu thẳng tim Hứa Trường Tông đều yếu mềm. Hắn bây giờ thăng quan tiến chức, tiếc nuôi duy nhất chính là thành thân ba năm, dưới gối không con.

Bây giờ tiếc nuôi duy nhất của hắn cũng bị hai người đột nhiên xuất hiện lấp phăng, hắn cảm thấy mình quả thực là người thắng nhân sinh.

Nhưng muốn để hài tử nhận tổ quy tông, phải qua cửa của Vương thị trước.

Một cửa này của Vương thị, còn có chỗ dựa sau lưng nàng Vương viên ngoại. Vương thị biết việc này thì khóc không ngừng, nói thẳng muốn rời đi.

Hứa Trường Tông mò rõ tính tình của Vương thị nhất, hăn đêm đó hầu hạ trêu chọc Vương thị một trận. Thừa dịp nàng hết sức tê dại, động thì lấy tình hiểu thì lấy lý, nói đều là nghĩa lớn.

“Hoàng Thượng nếu biết ta mặc kệ bỏ rơi con trai ruột, thì con đường làm quan sẽ không còn.”

“Khát vọng của ta còn chưa thi triển liền phải thai chết trong bụng, thẹn với Hoàng Thượng ưu ái.”

“Trong lòng ta yêu thích chỉ có người, bọn họ chỉ là sai lầm khinh cuồng của ta thời trẻ.”

Từ từ như thế, trái tim rét lạnh của Vương thị liền hơi ấm chút, ngoài miệng cũng bắt đầu buông lỏng với việc này.

Ngày hôm sau Lâm thị dắt bé trai quỳ trước mặt Vương thị, ả một ngụm “Tỷ tỷ”, cậu bé một ngụm “Di thân”.

Lâm thị than thở khóc lóc, nói mình một mình sinh dưỡng hài tử vất vả như thế nào, chịu đủ ghê lạnh chỉ trích như thế nào, bị đuổi ra khỏi nhà như thế nào.

Nói ả đau đớn và bất lực khi muốn tìm Hứa Trường Tông lại không thể tìm được.

Bây giờ thật vất vả tìm đến đây, nàng chỉ cầu có chỗ dung thân, biểu hiện kia đúng là khiêm tốn bất lực.

Vương thị theo tính tình thiện lương của Vương viên ngoại, thấy cậu bé xanh xao vàng vọt, thật đáng thương, ngoài miệng lại buông lỏng mấy phần.

Cậu bé kia hợp thời ôm lấy chân Vương thị, khóc gọi to “Di thân, thật đói”, “Di thân, thật khổ”, Vương thị triệt để bị thuyết phục.

Hai mẹ con Lâm thị từ cửa lách vào ở Hứa phủ, chỉ phí thời gian một ngày.

Người bên ngoài biết, nói thẳng Lâm thị có bản lĩnh giỏi.

Xếp đời tiếp theo của Hứa gia là “Tử”, Hứa Trường Tông liền đặt tên cho đứa con đầu tiên của mình là “Hứa Tử Nhai”, ý tứ là tìm được từ chân trời góc biển.

Vương thị bị bán còn giúp người đếm tiền, nàng khiêng gánh nặng thuyết phục Vương viên ngoại.

Vương viên ngoại mắng to Hứa Trường Tông vong ân phụ nghĩa, lang tâm cầu phế. Lại đau lòng nữ nhi, bất đắc dĩ đáp ứng.

Khi vào ở Lâm thị biểu hiện khiêm tốn dịu dàng không kiêu ngạo, không bao lâu lại lần nữa xoay chuyển được tâm của Hứa Trường Tông. Hứa Tử Nhai lại nhu thuận khả ái, làm Hứa lão thái thái vui vẻ vô số.

Hứa Trường Tông là người đọc sách có chút muộn tao, trên mặt miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, trong nội tâm thì tất cả đều là chủ nghĩa đại nam tử lão tử lớn nhất nhà. Hậu trường của Vương thị cường ngạnh, hăn cùng nàng sống chung luôn kém một bậc, nhưng Lâm thị thì khác.

Lâm thị xuất thân thứ nữ, nhà Dương Châu Tri Phủ luôn luôn không thích ả.

Ả cùng đường tìm nơi nương tựa hăn, ngày thường khắp nơi lấy hăn vi tôn, tác phong của tiểu nữ nhân, luôn luôn ý lại vào hăn, đối đãi hăn như Thiên Thần.

Hứa Trường Tông được Lâm thị hầu hạ thỏa đáng, rất thỏa mãn tâm lý điều khiển người khác của hăn.

Thích một người, liền luôn muốn nâng ả ở trong lòng bàn tay, ả càng nhún nhường, hăn càng đau lòng, liền càng không thích Vương thị.

Không qua bao lâu, Lâm thị lại mang thai, Hứa Trường Tông càng trói chặt Lâm thị, che chở có thêm, thứ tốt đưa thẳng cho Lâm thị, trong một tháng có hơn hai mươi ngày đêm ở chỗ Lâm thị.

Vương thị vì thế mà náo loạn mấy lần, Hứa Trường Tông trong lòng gán tội danh “Đổ phụ” (Đàn bà hay ghen tuông) cho nàng, trên mặt lại không hiện, ôn một lần dỗ một lần, cũng liền dỗ xong.

Lâm thị sinh nữ nhi Hứa Tử Dĩnh không bao lâu, Vương thị rồi cuộc cũng có thai.

Thừa dịp Vương thị có thai mặc kệ mọi chuyện, Hứa Trường Tông lên tìm có bán hạ nhân từ Vương phủ chuyển đến, lại mua vài hạ nhân mới, cuối cùng là nhắm mắt làm ngơ.

Hừ, cả ngày đều là bọn hạ nhân của Vương phủ, luôn khiến hắn nhớ tới cảm giác ăn nhờ ở đậu ở Vương phủ.

Chờ Vương thị sinh Hứa Từ ra lại thấy Hứa phủ thay đổi rất nhiều, nhất thời lạnh lòng rất lạnh rất lạnh, nản lòng thoái chí.

Từ sau đó Hứa Trường Tông lên lút càng ngày càng nghiêm trọng thêm, hắn làm quan không lâu, căn cơ còn chưa ổn, làm quen với đồng nghiệp không được tốt. Hơn nữa hắn tính tình tràn đầy, liền chịu nhân tình, trong một năm lại nạp một phòng thiếp thất, thu hai nha đầu thông phòng.

Thiếp thất nha đầu trong đó vẹn vẹn hai năm liền sinh thêm hai nữ một nam cho Hứa Trường Tông.

Một nha đầu thông phòng là Triệu thị sinh còn là Long Phượng thai, Hứa Trường Tông vừa cao hứng, liền nâng nạng lên làm di nương. Đôi Long Phượng thai này phân biệt gọi Tử Kiến, Tử Ngọc.

Một nha đầu thông phòng khác không có phúc khí, sinh ra một nữ liền buông tay nhân gian.

Vương thị thấy nữ hài đáng thương, liền quá kế lên danh nghĩa của mình, nuôi như khuê nữ ruột thịt, đặt tên Tử Nhân.

Còn lại một thiếp thất Dương thị hai năm không sinh con, dần dần bị Hứa Trường Tông lạnh nhạt.

Một năm nạp ba người, hai năm liền sinh được hai nữ một nam.

Vương viên ngoại đau lòng nữ nhi nên giận ra mặt, phát ngôn nếu Hứa Trường Tông nạp thiếp thất nữa, liền thu hồi Hứa phủ, cho bọn họ cút đi uống gió Tây Bắc hết!

Hứa Trường Tông lúc này mới thu liễm lại, an tâm qua ngày.

Dừng ở đây, trong hậu trạch của Hứa Trường Tông có một thê chủ Vương thị, ba phòng tiểu thiếp Lâm thị, Triệu thị, Dương thị.

Con thì có ba nam ba nữ, tuổi phân biệt từ lớn đến nhỏ là con trai trưởng Hứa Tử Nhai, con gái trưởng Hứa Tử Đình, con trai thứ hai Hứa Tử Thanh cũng chính là Hứa Từ, con trai thứ ba Hứa Tử Kiến, con gái thứ hai Hứa Tử Ngọc, con gái thứ ba Hứa Tử Nhân.

Hứa phủ hiện nay có thể nói là nhân đình hưng vượng, hưởng hết niềm vui thiên luân. Hứa lão thái thái vui vẻ không khép miệng, nói thẳng mình sinh được đứa con trai giỏi.

Do chuyện Vương viên ngoại áp chế Hứa Trường Tông, làm cho mất mặt mũi, Hứa Trường Tông cuối cùng cũng triệt để xé rách da mặt với Vương thị, không cho nàng sắc mặt tốt nữa, cũng không còn ngủ trong phòng nàng nữa.

Mà Vương thị chỉ để ý chủ gia dạy con, lại không hỏi đến Hứa Trường Tông một tí nào nữa, tình cảm phu thê của hai người chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa. Đăng bởi: admin

4. Chương 4

Hứa Trường Tông nhìn thấy nhân sâm hình trẻ con, thiếu chút nữa không cần phải đầu lưỡi.

Đứa con này của ông thật hào phóng với thái tử, sao lúc đối với lão tử ông đây lại không thấy hào phóng như vậy qua!

Nhân sâm này vẫn để ở chỗ Vương thị, ông lúc trước muốn để bồi bổ thân thể Lâm thị.

Nhưng chờ khi ông nói muốn, Vương thị nói nhi tử thân thể yếu ớt, đã đưa cho Hứa Từ làm quà sinh nhật.

Tuy rằng ông biết con nít ăn thuốc bổ ngược lại có hại không có ích, nhưng Vương thị đã nói là cho Hứa Từ, ông cũng không tiện mở miệng muốn có, việc này liền từ bỏ.

Đến nay, nhân sâm này liền ở trước mắt, lại chỉ có thể là hữu duyên vô phận.

Ho một ngum đờm, Hứa Trường Tông đành phải nói, “Vây người đến đây đi, sau khi hạ triều ta xin chỉ thị với bề hạ.” Dứt lời cũng không đợi cậu, lập tức ra cửa.

Hứa Từ mông đau, không dám chạy nhanh, Niệm Hiếu cầm nhân sâm, Niệm Bạch đỡ lưng Hứa Từ ở sau điên cuồng đuổi theo.

Nâng Hứa Từ vào xe ngựa, Niệm Bạch Niệm Hiếu liền không thể ở cạnh hầu hạ.

Niệm Hiếu đưa hộp gỗ Ngô Đồng qua, nháy mắt ra hiệu với Hứa Từ, Hứa Từ chỉ coi như không phát hiện.

Xe ngựa xóc nảy, tuy rằng trong thùng xe có trải đệm êm, Hứa Từ cũng không dám ngồi xuống. Cậu trong lòng ôm hộp gỗ Ngô Đồng chống đùi trên cẳng chân, ngồi quỳ ở một góc xe ngựa. Eo tận lực uốn thẳng, không để mông đụng phải thùng xe.

Phụ tử hai người nhìn sinh ghét, đều không nói lời nào.

Hứa Trường Tông đánh giá Hứa Từ, cậu hôm nay khoác một bộ trường bào thuần trắng, góc áo thêu phong lan màu xám sẫm, tóc cột cao cao, rất có tinh thần.

Bên ngoài phủ áo choàng đỏ thẫm, lông là đuôi lông của xích hồ, toàn kinh thành phỏng chừng chỉ có một bộ như vậy.

Xích Hồ khó có được, chỉ một cái áo choàng trên người Hứa Từ, liền có giá trị xa xỉ.

Lại nhìn xem chính mình, một thân triều phục giặt lại tẩy, thật là càng nhìn càng tự ti.

Càng nghĩ càng giận, Hứa Trường Tông dứt khoát quay đầu, không nhìn cậu nữa.

Khi quay đầu lại phát hiện trán Hứa Từ có mồ hôi lạnh lưu lại, cảm thấy thầm thích, ai bảo hùng hài tử người làm đáng trước mặt ông đây!

Bất quá vẫn vén rèm lên, để xe ngựa chậm một chút. Lại rút đệm êm dưới thân mình ra, gấp lại, đưa cho Hứa Từ.

Dù sao cũng là con ruột của mình, tuy rằng giận nó không tốt, đối đãi Tử Nhai như vậy, nhưng cũng không thể mất nhìn nó chịu ủy khuất.

Hứa Từ ngẩng người, nhận đệm êm, đáp “Đa tạ phụ thân”, cũng không khách khí, trực tiếp liền nhét dưới mông.

Cậu không muốn ăn mệt, lúc có thể thoải mái tuyệt đối sẽ không để cho mình khó chịu một phần.

Thời gian ước chừng khoảng hai khắc (30 phút), xe ngựa liền đến trước cửa cung. Cửa cung hai bên đã xếp đặt xe ngựa chỉnh tề.

Tiếp đến chỉ có thể để Hứa Trường Tông một mình đi vào, để ở trên triều xin chỉ thị hoàn Hoàng Thượng mới có thể mở ra mang Hứa Từ vào.

Xa phu dắt xe ngựa đến đặt chỗ cuối cùng bên phải, Hứa Từ lúc này mới chậm rãi xuống xe ngựa.

Ở trên xe xóc nảy một đường, ngồi quỳ đi đứng đều tê.

Sáng nay rơi một đợt tuyết nhỏ, cho tới bây giờ còn chưa dừng, trên mặt đá cẩm thạch thô ráp đã trải một tầng tuyết trắng mỏng manh.

Hứa Từ thật cẩn thận in dấu chân lên tuyết lạnh, chờ tê dại đau đớn đi qua thì đi đứng mới chậm rãi khôi phục tri giác.

Ngồi thì cậu không dám ngồi, đến nay đứng cũng chịu tội.

Cẩn thận bước đi thông thả, Hứa Từ ngửa đầu nhìn phía đông ánh sáng mặt trời dần dần dâng lên.

Mặt trời vào đông ứng đỏ yên tĩnh, như chu sa dính nước, nhuộm dần bầu trời chung quanh.

“Đây không phải Nhị gia Hứa gia sao?”

Nghe được có người đang gọi mình, Hứa Từ quay đầu lại, nhất thời trước mắt sáng lên.

“Chu công công, sớm nha!” Đúng là thái giám hầu hạ bên người thái tử.

Lúc làm thư đồng thái tử, giờ Thìn mỗi ngày, đều là vị Chu công công này ở cửa cung chờ, đưa Hứa Từ đến Quốc Tử Giám.

Chu công công vừa ra cửa cung thật xa liền thấy được Hứa Từ, một đường nhỏ chạy tới, một thở hồng hộc.

“Hứa nhị gia sao đến sớm thế, chẳng lẽ được tin sớm hơn?”

“A?” Hứa Từ bị hỏi thì sửng sốt, “Tin gì?”

Chu công công gãi đầu, cười ngượng ngùng nói, “Cũng không có gì. Lúc trời còn chưa sáng, thái tử điện hạ liền kêu nô tài, ra lệnh nô tài nhanh chóng đi Hứa phủ tìm ngài, nói cho ngài đừng chậm chương trình học giờ Thìn. Nô tài vừa rồi còn chạy hừng hực. Mà không, nô tài vận khí tốt, vừa ra cửa cung liền nhìn thấy ngài.”

Hứa Từ ngạc nhiên, cậu trọng sinh một đời này, hôm nay chuyển tính mới đột nhiên ngóng trông chạy tới chịu đòn nhận tội.

Đời trước lại không có, đời trước cậu ở trong nhà cũng chưa từng nghe mẹ đề cập qua Chu công công đến tìm cậu.

Hai mắt neho lại, chắc chắn là Lâm thị giở trò quỷ.

À ta thật đúng là chỗ nào cũng nhúng tay vào, làm việc như thế mà thần không biết quỷ không hay.

Thấy biểu hiện Hứa Trường Tông sáng nay, vốn là không muốn dẫn cậu vào.

Hai người hôm qua chắc chắn là ở trong phòng thương lượng biện pháp nào đó làm khó cậu.

Phỏng chừng cũng là thay con thỉnh tội, tự thỉnh nghiêm ngẫm lỗi lầm một mùa đông.

Vừa bày ra một mặt cha hiền của ông ta, lại hiển lộ tính nết không tốt của Hứa Từ.

Phụ thân này luôn không muốn thấy mình quá tốt, thật là bệnh thần kinh.

Đời trước lúc này Vương thị còn ở trong phòng chăm sóc mình, chuyện thông báo kia nàng nào còn có tâm tình quản.

Chuyện Chu công công đến báo chắc chắn bị Lâm thị cắt đứt, Lâm thị chỉ cần nói cho Chu công công là cậu đã xin lỗi tự thỉnh nghiêm ngẫm lỗi lầm, Chu công công sẽ không làm mà trở về.

Đôi nam nữ này chơi một tay giật dây sau rèm thật tốt, thần không biết quỷ không hay liền giấu diếm chuyện này đi.

Hứa Từ đoán được tám chín phần mười, tay cầm lấy hộp gỗ Ngô Đồng, vẽ ra tiếng “Xuy xuy” chói tai, hai người này sau lưng còn không biết làm bao nhiêu chuyện chán ghét cậu cùng mẫu thân! Lúc ấy thật đáng giận!

Theo lý thuyết Hứa Từ làm như thế nào thì cũng là con ruột của Hứa Trường Tông, hổ dữ không ăn thịt con, không cần phải đến mức như thế.

Nhưng Hứa Trường Tông ham mặt mũi, không muốn thấy giá trị con người của Hứa Từ cao hơn lão tử ở trong quan trường cũng che lấp cả mình.

Nhất định phải để cho con đường làm quan của cậu gặp khó khăn, nếu không ông ta càng không thể bắt bí Hứa Từ.

Nói đến cùng, Hứa phụ chính là muốn làm chủ nghĩa đại nam tử bày đặt một tay che trời ở trong nhà.

Chu công công thấy trên mặt Hứa Từ âm tình bất định, nhỏ giọng hỏi: “Hứa nhị gia, ngài không có việc gì chứ?”

Bị kêu rơi lại hồi tưởng Hứa Từ hít sâu một hơi, cười nói, “Không có việc gì, chỉ là nghĩ ta cùng thái tử điện hạ thật là lòng muốn gặp nhau. Mấy ngày trước đây ta nhiễm phong hàn, sợ truyền nhiễm điện hạ,

cũng không đến thăm hấn. Hôm nay thân thể tốt hơn, dậy sớm theo phụ thân tiến vào, thể nhưng đừng phải thái tử điện hạ cũng muốn tìm ta, quả nhiên là tình cờ.”

“Đúng thế, nếu không phải hữu duyên, điện hạ sao có thể trong nhiều hài tử như vậy lại chọn Hứa nhị gia ngài đến làm thư đồng của thái tử.” Chu công công xuôi theo lấy lòng nói.

Hứa Từ theo thói quen lấy ra một viên kim đạn châu từ hầu bao, nhét vào trong tay Chu công công, “Công công, ta hiện tại có tiện gặp điện hạ không? Vốn định thái tử hôm nay không đi Quốc Tử Giám, vào ban ngày chắc chắn có nhiều thời gian tĩnh dưỡng, mới chọn hôm nay tới thăm điện hạ.” Cậu tay nhỏ xoa xoa hộp gỗ Ngô Đồng lạnh lẽo, dùng ánh mắt ướt sũng trừng Chu công công, “Nhưng điện hạ giờ Thỉn liên phải lên lớp, thứ này của ta còn...”

Hứa Từ trừng Chu công công xong lại bắt đầu trừng tay mình, mẹ nó thật muốn chặt tay!

Tật xấu chuẩn bị hạ người, cầm lấy liền đưa thói quen đời trước quả thực là... quá tùy tiện, quá đáng xấu hổ!

Thật muốn tìm hang chui vào, cậu bây giờ chỉ là một đứa trẻ.

Chu công công bị kim đạn châu trong hút hồn một chút, ánh mắt nhìn phía Hứa Từ hơn phần sùng bái mù quáng.

Khó trách thái tử điện hạ ưu ái thêm Hứa nhị gia, tuổi còn trẻ liền thông hiểu đạo lý đối nhân xử thế như vậy, quả nhiên là có tài làm quan!

“Hứa nhị gia thật là tiền đồ vô lượng a!” Chu công công tự đáy lòng cảm khái.

Hứa Từ bùm mặt.

Thu kim đạn châu vào cổ tay áo, Chu công công cười phá lệ thân thiết, “Hứa nhị gia xin theo ta, điện hạ hiện tại ở Đông Cung, lúc ta đi ra điện hạ đã rửa mặt xong. Nếu là Hứa nhị gia vận khí tốt, lúc đến nói không chừng có thể vượt qua giờ cơm.”

Hứa Từ ở phía sau ôm hộp gỗ cẩn thận dịch chân, giọng đau thương nói: “Công công chậm một chút, ta hôm nay đi đứng có chút không tiện.”

Hứa Từ cảm giác móng đều ma sát chảy máu, thoáng có chút ướt dính áo lót dán lên làn da. May mắn có áo choàng che, mới không mất mặt xấu hổ. Cậu mồ hôi lạnh lâm li, một đường đi tới còn hơn cả đi chịu tội.

Chu công công cũng nhìn ra Hứa Từ sắc mặt không tốt, nhưng Hứa nhị gia ngoài miệng không nói, hấn đây làm nô tài cũng xem như không biết.

Chờ lúc hai người xê dịch đến trước cửa cung Đông Cung, thì nhìn thấy các cung nữ theo thứ tự mang canh ăn buổi sáng phải bỏ đi ra ngoài.

Chu công công thở dài, bảm bên tai Hứa Từ nhỏ giọng nói, “Hứa nhị gia lần này vận khí tựa hồ không được tốt.”

Hứa Từ liếc Chu công công, bỏ hấn ở sau người, nhấc chân vào cửa cung.

Cậu không muốn ở cùng với người mỗi ngày đều treo “vận khí” ở bên miệng!

Hứa Từ vừa vào cửa, liền nhìn thấy Lý Hạo Sâm đứng ở cửa, trường thân ngọc lập, phong tư trác tuyệt.

Hấn một thân y phục dài có thêu kim mãng màu đen bốn vuốt, bên eo thắt đai lưng vàng rộng, vân tụ nhưc lưu thủy, diện mạo bất phàm.

Bên ngoài chỉ tùy ý phủ áo khoác, lại cho người cảm giác lãnh liệt lợi hại.

Khuôn mặt Lý Hạo Sâm trắng nõn như ngọc anh tuấn tuấn mỹ, đôi mắt đen như cuộn cuộn tinh thần, thâm thúy khó lường.

Tầm mắt Hứa Từ dừng dưới nách Lý Hạo Sâm, chỗ đó mang theo một cây gậy, cẳng chân bên trái cố định một tấm ván gỗ.

Hứa Từ cứ như vậy không hề chuẩn bị một chút nào lọt vào mắt Lý Hạo Sâm.

Thấy Hứa Từ đột nhiên xâm nhập, thái tử điện hạ cũng sửng sốt, tiếp đến nhướn mày nhếch môi cười khế, “Hôm nay đến sớm như vậy, chẳng lẽ nhìn lầm canh giờ?”

Tươi cười của hắn nháy mắt đem khí thế lãnh liệt trở thành hư không, phảng phất như một đóa không cốc u lan.

Hai mắt biển tình mảnh dài thông minh lanh lợi, trừng tiếp làm tiểu tâm can của Hứa Từ thần hồn điên đảo, thất thần.

Lý Hạo Sâm nhíu anh mi, khóe miệng mím chặt, liền chống gậy đi.

“Sắc mặt sao khó coi như vậy?” Lý Hạo Sâm sắp mười bốn tuổi thân hình cao ngất thon dài che đầy trước người Hứa Từ, che khuất ánh mặt trời. Mắt hắn sáng như đuốc, nhìn chằm chằm hai má tái nhợt của Hứa Từ

Lý Hạo Sâm còn chưa mười bốn tuổi liền tòng quân lên chiến trường, trên người tuy rằng có cao quý lãnh ngạo của người thượng vị, nhưng vẫn khuyết thiếu khí thế bá đạo huyết tinh mang về từ chiến trường.

Từ trong mắt thái tử điện hạ nhìn ra sự lo lắng, trái tim nhỏ của Hứa Từ bình bịch nhảy không ngừng, sao lúc trước lại không phát hiện thái tử điện hạ tuần mỹ như vậy.

Nuốt một ngụm nước miếng, Hứa Từ nói, “Không sao, chỉ là mấy ngày trước đây trời lạnh nhiễm phong hàn, hôm qua mới tốt hơn, hôm nay liền theo đến đây thăm thái tử điện hạ.”

Cậu khi còn bé nói chuyện với thái tử điện hạ lại không lớn không nhỏ, hiện tại bốn bề vắng lặng, cậu cũng không có quân thần chi lễ kia.

Hai tay nâng hộp gỗ Ngô Đồng ôm trong lòng từ sáng hai tay đến trước mặt Lý Hạo Sâm, Hứa Từ có chút ngượng ngùng, “Thái tử điện hạ, ngày đó là Hứa Từ không đúng, nếu không phải ta nhất định muốn cưới Thất Liệt Diễm kia, ngài cũng không chịu tội như thế.”

“Nhân sâm ngàn năm thành người, ngược lại là thứ tốt, người cũng có tâm.” Lý Hạo Sâm vỗ vỗ đầu nhỏ của Hứa Từ, “Bên ngoài lạnh, vào nhà đi.” Liền giao hộp gỗ cho Chu công công đứng một bên, một tay chống gậy, một tay dặt tay nhỏ lạnh lẽo của Hứa Từ lên bạc thang.

Chu công công nhận nhân sâm nhanh nhẹn lui xuống.

Lý Hạo Sâm dắt đi tập tễnh không nhanh, Hứa Từ vừa vặn có thể đuổi kịp tốc độ của hắn.

Nhìn thân hình niên thiếu chính trực mà có vẻ đơn bạc phía trước, Hứa Từ mũi hơi chua, nước mắt liền nhịn không được tuôn ra.

Thái tử thuở nhỏ có chút quan tâm cậu, cậu tính tình quái đản không tốt, mỗi lần gặp rắc rối, thái tử đều giúp cậu dọn dẹp cục diện rối rắm.

Cả đời có thể được một người như thế đối đãi, chết cũng không tiếc.

Tình bất tri sở khởi, nhi nhất vãng tình thâm. Sinh giả khả dĩ tử, tử giả khả dĩ sinh. (Tình bất đầu chưa biết, mà mãi mãi tình sâu. Người sống có thể chết, người chết có thể sống)

Cầu like cầu comt Đăng bởi: admin

5. Chương 5

Trong điện Đông Cung thái tử lò sưởi dâng lên khói nhẹ, ánh sáng rực, sưởi Thiên Điện ấm áp áp.

Áo choàng phủ ngoài của Hứa Từ đã cởi ra, treo trên giá áo.

“Ai u, nhẹ chút, đau, ” Hứa Từ lúc này nằm trên nhuyễn tháp, tiết khổ bị kéo xuống một nửa, lộ ra cái mông nở hoa bên trong.

Chu công công cả kinh kêu to, “Ai nha Hứa nhị gia, là ai đánh ngài thành như vậy a, cũng quá nhẫn tâm!”

Ngón tay thon dài cốt cách rõ ràng nhẹ nhàng phác thảo nơi bị thương trên làn da, Lý Hạo Sâm mặt lạnh có thể so sánh với tịch cửu hàn thiên bên ngoài, “Chu Hải Sinh, lấy phần Sinh Cơ Nhục Cốt mà Nam Cương tiến cống mang tới đây.”

Chu công công tuy rằng chỉ mới mười bảy tuổi, nhưng hẳn biết xem xét thời thế, bằng không cũng sẽ không tuổi trẻ như thế liền làm được thái giám tùy thị bên người thái tử. Hắn không chỉ mang thuốc tiên Nam Cương tới, còn ra lệnh cung nữ lấy khăn sạch đến, vải thưa, băng vải, cũng nhúng nước ấm.

Dùng khăn lau mồ hôi trên trán Hứa Từ, Lý Hạo Sâm ghé vào lỗ tai cậu ôn thanh nói, “Tiểu Từ, sẽ đau tí, kiên nhẫn chút.” Dứt lời liền dùng khăn sạch dính nước cẩn thận rửa miệng vết thương.

Hứa Từ ôm đệm dựa trên giường êm, đau khàn giọng nhếch miệng, ngao ngao khóc la, quay đầu hai mắt nhắm lệ rưng rưng nhìn Lý Hạo Sâm, “Thái tử điện hạ, ta không muốn bôi thuốc, đau quá a!”

Lý Hạo Sâm nhìn mắt to ướt sũng cùng biểu tình cực kỳ ủy khuất của Hứa Từ, có chút không đành lòng, nhưng vẫn nhẫn tâm lạnh nhạt nói: “Chịu đựng.”

Do ở vị trí thái tử địa vị cao, Lý Hạo Sâm đặc biệt sớm trưởng thành nội liễm. Tuy sắp mười bốn, nhưng nói về bình tĩnh và xử sự đã không như người lớn bình thường.

Mà Hứa Từ lại vừa vặn tương phản, cậu từ trước phản nghịch, xử sự đường hoàng không biết thu liễm.

Mặc dù là sống qua một đời người, Hứa Từ lại luôn luôn đều không phải người nội liễm thành thực.

Đời trước mãi cho đến trước khi chết đều là con đường làm quan bằng phẳng, trừ Thiên Tử, cậu cơ hồ chưa bao giờ nhìn sắc mặt người khác để làm việc, vui buồn tức giận đều ở trên mặt.

Cậu tuy rằng sống một kiếp, tính nết như khi mười tuổi lại cơ hồ chưa từng thay đổi, thay đổi chỉ là tâm cảnh cùng giác ngộ.

Đây cũng là ưu điểm của cậu, mặc cho ông già nào đã sống hơn bốn mươi tuổi đột nhiên trở lại khi còn là đứa trẻ mười tuổi, cũng không thể có tính cách trẻ con, nhưng Hứa Từ lại dễ dàng mang hai tuổi lên phổ nghiêng (không hiểu đây đang nói gì cả =.=).

Lại nói cậu đến nay hận không thể cột nhả phóng túng hèn hạ dính chặt Lý Hạo Sâm, sao lại có thể bùng ra cái giá ngại ngừng then thùng, giả bộ ngượng ngùng người sống chó đến gần chứ.

Đương nhiên ý tưởng dính chặt hẳn này cũng chỉ là suy nghĩ, dự tính cậu lúc này còn nhỏ nếu làm như vậy, thái tử điện hạ cũng không đuổi cậu đi đi?

Đời trước sau khi Lý Hạo Sâm lần thứ hai lên chiến trường trở về mới hạ thủ với cậu, nhưng khi đó Lý Hạo Sâm cũng hai mươi bốn tuổi, cậu cũng đã gần đến lễ đội mũ.(Lễ đội mũ. Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ đội mũ, cho nên con trai mới hai mươi tuổi gọi là nhược quán, chưa đến hai mươi tuổi gọi là vị quán.)

Lý Hạo Sâm lại trưởng thành sớm, cũng không có khả năng vào lúc mười bốn tuổi liền có tình cảm không an phận gì với một đứa trẻ mới mười tuổi.

Cho nên đến nay, cậu ngoại trừ chờ, cũng chỉ có thể từ từ toan tính.

Sắc trời đã từ màu sắc mặt trời trở nên sáng ngời, Lý Hạo Sâm cuối cùng đem thuốc bột cẩn thận rắc lên miệng vết thương đã lau sạch qua, cầm lấy băng vải bao toàn bộ móng cậu mấy vòng.

Hắn bao rất có kỹ xảo, vừa có thể bao lả miệng vết thương, lại không ảnh hưởng đến hoạt động bình thường.

Xử lý xong, thời gian đã sắp đến giờ Thìn.

Chu công công phát phát tay với các cung nữ, các cung nữ ngay ngắn có tự đem chậu nước dính máu cùng khăn mặt tất cả đem đi.

Hắn mới thật cẩn thận hỏi, “Điện hạ, Quốc Tử Giám bên kia...”, chương trình học của thái tử bình thường bắt đầu vào canh ba giờ Thìn buổi sáng.

Lau sạch sẽ nước mắt ở khóe mắt Hứa Từ, ngón tay trắng mịn như ngọc vỗ lưng Hứa Từ trấn an.

Lý Hạo Sâm thản nhiên nói, “Nói với Chu Thái Phó, hôm nay tậ chân cô (một lối xưng hô) tái phát, không lên lớp.”

“Vâng, thái tử điện hạ!” Chu công công nhanh như chớp chạy ra.

Mông của Hứa nhị gia thật quý giá nha, bình phần Sinh Cơ Nhục Phần mà lúc trước Nam Cương tiến cống này, nghe nói có thể thịt xương trắng, sống cơ chết, dù cho xương thịt người này đã hoại tử hư thối, chỉ cần bôi nó lên, trong một tháng nhất định sẽ mọc ra thịt mới, gân cốt ghép lại, khắp thiên hạ cũng chỉ có thể tìm được ba bình.

Hoàng Thượng sủng ái điện hạ, đưa bình thuốc tiên trân quý của Nam Cương ban cho hần.

Lúc trước xương đùi của thái tử gãy cũng không thấy hần lấy ra dùng, nhưng hôm nay Hứa nhị gia chỉ bị thương mông, tuy nói nghiêm trọng chút, nhưng cũng không đến mức dùng được hiếm thấy trân quý như vậy a.

Cứ mảng lớn mảng lớn bôi lên như vậy, mông của Hứa nhị gia bởi vì kỳ được này cũng không biết sẽ quý giá bao nhiêu.

Thái tử điện hạ thật là tốt không phản đối với Hứa nhị gia.

Trong điện, sương khói mờ mịt lượn lờ.

Hứa Từ ghé lên đùi phải không bị thương của Lý Hạo Sâm, Lý Hạo Sâm ngồi ngay ngắn, tay thông ngọc khi có khi không chải tóc Hứa Từ, “Là Hứa Thị Lang động tay đánh?”

“Không phải ông ta động tay, ” Trong phòng ẩm áp thoải mái, hôm nay lại thức dậy sớm, Hứa Từ bắt giác có chút mệt nhọc, cậu ngáp một cái, “Chỉ là ông ta hạ mệnh lệnh.” Được hần cho mình thật sự rất tốt, hiện tại đã không còn đau như trước.

Mới vừa nãy Hứa Từ vừa vào phòng Lý Hạo Sâm liền nhận thấy được khác thường trên người cậu, vừa không muốn cởi áo choàng lại không chịu ngồi trên tháp. Nếu không phải hần phát hiện có mấy dấu đỏ bên mép khó Hứa Từ, còn không biết cậu trúng bản tử.

Hứa Thị Lang gan chó thật lớn.

“Ông ta vì sao lại động tay?” Ngón tay từ sau tóc vuốt đến lưng, Lý Hạo Sâm nhẹ nhàng vỗ lưng Hứa Từ.

“Ông ta nói là ta đẩy Hứa Từ Nhai xuống hồ.” Lại ngáp cái.

“Người có không?”

“Ta không có, ” Thanh âm Hứa Từ chậm rãi biến nhỏ, “Người tin ta không?”

Lý Hạo Sâm câu ra một nụ cười sủng nịch, “Tự nhiên là tin người.”

Hứa Từ qua hồi lâu cũng không tiếp lời, Lý Hạo Sâm khom lưng nhìn lại, Hứa Từ đã nhắm mắt lại ngủ.

Trên lông mi thật dài còn vương vài giọt nước mắt, miệng nhỏ đầy đặn chu lên, một bộ dáng nho nhỏ chịu ủy khuất.

Nâng đầu Hứa Từ lên, đem đem êm nhẹ nhàng lót dưới đầu cậu, Lý Hạo Sâm mới lặng lẽ đứng thẳng người, vén rèm đi ra ngoài.

“Mặc Dạ”, Lý Hạo Sâm ngồi ở bên bàn trà, rót một ly Tây Hồ Long Tỉnh.

Trên thính không một bóng người, một người ăn mặc nghiêm kín trống rỗng xuất hiện như quỷ mị, một thân hắc y, cổ áo dùng kim tuyến thêu ký hiệu một cây kiếm, trên mặt chỉ lộ ra một đôi mắt ưng, thấy không rõ dung mạo. Người kia khom người hành lễ, “Mặc Dạ khấu kiến thái tử điện hạ.”

“Đi Hứa phủ nhìn xem Hứa Từ Nhai một chút.” Đem Long Tỉnh một ngụm uống cạn, “Tra rõ chân tướng ngày đó.”

“Vâng, Mặc Dạ tuân lệnh.” Lại như một trận gió, Mặc Dạ biến mất trong hư không.

Bắt đầu từ mười hai tuổi, lục tục có thích khách ám sát Lý Hạo Sâm. Thái Khang hoàng đế long nhan giận dữ, trực tiếp liền tách một chi ảnh vệ của ám vệ — tinh giáp ám ảnh cho hắn.

Từ đó, không còn thích khách có thể đặt chân vào Đông Cung của hắn nữa bước.

Thế nhân đều biết bên hoàng đế có một đội ngũ ám vệ xuất quỷ nhập thần, ẩn trong bóng tối, giám thị triều thần như độc xà giám thị con mồi.

Nhưng rất ít người biết, bên hoàng đế còn có một đội ngũ bí ẩn càng thêm cường hãn, đó là tinh giáp ám ảnh, bọn họ như quỷ tự mị, lặng yên không một tiếng động.

Ám ảnh chỉ nghe mệnh lệnh từ một mình hoàng đế, ẩn giấu còn sâu hơn ám vệ. Trách nhiệm không phải là giám thị mà là bảo vệ cùng ám sát, thời thời khắc khắc đều bảo vệ đế vương cùng ám sát dị đoan.

Số lượng tinh giáp ám ảnh qua nhiều thế hệ chỉ có hai mươi người, nhưng bọn họ đều là cao thủ vô lâm lấy một địch trăm.

Hứa Từ là tiểu sủng hân coi trọng, trước mười tuổi hắn từng có một thư đồng, bắt đắc dĩ nam đồng kia đột bị bệnh đậu mùa, về nhà dưỡng bệnh.

Bốn năm trước khi lựa chọn thư đồng, hắn một mắt liền nhìn trúng Hứa Từ mạnh mẽ ngang bướng trong một đám trẻ con khúm núm.

Cuộc sống cung đình có chút không thú vị, mỗi ngày đều là tự tập đã hình thành thì không thay đổi, nuôi một đứa bé gương vuốt nhọn như một con mèo con làm sủng vật ở bên người, cũng có thể xem là một chuyện lạc thú.

Quả nhiên từ khi thu cậu làm thư đồng, hắn hằng ngày cũng chẳng còn vô vị chán nản.

Nhưng hôm nay tiểu sủng được hắn nuôi dưỡng tốt cư nhiên bị thương nặng như vậy, trận đánh kia cũng không thể hồ đồ bất mãn chịu đựng như vậy.

...

Do sau khi dùng được liền thêm ngủ, giữa trưa Lý Hạo Sâm cũng không gọi Hứa Từ dậy dùng bữa, Hứa Từ vẫn ngủ đến giữa chiều mới tỉnh lại.

Dậy tuy không thấy bóng người Lý Hạo Sâm, bữa tối cũng đã được chuẩn bị tốt. Chu công công hầu hạ Hứa Từ đứng dậy, vuốt nếp uốn ở góc áo Hứa Từ, nói: “Thái tử điện hạ bị Hoàng Thượng gọi đi Ngự Thư phòng. Hắn trước khi đi lệnh nô tài hầu hạ Hứa nhị gia dùng bữa, nô tài đã chuẩn bị tốt xe kéo ở ngoài cửa Đông Cung, chờ ngài dùng xong cơm, liền đưa ngài về nhà.”

Hứa Từ vui vẻ gật đầu, đồ ăn tỏa hơi nóng đều là món cậu thích ăn, hình thức cũng không nhiều, chỉ có bốn món một canh, đối với người Hoàng gia mà nói đã là cực kỳ tiết kiệm.

Mùa đông mặt trời xuống núi sớm, khi Hứa Từ đi xe kéo đến cửa cung, sắc trời đã gần hoàng hôn, từng đoàn từng đoàn ráng đỏ lượn lơ ở chân trời, rất là dễ nhìn thích ý.

Xe ngựa ngự dụng của Hoàng gia đã ở sau cửa cung một đoạn thời gian, Hứa Từ lên ngựa trước, Chu công công mới tay chân rón rén đưa phần Sinh Cơ Nhục Cốt đầy ắp ở trong lòng qua.

“Hứa nhị gia, thái tử điện hạ thật là tốt không phản đối với ngài. Đừng nhìn được này bên ngoài xấu xí, nó là thuốc tiên năm ngoái Nam Cương tiến cống, độc nhất thiên hạ! Thái tử điện hạ bản thân cũng không tiếc được dùng, thật hiếm lạ, ngài phải cẩn thận dùng a.”

“Ngài lại nhìn cái xe ngựa này, ” Chu công công vén rèm lên, trong xe ngựa trải mấy tầng đệm êm thật dày, “Điện hạ vốn định trực tiếp dùng xe kéo đưa ngài về nhà, sợ ngài lạnh, liền chuẩn bị xe ngựa, còn ra lệnh nô tài nhất định phải dặn xa phu trải thêm chút đệm êm.”

Hai mắt Chu công công tỏa ánh sáng, “Hứa nhị gia phúc khí tốt.”

Hứa Từ nghe Chu công công không ngừng khen thái tử điện hạ, còn vui hơn là nghe người khác khen mình.

Đó là trong lòng nha, như là rót mật, ngọt đến phát ngán.

Hắn cẩn thận, hắn quan tâm, hắn chăm sóc, đều là cho mình.

Xe ngựa đi rất chậm, không giống xe ngựa ra roi thúc ngựa của Hứu phủ hồi sáng sớm.

Ngựa đi chậm rì rì như đi dạo, trong xe trải đệm êm thật dày, ở một góc còn đặt một cái lò sưởi tay.

Nâng lò sưởi tay ở trong tay, Hứa Từ cảm thấy một tia mát mẻ trong hoàng hôn rét lạnh, cả đầu đều là từng li từng tí của Lý Hạo Sâm đời này thậm chí là đời trước cùng bản thân, không tản đi được, trong lòng ẩm ướt.

Nhàn đến vô sự, Hứa Từ vén rèm nhìn ngoài cửa sổ, lại vừa vặn nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đi từ trong Bách Thảo đường ra, thần sắc vội vàng, biểu tình nôn nóng.

Đó là nha hoàn bên người Lâm thị, Thúy Bình.

Cười cười, Hứa Từ thu tay lại, buông màn xe xuống, xem ra chuyện đó đã thành.

Khi trở lại Hứa phủ, Hứa phủ chính là loạn một đoàn.

Hứa Trường Tông ngồi trên chủ vị ôm Lâm thị an ủi, Lâm thị khóc không ngừng, “Lão gia, ngài phải cứu Tử Nhai a!”
Đăng bởi: admin

6. Chương 6

Vương thị ngồi ở vị trí cao nhất bên cạnh, im lặng không lên tiếng, im lặng phẩm trà, vừa thấy Hứa Từ bước vào đại sảnh, hai mắt không gọn sóng nhất thời tỏa sáng, nàng vẫy tay với Hứa Từ “Tử Thanh trở lại? Đến đây với mẫu thân.”

Hứa Từ cởi áo choàng, đưa cho hai người Niệm Bạch Niệm Hiếu chào đón cậu trở về, đi đến bên Vương thị, hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Vương thị liếc Lâm thị ghé vào lòng Hứa phủ khóc nháo không ngớt, khinh thường quyết miệng, “Đại ca người, Tử Nhai nó hôm nay không biết ra sao, đột nhiên sưng phù cả người, đầu lớn như đầu, còn ngứa khó chịu, hiện tại đã tróc da thịt vài chỗ.”

“Đại ca không phải đang hôn mê sao, sao còn có thể cảm thấy ngứa được?” Hứa Từ bỏ đá xuống giếng, “Nhưng bệnh này đến cùng là như thế nào? Đại phu xem qua chưa?”

“Tôn đại phu thủ tịch Bách Thảo đường có đến qua, sau khi xem liên tục lắc đầu, chẩn không ra bệnh. Chỉ có thể khai chút được giải độc bổ thể, trước nhìn xem hiệu quả thế nào. Thúy Bình vừa đi lấy được về, còn đang nấu.”

Hứa Từ ghé vào bên tai Vương thị nhỏ giọng nói thầm, “Vậy sao Lâm di nương không đi trông nom nhi tử mình, các người ở chỗ đây đây đưa làm chi?”

“Nàng biết trong phòng ta có Thiên Sơn Tuyết Liên giải trăm độc, lúc này đang cầu khẩu lão gia tới hỏi ta muốn đây.”

Thiên Sơn Tuyết Liên cũng là ngoại tổ phụ của cậu cho, rất là trân quý.

Vẫn được Vương thị giấu trong tủ ngầm ở phòng, chưa từng lấy ra qua, Lâm thị ngược lại mò rõ ràng thấu đáo việc này.

“Vậy ý của mẫu thân ngài là?”

Vương thị có chút khó xử nói, “Đều là người một nhà, nhưng thật sự muốn ta lấy ra, ta lại có chút không cam tâm tình nguyện.” Lâm thị ngày thường chèn ép mình nhiều, hôm nay lại muốn nàng cầm ra Thiên Sơn Tuyết Liên hiềm lạ cho nhi tử ả.

Vương thị vẫn không tin là Hứa Từ đẩy Hứa Tử Nhai xuống nước, Hứa Từ tuy rằng bình thường ngang ngược nghịch ngợm chút, nhưng nhất định sẽ không không có lòng người đến nổi vào tịch cử hàn thiên đẩy mạnh một đứa trẻ vào trong hồ nước.

Bản thân nàng cũng không tin lời phiến diện của Lâm thị, bọn họ ba ngày trước mới đánh Hứa Từ, hiện nay lại đây muốn Thiên Sơn Tuyết Liên, thật cho rằng Vương gia họ dễ dãi vậy sao?!

Đều cùng ở trong một phòng khách, thanh âm Vương thị cũng không cố ý đè thấp, Lâm thị nghe thấy trừng mắt nhắm thẳng bên này.

Hứa Từ trầm ngâm một lát, chậm rãi nói, “Phụ thân, Lâm di nương, cũng không phải mẫu thân ta không muốn lấy Tuyết Liên ra, thật sự Tuyết Liên nếu dùng thích đáng thì có thể giải trăm độc, dùng không thảo đáng thì sợ rằng sẽ hoàn toàn ngược lại.”

Hứa Trường Tông trấn an tốt Lâm thị, trầm giọng hỏi, “Nói xem?”

“Tuyết Liên có thể trị trăm bệnh, nhưng trong đó cũng chứa đựng Thu Thủy tiên độc độc tính tương đối cao. Cần dùng dược liệu khác để diệt trừ độc này, mới có thể chân chính dùng làm thuốc. Thiên Sơn Tuyết Liên đúng là hiếm thấy, dù là Tôn đại phu thủ tịch trong Bách Thảo đường cũng không nhất định biết cách dùng của Tuyết Liên.”

Nhấp một ngụm Kim Tuấn Mi mà Vương thị đưa qua, Hứa Trường Tông cùng Lâm thị đã khẩn cấp, nôn nóng nhìn phía Hứa Từ, Hứa Từ lúc này mới buông ly xuống tiếp tục nói, “Chỉ sợ chỉ có mấy vị thái y ở hậu cung Thái y viện, thường xuyên tiếp xúc với các loại dược liệu hiếm thấy, mới có cơ hội kiến thức qua Thiên Sơn Tuyết Liên. Mà trong Thái Y viện lại có giấu các loại phương thuốc cùng sách vở quý hiếm, trong đó có lẽ có biện pháp cứu quái bệnh của đại ca.”

Hứa Từ nói đạo lý rõ ràng, Hứa Trường Tông cảm thấy từ khi ông đánh Hứa Từ một trận, Hứa Từ bác học thông minh không ít, “Vậy ý của ngươi là?”

“Ngày mai khi vào cung làm thư đồng, ta đi cầu thái tử điện hạ, xem có thể châm chước một chút hay không, để thái y coi trọng bệnh cho đại ca một chút.” Hứa Từ nhếch miệng cười, đỡ tay nắm ghế dựa của Vương thị, “Hoặc là cha đi cầu bệ hạ xem?”

“...” Ông làm sao dám vì chuyện này mà đi cầu bệ hạ! Ông sủng ái Hứa Tử Nhai như thế nào, thì nó cũng chỉ là thứ tử.

Vì một thứ tử cầu Hoàng Thượng phái thái y chuyên xem bệnh cho hoàng cung quý tộc hạ mình đến, nói dễ nghe, là bệ hạ thương xót thuộc hạ. Nói khó nghe, bệ hạ đường đường là Thiên Tử cư nhiên dùng chung thái y với một thứ tử của quan viên bần hàn.

Hoàng Thượng không giận dữ lôi đình mới là lạ, nơi nào sẽ đáp ứng.

Hứa Từ từ trước đến nay qua lại thân thiết với thái tử, dù thái tử không đáp ứng, mắng ai cũng là Hứa Từ, không phải mình.

“Cũng tốt, liền theo lời ngươi làm đi. Chuyện ngày đó ngươi đẩy Tử Nhai xuống nước chịu lạnh, ngươi cũng chịu giáo huấn, vì phụ cũng không truy cứu thêm nữa.”

Trăng đã treo lên đầu cành, Hứa Trường Tông nâng Lâm thị dậy, Lâm thị nửa rúc vào trong lòng ông, bộ dáng chìm nhỏ nép người, “Sắc trời cũng không còn sớm, các người cũng sớm trở về nghỉ ngơi đi.” Lời này là nói với Vương thị.

Chờ Hứa Từ trở về phòng, Niệm Bạch, Niệm Hiếu nhanh chóng đóng cửa phòng, lăm la lăm lét lên đến bên người Hứa Từ.

Hứa Từ tươi cười đầy mặt, “Làm không tồi.”

“May mắn không làm nhục mệnh!”

Hứa Từ là Hồn Thế Ma Vương, Niệm Bạch, Niệm Hiếu là hai người giúp đỡ đắc lực của cậu.

Chỉ cần Hứa Từ cho họ làm, tuyệt không nường tay, hai bè cánh tử trung (chết cũng trung thành) của Hứa Từ.

Đời trước, Hứa Tử Nhai cũng từng có biểu hiện của loại bệnh này.

Đó là chuyện vào khoảng Hứa Tử Nhai hai mươi tuổi, đúng lúc bà mới nói có một cuộc hôn nhân không tồi, trước khi thành thân không lâu, Hứa Tử Nhai đột nhiên bệnh này, quý nữ đối phương thấy vậy liền lấy có quên đi việc hôn nhân.

Bệnh liên tục ba tháng, trong lúc đó dùng vô số dược vật, cũng không thể giải.

Sau này vẫn là Hoàng Thượng vì trấn an Hứa Trường Tông, phái Vương thái y ở Thái Y viện qua, Vương thái y ở nhà Hứa phủ ba ngày, ngày thứ tư liền nhìn ra vấn đề.

Quý nữ kết thân đưa cho Hứa Tử Nhai một con mèo vân hoa, Hứa Tử Nhai yêu ai yêu cả đường đi, liền nuôi nó ở trong phòng.

Do thể chất của hắn đặc thù, người bên ngoài chạm vào mèo thì không sao, hắn vừa tiếp xúc, liền bệnh sưng phù cả người, ngứa ngáy khó chịu.

Vương thái y sai người ném mèo đi, chuyển Hứa Tử Nhai ra khỏi phòng mà mèo vân hoa từng ở qua. Lại khai chút dược hạ sốt đi táo, bài độc dưỡng thận, không vài ngày phù thũng liền biến mất.

Sau này Vương thái y nhắc nhở Lâm thị, đừng nên để Hứa Tử Nhai tiếp xúc thân mật với mèo nữa, lông mèo cũng không thể.

Lâm thị nghe xong hận đến mức một chưởng đánh chết mèo vân hoa trên mặt đất, không có lý do, nuôi một con mèo, phá hư việc hôn nhân.

Hứa phủ chưa bao giờ nuôi mèo qua, sau chuyện này càng không dám nuôi.

...

Hứa Trường Tông định quy củ ở nhà là giữa trưa mọi người trong nhà không việc gì thì nên dùng cơm chung với nhau, để mọi người mượn lúc này liên lạc cảm tình. Khi Hứa Tử từ trong cung làm thư đồng về, trên bàn cơm thật lớn đã ngồi đầy người, chỉ thiếu cậu.

Hứa Trường Tông ngồi ở chủ vị, bên trái theo thứ tự ngồi là Hứa lão thái thái, Hứa Tử Dĩnh, Lâm thị, Dương thị, ngồi phía bên phải là Vương thị, Hứa Tử Kiến, Hứa Tử Ngọc cùng Triệu thị.

Nữ nhi của Lâm thị Hứa Tử Dĩnh ngồi ở giữa lão thái thái cùng Lâm thị, ôm cánh tay lão thái thái, không biết nói cái gì, chọc Hứa Trường Tông cùng lão thái thái cười ha ha, Lâm thị sắc mặt cũng không lo âu như hôm qua, thần sắc thoải mái không ít.

Lâm thị dung mạo tú mỹ, là diện mạo đẹp nhất trong mấy vị phu nhân của Hứa Trường Tông. Nữ nhi của ả Hứa Tử Dĩnh theo ả, hơn nữa chỉ có hơn chứ không có kém. Nhưng Hứa Tử đối mặt với khuôn mặt này xác thực có chán ghét phản cảm, hận ý bộc phát không nói nên lời. Áp chế hồi lâu, cậu áp chế cổ hận ý này xuống rồi mới thông thả bước vào phòng.

Hứa Tử Kiến cùng Hứa Tử Ngọc là đôi Long Phượng thai mà thiếp thất Triệu thị sinh, nhỏ hơn Hứa Tử một tuổi.

Hai người tính cách theo Triệu thị, đều không lạnh không nóng, im lặng ngay ngắn ngồi ở chỗ kia, eo uốn thẳng, lại chôn mặt ở trước ngực.

Thấy Hứa Tử đi vào, mấy người mới dừng lại tiếng cười, Hứa lão thái thái vẻ mặt hiền lành: “Tử Thanh, trở lại, nhanh rửa tay lại đây ngồi.”

Cạnh mẫu thân Vương thị có một chỗ trống, là giữ cho mình, Hứa Tử cười nói tiếng “Dạ, nãi nãi(bà nội)“, liền tùy tay cởi áo khoác lông, đưa cho Niệm Bạch phía sau. Rửa tay trong bồn rửa tay mà tỷ nữ bụng tối, lại dùng khăn mặt lau sạch rồi mới ngồi kế Vương thị.

Hứa Tử ngồi xuống, Hứa Trường Tông mới hét to lên cơm.

Hạ nhân nối đuôi nhau mà vào, đem đồ ăn còn tỏa hơi nóng theo thứ tự đặt lên bàn.

Hứa lão thái thái từ nhỏ trải qua ngày khổ, đề xướng tiết kiệm, mười người trên bàn cơm, chỉ bày sáu món ba canh.

Vào bữa, Vương thị không ngừng gấp thức ăn cho Hứa Từ, bát cơm trước mắt Hứa Từ khoảng nửa khắc liền xếp thành một ngọn núi nhỏ.

Trước mắt Hứa Từ bắt đầu bị sương mù vầng nhiễm mơ hồ, cậu hít hít hơi, nghẹn nước mắt về.

Mẫu hề sinh ngã cúc ngã, trường ngã dục ngã, xuất nhập phúc ngã. (Mẹ sinh con nuôi con, nuôi con lớn ru con ngủ, ôm con ra vào)

Nhiên dục báo chi đức, hạo thiên vãng cực. (Hi vọng được báo ân, ngày rộng lớn không đến cùng)

Loại ôn nhu này từ sau khi mẫu thân buồn bực mà chết, cậu cũng không còn cảm nhận được nữa.

Hôm nay xem như sau khi cậu trùng sinh, lần đầu tiên chân chính gặp lại đám người này, cảnh còn người mất, chỉ còn một tiếng thở dài.

Hứa Tử Đình ân cần gấp thức ăn chạy cho lão thái thái, “Nãi nãi, tôn nữ lại nói cho ngài?”

Hứa lão thái thái vui vẻ nhận đồ ăn, “Chờ ăn xong cơm người đến phòng ta nói tiếp đi, lão thái thái ta tuổi lớn, sợ nhịn không được, cười nhiều thì ăn cơm cũng quá lâu.”

Hứa Tử Đình cười hì hì đáp ứng, “Nãi nãi nói rất đúng, là Tử Đình nghĩ không chu toàn.”

Lâm thị thấy nữ nhi lấy niềm vui lão thái thái như vậy, rất là vui mừng, nghiêng mắt liếc nhìn Vương thị đối diện từ đầu đến cuối không nói chuyện qua.

Hừ, hai hài tử của ta mạnh hơn người, người nhìn nhi tử nữ nhi của mình đi, một đứa là Hồn Thế Ma Vương, một đứa thì giả tiểu tử (giả làm con trai), không có dạng tiểu thư khuê các.

Bất quá là chiếm tiên cơ, mới làm chính thê.

Lâm thị ở dưới bàn dùng chân đá đá Dương thị ngồi bên cạnh, Dương thị thở dài trong lòng, từ trong bát cơm nâng mặt lên, cười nói: “Đại tiểu thư mới vừa kể chuyện cười thật khôi hài, mọi người nếu ở đây, còn không biết sẽ cười thành dạng gì.”

Mỗi lần làm người xấu đều để nàng làm, không phải vì mình không có con, không chỗ dựa vào, thật dễ bắt bí sao?

Vốn không khí cực tốt bởi vì một câu của Dương thị mà biến thành ngưng trọng, Hứa lão thái thái có chút không quá vui vẻ, bà kéo xuống khuôn mặt tươi cười, thở dài, “Chúng ta ở đây nói nói cười cười, Tử Nhai lại một mình chịu tội trong phòng.”

Hứa Từ im không làm gì, cúi đầu chậm rãi ăn đồ ăn Vương thị gấp tới.

Hứa Trường Tông cười hòa giải, “Tử Nhai xưa nay hiếu thuận, nếu biết mẫu thân nhớ nó như vậy, trong lòng nhất định áy náy không thôi. Mẫu thân yên tâm, Tử Thanh hôm qua đã đáp ứng hôm nay vào cung cầu thái tử thỉnh thái y tới, phải không, Tử Thanh?”

Dùng khăn thêu lau lau khóe miệng, Hứa Từ ung dung nhìn phía Hứa Trường Tông, “Thái tử điện hạ đáp ứng, buổi chiều sẽ có tin từ trong cung truyền đến.” Ngoặt vòng lớn như vậy, chỉ vì hỏi cậu câu này à.

Chờ thái y đến đây, Lâm thị người cũng đừng hối hận là được. Hứa Từ trong lòng im lặng nói một câu.

Mọi người đều thở ra một hơi.

Không phải không có thần tử được thái y chẩn đoán, chỉ là đó đều là trọng thần uy vọng khá cao, mà một thứ tử của Tứ phẩm Lễ bộ Thị Lang không quan trọng có thể may mắn được thái y chẩn trị, đó quả thực là thiên đại ân tình.

Hứa lão thái thái chậm rì rì uống một ngụm canh, nhìn nhìn bốn phía, nói: “Đến nay đã vào tháng chạp, cũng không biết hài tử Tử Nhân này lúc nào trở về.”

Hứa Tử Nhân là hài tử mà Hứa Trường Tông cùng một nha đầu thông phòng sinh, nha đầu thông phòng kia bạc mệnh, khi sinh Tử Nhân khó sinh, để lại con liền buông tay nhân gian.

Vương thị thấy nàng đáng thương, liền thu trên danh nghĩa của mình.

Nhưng hài tử này thuở nhỏ liền không giống tiểu thư khuê các thích cầm kỳ thư họa, ngược lại càng thích múa đao xách kiếm, yêu thích công phu quyền cước.

Vương thị cũng nói nó qua vài lần, Tử Nhân không nghe, nàng cũng liền theo nó đi.

Hứa Trường Tông thì không cho, ông đường đường ân Bảng Nhân khoa văn, Tứ phẩm Thị Lang, sinh một nữ hài tử cư nhiên là một giả tiểu tử. Hứa Trường Tông thậm chí vì thế mà giam nó vài ngày, cũng đánh qua vài lần, Tử Nhân vẫn như cũ.

Ba năm trước, trên núi Thái Bạch có một vị ẩn sĩ cao nhân ngẫu ngộ Tử Nhân, kinh hỉ cốt lạc thanh kỳ của nó, quả thật là kỳ tài luyện võ.

Thành công thỉnh cầu Hứa Trường Tông, đưa Tử Nhân đến Trường Bạch sơn tu hành, chỉ tết hàng năm mới về nhà một lần.

Vừa nhắc tới Tử Nhân, hận ý của Hứa Tử đối với Hứa Tử Dĩnh đã nặng lại tràn lên, chính là nữ nhân ác độc này, bày mưu kế hại chết Tử Nhân! Đăng bởi: admin

7. Chương 7

Ngày bầu cử vv

Tử Nhân đi Trường Bạch sơn tu hành, tháng chạp hàng năm về nhà một lần, đến nay còn một tháng liền cuối năm, Hứa lão thái thái lúc này mới hỏi một câu như vậy.

Hứa Trường Tông không thích Hứa Tử Nhân bà cũng biết chút, hài tử này mệnh khổ, từ nhỏ không có thân nương. Tuổi còn nhỏ, lại quá mức độc lập một mình, trong nhà không chấp nhận được nó, liền theo người đi Trường Bạch sơn tuyết động quanh năm không tan.

Dù sao cũng là con cháu Hứa gia, bà vẫn có mấy phần nhớ mong.

“Mẫu thân yên tâm, ” Hứa lão thái thái là người thiện tâm, Vương thị rất tôn kính bà, “Tháng trước từng nhận được thư của nó, phỏng chừng vài ngày nữa liền về nhà.”

Hứa lão thái thái vui mừng gật gật đầu, “Vậy thì tốt, hài tử kia ở bên ngoài chắc ăn không ít khổ, nó lần này trở về con dâu con phải chăm sóc tốt nó nhiều hơn.”

“Con dâu đỡ phải, nó là nữ nhi của ta, ta không thương thì ai thương. Con dâu một năm này rất nhớ mong nó.” Lại gần một năm không gặp, cũng không biết Tử Nhân ra ngoài thành dạng gì.

Hứa Tử Nhai bị quái bệnh qua một ngày, uống thuốc của Bách Thảo đường, cũng không có chút khởi sắc.

Vương thái y vào giờ Mùi buổi chiều đến Hứa phủ, vừa nghe Vương thái y đức cao vọng trọng của Thái Y viện tự mình thăm hỏi, dù là Hứa lão thái thái tuổi già cũng phải ra ngoài.

Bởi vì bệnh nhân không thích hoàn cảnh người nhiều ồn ào, hơn nữa do bản thân bệnh khí mọi người đều rất kiêng dè, người bên ngoài cũng không ra ngoài.

Chỉ có Hứa lão thái thái, Hứa Trường Tông cùng Lâm thị cộng thêm nha đầu Thúy Bình cung kính đón Vương thái y vào Hứa phủ.

Lúc ấy Hứa Tử còn đang trong giấc mộng, liền bị Niệm Bạch Niệm Hiếu từ trên giường kéo lên.

Hứa Tử vốn còn mơ mơ màng màng, chợt vừa nghe Vương thái y đến đây, “bẹ” vừa từ trên giường nhảy xuống, “Hừ hừ, vỡ kịch hay như vậy, nào có thể thiếu ta đây đi xem diễn.”

Vội vội vàng vàng mặc đồ xong liền ra cửa, đến gần đám người họ. Từ xa thấy Hứa Tử, Vương thái y mới lộ ra nụ cười nhẹ đầu tiên khi đi đến Hứa phủ, “Hứa thiếu gia đến đây.”

Hai má phấn nộn trắng nõn như tuyết lộ ra màu đỏ phấn đô đô, dáng người Hứa Tử có chút béo lùn chắc nịch, cười nho tựa như ánh mắt phá lệ chói mắt sáng ngời, cậu hành lễ, “Vãn bối tiếp kiến Vương thái y.”

Vương thái y đã hơn năm mươi tuổi, tóc râu xám trắng, xem như là lão thái y lai lịch thâm hậu trong Thái Y viện.

Hứa Trường Tông khi chờ người mới bắt đầu cũng không ôm nhiều kỳ vọng, dù có thể thỉnh thái y Thái Y viện đến, cũng chỉ là chút tuổi nhỏ, lai lịch kém. Lại không nghĩ rằng đến lại là thái y ngự dụng của thái tử điện hạ Vương thái y, Lâm thị vui mừng khôn xiết.

Hứa Trường Tông lần này cũng có chút vừa lòng với Hứa Tử, thấy cậu cũng ra sức, có thể nói được thái tử thỉnh vị lão thái y này đến.

Vương thái y sau khi chào hỏi Hứa Tử, cũng không khách sáo nhiều với người khác, không nói hai câu liền trực tiếp tới phòng Hứa Tử Nhai.

Trong phòng có mùi oi bức tanh hôi nghẹn người, Hứa Tử bận rộn dùng khăn che miệng mũi. Vương thái y xưa nay vì những người cao quý như bệ hạ cùng thái tử chẩn trị, tính tình cũng có chút ngạo mạn, thấy tình cảnh vậy, không khỏi nổi lên gân xanh, gầm một tiếng: “Vì sao không mở cửa sổ, thông gió gạt hanh?!”

Chức quan của Vương thái y là từ Ngũ phẩm, vị trí ở dưới Hứa Trường Tông. Nhưng Hứa Trường Tông hôm nay vì Hứa Tử Nhai chỉ có thể khom người giải thích: “Thái y không biết, ngu tử mấy ngày trước từng rơi xuống hồ, bị phong hàn, hôn mê mấy ngày. Tôn đại phu ở Bách Thảo đường sau khi xem thì nói phải dùng lò sưởi quay trong phòng, mới có thể hấp đi hàn khí trong cơ thể nó.”

“Ngu muội! Ngu xuẩn!” Vương thái y rất có ý đức, mùi trong phòng tuy không dễ ngửi, ông cũng không so đo, mắng hai tiếng liền xách hòm thuốc đi đến trước giường Hứa Tử Nhai.

Hứa Tử Nhai đã tỉnh, cả người hấn sừng phù đo đỏ một mảnh, mặt nhìn không ra bộ dạng anh tuấn trước kia, ánh mắt sáng sủa cũng bị mí mắt cực kì sưng phù che không thấy bóng dáng. Biểu tình hấn vụn vụn, rất là kinh sợ, “Thần y cứu cứu ta.”

Vương thái y bắt mạch một lát, đột nhiên phát tay áo, cũng không để ý người chung quanh, một cước đá đổ lò sưởi cạnh chân, phát ra tiếng nổ “Bành”, “Nếu muốn tính mạng của tiểu tử này, thì nhanh chóng mang hết mấy thứ này đi! Mở cửa sổ ra!”

Hứa Trường Tông không dám không theo, trong nháy mắt nhanh chóng để Lâm thị sai người mang hết đồ ra.

Cửa sổ mở ra, gió hơi lạnh ngoài phòng nhẹ nhàng khoan khoái thổi vào, mang đi mùi hôi ứ đọng khô nóng trong phòng ra không ít, trong phòng nháy mắt thông suốt hơn nhiều, Vương thái y tiếp tục nghiêm mặt mở hình thức độc miệng, “Ngu phụ! Lang băm! Kẻ này thân thể khỏe mạnh, nơi nào có hàn khí nhập thể gì chứ! Ngược lại ta thấy, nhiều ngày còn ăn các loại thuốc bổ không ít, thân thể hỏa độc công thân, đồ ngu các ngươi không cho nó uống được hạ sốt, cứ nhiên còn bưng lò sưởi quay trong này.”

Hứa Trường Tông sắc mặt âm tình bất định, lại chỉ có thể cúi đầu bị mắng, một tiếng không dám nói ra.

Vương thái y mắng sảng khoái, mới quay đầu hỏi Hứa Tử Nhai: “Bệnh này của ngươi bắt đầu từ khi nào?”

Hứa Tử Nhai như bắt được cọng cỏ cứu mạng, “Trưa hôm qua, liền bắt đầu đột nhiên bị như vậy.”

“Cả ngày hôm qua ngươi ở trong phòng có chạm qua thứ gì mà ngươi bình thường không chạm qua hay không? Hoặc là côn trùng vật sống nào bay vào đây?” Tay Vương thái y đặt ở sau lưng, bước đi thông thả dạo quanh một vòng trong phòng, như là đang tìm thứ gì, “Ngươi đừng có mà giấu diếm lão phu một chút gì. Sai một ly, đi một ngàn dặm. Ngươi giấu diếm, có lẽ liền sẽ lấy đi mạng nhỏ của ngươi. Việc không toàn diện, phải nói rõ ràng.”

Hứa Tử Nhai chần chờ một lát, cuối cùng cũng cắn cắn răng, nói, “Hôm qua khoảng giờ Ty, không biết từ chỗ nào lại chạy ra một con mèo hoang, vừa vào liền nhào lên giường vằn búi tung tăng nhảy nhót, đuổi nó không đi. Qua một hồi lâu, vằn búi phỉ nhiều sức, mới bắt được nó ném ra ngoài.”

Hứa Trường Tông nghe lời này, có chút suy nghĩ, trong mắt đen tối không rõ, ánh mắt âm hàn lãnh khốc. Ông nếu bây giờ còn không hiểu thâm ý trong đó, vậy Bảng Nhân khoa văn của ông liền thi uống.

Nếu Hứa Tử Nhai vẫn đang hôn mê, thì nó sao có thể cảm giác được có mèo vào phòng. Nếu là hư thoát vô lực, thì sao có thể dùng sức mạnh mẽ linh hoạt để bắt mèo.

Vừa rồi Vương thái y cũng nói, Hứa Tử Nhai vẫn chưa chịu hàn khí thấp gì, rơi xuống nước là thật, đông thương (tổn thương do giá rét) hôn mê lại là giả. Lại nhớ nhiều ngày nay Lâm thị ở bên gối mình thổi gió thoảng bên tai, nhất thời tức giận nội hỏa nhắm thẳng nhảy lên trên mặt.

Lâm thị không ngừng hối hận, không ngừng bắt bình cho thứ tử, lại giật giây ông trách phạt Hứa Tử, còn bảo ông phạt Vương thị bẽ quan, chủ ý lấy đi quyền chủ gia của nàng.

Hai tên vô sỉ này! Cưng nhiên liên hợp để lừa ông, vu hãm Hứa Tử, còn muốn mượn tay ông chèn ép Vương thị.

Còn có Tôn đại phu của Bách Thảo đường kia, sợ là cũng bị Lâm thị thu mua, giúp họ lừa gạt mình.

Đúng là đùa bỡn gia chủ ông đây trong lòng bàn tay! Đám tiện nhân này!

Vương thái y nghe lời Hứa Tử Nhai, lại nghĩ tới vừa nãy Hứa Trường Tông mới nói chuyện Hứa Tử Nhai rơi xuống nước hôn mê, cảm thấy nhất thời như gương sáng, ông cười nhạo một tiếng, “Tiểu nhân nhiều tác quái.”

Mặt Lâm thị trắng bệch, run cầm cập lui vào trong góc.

“Nâng hài tử này vào một gian phòng sạch sẽ, mở cửa sổ thông gió, đây là phương thuốc, ” Vương thái y khai một phương thuốc, đưa cho Hứa Trường Tông, “Chiều theo phương thuốc này đi bốc thuốc. Một ngày hai lần, uống vào giờ Tỵ cùng giờ Mùi. Ba ngày sau, bệnh sẽ khỏi.”

Hứa Trường Tông lại tạ ơn một trận, nhanh chóng giao phương thuốc cho nha hoàn Thúy Bình bên người Lâm thị, lạnh nhạt nói, “Còn không mau đi bốc thuốc, nhớ kỹ, đừng đi bốc ở Bách Thảo đường!”

Thúy Bình run rẩy, đáp lời vội vàng lui ra.

Hiện tại ông biết ái tử Hứa Tử Nhai có thể khỏi hẳn, lại không có mấy phần vui sướng, nhiều hơn lại là thâm oán cùng tức giận với Lâm thị và Tử Nhai.

Vương thái y vừa đến liền hấp tấp xem bệnh, cũng chưa từng hảo hảo nghỉ ngơi. Ông đến nay nghênh Vương thái y vào phòng khách, chuẩn bị mang lên Tín Dương Mao Tiêm tốt nhất trong nhà.

Tín Dương Mao Tiêm mảnh dài mượt mà bóng loáng, hương khí cao nhã, hương vị tươi nồng ngọt sảng.

Phẩm mấy miếng, tâm tình Vương thái y lúc này mới thư hoãn lại, không giống phần nộ như lúc xem bệnh mới nãy.

Ông xưa nay nhanh mồm nhanh miệng, liền khuyên Hứa Trường Tông một câu, “Hứa đại nhân, nhà chưa quét, thì sao quét thiên hạ? Bệ hạ ngày thường cực kỳ nề trọng ông. Nhưng nếu biết được việc này, thì sao có thể trọng dụng ông được nữa?”

“Đúng, đúng, Vương thái y nhắc rất phải, là Hứa mỗ ngày thường sơ sót.” Hứa Trường Tông nhất thời sắc mặt trắng bệch, vội cúi người, “Còn mong thái y thứ lỗi nhiều hơn, sau khi hồi cung nói tốt vài câu trước mặt bệ hạ.”

“Một lễ này của đại nhân cũng quá tín phục hạ quan, hạ quan chỉ là xem bệnh. Lần này hạ quan nhận quân chỉ của thái tử điện hạ mà đến, chuyện hôm nay sẽ không báo cho bất kì ai, Hứa đại nhân phải tự giải quyết cho tốt.” Râu xám trắng của Vương thái y run run, liền một ngụm uồn cạn Mao Tiêm, về mặt phần khởi cười với Hứa Tử.

Hứa Tử bôi phấn Sinh Cơ Nhục Cốt hai ngày, móng đã tốt hơn nhiều, ngồi cũng không cảm thấy đau.

Nhận thấy được Vương thái y cười mi cong râu vênh, cậu đánh cái rùng mình, rồi rút lui cơ thể, lò sưởi trong phòng ấm áp dễ chịu, sao lại cảm giác mát mẻ nhẹ.

Vương thái y tươi cười chét hai tay: “Hứa nhị gia, ta nghe nói thái tử điện hạ hôm trước có cho ngài một lọ kỳ được chuyên trị ngoại thương.”

Hứa Từ ừ gật đầu: “Hồi Vương thái y, là có chuyện như vậy.”

Wương thái y cười càng ngọt ngào: “Ta còn nghe nói Hứa nhị gia hôm trước đi đường khó khăn, liên lụy cũng không dám ngồi. Hôm nay xem ra, được này quả nhiên thần kỳ.” Ông chỉ là Hứa Từ hôm nay vui vẻ, còn có thể ngồi xuống.

Hứa Từ tâm như gương sáng, vội tăng tốc nói: “Văn bối biết được này thần kỳ, nhưng lại rất ít ỏi. Nếu Vương thái y ngài có thể nghiên cứu ra phối phương của được này, vậy còn không phải là tạo phúc cho thế nhân sao, chuyện tốt công đức vô lượng a!”

“Lời này là thật?!” Vương thái y vô cùng vui mừng.

“Đó là tự nhiên.” Nói Hứa Từ đi đến trước mặt Vương thái y, từ trong cổ tay áo lấy ra lọ thuốc phần Sinh Cơ Nhục Cốt.

Lọ thuốc chỉ có một bình nhỏ trong lòng bàn tay, đồ sứ Thanh Hoa, dễ vỡ.

Wương thái y thấy thế mắt sáng rực lên, ông nhanh chóng ngồi dậy, từ trong hòm thuốc bên người lấy ra một cái bình sứ rỗng, nhận lọ thuốc phần Sinh Cơ Nhục Cốt, thật cẩn thận dùng que trúc gảy một tí, đổ vào bình sứ rỗng.

Đậy tốt bình sứ rỗng, Vương thái y lưu luyến phần Sinh Cơ Nhục Cốt không rời đưa lại cho Hứa Từ, “Hứa nhị gia phúc khí tốt, được thái tử điện hạ ưu ái như thế.”

“Cũng phải, không biết văn bối tích được đức gì kiếp trước.”

Hai người không coi ai ra gì nhìn nhau cười, Vương thái y có được bột thuốc phần Sinh Cơ Nhục Cốt, cũng không lưu lại lâu, lại dặn dò mấy việc cần chú ý của Hứa Tử Nhai, liền vội vàng cáo từ rời đi.

Hứa Trường Tông muốn tới cửa đưa tiễn, Vương thái y từ chối, mấy người nhìn theo hạ nhân đưa Vương thái y ra ngoài tầm mắt, mới lần nữa trở lại trong đại sảnh.

Wương thái y vừa đi, Hứa Trường Tông nhất thời phóng ra lửa giận mình che giấu đã lâu, ông mặt đen như than, trong mắt có ngọn lửa hừng hực cháy thẳng lên đầu óc.

“Chát” một tiếng, một bàn tay hung hăng tát lên mặt Lâm thị, trực tiếp đánh ả ngã xuống đất, “Tiện nhân!”
Đăng bởi: admin

8. Chương 8

Chương 8. Khiến trách hai người

“Chát” một tiếng, một bàn tay hung hăng tát lên mặt Lâm thị, trực tiếp đánh ả ngã xuống đất, “Tiện nhân!”

Ông chỉ vào Lâm thị chửi ầm lên: “Người đồ độc phụ rắn rết! Người nói, Tử Nhai tự mình rơi xuống nước hay là bị Tử Thanh đẩy xuống? Người nói, có phải người giết giết Tử Nhai giả vờ hôn mê hãm hại đệ đệ mình hay không?”

Lâm thị bị đánh đầu ong ong, không khỏi bị thương từ tâm đến, bộc phát oán hận.

Ả xuất thân thứ nữ, ở nhà mẹ đẻ Dương Châu Tri Phủ không quá được yêu thích, chịu không ít khổ, từ nhỏ liền thấy được không ít thủ đoạn xử lý ở hậu trạch.

Sau lại mang thai trước khi chưa kết hôn, Lâm Tri Phủ giận không thể át, cho ả một ít tiền, đuổi ả ra cửa nhà, từ nay về sau hai bên không còn quan hệ.

Thật vất vả bây giờ quay đầu, leo lên cây đại thụ Hứa Trường Tông này, đến nay áo cơm không lo, Hứa Trường Tông ngày thường cũng sủng ái ả đủ loại, ngàn theo trăm thuận.

Ả trước kia cũng từng thật lòng yêu thích Hứa Trường Tông qua, bằng không bản thân cũng sẽ không dưới tình huống Hứa Trường Tông cái gì cũng không có, giao bản thân cho ông ta, còn sinh con của ông ta.

Con gái khuê các chưa xuất giá một mình khổ sở đường dục hải tử, không phải ai cũng có thể thừa nhận. Vài năm kia bị chỉ trích, phê phán cùng khúat nhục, sớm đã giầy vò tâm ả vừa ác vừa cứng.

Ả vào mấy năm đó, dựa vào cổ không cam lòng, cứng rắn chống đỡ.

Ả cũng hối hận qua, năm ấy mười sáu tuổi vì sao lại ngây thơ ngu xuẩn như thế, chỉ vì vài câu lời ngon tiếng ngọt, ôn nhu lưu luyến, liền ngây ngốc theo ông ta.

Cuộc sống chen ép khiến ả chỉ có thể có được một ít giải thoát trong ảo tưởng.

Ả ảo tưởng, một ngày kia, Hứa lang của ả thi được Trạng Nguyên. Ông sẽ thân choàng hà y, cưỡi trên ngựa trắng, phía sau cùng mười sáu con ngựa đen người hầu cùng kiệu hoa đỏ thắm, thổi la đánh trống, đi đến trước mặt ả. Tám người nâng kiệu lớn nở mày nở mặt lấy ả về nhà, trở thành vợ cả ông ta, trở thành chủ mẫu của Hứa gia.

Đến lúc đó, ả nhất định sẽ chỉ cao khí ngang đi nhà mẹ đẻ Dương Châu Tri Phủ một chuyến, đủ loại quở trách giáng chức bọn họ, nở mày nở mặt!

Hứa Trường Tông rời đi ba năm chưa từng tới tìm ả, vì cuộc sống tình yêu ngây thơ trước đây của mối tình đầu cùng hiện thực tra tấn mà yêu sinh hận. Ả tuy ôm ảo tưởng cũng ở trong lòng biết hi vọng đã xa vời.

Nếu không phải mười hai năm trước ngẫu nhiên nghe hàng xóm nói, ân khoa văn Bảng Nhân tên Hứa Trường Tông, ả sợ đời này cũng không biết tầm tích của ông ta.

Phảng phất thấy được ánh rạng đông, ả đẩy cũi lòng hi vọng mang theo hải tử, một đường lặn lội đường xa tìm đến Kinh thành, lại có được tin tức Hứa Trường Tông sớm đã lập gia đình, phần ảo tưởng cuối cùng còn lại cũng tan biến.

Cái gì mà “Kết phát vi phu thê, ân ái lưỡng bất nghi” chó má, cái gì mà “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão” chó má, cái gì mà “Linh Lung đầu tử an hồng đầu, nhập cốt tương tư tri bất tri” chó má, tất cả đều là nói rầm, toàn là lời bịa trên giường của nam nhân!

Nhưng ả không thể chỉ trích ông ta, bởi vì ả còn muốn dựa vào ông ta hèn mọn sống sót.

Ả hận a, khi ả khiếm tốn quỳ trước mặt Vương thị, ả liền thề trong lòng mình. Một ngày kia, ả chắc chắn sẽ đoạt lại tất cả vốn nên thuộc về ả!

Ả muốn trở thành nữ chủ nhân của tòa nhà khổng lồ hoa quý này, ả muốn con hồ ly thấp kém Vương thị quỳ dưới chân mình, ả muốn có được địa vị cùng tất cả tài phú của Hứa phu nhân.

Ả lúc trước có hỏi thăm qua, rõ ràng biết Hứa phủ xây lại từ Vương phủ, lại vẫn cho rằng đổi thành Hứa phủ liền là tài sản của Hứa gia, là Vương thị cướp đi tài phú cùng địa vị vốn nên thuộc về ả.

Ả đã sớm nhìn thấu bản chất nguy quân tử của Hứa Trường Tông, đến Hứa phủ này mười hai năm, chống đỡ ả, chỉ là một cổ oán hận cùng không cam tâm.

Đến nay vì hoàn thành nguyện vọng này, hi sinh nhi tử một chút thì thế nào!

Ủy khúat không cam tâm của những năm gần đây theo nước mắt chảy ra, Lâm thị đỡ hai má sưng đỏ chậm rãi đứng lên, khóe môi chảy xuống vệt máu.

Ả thê lương ngửa mặt lên trời cười lạnh, “Ha ha, người nói cái gì chính là cái đó! Dù sao ta bất quá chỉ là một thứ nữ bị vứt bỏ, một nữ nhân ti tiện chỉ có thể dựa vào người để sống sót, ha ha!”

“Là ta, chính là ta!” Ả tập tễnh đứng lên, vọt tới trước mặt Hứa Trường Tông, nắm lấy cổ áo ông, đôi mắt chứa đầy oán độc, “Người đánh chết ta a!”

Hứa Trường Tông bị đôi mắt này của Lâm thị dọa đến lui một bước, ông ta mặt mày hung tợn nói: “Người muốn làm gì!”

Lâm thị còn muốn kêu la, lại đột nhiên bị một tiếng kêu to suy yếu đánh gãy, “Phụ thân, người đừng oan uổng mẫu thân!” Ả nghe được thanh âm quen thuộc này cả người chấn động, một cổ áy náy từ đáy lòng thần nhiên dâng lên.

Ngoài cửa, Hứa Tử Nhai sững sờ cả người, hành động không tiện được nha hoàn Thủy Khí đỡ, nôn nóng đến đây. Hắn vừa vào phòng, liền “rầm” quỳ trên mặt đất, bò lan đầu gối đến trước mặt Hứa Trường Tông, “Việc này đều là một mình Tử Nhai làm, là ta ghen tị Tử Thanh. Ngày đó vô ý rơi xuống nước, bị ma quỷ ám ảnh liền tương kế tựu kế nghĩ kế sách vu hãm Tử Thanh. Lâm di nương hoàn toàn không biết gì về chuyện này, phụ thân muốn phạt, liền phạt ta đi!”

Lâm thị buông Hứa Trường Tông ra, suy sút ngã xuống đất, tựa lên người Hứa Tử Nhai, ôm hắn ủy khuất khóc rống lên, “Tử Nhai, đứa con đáng thương của ta a!”

Duy chỉ đối với Hứa Tử Nhai, ả mới có mấy phần thật lòng.

“Nhi tử ngươi đáng thương, Tử Thanh thì không đáng thương sao?!” Hứa Trường Tông chỉ vào Lâm thị mắng.

“Còn người nữa” Đầu ngón tay ông chuyển qua, lại chỉ hướng Hứa Tử Nhai, “Hoang đường! Quả thực là càn quấy!”

Hứa Tử ngồi trên ghế cuối cùng nhất, trong lòng liên tục châm biếm.

Đây vẫn là một tiết mục đại nghĩa diệt thân (vì nghĩa lớn không quản người thân). Lời này của Hứa Trường Tông, nghe sao quen tai vậy a.

Không phải ngày đó khi cậu vừa sống lại trở về nằm trên băng ghế dài bị đánh, mẫu thân cậu quỳ trước mặt Hứa phụ khóc cầu thì Hứa Trường Tông đã nói vậy sao?

Ông ta khi đó cũng là cái bộ dáng hiên ngang lẫm liệt này, nói cái gì mà “Người chỉ biết cầu tình cho nhi tử bảo bối của người, nhi tử của người khác thì không phải là nhi tử?”

Hứa Trường Tông yêu nhất vĩnh viễn không phải nữ nhân hay là người nhà, ông ta yêu nhất vĩnh viễn là con đường làm quan vinh hoa.

Hứa Tử Nhai ôm lấy Lâm thị, bảo vệ ả ở sau người, dùng thân hình gầy yếu của thiếu niên một mình thừa nhận lửa giận từ phụ thân, “Phụ thân, người muốn trách liền trách hết vào ta, nhưng cầu phụ thân đừng nhục mạ Lâm di nương. Nàng yêu ngài sâu, không phải ngài có thể tưởng tượng. Nàng vì phụ thân mà một mình chịu đựng phân vân chi khổ (nỗi khổ sinh nở), trực gia chi đau (đau thương khi bị đuổi ra khỏi nhà), đường gia chi nan (khó khăn khi nuôi gia đình).”

“Nàng vì có thể nhìn thấy ngài, mà trèo non lội suối, vài lần vượt qua nguy hiểm, nhiều lần khúc chiết mới tìm được ngài. Lâm di nương đường đường là con gái Tri Phủ, vì có thể đứng bên người ngài, luôn vẻ mặt ôn hòa với hạ nhân, không dám cấu kính nửa phần. Ngài lại bởi vì một chuyện vô căn cứ như thế mà làm nhục nàng, nhi tử thay Lâm di nương kêu oan, thay Lâm di nương chẳng đáng a!”

Lời Hứa Tử Nhai như châu như ngọc, nói làm cho sắc mặt Hứa Trường Tông chợt đen chợt đỏ, vô cùng nhục nhã hổ thẹn.

Hứa Tử Nhai lại quay đầu nhìn Hứa Tử, dùng ánh mắt nhìn không ra khe hở nhìn cậu, “Tử Thanh, là ta không chịu được người, ta vì ghen tị người. Người là đích tử, ta là thứ tử; người là thiên chi kiêu long (con rồng kiêu ngạo trên trời), ta là đích thượng nê trùng (con sâu bùn nhão trên đất).”

“Rõ ràng ta cố gắng như vậy, phẩm tính cũng tốt hơn người không biết bao nhiêu, cũng chỉ vì ta là thứ tử, mà cái gì cũng không chiếm được.”

“Mà người tính tình ngang bướng, quái đản táo bạo, không chịu tiến thủ mỗi ngày gặp rắc rối với đám ngoan đồng (trẻ con ngang bướng) kia. Nhưng người lại được trời ưu ái, có được thứ ta chờ đợi lại cầu mà không được, xa không thể thành, tài phú, địa vị, tôn trọng thậm chí kỳ ngộ.”

“Nếu ta là đích tử, trở thành thư đồng của thái tử nên là ta mới đúng!”

“Ta mỗi lần ở cùng với người, luôn tự ti lại phần uất, ngày đó ta bị ghen tị che đi hai mắt.”

“Nghĩ nếu người được ánh mắt phụ thân để ý như vậy, vậy liền để phụ thân hung hăng giáo huấn người một trận, giải mối hận trong lòng ta.”

“Nhị đệ, tất cả chuyện đều do ta mà nên, là ta bị ghen tị xông lên mê muội trí óc, người là mây trên trời, đại nhân có đại lượng. Muốn oán hận muốn báo thù, người có thể nhắm vào ta, đừng thương tổn kẻ vô tội khác.”

“Hứa phủ chưa bao giờ nuôi mèo, cũng chưa bao giờ có mèo hoang chạy vào qua. Sao có thể đứng lúc cổ tình hôm qua có mèo vào phòng ta.”

Ý lời bên ngoài là có người cố ý thả mèo vào phòng hắn, về phần người kia là ai, hắn ám chỉ đã đủ rõ ràng, chính là Hứa nhị gia của chúng ta.

Hứa Tử Nhai nói những lời này rất chú ý, tự mình hạ thấp, hoàn toàn đặt Lâm thị cùng mình ở địa vị khiêm tốn kẻ yếu bất lực.

Một mặt giải vây cho Lâm thị, một mặt vì Lâm thị cùng mình mà kêu bất bình, quan trọng nhất là hắn còn lấy ưu điểm mình cùng khuyết điểm của Hứa Tử để đối lập, kéo Hứa Tử xuống nước lại vu hãm cậu lần nữa.

Dẫn ra tình cảm áy náy thương tiếc của Hứa Trường Tông đối với mẹ con họ, cùng cảm giác chán ghét Hứa Tử.

Nói con mèo này là Hứa Tử thả cũng chỉ do hắn luống cuống không chọn ngôn từ.

Chung quy mình chưa bao giờ phát bệnh qua, hắn còn cũng không biết mình tiếp xúc mèo liền có phản ứng khủng bố như vậy, thì Hứa Tử sao lại biết, cậu cũng đâu có biết trước được.

Hắn nói như vậy chỉ là muốn làm xấu Hứa Tử, mẹ con họ thịt dê còn chưa ăn, còn chọc một thân khai. Hắn sao có thể để cho Hứa Tử ở đây vui vẻ chế giễu.

Đôi mắt lạnh lùng của Hứa Tử nhìn chằm chằm Hứa Tử Nhai, thời niên thiếu của cậu kiếp trước đích xác từng làm qua rất nhiều chuyện muốn gọi ra chú ý của phụ thân, cho nên giờ cậu phá lệ ngang bướng, cực thích gặp rắc rối, nhưng hiện tại cậu hoàn toàn không để ý.

Hứa Tử Nhai này đổi trắng thay đen nói cũng làm cậu tức mà không biết nói sao.

Cậu xưa nay có thù báo thù, cũng không để ý Hứa phụ còn đang ở bên người làm chỗ dựa cho Hứa Tử Nhai.

Cậu trực tiếp đứng dậy, đi đến bên người Hứa Tử Nhai, hung hăng đá hai chân hắn, đá thẳng làm thân thể Hứa Tử Nhai không ổn, lắc lắc lắc lắc thiếu chút nữa ngã xuống đất.

“Chân đầu tiên là ta trả thù ngày người vu hãm ta!” Cậu chỉ cao khí ngang, nhìn xuống Lâm thị bảo vệ chặt Hứa Tử Nhai vào lòng, “Chân thứ hai ta cảnh cáo người, đừng cho là ta không nghe ra chuyện trong lời mà người vừa nói. Chính người lên không được mặt bàn âm mưu nhỏ bị vạch trần còn không biết hối cải, muốn lần nữa vu hãm ta.”

“Lại không có bằng chứng nói hưu nói vượn, cẩn thận tiểu gia ta xé nát miệng người! Còn há miệng nói bậy nói bạ, tai họa Hứa phủ, chỉ bằng trực tiếp cho câm là được.”

“Người đang làm, trời đang nhìn. Người đường đường là trưởng tử Hứa gia, là mặt mũi của Hứa phủ. Lớn hơn ta tròn năm tuổi, lại làm ra chuyện hãm hại đệ đệ ta đây mới mười tuổi, ngay cả ông trời cũng nhìn không được, hàng xuống mèo hoang giáo huấn người. Người lại còn khư khư cố chấp, không biết sám hối, lại vu hãm ta lần nữa.”

“Người nói ta có được tài phú, địa vị mà người cầu không được, đó là bởi vì ta có ngoại tổ phụ tốt nhất khắp thiên hạ. Nhưng đó đều không phải của ta, Hứa Tử ta đường đường thân nam nhi, chẳng lẽ phải dựa vào kẻ thừa thành quả mà tổ tông vất vả dốc sức làm nên rồi ngồi mát ăn bát vàng sao?”

“Người hãm mộ ta, ta cũng không coi vào mắt. Hứa Tử ta tuổi tuy nhỏ, tính tình cũng như lời của người, thấp kém quá đỗi. Nhưng ta là con gia môn, ta sau này chắc chắn dựa vào cố gắng của bản thân, có được phần thiên địa chân chính thuộc về ta.”

“Người nói người cố gắng nhiều vậy mà cái gì cũng không làm được, người sai, người có phụ ái mà ta xa không thể thành, dù vừa nãy người đứng ra thừa nhận là người hãm hại ta, phụ thân cũng không đánh

người, mắng người một tiếng! Nhưng lúc trước dưới tình huống sự thật không rõ, dựa vào lời nói một bên của mẫu thân người, phụ thân liền đánh ta da tróc thịt bong, hôn mê mấy lần!”

Hứa Từ nói một phen, lại kéo quyền nói lần nữa về nơi cậu, ngược lại hiện ra cậu chịu hết ủy khuất. Mới vừa nãy Hứa Tử Nhai cố ý nói cậu, cậu bây giờ muốn cho Hứa Tử Nhai xấu hổ không chịu nổi.

Mặc cho người lưỡi khéo như gà, cậu cũng lưỡi chối như hoa. Nhất định sẽ không như kiếp trước, giống một con thú hoang sau khi bị thương cũng chỉ biết tự liếm miệng vết thương, đánh thẳng về phía trước, rít gào bạo lực phát tiết.

Phụ thân thiên vị Hứa Tử Nhai, cậu đến nay đã không còn để ý.

Người không thật lòng đối đãi cậu, không đáng để cậu thật lòng đáp lại.

Từ nay về sau, Hứa Tử Nhai, cùng với phụ thân ngụy quân tử của người và mẫu thân như độc xà của người phải trải qua thật tốt. Cậu yên lặng bỏ thêm một câu trong lòng.

“Người nói người sẽ trở thành thư đồng thái tử?! Người vọng tưởng! Thái tử chọn ta, là vì khi đó người đứng trong đám người kia là Hứa Từ ta, mà không phải đích tử của Hứa Thị Lang. Thư đồng trước kia của Thái tử là ta, hiện tại là ta, tương lai cũng sẽ là ta. Dù tương lai học thành, thái tử không cần thư đồng nữa, phụ tá thái tử đứng bên người thái tử, vẫn sẽ là Hứa Từ ta, mà không phải Hứa Tử Nhai người!”

Hừ, thái tử là của một mình ta, các người mơ ước hấn mau cút đi cho ta!

Mẹ nó, các cục giận này từ khi sống lại về vẫn cứ ghen, lần này rốt cuộc phát tiết ra, mắng thật mẹ nó thích!

Hứa Từ lưu loát mắng một trận, đúng là hả hê.

Vở kịch này cũng xem gần xong, làm một cái chào với Hứa lão thái thái cùng Hứa Trường Tông còn chưa phục hồi tinh thần, cậu quay đầu liền dẫn theo Niệm Bạch Niệm Hiếu về phòng.

Ngô, thật không vui, ngủ trưa còn chưa ngủ ngon, tiếp tục ngủ bù đi.

Hứa lão thái thái là phụ nữ đến từ gia đình nông thôn, tuy nói sống trong cấm y ngọc thực mười mấy năm, nhưng trong khung vẫn còn tính tình thuần phác thiện lương, chưa thấy qua người trong thành thủ đoạn như vậy.

Tướng công phúc kém bạc mệnh của bà chỉ có một vợ cả là bà, chưa từng nạp qua một phòng bán thiếp, trong nhà luôn hòa thuận, cha hiền lành con hiếu thảo.

Sau khi đến đây, Vương thị rất là hiếu thuận, mà Lâm thị cũng luôn cung kính với bà. Nơi nào gặp qua mấy trận này, nhất thời có chút ngốc.

Cho đến khi Hứa Từ rời đi, bà mới từ trong vô tri vô giác bừng tỉnh, nhăn mi khuyên nhủ tử, “Trường Tông a, Tử Nhai này cũng chỉ nhất thời hồ đồ, chẳng làm ra chuyện gì lớn. Nhưng nó cũng xác thực làm qua, người đừng bắt công nữa. Lần này nhất định phải nghiêm trị Tử Nhai, để yên khó chịu trong lòng Tử Thanh. Chờ khi Tử Thanh vui vẻ lại, chuyện này ta liền cho qua. Đều là người một nhà, nào có thù hận qua đêm gì.”

Bà không quá tin tưởng chuyện Tử Nhai rơi xuống nước hãm hại Tử Thanh là chủ ý của Lâm thị, cũng đã sống chung mười mấy năm, Lâm thị vẫn khiêm tốn có lễ, sao có thể làm ra chuyện thương tổn hài tử mình. Hồ dữ còn không ăn thịt con mà!

“Mẫu thân, đây không phải chuyện có thể nói cho qua liền cho qua a! Bọn họ... Bọn họ...” Hứa Trường Tông chỉ vào Lâm thị cùng Hứa Tử Nhai, “Bọn họ”, “Bọn họ” vài lần cũng chưa nói ra lý do, dứt khoát phát tay áo, “Cút, đều cút về phòng bế môn tư quá (đóng cửa suy nghĩ lại lỗi lầm => cấm túc) cho ta đi!”

Một bàn tay mới vừa đánh Lâm thị kia là ông tức giận, vạn nhất việc này truyền đến tai Hoàng Thượng, tiền đồ ông liền hủy!

Nhưng giờ tâm tình thoáng bình phục, nhớ đến trước kia qua lại đủ loại với Lâm thị, có ngọt ngào, có đắng cay.

Lâm thị là giấc mơ đẹp vào thời kỳ tuổi trẻ tươi đẹp của ông, ông khi tuổi trẻ yêu ả yêu đến không để ý giáo dưỡng của người đọc sách Thánh Hiền, cùng ả ám thông xã giao (âm thầm yêu đương), tư định chung thân (thầm kín ổn định cả đời). Chỉ là đến nay phần yêu này không sâu bằng sự theo đuổi quyền lực của ông mà thôi.

Ông thua thiệt ả, ông cũng biết. Cho nên ngày thường ông càng thêm yêu thương ả, đối với Tử Nhai càng yêu ai yêu cả đường đi.

Tử Nhai từ nhỏ đến lớn, đều nhu thuận hiểu chuyện, chăm chỉ học giỏi, chưa bao giờ làm bạn với mấy người lộn xộn kia, rất có bộ dáng của mình năm đó. Một lòng đọc sách Thánh Hiền, năm ngoài còn lấy tuổi nhỏ mười bốn tuổi thi đậu Cử Nhân.

Cùng là hài tử Hứa gia, tương phản ông cho rằng Hứa Từ là nỗi xấu hổ của Hứa gia, ông nghĩ Hứa Tử Nhai là kiêu ngạo của Hứa gia.

Nhưng Tử Nhai lần này làm có chút quá, hấn làm huynh đệ mình bị thương, đó là điểm Hoàng Thượng chán ghét nhất, kiêng kị nhất.

Huynh đệ tương tàn, hoàng thất tối kỵ.

May mắn ngày đó ông chưa từng nhắc với bề hạ chuyện để cho Hứa Từ bế môn tư quá, nếu không mình chắc chắn sẽ chịu không nổi.

Lần này không hảo hảo khiển trách họ, vạn nhất truyền vào tai Thánh Thượng, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ trách móc ông nặng nề.

Mà ông ở Hứa phủ cũng sẽ khó làm cho kẻ dưới phục tùng, càng khó đặt chân ở chỗ Nhạc phụ ông —— Vương Viên Ngoại. Ông lỡ làm tổn thương ngoại tôn ngoan của Vương Viên Ngoại, Vương Viên Ngoại còn không lật nhà ngói của Hứa phủ, không sửa trị Lâm thị cùng Tử Nhai một trận mới là lạ!

Đến lúc đó, cực khổ cùng khuất nhục mà họ nhận được còn nhiều hơn hôm nay.

Vì kế này, ông cũng chỉ có thể làm vậy để trừng phạt họ nhẹ chút.

Trách chi, cứu chi.

Bề ngoài tuy phạt, kỳ thực là cứu.

Vào đêm, Hứa Trường Tông trộm vào phòng Lâm thị, êm tai nói nguyên do cho ả.

Lâm thị cần nhờ Hứa Trường Tông mà thoải mái qua ngày, khi thấy ông ta vẻ mặt lấy lòng tiến vào thì đã sớm có lòng tha thứ cho ông, trên mặt lại không hiện.

Thời gian dễ rất lâu, Lâm thị mới giả vờ không giận, lã chã cười.

Mặt ả lúc ấy bị tát ác, đến nay vẫn còn sưng đỏ, liên dùng bên mặt không bị tát nghiêng phía Hứa Trường Tông, thấp mi cười khê, mị nhân như tở.

Dụ dỗ Hứa Trường Tông nhanh chóng quần áo, ôm Lâm thị vào trong trướng, ôn nhu lưu luyến một phen, giường gỗ giống như thuyền nhỏ trên sóng, lắc lư lay động.

Hai người điên loạn đảo phượng hồi lâu, sau nửa đêm khi trời sắp sáng, Hứa Trường Tông mới khom người lặng lẽ về phòng ngủ chủ phòng.

Mùa đông sau đều phải qua loại ngày này, như là yêu đương vụng trộm, tư vị cũng không sai nha!

Hứa Trường Tông lau miệng, trong lòng khát khao.

Ngày thứ hai lâm triều xong, Hứa Trường Tông khiển trách hai người, “Tử Nhai vu hãm thân đệ, cắt tiền tiêu hàng tháng nửa năm, bế môn tư quá ba tháng. Mà Lâm thị không biết chỉ bảo, cắt tiền tiêu hàng tháng ba tháng, bế môn tư quá một tháng. Việc này cứ vậy chấm dứt, sau này chớ nhắc lại.” Ý tứ là trừng phạt, việc này cứ như vậy cho qua.

Ba ngày sau, Hứa Tử Nhai ăn xong được Vương thái y khai, sừng phù trên người biến mất hết, chỉ là lúc ấy bởi vì ngứa mà cào rách nhiều da thịt, còn phải hảo hảo tu dưỡng. Bể môn tư quá này với hắn mà nói, ngược lại thành thời cơ tốt để dưỡng bệnh.

Niệm Bạch sau khi biết việc này thay chủ tử nhà mình kêu bất bình, “Lão gia thật bất công, ngày đó tàn nhẫn đánh nhị gia, đến nay lại chỉ cho đại gia bể môn tư quá. Nói là bể môn tư quá, kỳ thật căn bản chính là để cho đại gia im lặng dưỡng thương!”

Hứa Tử lúc ấy đang luyện chữ bút lông, một tay động viết chữ to là lay động như mây bay, duỗi như kinh long.

Cậu viết một chữ “Chờ” thật lớn, không nhanh không chậm nói, “Gấp cái gì, thời gian còn dài.”

Tiếc nuối kiếp trước, đời này cậu chắc chắn sẽ không để cho chúng xảy ra lần nữa.

Chương 9. Thưởng mai gặp âm mưu

Hoàng cung Diệu quốc, hậu hoa viên

“Việc này cứ vậy?” Ngón tay thon dài trong trắng dừng một viên cờ màu đen ở trên bàn cờ, da thịt trắng nõn cùng ngọc thạch đen thuần tương phản đối lập, càng thêm tôn lên tay kia trắng nõn như ngọc, cực kỳ dụ hoặc.

Hứa Tử nhìn không khỏi ngây ngốc, “Thái tử điện hạ, tay người còn lóng lánh trong suốt hơn Tuyết Nhũ ngọc thạch mà Tuyết quốc tiến cống mấy phần.”

Lý Hạo Sâm im lặng cười, tùy tay cầm lấy thước thanh ngọc đặt bên bàn cờ nhẹ nhàng gõ đầu Hứa Tử, động tác ưu nhã thông dong, “Cố ý nói lòng vòng, tuổi còn nhỏ, lại biết trêu chọc người.”

“Ai u uy, điện hạ một giới tử này của người hạ xuống, đầu Hứa Tử đều choáng hoảng.” Hứa Tử giả vờ khóc đau, xoa xoa thịt thịt trên trán, nghiêm trang nói, “Thiên địa làm chứng, điện hạ người thật oan uổng Hứa Tử. Ta một chút cũng không có ý trêu chọc ngài nha, ta nói đều là lời thật.”

“Ai, ” Tùy tay hạ một viên trắng, Hứa Tử lắc lư đầu nói, “Long chương phượng tư, khí vũ phi phạm, mạo nhục Phan An, kinh vi thiên nhân. Cũng không biết tương lai sẽ là ngày quý nữ nhà ai phúc khí tràn đầy, có thể gả cho thái tử điện hạ ngài.” Trong giọng nói mang theo một chút chua xót.

“Nói được đạo lý rõ ràng, người nói cho cô, từ đầu học được mấy lời nịnh nọt bưng bít của người ta. Nói ra cũng không biết đỏ mặt, chớp mắt.” Lại một thước gõ xuống, Lý Hạo Sâm mỉm cười, “Tuy rằng người nịnh nọt cô như thế, cô cũng sẽ không nhân từ nương tay.” Dứt lời, viên đen trong tay phút chốc hạ xuống, thắng bại đã phân.

“Thắng người tam mục bán, Tiểu Tử có tiến bộ hơn trước.”

Hứa Tử cũng không giận, cậu vừa thu một viên trắng vào trong hộp cờ trắng của mình, vừa phun đầu lưỡi oán giận nói: “Ai nha, dừng dừng, mỗi lần đánh cờ với điện hạ, ta luôn bị thái tử điện hạ ngược đến chết đi sống lại, tư vị thật không thích nổi. Ta bên này nhìn như sinh cơ khắp nơi, kỳ thực là cạm bẫy khắp nơi. Một lần vô ý, cả bàn đều thua. Ta cho rằng đây là thế cơ chết nhưng sống, lúc sinh lại đã chết. Điện hạ chơi cờ thận trọng, viên viên tinh diệu, Hứa Tử cam bái hạ phong.”

Lý Hạo Sâm bật cười, Tiểu Tử vừa rồi nói nhiều vậy mà không nói mê, ngược lại cuốn hắn ra vấn đề vừa bắt đầu. Hắn vốn muốn hỏi Hứa Tử có bỏ qua cho hai người Lâm thị Hứa Tử Nhai như vậy hay không, nhưng cậu nếu không muốn trả lời, vậy hắn cũng sẽ không ép cậu nói.

Mười mấy ngày qua, vết thương da thịt của Hứa Tử đã không còn trở ngại, sau khi kết vảy còn mọc ra thịt mới. Nhưng thương căn động cốt một trăm ngày, chân bị thương của Lý Hạo Sâm lại chưa khỏi hẳn, tuy có chiều hướng tốt, vẫn chông gậy như trước, khóa cưỡi ngựa cùng khóa võ thuật buổi chiều vẫn tiếp tục dừng lại.

Khóa cờ vây qua đi, thái tử luôn thích lôi kéo Hứa Tử đánh cờ một trận, Hứa Tử không có tâm cơ gì, hạ cờ cũng chỉ đánh thắng về phía trước. Hắn thích đầu tiên là bày một vòng cạm bẫy quanh quân cờ Hứa Tử, chỉ chờ thu lưới. Vào lúc cậu đắc ý dào dạt, sắc bén nhìn, bắt một người vào trong rọ ba ba (chém).

“Thái tử diện hạ, hôm nay ngày trời trong tươi đẹp, Hứa Từ nghe nói trong cung có một Mai Viên (vườn hoa mai). Hiện giờ hoa mai nở rộ, nghĩ đến cảnh trí nơi đó rất đẹp. Không biết Hứa Từ có thể có vinh hạnh này hay không, có thể được đi ngắm không?” Hứa Từ ở trên bàn cờ bị Lý Hạo Sâm ngược nước sôi lửa bỏng, thương tích đầy mình, thật không muốn tìm ngược nữa, liền suy nghĩ cái có, cầu thái tử dẫn cậu đi ngắm cảnh mai.

Lý Hạo Sâm trầm ngâm một lát, đôi mắt biến sao tựa tiểu phi tiểu liếc Hứa Từ, đã sớm nhìn rõ ràng thấu đáo tính toán của cậu, “Cũng được, lúc này ngược lại thật sự là mùa của hoa mai, cô liền mang người đi.” Dứt lời chống gậy đứng dậy, lưu tiểu thái giám hầu hạ bên người ở lại dọn dẹp bàn cờ, chỉ dẫn theo một mình Chu công công.

Hôm qua vừa rơi một trận tuyết lớn, ngày tuyết đường trơn, Lý Hạo Sâm kiêu ngạo phi phạm, không thích cho người nâng như người tàn phế. Vẫn chống gậy, đi tuy chậm, lại cực ổn. Chỉ chốc lát sau, ba người liền đến ngoài Mai Viên.

“Chu Hải Sinh, người chờ bên ngoài, không cần theo vào.” Dứt lời, liền cùng Hứa Từ kết bạn tiến vào Mai Viên.

Chu công công đáp một tiếng, sau khi nhìn theo hai người rời đi, tùy ý tìm một cái đình thoải mái ẩm áp, phơi nắng mặt trời chậm rãi chờ đợi.

Ngày hôm trước vừa mới vào tháng chạp, mặt trời tuy cao, nhiệt độ không khí lại rất lạnh.

Rảo bước tiến vào vườn, trước mắt Hứa Từ nhất thời sáng ngời. Chỉ thấy trong gió nhẹ rét lạnh yên tĩnh, một mảng lớn hoa mai xinh đẹp đỏ lả ngao ngễ nở rộ, bày ra sức sống bông bột dạt dào. Hôm qua tuyết dừng trên hoa mai, trong đỏ lại trắng, trong trắng thấu đỏ, xinh đẹp cùng thuần khiết kết hợp lại, cũng có một phen phong tình khác hẳn.

Từng trận hương mai thanh u thanh nhã đập vào mặt, làm người ta vui vẻ thoải mái.

Hứa Từ nhin không được tán thưởng “Quả nhiên là tiên cảnh nhân gian.”

“Hiện tại hoa mai vừa nở rộ, nếu chờ đến ngày mùng tám tháng chạp, người lại đến ngắm, cảnh sắc càng đẹp không sao tả xiết.” Lý Hạo Sâm không lưu tâm, thuận miệng nói. Hắn ở trong cung mười bốn năm, cảnh sắc này hàng năm đều thấy, cũng không cảm thấy cỡ nào ngạc nhiên.

Ngược lại khuôn mặt nhỏ nhắn phấn đỏ đỏ, mập mạp mượt mà trắng nõn của Tiểu Từ, cùng đôi mắt sáng sửa động lòng người kia, cậu nhìn còn hấp dẫn người hơn mấy vật chết không thể động đây này.

Hai người đi một chút trong vườn rồi dừng lại, trò chuyện nhàn thoải, Hứa Từ từ lúc trở về, liền phá lệ thích dính thái tử.

Nói nói cười cười, Lý Hạo Sâm cũng không chú ý dưới chân, trượt chân. Thì ra dưới tàng cây mai vốn có một cái hố trứng, nếu ngày thường thấy liền có thể vòng qua, nhưng hôm qua rơi một trận tuyết lông ngỗng (lông ngỗng được ví với những đồ vật nhẹ, ý ở đây là tuyết nhẹ) lớn, che lên mặt đất một tầng màn tuyết thật dày, tuyết mềm mại lác đác cũng lấp phẳng cái hố trứng.

Lý Hạo Sâm không dự đoán được đi tới đi lui còn có thể gặp cạm bẫy, một mình không tra, liền muốn lách qua một bên. Hứa Từ nhanh tay nhanh mắt, liền xông đến, trong lòng mừng thầm rốt cuộc cũng được anh hùng cứu mỹ nhân.

Nhưng lý tưởng thì rất đầy, hiện thực lại thật cảm thấy khí phách.

Cậu đỡ Lý Hạo Sâm, nhưng nề hà cân nặng đáng người kém hơn Lý Hạo Sâm, kết quả hai người một người cũng không rơi, mà cùng nhau ngã lên tuyết.

Hứa Từ bị áp bên dưới cố gắng thở hổn hển, Lý Hạo Sâm thấy thế mượn thế khê lật, nằm thẳng bên cạnh Hứa Từ, hai người nhìn dáng chật vật của đối phương, đều cười ha ha.

“Điện hạ như trích tiên cũng lúc tiên ngã gặm tuyết, trách thay hiếm thay.” Hứa Từ đùa giỡn nói.

“Người bây giờ thấy bộ dáng của ta, không phải chính là bộ dáng hiện tại của người.” Nói xong tính trẻ con đại phát, cư nhiên nằm ngửa lấy tuyết bên người quét lên mặt mềm mại nộn nộn của Hứa Từ.

Hứa Từ bị lạnh “A ô” hét thảm một tiếng, trở tay cầm lấy một nhúm tuyết trả thù lại.

Bốn phía không khí yên tĩnh, hai người đùa giỡn một hồi, đều cảm thấy có chút quá hâm phong cảnh cùng ngây thơ, đều dừng tay. Lý Hạo Sâm hai tay chống đầu nhìn hoa mai kiều diễm ướm át bên trên, ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua khe hở hoa mai khắc lên tuyết trên đất, hình thành điểm trắng loang lổ.

Mỗi lần ở cùng với Hứa Từ, tâm tình của hắn luôn phá lệ thả lỏng.

Hai người đều không nói lời nào, chỉ có mai hoa cao lãnh một mình lay động, hai người lẳng lặng cảm nhận không khí tường hòa an dật này.

Nằm đủ lâu, phía sau cũng có chút lạnh, chờ khi hai người tỉnh đứng dậy rời đi, lại nghe từ nơi xa truyền chút tiếng vang, mơ mơ hồ hồ, nghe không quá rõ ràng.

Do hai người nằm giữa, hai người họ hôm nay đều mặc tuyết y màu trắng (trang phục trắng như tuyết), hai người kia nói thế nhưng không phát hiện hai người họ.

Hai người kia đi một chút lại dừng, cứ nhiên liền dừng lại cách hai người họ không xa, “Công công, bệ hạ buổi chiều thật sự sẽ đến Mai Viên ngắm cảnh sao?”

“Tất nhiên là không sai, bệ hạ nhớ nhưng Thánh Đức hoàng hậu đã mất, hàng năm sau trận tuyết đầu của tháng chạp đều sẽ tới đây, nhìn vật nhớ người.”

Hứa Từ nhẹ nhàng quay đầu nhìn Lý Hạo Sâm, thấy trong mắt như hồ âm u của hắn dần hiện ra một mặt dị sắc.

Thánh Đức hoàng hậu, chính là mẫu hậu đã qua đời của Lý Hạo Sâm, nữ nhân Thái Khang hoàng đế yêu nhất.

Giọng nữ kia khẩn thiết nói, “Gia Viện ngu dốt, xin công công nêu rõ.” Một trận tiếng lộp bộp, Hứa Từ dự tính đây là nữ nhân kia lấy đồ hối lộ thái giám kia.

“Ngụy tài tử ngoài bề ngoài khí chất như vậy, bảy phần tương tự Thánh Đức hoàng hậu đã đi về cõi tiên, nếu chiều hôm nay có thể ở đây ngẫu ngộ với Hoàng Thượng, bệ hạ nhất định sẽ nghĩ Thánh Đức hoàng hậu hạ phạm. Vậy sau này, tài tử ngoài tuyệt đối sẽ thánh ân vinh sủng, hưởng thụ vô tận.”

Hứa Từ nghe được cái tên Ngụy tài tử này, trong lòng giống như bị búa tạ gõ, một trận co rút mãnh liệt.

Ngụy tài tử, Ngụy tài tử, Ngụy tài tử có bảy phần tương tự Thánh Đức hoàng hậu... Không phải là Ngụy thị mà tứ hoàng tử sau khi đăng cơ lập làm quý phi sao?

Nữ nhân này rất có thủ đoạn, tâm địa cũng cực kỳ ác độc, trước sau đều trải qua hai đại hoàng đế.

Đầu tiên là dựa vào bề ngoài bảy phần tương tự Thánh Đức hoàng hậu mà bắt được tâm của Thái Khang hoàng đế, trở thành Ngụy mỹ nhân.

Sau này thời cuộc rung chuyển, đợi đến khi thái tử Lý Hạo Sâm bị phế, ả liền cùng tứ hoàng tử có hi vọng tranh đoạt ngôi vị hoàng đế nhất minh tu sạ đạo, ám độ trần thương.

Thậm chí, giúp tứ hoàng tử ngày ngày cho Thái Khang hoàng đế dùng đan dược trộn lẫn kịch độc mạn tính, thân thể vốn khỏe mạnh của Thái Khang hoàng đế ngày càng sa sút cuối cùng chết bất đắc kỳ tử, Ngụy tài tử có thể nói là không thể không công.

Sau Thái Khang hoàng đế chết, ả ở Lạc Vân am (nơi ở của ni cô) ngốc một năm, liền được tứ hoàng tử đăng cơ làm đế lần nữa đón về, trực tiếp nâng lên Chiêu Nghi. Sau khi ả sinh một đôi Long Phượng thai, lại phong ả làm quý phi.

Hai người kia còn đang thấp giọng trò chuyện, Ngụy thị kinh hỉ nói: “Đa tạ công công nhắc nhở, Gia Viện nếu có thể được thánh ân, tất không quên ân tình của công công.”

“Ân, ” Thái giám kia rất vừa lòng với lời của Ngụy tài tử, hai người không tạm dừng lâu, lại rời đi, Hứa Từ chỉ mơ hồ nghe được thanh âm của thái giám kia, “Thánh Đức hoàng hậu trước khi còn sống thích mặc tử y (trang phục màu tím), tài tử người như vậy, chờ buổi chiều bệ hạ tới, tài tử sớm mặc một thân tử y ở đây chờ giả vờ ngẫu ngộ, nhớ rõ trên người phun chút mỹ nhân hương...”

Sau đó thì rốt cuộc nghe không rõ, Hứa Từ liền thả lỏng tai xuống, vừa quay đầu, liền đâm vào trong đôi mắt kính đen của Lý Hạo Sâm.

Khi cậu phụ tá tứ hoàng tử ở kiếp trước, nhìn quen lục đục với nhau, âm mưu quỷ kế trong hoàng thất. Lối xoay sâu trong hoàng quyền, không thiếu được thứ này.

Nhưng cậu khi đó dùng loại ánh mắt người đứng xem để đối đãi, mang theo thi vị trào phúng.

Nhưng đến nay, người bị lợi dụng liền ở bên cậu, hơn nữa còn là người cậu muốn thân cận nhất, quý trọng nhất.

Loại cảm giác báu vật mình trân trọng nhất bị người tiết độ làm lòng Hứa Từ tựa như rơi vào trong dung nham, giận không thể át.

Ngụy thị kia kiếp trước được sủng ái cư nhiên lợi dụng mẫu hậu mà thái tử kính yêu nhất, hơn nữa trên người còn phun mị được thấp kém phóng túng mỹ nhân hương đi câu dẫn Thái Khang hoàng đế, thật hận không thể rút gân lột da ả.

Hứa Từ đây là yêu ai yêu cả đường đi, yêu thích thái tử, liền ngay cả mẫu hậu sớm đi về cõi tiên của hắn cũng nhìn không được bị người khác khinh nhờn.

Lý Hạo Sâm vốn còn hàn khí bức người nhìn thấy khuôn mặt giận dữ bị ghen đến mức đỏ bừng kia của Hứa Từ, không khỏi bỗng bật cười, lửa giận mất hơn phân nửa.

Tiểu sủng của hắn, luôn khả ái như vậy, thời thời khắc khắc đều đưa hắn vào hàng ngũ trân bảo, không cho người khác vũ nhục hắn một phần, luôn thật lòng thật dạ suy nghĩ cho hắn.

Hứa Từ phồng mặt thở phì phì nói: “Ngụy tài tử kia quả nhiên là người đê tiện, lại dám có suy nghĩ bất chúc Thánh Đức hoàng hậu câu dẫn bệ hạ, thật là cực kỳ khinh nhờn Thánh Đức hoàng hậu! Đúng là nên chết!” Trong lời này còn pha tạp cừu hận đối với hành động Ngụy tài tử kiếp trước.

Hứa Từ người này sinh vì dục vọng yêu thương, chết vì dục vọng thù hận. Kiếp trước cậu còn hăm hại thái tử hận không thể cho hắn chết đủ loại, lúc này biết là có tình ý với thái tử, liền không thể nhìn thái tử chịu nửa phần ủy khuất.

Ngay cả Ngụy tài tử kiếp trước hại qua thái tử, kiếp này còn chưa tạo thành thương tổn thực chất mà cũng đã oán niệm. Ngụy thị này mai sau nếu dừng trong tay hai người họ, chắc chắn là khổ không nói nổi.

Nếu là phi tử bình thường thì hắn cũng không quá để ý, chung quy nữ nhân vào cung, đều vì vị trí trên lòng sàng của Hoàng Thượng cùng một ghế ngồi của hậu cung. Vì có thể có được Hoàng Thượng ưu ái, dùng chút thủ đoạn nhỏ cũng không có gì đáng trách. Nhưng người này cố tình là Ngụy tài tử, là Ngụy tài tử sau này giúp đỡ tứ hoàng tử giết Thái Khang hoàng đế, một bạch nhãn lang nuôi không quen!

Cùng với để ả thành tựu thế lực một phương, chỉ bằng khi thế lực của ả còn trong tã lót thì chặt hết tất cả cơ duyên của ả.

“Yên tâm”, Lý Hạo Sâm vỗ vỗ đầu Hứa Từ, sắc mặt lạnh lẽo, trong con ngươi sáng ngời trào, “Cô sao có thể cho nàng thỏa mãn như nguyện.”

Hứa Từ lúc này mới cảm thấy hơi nói lỏng, thái tử điện hạ nói được thì làm được, nếu hắn nói sẽ không để ả được đền bù như mong muốn, vậy ả liền không lấy được gì tốt.

Hai người trải qua chuyện này, cũng không còn lòng thương mai. Qua loa dọn dẹp liền ra khỏi Mai Viên.

Buổi trưa Hứa Từ trở lại Hứa phủ, vừa vào cửa liền phát hiện Hứa phủ hôm nay vô cùng náo nhiệt, nhiều ngày đã qua bởi vì chuyện của Lâm thị Hứa Tử Nhai mà không khí náo nhiệt liền âm u yên tan.

Gọi một nô bộc, đang định đặt câu hỏi, bả vai chợt bị người dùng sức vỗ mạnh, toàn bộ mặt Hứa Từ nháy mắt vắn vẹo, cậu giận dữ quay đầu, lại kinh hãi kêu to: “Tử Nhàn!”

Đối diện, một nữ hài nhi cột tóc đuôi ngựa cao cao, một thân trang phục nam hài đơn giản đang nói cười an nhàn nhìn phía Hứa Từ. Trong đôi mắt vẽ ra ý cười tràn đầy, “Hello, Hứa tiểu tử, đã lâu không gặp, người lại béo!”

Nhân sĩ xuyên không đầu tiên đây

P/s: nam biến nữ đó mấy cưng Đăng bởi: admin

9. Chương 9

10: Tử Nhân trở về

Một nữ hài nhi cột tóc đuôi ngựa cao cao, một thân trang phục nam hài đơn giản đang nói cười an nhàn nhìn phía Hứa Tử. Trong đôi mắt vẽ ra ý cười tràn đầy, “Hello, Hứa tiểu tử, đã lâu không gặp, người lại béo!”

Nữ hài đối diện ước chừng tám, chín tuổi, mặt bánh bao tròn tròn linh động khả ái, cười đến vẻ mặt sang sảng, ánh mắt đen láy cong thành một vầng trăng khuyết dễ nhìn. Làn da nó không giống màu trắng nõn như tuyết như tiểu nữ khuê các bình thường, mà là màu lúa mạch khỏe mạnh.

Tính cả kiếp trước, Hứa Tử đã gần mười năm chưa từng gặp qua Hứa Tử Nhân, lúc này thấy nó vẫn còn ngây thơ rục rịch, trong lòng tràn đầy cảm xúc kinh hỉ hoài niệm, cậu kìm lòng không được ôm lấy Tử Nhân, thanh âm mang theo nghẹn ngào, “Người còn biết trở về.”

“Hello” là chấp tay thi lễ bằng miệng, đây là Tử Nhân nói cho hắn.

...

Kiếp trước Tử Nhân vì cứu cậu mà chết, khi đó nó đã là nữ hiệp chính đạo trong võ lâm làm tà ma ngoại đạo nghe tin đã sợ mất mật, vì cứu cậu từ trong tay Hứa Tử Dĩnh cùng Vu Thần tộc, lẻ loi một mình xông vào cấm địa Vu Thần tộc.

Cấm địa đó chính là chỗ mà Hứa Tử Dĩnh vì bắt giết Tử Nhân mà xây nên, Hứa Tử cậu chỉ là mỗi thôi.

Tử Nhân sau khi cứu cậu ra, đã là độc khí công tâm, mệnh chẳng còn lâu. Sau đó bị giáo chủ Ma Giáo Lạc Thiên Tuyết đuổi tới cứu đi, Lạc Thiên Tuyết dùng hết phương pháp, nhưng vẫn không có năng lực xoay chuyển trời đất, Tử Nhân cuối cùng cũng ra đi.

Lạc Thiên Tuyết tâm như tro tàn, tóc đen một đêm chuyển bạc, tẩu hỏa nhập ma, giết lên Vu Thần tộc; mà cậu cũng là lửa giận công tâm, phái ra một đội kỵ binh tinh anh cường lực nhất.

Hai người không hẹn mà cùng, trả thù Vu Thần tộc gây ra thảm họa nhân gian.

Một đêm kia, máu chảy thành sông, kêu la thảm thiết tận trời, xác chết lan tràn khắp nơi.

Giữa một đêm, Vu Thần tộc thần bí mà cường đại bị hai nam nhân phẫn nộ triệt để tiêu diệt, không một người nào còn sống.

Từ nay về sau trên đời không còn bộ tộc Vu Thần nữa.

Hứa Tử Dĩnh thỏ khôn có ba hang, không biết chạy trốn tới đâu. Chờ khi cậu gặp lại Hứa Tử Dĩnh, là trên đại điển sắc phong hoàng hậu của tứ hoàng tử đã đăng cơ thành Nguyên Đế. Hứa Tử Dĩnh một thân phượng bào hoàng kim, đầu đội mũ phượng, đạp lên thảm đỏ đi tới, ả lại thành hoàng hậu của Nguyên Đế!

...

Tử Nhân vô cùng nữ hán tử ôm bả vai Hứa Tử đưa đầu cậu qua hõm vai của mình, một tiếng cười to ha ha sáng sủa: “Một năm không gặp, Hứa tiểu tử không chỉ biến thành trắng trắng mập mập như tiểu cô nương, ngay cả tính nết cũng đa sầu đa cảm như vậy!”

Cười vui cười mở, động tác tự nhiên hào phóng, một chút không có mềm mại ngại ngùng của nữ hài tử.

Hứa Tử từ từ trong hồi ức kéo về suy nghĩ, đánh tay Tử Nhân xuống, trở tay ôm chặt cổ nó, cười ngượng ngùng nói: “Ta hiện tại là lúc cơ thể cao lớn, tự nhiên phải nuôi béo chút, tích nhiều mà ít biến hóa, sau này mới có thể cao lớn uy mãnh. Nào giống người, gầy trơ cả xương, có phải ở Trường Bạch sơn mỗi ngày đều ăn trái cây dại hay không, cơm ăn không đủ no?” Lúc nói lời này chính cậu cũng không tin, kiếp trước mình tuy rằng cũng rất cao, nhưng giống như thư sinh văn nhược, nhỏ gầy cao gầy.

Chân chính cao ngất, đó chính là thái tử điện hạ a! Nhớ tới thân hình cao lớn to lớn của thái tử sau hai lần xuất chinh trở về ở kiếp trước, cơ thể đường cong hoàn mỹ căng chặt kia lại không đột ngột kia, làn da màu mật ong kia...

Ngao ngao... Cậu quả thực muốn hóa thân thành sói, quỳ liếm một trăm lần a một trăm lần!

Vì sao kiếp trước mình lại ngu dốt như vậy, không hảo hảo quý trọng cảnh đẹp kia, còn tránh như rắn rết kiến thú, lúc trước thật là hối hận.

“Miệng hồ!” Hứa Tử Nhân nhướn mi mở to đôi mắt hạnh, giơ hai cánh tay trước mặt Hứa Từ làm dạng cường tráng: “Người là ghen tị ta đi. Dáng người này của ta là hoàn mỹ nhất, người luyện võ liền nên có cơ thể tháo vát mạnh mẽ như ta.” Thân thể Hứa Tử Nhân rất cân xứng, không mập như trẻ con, cũng không gầy trơ cả xương như lời vui đùa của Hứa Từ.

Hứa Từ nhớ rõ Tử Nhân giải thích qua, “Miệng hồ” có ý là “Nói hư nói vu”.

Hứa Từ xoa xoa tóc Hứa Tử Nhân, xoa cái đầu đuôi ngựa già dặn của nó thành lộn xộn, Hứa Tử Nhân hai năm này bộ dạng lớn nhanh, tuy rằng nhỏ hơn cậu hai tuổi, nhưng cư nhiên chiều cao chỉ thấp hơn cậu một nửa, “Trong miệng người vẫn còn nhiều từ tự nghĩ ra như vậy, mẫu thân nghe, lại nói người đấy.”

Dứt lời liền nghiêm mặt học ngữ khí Vương thị nói, “Hừ, đem tâm tư tạo từ loại câu này dùng trên cầm kỳ thư họa, trên nữ công gia chánh, còn sợ học không được sao?”

Hai người đều do một mẫu thân nuôi lớn, ngư tử tầm ngư, mã tầm mã, cảm tình vô cùng tốt. Hứa Từ là người hiếu động, Hứa Tử Nhân cũng không phải tiểu nữ hài nũng nịu, hai người ở cùng quả thực là lang gặp phải bá (*), rất ăn ý. Trước khi Hứa Tử Nhân đi Trường Bạch sơn, bọn họ còn thường xuyên kết bạn ra phũ làm loạn nơi nơi.

(*) Một giống thú như chó sói. Ngày xưa nói con lang con bá phải đưa nhau đi mới được, lia nhau thì ngã, vì thế cùng nương tựa nhau gọi là lang bá, cùng dựa nhau làm bầy.

Hứa Tử Nhân cười tủm tỉm, cũng không giận. Kéo Hứa Từ đi tiền thính, “Ta đã sớm gặp qua mẫu thân rồi, sư phụ ta cũng đến đây, mang người đi nhìn nàng.”

Hai tiểu hài tử chạy nhanh, chỉ chốc lát sau liền bước vào tiền thính. Tiến vào trong sảnh, Hứa Từ lập tức liền bị một thân ảnh gắt gao hấp dẫn tầm mắt.

Nữ tử kia bên ngoài một bộ áo ngoài đỏ tươi cổ áo vây lông hồ tà áo mở bung ra, phía trong mặc một thân trường bào đỏ thắm hoa lệ làm từ gấm vóc. Mặt như diễm dương, người đẹp đến đâu, sáng ngời tươi đẹp động lòng người. Thanh cao thoát tục, trong đôi mắt mang theo rét lạnh, cao quý lãnh diễm, chính là dung mạo khuyên thành tuyệt mỹ.

Người này chính là sư phụ Hứa Tử Nhân, hiệp nữ độc tu (tự tu hành) ở Trường Bạch sơn —— Bách Lý Tích Yên.

Bách Lý Tích Yên đang nói chuyện phiếm với Vương thị, trò chuyện đều là cuộc sống ngày thường của Hứa Tử Nhân ở Trường Bạch sơn. Có cùng đề tài, hai người tán gẫu cũng không lộ vẻ xấu hổ.

Tuy là từng gặp qua nàng mấy lần, nhưng liếc thấy Bách Lý Tích Yên, dù trong lòng có thái tử điện hạ, cậu vẫn giật mình ngạc nhiên, rất cảnh đẹp ý vui. Nhưng loại giật mình ngạc nhiên này chỉ là mang theo thưởng thức, lại không có bất kỳ ý khinh nhờn, đơn thuần chỉ là bị mỹ mạo của nàng thuyết phục mà thôi.

Hứa Tử Nhân vừa thấy sư phụ mình, hai má xuất hiện hai luồng đỏ ửng khả nghi, nó ngại ngần dẫn Hứa Từ đi đến trước mặt sư phụ, cúi đầu xấu hổ nói, “Sư phụ, đây là ca ca ta Hứa Từ.”

Lại nói với Hứa Từ, “Đây là sư phụ ta Bách Lý Tích Yên, hai năm trước các người đã gặp qua.”

Hứa Từ khom lưng cúi cái trịnh trọng kỳ sự đại cung, cung kính nói: “Vân bối Hứa Từ gặp qua Bách Lý tiên bối.”

Bách Lý Tích Yên nhợt nhạt cười, nói, “Ta nhớ rõ người, năm đó nếu không phải vì người, ta cũng không phát hiện được nhân tài luyện võ bất thế Tử Nhân.” Dứt lời lại xoa xoa mái tóc đen của Hứa Từ.

Nàng sống một mình trên Trường Bạch sơn đã lâu, là một người không thích ngôn từ lãnh ngạo quái gở, có thể thân cận như vậy với Hứa Từ đã là cực hạn.

Tiếp quay đầu lại nói với Vương thị, “Tử Nhân chăm chỉ khắc khổ trong một năm nay, võ công tương đối tinh tiến hơn năm ngoái không ít. Tuy còn không hái hoa nhặt lá để đả thương người được, nhưng cũng có thể dễ chân khí hộ thể, đã là kỳ tài có một không hai trăm năm khó được. Chỉ là Tử Nhân tính tình mềm mại thẹn thùng chút, ta sợ nó một mình ở xa sẽ bị khi dễ, cho nên lần này liền theo nó đi cùng.” Vốn tính giống như năm đầu tiên trả tiền thuê người đưa nó trở về, lại lo lắng Tử Nhân xấu hổ sẽ bị khi dễ.

Wang thị một ngụm trà ấm thiếu chút nữa không ho ra, nàng dáng vẻ đoan trang cầm lấy khăn lau lau khóe miệng, mắt tà xem xét Hứa Tử Nhân đứng ở bên người Bách Lý Tích Yên cúi đầu xấu hổ cười, hỏi tử này mềm mại thẹn thùng?

Mới là lạ! Hỏi tử này thiếu chút nữa ép chết lão nương nàng đây. Người ta nuôi hai hỏi tử, một người nhu thuận hơn một người. Nàng nuôi hai hỏi tử, một người còn ép buộc hơn một người. Đứa lớn Hỗn Thế Ma Vương, đứa nhỏ yêu tinh gây rắc rối.

Đến nay yêu tinh gây rắc rối đã tỉnh ông trời trước mặt nàng, cư nhiên được vị hiệp nữ mỹ lệ không thể phương vật trước mắt làm tới dễ bảo, quả nhiên là vô quýt dày có móng tay nhọn.

Cũng không vạch trần Hứa Tử Nhân, Vương thị mỉm cười vội hỏi: “Phiền Bách Lý nữ hiệp phí tâm, hỏi tử này bình thường chính là như vậy, nhu thuận thẹn thùng, ta làm mẫu thân cũng luôn sợ hãi nó chịu ủy khuất. Đến nay thấy Bách Lý nữ hiệp yêu thương Tử Nhân như thế, ta cũng an tâm. Chỉ là ngu phụ có một yêu cầu quá đáng, hi vọng nữ hiệp sau này sẽ quan tâm Tử Nhân nhiều hơn một hai.”

Hiểu lầm cũng tốt, Bách Lý nữ hiệp chắc chắn tận hết sức lực, bảo vệ tốt Tử Nhân, nàng cũng vui vẻ không vạch trần việc này.

Thấy Vương thị nói dối không xé nháp, Hứa Từ một bàn tay đến phía sau mình, dùng sức nhéo thịt mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mới dừng một bụng cười.

Tử Nhân thấy thế, lấy chân liền muốn đạp mũi chân Hứa Từ, Hứa Từ vội lui ra phía sau một bước, chấp tay với Vương thị cùng Bách Lý, “Tiền bối, mẫu thân, ta cùng Tử Nhân muội muội một năm không gặp, còn rất nhiều lời muốn nói, cũng không quấy rầy hai ngài.” Dứt lời kéo Hứa Tử Nhân liền chạy ra.

Thật sự là chịu không nổi mẫu thân mặt không đổi sắc nói dối, vẫn nên đi trước là tuyệt, để ngừa bị lộ tẩy.

Giữa trưa, Hứa Trường Tông, Hứa lão thái thái, Vương thị thịnh tình khoản đãi Bách Lý Tích Yên, do Lâm thị cùng Hứa Tử Nhai còn đang trong bế môn tư quá, cũng không đi ra.

Bách Lý Tích Yên ít lời, giữa bữa cũng chưa nói vài câu, không khí có chút lạnh.

Ngược lại Hứa Tử Đình ngồi cạnh Hứa lão thái thái, liền tiếp gấp đồ ăn cho Hứa Tử Nhân, một ngụm kêu tỷ tỷ, lại không biết khi nào thân cận với Hứa Tử Nhân vậy qua.

Hứa Tử Nhân trước mặt Bách Lý Tích Yên vẫn luôn không giở tính. Ngoan ngoãn nhận đồ ăn Hứa Tử Đình lăng lẳng từng ngụm nhỏ ăn, cũng không nói với Hứa Tử Đình thế nào.

Hứa Tử Đình cảm thấy buồn tẻ vô vị, gấp một hồi cũng không tiếp tục, ngược lại nói chuyện phiếm với Hứa lão thái thái. Chỉ chốc lát sau liền sinh động bàn ăn, làm người một phòng vui vui vẻ vẻ, đảo qua không khí xấu hổ vừa rồi.

Chỉ có Bách Lý Tích Yên, Hứa Tử Nhân cùng Hứa Từ chưa từng cười qua, Bách Lý Tích Yên là vì tính tình xưa nay lãnh đạm, tự nhiên sẽ không vì chuyện hỏi tử này liền động dung. Hứa Tử Nhân là vâng Bách Lý Tích Yên thẹn thùng, nơi nào còn nghe được đi vào cái gì chê cười, Hứa Từ trái lại khinh thường nhất. Ba người không người đều lần lượt ngồi bên nhau, có chút cảm thấy bất đắc dĩ, ba người cười quen, yên lặng cúi đầu ưu nhã ăn cơm.

Cơm trưa qua đi từ từ vào phòng nghỉ ngơi, vừa muốn nằm xuống liền nghe Niệm Bạch đến báo, nói là Hứa Tử Đình ăn cơm xong liền tới phòng Hứa Tử Nhân, không biết đang loay hoay cái gì. Do chuyện kiếp trước, Hứa Từ rất không muốn Hứa Tử Nhân có nhiều tiếp xúc với Hứa Tử Đình, lưu lại Niệm Bạch, vội đứng dậy bước nhanh tới phòng Tử Nhân.

Hứa Tử Nhân đến trước cửa vừa muốn gõ cửa, cửa lại từ bên trong bị chốt kéo ra. Hứa Tử Đình vẻ mặt không vui mở cửa, nhìn thấy Hứa Tử ngay cả tiếng tiếp đón cũng không nói, trực tiếp lạnh mặt khuôn mặt không nhìn cậu liền bỏ đi. Hứa Tử vào trong phòng, thấy Hứa Tử Nhân đang muốn cởi giày ngủ trưa, trên mặt không có nhiều phập phồng biến hóa, liền hỏi: “Vừa rồi làm sao?”

Tay Hứa Tử Nhân cởi giày dừng một chút, nửa ngày mới nói: “Không có cái gì, đến nhận người thân.”

“Nhận người thân?” Hứa Tử nhíu mi nghi hoặc nói, “Vốn chính là người thân, vì sao phải đến nhận?”

Hứa Tử Nhân nghe, nhướn miệng cười, “Người thân này không phải người thân kiểu đó, bất quá ta sẽ không nhận.”

Thấy hỏi không ra nguyên do, Hứa Tử cũng lười hỏi lại, chỉ là dặn một câu: “Đừng lui tới nhiều với nó, nương nó cùng ca ca nó vừa mới do ta mà bị phạt, trong lòng chắc chắn có nhiều oán hận, khoảng cách nhiều, lòng tất không ở cùng một chỗ, cũng chơi không được với nhau.”

Cậu vốn định nói người này âm hiểm giả dối, nói không khác thì là âm mưu. Nhưng đột nhiên nghĩ tới đối phương chỉ là hài đồng tám tuổi, căn bản nghe không hiểu lời cậu, cũng chỉ nói mặt ngoài, hi vọng nó có thể nghe vào.

Hứa Tử Nhân nghe xong nhướn mày cười, “Tự nhiên như lời người, hai ca chúng ta mới là thống nhất trên cùng mặt trận.”

Hứa Tử nhả mi, “Cái gì mà hai ca, càng ngày càng không có dạng nữ hài nhi, là huynh muội!”

Hứa Tử Nhân cười nhưng không nói, chỉ chỉ cửa.

Hứa Tử hiểu, nói “Người vừa về nhà, nghỉ ngơi cho tốt đi, ta không quấy rầy.” Sau đó liền đóng cửa đi ra, trở về phòng.

11: Phiên ngoại — Cuộc đời của Hứa Tử Nhân

Vì là PN nên được edit sau ở bài post khác: [Link](#)

12: Kết cục của Ngụy tài tử

Vương thị cũng biết Bách Lý Tích Yên sống một mình thích yên lặng, liền dọn dẹp sương phòng cạnh bờ hồ sườn Đông. Nơi này ít có người đi qua, yên lặng lại không thấy lạnh lẽo, cảnh sắc tuyệt đẹp, vừa lúc thích hợp cho nàng cư trú.

Hứa Tử ngày hôm sau đi vào cung, khi làm thư đồng xong Chu công công đưa cậu đi ra, cậu nghe chung quanh náo nhiệt nghị luận, lại chiếm được tin tức ngoài ý liệu, Ngụy tài tử bị đánh vào Dịch Đình.

Chuyện Ngụy tài tử cậu vẫn chưa mở miệng hỏi qua thái tử điện hạ một phần nửa hào, nhưng trong cung nhiều người nhiều miệng, lại có người cố ý lan truyền, chuyện Ngụy tài tử cư nhiên huyền ảo là mọi người đều biết.

Chu công công thức thời nhất, ánh mắt sáng ngời hữu thần của thiếu niên nhìn mình, hẳn đã sớm nhìn ra Hứa nhị gia cả người tràn ngập khí bất quá nồng đậm, rất sáng khoái liền tỉ mỉ nói chuyện mình biết cho Hứa Tử.

Chiều hôm qua Nghe Thường vũ y mà Thánh Đức hoàng hậu gửi trong Đông Cung khi còn sống đột nhiên không thấy, di vật Thánh Đức hoàng hậu lưu lại khi còn sống đều an trí ở Phượng Loan điện, duy chỉ có một bộ Nghe Thường vũ y đưa cho thái tử tuổi còn nhỏ.

Thái tử coi vũ y này như trân bảo, luôn sai người cực kì bảo quản. Đến nay trân bảo không thấy, thái tử giận dữ, nói thẳng nếu bắt được kẻ trộm nhất định phải lăng trì xử tử hẳn.

Kẻ trộm thật ngang ngược, trộm đồ còn trộm đến Đông Cung.

Thái tử đến nay tuy đã mười bốn, sớm được Thái Khang hoàng đế an bài chức vụ thực, điều hành thị vệ, an toàn trong cung đều từ hắn phụ trách. Đến nay trong cung có kẻ trộm, nhưng lại trộm trên đầu hắn. Hẳn cũng không cần thông tri Hoàng Thượng, trực tiếp dẫn người bắt đầu điều tra kẻ trộm ở các cung điện.

Vì tránh hiềm nghi, các cung nhân đều sớm tập hợp người trong cung mình lại, để chờ ra cho thị vệ.

Kẻ trộm kia trộm cái gì không tốt, còn muốn trộm đồ vật khi còn sống của Thánh Đức hoàng hậu. Lần này điều tra các nàng nếu không nghiêm túc, một lần vô ý, không chỉ đắc tội thái tử, còn chọc giận Thánh Thượng. Cho nên người trong các cung điện đối với lần điều tra này, thái độ đều thần kỳ nhất trí cùng phối hợp, duy chỉ có Cẩm Tú cung.

Cẩm Tú cung đến nay là do Hoa phi nương nương tọa trấn, trong trắc viện trong cung còn ở hai vị quý nhân, ba vị tài tử. Nhưng chờ nàng triệu tập người lại, trán Hoa phi ửng ửng đau, “Ngụy tài tử đâu?”

Tiểu thái giám ở cạnh lau mồ hôi lạnh, “Khởi bẩm nương nương, bắt đầu từ buổi chiều liền không thấy thân ảnh Ngụy tài tử.”

Hoa phi cắn môi, “Tiện tỳ, muốn cho ta chọc phiền toái.” Nàng gần đây cùng Lệ phi vì chuyện Phụng Ân mà ầm tui bụi, nếu bị Lệ phi bắt thóp, còn không ở trước mặt hoàng thượng bảm nàng không tha.

Hoa phi nghiêng đầu đau càng đau hơn, nàng vẫy tay phái thái giám, “Nhanh chóng tìm nàng về cho ta!”

Thái giám không dám chậm trễ một chút, lập tức mang theo bốn năm tiểu thái giám muốn đi ra, lại đột nhiên bị giọng nam trong trẻo gọi lại, “Không cần phải đi, trên đường khi cô đến đây có đi qua Mai Viên, tình cờ gặp Ngụy tài tử, liền cùng mang nàng trở lại.”

Dứt lời liền thấy thái tử dẫn đầu đi vào, phía sau lục tục theo mười tên thị vệ mang đeo. Sau khi hai người cuối cùng kéo một người vào đây, không trung phiêu tán một cỗ dị hương, làm trong lòng tất cả mọi người ở Cẩm Tú cung nhộn nhạo một trận.

Hoa phi tâm tư bất định, không biết lời này của thái tử là tốt hay xấu, nhưng khi chờ nàng nhìn rõ bộ dáng Ngụy tài tử bị hai thị vệ kéo trở về, tâm vốn buồn bực lập tức thăng cấp đến buồn bực bất ngờ. Chỉ thấy Ngụy tài tử một thân trường bào màu tím bên ngoài choàng một tấm lụa mỏng trong suốt, tóc chải thành búi bôn nguyệt, ấn đường chấm hoa sen, không phải là trang điểm đậm mê của Thánh Đức hoàng hậu khi còn sống sao?

Tâm tư nàng nhanh như tia chớp, trần tuyết đầu vào thảng chập, Mai Viên, thân trang điểm này, đồ ngọc cũng biết ả muốn làm gì. Hoa phi mắt trần ngập hận ý, tiện tỳ này không chỉ thích chọc phiền toái, còn tồn tâm tư không nên có.

Một khắc trước nàng chỉ ngại Ngụy tài tử cho nàng chọc phiền toái, giờ khắc này lại oán ả cùng mình tranh thủ tình cảm.

Thái tử không quản nàng có tâm tư gì, trực tiếp ném Ngụy tài tử xuống đất, liền bắt đầu sai người điều tra. Khi thị vệ lục soát phòng Ngụy tài tử thì phá lệ cẩn thận, chỉ một lát, liền thấy một thị vệ nâng một bình sứ nhỏ đi ra, “Khởi bẩm thái tử điện hạ, chưa phát hiện Nghê Thường vũ y, nhưng thuộc hạ phát hiện cái này.”

Thái tử lấy bình sứ, đặt ở dưới mũi ngửi một cái, sắc mặt chợt biến lạnh, “Mỹ nhân hương?”

Mặt Ngụy tài tử vốn tái nhợt mặt càng rút sạch huyết sắc, trong mắt tất cả đều là hoảng sợ. ả vô lực bác bỏ: “Không phải, không phải của ta...”

Hoa phi mặt trắng đen đan xen, đau đầu lợi hại hơn, trong mắt nàng phát ra sát ý, hận không thể giết Ngụy tài tử.

Vốn chỉ là oán ả cùng mình tranh thủ tình cảm, đến nay còn hận ả cư nhiên muốn giết hại bệ hạ!

Mỹ nhân hương có tiếng là được hổ lang, người dùng nháy mắt tăng vọt tình dục, nhưng lại gây ra thương tổn cực kỳ lợi hại cho thân thể.

Ngụy tài tử một tiểu nha đầu chưa từng được lâm hạnh, vì thượng vị, không chỉ muốn bắt chước Thánh Đức hoàng hậu, cư nhiên còn muốn dùng tà dược này thương tổn bệ hạ.

Khó trách Ngụy tài tử vừa vào không trung liền phiêu tán một cỗ dị hương làm người ta huyết mạch bành trướng.

Độc tỳ không biết liêm sỉ này, nhất định phải cho ả sống không bằng chết.

Hoa phi vội vàng khom người thỉnh tội, “Thái tử điện hạ, tiện thiếp này cư nhiên làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này, chuyện làm loạn hậu cung, là bản cung không biết chỉ bảo. Còn thỉnh điện hạ giao người này cho bản cung xử trí, bản cung nhất định sẽ cho thái tử điện hạ một công đạo.”

Thái tử điện hạ gật gật đầu, Hoa phi tuy xưa nay ghen tị cay nghiệt, nhưng cực kỳ coi trọng phụ hoàng, không đành lòng nhìn thấy phụ hoàng chịu một chút thương tổn.

Hành động của Ngụy tài tử vào buổi chiều hôm nay, đã chạm đến điểm mấu chốt của nàng. Ngụy tài tử dừng trong tay nàng, hậu quả sẽ chỉ là thảm không nở nhìn.

Ánh mắt thái tử ám trầm, mới đầu khi nghe thái giám kia cùng Ngụy tài tử trộm nói chuyện hẩn cũng không quá để ý.

Nữ tử hậu cung xưa nay mệnh khổ, không hề lựa chọn liền bị tù cầm trong lồng giam này, một đời chỉ có thể quay chung quanh một nam nhân. Á trang điểm thành bộ dáng mẫu hậu nếu có thể gọi ra yêu thích của phụ hoàng, cũng là tạo hóa của ả.

Nhưng hẩn không nghĩ tới ả vì thành công thượng vị mà không từ thủ đoạn, thế nhưng dùng loại mị được độc ác mỹ nhân hương này.

Phụ hoàng quan tâm hẩn đầy đủ, yêu thương có thêm, hẩn sao có thể nhìn người khác thương tổn phụ hoàng như thế.

Sau khi thái tử đi không bao lâu, Hoa phi liền tiến hành tra tấn Ngụy tài tử tàn bạo. Nàng đầu tiên đâm kim ả thời gian một chén trà, rồi lại cho Ngụy tài tử ba mươi gây phạt.

Sau đó vẽ trên trán ả bốn chữ “Tiện phụ *** độc”, ném ả vào Dịch Đình, chuyên phụ trách cọ rửa bồn cầu, như thế mới tính là tan một ngục ác khí.

Nghe Chu công công nói xong, Hứa Từ ngốc sững sốt một chút, Ngụy tài tử âm hiểm giả dối kiếp trước liền bị trừng phạt dễ dàng như vậy. Trên mặt đã hủy dung, nhưng lại bị đánh vào Dịch Đình, đời này nhất định không còn năng lực phản bội.

Chỉ một ngày, một ám tiễn sắc bén bên người tứ hoàng tử đã bị bẻ gãy thoải mái.

Hứa Từ nhịn không được ở trong lòng tán thưởng thái tử điện hạ cùng Hoa phi nương nương một trăm lần.

Nhưng sau này xảy ra một chuyện khiến thái tử gặp cú ngã lớn, khiến cậu hối hận vì sao không giết Ngụy tài tử lại còn lưu cho ả một hơi. Sau chuyện đó, lại chạm phải địch nhân phản đồ linh tinh, cậu đều chém giết người hầu như không còn, không hạ đao lưu người nữa.

Vào tháng chạp, lão sư của thái tử điện hạ Tôn Thái Phó xin nghỉ đông, về nhà thăm viếng mẫu thân đã già, chương trình học của thái tử tạm thời dừng lại.

Chương trình học hôm nay chấm dứt, mãi cho đến khi qua mười lăm tháng giêng năm sau, Hứa Từ cũng không cần sáng sớm đến bồi làm thư đồng thái tử. Nếu ở kiếp trước, cậu đã sớm vui đến nở hoa, nghĩ rất cuộc có thời gian thoải mái vui chơi.

Nhưng hôm nay sống lại, mười mấy ngày này sớm chiều sống chung, còn sợ thời gian ngắn ít, đến nay vừa đến liền phải hơn một tháng không gặp, Hứa Từ khó chịu một trận không lý do.

Vừa trở lại nhà, liền nhìn thấy Hứa Tử Nhân nam trang, cột tóc, xắn tay áo, vui đùa một bộ chương pháp nhẹ nhàng như có như không. Đối với trang điểm của Hứa Tử Nhân Hứa Từ đã thấy nhưng không thể trách, mày cũng không nhăn một chút, luyện võ là lúc kiêng kỵ người quấy rầy nhất, cho nên cậu cũng không chào hỏi, trực tiếp liền từ bên người nó đi thoáng qua.

Mới vừa đi đến giữa sân, Hứa Tử Nhân không hề dấu hiệu một chương bỏ lại đây, chương pháp nhìn như nhẹ nhàng lại cường độ mười phần, bàn tay sát trán Hứa Từ xẹt qua tóc, trán Hứa Từ bị chương gió đập đến mức sinh đau.

Tâm tình Hứa Từ vốn bất trắc, đến nay nhăn mi, ngữ khí không tốt lắm, “Người làm gì?”

Thu hồi bàn tay, Hứa Tử Nhân ở sân vắng lưng thưng đi đến trước mặt Hứa Từ, giơ nắm đấm nhỏ, “Mấy tên côn đồ phổ đồng qua tìm người, bị ta đánh đi.”

“...”, Hứa Từ mặt không biểu tình, tâm đang rít gào. Quả nhiên là nha đầu dựa vào nắm đấm giải quyết vấn đề.

“Đuổi đi là tốt nhất, người tai vạ đến nơi lại bỏ ta, cũng khinh thường làm bạn.” Hứa Từ rất đồng ý Hứa Tử Nhân thực hiện, gật gật đầu thản nhiên nói.

Hứa Tử Nhân ngạc nhiên nói: “Hôm nay ngược lại thông suốt, trước kia không phải luôn cùng họ xưng huynh gọi đệ, tốt đến mức mặc chung một cái quần sao? Ta trước kia nghĩ người sớm muộn gì cũng bị mấy tên cận bã này liên lụy.”

Hứa Từ lặng im, lần đó sau khi bị thiếu niên lớn tuổi vây ấu, năm sáu thiếu niên chạy trốn lại tới tìm cậu, cầu cậu tha thứ thật lâu. Hứa Từ thường xuyên bị họ truyền thụ cái gọi là “Đạo nghĩa giang hồ”, chuyện lần đó liền tha thứ cho họ, một lần nữa xưng huynh gọi đệ với họ.

Bọn họ báỉ mình làm đại ca, khiến tâm lý nhỏ nhỏ của cậu bành trướng rất nhiều, ngược lại làm cho Tam công tử của nhà Công Tôn tướng quân Công Tôn Ngự giúp cậu khi lâm nguy dần dần xa cách.

Nhưng bọn họ hồi báo cho mình cái gì? Ngày thường mượn tên tuổi của cậu nơi nơi chọc họa không ít, chọc họa, liền đánh ra cờ hiệu “Là Hứa nhị gia bảo chúng ta làm vậy”, dần dà, danh hiệu nhất bá của cậu ở phố đông kinh đô nổi tiếng xa khơi, bất quá là ác danh thôi. Bọn họ nhiều người thế này, làm không ít chuyện “Trên mặt cùng người xưng huynh gọi đệ, sau lưng cuồng bỏ người một đao”.

Đối với lời nói đùa của Hứa Tử Nhân, Hứa Từ không lời đối đáp, không thể không nói, theo một loại trình độ nào mà nói, nó chân tướng. Cậu kiếp trước, thật đúng là thiếu chút nữa không bị mấy người này liên lụy chết.

Nhớ tới Công Tôn Ngự, mặt Hứa Từ nhu hòa một chút. Kiếp trước thái tử lần thứ hai xuất chinh, mình cùng Công Tôn Ngự đều đi theo. Nhưng bởi vì mình lỗ mãng, bị một đội quân của Nguyệt quốc vây khổ trong rừng cây. Nếu không phải hắn trông coi cùng với mình, chống được đến lúc thái tử tiến đến cứu giúp, cậu cũng không biết có thể sống sót trốn ra khỏi gọng kìm của quân địch hay không.

Nhưng sau đó bởi vì mình phản bội thái tử, Công Tôn Ngự cùng cậu triệt để quyết liệt. Sau khi thái tử bị phế, hắn cũng bị biếm đến biên cương trông coi ranh giới.

Nghĩ nghĩ, Hứa Từ hạ quyết tâm, nói: “Tử Nhân, chúng ta buổi chiều đi tìm Công Tôn Ngự đi?” Là nên chủ động nói lời xin lỗi.

Hứa Tử Nhân mi nhân cong cong, tươi cười nháy mắt phóng đại, “Được, ta cũng đang có ý này, đã lâu không luận bàn với tiểu tử Công Tôn, tay cũng ngứa.”

Hứa Từ: “...”

Uy, người trừ luận bàn, luyện võ, người còn muốn làm gì? Có chút theo đuổi thôi được không? Đăng bởi: admin

10. Chương 10

11: Phiên ngoại — Cuộc đời của Hứa Tử Nhân

Khi hắn tỉnh lại quả thực muốn hỏng mắt, tự dưng xuyên không thì không nói, còn từ hảo hán hai mươi mấy tuổi biến thành một bé gái phấn đô đô.

Cái quỷ gì chứ, là mình điên rồi hay là thế giới này điên rồi?

Ký ức cuối cùng trong đầu, là hắn vừa mới tham gia xong trận chiến treo mạng kia.

Hắn đi theo đội đặc công lục chiến ở biên cảnh C quốc cùng Y quốc chỗ của trùm ma túy cùng với đội tiến hành một trận chiến liều chết, sau ba ngày ba đêm đánh nhau chết sống, rốt cuộc diệt tận gốc hang ổ trùm ma túy, đang định về bộ đội tắm rửa thỏa thích đầm đìa, liền mất đi trí giác.

Chờ khi tỉnh lại, liền thành bé gái phần đô đô chưa đầy tháng này.

Bởi vì còn là em bé, hấn không chỉ không thể khống chế bài tiết của thân thể này, một ngày còn phải bị cởi đồ mười mấy lần, còn cần nhũ mẫu hút sữa. Loại tình trạng quần bách này đối với đại lão gia xưa nay tự mình động tay cơm no áo ấm như mình mà nói, quả thực là không xong!

Nhưng qua vài ngày quan sát, hấn cơ bản hiểu rõ tình huống của thân thể này.

Bé gái tên là Hứa Tử Nhân, là tên mà Hứa gia đại phu nhân đặt. Mà mẹ ruột của bé, là tiểu thiếp Hứa gia, do khó sinh mà chết, bé gái cũng đi theo đại phu nhân.

Điều kiện gia đình này vẫn không tệ, gia chủ là mệnh quan Tứ phẩm của triều đình, tôi tớ trong nhà nửa trăm người. Đây nếu đặt ở hiện đại, bé gái chính là quan nhị đại thêm phú nhị đại, tuyệt đối tiền sát một đồng người bên ngoài.

Nhưng không may nơi này là xã hội phong kiến cổ đại, con gái trong loại gia đình này, nhất định sẽ bị bồi dưỡng thành một cô gái khuê các cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, mà càng bị ai là mình còn thành bé gái này.

Ngẫm lại tương lai tám tối, hấn chỉ nghĩ đến một từ: bi kịch trần gian a!

Tính cách hấn thô lỗ tâm tư đơn giản, binh lính ở bộ đội gần mười năm, quen ngày liếm máu trên mũi đao, cãi nhau âm ỉ cuồng dã, đâu có thể làm được thực nữ khuê các nũng nịu thời cổ đại.

Nhưng ngày vẫn phải từng ngày qua đi. Thời gian qua lâu, hấn cũng dần dần thích ứng thân thể bé gái này, cũng bắt đầu chậm rãi tiếp nhận hiện thực.

Hấn dần dần quên mất cái tên ban đầu của mình, kế thừa cái tên Hứa Tử Nhân này. Nhưng duy nhất hấn còn giữ lại bản tâm của mình, dù có thế nào cũng không thể thay đổi nội tâm hấn từ mười phần mười của mình.

Nó tiếp nhận thân thể con gái, nhưng nội tâm nó, vẫn là hấn chỉ giống như mãnh hổ!

Vạn hạnh trong bất hạnh là, nó còn một tiểu ca ca Hồn Thế Ma Vương cùng mình ngu tằm ngu, mã tằm mã, hai người cấu kết với nhau làm việc xấu, cư nhiên cũng không thể hiện tính cách đặc biệt kỳ quái của mình.

Trước khi nó chưa xuyên qua đây, chưa bao giờ biết nội trạch cư nhiên nhiều tranh đấu gay gắt như vậy.

Tiểu ca ca này của nó ngày thường luôn giả vờ hung hãn, khi nó còn chưa biết đi, thì hung hăng công kích mấy hạ nhân ức hiếp nó, bảo vệ nó dưới cánh chim của cậu. Sau này nàng biết, mấy hạ nhân ngạo mạn vô lễ đều là người của Lâm thị.

Như thế cũng tốt, do hạ nhân luôn ức hiếp nó, nó sau này khi hiển lộ bản tính cũng sẽ không biểu hiện quá đột ngột. Nó vẫn chưa nghĩ tới nên trả thù Lâm thị như thế nào, chung quy mình là một đại lão gia, không đáng chấp nhặt với một thiếu nữ tử.

Nhưng nó cũng chưa từng để Lâm thị vào mắt qua, người nhà Hứa Tử Nhân tán thành đời này, chỉ có hai người, Vương thị coi nó như con mình cùng Hứa Tử Thanh đủ loại quan tâm nó.

Nhưng Hứa Tử Nhân vẫn rất đau lòng tiểu ca ca này của mình, tâm tư tinh thuần, đơn giản chỉ là tính cách hiếu động, liền không được Hứa Trường Tông thích.

Nó có thể phát hiện được ánh mắt trông mong của Hứa Tử Thanh khi nhìn Hứa phụ, cùng vẻ mặt trầm thấp cô đơn mỗi lần khi Hứa phụ giận dữ mắng cậu.

Mỗi khi lúc này, tính cách của Hứa Tử Thanh liền sẽ càng ngang ngược một phần, nó có thể làm cũng chỉ là cùng cậu tiếp tục điên. Tuy rằng Hứa Tử Nhân cảm thấy Hứa phụ cũng không đáng để Hứa Tử Thanh coi trọng như thế, đó chỉ là ngụy quân tử hám lợi đen lòng mà thôi.

Qua hai năm, khi Hứa Tử sáu tuổi, nó bốn tuổi, Hứa Tử được chọn làm thư đồng thái tử, nó rốt cuộc cũng tỉnh tâm, tính toán một lần nữa tập lại võ thuật cùng cầm nã của kiếp trước.

Vốn tưởng rằng ngày như thế liền qua, chờ khi nó đến mười mấy tuổi, liền trộm chuồn ra khỏi Hứa phủ, nam phần nữ trang, lang bạt giang hồ.

Nhưng khi Hứa Tử Nhân sáu tuổi, nó gặp gỡ tình nhân trong mộng cùng quý nhân của mình đời này!

Hôm đó vừa vặn Hứa Tử cùng người ta đánh nhau có chút âm ỉ, bị người chặn ở đầu tường, mấy hồ bằng cầu hữu (bạn bè chó má) ngày thường cùng Hứa Tử xưng huynh gọi đệ liền sợ hãi bỏ cậu chạy trốn.

Chỉ còn ba người Hứa Tử, Hứa Tử Nhân cùng Tam công tử phủ Tướng Quân bị tám, chín đại nam hài mười mấy tuổi vây ở bên trong.

Ba người cũng không lộ ra khiếp sợ, tính toán đến cái tuyệt địa phản kích, nam nhi nào trước đây không lưu tí máu.

Tám, chín tên côn đồ kia lại chuyên chọn quả hồng mềm dễ nắm, thấy nó bộ dạng nhỏ nhất, còn là con gái, liền đi đến phía nó. Mới đầu nó còn có thể dựa vào cầm nã cùng võ thuật tập hai năm này để thoải mái né tránh một hai, nhưng thời gian lâu, thân thể trẻ con chung quy không đủ thể lực, dần dần liền có xu thế bủn rủn.

Trong đối phương có một cậu bé ánh mắt nham hiểm, nháy mắt nhìn thấy sơ hở của nó, một quyền xông qua.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, nó vội vàng chống hai cánh tay bảo vệ ở mặt trước. Một lát sau, lại không bị đánh cùng đau đớn trong tưởng tượng nên có. Chờ nó nâng mắt nhìn lại, thấy được nữ nhân quý trọng nhất của nó đời này.

Đó là một nữ nhân cao quý lãnh diễm, đẹp không gì sánh nổi, nhìn qua chỉ khoảng hai mươi tuổi, một thân hồng y đơn giản kiêu diễm tùy ý bay lượn, giống một ngọn lửa bùng cháy hùng hực, cũng đốt cháy cả trái tim của Hứa Tử Nhân.

Tình! Nhân! Trong! Mộng!

Bốn chữ lớn, in vào trong đầu nó.

Nữ nhân kiêu dương như lửa kia một giây liền đánh mấy tên côn đồ kia nằm bò, sau đó lập tức đi về phía nó, cũng không nói nhiều lời, đi lên liền đặt lên nhị mạch nhâm đốc của nó, từ kinh mạch sờ soạng một vòng.

Hứa Tử Nhân bị sờ liền tim đập gia tốc, mặt đỏ tai hồng.

Nữ nhân sờ soạng một hồi, trong mắt lạnh liệt đột nhiên phát sáng rạng rỡ, “Đúng là một cơ thể nghịch mạch!”

Thanh âm thanh lãnh tú lệ, mềm đến cơ thể Hứa Tử Nhân đều tê rần.

Võ học độc môn mà Bách Lý Tích Yên tu luyện chính là cần cơ thể nghịch mạch mới có thể tu luyện, nàng mấy năm nay hàng năm đều phải xuống núi một lần, tìm kiếm thiếu nữ cơ thể nghịch mạch đến kế thừa võ học của nàng, tìm hơn ba mươi năm, cuối cùng không có kết quả. Mất thấy một thân võ học độc môn của mình liền phải bị mang vào trong quan tài, ông trời đột nhiên nện xuống cho nàng một cái bánh nhân thịt lớn như vậy.

Ông trời không tệ với nàng a. Vào năm nàng tuổi xé chiều, cuối cùng cũng đưa đồ đệ đến trước mặt nàng.

Bách Lý Tích Yên du thuyết vài lần, liền thuận lợi mang đi Hứa Tử Nhân. Đương nhiên, đây là Hứa Tử Nhân cam chịu.

Vừa có thể cùng tình nhân trong mộng sớm chiều sống chung, lại có thể tu luyện tuyệt thế võ công trong truyền thuyết ở kiếp trước, cách giấc mộng trùng ác dương thiên của nó trong võ lâm lại thêm một bước, quả thực không thể may mắn hơn được nữa!

Hứa Tử Nhân kiếp trước mười mấy tuổi còn vị thành niên liền đi bộ đội, gần gũi chính là gần mười năm, trong bộ đội đều là mấy hán tử hảo hán, rất ít có nữ nhân, cho nên trước khi chết nó vẫn là một xử nam, cũng không sống chung với nữ nhân qua.

Bây giờ Hứa Tử Nhân không có bất cứ kinh nghiệm tán gái, ở trước mặt tình nhân trong mộng Bách Lý Tích Yên, quả thực là một con mèo nhỏ mềm yếu, dịu ngoan thẹn thùng đến ghê gớm.

Bách Lý Tích Yên cảm thấy tính tình đứa bé này tuy là mềm yếu, lại làm cho người ta thích, nhưng liền quá thẹn thùng. Chỉ tắm suối nước nóng chung thôi, mà cũng thẹn thùng không dám nhìn thẳng vào nàng, mặt đỏ cũng có thể nhỏ ra máu.

Tính cách này nếu lang bạt giang hồ, chẳng phải là bị nam nhân ăn sạch sẽ còn phải giúp đếm tiền? Đó là không thể được, Bách Lý Tích Yên nheo lại mắt, oán hận nghĩ. Tính cách này về sau còn phải sửa chữa nhiều nhiều.

Vì thế do hiểu lầm mỹ lệ này, Bách Lý Tích Yên mỗi ngày đều kéo Hứa Tử Nhân cùng nhau tắm suối nước nóng. Hứa Tử Nhân khóc không ra nước mắt, hình ảnh ướt át dưới sương mù mờ mịt của suối nước nóng kia, nó tránh cũng không thể tránh, mỗi lần đều xấu mặt. Vì không bị Bách Lý Tích Yên ghét bỏ, cuối cùng trải qua rất nhiều lần, Hứa Tử Nhân không chảy máu mũi nữa, chuyện cùng tắm suối nước nóng mới thoảng thu lại.

Hứa Tử Nhân chỉ cảm thấy cùng Bách Lý Tích Yên ở Trường Bạch sơn này mười năm, là mười năm hạnh phúc nhất trong kiếp này của nó.

Nó mười năm này dần dần lớn lên, mà dung mạo của Bách Lý Tích Yên lại may mắn không đổi. Vẫn như cũ xinh đẹp động lòng người, vô cùng cao quý khi mới gặp, làm người ta không dám tiết độ một chút nào.

Mười năm sau, nó thuận lợi xuất sư, Bách Lý Tích Yên nhấm tâm lạnh mặt đuổi nó ra khỏi Trường Bạch sơn, nói cho nó nếu ở trong giang hồ không xông ra thành quả, cả đời này đừng đặt chân lên sườn núi nữa bước.

Hứa Tử Nhân rưng rưng rời đi, lưu lạc giang hồ.

Từ nay về sau, trên đời ít đi một tiểu thư nhà quan, nhiều thêm một nữ hiệp sắc bén chính khí.

Võ học mà Bách Lý Tích Yên giao cho nó là tuyệt học cực phẩm, nó chỉ học mười năm, đã có thể nhìn công lực của người bên ngoài qua bóng lưng. Mà chiêu thức của nó càng sắc bén độc ác, đối đãi ác đồ càng sẽ không nhân từ nương tay, ngắn ngủi ba năm, tên tuổi của nó đã truyền ra trong ma đạo. Tà ma oai giáo nghe thanh danh của nó, tất cả đều run sợ trong lòng, nhanh chóng chạy trốn.

Ấn oán của Hứa Tử Nhân cùng cung chủ Ma cung Lạc Thiên Tuyệt, còn phải nói từ một lần thảm án diệt môn, lúc ấy nó đã ở giang hồ trà trộn hơn một năm, cũng có chút danh tiếng. Nó vừa lúc du lịch đến Dương Châu, liền gặp phải thảm án diệt môn một trăm chín mươi sáu người Phương gia không một ai còn sống.

Nó kiếp trước là bộ đội chính quy, tư tưởng phục vụ cho nhân dân đã ăn sâu bén rễ, một thân chính khí. Sau này đi theo sư phụ tu luyện võ công, bước vào võ lâm, cũng là trừng ác dương thiện, cứu sống nơi nơi. Nhìn thấy thảm kịch này, sao có thể làm như không thấy.

Một đường truy tra, nó liền đuổi tới chỗ Ma Giáo.

Nó lẻ loi một mình bước vào cung điện của giáo chủ Ma Giáo, không phát hiện giáo chủ Ma Giáo cực kỳ hung ác kia, lại ở trong màn nhìn thấy một cô gái nhu nhược tuyệt mỹ sắc mặt trắng bệch, trong miệng tràn ra máu tươi. Cô gái kia tuy là một thân đồ nam nhẹ nhàng phiêu dạt, cũng không giấu được khuôn mặt kiều mỹ động lòng người kia.

Đây là cô gái duy nhất có thể so sánh với sư phụ nó mà nó nhìn thấy trong đời này, thậm chí giữa mi mắt còn đẹp hơn cả sư phụ.

Chỉ là sư phụ nó là loại hình cao quý lãnh diễm, cô gái này vừa thấy liền là loại hình nhu nhược kiều diễm.

Thăm nghĩ cô gái này nhất định là con gái nhà lành bị giáo chủ Ma Giáo hung tàn kia bắt đến, sợ là cô gái này không chịu theo sự chi phối, dưới cơn giận của giáo chủ liền bị thương, cảm thấy càng chán ghét giáo chủ Ma Giáo kia mấy phần. Quyết không thể để cô gái này ở đây chịu tội, nghĩ thế, toàn thân nó liền lạnh yên không một tiếng động phiêu nhiên hạ xuống.

Cô gái kia suy yếu miệng không thể nói, một đôi mắt tan rã đề phòng nhìn phía nó.

Hứa Tử Nhân cũng không nói nhiều, trực tiếp ôm lấy nàng, nhẹ giọng trấn an: “Cô nương, ở đây không thích hợp ở lâu, ta cứu ngươi ra trước.” Cô nương này đẹp thì đẹp, chỉ là nặng chút.

Hứa Tử Nhân nhin không được so sánh nàng với tình nhân trong mộng của mình, quả nhiên vẫn là sư phụ hoàn mỹ nhất.

Cô gái cuối cùng cũng nhin không được đau đớn, ngất đi, Hứa Tử Nhân cũng không chờ nữa, ôm lấy nàng liền như một trận khói nhẹ, bay ra.

Nó mang theo cô gái núp vào một sơn động, bên trong nó là một nam nhân, chung quy nam nữ khác biệt, Hứa Tử Nhân vẫn không cởi đồ thay cô gái xem xét, chỉ là cho nàng ăn Hối Xuân đan, lại rút vào không ít nội lực cho nàng.

Một ngày qua đi, cô gái mới từ từ chuyển tỉnh, thanh âm từ tính khàn khàn: “Ngươi là người phương nào?”

Hứa Tử Nhân không nghi ngờ nàng, tươi cười thân thiết cởi mở, “Tại hạ Hứa Tử Nhân, cô nương có tốt hơn không?”

Cô gái kia nghe thấy cái tên này đầu tiên là sửng sốt, tiếp đó suy yếu dùng cánh tay chống đỡ dậy, cười hiền nhiên, “Thì ra là Quý Kiến Sầu Hứa nữ hiệp, tiểu nữ tử thất lễ.”

Hứa Tử Nhân vừa mới trà trộn giang hồ một năm, không nghĩ tới có người nghe qua danh hiệu của nó, nghe vậy liền ngưng ngừng gãi gãi đầu, tươi cười có chút xấu hổ. Cái danh Quý Kiến Sầu này là người trong giang hồ đặt, nó cảm thấy rất trang bức thể hiện khốc cao diệu, mỗi lần nhắc tới đều rất ngưng.

“Đó đều là hư danh mà bạn bè giang hồ đặt. Không biết tên của cô nương, nhà ở nơi nào? Ta cũng phải đưa cô nương về nhà.”

“Tiểu nữ tên là... Tiết Thiên Thủy.” Cô gái kia suy nghĩ một lát, liếm xuống mí mắt, dùng giọng nói mang theo từ tính nhẹ giọng nói, “Giáo chủ Ma Giáo kia mơ ước sắc đẹp của tiểu nữ, vì khiến ta chết tâm ở trong Ma Giáo, liền sát hại người nhà tiểu nữ. Tiểu nữ sớm đã một thân một mình, lại không có người quen.” Nói liền rơi lệ, bộ dáng lê hoa đái vũ lả chã chực khóc, thật chọc người thương tiếc.

Hứa Tử Nhân không thể nhìn mỹ nhân rơi lệ, nó vội vàng vụng về an ủi: “Cô nương đừng khóc.”

“Còn hi vọng nữ hiệp có thể lưu tiểu nữ ở bên người ngài hầu hạ một hai, giáo chủ Ma Giáo kia nếu thấy ta trốn thoát, nhất định sẽ không để yên. Ngươi lúc này có thể cứu ta nhất thời, nhưng chờ sau khi ngươi đi, nếu giáo chủ kia tìm đến, ta chỉ sẽ càng thêm khổ không nói nổi, đau không muốn sống.”

Cảm thấy Tiết Thiên Thủy nói cũng có mấy phần đạo lý, nhưng mình lang bạt giang hồ, ăn bữa hôm lo bữa mai, mang nàng đi với mình cũng không phải chuyện tốt, nghĩ liền muốn cự tuyệt. Nhưng thấy hai mắt phương của cô gái đầm lệ mông lung, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt như tuyết, lời cự tuyệt đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Cẩn rằng một cái, gật đầu nói: “Vậy cũng được, ngươi tạm thời đi theo cạnh ta, đợi đến kinh đô, ta giao ngươi cho ca ca ta, hắn sẽ sắp xếp tốt cho ngươi.”

Tiết Thiên Thủy nghe vậy, nín khóc mà cười.

Trong lúc nhất thời, Hứa Tử Nhân chỉ cảm thấy Tiết Thiên Thủy tựa như Thiên Sứ cánh chim trắng non trong thần thoại phương Tây, thánh khiết xinh đẹp chói mắt, làm người ta không dám nhìn thẳng. Đăng bởi: admin

11. Chương 11

Hai người Hứa Tử Nhân, Hứa Tử Nhân hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi phủ Tướng Quân tìm Tam công tử Công Tôn Ngự kia, lại ngay cả đại môn của người ta cũng không vào được. Người trông cửa nhớ rõ kỷ lời của đại công tử. Ai cũng có thể vào, duy nhất chỉ có đứa con càn rỡ của Hứa gia là không được vào!

Hứa Tử cực kì lúng túng, xem ra đã đắc tội với đại công tử Công Tôn đối đãi em trai như bảo bối không nhẹ nha.

Hai người vô công mà phản, đường phố Đông tiếng người ồn ào, người đến người đi.

Nhưng đám người náo nhiệt mỗi khi đụng tới hai người Hứa Từ, có mấy người quen biết cậu đều nhanh chóng giảm thanh âm, tự động nhường đường.

Họ sợ đứa bé mười tuổi nhìn phần điêu ngọc mài này, đứa bé xinh đẹp này tuy rằng không lớn, nhưng họ kiêng kị mấy tên tay sai cáo mượn oai hùm của cậu.

Hứa Từ đi trong con đường mà mọi người tạo ra, trong lòng đỡ khóc đỡ cười. Cậu sống lại gần một tháng, vẫn chạy hai bên hoàng cung trong nhà, chưa từng ra ngoài dạo qua.

Lúc này cậu tuy sắp mười tuổi, ảnh hưởng xây dựng cũng đã quá sâu, người ngoài đã coi cậu như là tên côn đồ cực kì hung dữ.

Dân chúng còn cho mình một cái danh hiệu rất khí phách: tiểu Bá Vương (kẻ ngang ngược) phố Đông.

Không chỉ dân chúng tránh như rắn rết, ngay cả bạn tốt cũng không muốn nhìn thấy mình.

Yên lặng thở dài một hơi trong lòng, khi mình còn chưa nghĩ nên đắp nặn hình tượng hiền lương một nơi như thế nào, hình tượng ban đầu của cậu kỳ thật đã sớm không xong.

Hứa Tử Nhàn an ủi vỗ vỗ bả vai Hứa Từ, “Tiểu Bá Vương phố Đông, danh không hợp thực a.”

Trên ngã tư đường náo nhiệt, có một góc hẻm nhỏ không hợp với không khí náo nhiệt này, Hứa Từ nhẩn mi nhìn nơi phát ra tiếng quyền đâm cước đá “Bình bốp”.

Tiếng đánh chữ vang liên tiếp, loáng thoáng nghe được thanh âm mấy thiếu niên bá đạo kiêu ngạo:

“Nhanh chút lấy tiền ra!”

“Trừng nè! Trừng nữa lão tử móc mắt ngươi!”

“Cho ngươi không nhìn nổi lão tử, biết lão đại của bọn lão tử là ai không?”

“Đó là thư đồng được thái tử đặc biệt chỉ điểm, hồng nhân trước mặt thái tử, nhị gia Hứa gia.”

“Ngay cả chúng ta mà cũng dám đắc tội, ngươi mẹ nó không muốn sống sao?”

Hứa Tử Nhàn nhiệt tình sớm đã tiến lên, rầm rầm vài tiếng, liền thấy mấy thân ảnh từ trong ngõ nhỏ bay ra. Hoàn mỹ chồng người chồng chất ở giữa đường.

Hứa Từ nheo mắt nhìn đám người, đó chính là mấy hồ bằng cẩu hữu (bạn bè không tốt) bá mình làm lão đại.

Mấy người bị Hứa Tử Nhàn ném một người tiếp một người ra như ném bao tải, mặt mũi lướt nhanh, không nhìn được hùng hùng hổ hổ. Trong miệng lời bần lời xấu, đều ân cần thăm hỏi tổ tông Hứa gia.

Mấy người bên đó chữ liền hăng, Hứa Từ nơi nào chịu để cho họ như nguyện, cậu vài bước đi qua, bốp bốp mấy đá đạp qua. Đạp hết mấy tên côn đồ sắp đứng lên xuồng mặt đất.

Cậu sờ sờ mũi, không nói gì nhìn trời: phát hiện sau khi sống lại càng ngày càng thích đạp người.

“Là tên khốn nào dám đạp lão tử?!”

“Xú tiểu tử đừng chạy, lão tử đứng lên nhìn xem có bóc da ngươi hay không!”

“Ngươi tên khốn... A, Hứa nhị gia, không, lão đại!”

Tên côn đồ vốn còn đang mắng chữ người ngẩng đầu vừa nhìn, người vươn ma chân với mình cứ nhiên là lão đại của mình, đều chấn động cả người, lần lượt che miệng.

Hứa Từ thâm cười, mũi chân chấm đất, nhẹ nhàng xoay xoay chân, “Trong mắt các ngươi còn có lão đại ta sao? Vừa nãy không phải còn muốn lật phần mộ tổ tiên của tiểu gia sao?”

Cầm đầu lớn nhất của năm tên côn đồ là thiếu niên tên A Ngưu, mười lăm tuổi, thuở nhỏ tang mẹ tang cha, bản thân một mình mang theo hai đệ đệ, rất tin chắc, sớm đã học được đạo lý đối nhân xử thế.

Hắn thấy thế, vội cúi đầu cúi người run rẩy lấy lòng nói: “Sao có thể a, Hứa nhị gia, A Ngưu ta là lật phăn mộ tổ tiên nhà mình, cũng không dám động nhà ngài nha, ngài nhưng là lão đại của chúng ta!”

“Có phải lão đại nói cái gì, các người liền nghe cái đó hay không?” Cúi đầu nghĩ nghĩ, Hứa Từ rút cuộc nghĩ ra kế sách vạn toàn. Vừa có thể đổi mới cách nhìn của người phố Đông với mình, lại có thể ở nhà bên tai thanh tịnh.

“Vâng, vâng!”

“Từ Nhân, người hôm qua không phải nói trở lại Kinh thành luyện võ luôn không như ý, thiếu người luận bàn sao?” Hứa Từ nói với Hứa Từ Nhân đỡ một thiếu niên từ trong ngõ nhỏ ra, cậu chỉ chỉ năm tên côn đồ đang chông chát lên nhau, “Mấy tên này thế nào?”

Ánh mắt Hứa Từ Nhân sáng lên, đúng rồi, những người này cả ngày đánh nhau, bị thương không ngừng, nhất định là khá chịu đòn. Một không sợ đánh chết họ, hai còn có thể giáo dục họ, cả ngày đều rảnh đến đau trứng, đến nơi nơi quấy rối.

Ánh mắt nó sáng rực, nhìn Hứa Từ cười, “Đây đúng là cực tốt!”

“Các người vào đoạn thời gian quá càn rỡ, không bằng hảo hảo học làm người với Từ Nhân trước, thuận tiện để Từ Nhân dạy võ công cho các người.” Hứa Từ cười thoát nhìn rất ôn nhu, hạ thấp người, xoa đầu A Ngưu như xoa cún con, “Sau này đắc tội ai, thì cũng sẽ bị thoải mái ném ra như hôm nay.”

Đám côn đồ đang chông chát lên nhau nghe vậy kêu rên khắp nơi. Thiếu niên thoát nhìn gầy gầy nhỏ nhỏ động tay thật quá độc ác, cánh tay quả thực còn cứng hơn sắt, luận bàn với nó, quả thực là đơn phương bị ngược được không?!

Dân chúng chung quanh nhìn mấy người này sao lại đột nhiên đấu tranh nội bộ, nhưng cũng vui như mở cờ, từng người dừng bước vây xem chuyện, thấy tiểu thiếu niên (Từ Nhân mặc đồ con trai) đen gầy mảnh khảnh thoải mái trừng trị năm tên côn đồ, rất là kinh ngạc. Lại thấy tiểu Bá Vương phố Đông đầu sỏ đám côn đồ đang dạy dỗ họ, trực giác đấu tranh nội bộ, thật là rất rất tốt.

Mọi người còn đang nói tốt trong lòng, đứa bé Hứa Từ phần điều ngọc mài ngọc đã đứng lên, xoay người, liền khom chín mươi độ cung với dân chúng chung quanh, “Đám huynh đệ của ta mấy ngày nay không người dạy dỗ, mất lễ nghi, Hứa Từ ở đây nhận lỗi với các vị hương thân phụ lão. Mấy tên tam bộ này gian xảo quá đáng, sinh sự nơi nơi, thật sự là Hứa Từ không biết chỉ bảo. Từ hôm nay trở đi, ta lần nữa chỉ bảo mấy người này đạo lý xử thế làm người, tranh làm thiếu niên tốt của chủ phố. Còn thỉnh các vị hương thân phụ lão mỗi mắt mong chờ!”

Dứt lời lại đưa cho thiếu niên được Hứa Từ Nhân đỡ nén bạc: “Đắc tội nhiều, ta thay thủ hạ của ta xin lỗi tiểu công tử. Đây là quà xin lỗi nho nhỏ, còn hi vọng tiểu công tử chớ trách mấy huynh đệ của ta.”

Hứa Từ ít đi đầu làm loạn, mọi người phố Đông chỉ biết cầm đầu năm người này là một gia hỏa lợi hại, là hồng nhân bên người thái tử, lại chưa từng nhìn thấy cậu, chỉ cho rằng thủ hạ như thế, lão đại nhất định là ngoan đồng vô cùng xấu xa.

Nhưng hôm nay Hứa Từ đột nhiên, thái độ nhún nhường có lẽ, lễ nghi tiến lùi có độ, khí thế không kiêu ngạo không siểm nịnh, còn có khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng đáng yêu, tất cả đều đã động tâm của đại thúc đại mù. Hơn nữa đám côn đồ kia tuy luôn quấy rối, nhưng đều là lỗi nhỏ, cũng không mang họa lớn, tất cả mọi người phố Đông động lòng trắc ẩn, nơi nào cam lòng chỉ trích đứa bé xinh đẹp như ngọc này.

Hơn nữa người ta không phải nói rồi sao, muốn sửa đổi đám côn đồ này, xem ra gây chuyện đều là đám côn đồ kia, lại không phải đứa bé như ngọc này. Ai, đáng thương đứa bé phần điều ngọc mài, còn tuổi nhỏ, thân phận không thấp, còn phải cúi đầu khom lưng cười nói áy náy với dân chúng bình thường thấp kém ở phố Đông như họ. Thay mấy tên không bớt lo chùi móng, thật là một lão đại tốt.

Trong lúc nhất thời, mọi người không chỉ không muốn chỉ trích cậu, còn đều lần lượt đồng tình với cậu.

Dân chúng rất là khai sáng không có bất kỳ từ nào chỉ trích Hứa Từ, từng người chỉ vào năm côn đồ kia chỉ tiếc rên sắt không thành thép nói: “Các người gặp được lão đại tốt, sau này phải hảo hảo hối cải!”

“Gặp phải thủ hạ không bớt lo như các người, thực thay lão đại các người chẳng đáng!”

“Các người nhất định phải một lòng hướng thiện, hảo hảo báo đáp các ân sữa đổi của lão đại các người.”

Vì thế, Hứa Từ không có ngăn cản nào, liền mang theo đám côn đồ kia về Hứa gia.

Để lại đám A Ngưu cho Hứa Tử Nhân mài, Hứa Từ cảm thấy có chút mệt lòng, thật sự nhìn không được Hứa Tử Nhân đơn phương ngược đãi năm người, liền trở về thư phòng trong tiểu viện.

Chuyện hôm nay coi như là tẩy trắng chút cho hình tượng của cậu, nhưng nước chảy đá mòn, đám thủ hạ của cậu làm loạn hai năm, sớm đã cắm rễ trong lòng dân chúng phố Đông. Cũng không phải cậu nói hai ba câu liền hóa giải, nếu muốn dân chúng sau này quả thực đổi mới, cậu còn phải tích tiểu thành đại, từ từ toan tính.

Nếu muốn như thế, mấy thiếu niên này không thể làm chuyện bắt nạt người yếu xúc phạm người yếu nữa.

Đám thiếu niên này cậu còn có chút ấn tượng, đi đầu là A Ngưu cha mẹ chết sớm, chỉ có hắn mang theo hai đệ đệ. Vì cầu tự bảo vệ mình, không thể không dùng bạo lực kinh sợ bốn phía.

Còn có tên gọi A Tứ kia, trong nhà chỉ có một lão nữ (bà nội già), đứa nhóc này coi như hiếu thuận.

Mấy người này hoặc nhiều hoặc ít gia đình đều có tổn thương, không thể không dùng lạnh lùng bạo lực để ngụy trang bản thân, dần dà thành thói quen, cũng thật sự biến xấu.

Đến nay họ còn không tính ác liệt, dưới ân uy, thì có thể thay đổi.

Nghĩ đến đây, cậu gọi Niệm Bạch Niệm Hiếu đến, khe khẽ nói nhỏ một phen. Hai người nghe xong tuy khó hiểu, nhưng cũng vâng mệnh mà đi.

Sai hai người đi, Hứa Từ mới từ trong ngăn kéo rút ra một quyển Quy tắc chung của thi viện, đến mùa xuân tháng hai sang năm liền là thi viện mỗi năm một lần, cậu đời này nếu tính làm một hiền thần có thể phụ tá thái tử, thì cũng không thể luôn dựa vào thái tử mà sống sót.

Đời trước cậu vẫn chưa tham dự cuộc thi ân khoa nào, chỉ có một câu của thái tử, cậu liền nhanh chóng biến hóa, thành chính Tam phẩm thứ sử Dương Châu ngay cả phụ thân cũng đổ mắt. Nhưng do cậu không có căn cơ, chỉ trông vào một mình thái tử, khi cậu giám sát chuyện ở Dương Châu, Dương Châu Tri Phủ đều qua loa cho xong chuyện, cũng không đem đặt cậu vào mắt.

Cậu đi rất nhiều đường vòng, mới thăng được địa vị, lại mất đi lập trường thân tín của thái tử.

Đến nay sống lại, cậu nhất định phải có trụ cột tốt, có thể không dựa vào thái tử liền không dựa vào thái tử, một bước một dấu chân, chậm rãi tiến lên. Như thế vừa không bị người ghen ghét, cũng có thể kết nhiều thiện duyên.

Thi viện cử hành vào tháng ba hàng năm, thi qua có thể làm tú tài; tú tài có thể tham gia thi hương cử hàng vào tháng bảy hàng năm, tháng tám hạ bảng, trên bảng trúng cử, phải là cử nhân. Thành cử nhân, mới có tư cách tham gia thi hội ba năm một lần, người trên bảng liền là tiến sĩ, đến lúc đó mới được chân chính vào triều làm quan.

Cậu kiếp trước mấy trình tự này một cái cũng không đi, đến nay từ từ làm lại, xác thực phải hảo sinh đổi đời.

Cậu hiểu được rất nhiều bàng môn tả đạo, cơ quan tính kế, nhất là biết lòng người thượng vị. Cho nên phương thức dự thi đáp đề cũng không nói chơi, nhưng phải chuẩn bị đầy đủ, mới không uống công đi. Đăng bởi: admin

12. Chương 12

Mới biết hôm nay nhà mình đã được 4 tuổi =v=

HAPPY 4TH ANNIVERSARY!!!

A Tứ theo tam tiểu thư Hứa gia Hứa Tử Nhân đánh nhau vài ngày, đánh nhiều ngày không có thời gian đi phố đông giết tiền.

Hôm đó, mặt trời lặn ở phía tây, đã xế chiều, nó mới kéo cả người thương tích hừng hừng hổ hổ từ Hứa phủ về nhà.

Mẹ nó, về nhà muộn như vậy, bà nội sẽ lo lắng.

A Tứ ở tận trong góc khu vực biên giới của phố đông, chỗ đó tấp nập năm tấp ba tọa lạc mấy căn nhà vô cùng đơn sơ rách nát, xem như là khu dân nghèo ở phố đông phồn hoa.

Vừa mới vào khu dân nghèo, A Tứ đã ngửi được mùi cơm mê người.

Cái bụng sớm đã đói vang lên tiếng kêu “rột rột” thảm thiết, sờ sờ bụng xẹp. Trước mắt A Tứ sáng lên, mùi thịt gà thơm quá, cũng không biết là nhà ai mở tiệc lớn. Ánh mắt lập tức lại ảm đạm, nhà ai thì liên quan gì đến nó, nhà nó đến nay ảm no thôi cũng thành vấn đề.

Nó mới chỉ có mười ba tuổi, muốn sức không có sức, muốn năng lực không có năng lực, căn bản không ai muốn nó làm công, mà trong nhà còn có một bà nội già, tám mươi tuổi tuổi cao, người cũng bị bệnh tật, thường xuyên ốm đau không dậy nổi.

Vì giúp bà nội xem bệnh bốc thuốc, nó chỉ có thể cùng mấy huynh đệ ở phố đông giật tiền mà sống.

Ha ha, kẻ ăn không hết, người lần không ra.

A Tứ bĩu môi, trong lòng cười lạnh: Hứa Từ đáng chết kia, quá lắm thì coi bản thân như người chịu khuất, cứ nhiên còn dạy dỗ mấy huynh đệ họ.

Nếu không phải nhìn đầu óc cậu thiếu gân, lấy lòng vài câu liền vui đến quên cả trời đất, thân phận lại quý giá có thể làm hậu trường cho mấy huynh đệ họ, ai lại nguyện ý theo cậu lá mặt lá trái.

Nó thuở nhỏ lớn lên trong phố phường, tâm tư có thể nói là thông minh lanh lợi, cũng hiểu được không ít nhân tình khôn khéo, là quân sư của năm huynh đệ kết bái. Bọn họ hoành hành phố phường, tất nhiên là chướng mắt Hứa Từ ỷ vào bối cảnh mà càn rỡ vô độ. Nhưng họ có thể lợi dụng cậu giúp họ chống nạn chống khó, có thể kéo cậu làm kẻ chết thay cho mấy ca.

Chủ ý nhận Hứa Từ làm lão đại này, chính là nó ra.

Lúc ấy A Ngưu không đồng ý, nhưng từ khi treo tên tuổi Hứa Từ, sau mỗi ngày đi ra giật tiền đánh nhau đều thành công, A Ngưu cũng ném được chủ ý này tốt.

Tên gốc Hứa Từ kia còn thật coi mình là lão đại của họ, chẳng hay biết bọn họ chỉ là lợi dụng cậu thôi, bị bán còn giúp người ta đếm tiền.

Thử nghĩ nếu thật lòng bái một người vi tôn, thì sao lại không biết thu liễm mà chỉ biết là rước họa cho người này, hắt nước bẩn lên trên người của người này?

A Tứ nó nếu thật có thể bái phục một người, nó nhất định sẽ đem hết khả năng, vì hắn làm việc.

Nhưng chỉ sợ là không ai có thể khống chế một tên côn đồ hành tích xấu xa nó đây.

Nó vừa mắng Hứa Từ trong lòng, vừa vào trong nhà. Mùi thịt kia không tiêu tan mà còn nồng hơn, dường như từ trong nhà mình truyền ra.

A Tứ giật mình, nâng chân lên liền chạy vào nhà.

Vừa vào căn nhà nhỏ rách nát, liền thấy trên bàn gỗ đen như mực, đang có một bát lớn gà hầm khoai tây tỏa ra mùi thịt nồng đậm và hai chén cháo mồng tám tháng chạp.

Đúng, hôm nay là ngày mồng tám tháng chạp.

Sắc trời đã đen, trên cái giường nho nhỏ ở góc phòng ánh lên màu mờ nhạt của chiếc đèn dầu, bà nội già tóc hoa râm đang cúi đầu may đồ.

A Tứ ngạc nhiên, lát sau thì căng thẳng tiến lên, “Bà nội! Ngài không hảo hảo nằm sao lại đứng lên?” Trên mặt sắp khóc, nhưng lại chặn ngay khóc lóc.

Thường Ngôn nói: người trước khi chết có ánh sáng lóe lên.

Chẳng lẽ bà nội sắp không được rồi?

Cha mẹ nó mất sớm, đến nay chỉ còn lại có bà nội và mình sống nương tựa lẫn nhau. Bà nội yêu thương nó có thêm, nếu bà nội cũng đi...

Nghĩ đến đây, A Tứ không khỏi lã chã rơi lệ.

Bà nội A Tứ tuổi lớn, lỗ tai có chút không thính. Không nghe được tiếng A Tứ vào cửa, đến nay vừa nhấc đầu, thấy A Tứ khóc đầm nước mắt, không khỏi căng thẳng hỏi: “Đây là thế nào, Tứ nhi, ở ngoài bị người bắt nạt? Nói cho bà nội, bà nội thay người dạy dỗ chúng!”

A Tứ lau nước mắt, ngược lại hỏi: “Bà nội sao lại đứng lên?” Nhìn thấy bà nội tinh thần khỏe mạnh hơn xưa, A Tứ trong lòng càng khó qua.

“Áo! Đúng rồi, ” Bà nội A Tứ vỗ ót, nhớ lại gì đó, “Tứ nhi trưởng thành, tuổi còn nhỏ thì đã có thể tìm được việc làm tốt, còn gạt nãi nãi, cho bà già ta một kinh hỉ, ha ha, thực tăng thể diện cho bà nội.”

A Tứ ngưng mi khó hiểu: “Người đang nói gì thế bà nội?”

“Còn muốn gạt ta, ” Bà nội A Tứ trừng hai mắt, nói, “Người ta sáng hôm nay đến đây, tặng cho nhà chúng ta áo bông giày bông vải cho mùa đông, thức ăn thức uống, còn cho bà nội ta một lọ được hoàn, nói là có thể cường thân kiện thể. Ta giữa trưa ăn một viên, đến buổi chiều thì cả người khoan khoái, có thể xuống giường.”

Bà nội A Tứ nói liền từ dưới cái gối bên lấy ra một bình sứ màu trắng.

A Tứ nhăn mi lấy lại, mở ra nắp bình ngửi ngửi, trong lòng giật mình.

Nó thường xuyên đi bốc thuốc cho bà nội, tất nhiên là ngửi qua không ít dược liệu. Đầu óc nó cực kỳ thông minh, đã gặp qua là không quên được, ngửi mùi thôi liền có thể biết là dược liệu gì, trong đó vật hiếm lạ nhân sâm trăm năm trân quý hiếm có nó đã từng may mắn ngửi qua một lần trong hiệu thuốc bắc.

Trong dược hoàn cư nhiên có nhân sâm trăm năm, hơn nữa số lượng còn không ít!

Lúc trước đại phu từng xem bệnh có nói qua, bệnh tật của bà nội là một mà ra, cần phải dùng nhân sâm tẩm bổ, bệnh tật mới có thể khỏi hơn. Nhưng nếu không có nhân sâm bổ dưỡng, bà nội sẽ không sống qua được mùa đông lần này.

Nhưng nhân sâm trân quý cỡ nào, nó sao có thể mua được, thậm chí từng động qua ý niệm trộm được về, nhưng nhân sâm đều khóa ở dưới quầy, nó căn bản không biết xuống tay từ đâu.

Đến nay dược hoàn nhân sâm liên thành này ở trong tay mình, nhưng lại là ngoài trăm năm.

Đến cùng là ai?

Trong lòng sục sôi, hình như có đáp án, lại không thể tin được, cuối cùng là kiểm chế không được, A Tứ thật cẩn thận hỏi: “Bà nội, người đưa thứ này đến có lưu lại tính danh hay không? Còn nữa người kia nói cái gì?”

Thấy bộ dáng A Tứ thật cẩn thận, lòng bà nội cũng thấp thỏm bất an, “Đúng rồi, nhìn cái trí nhớ này của ta, áo đúng, người kia nói là phụng lệnh của Hứa nhị gia. Nói Hứa gia gần đây thiếu mấy tiểu tư làm việc vặt, thấy mấy hài tử như người cùng A Ngươi thành thật có thể làm, nên muốn mời. Ký vẫn là văn khế cầm cố (có thể chuộc lại), nói đi thì có thể là loại này.”

“Nói đây là dự chi cho tiền công tháng đầu của người. Ta liền hỏi tiền công cũng không thể nhiều như vậy nha, người kia nói với ta bởi vì tháng chạp bắt đầu làm việc, làm việc sinh hoạt cũng vất vả chút một mỗi chút, tiền công tự nhiên hơn bình thường gấp mấy lần. Ta nghe cũng có lý, lại nói người kia còn nói thứ này là người xin đưa tới, bà nội lúc đó mới nhận.”

“Chẳng lẽ người không biết? Chẳng lẽ là đưa sai người?! Vậy ta cũng không thể muốn, Tứ nhi, người có biết nhà Hứa nhị gia kia ở chỗ nào không? Sáng mai nhanh chóng đưa lại cho người ta đi! Nhưng ta đã hăm gà luôn rồi, nên làm sao đây nha?” Bà nội A Tứ gấp như là kiến bò trên chảo nóng.

A Tứ cảm thấy tỉnh ngộ, tuy là nghi hoặc, nhưng vẫn trấn an cầm tay bà nội, trên mặt nở nụ cười to: “Bà nội, ta hôm nay bận cả ngày quên mất, mấy hàng tết này thật là tiền công Hứa nhị gia đưa trước. Mà bình được này, là Hứa nhị gia đưa cho bà nội. Bà nội phải ăn đúng hạn, không thể cô phụ sự quan tâm của Hứa nhị gia.”

“Ai, người hài tử này, ” Nghe A Tứ thừa nhận, bà nội A Tứ treo tâm mới thoáng phóng vào trong bụng, “Người không gạt ta?”

“Vâng!” A Tứ ngẩng ***g ngực, “Bà nội chờ thân thể người tốt rồi thì đi hỏi thăm, ai mà không biết Hứa nhị gia là lão đại mà ta cùng bọn huynh đệ A Ngưu bái phụng!”

“Vậy thì tốt, bà già ta cũng sống một bó tuổi to, tuy hài tử đến tặng đồ kia nói là trả tiền công nhiều, nhưng tiền công của tiểu tư nhà ai lại có thể mua nhiều đồ như vậy. Tứ nhi người cũng không biết, đó là phải dùng cả một cái xe ba gác để kéo qua, đầy cả một xe, lão Vương cách vách nhìn mà mắt đều đỏ.” Bà run rẩy xuống giường, nắm tay A Tứ tới sài phòng cạnh hậu viện.

Cửa sài phòng vừa mở ra, A Tứ thấy hoa mắt, trước mặt chồng chất đồng áo bông, giày bông vải, chăn bông, còn có thịt sấy, thịt đông, rau dưa, quả khô treo dưới mái hiên.

Sống lớn như thế, nó còn chưa bao giờ thấy qua nhiều hàng tết như vậy.

Nước mắt A Tứ vốn ngừng lại bùng lên, một cổ hạnh phúc ấm áp không thể nói nên lời tràn đầy trong lòng thật lâu không thể tiêu tan.

Ân rãnh nhõ giọt, sẽ báo đáp ở ngã ba sông. (chém)

Tuy không biết Hứa Từ nghĩ gì, nhưng cử chỉ của cậu đích xác cứu nãi nãi một mạng, còn cứu nhà họ từ trong nước lửa.

Hôm nay người cứu ta nãi nãi, ngày khác A Tứ ta dùng mạng trả cho người.

“Mấy hài tử các người, xưa nay bướng bỉnh hơn hài tử bình thường, nhưng bà nội biết, các người lòng dạ không xấu. Hứa nhị gia là người tốt, hẳn đây là giúp chúng ta. Riêng bình được hoàn kia, ta uống thảo dược lâu như vậy mà thân thể cũng không tốt, được kia ăn vào liền tốt hơn.”

“Bà nội nghĩ được kia cực kỳ trân quý, là thứ mà cả đời ta mua cũng không nổi. Đồ tốt như vậy, người ta liền tặng không cho chúng ta.” Bà nội nắm tay A Tứ ngồi trước bàn ăn, “Tứ nhi a, người phải hảo hảo báo đáp ân tình của Hứa nhị gia, đừng vong ân phụ nghĩa. Chúng ta tuy nghèo không có tiền, nhưng ta không thể không có tâm.”

A Tứ uống canh gà hầm thơm phức mà bà nội nấu, gật gật đầu.

Hứa phủ, thư phòng Hứa Từ.

Niệm Bạch, Niệm Hiếu thở hồng hộc trở lại thư phòng, hai người đưa mắt nhìn nhau, Niệm Bạch hỏi: “Hứa nhị gia, chuyện ngài phân phó đều làm tốt, nhưng Niệm Bạch có một chuyện không rõ.”

Hứa Từ buông sách trong tay, nâng mắt không chút để ý nói: “Chuyện gì không rõ?”

“Năm người này lúc trước khắp nơi lợi dụng nhị gia, bôi đen ngài không ít. Nhị gia nên nghiêm trị chúng mới phải, vì sao hiện tại lại tốt với chúng như vậy?” Hai người họ vốn tưởng rằng nhị gia mang mấy người về để theo nhị tiểu thư luận bàn là có lòng dạy dỗ chúng, nhưng không nghĩ tới đã nhiều ngày vậy mà nhị gia chỉ cho họ đứng trước các nhà các họ, đưa đi những vật cứu tế khác nhau.

Giá trị của bình nhân sâm trăm năm tốt nhất kia tròn năm trăm lượng hoàng kim, hoàng kim a! Rất thay Hứa nhị gia chẳng đáng.

Hứa Từ biết trong lòng họ có chỗ khó hiểu, cậu bưng chén trà bên bàn lên, lướt qua bột trà, uống ngụm trà nhuận nhuận cổ mới chậm rãi nói: “Mấy người họ tuy luôn lấy cớ hiệu của ta đi lừa gạt vợ vét tài sản, nhưng chưa từng chạm đến điểm mấu chốt của ta, chỉ là đánh ít làm ít vẫn chưa làm người bị thương.”

“Các người cũng biết, mấy người này hai năm trước làm việc càn rỡ, hình tượng của ta ở phố đông có thể nói là xuống dốc không phanh, mà ta hôm đó ở trước mặt mọi người tỏ vẻ muốn cải tạo mấy người này.

Nếu qua một đoạn thời gian, mọi người phát hiện người vốn xấu biến thành người tốt, loại tương phản này, có phải rất kinh ngạc hay không?”

“Ta nếu bỏ họ mà đi, mọi người chỉ biết nói Hứa Từ ta hoàn toàn tỉnh ngộ hoặc là quý trọng danh dự.”

“Nhưng nếu ta cải tạo họ, thì mọi người sẽ nói Hứa Từ ta là một người không rời không bỏ huynh đệ, người hiền đức thiện lương có thể phó thác, là chủ tử mà ai ai cũng ái mộ đi theo. Ta ngay cả chuyện họ lấy ơn báo oán cũng tiếp nhận được, thì sao không tiếp nhận được người khác? Dân chúng tiện dãi sẽ đổi mới cách nhìn về ta, cho rằng đồn đãi của ta lúc trước cũng không chân thật, không đủ để tin.”

“Hơn nữa các người cũng thấy được, nhà của mỗi người họ đều là cảnh bần hàn, cơ hồ ngay cả ấm no cũng không thể thỏa mãn, ra ngoài cướp tiền kỳ thực chỉ là hành động bất đắc dĩ. Số tiền cướp được kia cũng không tiêu xài, mà là cầm về nhà chăm sóc người nhà, có thể thấy được bọn họ cũng không phải là người quá ác độc, còn có cơ hội hối cải.”

“Đã có cơ hội, làm lão đại của họ, ta sao lại không thể ở trên vách núi kéo họ lên? Với ta mà nói, vốn chính là chuyện có đủ khả năng.”

Dệt hoa trên gấm không bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, kéo họ từ trong đường cùng, hơn xa là theo tình huống mà đẩy họ từ phía sau. Đăng bởi: admin

13. Chương 13

Hứa Từ lời đẹp liên tiếp, êm tai nói nguyên nhân cậu cứu mấy người họ, trong lòng lại là có nguyên nhân khác.

Kiếp trước, cũng không biết đại ca Hứa Tử Nhai của mình trộm đào góc tường như thế nào, huynh đệ bôi đen mình không biết khi nào liền thành tay sai của Hứa Tử Nhai.

Trong tối ngoài sáng giúp Hứa Tử Nhai châm ngòi quan hệ giữa cậu cùng thái tử, có lần còn châm ngòi làm thái tử thiếu chút nữa có tâm tư cách chức cậu. Trong lòng cậu biết rõ hành vi của đám này, dạy dỗ chúng vài lần, đám người này mới thoáng thu liễm.

Cậu xưa nay có thù báo thù, có ân báo ân. Lấy ơn báo oán, vì sao trả ơn.

Hứa Từ giờ đây cứu họ, kiếp trước trong cả đám bọn chúng chỉ có A Tứ là chưa mất lương tâm, ở trên chiến trường hi sinh bản thân, bảo vệ cậu chu toàn.

Vẫn là lần đó, cậu cùng Công Tôn Ngự mang theo bốn binh sĩ tìm kiếm tình hình quân địch, kinh động tiểu đội tuần tra của Nguyệt quốc. Nhưng tình cờ, trong bốn binh sĩ này có một người là A Tứ. A Tứ xưa nay thông minh, nó dùng cách dương đông kích tây dẫn tiểu đội tuần tra này rời đi, lại phái một người về doanh địa tìm cứu binh, cho hai người cơ hội tranh thủ chạy trốn tới rừng cây che giấu.

Cho nên lần này sống lại, trong năm người này, cậu phá lệ quan tâm A Tứ, đồ cho nhà nó cũng là tốt nhất. Nếu không phải nó hi sinh, thì sau đó thái tử sao có thể cứu giúp, mình cùng Công Tôn Ngự cũng đã sớm gặp Diêm Vương gia đi.

Lần hành động này có thể nói là nhất thạch tứ trĩ, một có thể đổi mới hình tượng của mình; hai giúp năm người họ hoàn toàn thay đổi; ba có thể trả lại ân tình kiếp trước nợ A Tứ; bốn thì sao đây, người ta thường nói, chèn ép địch nhân là tăng cường bản thân. Lúc này dạy họ cho dễ bảo, nhìn xem Hứa Tử Nhai kia đào góc tường cậu thế nào đây.

Niệm Bạch, Niệm Hiếu nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, ngọn lửa sùng bái Hứa Từ trong lòng càng cháy bỏng.

Nhị gia chính là nhị gia, nhìn xa trông rộng, mưu tính sâu xa, tâm tư nhị gia không phải bọn hạ nhân họ có thể hiểu thấu đáo!

Ngày thứ hai, hai người Niệm Bạch, Niệm Hiếu đi theo sau Hứa Từ, thấy năm thiếu niên bị tam tiểu thư đánh vài ngày cũng chưa xuất hiện tư thái chịu thua mà lúc này lại tất cung tất kính với nhị gia, bộ dáng dễ bảo, trong lòng càng khâm phục Hứa Từ.

Nhị gia quả nhiên có bản lĩnh tốt! Làm một tay hảo tình thương.

Hứa Từ cười nhưng không nói, ẩn sâu công cùng danh.

Cậu đưa mấy người vào thư phòng, mở miệng trước: “Ta biết còn nhiều hơn những gì các người cho là ta biết, ta hiểu cũng nhiều hơn những gì các người tự nhận là ta hiểu. Trong lòng các người nghĩ, hành động thường ngày, ta không để ý cũng không phải là ta không biết.”

Mấy người hai mặt nhìn nhau, xấu hổ cúi đầu.

Hứa Từ ngồi xuống sau bàn, cậu thần sắc lãnh đạm, thông dong từ trong ngăn kéo bàn lấy ra hai xấp khế ước đã sớm viết xong, chia nhau dùng tay trái cùng tay phải cầm, khuôn mặt nghiêm lạnh: “Chỗ của ta có hai phần khế ước, trong tay trái là hoạt khế, trên tay phải là tử khế. Tiền hôm qua cũng cho các người trước, các người cũng đã thu được, các người chọn một cái để ký đi.” Cậu lung lay khế ước trong tay rồi đặt hai phần khế ước ở hai bên bàn, dùng ngón trỏ chỉ chỉ bút lông.

Cầm đầu là A Ngưu, hần nghĩ nghĩ, cầm lấy hoạt khế bên trái, mấy người thấy thế, cũng lần lượt vươn tay về phía hoạt khế. Hôm qua theo cách nói của người nhà họ là họ ký hoạt khế, giờ lấy hoạt khế cũng không có gì đáng trách. Mấy người cũng không biết chữ, cầm khế ước trong tay cũng không biết viết tên lên đó.

Duy chỉ có A Tứ, chần chờ một lát, lấy tử khế bên phải mình ra, nhanh chóng ký tên nhấn dấu tay.

Mấy người khác đang muốn đi lấy bút, họ không biết chữ, nên tính vẽ ký hiệu để thay tên. Nhưng A Tứ thì khác, nó tuy không học qua, nhưng trộm ở ngoài học đường nghe vài đường khóa, biết không ít chữ.

Thấy A Tứ rồng bay phượng múa viết tên “Nhan Tứ” ở mặt trên, mấy người ngốc sưng sốt, A Ngưu bắt lấy cánh tay A Tứ, thanh âm nôn nóng nói: “Người lấy nhầm rồi, đó là tử khế!” A Tứ họ Nhan, tự nhiên là ký hai chữ “Nhan Tứ”.

A Tứ ánh mắt sâu thẳm nhìn A Ngưu, đột nhiên nhắc vạt áo chột quỳ xuống với Hứa Từ, làm một lễ ba khấu chín bái (dập đầu ba lần lạy chín lần) trang trọng, về mặt trang nghiêm nói “Nhan Tứ ta từ nay về sau, chỉ nhận Hứa nhị gia làm chủ, cả đời nguyện trung thành, tuyệt đối không hai lòng. Nếu như vi phạm, thiên lôi đánh xuống, không chết tử tế.”

Mấy người khác thấy thế, chần chờ hồi lâu, cũng lần lượt thả xuống hoạt khế trong tay, dưới xác nhận của A Tứ lần lượt đồng ý trên tử khế của mình, sau đó học A Tứ quỳ lạy quy phục với Hứa Từ.

Ký tử khế, họ sau này liền là nô lệ. Mấy người khi quỳ lạy hai mặt nhìn nhau, trong lòng nhẹ nhẽu bi ai.

Khuôn mặt lạnh nghiêm của Hứa Từ lúc này mới hơi hoãn, cậu cầm mấy tờ tử khế lung lay trong tay, “Nhìn cho kĩ, đây là khế bán mình của các người.” Dứt lời, hai tay xé, chỉ nghe một tiếng ‘xoẹt’, tử khế hóa thành giấy vụn.

“Nhớ kỹ lời thề hôm nay của các người, sau này ta vẫn là lão đại của các người, ra ngoài ta vẫn sẽ ***g các người. Tốt, ra ngoài theo Tử Nhân luận bàn đi.”

Mất thấy khế ước vừa ký xong lại bị xé, tim cả đám chột cao chột thấp, đầu óc choáng váng chóng mặt hoàn toàn không đủ dùng. Hứa nhị gia này đến cùng bán gì ra a!

Vẫn là A Tứ tỉnh ngộ nhanh, dưới ý bảo của nó cả đám mới lấy lại tinh thần, lần lượt cáo lui mà ra.

Trên đường, A Ngưu giữ chặt A Tứ đi ở đầu, “Người vừa này vì sao phải ký tử khế, người biết nếu vừa rồi Hứa nhị gia không xé, chúng ta sẽ thật là tử thân.”

“Hứa nhị gia là thử lòng trung thành của chúng ta, một chết một sống, một trung một phản, ký tử khế, đến chết đều là người của cậu ta. Ta muốn quy phục, tự nhiên phải chọn tử khế. Ngưu ca, lúc trước là chúng ta có mắt không trông, luôn hiểu lầm Hứa nhị gia. Cậu ta ngốc chỗ nào chứ, cậu ta quả thực là thiên tài lòng quyền dạy người, Ngưu ca người nói cho ta, người hiện tại còn có tâm tư hắt nước bẩn lên cậu ta nữa không?.”

A Ngưu mở trừng hai mắt, “Nói vậy, Hứa nhị gia cứu cả nhà ta, ta sao có thể làm chuyện vong ân phụ nghĩa như thế, đừng nói là hắt nước bẩn lên nhị gia, dù cho có người nhục mạ nhị gia, A Ngưu ta sẽ là người đầu tiên không đồng ý!”

“Người nhìn xem, đúng không? Một tay roi da một tay miên đường, chúng ta đều toàn ở nhị gia trong tay.” A Tứ than một tiếng, lại dấn dò mấy người nói, “Sau này chớ ở bên ngoài làm chuyện ác, nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn (*), không thể phá hư thanh danh của Hứa nhị gia nữa.”

(*) Một người vinh quang thì đều vinh quang, một người tổn hại thì đều tổn hại

A Ngưu vỗ vỗ ngực, “Đúng, bây giờ Hứa nhị gia phát tiền công cho chúng ta, trong nhà cũng không lo ăn mặc, ai còn muốn ra ngoài tranh đồ, cũng chẳng phải là chuyện tốt lành gì.”

Cả bọn lần lượt cam đoan, làm bạn tới chỗ Hứa Tử Nhân luyện võ.

...

Ngày hôm đó, trời trong gió nhẹ, Hứa Tử Nhân đang ở trong hậu viện luyện “Phi điệp trích hoa”, Bách Lý Tích Yên đứng cách đó không xa lạnh nhạt nhìn, đến chỗ thì khẽ gật đầu khẳng định.

Hứa Tử Nhân tâm thần chấn động, nổi tâm tư hảo hảo khoe khoang với sư phụ, chỉ thấy nó chột vọt lên, hái một cánh hoa mai, rót nội lực vào liền tùy tay ném ra ngoài, động tác phiêu dật linh động.

Trong mắt Bách Lý Tích Yên xuất hiện tán thưởng, đồ đệ này luyện Huyền Nữ thần công, mới tám tuổi liền có thể sử dụng chiêu thức phi điệp trích hoa, đúng là thiên tài mấy trăm năm khó gặp.

Không đợi Hứa Tử Nhân chạy đến trước mặt Bách Lý Tích Yên giả ngoạn, liền nghe thấy chỗ nó ném cánh hoa hét thảm một tiếng “Ai u”, Hứa Tử Nhân thảm nghĩ một tiếng “Không tốt hỏng rồi”, sợ là làm người bị thương.

Hai người quen biết một mắt, vội vàng chạy đến chỗ đó, Bách Lý Tích Yên lên xuống một cái, đã đến nơi.

Hứa Tử Nhân theo sát phía sau, từ xa liền nhìn thấy một nữ nhân diễm mỹ hoa quý té ngã trên mặt đất, vị trí bốn tắc bên cạnh thì cắm cánh hoa mai kia, thở ra một hơi, may là chưa làm người bị thương, phụ nhân kia hữu kinh vô hiểm, chỉ là bị dọa mà ngã xuống đất thôi.

Người này chính là Lâm thị mới qua thời kỳ giam cầm, hôm nay vừa bỏ lệnh cấm, đang định đi thỉnh an lão thái thái, nào biết đi ngang qua chỗ này lại gặp phải tai bay vạ gió.

Thủy Khí bên cạnh nhanh chóng nâng ả dậy, Lâm thị vẻ mặt khó chịu nhìn phía người tới, cả người chặt vật, “Là đồ đệ tiện nào không có mắt, dám đâm sau lưng đả thương người.” ả chưa từng gặp qua Bách Lý Tích Yên, bây giờ liếc thấy mình không ở trong nhà một tháng lại vô duyên vô cớ có thêm một vị mỹ nhân trẻ tuổi, nhất thời sững sốt.

Chẳng lẽ là oan gia kia ở sau lưng ả nạp thêm tiểu thiếp?

Bách Lý Tích Yên quá mức chói mắt, thế nên Lâm thị cũng chưa từng phát hiện Hứa Tử Nhân đứng cạnh Bách Lý Tích Yên mềm mại như thỏ con. Lâm thị nghĩ thế trong lòng, ánh mắt dần dần lãnh lệ, người này mỹ lệ như thế, địa vị của ả sợ là không thể bảo vệ.

Vỗ vờ bùn đất dính trên người, Lâm thị nháy mắt thay thành nụ cười thân thiết hòa nhã: “Ai nha, thì ra là một vị muội tử xinh đẹp, tỷ tỷ mới nãy đi vội không nhìn dưới chân, tỷ tỷ không trách muội tử.” Áp một đầu trên bối phận trước rồi lại nói.

Bách Lý Tích Yên nhưng không ăn dạng này của ả, thấy người kia nói mình không sao, chỉ hơi gật đầu, quay đầu liền dắt tay Hứa Tử Nhân, “Tử Nhân, chúng ta đi.” Lên xuống một cái, liền biến mất vô tung vô ảnh, chỉ để lại Lâm thị hỗn độn đón gió còn chưa hồi thần.

“Đứa bé kia là Hứa Tử Nhân?” Ngón tay Lâm thị phát run, chỉ vào hướng hai người rời đi.

“Đúng vậy, di nãi nãi. Nữ nhân kia là sư phụ của tam tiểu thư.” Thủy Khí thật cẩn thận trả lời.

Lâm thị hung hăng liếc xéo Thủy Khí, “Vừa rồi vì sao không nhắc nhở ta!”

Thủy Khí “rầm” quỳ trên mặt đất, nơm nớp lo sợ trả lời: “Nô tỳ đáng chết, di nãi nãi mới ra, Thủy Khí nhất thời kích động, vui vẻ nên quên mất.”

“Đây còn ít kém, đứng lên đi, theo ta đi thỉnh an lão thái thái cùng lão gia thỉnh.”

Thủy Khí chần chờ hỏi một câu: “Di nãi nãi không quay về đổi quần áo sao?”

Lại liếc xéo Thủy Khí, Lâm thị nhìn nàng như đồ ngu: “Ngu xuẩn, cứ vậy mà đi!”

Chiều hôm đó, Hứa Tử Nhân cùng Hứa Tử Liên bị Hứa Trường Tông gọi vào thư phòng răn dạy một trận, Hứa Tử thể mới biết, thì ra Lâm thị kia lại ra ngoài làm yêu quái, hôm đó chết lúc nào thì hết rồi.

Một năm nay mưa thuận gió hòa, dân chúng được mùa, bắt đầu mùa đông tới nay lại rơi mấy trận tuyết lớn, tuyết tuy lớn lại không có gió lốc, có thể nói là tuyết rơi đúng lúc triệu năm được mùa. Thái Khang hoàng đế long nhan rất vui, vào hai mươi ba tháng chạp, đại yến quần thần lấy tạ ơn thiên ân.

Quan viên ngoài lục phẩm đều có thể mang theo gia quyến (vợ con) đến dự tiệc.

Lời vừa ra, quan viên có tư cách tham gia đều lần lượt về nhà chuẩn bị hoa phục đẹp, chỉ còn chờ ngày đó đến. Đây chính là thời cơ tốt để khơi thông nhân mạch, không thể bỏ qua.

Mà Hứa gia lúc này, Lâm thị đang khê cần lỗ tai Hứa Trường Tông.

“Lão gia, hài tử Tử Nhai này xưa nay nhu thuận hiểu chuyện, lại biết nguyên tắc, ngài dẫn nó đi đi. Bộ dạng nó theo ngài, tuần tú, nói không chừng sẽ có tiểu quận chúa nào hoặc là quý nữ nhà ai phương tâm ám hứa, hoặc là kết giao với tiểu hoàng tử tiểu vương gia.” Á liêm liêm ốc tai Hứa Trường Tông, Hứa Trường Tông nhất thời run cả người, “Cũng có nhiều chỗ tốt cho con đường làm quan của ngài, còn thằng nhóc Hứa Tử bướng bỉnh bá đạo, quen biết đều là du côn lưu manh, ngoại trừ làm người xấu mặt thì cái gì cũng làm không được, ngài mang nó đi một chút tác dụng cũng không có.”

“Còn nữa, nếu ngài mang theo một nữ oa, Tử Dĩnh cũng là một người có thể lựa chọn. Hài tử Tử Nhân này người cũng biết, không có bộ dáng đứng đắn, Tử Ngọc lại nhát gan, chỉ có Tử Dĩnh tự nhiên hào phóng, có thể mang ra ngoài.”

Hứa Trường Tông gằm nhẹ một tiếng, áp Lâm thị ở dưới thân, thở hổn hển, “Được, theo ý người. Lão gia ta liền mang theo các người đi.”

Tỏm thật =.= Đăng bởi: admin

14. Chương 14

“Nam nhân trên giường nói không một câu nào là thật!” Lâm thị cắn khăn tay, cố chấp bề cảnh mai hung hăng quất cây mai, như coi cây mai thành cừu nhân nào đó.

Hôm qua đáp ứng tốt rồi, mang Tử Nhai Tử Dĩnh đi dự tiệc, sáng nay ở cùng liền thay đổi. Trực tiếp liền dùng nguyên do Tử Nhai trên thân mang tội không thể dự tiệc lấy lệ cho qua, mang cũng chỉ có thể mang Hứa Tử cùng Tử Dĩnh đi.

Hứa Tử Dĩnh nhỏ hơn Hứa Tử Nhai bốn tuổi, đến nay mười một tuổi, nó kế thừa tướng mạo đẹp đẽ của Lâm thị, từ nhỏ chính là một mầm mống mỹ nhân.

Tử Dĩnh có thể đi đương nhiên là tốt, nhưng nó dù sao cũng là một nữ oa, sau khi lấy chồng liền thành nhà người khác. Tử Nhai đi mới là có nhiều chỗ tốt, đi thịnh yến Hoàng gia đều là quan to hiển quý, hoàng thân quốc thích, có thể leo lên một hai người, đường làm quan của Tử Nhai sau này chắc chắn bằng phẳng gió thuận.

Vốn tưởng rằng chuyện thể liên định, không nghĩ tới vào giữa trưa lại có bước ngoặt.

Sau khi lâm triều, Hứa Trường Tông đang cùng mấy đồng nghiệp nói về chuyện dự tiệc, lại đột nhiên được Cung thân vương mới từ Hải Nam trở về gọi lại. Hứa Trường Tông trong một đám đồng nghiệp cực kỳ hâm mộ đổi thành đồng hành với Cung thân vương, Cung thân vương là hoàng huynh khác mẹ với Hoàng Thượng, năm nay hơn bốn mươi tuổi. Ông cùng Hoàng Thượng cực kỳ thân thiết, Hứa Trường Tông tự nhiên vui mừng cùng bắt chuyện.

Hai người dần dần rời xa tầm mắt mọi người, Cung thân vương mới cười nhẹ, “Mạo muội mời Hứa Thị Lang đến, là bổn vương đường đột. Chỉ là bổn vương nghe nói quý phủ có một vị phu nhân đến từ Lâm gia Dương Châu Tri Phủ, có phải thế?”

Hứa Trường Tông sờ không được tâm tư của Cung thân vương, trả lời như bình thường mà tương đối cứng nhắc: “Hồi vương gia, trong phủ hạ quan xác thực có một vị di nương họ Lâm.”

“Ân”, Cung thân vương gật gật đầu, “Thật là không sai. Bổn vương hè năm nay vừa nạp thêm, chính là ngũ tiểu thư của nhà Dương Châu Tri Phủ. Vốn thân thể nàng rất tốt, nhưng bổn vương vội vã vào kinh, trên đường xóc nảy, vương phi vừa đến Kinh thành liền ngã bệnh. Thái y sau khi xem qua cũng chưa từng chuyển biến tốt, chỉ nói là tâm bệnh cần tâm được.”

Hai người đi xuống bậc thang cao cao, Cung thân vương ở phía trước, Hứa Trường Tông thoảng tách ra một chút, thuận theo theo sát phía sau, Cung thân vương ghé mắt nhìn phía Hứa Trường Tông, ánh mắt lo âu thần sắc tiêu tụy: “Ta hỏi vài lần, nàng mới gian nan mở miệng. Vốn vương phi thu được thư nhà, bà vú nàng chết già. Vương phi thương tâm quá độ, bệnh không dậy nổi. Khi tinh thần hoảng hốt thì nói mê sảng, có lần ta ngẫu nhiên nghe được vương phi lầm bầm lầu bầu, nói muốn ném thử Linh Lung Bạch Ngọc cao mà bà vú làm. Qua hỏi thăm, mới biết được Lâm di nương nhà Hứa Thị Lang từng cùng bà vú của vương phi học chế tác Linh Lung Bạch Ngọc cao qua.”

Hứa Trường Tông trong lòng sục sôi, thật là buồn ngủ có người kê gối đầu.

Ngày trước nghe nói Cung thân vương tang thê nhiều năm nay cuối cùng cưới một thiếu nữ hai tám niên hoa để tái giá, không nghĩ tới cứ nhiên là ngũ tiểu thư nhà Dương Châu Tri Phủ.

Hầu hạ tốt tiểu vương phi của Cung thân vương, chỉ cần Cung thân vương ở trước mặt bệ hạ nói một câu, con đường làm quan của ông có thể lên một bậc.

Hoàng Thượng mấy năm nay càng thêm chẳng quan tâm đến ông, chức quan Lễ bộ Thị Lang nhàn tản này ông đã ngán ngời mười mấy năm, không hề có thành tựu, Hoàng Thượng sớm đã giận chết.

Sau khi về nhà Hứa Trường Tông đem việc này nói cho Lâm thị, Lâm thị miệng nhất thời bĩu môi, “Muốn làm thì người đi làm, người cũng không phải không biết ta như nước với lửa với nhà mẹ đẻ.”

Hứa Trường Tông ôm cánh tay Lâm thị: “Phu nhân tốt, nghe lời, người không phải bảo ta mang Tử Nhai Tử Dĩnh đi sao? Nếu có thể chữa khỏi tâm bệnh của Cung thân vương phi, không, không cần chữa hết, chỉ cần người đi làm cho nàng, việc này ta liền đáp ứng người. Lại nói nàng mới chỉ là tiểu cô nương mười sáu tuổi, lúc ấy người rời nhà nàng con chưa thông linh trí, người giận nàng làm chi.”

“Là thật?”

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

“Hừ, vậy được rồi, ta liền xem mặt mũi của người mà làm Linh Lung Bạch Ngọc cao cho nàng vài ngày.”

Lâm thị đi Cung thân vương phủ làm điểm tâm vài ngày, bệnh của Cung thân vương phi thật đúng là chuyển biến tốt. Cung thân vương rất vui, ban thưởng cho Lâm thị rất nhiều đồ trang sức.

Cung thân vương cao hứng, Hứa Trường Tông liền vui vẻ. Lễ bộ Thượng Thư giờ đây tuổi tác đã cao, không mấy năm liền nên cáo lão hồi hương. Vị trí kia của ông ta là phần công việc béo bở, mình làm Tứ phẩm Lễ bộ Thị Lang mười mấy năm, cũng nên lên chức.

Qua vài ngày suy xét, ôm tâm lý may mắn, ông cuối cùng cũng quyết định mang hai huynh muội Hứa Tử Nhai cùng Hứa Tử Dĩnh đi dự tiệc. Sau này quan hệ giữa Cung thân vương còn cần Lâm thị đi lung lay, cũng không thể chọc tức ả.

Hoàng Thượng mở tiệc chiêu đãi hơn ba trăm vị triều thần, hơn nữa mỗi người có thể mang theo hai người gia quyến, cũng nên có ngàn người. Minh trong quần thần giống như là hạt kê trong biển, hướng hồ loại yến hội này, Hoàng Thượng ở đây quần thần không thể thoát mái chèo chén, bệ hạ bình thường chỉ khi thịnh yến bắt đầu nâng chén chúc mừng, sau đó sẽ rời đi, thời gian gấp gáp, không hẳn sẽ chú ý tới ông.

Lần yến hội này có thể nói là tiệc xã giao của quần thần, mà không phải tiệc ninh hót lấy lòng Hoàng Thượng.

Còn kém ba ngày liền là thịnh yến Hoàng gia, Hứa Trường Tông mới định người đưa đi dự tiệc ra. Tiểu tư đi chỗ Vương thị thông báo, Hứa Trường Tông thì tự mình đến phòng Hứa Từ.

Vừa đi vừa suy nghĩ tìm cớ gì để răn dạy cậu một trận, bể môn tư quá đến sau yến hội.

Lâm thị sớm có chuẩn bị, từ sớm liền chuẩn bị tốt quần áo cho Hứa Tử Nhai cùng Hứa Tử Dĩnh.

Mà Hứa Trường Tông ở chỗ Hứa Từ tiến triển cũng vô cùng thuận lợi, quở trách cậu hai câu, Hứa Từ cư nhiên không có nửa câu chống đối. Sau lại phạt cậu đóng chặt, Hứa Từ cũng chỉ im lặng không lên tiếng, không có cuồng loạn như trước, chuyện này thuận lợi khiến ông sợ trong lòng.

Hứa Tử Nhai tĩnh dưỡng một tháng trong phòng, thương tích trên người đã sớm khỏi hết.

Giờ Ngọ ngày hai mươi ba tháng chạp cách yến hội một tiếng, Hứa Trường Tông mang theo Hứa Tử Nhai cùng Hứa Tử Dĩnh trang điểm như hai tiên nhân đi đến hoàng cung.

Đi hoàng yến đi sớm hay muộn đều là bất kính, đến trước nửa canh giờ, thích hợp nhất.

Khoảng hai khắc ba người rời đi, Hứa Từ lôi kéo nhét Hứa Tử Nhân thật vất vả đổi thành nữ trang vào trong xe ngựa, nghênh ngang mà đi.

...

Lần hoàng yến này có thể nói là lần trọng đại nhất trong gần mấy năm qua, ngay cả nguyên lão tam triều ngày thường ít vào triều cũng đều mặc trang phục long thủy tham dự. Khi Hứa Trường Tông được tiểu thái giám dẫn đường đưa đến Bảo Hòa điện, đã có không ít quan viên đến đây, đang chấp tay hàn huyên với nhau.

Giữa Bảo Hòa điện dùng thảm đỏ trải ra một con đường, hai bên trái phải đặt đầy mấy cái bàn dài chỉnh tề ngay ngắn, Hứa Trường Tông tính toán sơ lược, xấp xỉ ba trăm chiếc bàn, cộng hai mươi hai trục mười lăm hoành. Quan văn bên phải, võ quan bên trái, phân biệt rõ ràng.

Hứa Trường Tông là chính Tứ phẩm quan viên, chức quan càng cao, nhân số càng ít. Bởi vậy vị trí của ông còn có thể, ở vị trí bên trong.

Vài quan viên quen biết Hứa Trường Tông thấy ông đến đây, lần lượt dắt gia quyến tiến đến hàn huyên.

Quan viên trẻ tuổi thì mang theo thê tử, mà tuổi lớn hơn chút thì phần lớn là mang con, đều hạ quyết tâm muốn mượn cơ hội này vì hài tử nhà mình mở rộng nhân mạch, đáng thương lòng cha mẹ thiên hạ.

“Di, hai vị công tử tiểu thư này xinh đẹp như tiên đồng, là Hứa đại công tử cùng Hứa đại tiểu thư?” Đồng nghiệp Trương đại nhân cũng mang theo con đến mở miệng hỏi.

“Phải, phải. Còn không mau gặp qua Trương bá bá.”

Thấy hai đứa trẻ dễ nhìn thông dong hành đại lễ có độ, Trương đại nhân ha ha cười nói, “Hảo, ngoan ngoan, đây là khuyển tử Trương Khởi. Khởi nhi, đây là Hứa thúc thúc của ngươi.” Nghe xong thiếu niên khom người chấp tay, xem như chào hỏi.

Hàn huyên một hồi, cuối cùng là kiểm chế không được, Trương đại nhân hỏi: “Đại nhân, sao không thấy nhị công tử của quý phủ?”

“Khuyển tử mấy ngày trước phạm sai lầm, ta phạt hấn bể môn tư quá, bởi vậy mới vô duyên với tiệc này. Bằng không ta cũng định dẫn nó đến, sao lại mang hài tử Tử Nhai này theo.” Lý do thoái thác này ông đã sớm nghĩ tốt, đến nay trả lời cũng lưu sướng tự nhiên.

Chuyện Hứa Tử Nhai phạm sai lầm Hứa gia che dấu rất kín, cơ hồ không ai biết chân chính bị cầm đoán kỳ thật là Hứa Tử Nhai.

Hàn huyền xong Hứa Trường Tông liền mang theo hai người tiếp tục tìm người quen thuộc kéo cảm tình, Trương đại nhân thấy ông đi xa, mới âm thầm suy nghĩ: đồn đãi Hứa Thị Lang thiên vị thứ tử vắng vẻ đích tử, ngược lại là sự thật.

Khinh thường liếc nhìn hướng ba người rời đi, bề môn tư quá cũng không vội, bất quá là bịa lý do mà thôi. Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, ông ta lại lo lo nói ra, quả nhiên là không lưu tình cho đích tử của mình.

Mang theo hai thứ tử tiền cung, Hứa đại nhân thật là lão hồ đồ.

Nhấn mi lắc đầu, đích thứ khác nhau, chính thống vì cương, hành động lần này của Hứa đại nhân mất hết nguyên tắc.

Chỉ chỉ hướng Hứa Trường Tông rời đi, Trương đại nhân nhỏ giọng thì thầm nói với tiểu nhi tử lớn bảy tuổi của mình: “Hài tử vừa nãy không thể kết giao.”

Hứa đại nhân lúc này sao còn có tâm tư để ý cái gì là đích thứ khác nhau, nếu là bình thường ông còn so đo, nhưng hôm nay ông bị thăng quan mênh mông tư tưởng, chỉ nghĩ một lòng leo lên Cung thân vương, sớm đã ném lễ nghi ra sau đầu.

Hàn huyền một vòng, vẫn chưa nhìn thấy Cung thân vương, Hứa Trường Tông chỉ phải tiếc nuối mà dẫn hai hài tử về bàn dài của mình ngồi xuống.

Bọn họ vừa ngồi không bao lâu, Hứa Từ cùng Hứa Tử Nhân cũng thông dong mà đến. Dẫn đường là Chu công công cận thị của thái tử, vừa vào Bảo Hòa điện Chu công công cũng không thèm nhìn mấy người Hứa Trường Tông, thẳng tắp dẫn hai đứa bé về dãy phía trước, vẫn đi đến vị trí thủ túc thứ hai của võ quan mới dừng lại.

Dãy đầu là vương gia, dãy hai là hoàng tử. Bệ hạ lần này cũng hạ bút lớn, ngay cả hoàng tử một người cũng không bỏ tất cả mang ra, không biết người cầm quyền lại bán được gì trong hồ lô.

“Hứa nhị gia, Hứa tam tiểu thư, đây là vị trí của thái tử, ngài ngồi nghỉ tạm trước, thái tử lập tức liền đến.” Chu công công khom lưng cười nói lấy lòng, trên mặt khinh khỉnh chính là bộ dáng chó lấy lòng người.

Hứa Từ tươi cười hào phóng nắm tay, cầm tay Chu công công nói tiếng cảm ơn, thuận thế trượt cục vàng trong lòng bàn tay vào trong tay Chu công công. Chu công công sửng sốt, nụ cười tay sai càng thêm sáng lạn.

Hai người từ lúc vào cung điện, liền hấp dẫn tầm mắt toàn điện.

Mọi người châu đầu ghé tai cho nhau, cân nhắc hai hài tử choai choai này là người nhà vương công quý tộc nào. Có mấy người mắt sắc nhận ra Hứa Từ, nhỏ giọng nói thầm: “Đây không phải là nhị công tử nhà Hứa Thị Lang sao?”

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng trên đại điện im lặng rõ ràng có thể nghe.

Trong lúc nhất thời, mọi người trên đại điện, lần lượt ngẩng đầu nhìn Hứa Trường Tông vốn chẳng có tiếng tăm gì.

Hứa Trường Tông lúc này, hé ra tuần nhan đen như đáy nồi, quả thực muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Nghiệp chướng súc sinh, cư nhiên làm phụ thân của mình xấu mặt trước mặt mọi người!

Hứa Từ mặt giãn ra cười khê với Hứa Trường Tông, quơ quơ thiệp mời màu đỏ nạm vàng ở rìa rực rỡ chói lòa trong tay. Đăng bởi: admin

15. Chương 15

Thiệp mời này vào ngày đầu tiên Hoàng Thượng mở tiệc chiêu đãi quần thần Chu công công liền đưa tới cho cậu, cậu khi đó ở bên ngoài, vừa vận gặp phải Chu công công, cho nên việc này không kinh động bất kì ai trong Hứa phủ.

Nếu Hứa Trường Tông còn tôn trọng đích tử cậu đây, cậu cũng sẽ cho lưu lại mặt mũi cho ông ta, nói cho ông ta chuyện này.

Nhưng thật đáng tiếc, Hứa Trường Tông bị vả mặt tự mình tìm.

Hứa Trường Tông lúc này trên mặt đỏ bừng, vội cúi đầu che dấu âm lãnh oán độc trong đôi mắt.

Ông vừa nãy đã nói qua với không ít đồng nghiệp là Hứa Từ đang bế môn tư quá, bây giờ Hứa Từ trông bỗng xuất hiện, lấy loại phương thức đơn giản trực tiếp, chưa từng nói một lời, liền dễ dàng đánh nát lời ông, định thật lời bàn ông bạc đãi đích tử.

Ông xanh mặt, hai tay giấu trong ống rộng nắm chặt. Ngay cả Hứa Tử Nhai cùng Hứa Tử Dĩnh luôn nhu thuận đi theo Hứa Trường Tông cũng thay đổi sắc mặt.

Hứa Tử Dĩnh tự hỏi một lát, đột nhiên nhu thuận dịu ngoan vỗ vỗ lưng cho Hứa Trường Tông, am hiểu ý người nói: “Phụ thân, uống ngụm trà xanh, đừng để giận rồi lại bệnh. Ai...” Nói xong lại nhắm mi u oán liếc nhìn Hứa Từ, ý tứ kia không cần nói cũng biết, là Hứa Từ làm Hứa Trường Tông giận đến bệnh.

Lại chỉ đổi về tiếng hừ lạnh của Hứa Từ, rồi ngượng ngừng thu hồi tầm mắt.

Hứa Trường Tông sắc mặt hơi hoãn, ở dưới bậc thang, làm bộ ho khan hai tiếng, “Vẫn là Tử Dĩnh hiểu chuyện.”

Mọi người tự mình lướt qua tuyết trước cửa, không muốn tham gia chuyện nhà người khác, cũng chỉ lát sau, đại diện quanh quèo trở về cười nói yến yến, thân thiện lại.

Tối sớm bình thường đều là quan viên phẩm giai thấp, chờ khi mấy vương gia Thái công chờ các trọng thần đều lần lượt đến đủ vào ngồi, liền nhìn thấy thái giám cận thị bên người hoàng thượng từ trong điện đi ra, thanh âm trong điện mới dần dần nhỏ lại, lần lượt đứng dậy.

“Hoàng Thượng giá lâm!”

“Thái tử giá lâm!”

“Đại hoàng tử giá lâm!”

“Tam hoàng tử giá lâm!”

“Ngũ hoàng tử giá lâm!”

Theo lời nói hạ xuống, chỉ thấy năm thân ảnh nối đuôi nhau mà vào. Người cầm đầu ung dung lộng lẫy, một thân thường phục bằng gấm vóc màu vàng tôn lên thân thể cao ngất cường tráng đến vô cùng uy nghiêm.

Theo sát phía sau là thiếu niên anh tuấn làm người ta không thể rời khỏi tầm mắt, hẳn cũng là một thân thường phục màu vàng, trên trang phục thêm lại là con mãng xà đen bốn vuốt. Khác với Hoàng Thượng uy nghiêm, hẳn cho người cảm giác lạnh liệt cao ngạo, cả người tản ra lãnh ý bức nhân, chính là Lý Hạo Sâm. Dừng đều là được liệu thượng đẳng nhất của Thái Y viện, vết thương trên chân hẳn đã khỏi hết.

Mọi người trong sảnh hành lễ quân thần, Thái Khang để nhìn quét một phen, mới nói: “Bình thân, miễn lễ ban tọa.” Dứt lời liền ngồi xuống ghế đầu tiên, vài vị hoàng tử cũng lần lượt vào ngồi, chúng thần mới lại đi tạ ơn lễ, chậm rãi ngồi. Thái tử đến gần thủ tung thứ hai, vừa thấy Hứa Từ, cả người khí lạnh nháy mắt hòa tan như gió xuân tháng hai, ôn nhu lưu luyến. Lại lần nữa làm đại thần chặc chặc tán dương, thì ra thái tử tốt với thư đồng của mình như vậy.

“Năm nay là năm Đại Diệu quốc ta được mùa, trăm thiết kế yến hội, một vì cảm tạ ơn huệ của trời xanh; hai vì khao công lao bảo vệ nước của chư vị ái khanh. Người tới, ban rượu.” Dứt lời một ngụm uống cạn rượu ngon trong chén, tiểu thái giám tùy thị lập tức rót đầy.

Các vị đại thần vội cầm lấy chén rượu, cùng nói “Tạ chủ long ân!”, liền đồng loạt ngửa đầu uống sạch rượu.

“Tháng trước thu được tin thắng trận, quân Phí gia của Đại Diệu quốc ta thắng lớn Nguyệt quốc quân. Trăm tin tưởng ít ngày nữa liền có thể đuổi quân Nguyệt quốc xâm chiếm Đại Diệu quốc ta ra, ở đây trăm cổ ý kính Phí ái khanh một ly.”

Hán tử trung niên ở vị trí thủ tung hàng ba của võ quan giơ lên chén rượu, một ngụm uống cạn, mới坦然 nói: “Tạ Thánh Thượng.”

Phí Viễn Chinh là võ quan đứng đầu đương triều, Phiêu Kị đại tướng quân, phụ trách trấn thủ đất phương Tây của Đại Diệu quốc. Do giành thắng lợi hai năm nay, mà có chút được sủng mà kiêu.

Đại Diệu quốc mười hai năm trước tai họa nạn đói liên tục không ngừng, ngựa gầy bần hàn, lo ngoài lo trong, đại Nguyệt quốc phương Tây khi nó yếu đuối, nhân cơ hội xâm chiếm. Thái Khang hoàng đế chủ trương nghỉ ngơi lấy lại sức, dâng ra năm mươi tòa thành cho Nguyệt quốc làm giá, đổi lấy kỳ ngừng chiến mười năm.

Mà Nguyệt quốc càng táo tợn thêm, càng điếm danh muốn tứ hoàng tử còn trong tã lót làm chất tử.

Tứ hoàng tử là Lệ phi sinh, mà mẫu gia của Lệ phi chính là Phí gia, phụ thân nàng chính là Phí Viễn Chinh.

Phí Viễn Chinh bởi vậy mà bị kích thích lớn, tính tình đại biến. Hẳn vốn là chủ tướng khu vực Quan Trung, vì chuyện này mà tự thỉnh đi biên quan, chống cự quân Nguyệt quốc.

Mười năm đến chiến quả hiển hách, mà Thái Khang hoàng đế lại thấy thẹn cho Phí gia, đặc biệt nâng hẳn lên chính nhất phẩm Phiêu Kị đại tướng quân, lại đưa Phí thị từ một tần phi nhỏ lên thành Lệ phi.

Mà hai năm trước chấm dứt ngừng chiến, quân Nguyệt quốc lần nữa như hổ rình mồi, liên tiếp xâm chiếm.

Quân Phí gia tuy nhiều lần thắng hiểm, nhưng vẫn là người thua trận nhiều. Mà bắt đầu từ năm nay, quân Phí gia bắt đầu chiến tích liên tục, từ thắng hiểm đến thắng mưa lược, lại đến thắng lớn, cơ hồ đánh quân Nguyệt quốc liên tiếp bại lui.

Phí Viễn Chinh tự cao tự đại, biểu hiện có chút đắc ý, lại bắt đầu ngay cả Thái Khang hoàng đế cũng không xem vào mắt.

Đương nhiên, Phí Viễn Chinh có một phần tư tâm, hẳn cũng là đang tạo áp lực cho Hoàng Thượng, ép ông đón tứ hoàng tử từ Nguyệt quốc về Diệu quốc.

Hắn mấy năm nay thu nạp không ít vây cánh, có cơ hội liền buộc tội thái tử, lấy điều này để tạo áp lực. Hắn bây giờ tay cầm tám mươi vạn đại quân, không người nào trong nước có thể chống lại, Thái Khang đế cũng không dám động vào hắn mấy may.

Hoàng Thượng sớm đã quen hành động của Phí Viễn Chinh, ông cũng không hơn biểu tình. Nhưng chờ chén rượu buông xuống, Thái Khang đế lời vừa chuyển, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng, “Khu vực Tây Quan tuy có tin thắng trận, nhưng Già Lâu quốc nước láng giềng của Đại Diệu quốc ở phương Bắc lại nhân cơ hội muốn mổ nước ta. Trẫm trưa hôm nay vừa lấy được tin cấp báo từ tám trăm dặm Bắc quan, Già Lâu quốc thừa dịp phương Bắc nhiều tuyết rơi mà đánh lên vào, đã xâm chiếm nghìn trượng biên giới của Đại Diệu quốc ta, bức thẳng ta đến thành biên ải —— Long Thành.”

“Các nhi thần của ta, còn có các chức vị ái khanh, có cao kiến gì với việc này?”

Bổn ý của ông là mở tiệc chiêu đãi khao chúng ái khanh, nhưng hôm nay thu được chiến báo này, ông sao có thể nuốt trôi cơm. Ông ăn không vô, vậy cũng phải gây khó dễ cho mấy quần thần đáng ghét này, miễn cho cả ngày giống như người vô sự, chỉ biết đấu tranh nội bộ.

Chúng thần tử kêu rên trong lòng, đây mà là thịnh yến gì, mẹ nó rõ ràng là Hồng Môn yến (*)!

(*) Trong văn hóa Trung Quốc, thuật ngữ Hồng Môn Yến được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm.

Bên chỗ quan văn không ai ra, thừa tướng đang muốn đứng lên làm gương. Liền thấy thái tử đứng lên, đi đến trong thềm đỏ, “Nhi thần nguyện vì phụ hoàng phân ưu, đi Bắc quan trước, thẳng kích quân Già Lâu.”

Hoàng Thượng hí mắt, không nói chuyện. Ngược lại là Tổng Thái công vội vàng lên tiếng ngăn lại, “Vạn vạn không được, thái tử còn tuổi nhỏ, chưa từng vào quân đội qua, nếu bình thường đến tiền tuyến lịch lãm cũng liền thôi, nhưng hôm nay là hai quân giao chiến, cũng không phải trò đùa, sao có thể đi. Thái tử thân phận tôn quý, không thể có bất kì sơ xuất.”

Hoàng Thượng nghe xong gật gật đầu, “Có lý, thái tử. Người còn lời muốn nói?”

“Phụ hoàng, nhi thần dù chưa từng tòng quân, nhưng nhi thần có thể làm lên từ tiểu binh, nếu không cất nhắc ý của toàn bộ tướng lĩnh xem. Vào lúc chiến loạn, từ người già sáu mươi, cho tới trẻ con sáu tuổi đều phải đi sung quân cống hiến một phần lực. Bọn họ còn như thế, nhi thần vì sao không thể. Hơn nữa nhi thần là thái tử một nước, hoàng tử vốn nên là gương của Hoàng gia, nhi thần đi, nhất định sẽ phấn chấn lòng người, cổ vũ sĩ khí.”

“Ha ha, “, Hoàng Thượng ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng, “Nói hay, không hổ là con cháu Lý gia ta. Người phải nghĩ kỹ, đi cũng không phải là nói về liền có thể về.” Hẳn nếu muốn đi, trăm tự nhiên sẽ lên hạ lệnh Công Tôn Thác bảo vệ hắc kín không kẻ hở, nhưng không thể nói ở đây. Ông chính là muốn thái tử ngẩng đầu trước mặt quần thần, xẻ da mặt của những người đó.

“Nhi thần sớm đã nghĩ cạn kẻ qua, không thắng không về.”

Chỉ một tháng, thanh âm buộc tội của vây cánh Phí thị đối với mình càng ngày càng cao. Đến nay Phí thị một nhà độc đại, Công Tôn gia cùng Tống gia liên thủ cũng không thể chống lại. Hàn môn đệ tử lại mỗi người cảm thấy bất an, chỉ có thể trở thành vật hi sinh.

Cầu phú quý trong hiểm, hắc chiêu nay nghe được Bắc quan cấp báo, liền có lòng đến biên quan khi còn sống.

Mẫu hậu của hắc là đích nữ của Tống gia, Tống gia mấy năm nay tàn bại, tuy là ra lực cho hắc, lại không có tác dụng lớn. Mặc dù có phụ hoàng tạo thế, hắc đến nay ở trong triều vẫn như cũ tràn ngập nguy cơ. Cùng với ở trong triều đường như đi trên miếng băng mỏng này, bận rộn tính kế, không bằng đi tiên tuyền, sắp thành lại bại, ngay tại lúc này.

Hứa Tử Nhân gần sát Hứa Từ, dùng nội lực truyền âm nói, “Thật là người lớn mật bao nhiêu, của có nhiều bấy nhiêu.” (chém)

Hứa Từ trừng mắt nhìn nó một cái, hốc mắt đỏ rực, rất giống một con ác quỷ ăn thịt người, dọa làm cho Hứa Tử Nhân nhanh chóng cúi đầu.

“Tốt, nếu như thế. Công Tôn ái khanh, ta liền giao trả thái tử cho người, người có dị nghị gì không?”

Công Tôn Thác đứng dậy, khom người nói: “Thần không dị nghị, thần tuân chỉ!”

Giống như Phí gia bảo vệ Tây Quan, Công Tôn gia bảo vệ khu vực phương Bắc, qua mấy năm, thật vất vả về nhà một chuyến gặp đệ đệ đã lâu không gặp, lại ăn một từ Già Lâu quốc kia, hắc sao lại không giận, lần này trở về, nhất định phải xe xát lòng hăng hái của Già Lâu quốc!

Phất phất tay ý bảo họ đều về ngồi, Thái Khang hoàng đế lúc này mới dụ đi không khí ngưng trọng: “Chư vị ái khanh, hôm nay là thịnh yến tốt đẹp, các người không cần câu nệ, chỉ cần để ý ăn uống. Ra khỏi Bảo Hòa điện không xa liền là Mai Viên, không thích uống rượu cũng có thể tự đi thưởng mai. Trẫm còn có việc, liền không bồi chư vị.”

Mọi người lại cùng nhau đứng dậy hành lễ đưa tiễn, Thái Khang đế mới chậm rãi đứng dậy, dưới thái giám cung nữ vây quanh đi xuống bậc thang, dưới lễ nhìn chăm chú của các thần tử, chậm rì rì từ cửa trước mà ra.

Khi Lý Hạo Sâm trở lại chỗ ngồi, liền nhìn thấy Hứa Từ uống một ly một ly, vốn còn tưởng rằng là nước trà. Đoạt lại ngửi, lại là rượu Bạch Ngọc dữu ngọt lành thuần hương. Lý Hạo Sâm không khỏi bỗng bật cười, nhéo đầu má phấn nộn nộn của cậu, nhẹ giọng gọi: “Tiểu Từ, say rồi sao?”

Hứa Từ hai mắt mông lung bình tĩnh nhìn Lý Hạo Sâm, nhìn nhìn, không khỏi trào nước mắt, “Oa” một tiếng, khóc nỉ non. Tiếng khóc kinh thiên động địa, làm các thần tử vừa mới thoát khỏi uy thế còn lại của Thiên Tử lại hoảng sợ.

Tập trung nhìn, thì ra là thư đồng bên người thái tử đang khóc, nhất định là không nỡ để thái tử rời đi. Quan hệ của thư đồng thái tử cùng thái tử còn thân thiết hơn cả huynh đệ a.

Lý Hạo Sâm bị tiếng khóc không hiểu của Hứa Từ chấn động, vội kéo cậu vào trong lòng, vừa khẽ vuốt sau lưng để an ủi, vừa đứng dậy mang cậu ra bên ngoài.

Hắn từ trước đến nay không thích yến hội hỗn loạn, Hứa Từ lại như vậy, lúc này không đi còn đợi đến khi nào.

Quay đầu mắt nhìn Hứa Tử Nhân còn đang vui vẻ ăn, chỉ thấy nó tùy tay vẩy vẩy, “Ta có võ công bàng thân, tự mình biết trở về, không cần lo lắng.” Chuyển kiếp sắp mười năm mà không may mắn được uống rượu, đêm nay nếu không uống đến sáng khoải, nó sẽ không phải là hảo hán!

Nghe nó nói như vậy, Lý Hạo Sâm cũng lười quản nó, một tay nâng mông Hứa Từ, một tay vòng qua lưng Hứa Từ, giống như ôm tiểu hài tử ôm Hứa Từ say như chết đi ra. Đăng bởi: admin

16. Chương 16

Lý Hạo Sâm ôm Hứa Từ dưới bầu trời đêm yên tĩnh chậm rãi mà đi, thanh âm ồn ào từ Bảo Hòa điện phía sau truyền ra, càng tôn lên sự trống trải yên tĩnh tường hòa bốn phía.

Hứa Từ uống không ít rượu Bạch Ngọc du, trên người đỏ chót mồ hôi. Lý Hạo Sâm sợ cậu cảm lạnh, liền nhấc áo choàng màu vàng rực trên người mình lên, khoác lên người cậu.

Thân hình thiếu niên không thắng được sức rượu, mấy chén vào bụng thì cả người gần như gì cũng không biết. Huống hồ khi cậu uống rượu mang theo mấy phần ý mượn rượu giải sầu, men say càng mãnh liệt, hương vị quen thuộc, cái ôm ấm áp cùng với ***g ngực dày rộng đều thoải mái làm cậu buồn ngủ.

Gió lạnh bốn phía chợt thổi, chui vào dưới áo choàng không được quần chặt, cả người cậu giật nảy, đầu vốn vô tri vô giác liền thanh tỉnh mấy phần, hơi hơi ngẩng đầu, sau khi ngửi được hương vị gần gũi quen thuộc thì lại lần nữa vùi đầu vào trong cổ Lý Hạo Sâm, hai tay vòng qua cổ, ôm lấy Lý Hạo Sâm.

Tiếng cậu mềm mại khàn khàn, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Thái tử điện hạ.”

“Ân, cô ở đây.” Lý Hạo Sâm vỗ nhẹ lưng Hứa Từ, trấn an cậu tiến vào mộng đẹp.

“Thái tử điện hạ ôm luôn ấm áp như vậy.” Ấm áp nhiệt liệt như cái ôm trước khi chết ở kiếp trước, làm người ta không khỏi rơi lệ. Nghĩ đến khi đó, thái tử chu đáo, quan tâm đầy đủ. Mà cậu vì tư lợi, hám lợi lòng đen.

Thái tử thất vọng với cậu rất nhiều, lại vẫn như trước chưa từng có bất cứ suy nghĩ làm cậu bị thương. Dùng đầu cọ cọ cái cổ trắng nõn của Lý Hạo Sâm, thanh âm Hứa Từ mang theo nghẹn ngào, “Xin lỗi, thái tử điện hạ. Xin lỗi, đều là ta sai.”

Nhớ tới bộ dáng thái tử thất vọng cô đơn khi đối mặt với cậu kiếp trước, cùng với vẻ mặt kiên quyết chịu chết khi lần ly biệt cuối cùng, tim cậu co rút đau đớn từng trận. Cậu sống lại, không thể nói ra hối hận trong lòng, mỗi khi bình tĩnh từ trong mộng, màn trước khi chết của thái tử vẫn rõ ràng ngay trước mắt.

Vừa nãy Thái Khang hoàng đế nói tới báo nguy chiến sự ở Bắc quan, mà Lý Hạo Sâm sau khi ở trước mặt mọi người thỉnh lệnh, cậu nào còn có tâm tư nghe nữa.

Kiếp trước lần yến hội này do cậu bị thương trên mông mà không có duyên tham gia, năm sau mới biết thái tử đã đi tiên tuyến Bắc quan. Nhưng cậu chưa bao giờ biết, thái tử lại thỉnh lệnh tới biên giới hung hiểm như Bắc quan.

Hắn thân phận tôn quý, dưới một người trên vạn người, nếu không phải triều đình rung chuyển, thì sao bí quá hóa liều, nhất định phải đi Bắc quan. Đơn giản là muốn cầu phú quý trong hiểm, là gương cho đất nước hay là kẻ có kỳ danh, đều ngay tại lúc này.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Từ vì thái tử đau lòng không chỉ, kiếp trước thái tử lần đầu từ Bắc quan thắng trận về triều, trắng trận về, một thân áo giáp quân đội, đường làm quan rộng mở.

Cậu chỉ nghĩ thái tử điện hạ anh dũng uy phong, thiên hạ không ai có thể địch, còn tuổi nhỏ mà đã ở biên quan ngăn ngõ suốt năm năm, lại không biết quyền thế ngập trời trong đó đều là liều mạng phục tùng mệnh lệnh mới có.

Con người như hồ sâu của Lý Hạo Sâm nhiễm ý cười, hẳn chỉ nghĩ Hứa Từ đang tự trách vì chuyện vết thương trên chân, “Đừng tự trách, việc này cũng không trách người, là do cô thực lực không tốt, không thể không chế súc sinh kia.”

Tiếng khóc của Tiểu Từ làm hấn đau lòng không thôi, hài tử này là hấn tự mình chọn ra. Từ sáu tuổi nhìn lớn đến mười tuổi, yêu thương đủ điều trong lòng bàn tay.

Hứa Thị Lang có nhiều hà khắc với Hứa Từ, mà Vương thị mỗi mệ, Vương Viên Ngoại tuy nói giàu có một phương, nhưng nói đến cùng chỉ là hạng thương nhân dễ tiện, đối mặt với Hứa Trường Tông cần Vương thị không chịu nhả ra cùng khoảng cách mệnh quan triều đình Tứ phẩm, cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm, chỉ có không dứt không ngừng đưa vật tốt thế gian vào trong lòng hai người họ.

Ánh mắt giống như một con thú nhỏ dễ phòng công kích của Tiểu Từ năm đó vẫn còn mới mẻ trong ký ức của hấn, loại dễ phòng này là do ngày tồn thảng chứa nên không tự chủ được mang theo. Chuyện gì khiến cho một đứa bé sáu tuổi lớn lên trong nhà một quan viên Tứ phẩm gia cảnh giàu có lại mang theo loại ánh mắt này?

Trên đời này, thú con vốn không có năng lực công kích, chúng nó chỉ là lấy công làm thủ mà thôi.

Mấy năm qua ngộ ngược cùng dễ phòng trên người Hứa Từ đã dần dần yếu bớt, đặc biệt là một tháng này, ở trước mặt hấn càng dụ ngoạn lấy vui làm người ta muốn ngừng mà không được, biến hóa lần này làm hấn rất vui sướng.

Hứa Từ vốn đã dừng khóc lại lần nữa rơi lệ, thái tử sao lại khoan dung với cậu như thế, sao lại bất kể giá nào vì cậu mà suy nghĩ như thế, trong lòng vừa hối hận, vừa ngọt ngào, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Cánh tay cậu ôm Lý Hạo Sâm nắm thật chặt, không tiếng khóc ở căn cổ hấn.

Nước mắt ẩm áp mẫn chất từ trên cái cổ mảnh dẻ của Lý Hạo Sâm chảy vào nơi ***g ngực, Lý Hạo Sâm chỉ cảm thấy ngực bị nước mắt xệt qua buồn đau một trận, còn đau hơn khi bản thân hấn đau lòng.

“Làm sao đây, đêm nay lại giống như con gái, khóc không ngừng.” Ôm Hứa Từ vào lòng càng chặt thêm, Lý Hạo Sâm mới cảm giác cơ rút đau đớn trong ***g ngực hơi giảm.

“Thái tử điện hạ, ta năm năm sau nhất định sẽ thi được Trạng Nguyên. Đến lúc đó ngài phải từ tiền tuyến vì ta mà mang về một con thiên lý mã tốt nhất thế gian để nhìn nhất anh tuần nhất. Ta muốn ngài nhìn ta thân khoác cẩm bào Trạng Nguyên lụa hồng, thân cưỡi thiên lý mã, nhận hết ánh nhìn của vạn người bộ dáng xuân phong đắc ý.” Trong lòng cậu vô cùng không muốn đến tiền tuyến, nhưng hiểm cầu phú quý, cậu tuyệt không thể mở miệng giữ lại, làm thái tử mang theo hỗn độn muốn rời đi, kéo thái tử lui về phía sau.

Bị lời nói trẻ con của Hứa Từ làm cho có chút dở khóc dở cười, Lý Hạo Sâm thanh âm mềm nhẹ mất tiếng, “Hảo, cô đáp ứng người.”

Hứa Từ không nói gì thêm, Lý Hạo Sâm cũng không nói gì nữa.

Hai người ta ôm người vỗ lưng, người nằm trong lòng ta. Đi tới đi lui, Lý Hạo Sâm liền đi tới tắm cung thái tử.

Hứa Từ say rượu khóc hồi lâu đã sớm không chịu nổi buồn ngủ quấy nhiễu, thái tử đặt cậu ở trên giường, cởi quần áo, đắp chăn từng hành động này cậu đều không hề phát hiện, ngủ say sưa.

Lý Hạo Sâm mang theo sủng nịch lắc đầu cười khế, quả nhiên vẫn là một hài tử, khóc xong liền ngủ. Nhìn một hồi, quay đầu liền đi vào thư phòng.

Ngày kế, khi Hứa Từ tỉnh lại sắc trời đã sáng, cậu đau đầu muốn nứt, khó chịu xoay người, lại phát hiện nơi này không phải Hứa phủ. Bốn phía phong cách cổ xưa thanh nhã, không có đồ trang sức hoa lệ, bố trí rất nội hàm nhã vận.

Nơi này là tắm cung thái tử.

Trong đầu ý thức được điểm này Hứa Từ “rầm” cái ngồi dậy, làm Chu công công bị thái tử mệnh lệnh lưu lại hầu hạ ở bên cạnh hoảng sợ.

Chu công công thấy cậu tỉnh, bước lên phía trước một bước: “Hứa nhị gia, ngài rất cuộc tỉnh.”

“Thái tử đâu?!” Hứa Từ nắm chặt tay áo Chu công công, dồn dập hỏi.

“Giờ Tỵ vừa xuất phát, bây giờ nên đến cửa cung.”

“Cái gì?!” Hứa Từ “bộp” một cái từ trên giường nhảy xuống, cầm lấy quần áo tùy tiện mặc lên người liền phóng ra ngoài, “Ta muốn đi đưa tiễn.”

Kiếp trước thái tử lần đầu tiên xuất chinh mình không thể đưa tiễn, lần này sao có thể bỏ qua lần nữa?

Chu công công theo sát phía sau Hứa Từ, thấy cậu cước bộ lỗ mãng, vài lần thiếu chút nữa té, sợ tới mức tim treo trên cổ họng.

Mẹ nó, thái tử trước khi đi còn muôn vàn dặn dò phải hầu hạ tốt Hứa nhị gia, Hứa nhị gia nếu có sơ xuất gì hẳn sẽ chịu không nổi nha, “Ai u, Hứa nhị gia ngài chậm một chút, chậm một chút nha, cẩn thận dưới chân.”

Con đường ngày thường một nén nhang mới đi xong thì dưới Hứa Từ nghiêng ngả lão đảo một chén trà liền chạy xong, chờ đến khi cậu chạy đến cửa cung vừa vặn nhìn thấy thái tử một thân khinh y đóng gói đơn giản vừa hội hợp với Công Tôn Thác xong, chuẩn bị khởi hành.

Không dám chậm trễ, Hứa Từ nhanh chóng lao ra, quát to một tiếng, “Thái tử điện hạ!” Gọi lại thái tử đang điều khiển ngược nện bước.

Hứa Từ đuổi lên phía trước, cũng không thềm hành lễ, từ bên eo cởi xuống ngọc phù luôn mang theo, “Thái tử điện hạ, đây là ngọc phù mà ngoại tổ phụ của ta khi ta sinh ra, đã đến trước Chung Nam sơn cầu Phổ Huệ đại sư khai quang mới có được, có thể bảo vệ người đeo gặp dữ hóa lành.” Cậu kiễng chân lập tức đưa cho Lý Hạo Sâm, thanh âm mang theo lưu luyến cùng không tha, “Ngài nhất định phải bình an trở về.”

Lý Hạo Sâm cúi người nhận ngọc phù, xoa xoa mái tóc lộn xộn của Hứa Từ, “Yên tâm, chắc chắn mang về thiên lý bảo mã. “Phù này cô nhận, người nhanh trở về.”

Tiến quân ngàn dặm, cuối cùng cũng phải từ biệt. Nếu phải ly biệt, hà tất phải lưu luyến, không bằng giải quyết dứt khoát, rồi cũng không rối loạn tâm trí kiên định.

Hứa Từ kiên định gật gật đầu, làm một lễ quỳ lạy, “Hứa Từ chúc thái tử thắng ngay trận đầu, thắng trận trở về!” Cũng không quay đầu lại, dưới chỉ dẫn của Chu công công vào trong cửa cung.

Thái tử theo quân đến Bắc quan chống lại quân Già Lâu, lần đi này, liền là năm năm. Đăng bởi: admin

17. Chương 17

Sau khi thái tử đi không bao lâu, Hứa phủ liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, đã trải qua một lần tẩy rửa lớn.

Ngày đó sau khi thái tử rời đi, Hứa Từ vừa mới ra đường phố, liền nhìn thấy hai người Niệm Bạch, Niệm Hiếu cùng năm huynh đệ Nhan Tứ, A Ngưu ở đầu đường nôn nóng chờ đợi .

Bọn họ vừa thấy Hứa Từ trở về, liền cao hứng lên đón, thất chủ bất thiết nói không cần về Hứa gia, trực tiếp đi phủ Tổng Thái công.

Thì ra hôm qua Hứa Trường Tông vì chuyện Hứa Từ đột nhiên dự tiệc mà thẹn quá thành giận, hơn nữa lực rượu lên đầu, sau khi về nhà chỉ vào Vương thị chửi ầm lên, nói mấy lời như là “Dạy con không đúng, đàn bà vô đạo đức” linh tinh ra khỏi miệng, thậm chí còn muốn tát Vương thị.

Khi đó Vương thị đang dứt canh tỉnh rượu cho Hứa Tử Nhân một mình trở về, liền bị Hứa Trường Tông xông vào. Vương thị cắn răng chịu đựng, Hứa Tử Nhân nghe ông ta nhục mạ Vương thị lại không thuận theo, sớm giận không thể kìm nén, thấy Hứa Trường Tông nâng tay, thì sao lại chịu cho ông ta đắc thủ.

Nó không nói hai lời, tay cản lại chân nhấc lên, liền đá Hứa Trường Tông ra cửa phòng, dùng ở ngoài năm mét trong sân. Hứa Trường Tông lúc ấy liền phun ra một ngụm máu, nhất thời trợn trắng mắt ngất đi.

Phải nói Hứa Tử Nhân bình thường ra tay với người thường nhiều nhất cũng chỉ dùng ba phần lực, nhưng ai biểu nó đem đó uống say mềm, hơn nữa phần nộ, sớm không đúng mực bất kể hậu quả. Vừa lên liền dùng mười phần lực, Hứa Trường Tông không chết thì cũng bị thương nặng.

Hứa Trường Tông ngất xong, liền dọa Lâm thị theo tới xem náo nhiệt của Vương thị, đám người Dương thị kinh sợ thét chói tai, nhanh chóng nâng người rồi nâng người, kêu đại phu rồi kêu đại phu, bắt người rồi bắt người.

May mắn Bách Lý Tích Yên đứng lúc đuổi tới, đưa Hứa Tử Nhân cùng Vương thị đến hậu viện hoang vu của mình để bảo vệ. Bách Lý Tích Yên võ công kỳ cao, mọi người hết cách với nàng, chỉ có thể kéo dài.

Đại phu trải qua một đêm thi châm cấp cứu, Hứa Trường Tông sáng sớm ngày thứ hai mới từ từ chuyển tỉnh. Ông ta vừa tỉnh, từ đại phu biết được mình suýt nữa mất mạng thì hoảng hốt trong lòng, vừa hận lại e ngại.

Hứa Tử Nhân còn tuổi nhỏ, một cước liền có thể muốn tính mạng của ông ta, nếu lớn thêm chút nữa, chẳng phải là cho người dao thót thịt ta?

Nó bây giờ dám đối đãi mình như thế, tương lai còn không phải càng nghiêm trọng thêm. Hứa Trường Tông tức giận từ trong lòng, ác độc rồi thấy can đảm. Thà rằng nuôi hổ làm tai họa, chi bằng... nhỏ cỏ nhỏ tận góc.

Nhưng hổ dữ không ăn thịt con, mình sao có thể giết Hứa Tử Nhân.

Ngược lại nghĩ đến mình suýt nữa bị nó giết chết, phần lo lắng kia lại bị sợ hãi cùng phần hận chiếm cứ, hừ, bất quá chỉ là nghiệp chướng chỉ biết làm mình mất mặt, thân nương cũng chỉ là một hạ lưu.

Huống hồ nó lúc trước làm mình bị thương, hoàn toàn không có hiếu, bất kính bề trên, mưu sát cha ruột, theo luật phải chém.

Ông ta lúc này liền hạ lệnh không tiếc tất cả giá phải trả mà lùng bắt Hứa Tử Nhân, hầu hạ gia pháp, trực tiếp trượng chết. Về phần Vương thị, dạy con không đúng, mê hoặc con gái mưu sát cha ruột, trượng hình một trăm, đưa tới quan phủ.

Sau lưng Hứa Tử có thái tử, thái tử tuy đi, nhưng thế lực vẫn còn, ông ta không dám động vào cậu, nhưng không có nghĩa là ông ta không dám động vào Hứa Tử Nhân cùng Vương thị.

Thỏ bị buộc nóng nảy còn biết cắn người, mi muốn hại ta, muốn giết ta. Ta cũng khiến mi chết không có chỗ chôn, quân mi có tên Vương Viên Ngoại phú khả địch quốc gì!

Hứa Trường Tông vì tư lợi mà đã đi đến bước cực kỳ bi thảm, ông ta chỉ nghĩ đến người ngoài làm ông ta bị thương, lại không nhớ rõ mình đủ loại thương tổn người bên ngoài.

Kết quả mệnh lệnh này của ông ta còn chưa ra bao lâu, liền bị nguyên lão tam triều, phụ thân của Thánh Đức hoàng hậu Tống Thái công đột nhiên xông vào vả mặt.

Tống Thái công mang theo một chi Ngự Lâm quân trực tiếp xông vào phủ, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, thanh thế oai nghiêm, hơn một trăm Ngự Lâm quân vây quanh Hứa phủ chặt như nêm cối.

Tống Thái công là nhất phái , Hứa Trường Tông tất nhiên là biết, nhưng ông bây giờ có lý, cũng không sợ nói.

Nhưng Tống Thái công vừa biết ông muốn trượng hình hai người, nhất thời vỗ bàn, thối râu tròng mắt, “Con gái và cháu gái của lão phu, mà lại cho các người giày xéo như thế!”

Hứa Trường Tông vừa nghe, tụt huyết mạch trong ngực nhất thời phun ra, lại ngất đi. Nằm tào, Vương thị khi nào thành con gái của Tống Thái công.

Lâm thị đánh mất đúng mực, chỉ quỳ ở bên giường khóc lóc la to.

Tổng Thái công cũng mặc kệ họ, ông là lâm nguy nhận mệnh, thái tử trước khi đi nhờ ông quan tâm Hứa Từ, nhân tiện quan tâm Vương thị cùng Hứa Tử Nhân một hai.

Thái tử coi trọng hài tử Hứa Từ này ông cũng biết, ông nghĩ mình tay già chân già, cách khá xa cũng không quan tâm được, không bằng trực tiếp đặt dưới mí mắt. Dù sao ba người Hứa Từ bất hòa với mấy người Hứa Trường Tông cũng đã không phải bí mật gì.

Lại nói lui một vạn bước, nếu họ không muốn rời đi, ông trực tiếp dùng Ngự Lâm quân mà bệ hạ ban cho áp cũng phải áp tải họ đi.

Ông tuy là quan văn, mà trong khung cũng cạy tài khinh người, trừ cháu ngoại ngoan của mình, ai cũng chướng mắt, cũng không có tư thái nho nhã nhậm của văn nhân bình thường.

Bây giờ ông tới sớm, lại vừa vặn phải trận trò hề này, Hứa Thị Lang muốn trưng hình hai người? Đó là không thể được.

Thái tử là cháu ngoại của mình, thái tử coi trọng Hứa Từ như thế, vậy ông cũng coi Hứa Từ thành nửa cháu ngoại của mình. Mẹ của nửa cháu ngoại sao... Tổng Thái công chẹp chẹp miệng già, ông cũng miễn cưỡng nhận làm nửa con gái là được.

“Vương thị là con gái nuôi của Tổng Thái công ta, ai dám động nàng?!” Tổng Thái công tuổi già sức yếu, nói chuyện đầy nhịp điệu, không nộ mà uy, hơn nữa hơn một trăm danh tướng đoàn đoàn vây quanh Hứa phủ, dọa người Hứa phủ gan run tim đập, ngây ra như phỗng.

Theo Ngự Lâm quân hộ tống mấy người Vương thị, Hứa Tử Nhân cùng Bách Lý Tích Yên ra phủ.

Sau khi ra phủ, Vương thị nghĩ nghĩ, cắn răng một cái, quay đầu phút chốc quỳ xuống với Tổng Thái công, “Cầu Tổng Thái công làm chủ, tiện phụ muốn hưu phu (bỏ chồng)!” Hứa Trường Tông ăn đồ của nàng dùng đồ của nàng mười mấy năm, giờ lại muốn giết mẫu nữ (mẹ, con gái) các nàng, quả nhiên là vong ân phụ nghĩa, tâm ngoan thủ lạt! Nếu ông ta vô tình, nàng cũng không cần để ý tình nghĩa phu thê nữa.

Nàng tính tình nhất gan yếu đuối, tự cho là ẩn nhẫn nhân nhượng liền có thể đổi lấy cuộc sống bình tĩnh cho Hứa Từ cùng Tử Nhân. Nhưng khi nghe được ông ta muốn trưng chết Hứa Tử Nhân, nàng mới đột nhiên tỉnh ngộ. Bạch nhãn lang chính là bạch nhãn lang, vĩnh viễn cũng không thể nuôi quen.

Kết quả là, mình dễ dàng tha thứ đủ loại ngược lại làm đối phương càng thêm nghiêm trọng, không kiêng nể gì, không biết thu liễm. Ngược lại làm hại con trai con gái nhận hết khi nhục trong phủ.

Ngô muốn yên mà quân không muốn.

Nếu như thế, không bằng một đao lưỡng đao, từ nay về sau cầu về cầu, đường về đường!

Thái công vừa nghe thì “di” một tiếng, lập tức vỗ tay nói tốt, “Lúc này mới giống con gái của Tổng Thái công ta, nếu người muốn hưu liên hưu, mọi việc có vi phụ chống.”

Vương thị nghe xong liền cầm khăn tay, cắn nát ngón trở viết xuống tờ hưu thư mang máu.

Nhưng hưu thư này có chút đặc biệt, không phải trưng phu hưu thê, lại là thê tử hưu phu.

Trò hề kinh thiên động địa này, mấy tháng từ nay về sau, mọi người vẫn nói chuyện say sưa khi giờ rảnh rỗi.

Hứa Từ nghe mấy người thất chủ bất thiết nói rõ ràng việc này, trong lòng mừng rỡ, một cước kia của Hứa Tử Nhân đạp thật đúng là cực tốt. Tay cậu giương áo choàng lên, xoay người rời đi, cũng không thèm liếc nhìn Hứa phủ một cái, “Còn không theo ta đi phủ Thái công.” Cậu phải hảo hảo bá kiến thuận tiện cảm tạ vị ông ngoại tiện nghi này.

Hứa Trường Tông bị hưu, trên mặt cảm thấy không ánh sáng gấp bội. Chỉ nghe nói qua công chúa hưu phu, còn chưa nghe nói qua thê tử bình dân hưu phu. Tuy trong lòng không nhận, nhưng Vương thị giờ có chính nhất phẩm nguyên lão tam triều Tổng Thái công làm chỗ dựa, ông không thể động vào mây may.

Nhưng cũng có chỗ đáng mừng, Lâm thị kiểm tra thực hư trong phòng Vương thị Hứa Từ phát hiện trong phòng họ có không ít vật quý hiếm hiếm thấy. Bây giờ Vương thị rời đi, vậy tất cả đồ trong nhà này không phải có nghĩa là hoàn toàn thuộc về mình sao?

Hứa Tử Đình tâm tư nhanh nhẹn, ở sau lưng Lâm thị trộm chuyển mấy món trân bảo ra khỏi Hứa phủ, giấu ở một chỗ hoang vu. Nàng nhìn ra số mệnh Hứa phủ đã đến cùng, nhưng Lâm thị lại còn đang mơ mộng đẹp hoàng lương. Vương thị nếu lần nữa giết về Hứa phủ, mấy người họ nhất định chịu không nổi.

Dù sao Lâm thị cũng không phải toàn tâm toàn ý đối đãi mình, người không vì mình trời tru đất diệt, nàng sống lại, cũng không phải là để chịu tội cùng mấy nhân loại ngư thần này.

Đáng thương Lâm thị mấy ngày trước còn thuyết phục Hứa Trường Tông mang Hứa Tử Đình trải đường vào hoàng cung, kết quả lại chỉ đối lấy khinh thường và khinh thường của đối phương.

Nàng là sinh viên giỏi năng khiếu chuyên ngành hóa học, vì nắm giữ kỹ thuật hóa học cao nhất mà tự nguyện gia nhập vào trong hạng mục sinh hóa của một tổ chức khủng bố. Trăm thí nghiệm nổ, nàng cũng xuyên qua đây. Đến nay qua hai năm, nàng cũng nghẹn khuất hai năm.

Thế giới lạc hậu này, cư nhiên ngay cả ách lôi bình thường nhất cũng không có! Không có , không có vũ khí sinh hóa, không có ai tạo khí độc, chiến đấu dĩ nhiên là lạc hậu toàn bộ dựa vào sức người cùng vũ khí lạnh.

Vậy nếu nàng có thể làm ra thuốc nổ, ở thế giới cổ xưa này chẳng phải là có thể hoành hành tứ phương, thậm chí là nhất thống thiên hạ hay sao?

Chờ nàng lớn hơn một chút, nàng nhất định sẽ thoát khỏi căn nhà ghê tởm này. Đối mấy vật phẩm trang sức mà nàng giấu thành tiền tài, mua tài liệu nàng cần, chế thành vũ khí sinh hóa mà người ta nghe tin đã sợ mất mật.

Thế giới này, nhất định là tồn tại cho nàng tiêu xài.

Quả nhiên không ngoài Hứa Tử Đình liệu, Hứa Trường Tông, Lâm thị yên tĩnh không được hai ngày, Ngự Lâm quân liền lấy địa khế (giấy tờ nhà đất) ‘biệt viện của Vương phủ’ mà đuổi đám người Hứa Trường Tông ra khỏi nhà, cái tên ‘Hứa phủ’ bây giờ lúc trước có tên là ‘Biệt viện của Vương phủ’, tuy đổi tên thành ‘Hứa phủ’, nhưng địa khế vẫn ở trong tay Vương thị.

Đám người Lâm thị dưới Ngự Lâm quân chặt chẽ giám thị như kên kên mà trân bảo nào cũng không lấy được, chỉ mang theo quần áo cùng trang sức linh tinh của mình.

Hứa Trường Tông nhìn cao phủ đại viện cự tuyệt cho mình ngoài cửa, lại nhìn đám người Lâm thị khóc không ngừng bên người, trong lòng khó chịu một trận, hối hận không thôi. Nhưng việc đã đến nước này, đã hồi thiên một mối.

Ông chỉ phải đánh nát nha hướng trong bụng nuốt, lấy ngân phiếu mà tham ô nhận hối lộ tích góp nhiều năm qua, tốn thời gian nửa tháng, mua một tòa nhà ở trong một hẻm nhỏ của phố Tây.

Có chút ít còn hơn không, ít nhất không cần lại ngủ ngoài trời đầu đường cùng bên ba ở khách sạn.

Sinh hoạt tuy không lớn bằng trước, nhưng ông cũng có ưu việt. Hoàng Thượng vì chuyện Thái công cướp người mà trấn an ông, hơn nữa Cung thân vương từ giữa du thuyết, Lễ bộ Thượng Thư già cáo lão hồi hương trước, mà ông cũng như nguyện có được chức vụ chính Tam phẩm Lễ bộ Thượng Thư này.

Từ nay về sau ông sẽ đứng đầu Lễ bộ, một nhà độc đại.

Hai nhà Vương phủ, Hứa phủ bây giờ từ nay về sau cả đời không qua lại với nhau, không còn liên hệ.

Mà Vương Viên Ngoại biết con gái của mình thế nhưng dừng cảm, hưu đi Hứa Trường Tông, cực vui, ra ngoài liền nói với người ta: “Khi lượn lờ ở nhà chỉ là một nữ tử mảnh mai, không nghĩ đến bây giờ lại có thể mạnh mẽ như thế”.

Hứa Tử còn thuyết phục ông tu sửa Hứa phủ lại lần nữa, đổi thành học đường, mời vài tiên sinh, chuyên dạy cho mấy hài tử khó khăn không có tiền vào học đường học ở phố Đông. Vương Viên Ngoại nghe xong hô to không sai, không chỉ đổi tên Hứa phủ thành “Tế thể từ học đường”, còn thấy người liền khen đây là suy nghĩ của cháu ngoại ông Hứa Tử, trong lúc nhất thời, mọi người lần lượt đổi giọng gọi Hứa Tử là “Tế thể Từ thiếu”, càng khen càng không dứt miệng.

Năm huynh đệ cũng được cậu giao trách nhiệm mỗi buổi sáng vào học đường học tập, buổi chiều tiếp tục theo Hứa Tử Nhân tập võ.

Tổng Thái công trong nhà mất người thân, con trai sớm chết trận, con gái duy nhất cũng thành vật hi sinh của cung đình.

Ông xưa nay cô đơn, Vương thị, Hứa Tử ở lại cũng không về nhà Vương Viên Ngoại, liền ở đây trát căn. Vương thị từ hiếu, đau lòng Tổng Thái công sống một mình không trách, luôn luôn nấu không ít canh đường nước cho Tổng Thái công, liền làm Tổng Thái công vui không khép miệng, hô thẳng thu được con gái tốt.

Nhưng làm cha ruột là Vương Viên Ngoại tức giận không nhẹ.

Năm sau, Bách Lý Tích Yên mang theo Hứa Tử Nhân trở về Trường Bạch sơn, mà Hứa Tử cũng khẩn cấp tiến vào học tập, chuẩn bị tháng Ba thi viện, tất cả sinh hoạt đều đi vào quỹ đạo. Đăng bởi: admin

18. Chương 18

Năm năm sau

Hôm nay là ngày thái tử điện hạ cùng Công Tôn tướng quân thắng lợi về triều, năm năm này đến, trong Đại Diệu quốc không ngừng thu được tin chiến thắng truyền đến từ chỗ Bắc quan, quốc dân ai ai cũng vui sướng, sớm sùng bái thái tử điện hạ gần mười bốn tuổi liền lên chiến trường không thôi, kính yêu có thêm.

Năm năm trước, Lý Hạo Sâm xin đi đến Bắc quan giết giặc chống lại quân Già Lâu quân, đầu tiên là ở trong quân doanh của Trần Bắc đại tướng quân Công Tôn Thác làm từ binh lính trở lên.

Chiến tranh tàn khốc khiến hắn không thể nhẹ nhàng tiến bộ, chỉ có cấp tốc trưởng thành mới có thể ứng đối thời cuộc.

Mỗi trận chiến hắn đều đi, anh dũng xung phong, giết vô số địch, từ binh lính đến thiếu tướng, lại đến trung tướng, chỉ dùng thời gian một năm.

Sau khi trở thành trung tướng, Lý Hạo Sâm hay dùng người mới, thông thạo phương pháp cổ vũ cùng kế sách phá địch, chỉ hơn một năm, đội ngũ hắn dẫn dắt ít khi thua trận, luôn luôn lập kỳ công, đã thành đội ngũ linh quân đứng đầu trong quân Trần Bắc.

Mà lúc này quân Già Lâu hậu kính mệt mỏi, đã thái độ có lui binh.

Tuy ngày xưa có câu, giặc cùng đường chó đuổi theo, nhưng thái tử điện hạ sao có thể là người như thế, hắn trải qua chiến tranh rửa tội, một thân khí phách đã là tùy ý tuôn ra. Già Lâu người chờ đi, cho rằng Đại Diệu quốc ta dễ ức hiếp, liền nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đến xâm chiếm.

Đại quốc ta khí phách to lớn, há lại cho phép tiểu quốc tổ ong người nói đến liền đến nói đi liền đi! Nếu đến đây, thì cho các người có đến mà không có về, hối hận cả đời.

Thái tử điện hạ tám trăm dặm khẩn cấp xin chỉ thị Hoàng Thượng, Thái Khang để cũng không câu nệ, ba đạo thánh chỉ trăm dặm kịch liệt đưa đi ba chỗ.

Hai đạo thánh chỉ ra lệnh phân biệt đưa đến địa khu Quan Trung cách chiến trường Bắc quan gần nhất cùng Đông Bắc bộ biên cảnh Tuyết quốc, đặc biệt mệnh lệnh Trần Trung đại tướng quân và Hoài Hóa đại tướng quân dẫn hai mươi vạn đại quân đến Bắc quan viện trợ thái tử điện hạ.

Đạo thánh chỉ thứ ba thì trực tiếp hạ lệnh Lý Hạo Sâm làm nguyên soái tam quân, thống lĩnh tam quân, cần phải triệt để chém giết quân Già Lâu.

Vì thế sau đó, Lý Hạo Sâm dẫn dắt binh sĩ tam quân thừa thắng xông lên, bắt đầu nghiền áp giết chết quân Già Lâu dài đến hai năm.

Hắn chiến vô bất thắng, anh dũng vô địch, không giống nguyên soái bình thường tọa trấn phía sau, mà là thường thường trực tiếp mang binh nhảy vào chiến trường.

Giáp đen mà vào, giáp đỏ mà ra.

Quân Già Lâu nghe cái tên này tất cả đều vừa nghe tin đã sợ mất mật, càng cho hẳn danh hiệu “Huyết sát Ma Soái”.

Trong hai năm này, thái tử điện hạ không chỉ dẫn dắt tam quân đuổi quân Già Lâu ra khỏi biên cảnh Đại Diệu quốc, càng xâm nhập vào Già Lâu quốc, công chiếm năm mươi tòa thành trì của nó.

Quốc vương Già Lâu không ngừng hối hận, đêm không thể ngủ.

Vốn cho rằng Đại Diệu quốc đất rộng nhiều cửa, người yếu dễ ức hiếp, là miếng thịt mỡ thơm ngào ngạt, lại không nghĩ rằng cần phải tắm thép, không chỉ cái gì cũng không được, còn đập nát răng.

Cho rằng nguyên soái đối phương tuổi nhỏ chỉ là mèo nhỏ không răng, thì ra lại là mãnh hổ răng nanh.

Nhưng tai họa là ông phát động, dù là khóc, ông cũng phải chịu.

Nếu là quân Đại Diệu trực tiếp giết vào hoàng cung Già Lâu, quốc gia của ông chẳng phải hủy diệt!

Biết vậy chẳng làm quốc vương Già Lâu suốt đêm phái người đến tiền tuyến nghị hòa, nguyện dâng một trăm tòa thành trì chỉ cầu lui binh.

Thái tử điện hạ lại không nghe, trực tiếp đuổi lai sứ nghị hòa ra khỏi quân doanh, vẫn như cũ theo kế hoạch định ra ban đầu tiếp tục tấn công Già Lâu quốc.

Nếu lúc này Già Lâu quốc khó tha, nước bên cạnh nhìn trong mắt, còn không phải cho rằng Đại Diệu quốc ta vẫn như cũ là đất nước thua kém hơn mười năm trước, người yếu dễ ức hiếp?

Hắn liền muốn lấy Già Lâu quốc khai đao, giết gà dọa khỉ, khiến chư quốc quanh thân như hổ rình mồi nhìn chằm chằm Đại Diệu quốc lại không dám động chút tâm tư.

Quốc vương Già Lâu không còn cách nào, chỉ phải tự mình đi đến tiền tuyến, nguyện giao ra ngọc tỷ, khiến Già Lâu quốc trở thành thuộc địa của Đại Diệu quốc, chỉ cầu miễn đi khó khăn diệt quốc.

Lý Hạo Sâm lúc này mới dừng tay rút quân, lưu lại quốc vương Già Lâu nội lưu đầy mặt biến thành quốc vương chư hầu.

Thái Khang để có được tin tức này long nhan vui mừng, mệnh quốc vương Già Lâu chọn ngày diện thánh, đi nghi thức nhập tịch của nước chư hầu.

Thời gian năm năm nói ngắn cũng không ngắn lắm nói dài cũng không dài lắm, có thể đủ làm cho mọi người tâm phục khẩu phục Lý Hạo Sâm, cam tâm tình nguyện quy xuống phụ tá. Mà đại tướng tam quân càng tiêu tan hết nghi ngờ với nguyên soái tuổi nhỏ lúc trước, uống máu ăn thề, thề sống chết nguyện trung thành thái tử nguyên soái, trên chiến trường người dũng mãnh hơn người.

Lý Hạo Sâm đuổi quân Già Lâu ra khỏi biên giới, bốn mươi bảy tòa thành Bắc quan được giải thoát từ trong tai ương chiến loạn.

Long Thành Bắc quan hai năm này vẫn làm nơi dự trữ vật tư hậu bị cho tam quân tấn công Già Lâu quốc, tuy chiến tranh vật tư ần ần không ngừng vận chuyển đến Bắc quan, nhưng ngẫu nhiên cũng có lúc kéo dài.

Cư dân địa phương vì lòng cảm ơn cũng sẽ tự động đem lương thực dư dự trữ trong nhà tạm thời sung công tiếp tế, sau đó thu lại từ trong vật tư.

Thái tử điện hạ lần này xuất chinh, cư nhiên chiếm được duy trì thống nhất chưa từng có của quốc dân, trong lịch sử cũng cực kỳ hiếm thấy.

Nếu không phải đám người thái tử điện hạ liều mình chống lại quân địch, Đại Diệu quốc nói không chừng sẽ gặp phải lại khuất nhục cắt đất lần nữa.

Mà bị cắt, nhất định là bốn mươi bảy thành của họ. Họ sao có thể không mang ơn thái tử điện hạ, đủ khả năng giúp đỡ quân Đại Diệu, để thái tử điện hạ không có nỗi lo về sau.

Mà thái tử điện hạ trước khi thắng lợi về triều, tuần tra một lần cửa nát nhà tan, khó khăn khó qua, nạn đói liên tục ở bốn mươi bảy thành Bắc quan.

Trong đó rất nhiều dân chúng thậm chí mắt không ánh sáng, sống như cái xác không hồn, sớm mất đi tín niệm sống sót. Vì thế, thái tử điện hạ hứa hẹn dân chúng Bắc quan, sau khi hồi kinh chắc chắn xin chỉ thị bệ hạ, lấy trình độ lớn nhất gấp rút lên đường cho bốn mươi bảy thành Bắc quan nghỉ ngơi lấy lại sức.

Lời vừa ra, quốc dân Bắc quan tất cả nước mắt giàn giụa, vô cùng cảm kích, lòng kính yêu thái tử điện hạ càng sâu.

Có người tin Phật thậm chí ngồi trước Phật ngày ngày vì thái tử điện hạ tụng kinh niệm Phật, khẩn cầu thái tử điện hạ mệnh dài trăm tuổi, vô bệnh vô tai.

Vì thế, thái tử điện hạ thu hoạch vô số cảm kích cùng kính yêu của dân chúng, mang theo thuộc hạ quyết một lòng, trùng trùng điệp điệp thắng lợi về triều.

...

Mấy ngày gần đây kinh đô thật là náo nhiệt chưa từng có, chỉ vài ngày mà tơ hồng đầy đường, giăng đèn kết hoa.

Đầu tiên là ân khoa hạ bảng, Hứa Từ thiếu gia nhà Tổng thái công ở phố Đông vắn vẹn mười lăm tuổi, liên quang vinh được Văn Trọng Nguyên. Hứa Từ năm năm này thanh danh cực tốt, vẫn luôn được người phố Đông yêu thích.

Nghe được cậu trúng Trọng Nguyên, mỗi người đều như là con trai nhà mình trúng Trọng Nguyên, liêu mạng đùa vui ồn ào, múa rồng múa sư múa ương ca.

Ngày thứ hai sau hôm đó, Công Tôn Thác tam đệ của Công Tôn Ngự Trấn Bắc đại tướng quân chống lại quân Già Lâu cũng được Võ Trọng Nguyên!

Võ Trọng Nguyên cũng tốt a, còn là đệ đệ của đại anh hùng hộ quốc, người phố Đông lần nữa liêu mạng đùa vui ồn ào.

Ngày thứ ba cuối cùng, anh hùng hộ quốc thái tử điện hạ mang đại tướng tam quân thắng lợi về triều, nhập kinh phục mệnh!

Ta đi, nếu nói hai chuyện tốt trước giống như là qua Thất tịch và Trung thu, thì chuyện tốt này chính là qua năm mới a.

Cư dân phố Đông lại lần nữa đầy ắp dâng cao nhiệt tình, tiến vào lần thứ ba liêu mạng.

Mà khác với năm qua Thái Khang để còn ngoại lệ dẫn theo văn võ bá quan, tự mình ra cung đón chào!

Ngày thái tử nhập kinh, vừa vặn bầu trời xuất hiện chim di trú về phương Bắc.

Chim bay trên trời không dứt, xoay quanh không rời, uyển chuyển hót vang.

Sử quan ghi lại: Năm Thái Khang thứ hai mươi, thái tử Lý Hạo Sâm chống lại quân Già Lâu, thắng lợi về kinh. Thì trời giáng điềm lành, trăm chim đến triều, kéo dài không rời.

Lý Hạo Sâm liền dưới kỳ cảnh trăm chim hành hương, bước vào cửa thành.

Chỉ thấy người đi đầu một thân giáp trụ huyền thiết, thân khóa chiến mã cao lớn đen thuần, chậm rãi đi vào tầm mắt mọi người, người này chính là thái tử điện hạ Lý Hạo Sâm.

Hắn sớm rút sạch ngậy ngô gầy chọn của thiếu niên, thân hình cao ngất cường tráng bọc trong huyền giáp, luôn lộ vẻ xơ xác tiêu điều. Sắc mặt vốn tuần mỹ trắng nõn như nay trừ anh tuấn như trước, còn tăng thêm mấy phần xinh đẹp cuồng dã nam tính.

Chiến đấu dã ngoại hàng năm làm da thịt hắn phô ra màu mật ong khỏe mạnh, mặt như đao cắt, cương nghị tuấn mỹ. Môi mỏng khêu gợi hơi hơi mím chặt, đôi con ngươi thâm thúy như hồ sâu trung lăm liệt thanh lãnh, làm người ta không rét mà run, không khỏi liên tục rung mình, nhìn thấy mà sợ.

Trải qua chiến tranh rửa tội cả người hắn tràn ngập thị huyết sát khí, không nộ mà uy. Phảng phất bị hắn nhìn một chút đều như là bị Tử Thần nhìn thẳng.

Đầu đường vốn náo nhiệt, sau khi Lý Hạo Sâm xuất hiện, một mảnh vắng ngắt.

Hắn chính là vị thái tử điện hạ quyết tâm vào lúc nguy nan nhất, không lui mà tiến, đến tiền tuyến chống lại quân địch cứu vớt Đại Diệu quốc, hắn là anh hùng của chúng ta!

“Anh hùng! Anh hùng!”

“Thái tử điện hạ uy vũ!”

Không biết là ai mở miệng ở thời khắc im lặng trước, tiếp xuống dưới, quốc dân không qua bất kì thương lượng, ngay ngắn có tự, một người đến một người, gia nhập trong hò hét đến kích động hưng phấn.

“Anh hùng!”

“Anh hùng!”

“Thái tử điện hạ!”

“Thái tử điện hạ!”

Lý Hạo Sâm nhìn không chớp mắt, vững như Thái Sơn từ trong quốc dân hưng phấn đi qua, ngay cả huyền hắc tuần mã dưới thân cũng không kinh động. Chỉ là bạch mã bên cạnh hắc mã lại có chút chịu không nổi loại trường hợp này, thấp thấp kêu rên, lay động trái phải muốn tránh khỏi trối buộc.

Mọi người vừa nãy luôn bị Lý Hạo Sâm đoạt đi tầm mắt mới phát hiện, thì ra trong tay “Huyết sát Ma Soái” thái tử điện hạ anh dũng, lại dắt một con tuần mã màu trắng thoát nhìn thuần khiết vô hạn.

Con tuần mã kia so với chiến mã màu đen bên cạnh nó thì nhỏ hơn một vòng, toàn thân màu trắng, trên trán có một nhúm lông đỏ tươi như lửa.

Nó vốn không hợp với đội ngũ này, cũng không biết vì sao, thứ vốn không hợp nhất ở trong tay Lý Hạo Sâm, ngược lại lại cực kỳ hài hòa.

Thấy bạch mã chấn kinh, hắc mã Lý Hạo Sâm ngồi quay đầu nhẹ nhàng liếm trán bạch mã vài cái, lại cọ cổ nó, tuần mã màu trắng lúc này mới chậm rãi bình tĩnh lại, rúc vào bên hắc mã tìm kiếm an ủi, nhắm mắt theo đuôi.

Ba vị đại tướng Công Tôn Thác, Long Trọng Đào, Dương Lâm Phong đi theo sau Lý Hạo Sâm hoàn toàn bị mọi người xem nhẹ, Công Tôn Thác nội lưu đầy mặt, một con ngựa còn thương mắt hơn cả mình, quả thực là không để người sống.

Lý Hạo Sâm một đường đi qua, thần sắc cũng chưa từng thay đổi. Cho đến khi đi ngang qua đường phố Đông, nhìn thấy một người. Về mặt hắn thay đổi khác hẳn, nháy mắt hóa thành một đầm nước xuân.

Hắn dừng lại cước bộ, chăm chú nhìn người kia, người kia cũng ngưng thần không chút nháy mắt nhìn lại hắn.

Đối phương là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, tướng mạo cũng cực kỳ chói mắt. Một thân quần áo màu đỏ, cao gầy tinh tế, dung mạo tuần mỹ vô song, da như tuyết trắng ngưng ngọc, đôi mắt mèo mở to tựa tiểu phi tiểu, bình tĩnh nhìn phía Lý Hạo Sâm, trong mắt hơi nước tăng tăng, như có thiên ngôn vạn ngữ, chính là Hứa Từ sau khi lớn lên.

Hứa Từ thấy thái tử điện hạ nhìn phía cậu, cung kính làm một đại bái lễ chín mươi độ, “Cung nghênh thái tử điện hạ thắng lợi mà về.”

Thái tử điện hạ nhẹ nhàng gật đầu, vỗ vỗ bạch mã bên cạnh, cách thị vệ chặn đường, thanh âm thả nhẹ nói: “Ta cũng tuân thủ hứa hẹn, đây là cho người, tên là ‘Diễm Hỏa’, đi lên thử một lần thế nào?”

Hứa Từ nghe xong mặt giãn ra mỉm cười, lông mày giơ lên, giống như một ngọn lửa chói mắt, làm cảnh vật chung quanh nháy mắt đều trút màu, “Đang có ý này.” Dứt lời đẩy ra binh lính dựng thương có dây tua đỏ ngăn ở hai bên đường, đi vào.

Thái tử điện hạ cười khê lắc đầu, đưa tay qua, kéo Hứa Từ lên con ngựa trắng kia.

Tiểu Từ này, năm năm qua, vẫn không biết thu liễm như trước, tùy ý làm bậy. Chỉ là sát khí giữa mi nhãn đã tiêu tán sạch sẽ, xem ra Tổng Thái công chăm sóc cậu vô cùng tốt.

Lý Hạo Sâm cười, đám người nhất thời nổ tung.

Tướng quân mặt lạnh thị huyết làm quân Già Lâu nghe tin đã sợ mất mặt thế nhưng cười, cười với một thiếu niên!

Thiếu niên này đến tột cùng là người phương nào?

Người phố Đông đều biết Hứa Từ, nhưng không có nghĩa là người toàn kinh thành đều biết cậu.

“Các người người phố Tây vô tri, cậu ấy là thiếu đông gia của ‘Tế thể từ học đường’ Hứa Từ thiếu gia của phố Đông chúng ta, người xưng là ‘Tế thể Từ thiếu’.”

“Người phố Bắc vô tri, cậu ấy còn là tân khoa Trạng Nguyên năm nay.”

“Người phố Nam vô tri, cậu ấy trước kia là thư đồng thái tử mà thái tử điện hạ khâm điểm.”

“Hừ hừ, cậu ấy là cháu ngoại của Tổng Thái công, bây giờ ở nhà Tổng Thái công.”

“Ha ha, năm đó mẹ cậu ấy Vương thị còn làm nữ trung hào kiệt, hừ Lễ bộ Thượng Thư Hứa Trường Tông.”

“Trời ạ, phố Đông các người cư nhiên có một nhân vật lợi hại như vậy.”

“Oa, thì ra năm đó hừ Hứa Thượng Thư, chính là mẹ của đứa bé xinh đẹp này.”

Đám người bùng nổ, Hứa Từ đi xa cũng không biết, cử động này của mình cùng thái tử, lần nữa lật ra bút nợ cũ Vương thị hừ phu năm năm trước kia. Đăng bởi: admin

19. Chương 19

Các triều các đại, chức nguyên soái tam quân đều là Hoàng Thượng tạm thời trao tặng. Một khi chiến sự chấm dứt, nguyên soái phải vào kinh diện thánh bỏ đi chức vụ, trả lại soái ấn.

Ngày ngày thái tử điện hạ hồi kinh đã đúng lúc nộp ấn soái lên trên, bỏ chức nguyên soái, giờ chỉ có danh hiệu thái tử.

Năm năm trước hần làm thái tử tuy quý, vậy cánh Phí thị dễ dàng liền dám buộc tội hần.

Trước khác nay khác, bây giờ, hần mang sát mà về, tuy bỏ chức cầm quyền, đã không còn thực quyền, lại sớm thanh danh lan xa, một thân khí thế không ai dám coi thường.

Người sáng suốt vừa nhìn liền biết, sau lưng hần có tám mươi vạn đại quân chỗ dựa vững chắc và quốc dân bốn mươi bảy thành Bắc quan kính yêu, năm năm đồng sinh cộng tử cũng làm mấy thái tử thiết tranh tranh kia cam tâm bái phục.

Trong lúc nhất thời trên triều đình trừ khen ngợi thái tử cùng với ba vị tướng lĩnh, không còn lời của hần.

Thái Khang để vừa lòng gặt đầu, Công Tôn Thác tuy là trung thành tận tâm với mình, nhưng bản thân có thói kiêu ngạo.

Mặc dù là ông lệnh Công Tôn Thác phụ tá thái tử, Công Tôn Thác cũng chỉ là nghe lệnh làm việc, không phải thật tình thật lòng.

Sâm nhi dùng thời gian năm năm, đoàn kết tam quân lại một lòng, xát đay thành thừng. Ngoài lui Già Lâu, trong hàng tướng lĩnh, đúng là không dễ.

Mà hần tuy đầy người sát khí làm người bình thường e ngại không thôi, nhưng cũng không được sủng mà kiêu, ngày đó về triều liền bỏ chức nộp ấn, làm Phí đảng bắt không được thóp.

...

Đại Diện hoàng cung, Ngự Thư phòng

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.” Thái tử điện hạ đã thay chiến giáp màu đen, đổi thành một thân y phục lụa màu trắng, một thân sát khí kia hơi hơi thu liễm mấy phần.

Thái Khang để lúc này mới thật lòng cười, vội triệu hân đứng dậy ban tòa.

“Sâm nhi, người năm năm này làm vô cùng tốt, phụ hoàng rất vừa lòng.” Thái Khang để tinh tế đánh giá trên dưới Lý Hạo Sâm đã trưởng thành, lòng vui sướng càng sâu.

Hình nhi, người trên trời có linh, nhi tử của chúng ta đã trưởng thành, làm việc độc lập, người có nhìn thấy không?

“Có thể vì phụ hoàng phân ưu là may mắn của nhi thần, chỉ là phụ hoàng, nhi thần có một khẩn cầu.” Lý Hạo Sâm chưa đứng dậy, ý cung kính càng sâu.

“Ấy, chuyện gì? Cứ nói đừng ngại.” Thái Khang để giờ đây hưng trí, nhướn nhướn mày anh tuấn hỏi.

“Bốn mươi bảy thành Bắc quan bị chiến hỏa ảnh hưởng năm năm, dân chúng lầm than. Nhi thần trước khi đi, từng hứa hẹn họ sau khi hồi kinh sẽ thỉnh cầu phụ hoàng, thi hành phương pháp nghỉ ngơi lấy lại sức hậu đãi nhất cho họ, để bảo đảm họ nhanh chóng tiến vào quỹ đạo sinh hoạt, còn thỉnh phụ hoàng trách phạt nhi thần làm việc vượt quyền!”

Việc này vốn nên là quan viên địa phương dâng tấu chương, không nên là lời thái tử hân nói.

Chuyện này Thái Khang để sớm đã biết, lại cố ý không đề cập tới, là tồn tâm tùy cơ ứng biến.

Bây giờ Lý Hạo Sâm nói đến việc này, ông giả vờ không biết, chấn động, sau lại gật gật đầu: “Người làm không sai, nên như thế. Chỉ là Sâm nhi vì sao lại có ý tưởng này?”

“Nhi thần trước khi đi từng đi tế bái mộ liệt sĩ gần Long Thành qua, mộ liệt sĩ có chút là binh lính bị chôn, có chút là dân chúng quan thành tự mình vùi lấp. Nhiều là mộ không họ không tên, chỉ có lấp lên đất vàng, chứng minh cuộc đời này đã qua.”

“Họ đều là nam đinh (đàn ông trưởng thành) đến từ các hương các huyện, năm sông bốn biển, vốn nên nuôi nhà sống qua ngày, lại do chiến loạn mà gặp kiếp nạn này. Mà trong đó, có vô số là nam tử Bắc quan. Hoàng thất chúng ta vì bảo vệ cương thổ bù lại mất mũi, kéo họ ra trận xung phong, đất đai nơi đó hoang phế, quốc dân đói khổ lạnh lẽo.”

“Đại Diệu quốc có được ích lợi từ họ bảo vệ lãnh thổ, mà nay lại sau khi chiến loạn chấm dứt lại thu thuế má từ tay góa phụ lão phụ. Nếu thật như thế, nhân dân Bắc quan chẳng phải lạnh lòng. Một tướng thành, vạn cốt khô. Mọi người nhìn thấy chiến tranh thắng lợi, nhưng cũng không nên quên chiến tranh tàn khốc. Phụ hoàng lấy nhân hiếu trị thiên hạ, nhi thần trước kia không hiểu, lúc ấy cũng đã hiểu.”

“Chiến tranh vì cương, tĩnh dưỡng vì nhu, một cương một nhu, mới có thể lâu dài. Nhi thần cảm khái dân chúng phương Bắc chưa từng bị chiến tranh tra tấn đến chết, lại phải bị chinh thuế làm khó một hồi, liền chưa báo phụ hoàng ngài, tùy hứng làm vậy.”

Thái tử hiếm khi nói nhiều như vậy, nghe lời nói dài này, mày vẫn nhíu chặt của Thái Khang hoàng để hơi giãn ra, “Thái tử làm, chẳng những không quá, mà còn có công. Chuyện này trầm nên sớm nghĩ đến, ngược lại là trầm ngày thường thu tin chiến thắng, cao hứng sơ sót. Nhanh đứng lên đi, ngồi xuống lại nói.”

“Tạ phụ hoàng ân điển.” Thái tử diện hạ lúc này mới đứng lên, đoan chính ngồi xổm trên bàn ở bên.

“Trầm hôm nay vốn định triệu người lại đây, không nghĩ tới Sâm nhi lại đây trước. Cũng đỡ cho trầm lại truyền cho người.” Thái Khang hoàng để nhấp một ngụm trà, lưng lay tấu chương trong tay, “Đây là tam giáp tân khoa năm nay, Trạng Nguyên Hứa Từ, Bảng Nhãn Hứa Tử Nhai, Thám Hoa là một vị hàn môn đệ tử.”

“Hứa Từ làm thư đồng của người, năm đó trầm đúng là không thấy tốt. Nhưng người nhất định muốn, trầm cũng theo. Nhưng lại không nghĩ tới cuối cùng đúng là trầm trông nhầm, trầm chỉ coi nó là một hỗn tử bướng bỉnh ngu dốt, không nghĩ tới vật đổi sao dời, còn tuổi nhỏ, lại thành tân khoa Trạng Nguyên. Trầm phải ám vệ đi hỏi thăm qua, hài tử này ở phố Đông thanh danh bây giờ cực tốt, tam đệ của Công Tôn Thác Công Tôn Ngự cũng không tệ, là Võ Trạng Nguyên năm nay.”

“Trầm cố ý bồi dưỡng hai người họ thành tay trái tay phải của người, người thấy thế nào?”

Nhắc tới Hứa Từ, trên mặt nghiêm trang của Lý Hạo Sâm toát ra vài tia âm áp, ngay cả Thái Khang để nhìn cũng có chút đổ kỵ.

Lý Hạo Sâm chấp tay, “Vây nhi thần liền ở đây tạ phụ hoàng trước.”

Bây giờ trong triều, lão trung thành tam đại, quan viên lớn tuổi dần dần rời khỏi triều đình, Phí Viễn Chính thừa dịp Lý Hạo Sâm rời đi năm năm này không ngừng phát triển thế lực, mà ông cần mượn dùng Phí Viễn Chính chống lại đại Nguyệt quốc, đối việc này chỉ có thể mở một con mắt nhắm một con mắt.

Việc này không khác gì uống rượu độc giải khát.

Hai năm trước Phí Viễn Chính bắt giữ một vị hoàng tử tự mình tới chiến trận của đại Nguyệt quốc, lấy hoàng tử làm trao đổi, đổi về tứ hoàng tử Lý Hạo Thịnh làm chất tử mười lăm năm ở đại Nguyệt quốc.

Ông năm đó dùng hàn môn đệ tử để chế hành sức mạnh thị tộc, đến nay chỉ có thừa tướng một người còn có thể trọng dụng, người khác đã sớm bắt đầu xuống dốc, hoàng đế ông đây càng ngày càng uất ức.

Phí Viễn Chính cũng không phải kẻ ngốc, hẳn tuy có tâm đẩy Lý Hạo Thịnh làm thái tử, nhưng Lý Hạo Sâm do ở chiến trường, hẳn nếu đưa ra trước, chỉ biết hoàn toàn ngược lại.

Đến nay thái tử trở về, thanh danh chính vượng, sau lưng cũng có tám mươi vạn đại quân có thể chống lại. Ông làm phụ hoàng muốn thừa thắng xông lên, củng cố địa vị thái tử. Bằng không ngày nào đó Phí Viễn Chính thấy Sâm nhi mất thế, muốn đẩy hẳn xuống đài, phát động vây cánh buộc tội, cũng là chuyện dễ dàng.

Hai cha con lại nói chuyện hồi lâu, Lý Hạo Sâm lúc này mới khom người cáo lui.

Thấy Lý Hạo Sâm đi xa, Thái Khang để thở dài, gọi một tiếng trong Ngự Thư phòng, “Phổ Huệ đại sư thỉnh mau ra đây.”

Thái Khang để vừa dứt lời, nội gian liền đi ra một vị tăng nhân thanh y, râu hạc mặt trẻ, mặt mũi hiền lành, đỉnh đầu có vết chín vòng tròn, chính là cao tăng đắc đạo Phổ Huệ đại sư ở Chung Nam sơn.

Phổ Huệ đại sư “A Di Đà Phật” một tiếng, “Bần tăng ở đây.”

“Đại sư thấy tướng mạo của thái tử ta đây như thế nào?”

“Sát lực quá nặng, đầy người sát khí, nhưng do tồn mấy phần thiện ý. Thái tử có thể nhớ rõ bần dân già yếu dựa trong nghèo khổ, cực kỳ không dễ. Lúc điện hạ sinh ra, bần tăng từng thay thái tử xem qua bát tự, thái tử là sao Tham Lang rơi xuống gặp phải hung tinh, thành Tham Lang sát tinh, mệnh đồ nhiều sai, chú định cô độc cả đời, khơi mào chiến sự, không thể chết già.”

Thái Khang để nghe xong mây đen trải rộng trên mặt càng thêm tối tăm, “Có cách phá giải không?”

“Này... Thứ bần tăng học nghệ không tinh, tạm không có cách phá giải.” Cách phá giải ngược lại là có, nhưng không thể lộ Thiên Cơ.

Hai năm trước ông đêm xem tinh tượng, phát hiện sao Tử Vi sáng rực, Tham Lang sát tinh cùng sao Tử Vi tranh nhau hô ứng, rất có thái độ ganh đua cao thấp.

Nếu làm sao Tử Vi rơi xuống, Tham Lang hung tinh có thể sửa được mệnh đạo này, chiếm mệnh cách của sao Tử Vi, xưng đế vi hoàng, vĩnh viễn hưởng thụ thái bình thịnh thế.

Nhưng cái giá để làm như thế, thì phải nghịch thiên sửa mệnh, giết người vốn là chân mệnh thiên tử, đây là làm trái lẽ trời, sẽ bị trời phạt.

“Bất quá bộ hạ cũng không cần quá mức lo lắng, bần tăng bây giờ tuy không có cách phá giải, lại có cách giảm bớt.” Phổ Huệ đại sư không đành lòng để vương một thế hệ nhân mi buồn rầu, thấp giọng khuyên nhủ.

“Đại sư thỉnh mau mau giảng, sao có thể giảm bớt?”

“Bần tăng đêm xem tinh tượng, ở bên cạnh Tham Lang sát tinh vốn nên một mảnh hư không, lại xuất hiện một viên sao Văn Khúc lớn cỡ hạt đậu. Sao Văn Khúc này tuy ánh sáng mỏng manh, nhưng kéo dài không

dứt, biểu hiện sinh cơ bưng bưng. Tham Lang sát tinh cùng sao Văn Khúc cùng nhau, thì thân sát khí màu đỏ cũng yếu bớt mấy phần. Bệ hạ không bằng cho sao Văn Khúc này luôn luôn đi theo bên người thái tử, có thể giảm bớt lệ khí trên người thái tử.”

“Sao Văn Khúc, sao Văn Khúc, ” Thái Khang để vuốt râu nghĩ lại, “Chẳng lẽ là đương kim tân khoa Trạng Nguyên Hứa Từ?” Đôi mắt ông phóng ra tia sáng kỳ dị, cao hứng nói.

Đúng, nhất định là Hứa Từ kia, thái tử vừa nhìn thấy nó, hàn khí cả người đều thu liễm.

Phổ Huệ đại sư hai tay tạo thành chữ thập, gật đầu cười khế, “A Di Đà Phật, chính là người này.”

Nghe Phổ Huệ đại sư nói thế, Thái Khang để đã có tính toán trong lòng.

...

Hứa Từ dưới Niệm Bạch, Niệm Hiếu hầu hạ thay hỉ phục màu đỏ của tân khoa Trạng Nguyên, tóc cột cao cuộn thành một cái búi thu vào trong mũ sa, từ một thiếu niên xinh đẹp nghiêm nhiên biến thân thành giai công tử thành thực.

Niệm Bạch cười thảng hắc hắc, Tổng Thái công nhìn khen không dứt miệng, “Không tệ không tệ, cực kỳ trang trọng, nhanh chút theo ta tiến cung diện thánh đi.”

Hôm nay là ngày bệ hạ triệu tập tam giáp văn võ diện thánh, Tổng Thái công yêu cháu ruột, muốn đích thân đi cùng. Hứa Từ không lay chuyển được ông, chỉ có thể dặn Niệm Bạch, Niệm Hiếu phải đỡ Tổng Thái công.

Tổng Thái công đã hơn bảy mươi tuổi, thân thể như cũ cường tráng, răng miệng dạ dày tốt. Cũng là Vương thị ở nhà hầu hạ tốt, hai năm này ngược lại càng thấy trẻ tuổi.

Ở trước cửa hoàng cung, Hứa Từ ngẫu ngộ Lâm thị cùng Hứa Tử Nhai, bây giờ Lâm thị đã thành chính thê của Hứa Trường Tông, nhưng cũng không vênh mặt hất hàm sai khiến, cầm y ngọc thực, lãng phí cuộc sống khi ở Hứa phủ lúc trước.

Mấy bổng lộc của Hứa Trường Tông, trừ mua ăn mua đồ, mấy số tiền còn lại căn bản mua không được mấy nha hoàn. Bây giờ Hứa phủ ở phố Tây chỉ mua mấy bà tử giặt quần áo nấu cơm cùng gia đình trông cửa, loại sinh hoạt phu nhân trước kia đã sớm cách xa họ.

Bây giờ quần áo Lâm thị tự nhiên khéo léo, nhưng cũng chỉ là quần áo bình thường, lại không phải Vân Cẩm Nghê Thường trước kia.

Lâm thị nhìn thấy Hứa Từ, trên mặt tràn đầy xấu hổ, ả giả vờ không thấy Hứa Từ, dặn Hứa Tử Nhai hai câu, liền về xe ngựa.

Mà Hứa Tử Nhai đã trải qua biến hóa từ gia cảnh giàu có nháy mắt biến thành bình thường, mới biết mình trước kia hưởng thụ tất cả vinh hoa đều là dính ánh sáng của Hứa Từ. Năm năm qua tâm cảnh biến hóa rất nhiều, cũng không còn là thiếu niên cổ hủ năm đó.

Hắn thấy Hứa Từ, còn mỉm cười chào hỏi, rất có mấy phần ý tứ muốn tan biến hiềm khích trước kia.

Hứa Từ gật đầu đáp lễ, đỡ Tổng Thái công đi ở phía trước.

Hứa Tử Nhai không dám vượt qua Tổng Thái công, chỉ phải ở phía sau nhắm mắt theo đuôi chậm rãi cùng đi, một đường không lời.

Chờ bọn họ đến trên đại điện, bốn người còn lại sớm đã đến, thái giám thông truyền thấy sáu người đến đủ, mới vào sau điện bẩm báo Hoàng Thượng. Đăng bởi: admin

20. Chương 20

Thái Khang để uy nghiêm ngồi ngay ngắn trên long ỷ, hai mắt như mắt ưng lợi hại nhìn xuống sáu người quỳ trên điện.

Trong Văn tam giáp, Trạng Nguyên Hứa Từ ông biết, Bảng Nhãn Hứa Tử Nhai ông cũng biết, Thám Hoa là một hàn môn đệ tử, gọi Nhan Tứ.

Mà trong Võ tam giáp, Trạng Nguyên Công Tôn Ngự là em trai Công Tôn Thác; Bảng Nhãn Phí Tá, là con cháu chi thứ của Phí thị; mà Thám Hoa, tên là Nhan Ngưu, cũng xuất thân hàn môn.

Thái Khang để lúc trước lệnh ám vệ giám thị tra xét Hứa Từ, phát hiện bên Hứa Từ có năm tên thuộc hạ trung thành tận tâm. Trong đó một người tên A Tứ, một người tên A Ngưu, có thể chính là hai người này.

Hai Văn Võ Thám Hoa cư nhiên đều là thuộc hạ của Hứa Từ, ngược lại là một chuyện mới mẻ, thú vị.

Thái Khang để neho lại mắt, đánh giá hai thanh niên họ Nhan kia, a, một người khôn khéo, một người hàm hậu, đúng là cực kỳ bù đắp. Trong lòng lại có mấy phần tính toán, nếu như thế không bằng ném cả đám ra ngoài lịch lãm một phen.

Sau khi thông suốt biện hộ, Thái Khang để đối với tính tình của mấy người trên diện cũng có mấy phần lý giải, bắt đầu phong chức quan phẩm giai.

“Công Tôn Ngự, trầm liên phong người là Du Kỵ giáo úy, chính Ngũ phẩm, sắp xếp vào binh sĩ Trấn Bắc Quân.”

“Phí Tá, trầm phong người là Binh bộ Viên Ngoại Lang, từ Ngũ phẩm, tức khắc đi trước Binh bộ nhậm chức.”

“Nhan Ngưu, trầm phong người là tả Biệt Giá tòng sự sử, từ Ngũ phẩm, nghe lệnh Giang Nam đạo thứ sử.”

“Hứa Từ, trầm phong người là thái tử Tiễn Mã, chính Ngũ phẩm, phụ tá tùy thị hai bên của thái tử.”

“Hứa Tử Nhai, trầm phong người là tu soạn Hàn Lâm viện, chính Lục phẩm, tức khắc đi trước Hàn Lâm viện nhậm chức.”

“Nhan Tứ, trầm phong người là hữu Biệt Giá tòng sự sử, từ Ngũ phẩm, nghe lệnh Giang Nam đạo thứ sử.”

Lần này nhậm chức phẩm giai, có thể nói là tương đối tăng hơn vài lần trước. Năm đó Hứa Trường Tông là vì Thái Khang để trọng dụng hàn môn đệ tử, mới đặc biệt đề bạt làm chính Tứ phẩm Lễ bộ Thị Lang, nhưng cũng chỉ có một lần kia.

Ban đầu Văn Trạng Nguyên nên nhậm chức là tu soạn Hàn Lâm viện chính Lục phẩm, Bảng Nhãn là tu biên chính Thất phẩm, bèn suy nghĩ.

Nhan tài tam giáp cần lịch lãm một đoạn thời gian, mới tiếp tục lên chức.

Mà bây giờ, Văn Võ tam giáp, phẩm giai thế nhưng không thấp hơn Lục phẩm, Thái Khang để có thể nói là lại lần nữa hàng nhân tài không câu nệ kiểu cách.

Hứa Từ vô cùng vừa lòng với kết quả này, cuộc đời này của cậu bằng thực lực của bản thân thi được Trạng Nguyên. Vốn tưởng rằng sẽ bắt đầu nhậm chức từ Hàn Lâm viện, lại không nghĩ rằng vừa đến liền là thái tử Tiễn Mã chính Ngũ phẩm, trừ làm cậu cảm thấy ngoài ý muốn, liền vô cùng vui.

Duyên pháp thế gian thật kỳ diệu, tựa hồ luôn có ràng buộc, đưa cậu và người tâm tâm niệm niệm ở bên nhau.

Đời trước lúc còn là thiếu niên cậu vô tri vô giác mười mấy năm, chờ Hứa Tử Nhai thi được Trạng Nguyên, khi Hứa Trường Tông đủ loại khen sủng ái hân, lòng ghen tị quấy phá, Hứa Từ mới có ý niệm vào triều làm quan.

Cậu từ lúc ấy liền sinh ra ý niệm leo lên thái tử, tâm tư cũng không còn tinh thuần khi làm thư đồng thái tử năm đó.

Hứa Từ khẩn cầu thái tử mở cửa sau, khi đó cậu mười tám, thái tử hai mươi hai.

Hứa Từ một thân không phục cùng ngạo khí, cứ nghĩ quan nhỏ không hiếm lạ, tận lực bái cầu thái tử cho cậu làm một quan lớn.

Thái tử lúc ấy cánh chim còn nhỏ, nhưng vẫn ngon miệng đáp ứng, sau khi xin chỉ thị Thái Khang đế, cậu liền trực tiếp đảm nhiệm Dương Châu thứ sử chính Tam phẩm.

Nhưng bởi chuyện này, mà thái tử từng mấy lần ở trên triều đường bị người lên án. Hiện tại nhớ tới việc này, Hứa Từ tràn đầy tự trách.

Kiếp này cậu thi được Trạng Nguyên, Thái Khang làm điện phong cậu làm thái tử Tiễn Mã chính Ngũ phẩm, phụ tá thái tử. Danh chính ngôn thuận, sẽ không hại thái tử bị người bắt thóp.

A Tứ, A Ngưu tuy buồn bực Giang Nam đạo thứ sử này là ai, nhưng nghe thấy hai người cùng nhậm chức làm Biệt Giá của Giang Nam đạo thứ sử, có thể chiếu ứng cho nhau, nhất thời vui vẻ, nhìn nhau cười.

Mà Hứa Từ Nhai nhậm chức phẩm giai thấp nhất lần này, cũng không như năm năm trước lại ghen lại ghét Hứa Từ.

Người bên ngoài như thế nào là tạo hóa của người bên ngoài, có quan hệ gì với hấn chứ, người không thể so sánh, điều không thể phân, hấn giờ chỉ hy vọng có thể làm tốt Tu Soạn trước mắt liền tốt.

Công Tôn Ngự lại vẻ mặt thảm thiết, vốn tưởng rằng thi được Trạng Nguyên rốt cuộc có thể thoát khỏi đại ca quản giáo, không nghĩ tới cuối cùng cứ nhiên thoát khỏi đến bên dưới mí mắt của đại ca, Công Tôn Ngự khóc la trong lòng, quả nhiên là trời muốn vong ta!

Mà khuôn mặt Phí Tá bình thản, lòng dạ thâm hậu, làm người khó có thể đoán được tâm tư.

Thái tử điện hạ hồi kinh đã mấy ngày, bởi vì bận rộn chính sự mà không rảnh dành thời gian cho việc khác, Hứa Từ không dám vào quấy rầy bá kiến.

Nhưng Hứa Từ cực kì buồn bực, cậu giờ sớm có chút khẩn cấp. Trừ ngày Lý Hạo Sâm hồi kinh, Hứa Từ may mắn được đồng hành với thái tử điện hạ một đoạn thời gian, cậu liền lại không còn cơ hội gặp thái tử. Giờ tiến cung diện thánh, Hứa Từ không muốn dễ dàng rời đi như vậy.

Cậu đuổi theo Thái Khang đế ý muốn rời đi, “Bệ hạ, có thể chấp thuận vi thần bá kiến thái tử điện hạ hay không?”

Thái Khang đế lúc trước nghe Phổ Huệ đại sư nói, ước gì Hứa Từ mỗi ngày dính cùng với Lý Hạo Sâm, liền hạ một lệnh truyền, “Hứa ái khanh giờ nhậm chức thái tử Tiễn Mã, sau này có thể tự đi Đông Cung, không cần xin chỉ thị.”

Phổ Huệ đại sư hôm qua trước khi đi, từng đề nghị cho thái tử đi Đông Hải tìm, có thể sẽ có thu hoạch.

Thái Khang đế rất tin không nghi ngờ lời Phổ Huệ đại sư, năm đó ông là hoàng tử không được sủng, mà thái tử lại là người khác. Tiên hoàng từng triệu thỉnh Phổ Huệ đại sư vào cung vì hoàng tử công chúa xem tướng dung, xem bát tự, trắc tượng lai.

Mà sau khi dự đoán thì có nhiều ứng nghiệm, quả nhiên thần kỳ.

Ông mới đầu còn cười nhạt, ngôn luận định số mệnh cách này chỉ là trò lừa gạt giang hồ, không đủ tin tưởng. Ở trên đại điện, Phổ Huệ đại sư lúc ấy chưa từng có nhiều ngôn luận với thái tử, chỉ nói thái tử Long Chương Phụng Tử, có thể thành chuyện lớn.

Ngôn ngữ với mệnh cách tương lai của hoàng tử công chúa khác cũng có hỉ có bi, có hảo có hự, cũng không vì đối phương là người hoàng thất liền chỉ ngôn thiện ngữ. Đến chỗ ông, đại sư chỉ lắc lắc đầu, nói ông mệnh đồ nhiều sai, phúc hưng thâm bạc.

Nhưng đợi mọi người tán đi, Phổ Huệ đại sư lại ở chỗ không người lặng lẽ nói với ông, ông là thiên mệnh sở quy, chỉ là đường này hung hiểm nhiều sai, nhưng mỗi khi lại có thể gặp dữ hóa lành. Cũng nói ông không cần tranh đoạt, thuận trời là được.

Ngôi vị hoàng đế này của ông có thể nói là nhất không, hoàng thất đồng lứa của ông đấu tranh tàn khốc vô tình, loạn đấu nhau, đấu đến cuối cùng chết thì chết, biếm thì biếm. Mà ông nghe lời Phổ Huệ đại sư, từ trước đến nay làm theo bo bo giữ mình, thế nhưng sống đến cuối cùng.

Tiên hoàng thấy toàn bộ hoàng thất chỉ còn lại có ông cùng Cung thân vương, mà Cung thân vương lại xuất thân cung nữ, thân phận địa vị. Tiên hoàng đành phải lập Thái Khang để làm thái tử, kế thừa ngôi vua.

Sau đó đợi ông đăng cơ vi đế, liền tự mình đi trước Chung Nam sơn bái kiến Phổ Huệ đại sư. Khi đó từng hỏi Phổ Huệ đại sư, lúc ấy sao dám lớn mật không chịu coi trọng hoàng tử ăn nói bừa bãi như thế, cũng không sợ bỏ mạng.

Người càng sâu, nếu Phổ Huệ đại sư lúc ấy tiết lộ Thiên Cơ cho thái tử bấy giờ, Thái Khang đế đã sớm bị mất mạng.

Phổ Huệ đại sư A Di Đà Phật nói vài câu Phật ngữ, cuối cùng chỉ nói quả tính thiên tượng, lẽ trời đã định, ông chỉ là người truyền đạt, sao có thể nghịch thiên báo cho thái tử lúc ấy biết. Mà sở dĩ xuống núi giúp ông một lần, cũng là lẽ trời sở khai.

Phổ Huệ đại sư trách trời thương dân, tất nhiên là không thể thấy bị thương khắp nơi, đạo của thái tử lúc ấy là đạo sát lục, chỉ có Thái Khang đế, mới là đạo nhân ái.

Khi thái tử mới sinh, Thái Khang đế lại mời Phổ Huệ đại sư đến, nhưng Phổ Huệ đại sư thở dài liên tục, mệnh cách Tham Lang sát tinh, thiên cổ khó gặp. Sao này chúc mộc, có chút thần bí, cũng là phúc tinh cũng là tai tinh. Nhất niệm thành Phật nhất niệm thành Ma, có thể thành Phật hay không, tất cả là ý niệm của thái tử.

Phổ Huệ đại sư dù chưa từng nói gì thêm, Thái Khang đế đã có mấy phần cân nhắc trong lòng, Sấm nhi chỉ sợ cũng không phải là chân mệnh thiên tử.

Nhưng thì tính sao, con của ông cùng người yêu nhất sinh, nên có được thứ tốt nhất.

Thái Khang đế nhiều lần cầu hỏi cách phá giải, lúc ấy sao Tử Vi còn chưa xuất hiện, mà Thái Khang đế lại tâm ý thành kính, Phổ Huệ đại sư liền nói sẽ về Chung Nam sơn nghiên cứu thiên đạo. Mười chín năm sau ông lại đến, nếu khi đó trong lòng Lý Hạo Sâm có một phần thiện niệm, vậy thì còn có cách phá giải.

Trước khi thái tử hồi kinh, Phổ Huệ đại sư dĩ nhiên vào cung. Ngày đó ở sau điện Ngự Thư phòng cùng Thái Khang đế tham thảo Phật pháp, thái tử vừa vặn cầu kiến, Phổ Huệ đại sư cố ý đoán xem Lý Hạo Sâm, liền cầu trổ sau bằng thánh của Ngự Thư phòng.

Đúng lúc, Lý Hạo Sâm đầy người sát lục, bị oán khí quần thân cư nhiên vẫn tồn thiện trong lòng như trước, vì dân chúng Bắc quan tranh phúc mưu lợi. Phổ Huệ đại sư cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng thấy hần tuy cả người sát khí, trong mắt lại vắng lặng trong sáng. Có thể thấy được Lý Hạo Sâm nội tâm kiên nghị, sẽ không dễ dàng bị ngoại vật xâm nhiễm, đừng đưa bất định.

Như thế Phổ Huệ đại sư mới yên lòng, vì Thái Khang đế bày mưu một hai.

Thứ nhất, là lệnh Hứa Từ thường làm bạn hai bên.

Thứ hai, là đi Đông Hải tìm một đường cơ duyên.

Tham Lang tinh chúc mộc, ngày sinh Đông Phương, là sinh cơ, mà thủy sinh mộc. Thủy sinh cơ tắm bổ gột rửa huyết sát trầm mộc.

Tham Lang sát tinh đi hướng Đông Hải, có thể lớn mạnh bản thân, lắng đọng sát khí.

Thái Khang đế nghe Phổ Huệ đại sư một lời như thế, hôm qua mới cho Lý Hạo Sâm tạm thi hành chức Giang Nam đạo thứ sử, lấy có “Thay cha vi hành Đông tuần” sai hần đến Giang Nam vùng Đông Hải.

Không có biện pháp, đều là vì con trai của mình. Ai bảo Phổ Huệ đại sư nói thái tử đi hướng Đông Hải, có thể tìm ra được chuyển cơ. Ông làm cha, thật là vì con trai thao nát tâm.

...

“Ông ngoại, tôn nhi muốn đi bái kiến thái tử điện hạ, ngài có muốn cùng đi với ta, hay là lên đường hỏi phủ?” Tống Thái công là ông ngoại của Lý Hạo Sâm, Hứa Từ cúi đầu cúi người hỏi.

“Người đi đi, ta trước không đi, chờ hôm nào có thời gian, ta lại đến gặp thái tử điện hạ.” Tống Thái công lắc đầu, từ chối Hứa Từ.

Năm năm này, ông thường thường thấy Hứa Từ một mình ở trong phòng viết thư cho thái tử.

Ông cũng rất nhớ đứa cháu duy nhất của mình, nhưng nếu bàn về ai nhất ai nhì, người nhớ nhất, chỉ sợ là Hứa Từ.

Chủ tớ họ, khẳng định có rất nhiều lời muốn nói.

Nghe Tống Thái công nói như vậy, Hứa Từ cũng không giữ lại, vội vã liền đến Đông Cung thái tử.

Khi Hứa Từ đến, Chu công công đang phân phó bọn thái giám cung nữ thu dọn Đông Cung một trận.

Trên đất vết máu loang lổ, cách đó không xa còn có thi thể một cung nữ còn dư lại nhiệt độ, chưa hoàn toàn cứng ngắt.

Thấy người đến là Hứa Từ, Chu công công bận rộn lên đón, che tay ở trước mắt Hứa Từ, không để cậu nhìn thấy trường hợp máu me như thế, kéo cậu qua một bên, “Hứa gia đến tìm thái tử điện hạ?” Vương thị sớm hờu Hứa Trường Tông, Hứa Từ theo Vương thị, hẳn tự nhiên không thể như khi còn nhỏ gọi Hứa Từ là “Hứa nhị gia”, cho nên hẳn liền sửa miệng thành “Hứa gia”.

“Đây là có chuyện gì chứ? Thích khách? Thái tử điện hạ đâu?” Hứa Từ kéo xuống tay Chu công công che ở trước mắt, chỉ chỗ thi thể, “Tặc nhân vì sao có thể trà trộn vào, còn mò vào Đông Cung!”

“Ai, đây đã là lần thứ ba sau khi thái tử trở về. Bên người thái tử có tinh giáp ám sát, thích khách che mặt không vào được. Người phái thích khách ra nhất định là có chút hiểu biết với việc này, người kia phái thích khách tới, đều là cải trang trang điểm, chọn lúc ban ngày, dịch dung thành bộ dáng cung nữ thái giám Đông Cung, thừa dịp thái tử chưa chuẩn bị đột nhiên ám sát.”

“Hoàng Thượng nhiều ngày dần dần bắt đầu cho thái tử phê duyệt tấu chương chia sẻ quốc sự, cái tên này, thái tử mới vừa đang phê duyệt tấu chương, nàng bưng trà mà vào, nháy mắt dùng thứ châm giấu trong tay áo ám sát. May mắn kiếp sống chiến trường năm năm của thái tử điện hạ, cực kỳ miễn cảm với sát khí, một chiêu đánh nàng ra, người này thấy ám sát thất bại, liền cắn lưỡi tự sát tại chỗ.”

Hứa Từ nghe được trong lòng run sợ, giữa ban ngày ban mặt, thế nhưng liên tiếp ám sát thái tử điện hạ đương triều. Chủ mưu quả nhiên là mắt không còn vương pháp, tội đáng chết vạn lần! Thái tử gặp nạn ai lấy được ích lợi nhiều nhất? Không nghĩ đến ai khác, nhất định là Phí Viễn Chinh cùng tứ hoàng tử Lý Hạo Thịnh kia.

“Thái tử giờ ở đâu?” Hứa Từ nắm lấy cổ tay Chu công công, cào hấn sinh đau. Chu công công nhe răng nhếch miệng, chỉ chỉ hậu viện tắm cung Đông Cung, “Ở suối nước lạnh...”

Hứa Từ một tên lao ra, lưu lại Chu công công ghen hờn nhìn trân trối thả ra hai chữ cuối cùng, “Tắm rửa...”

Chu công công bùm mặt, Hứa nhị gia, ngài ngược lại nghe chúng ta nói xong thì mới đi chứ! Đăng bởi: admin

21. Chương 21

Trong hậu viện phòng ngủ Đông Cung có một suối nước lạnh, nguồn suối ùn ùn không ngừng chảy ra nước.

Thái tử điện hạ ở Bắc quan năm năm, ngày ngày tịnh thân tắm rửa trong hồ lạnh, sớm đã thành thói quen dùng nước lạnh băng hàn thấu xương làm bản thân bình tĩnh thả lỏng.

Mới vừa rồi đã là lần ám sát thứ ba, Phí Viễn Chinh quả nhiên là chưa từ bỏ ý định.

Khi hấn ở chiến trường trên người dính đầy máu tanh, cơ hồ mỗi lần đâm máu mà về, dần dà, lại tạo nên sát khí sát lục khó có thể tiêu tán trong lòng, mỗi lần giết người, trừ phi tận hứng, bằng không khó có thể bình ổn sát ý trong lòng.

Mỗi lúc đó, hẳn đều ngâm trong hồ lạnh một canh giờ, mới có thể ngăn chặn sát ý cuộn cuộn trong lòng.

Lý Hạo Sâm nhắm mi nhắm chặt hai mắt, chống đỡ hai tay ngửa ra tựa vào mép đá cẩm thạch bên suối, nỗ lực khắc chế xúc động giết người dâng lên trong lòng.

Khi Hứa Từ đến, liền nhìn thấy một bức cảnh đẹp như vậy.

Trong hơi lạnh mờ mịt, một thân ảnh mỏng lung dựa ở bên cạnh ao, tóc dài như anh túc đen như mực trải trên nước.

Cậu thật cẩn thận tới gần, thân thể màu mật ong càng thêm rõ ràng, chỉ thấy trên mặt tuần mỹ cương nghị của thái tử một bộ dáng ẩn nhẫn cấm dục, bắp thịt rắn chắc lại không khoa trương bọc chặt dưới da thịt màu mật ong, hiện lên vẻ đẹp dã tính mạnh mẽ của báo săn.

Cậu nhất thời trong đầu nhồi máu, mặt nóng cháy, máu nhăm thẳng xoang mũi mà chảy. Hứa Từ hoàn toàn quên mục đích đến lần này, thân thể không chịu khống chế bị cảnh đẹp này dụ hoặc, từng bước đi lên trước.

Hứa Từ che muốn mũi chảy máu, thì ra thái tử điện hạ là đang tắm rửa.

Ngô, mình thật hạnh phúc.

Lý Hạo Sâm nghe được tiếng có người tới gần, chợt mở con ngươi sâu thẳm phiếm ánh đỏ, đầy mặt sát ý nhìn phía người tới, biến tay thành vuốt liền muốn bóp chặt cổ họng đối phương. Nhưng chờ hắn nhìn thấy người tới, muốn thu tay đã không kịp.

Hắn chỉ phải sửa tay sắp bóp chặt cổ họng lật ra sau đối phương, chợt ở sau Hứa Từ, kéo vào trong suối nước lạnh.

“A!! Thật lạnh! Đông chết!” Tuy nói hoa mẫu đơn hạ tử, thành quỷ cũng phong lưu. Nhưng Hứa Từ chịu lạnh không nổi nhất, vốn đầu choáng nhồi máu thiếu dưỡng thấm thoát bị mỹ sắc mê hoặc, giờ bị nước trong suối nước lạnh làm lạnh, phút chốc tỉnh táo lại.

Lại phát hiện bây giờ mình đang nằm ngửa trong lòng ngực rắn chắc của thái tử, ánh mắt nhìn lên trên, thái tử đang tựa tiểu phi tiểu liễu xéo cậu, nào còn một thân lệ khí trước kia.

Thần kỳ, Hứa Từ vừa xuất hiện, Lý Hạo Sâm sát khí đầy người không cần áp lực khắc chế nữa, đã tự động trừ khử hầu như không còn, ngay cả bản thân hắn cũng có chút kinh ngạc.

“Ta còn tưởng rằng là con chuột từ đầu đến, thì ra là một con mèo con.” Biết Hứa Từ sợ lạnh, Lý Hạo Sâm cũng không tiếp tục ngốc thêm trong suối nước lạnh, liền một tay xuyên qua lưng cậu, một tay xuyên qua đầu gối cậu, dùng tư thế ôm công chúa ôm Hứa Từ lên bờ.

Khi Lý Hạo Sâm ở trong suối nước lạnh, chỉ vây quanh ở phần eo một cái khăn trắng dài một mét để ngăn chỗ bí ẩn, giờ ôm cậu đi lên, liền cơ hồ là bị Hứa Từ nhìn cái sạch trơn.

Đôi mắt Hứa Từ đuổi sát thái tử, cũng không đáp lời, vừa muốn xem, lại có chút thẹn thùng. Thấy thái tử tìm quần áo nhìn lại cậu liền khẩn trương cúi đầu, lại như trước lấy khoe mắt trộm ngắm thân hình tinh trắng căng chặt của thái tử.

Lý Hạo Sâm đi không xa, rốt cuộc đi tới nham thạch treo quần áo bên cạnh, Hứa Từ một trận tiếc nuối, trong lòng thở dài.

Trơ mắt nhìn thái tử tùy tiện khoác áo lót màu trắng ở trên người, cài đai lưng, trước ngực lộ ra một đoàn lớn da thịt màu mật ong, Hứa Từ nhìn không được lại bay qua, chỉ thấy một giọt nước từ cổ ngưng kết trượt xuống vào trong ***g ngực thái tử, Hứa Từ lẩn lẩn cổ họng nóng cháy, vội đem tầm mắt chuyển qua bên cạnh.

Thái tử điện hạ giờ còn chưa có tâm tư tà ác gì với Hứa Từ, vẫn như cũ đem cậu trở thành tiểu sủng cần mình yêu thương. Hắn chỉ coi Hứa Từ là hãm mộ thân hình tinh trắng của hắn, liền sủng ái xoa đầu Hứa Từ, “Người đến tìm cô?” Khoác áo khoác lên người Hứa Từ, Hứa Từ lúc này mới nhớ tới mình cả người lạnh lẽo ướt đẫm, không khỏi đánh cái rùng mình.

Hứa Từ tâm không cam tình không nguyện đem ánh mắt từ trước ngực thái tử hái xuống, lo lắng nhìn phía hắn, “Ta vốn muốn tới thăm thái tử điện hạ, mới đến Đông Cung, lại thấy được thi thể thích khách. Thái tử điện hạ ngài không bị thương gì?”

“Tất nhiên là không sao, loại kỹ xảo đánh lén này.” Tuy rằng nói vài lần hành động này là ám sát, hắn lại thấy đối phương càng như là con chuột. Chỉ nhìn mấy thân thủ bình thường, cũng không phải sát thủ chân chính.

“Ngài bẩm báo Hoàng Thượng chưa? Nhất định phải tra rõ việc này, bằng không trong Đông Cung lại nhiều lần có thích khách xâm nhập, an nguy của thái tử sao có thể cam đoan! Còn có đại nội thị vệ, làm ăn gì thế, dễ dàng thả thích khách tiến vào như thế, thật là nên xử lý họ nghiêm khắc!”

Nghe được Hứa Từ khẩn trương quan tâm, Lý Hạo Sâm phát ra tiếng cười từ đáy lòng, “Không sao, mấy con rệp đó còn không làm gì được ta.”

Hứa Từ mới vừa đến Đông Cung, vốn định mời Lý Hạo Sâm chọn ngày ra ngoài đạp thanh (*) giải sầu, nhưng hôm nay thấy Lý Hạo Sâm ở trong cung nhiều lần bị ám sát, nếu ra cung liền ít được che chở, vậy chẳng lẽ không phải theo ý muốn của địch nhân, càng thêm không kiêng nể gì.

(*)Đạp thanh là giẫm chân lên cỏ. Trước đây, có ngày hội giẫm chân lên cỏ trong dịp tiết Thanh Minh, nam nữ thanh niên nhân dịp này để du xuân, nên mới có tên gọi hội đạp thanh (tức giẫm lên cỏ). Ngày nay, ở Việt Nam lễ hội này có lẽ không còn, nhưng ở Trung Quốc thì một vài nơi vẫn còn duy trì được.

Cậu vạ vạ không dám lấy tính mạng của thái tử điện hạ để nói đùa, Hứa Từ há miệng, tiện đà nhắm lại, lời mời kia cuối cùng cũng chưa từng nói ra.

“Đi, về Đông Cung trước, xiêm y của người đều ướt, dễ dàng cảm lạnh.” Lý Hạo Sâm chỉ có một bộ đơn y, một bộ đáng tự tại thích ý, thân nhiên tự đắc, tựa hồ một chút cũng không sợ lạnh.

Giờ mới là tháng tư, xuân về trên đất nước, chợt ẩm còn lạnh.

Hứa Từ đem xiêm y thái tử khoác lên người mình bó bó lại trên người, theo sát phía sau thân hình cao ngất của Lý Hạo Sâm, hâm mộ nghiêng rằng.

Trong lòng cậu có một tiểu nhân đang siết thành nắm tay: thái tử điện hạ, một ngày nào đó ta sẽ bắt được người!

Hứa Từ không thích tập võ, cậu lệnh mấy người Nhan Tứ đều đi tập võ, mình thì lại mỗi ngày trạch trong nhà, lại cả ngày bị Vương thị cho ăn chút đồ tẩm bổ thân thể, nuôi cả thân mình thành trắng trắng mềm mềm. Đã là thiếu niên mười lăm tuổi rất anh tuấn, nhưng da thịt còn trắng nõn mềm mại như trẻ con, nhu nhu mềm mềm, một bộ thanh cao thoát tục.

Mấy các tiểu thư quý nữ nuôi ở khuê phòng cũng không so được, Vương thị có chút vừa lòng với da thịt của con mình, thẳng gọi cậu là ngọc oa nhi trên trời rơi xuống.

Nhưng giữa mi nhân Hứa Từ lại mang theo anh khí nam nhi ai cũng không thể xem nhẹ, người tuy là da thịt tuyết phủ trắng ngọc, lại không ai cho rằng cậu là bé gái nữ mặc đồ nam.

“Cưỡi con ‘Diễm Hỏa’ thấy được không?” Lý Hạo Sâm liếc xéo cậu, thấy cậu hoảng hoảng hốt hốt, dừng thân hình, Hứa Từ không nhìn, một đầu đánh lên phía sau lưng Lý Hạo Sâm, “Ai u” một tiếng.

“Ha ha, người này Tiểu Từ, ” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn đỏ bừng của Hứa Từ, bộ dáng nhú mày vân vân trán, “Nói chuyện với cô còn dám thất thân, khắp thiên hạ chỉ sợ cũng chỉ có một mình người.”

Hứa Từ ai oán trừng mắt nhìn Lý Hạo Sâm một cái, Lý Hạo Sâm cảm thấy biểu tình Hứa Từ hết sức đáng yêu nhìn không được nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu.

“Diễm Hỏa tốt thì tốt, nhưng luôn muốn chạy tới hoàng cung.” Cậu hai ngày này ngẫu nhiên cưỡi Diễm Hỏa ra ngoài, nếu không nắm dây cương, vậy Diễm Hỏa liền nhắm thẳng chạy tới nơi này. Hại Hứa Từ gọi lên tình cảm nhớ nhung đã được đè nén xuống, trong lòng luôn rầu rĩ không vui, ăn không ngon, ngủ không yên.

“A, ngược lại là ta sơ sót. Diễm Hỏa này cùng Đạp Viêm của ta vốn là một đôi, bây giờ tách ra, nhất định là muốn tìm đối phương.” Lý Hạo Sâm vuốt ve cằm, nhớ tới nguyên nhân, giải thích.

“Cô ngày mai vừa lúc rảnh rồi, không bằng người liền cưới Diễm Hỏa, ta mang theo Đạp Viêm, đi ra ngoài ô đập thanh một phen, cũng được giải trừ tình cảm tương tư của hai súc sinh.” Hứa Từ ánh mắt lóng lánh nhìn phía Lý Hạo Sâm, thái tử điện hạ tốt thật, ngài làm như vậy không chỉ giải trừ tình cảm tương tư của con ngựa, cũng giải trừ tình cảm tương tư của ta a.

Hai người nói nói cười cười, chỉ chốc lát sau liền trở về Đông Cung. Lý Hạo Sâm lệnh Chu công công dâng lò sưởi lên, biến nội điện thành ấm áp dễ chịu. Hắn lại tìm một bộ y phục cũ cho Hứa Từ mặc trước, treo xiêm y ướt đầm của Hứa Từ trên lò sưởi hong khô.

Lý Hạo Sâm không thích nhiều lời, đối với Hứa Từ lại rất có kiên nhẫn. Hứa Từ lại nói nhiều, hai người liền tán gẫu trời nam đất bắc đến trưa chiều, Hứa Từ càng quẩn quít Lý Hạo Sâm giảng thuật chuyện chiến trường Bắc quan. Lý Hạo Sâm cũng không giận, có hỏi tất đáp, rất có tính nhẫn nại.

Chu công công ở bên hầu hạ, nhìn không khỏi khen ngợi gia. Có thể thân mật chậm rãi nói với thái tử như thế, ngay cả đương kim Thánh Thượng cũng làm không được. Hứa gia quả nhiên là người tài ba làm chuyện không thể.

Hai người năm năm không gặp, Hứa Từ trong lòng luôn có chút khiếp đảm cùng mới lạ.

Có lẽ là ứng với câu thi từ “Gần hương tình càng khiếp” kia, luôn sợ khi gặp lại thái tử lần nữa, thái tử dĩ nhiên sửa lại thái độ với mình.

Bây giờ cùng thái tử kéo đông kéo tây, đối phương lại cực kỳ bao dung, lòng Hứa Từ vốn thấp thỏm bất an cũng liền thả về, trò chuyện càng hăng say, năm năm không gặp cảm giác mới lạ liền dần dần nhạt hơn nhiều.

Xiêm y đã sớm hong khô, cho đến ngày gần hoàng hôn, Hứa Từ mới lưu luyến không rời rời đi, trước khi đi còn không ngừng nhắc nhở thái tử đừng quên lời hẹn đập thanh ngày mai.

...

Thái tử Tiễn Mã là quan thị tòng của thái tử, thường làm bạn hai bên của thái tử, phụ tá thái tử, cũng giúp thái tử chải vuốt lời văn chính sự.

Cách ngày Hoàng Thượng gặp mặt sáu người họ đã qua năm ngày, sáu người đã vào quan tịch, theo phẩm cấp mà bắt đầu vào triều.

Do Đại Diệu quốc có quy định, quan viên ngoài chính Ngũ phẩm mới có thể vào triều, như thế thì chỉ có hai người Hứa Từ cùng Công Tôn Ngự mới có tư cách tiến vào nội điện vào triều sớm.

Hai người sớm tiêu tan hiềm nghi trước kia, chỉ là trước mặt Công Tôn Thác, Công Tôn Ngự vẫn như trước không dám kết giao thậm mật với Hứa Từ. Hai người một võ một văn, phân biệt đứng ở hai bên cuối cùng nhất.

Gần mấy năm nay Đại Diệu quốc đều không có thiên tai nhân họa gì, chiến sự phương bình, nhất phái thái độ tường hòa.

Mấy đại thần tùy tiện bẩm báo một ít việc vặt, thì không còn gì để báo nữa.

Thái Khang hoàng đế thấy thế, liền mở miệng vàng: “Trẫm mấy năm nay chưa từng cải trang vi hành, chỉ nghe ái khanh nói bốn biển yên ổn, được mùa dồi dào, tuy cảm động lây nhưng lại vô duyên thấy được sự sôi nổi hiện giờ của Đại Diệu quốc. Bây giờ thái tử về triều đã mấy ngày, thật lòng muốn lệnh thái tử tạm thi hành chức Giang Nam đạo, giúp trẫm cải trang Đông tuần, các ái khanh nghĩ thế nào?”

Di, thứ sử Giang Nam đạo?

Không phải là người lãnh đạo trực tiếp của Nhan Tứ, Nhan Ngưu sao? Thì ra là thái tử điện hạ nha.

Giang Nam đạo gồm Dương Châu, Tô Châu, Hàng Châu, Thường Châu trong tổng cộng tám châu, có thể nói là nơi giàu có nhất của Đại Diệu quốc. Đất đai dồi dào, buôn bán phát đạt, đặc biệt là nghề muối, càng cung cấp cho toàn quốc.

Hoàng Thượng lời này nói rất có kỹ xảo, đầu tiên là đội một nón rất cao thượng, trầm cho thái tử Đông tuần là vì thay cha đi tuần, ai dám không đồng ý thì chính là không đồng ý đương kim Thánh Thượng.

Lại thật sự có người không sợ chết, Phí Viễn Chinh muốn thử điểm máu chốt của Thái Khang đế, liền đưa ánh mắt cho vây cánh ở phía sau, Quang Lộc đại phu ngằm hiểu, đứng ra.

“Khải tấu bệ hạ, thần có bản tấu.”

Thái Khang đế không vui, Phí đảng bước ra khỏi hàng thì có chuyện tốt gì chứ, “Nói.”

Quang Lộc đại phu nghĩa chính ngôn từ: “Thần muốn nói về đương kim thái tử.”

“Ngày đó khi thái tử điện hạ từ Bắc quan về, từng lời chuẩn xác hứa hẹn dân chúng Bắc quan kể sách tu dưỡng tối ưu.”

“Phương pháp tu dưỡng sau chiến tranh của các thành Bắc quan, nên từ Tri Phủ các thành xin chỉ thị tấu thỉnh bệ hạ, chờ bệ hạ đồng ý mới được thực thi. Mà thái tử điện hạ lúc ấy thân là võ tướng, lại lấy quyền lực và trách nhiệm của quan văn Tri Phủ, càng thậm chí chưa từng xin chỉ thị bệ hạ, liền ngông cuồng khoác lác.”

“Nếu bệ hạ không thực hành chính sách tối ưu cho Bắc quan, chẳng phải là quét mặt mũi Hoàng gia. Cử động này của thái tử là đại bất kính, đây là coi rẻ hoàng thất cùng uy nghiêm của bệ hạ, vì thần thỉnh cầu hủy bỏ thái tử để lấy uy nghiêm hoàng thất.”

“Nhất phái nói vậy!” Hứa Từ sao sẽ dung người khác chửi bới thái tử, cậu từ cuối cùng đi ra, cung kính khom người chào, “Khải tấu bệ hạ, dân chúng Bắc quan gặp chiến hỏa năm năm. Xác lan khắp nơi, thương vong vô số, căn cơ tổn hao nhiều. Vô số dân chúng sớm mất đi tín niệm sống sót, thái tử tâm hệ mọi người, làm như thế, đơn giản là vì kích thích tín ngưỡng sống sót của dân chúng Bắc quan. Tuy nói quốc có pháp lý, nhưng vào thời khắc đặc biệt, nên làm việc đặc biệt.”

“Huống hồ tình thế bây giờ của Bắc quan, vốn nên đi chính sách tu dưỡng tối ưu nhất. Tri Phủ địa phương chậm trễ bỏ qua nhiệm vụ, không biết vì dân chúng tranh phúc mưu lợi, lại oán thái tử điện hạ làm việc vượt chức. Lời của Quang Lộc đại phu, quả nhiên là trò đùa lớn nhất thiên hạ.”

“Vi thần không chỉ cảm thấy thái tử làm như thế chẳng những không quá, hơn nữa có công, công không thể dấu!” Đăng bởi: admin

22. Chương 22

Thấy Hứa Từ bảo vệ thái tử, Thái Khang đế rất là vui mừng, “Không sai, Hứa Tiễn Mã nói có lý.”

Ngược lại sắc mặt lạnh lùng, Thái Khang đế giận đùng đùng trừng Quang Lộc đại phu, vỗ bàn, “Đỗ Dung lớn mật, thái tử bảo vệ lãnh thổ, chống lại Già Lâu năm năm, ăn gió nằm sương, vào sinh ra tử. Đến nay mang theo đầy người vinh quang, thắng lợi mà về. Người lại bảo trẫm phế thái tử? Con dân Bắc quan của trẫm sẽ nghĩ trẫm gì, tướng sĩ bốn biển của trẫm sẽ nghĩ gì?”

Quang Lộc đại phu bị dọa nhất thời quỳ rạp trên mặt đất.

“Thái tử vừa mới hồi cung liền tấu với trẫm việc này, suy nghĩ của trẫm, cũng như lời Hứa Tiễn Mã. Mà Đỗ Dung người lại tránh nặng tìm nhẹ, chỉ bắt sai lầm, chọn xương trong trứng. Trẫm thấy người là chán sống, muốn người thiên hạ nhạo báng trẫm, mắng trẫm bất nhân bất nghĩa, biếm áp công thần.”

“Người mưu hại trẫm như thế, trẫm còn dùng người gì nữa?!”

Thái Khang đế càng nói càng giận, cuối cùng càng giận không thể át, vỗ án đứng lên, “Người tới! Kéo Phí Dung ra ngoài, kéo đến cổng thành chém đầu, treo thi thể ở ngoài cửa cung trước công chúng. Về sau ai nể dám nói chuyện buộc tội thái tử nữa, thì kết cục cũng sẽ như thế!”

Hai thị vệ mặt không biểu tình kéo Quang Lộc đại phu ra, Quang Lộc đại phu một đường cầu xin, trong lòng đủ loại hối hận một lời buộc tội. Kéo ra thật xa, trong đại điện vẫn có thể nghe được Quang Lộc đại phu chửi rửa vũ nhục.

Thái Khang hoàng đế giết gà dọa khỉ, Phí Viễn Chinh thử lòng một phen cũng có cân nhắc, xem ra tạm thời không thể nhắc lại chuyện buộc tội, cần phải lớn mạnh danh vọng của tứ hoàng tử mới có thể.

Triều đình đánh cờ một trận như thế, chuyện Đông tuần của Lý Hạo Sâm cứ vậy định ra, ít ngày nữa khởi hành.

Hứa Trường Tông ở giữa quan văn, thấy Hứa Từ cũng đứng hàng quan viên lâm triều, gần mười lăm tuổi liền được thù vinh này, rất là kinh ngạc. Nhưng lại thấy nó giờ cũng chỉ là Ngũ phẩm quan viên cuối cùng nhất, còn kém mình năm đó mấy lần, ngược lại thật sự còn không bằng mình, cảm giác ghen tị trong lòng liền nhẹ hơn mấy phần.

Năm đó Hứa Từ không có gì khác, tiếng xấu rõ ràng, Hứa Trường Tông sớm phiền chán cậu.

Nhưng không nghĩ tới Hứa Từ vừa rời khỏi Hứa gia, ở nhà Tống Thái công ngọc chưa được mấy năm, vài ưu điểm kia liền giống như măng mọc sau mưa, “Tạch tạch” mọc ra ngoài.

Một phen đổi lập, như là chế giễu ông không biết dạy con, Hứa Từ sở dĩ không tốt, toàn bộ nguyên nhân là ông làm cha cố ý chèn ép, dạy dỗ không giỏi.

Hứa Trường Tông tự nhận là người cầm ăn hoàng liên, khổ nói không rõ.

Giờ thấy cậu đắc tội Phí thị một nhà độc đại, trong lòng cười nhạo, cho rằng bên cạnh thái tử liền không cần lo lắng, người lại không biết Phí đại nhân quyền thế ngập trời, vậy cánh sớm trải rộng triều dã, cành lá rậm rạp, Bách Túc chi trùng.

Mà Lệ phi lại chấp chưởng hậu cung, dù chưa phong hậu, nhưng cũng không kém. Hai bên so sánh, vẫn là thế lực Phí thị lớn hơn rất nhiều.

Hứa Từ giờ đắc tội Phí gia, sợ về sau chết cũng không biết chết như thế nào.

Bây giờ, học sĩ hàn môn ông đây, từ lâu đã báỉ nhập dưới trướng Phí Viễn Chinh.

Nhưng ông lại quên lý lẽ thịnh cực tất suy, vật cực tất phản, Phí thị bây giờ nghiêm nhiên là tư thái nhiếp chính vương, Thái Khang đế tuy nhân thiện, nhưng là quân là hoàng ai lại không có lúc lòng dạ độc ác, một khi có cơ hội trừng trị bọn họ, Phí gia chỉ sợ là chết không có chỗ chôn.

...

Bởi vì là thái tử Tiễn Mã, Hứa Từ liền được đặc biệt cho phép đi cùng thái tử. Dù cậu không đi cùng, Thái Khang đế cũng sẽ mệnh cậu đi theo ở bên, không rời hai bên. Mà Nhan Tứ, Nhan Ngưu làm Biệt Giá tông sự, đương nhiên điều khiển xe ngựa hai bên khác.

Thái tử mệnh một phần tinh giáp ám ảnh âm thầm bảo vệ trông coi Đông Cung, một phần trở về lầu ám vệ. Thế nhưng làm thái tử trong mấy ngày ba lần bị tập kích, rèn luyện còn chưa đủ.

Lý Hạo Sâm chỉ giữ Mặc Dạ võ công khinh công cao nhất ở bên người, tùy thời bảo vệ đám người. Mà bây giờ quân đội Trấn Bắc tạm thời nghỉ ngơi chỉnh đốn, trong quân vô sự, Công Tôn Thác liền ném Công Tôn Ngự cho thái tử điện hạ, cho hắn mang theo cả đám đi ra có thêm kiến thức.

Như thế, đoàn người Đông tuần liền định ra sáu người này.

Sau khi thái tử định ra đoàn người Đông tuần, dọn dẹp đồ xong, không lâu liền lặng yên xuất phát, mấy người thương nghị cưỡi xe ngựa đến Dương Châu trước, lại theo đường thủy của Dương Châu tới Tô Châu.

Đoàn người này vì không làm người chú ý, phá lệ điệu thấp. Ngay cả xe ngựa Hoàng gia cũng không dùng, chỉ là từ trên đường mua một chiếc xe ngựa. Chỉ nhìn một cách đơn thuần, nghiêm nhiên là mấy công tử bình thường kết bạn du lịch, một chút cũng không giống cao quan đi tuần.

Nhưng nhìn kỹ mấy người từ trong ra ngoài tự phát ra khí thế, lại làm người ta không dám xem nhẹ.

Lý Hạo Sâm không thích ngồi xe ngựa, cười Đạp Viêm lên đường, mà Hứa Từ cũng hợp thời cười Diễm Hỏa. Kết quả liền thành Nhan Tứ, A Ngưu cùng Công Tôn Ngự chen trong một chiếc xe ngựa giương mắt nhìn, Mặc Dạ giữ chức người chặn ngựa.

Mà Lý Hạo Sâm, Hứa Từ thản nhiên kết bạn mà đi, ném xe ngựa không xa không gần ở phía sau.

Đạp Viêm, Diễm Hỏa ở trên đường thường thường khanh khanh ta ta, Hứa Từ nhìn rất là ăn vị.

Đoàn người cứ chậm rì rì đi một chút lại dừng, trên đường cứ nhiên cũng không gặp bất cứ ám sát nào. Nửa tháng sau, đoàn người đã đến trên quan đạo cách cửa thành Dương Châu còn hơn mười dặm.

Nhân số trên quan đạo thưa thớt, cực kỳ trống trải.

Chạc cây hai bên sớm lớn thành màu mỡ thùy mềm mại tế nha, điều ề u minh.

Lý Hạo Sâm cùng Hứa Từ thả hai con ngựa vừa ăn cỏ non vừa đi lên trước, Đạp Viêm, Diễm Hỏa vốn ăn rất vui, lại đột nhiên một thân ảnh từ sau cây lao ra, Đạp Viêm hoàn hảo, trấn định tự nhiên. Chỉ là Diễm Hỏa bị dọa lui hai bước, hí mấy tiếng.

Hứa Từ không chế Diễm Hỏa, tập trung nhìn, đó là một bà lão tóc xám trắng rối bời, quần áo tả tơi, đầy mặt nếp nhăn.

Bà lão kia không quản hai người, đi thẳng đến xe ngựa phía sau họ. Mặc Dạ phải hiện thân ở trước mặt người khác, liền mặc một thân ma y vải thô, dịch dung thành bộ dáng người chặn ngựa hàm hậu.

Hắn thấy có người vọt tới, liền nghĩ thích khách, khi muốn ra tay, đã thấy người chạy tới trước ngựa “Phịch” một tiếng quỳ xuống, dập đầu không ngừng, trong miệng miệng lưỡi không rõ khóc lóc la hét “Oan uống”.

Bà lão này hơn hai năm, mỗi ngày không làm việc, chỉ trốn sau cây cối từ kinh đô đến Dương Châu, chờ có xe ngựa liền xông ra.

Bởi vì con gái chết, bà thần chí không rõ điên điên khùng khùng, trong lòng lại nhớ hỉ văn ở đoạn kỳ án của Thanh Thiên lão gia. Trong lời kịch liền là người oan khuất ngăn xe ngựa trình huyết thư giải oan, đưa kẻ hành hung ra ngoài luật pháp.

Lại nói bà lão này, vốn là người nghèo khổ, chồng chết sớm, chỉ để lại một đứa con gái. Con gái lớn đến nhị bát niên hoa, xinh đẹp động lòng người, liền bị con trai nhỏ chơi bởi lêu lổng của Dương Châu Tri Phủ coi trọng.

Thằng con trai nhỏ này xưa nay mất không có vương pháp, bá đạo hung ác, không nói hai lời, liền bắt người đi, cưỡng bức con gái bà lão. Có thể nói cô gái kia đúng là trung trinh liệt nữ (*), hơn nữa sớm đã hứa gả người ta.

(*) Chỉ các cô gái thà chết cũng bảo vệ trinh tiết

Giờ mất cơ thể, đã không muốn sống. Vì thế viết xuống một phong huyết thư lưu cho vị hôn phu, nhảy giếng tự sát, khi vớt lên còn chết không nhắm mắt.

Vị hôn phu kia kiêng kị quyền thế Dương Châu Tri Phủ, cũng không dám biểu dương, liền đưa huyết thư cho mẹ cô gái, cũng chính là bà lão này.

Bà lão bầm báo nha môn không người dám quản, Dương Châu Tri Phủ vì thay con tẩy trắng, liền cản ngược lại cô gái kia một ngục, nói nàng câu dẫn trước, chỉ vì gả vào Lâm gia. Gian kế chưa thành lại bị vị hôn phu biết được, xấu hổ mới nhảy giếng tự sát, cuối cùng phán cô gái đã chết kia tội trụy lạc.

Bà lão này nghe con gái chết thảm lại còn bị phán oan, lửa giận công tâm, liền bắt đầu điên điên khùng khùng. Huyết thư kia cũng từ trong tay nha môn đoạt lại, do chuyện này âm ỉ rất lớn, Tri Phủ không dám ngang nhiên cướp đoạt, mà bà lão đã là ngư ngắc ngày ngốc, miệng đầy mê sảng, liền tùy bà đi, tính ngày sau lại trộm bịt miệng bà.

Bà lão tuy rằng choáng váng, lại biết bà nếu vào thành, sẽ có người bắt bà đoạt huyết thư của bà.

Liên cả ngày giấu ở hai bên quan đạo trong rừng cây, cũng không dám quá gần thành Dương Châu, luôn luôn bồi hồi ở quan đạo cách thành Dương Châu hơn mười dặm. Ban ngày liền cưỡi xe ngựa giải oan, buổi tối liền giấu trong sơn động ngủ.

Dương Châu Tri Phủ không bắt bà được, mà chuyện cũng đã qua lâu, nên không quản bà nữa. Dù sao đã là bà điên sơn dã, ai sẽ tin bà nói nhảm.

Như thế qua hơn hai năm, bà lão vẫn chưa từ bỏ ý định.

Hôm nay thấy xe ngựa bọn Mặc Dạ lại đây, liền cầm huyết thư được bao trong vải bố lao ra.

Vừa lên liền vang đầu mấy cái, giờ huyết thư lên cao.

Giờ miệng lưỡi bà mất linh, thần chí không rõ, lại chỉ nhớ rõ chuyện vì con gái giải oan.

Nhan Tứ xuống xe nhận huyết thư mà bà lão giờ lên cao, đôi mắt bà lão nhìn chăm chăm phong huyết thư kia.

Đã từng mấy lần, có xe ngựa dừng lại, người trong xe sau khi lấy qua huyết thư xem liền muốn xé.

May mắn bà lão phát hiện đúng lúc, tức giận đoạt lại huyết thư.

Trải qua việc này, bà lão cũng không dám dời tầm mắt khỏi huyết thư, e sợ người này cũng như những người đó, muốn xé chứng cứ phạm tội duy nhất này.

Nhan Tứ nhìn huyết thư một lần, sắc mặt khê biến, liền trình huyết thư cho Lý Hạo Sâm.

Trên huyết thư là lịch sử máu và nước mắt của cô gái kia, giảng thuật chi tiết con trai nhỏ của Dương Châu Tri Phủ Lâm Bách Phúc mạnh mẽ bắt nàng hồi phủ làm tù binh như thế nào, lại bắt buộc uy hiếp nàng như thế nào.

Hứa Từ liền ở bên người Lý Hạo Sâm, giương cổ lên liền có thể xem được nội dung.

Nhìn nội dung của huyết thư rách nát, đã được vài năm, lại nhìn bà lão khuôn mặt già nua, vẻ mặt khản trương, Hứa Từ hai mắt phiếm hồng, nắm tay trắng bệch.

Lý Hạo Sâm cũng đầy mặt màu lạnh, muốn đông lạnh chung quanh thành trời đông giá rét.

Hứa Từ nhìn Lý Hạo Sâm một cái, thấy hần hơi hơi gật đầu, liền xuống ngựa nâng bà lão lên. Thanh âm nhu hòa nói: “Đại nương, thả lỏng đi. Việc này chúng ta quản, ngài vào trong xe ngựa nghỉ ngơi trước.”

Bà lão ở đây hơn hai năm, đây là lần đầu tiên nghe có người đáp ứng muốn xen vào việc này, cũng mặc kệ đối phương có năng lực này hay không, nhưng vẫn quỳ xuống dập đầu đa tạ, lão lệ giàn giụa, các nam nhi nhìn thấy thì cũng buồn bã trong lòng.

Thế gian chỉ có tình thương của mẹ, bất kể hồi báo, có thể làm đến đây.

Công Tôn Ngự thấy thế từ trên xe ngựa đi xuống, nâng bà lão vào xe ngựa. Mình thì ra ngồi bên cạnh Mặc Dạ cùng điều khiển ngựa, mà bên trong xe, Nhan Tứ xưa nay thiện ngôn, bà lão tuy miệng lưỡi không rõ, nhưng Nhan Tứ kiên nhẫn dẫn đường, một đường đi xuống cũng biết nguyên nhân hậu quả.

Dương Châu cảnh đẹp, giàu có ổn định, vốn nên là nơi dễ cư trú.

Tri Phủ địa phương lại tự cho là trời cao hoàng đế xa, mắt không còn vương pháp, ở địa phương làm mưa làm gió, ức hiếp dân chúng, quả nhiên là cái giá của vua địa phương.

Bây giờ họ biết được chuyện này, dơ bẩn đục ngầu bị che dấu sau sự xinh đẹp vẻ vang, còn không biết có bao nhiêu.

Hứa Từ mím môi, nhớ tới mẹ kiếp trước bị vu hãm đến chết.

Khi đó thái tử lần nữa xuất chinh, mà cậu lại ở Dương Châu nhậm chức, chưa từng biết. Chờ sau khi về nhà thì chỉ còn thấy đất vàng. Chứng cứ phạm tội toàn bộ hủy, mình thì vô lực biểu dương. Cho nên lúc này vì bà lão thay con gái giải oan, làm cậu nhớ tới việc này, cậu cảm động lây, sắc mặt cực kỳ tái nhợt khó coi.

Thấy Hứa Từ sắc mặt không đúng, Lý Hạo Sâm xuống ngựa đi qua, một tay nắm cậu kéo cậu vào lòng, vỗ nhẹ phía sau lưng, “Sợ?”

Hứa Từ vùi mặt vào trong ngực của Lý Hạo Sâm, dựa vào cơ thể hắn mượn lực dừng lại thân thể mình, thanh âm rầu rĩ: “Không sợ. Ta chỉ hận sâu rạn nơi này, ức hiếp dân chúng, mất không vương pháp, thật là đáng chết.”

Lý Hạo Sâm ôm Hứa Từ càng chặt, muốn dùng thân thể của mình để sưởi ấm Tiểu Từ, sắc mặt cậu quá khó coi, phảng phất như nháy mắt liền muốn té xỉu, “Yên tâm, tất nhiên sẽ không cho hắn ung dung ngoài vòng pháp luật.” Đăng bởi: admin

23. Chương 23

Trong xe ngựa Nhan Tứ vén rèm thấy Hứa Từ thân thể khó chịu, rất thúc thời túm A Ngưu xuống xe, hai người mỗi người một con dắt dây cương của Đạp Viêm cùng Diễm Hỏa. Lý Hạo Sâm nhìn hai người họ một cái, nâng Hứa Từ liền ngồi vào trong xe ngựa.

Xe ngựa lại bắt đầu đi về trước, Đạp Viêm cùng Diễm Hỏa trừ chủ nhân chúng nó đều không cho phép người ngoài cười ở trên người, A Tứ A Ngưu đành phải dắt đi, Mặc Dạ thấy thế liền đánh xe thật chậm.

Bà lão kia họ Hoàng, Hoàng đại nương đã từ trong kích động vừa nãy tỉnh lại tinh thần, tinh thần lại bắt đầu hoảng hốt, thấy hai người ngồi đối diện mình, liền nghiêng đầu mắt lộ tò mò đánh giá hai người.

Hai đứa trẻ bộ dáng đều cực kì dễ nhìn, chàng trai lớn tuổi cao lớn ôn nhu dựa đứa bé phần phần nộn nộn trên người mình, ánh mắt kia thật là nhu tình như nước.

Đứa bé phần mềm mại sắc mặt tái nhợt tiêu tụy, khiến Hoàng đại nương nhìn cũng có chút đau lòng.

Bà si ngốc ngây ngốc, khi thì thanh tỉnh, khi thì điên loạn.

Lúc này bà còn thanh tỉnh mấy phần, liền lo lắng nhíu nhíu mi, nói với Lý Hạo Sâm: “Nương tử của người đi đường mệt nhọc, phải nghỉ ngơi mới được.”

Bà thấy Hứa Từ bộ dạng trắng trắng mềm mềm, mặt mũi lại rất xinh đẹp tuấn tú, liền nghĩ là con gái. Mà chàng trai lại thân mật với nàng như thế, trừ phu thê thì bà cũng không nghĩ khác.

Lý Hạo Sâm đang đặt tay sau lưng Hứa Từ nhẹ nhàng truyền nội lực, để hóa giải Hứa Từ khó chịu. Nghe Hoàng đại nương nói vậy, tay không thể xé một chút, khó được mở miệng giải thích: “Cậu ấy là nam.”

Trận khó chịu này của Hứa Từ tới mạnh đi nhanh, áp chế tâm tình bất lực kiếp trước, sắc mặt đã dịu đi rất nhiều.

Lúc này nghe Hoàng đại nương nói thế, trên mặt tái nhợt của cậu liền lộ ra một tia ý cười nhợt nhạt.

Lý Hạo Sâm tuy giải thích, đại nương lại không tin.

Tân nương tử nũng nịu như thế, sợ là chàng trai không muốn nương tử bị người bên ngoài mơ ước, mới bảo nàng trang điểm cải trang thành nam, nhưng làn da mềm mềm mại mại thì thế nào cũng không giấu được.

Đại nương lộ ra biểu tình nghiêm túc ‘Ta biết người’, nhìn hai người rúc vào cùng nhau, cũng không phản bác gì nữa, nghiêm túc gật gật đầu: “Hảo, hảo. Người nói là nam, liền là thế.”

Không biết sao, Lý Hạo Sâm nghe lời này, không tự giác cúi đầu nhìn xuống Hứa Từ sắc mặt tái nhợt lại không thể giấu được dung nhan tuấn mỹ, đột nhiên cảm thấy nơi mình dán lên Hứa Từ nóng hừng hực như lửa.

Ở quân doanh năm năm, các tướng sĩ mỗi khi đều có lúc tinh lực tràn đầy, trong quân đội tự nhiên là có quân kỹ (kỹ nữ trong quân đội) cung cấp cho mọi người phát tiết.

Nhưng vừa đến hắn vốn có bệnh sạch sẽ, không thích người bên ngoài đụng chạm; thứ hai trong lòng hắn luôn bốc lên sát lục, bỏ qua nam dục đồ bỏ kia, thường cần hồ lạnh kiềm nén.

Cho nên tuy rằng hắn giờ đã mười chín, lại giữ mình trong sạch, vẫn là một người còn non.

Đặt ở bình thường, có người nào dám nói chuyện như vậy với sát thần Lý Hạo Sâm.

Nhưng hôm nay bên cạnh hắn có Hứa Từ, hắn vừa nhìn Hứa Từ ánh mắt liền ôn nhu sùng nịch, nào còn có nửa phần âm lãnh lạnh lùng.

Hơn nữa Hoàng đại nương thần chí không rõ, cảm nhận khí tức quanh thân Lý Hạo Sâm không quá rõ ràng.

Bà chỉ nhìn thấy Lý Hạo Sâm quan tâm đầy đủ Hứa Từ, coi họ như là vợ chồng son tân hôn yền nhĩ, nhu tình mật ý.

Hoàng đại nương nói chuyện lại là đầy mặt nghiêm túc biểu tình chuyên chú, Lý Hạo Sâm thể nhưng sinh ra một loại cảm giác tú tài gặp gỡ binh lính vô lực thất bại, đối với một bà lão á khẩu không trả lời được.

Hứa Từ cúi đầu buồn cười, trong lòng không ngừng vỗ tay nói tốt.

Đại nương, làm tốt lắm.

“Di, chàng trai, ta nói nương tử ngươi suy yếu như vậy, chẳng lẽ có thai?” Hoàng đại nương không biết nên tự nhận là thiện ngôn thiện ngữ trên chộc hai người, dừng một hồi thì “Di” một tiếng lại tiếp tục lửa đốt nhựa đường, “Ta năm đó khi vừa mang Nguyệt nhi, thân thể cũng rất suy yếu, ta lúc ấy còn không biết, xuống ruộng làm việc thì té xỉu mới biết. Ai, chàng trai, các người nếu không thì vào thành mời đại phu bắt mạch cho phu nhân ngươi, xem xem có phải có hỉ hay không?”

Hứa Từ cực kì lúng túng, nhanh chóng đánh gãy lời Hoàng đại nương: “Đại nương, ngài trong thành Dương Châu còn chỗ ở hay không?”

Hoàng đại nương vừa nghe lời này thì thần sắc nhất thời ảm đạm, “Không gạt cô nương, ta đã hơn hai năm không vào thành Dương Châu. Lúc trước ở Thành Nam thật là có căn nhà cỏ tranh, nhưng hôm nay qua hơn hai năm, cũng không biết còn ở đấy hay không.”

Hứa Từ bị câu “Cô nương” này biến thành dở khóc dở cười, nhìn thấy Hoàng đại nương đầy mặt nghiêm túc, lại không tốt mở miệng phản bác. Chỉ có thể bày ra biểu tình càng thêm nghiêm túc, “Đại nương, ta là nam, nhớ kỹ!”

Hoàng đại nương ngốc ngốc gật gật đầu, xem như biết.

Bảy người đi một buổi sáng, rốt cuộc đi tới ngoài cửa thành Dương Châu. Chỉ thấy ngoài đại môn Dương Châu, xếp một đội ngũ thật dài. Tuy nói thành Dương Châu là đại thành thượng châu, giàu có phồn hoa, nhưng cũng không nên nhiều người như vậy.

Nhan Tứ thừa dịp xếp hàng, hỏi thăm người phía trước một phen.

Thì ra qua năm ngày nữa liền là tiết Mậu Đơn mỗi năm một lần của thành Dương Châu, năm nay tiết Mậu Đơn không chỉ chọn ra vua Mậu Đơn, còn sẽ chọn ra tiên tử Mậu Đơn.

Các huyện các thành chung quanh lần lượt nghe tin mà đến, có chút là thuần túy đến xem náo nhiệt.

Có chút là mang theo Mậu Đơn được dày công vun bón, tiền đến tham gia cuộc thi vua Mậu Đơn. Còn có thì là mang theo con gái đến tham gia cuộc thi tiên tử Mậu Đơn, nếu có thể vào tam giáp, thì sau này cũng có thể đính hôn cho nhà chồng không bình thường, bay đến đầu cành làm Phượng Hoàng.

Còn lại nha, liền là thấy khi tiết Mậu Đơn thì thành Dương Châu nhiều người, tính đến làm chút sinh ý nhỏ buôn đi bán lại.

Người vào thành nhiều hơn, thủ vệ liền lơ lửng lại.

Binh lính thủ thành Dương Châu chỉ sau khi thu thành phí, liền cho mấy người vào thành.

Thứ sử đi tuần, vốn nên có Tri Phủ địa phương hoặc là huyện lệnh tiếp đãi. Nhưng mấy người lấy Lý Hạo Sâm cầm đầu, Lý Hạo Sâm nói ở khách sạn, bọn họ liền đi khách sạn.

Mấy người vốn định chọn khách sạn hạng trung để ở, nhưng Nhan Tứ hỏi bốn năm nhà, không phải đã đầy khách, thì cũng là đã đặt trước. Đi tới đi lui, mấy người liền đi tới khách sạn lớn nhất Dương Châu —— “Khách sạn Di Hương cư”.

Tiểu nhị của khách sạn Di Hương cư cũng đều là gặp qua quen mặt người, tuy nói quần áo mấy người trước mắt có thể dùng mộc mạc để hình dung, nhưng hai con ngựa bọn họ dắt trong tay, đó nhưng là Bảo Mã lương câu thượng thượng đẳng, đoàn người này nhất định là bạn bè công tử quần áo đơn giản ra ngoài.

Hai tiểu nhị đón khách thấy thế nhanh chóng lên đón, tiếp dây cương trong tay Nhan Tứ A Ngưu.

Nhan Tứ đi vào hỏi một chút, khách sạn này cuối cùng còn dư tám gian phòng khách, họ bây giờ bảy người, cũng có còn thừa. Nhan Tứ nhanh chóng thanh toán tiền, sợ chậm một cái thì người sau đoạt trước.

Phân phó tiểu nhị dắt ngựa đến trong chuồng ngựa hậu viện thì phải chăm sóc tốt, Nhan Tứ lúc này mới đi đến trước xe ngựa mời hai vị chủ tử xuống ngựa.

Hứa Từ ở trong xe dùng một tấm thảm phủ Hoàng đại nương từ đầu tới đuôi, chỉ lộ ra một đôi mắt đục ngầu.

Chuyện con gái của Hoàng đại nương bọn họ không biết ở Dương Châu đã âm ỉ đến trình độ nào, nhưng từ điểm bà ngay cả cửa thành cũng không dám đến để xem, sợ là chuyện này lúc ấy âm ỉ động tĩnh khẳng định không nhỏ, bằng không Tri Phủ cũng sẽ không vận dụng nha dịch cả thành để tìm người.

Hứa Từ sợ đại nương bị nhận ra, đơn giản giấu bà đi, không để người nhìn ra manh mối.

Dọn dẹp như vậy liền chậm trễ chút công phu, đợi mấy người xuống ngựa vào khách sạn, liền thấy A Ngưu cùng mấy người tranh chấp.

Đối phương là ba nam hai nữ, đều là một thân cẩm bào hoa lệ, phú quý bức người.

A Ngưu không giỏi ăn nói, tranh giành đến mặt đỏ tai hồng. Nhan Tứ thấy thế tiến lên, kéo A Ngưu ra sau, trên mặt bộ dáng ôn nhu nho nhã, hỏi: “Mấy vị đây có chuyện gì thế?”

Trong đó một vị nữ tử xiêm y màu hồng thấy Hứa Từ, Lý Hạo Sâm cũng đến bên này, liền chỉ vào A Ngưu phía sau Nhan Tứ giọng the thé nói: “Người nam nhân này, thật nhỏ mọn. Các người mấy người đều là đại nam nhân, sao không chen qua chen lại hai gian phòng rồi nhường lại cho chúng ta đi?”

Hứa Từ nghe thì mày vừa chọn, não loạn nửa ngày, thì ra là đoạt phòng, “Người tiểu nha đầu này, quá là rất không phân rõ phải trái. Mọi việc chú ý thứ tự trước sau, chúng ta thanh toán tiền phòng trước, sao lại phải cho các người.”

Nam tử lớn tuổi nhất của đối phương đánh giá đám người Lý Hạo Sâm, thấy bọn họ quần áo tầm thường phổ thông, liền nhẹ nhàng thở ra.

Hắn vừa nãy cũng muốn cho đối phương nhường lại hai gian phòng, nhưng cũng sợ đối phương là quan to hiển quý họ không đắc tội nổi, vì thế liền cho tiểu muội ồn ào, dù sao cũng chỉ là một cô bé không rành thế sự.

Nếu đối phương thân phận bất phàm, hắn liền giáo huấn tiểu muội một hai. Nếu đối phương thân phận có thể ức hiếp, hắn liền tiếp tục cho tiểu muội làm âm ỉ.

Giờ thấy bọn họ ăn mặc mộc mạc, liền suy đoán mấy người cũng chỉ là người nhà tầm thường, liền không tính toán mở miệng ngăn lại tiểu muội, ngược lại tiến lên bên vực, “Vị công tử này, còn mời người châm chước nhiều hơn, phân ra ba gian phòng khách cho ta, tiền phòng ngài trả Phương mỗ ta sẽ trả lại gấp bội như thế nào?” Hắn lời này là hướng về phía Lý Hạo Sâm, chỉ vì khí thế quanh thân người này giống chủ nhân nhất. Hắn tuy trong miệng khách khí, nhưng vẻ mặt kiêu căng, lễ không đạt lòng, cực kỳ có lệ.

“Vừa rồi nói hai gian, sao đến chỗ người liền thành tam gian?” Công Tôn Ngự cũng không phải ăn chay, dọc theo đường đi ngồi cùng với Mặc Dạ hủ nút, ngay cả cái rắm cũng không thả, hắn đã sớm hết sức buồn bực, hắn dứt lời liền muốn kéo tay áo tiến lên đánh người.

Lý Hạo Sâm lại không thèm để ý bọn họ, liếc trưởng nam tử ấy một cái, liền chỉ chỉ cầu thang nói với Hứa Từ: “Đi, đi lên nghỉ ngơi.” Mấy người chỉ vâng theo lời thái tử, cũng không để ý tới năm người kia, đi thẳng lên lầu.

Có vài lúc, đối phó với người không thể nói lý, không cần cãi nhau, chỉ cần không nhìn bọn họ, coi họ như thả rắm, mới là biện pháp đơn giản hữu hiệu nhất.

Phương gia Tô Châu hôm nay đến đây năm người, giờ Di Hương cư chỉ có một phòng, bọn họ sao có thể ở. Ăn canh bẻ môn của Lý Hạo Sâm, mấy người đành phải phần nộ rời đi, tính tới khách sạn khác.

Phương gia ở Tô Châu làm buôn bán ngọc khí để sống, trong nhà giàu có, nhưng cũng chỉ là nhà thương nhân, trong nhà vẫn chưa có nửa chút quan qua.

Tiểu muội Phương gia tính tình nóng nảy, bị đối phương bức vài lần, rất là tức giận. Ở trên đường vừa chạy vừa hùng hùng hổ hổ, bỏ mấy người Phương gia xa xa ở phía sau.

Nàng cũng không nhìn đường, chạy chạy liền “Ai u” một tiếng đụng vào người.

Tiểu muội Phương gia tâm tình vốn không tốt, bị đụng càng đầy mặt phần uất, đang muốn ngẩng đầu mắng chửi người, vừa vào mắt, liền là một đôi mị nhân đào hoa, nàng nháy mắt liền đại ra.

Lâm Bách Phú vốn đang ở trong thành vợ vét mỹ nhân, hai năm này bởi vì chuyện của con quỷ nhỏ kia mà làm hại hắn bị Lâm phụ nhốt trong nhà đóng cửa tránh tiếng gió hai năm, đến nay mới bị thả ra.

Bình thường có dự niệm thì chỉ có thể lấy nha hoàn bên người để giải tiết hỏa cho đỡ thèm, nha hoàn chơi lâu liền nhàm chán, hai năm này cũng làm hắn nghẹn đến hỏng.

Tìm một vòng cũng không tìm được cô nương mình thấy vừa mắt, đang muốn tiếp tục đi xuống một con phố.

Vừa mới xoay người, thế nhưng liền có một con quỷ nhỏ miệng thối muốn chết, mà khuôn mặt lại xinh đẹp như tiên nhân đụng phải, thật là có được không uống công phu.

Đại ca Phương gia ở phía sau nghe được tiếng kêu của tiểu muội, nhanh chóng xông lên trước, liền nhìn thấy một nam tử mị nhân câu hồn diện mạo âm nhu nửa kéo nửa ôm tiểu muội Phương gia vào lòng. Nhất thời tức giận, một tiễn xông lên, kéo tiểu muội Phương gia ra phía sau, nổi giận đùng đùng nói, “Đằng đồ tử từ đâu đến, dám trêu đùa muội tử nhà ta?” Đăng bởi: admin

24. Chương 24

Lâm Bách Phú bị người chất vấn đang định nổi giận, mắt đào hoa vô ý thoáng nhìn, liền thấy được một vị nữ tử khác theo sau mấy người, nhị muội Phương gia.

Nếu so sánh tiểu muội Phương gia như một đoá hoa hồng bé nhỏ chưa rành thế sự, thì vị tiểu nữ tử này liền là một đoá hoa không cốt u lan, lung lay mờ ảo, phảng phất như tiên nữ trên trời, xuất trần thoát tục.

Hai nữ tử một nóng bỏng ngây thơ một ưu nhã điềm tĩnh, nếu có thể cùng hái xuống hoa hồng mang gai cùng u lan thanh nhã, tư vị nhất định sẽ vô cùng dư vị...

Lâm Bách Phú ngẫm lại liền mềm cả người, hai tỷ muội một lớn một nhỏ này, gã đã là tình thế bất buộc.

Tính kế như thế, Lâm Bách Phú cũng không còn lên mặt, gã buông tư thái cúi mình vái chào, mắt đào hoa câu tiểu muội Phương gia một mắt, mới quay đầu khách khí nói với đại ca Phương gia: “Vị đại ca này, tại hạ là con của Dương Châu Tri Phủ Lâm Bách Phú. Ta nghĩ người hiểu lắm rồi, cũng không phải tại hạ đùa giỡn muội tử nhà người, mà là vị muội tử nhà người đây mới vừa đụng phải tại hạ.”

Đại ca Phương gia thấy tiểu muội Phương gia xấu hổ gật gật đầu, thừa nhận lời Lâm Bách Phú, mới biết được mình làm chuyện ô long. Lại nghe đối phương là con trai của Dương Châu Tri Phủ, thì bước lên phía trước xin lỗi.

Lâm Bách Phú lúc này lại mở miệng: “Chư vị đến tham gia tiết Mẫu Đơn mỗi năm một lần của Dương Châu ta sao?”

“Phải.”

Lâm Bách Phú diện mạo âm nhu tuấn mỹ, lại có hai mị nhân đào hoa.

Gã nhếch môi cười nhẹ, liền mang theo dụ hoặc: “Có còn nơi để đi?” Tiểu muội Phương gia cùng lặng lẽ liếc nhau, sắc mặt nhất thời kiều diễm ướm át, thẹn thùng trốn phía sau đại ca Phương gia, ánh mắt còn nhin không được liếc về phía Lâm Bách Phú.

Đại ca Phương gia trong mắt tinh quang chợt lóe, “Cũng không, khách sạn đều kín người hết chỗ.”

Lâm Bách Phú trong lòng vui mừng, lại khom người, cười nói: “Trong Lâm phủ của ta có mấy gian phòng khách, chư vị nếu không ghét bỏ, có thể tạm đến ở, tiểu đệ cũng có thể lãnh giáo đại ca cách nuôi dưỡng Mẫu Đơn.”

Đại ca Phương gia thấy Lâm Bách Phú tuy nhà quyền thế, lại thông tình đạt lý như thế liền có ý muốn leo lên một hai, tự nhiên miệng đầy đáp ứng. Hơn nữa tựa hồ Lâm thiếu gia này còn có mấy phần hảo cảm với tiểu muội, chớ hẳn đi Lâm phủ nhìn xem người này có kết hôn hay chưa, nếu chưa, thúc đẩy hai người họ thành tựu một đoạn giai duyên, chẳng phải vui vẻ thay.

Hắn giờ còn chưa biết tâm tư xấu xa của Lâm Bách Phú, chờ sau này biết, thì cũng đã muộn, hối hận không kịp.

Hai người Chu Du đánh Hoàng Cái, một người nguyện đánh một người nguyện chịu.

Chỉ chốc lát sau, mấy người Phương gia liền cùng Lâm Bách Phú kết bạn mà đi, đi phía Lâm phủ.

Nói phân hai bên, lại nói Hứa Từ vào phòng, mới gỡ thảm lông từ trên người Hoàng đại nương xuống. Tiểu nhị trên đường ngẫu nhiên có hỏi, đều bị cậu lấy lý do mẹ già trong nhà bị lạnh không thể ra gió để qua loa cho qua.

Tuy nói mang đại nương vào thành ở, nhưng đại nương trốn ở bên ngoài hơn hai năm, quần áo trên người cũng không thay giặt, một thân quần áo rách tung tóe cũng không thể mặc nữa.

Bọn họ lại đều là đại lão gia, không có khả năng mang theo quần áo nữ nhân. Vì thế Hứa Từ liền phái tiểu nhị đi mua vài quần áo cho cụ bà về.

Tiểu nhị được chỗ tốt, tất nhiên là đi nhanh về nhanh.

Bất quá hai nén hương, quần áo liền mua về. Hứa Từ nhận quần áo, lại nghe tiểu nhị than ôi thở dài nhỏ giọng nói thầm gì mà “Đụng tới Bá Vương kia, đáng tiếc, đáng tiếc”.

Hứa Từ trong đầu giật mình, vội vàng ngăn lại tiểu nhị kia, hỏi: “Người mới vừa nói đáng tiếc cái gì?”

Tiểu nhị thế mới biết suy nghĩ trong lòng mình nói ra ngoài miệng, vội ngậm miệng, liều mạng lắc đầu.

Hứa Từ lúc này đưa một hạt đậu ánh vàng rực rỡ lung lay trước mắt tiểu nhị, tiểu nhị nhất thời ánh mắt cũng thẳng, đầu cũng không rung.

Hứa Từ lúc này mới tươi cười chét hai tay nói: “Tiểu ca, nói cho ta chuyện gì, thì hạt đậu vàng này là của người.”

Điều vì thực vong, nhân vì tài tử. (Chim vì thức ăn mà chết, người vì tiền tài mà chết)

Dù sao cũng không phải chỉ mình mình thấy được, cần cần rằng, tiểu nhị nói: “Gia, ta nói lời này, ngài trăm ngàn vạn lần không thể nói là ta nói, biết không, gia, bằng không dù cho tiểu nhân mười hạt đậu vàng thì tiểu nhân cũng không dám nói.”

Hứa Từ nghe xong, từ trong lòng lấy ra chín hạt đậu vàng, tiểu nhị nuốt một ngụm nước miếng, há to miệng, cầm đều rót xuống.

Tiểu nhị: “Đây... Kỳ thật nói ra cũng không có gì gọi là...”

Hứa Từ thu hạt đậu vàng về, ung dung nói: “Sẽ không nói ra, yên tâm.”

Tiểu nhị lúc này mới khép lại cầm, thu hồi tầm mắt dính trên đậu vàng.

Hắn xoay người vịn khe cửa lén lút nhìn hai bên hành lang, xác định ngoài cửa không có ai, mới đóng chặt cửa phòng, thấp giọng chậm rãi mở miệng nói: “Con trai nhỏ của Dương Châu Tri Phủ chúng ta Lâm Bách Phú là một tay ăn chơi, thích nhất đùa giỡn nữ tử khuê các.”

“Vừa nãy tiểu nhân trên đường mua quần áo cho mẫu thân ngài, liền nhìn thấy mấy vị khách nhân lúc đầu tranh chấp với ngài cùng Lâm công tử đi tới hướng Lâm phủ. Hai cô nương trong đoàn người kia lớn lên đều xinh đẹp động lòng người, đi tới Lâm phủ, sợ là sẽ bị ăn ngay cả xương cốt cũng không còn.”

“Lại có chuyện này, mấy người kia là bạn của Lâm công tử nói cũng không chừng a?” Hứa Từ nghi hoặc nói, tiểu nhị này vì sao lại bình tĩnh khi nữ tử chịu nhục như thế.

Tiểu nhị khoát tay, “Đây là sự thật không thể nói, gia ngài chỉ cần biết Lâm Bách Phú không phải quân tử gì là được, ở đây vài ngày chờ xung đột với gã là được.” Nói xong hắn liền cười meo meo nhìn chăm chăm hạt đậu vàng kia.

Hứa Từ đưa đậu vàng cho hắn, tiểu nhị vội vàng thu lại, đang muốn đẩy cửa ra. Lại nghe Hứa Từ lại gọi hắn một tiếng, chỉ thấy trong tay Hứa Từ, nhiều thêm ba hạt đậu vàng chói lọi.

Tiểu nhị dưới chân lão đảo một cái, đóng chặt lại cửa phòng vừa mở ra.

Tiểu nhị ca kia thật trở lại trước người Hứa Từ, chà tay khom lưng về mặt lấy lòng, “Ai u, gia, ta bình tĩnh như vậy cũng có nguyên nhân.”

Hắn đưa đầu lại gần, thanh âm ép xuống càng thấp: “Chắc chắn, Lâm công tử này cũng không phải là người lương thiện gì, là *** tặc hái hoa có tiếng của thành Dương Châu.”

“Gã bình thường đặc biệt thích đùa bỡn cô nương chưa lấy chồng, nữ tử chịu nhục bị ép vì quyền thế, hơn nữa mấy nữ tử kia đều để ý danh dự, cũng đều ngậm miệng không lộ ra. Mọi người quét tuyết trước cửa, đều giận không dám nói.”

“Hơn hai năm trước, một người bạn của Lâm công tử mang theo nương tử chưa xuất giá đi Lâm phủ làm khách, Lâm công tử thấy nương tử của nam tử kia tư sắc xinh đẹp liền nổi lên tâm tư xấu xa. Sau này rốt cuộc tìm được cơ hội bắt nữ tử kia về nhà, vũ nhục nàng.”

“Nữ tử kia cũng là một nữ tử kiên cường khí khái, viết một phong huyết thư để lại cho tướng công liền nhảy sông tự sát. Nhưng nam tử này là con rùa rụt đầu, chẳng những không vì nương tử của mình giải oan, còn dưới Lâm phủ bức bách cảm dỗ mê hoặc, ngược lại cùng Lâm phủ vận vạ sự thật, cản ngược lại nữ tử kia trước đây lẳng lơ, câu dẫn Lâm Bách Phú.”

“Chuyện này ở thành Dương Châu âm ỉ đến mọi người đều biết, nương thân của nữ tử kia cũng bị kích thích, suốt ngày trốn ở trong rừng cây ngoài thành, cũng không vào thành.”

“Lâm gia ở Dương Châu một tay che trời, chuyện này tuy nói mọi người đều biết rõ trong lòng, nhưng lại chịu áp bách, mọi người rốt cuộc không ai nhắc tới chuyện này, đều nát ở trong bụng.”

“Việc này qua đi, mỗi người cảm thấy bất an, cũng không dám đưa nữ nhân vào trong Lâm phủ, các cô nương thấy gã liền đi đường vòng, sợ bị Lâm Bách Phú kia nhớ thương.”

“Mấy người này nhất định là không biết phẩm tính của Lâm công tử, bị Lâm công tử lừa về nhà.”

Hứa Từ còn muốn hỏi gì nữa, liền thấy cửa phòng bị đẩy mạnh ra. A Ngưu thở hồng hộc xông vào, “Chuyện lớn không tốt lão đại, A Tứ bị người bắt đi.”

“Chuyện gì?” Hứa Từ vội đứng lên, vội vàng hỏi: “Người đừng vội, chậm rãi nói.” Chẳng lẽ gặp phải thích khách?!

A Ngưu giống như kiến bò trên chảo nóng, “Ta thấy trên đường náo nhiệt, liền kéo A Tứ đi xem. Vừa lúc nhìn thấy có nơi lâu các xây cao, phía dưới chen đầy người, ta liền có chút tò mò, không để ý A Tứ ngăn cản mà vọt vào xem náo nhiệt. Nào biết chỗ đó là thả tú cầu chiêu con rể tới cửa, tú cầu rơi xuống vừa vặn đập trúng A Tứ không kịp tránh.”

Nói nói, tưởng tượng khi hai người đi chơi, lúc trở về lại chỉ còn hắn một mình lẻ loi hiu quạnh, nhất thời buồn bực từ trong lòng bốc lên, tức nộ, “Đều oán ta, xem náo nhiệt cái gì.”

Hứa Từ nghe xong buồn cười, thở ra một hơi, một lần nữa ngồi xuống uống một ngụm trà an ủi, thì ra sợ bóng sợ gió một hồi.

Nhưng cậu nghe Nhan Tứ bị người đập trúng làm con rể tới cửa, lại có chút hưng trí bừng bừng, vội vàng đánh gãy A Ngưu hồi hận, nháy đôi mắt mèo lớn lớn tràn ngập khát vọng, “Sau đó đâu, bị đập thì sao nữa?”

“Ta mới đầu muốn túm A Tứ đi, nhưng hấn cứ nhiên chẳng những không đi, ngược lại đuổi ta về thông báo cho ngài, nói muốn theo người La gia kia về nhà làm khách.”

Hứa Từ nhìn tiểu nhị một cái, lại bỏ thêm một viên đậu vàng, lung lay, “Tiểu ca, ngươi cũng biết La gia thả tú cầu này là người nào?”

Tiểu nhị lập tức ngẫm hiểu, cười hắc hắc: “Nữ tử thả tú cầu kia chắc chắn là đại tiểu thư của La gia phú thương thành bắc Dương Châu, năm nay đã hai mươi tám, là gái lỡ thì.”

“Lúc trước nàng có một vị hôn phu, khi sắp xuất giá, phu quân kia đột nhiên chết bất đắc kỳ tử.”

“Tiểu gia La gia liền luôn kéo đến hai mươi chưa xuất giá, sau này thông *** với Lâm Bách Phú kia, chưa kết hôn thì mang thai trước, sinh ra một đứa con gái.”

“Lâm Bách Phú ghét bỏ nàng tuổi lớn, cũng không cưới nàng. Nói muốn nạp nàng, La tiểu thư không muốn làm thiếp, kéo kéo thì nàng càng già đi, Lâm Bách Phú ngay cả thân phận thiếp cũng không muốn cho nàng. Người Dương Châu không ai nguyện ý đội cái nón xanh này, thế rồi La gia liền thừa dịp tiết Mậu Đơn khách nhân từ ngoài đến nhiều, liền bày đài cao tính lừa nam nhân không biết nào đó để ở rể.”

“Gia, ngài phải nhanh chút cứu vị huynh đệ kia ra, cái mũ kia là màu xanh mướt đấy.” Cuối cùng, tiểu nhị thiện ý nhắc nhở Hứa Từ.

“Đi, ta biết. Tiểu ca, nơi này không còn chuyện gì nữa. Ngươi ra ngoài trước đi, có chuyện ta sẽ gọi ngươi.” Hứa Từ đưa bốn hạt đậu vàng tới trước mặt tiểu nhị.

Tiểu nhị nhanh chóng thò tay ra nhận, trong lòng mừng rỡ.

Mấy câu nói liền được tiền, còn hơn tiền công mười mấy năm của hấn.

Hôm nay thật là gặp may, đụng phải một đại tài chủ như vậy. Hấn nhận đậu vàng cắn cắn, liền vô cùng vui vẻ nhanh chóng giấu trong lòng, cung kính lui ra. Đăng bởi: admin

25. Chương 25

Sai tiểu nhị ca kia đi, Hứa Từ cho một ánh mắt, A Ngưu trong ghen ngào thí diên thí diên đi gác cửa.

“Nhan Tứ không ngốc như con ngỗng cực ngốc ngươi đây, quỷ tâm nhãn của hấn một đồng một đồng. Nếu bị tú cầu đập trúng là ngươi, ta còn sẽ vì ngươi mà khẩn trương mấy phần, nhưng bị mang đi là hấn, ha ha, ta ngược lại muốn khẩn trương thay đổi phương.” Hứa Từ liếc xéo A Ngưu đang khóc thút thít một cái, buồn cười nói, “Ngươi đồ không có can đảm, cũng không biết Võ Thám Hoa này là thi đậu như thế nào.”

“Hức, lão đại, ta, ” A Ngưu run run tay áo, hiểu ra lời Hứa Từ, cảm thấy rất có đạo lý. Từ nhỏ đến lớn, hấn chưa bao giờ thấy A Tứ ăn một quả, “Ta đây là quan tâm sẽ loạn, A Tứ là bạn tốt nhất của ta.”

Nhìn A Ngưu thân hình mạnh mẽ như trâu mà giờ lại làm biểu tình ngu si ngây thơ, Hứa Từ bất đắc dĩ phát phát tay, “Ngươi đừng lo, trở về phòng nghỉ ngơi đi. Nếu đợi đến ngày mai A Tứ còn không trở lại, chúng ta đi cứu người cũng không muộn. Chẳng lẽ có ai dám cướp người của thái tử điện hạ sao?”

A Ngưu gãi gãi đầu, xấu hổ cười hắc hắc: “Đúng, đúng.” Nói liền muốn rời khỏi.

“Chờ một chút, ” Gọi lại A Ngưu đang muốn nhắc chân, Hứa Từ đưa quần áo tiểu nhị mua về qua, “Đi đưa cho Hoàng đại nương, lại gọi tiểu nhị đưa thùng tắm cùng nước ấm vào trong phòng bà, để bà hảo hảo rửa mặt chải đầu.”

A Ngưu vội đáp “Dạ”, người chạy nhanh như chớp.

Tiến bước A Ngưu, trong phòng Hứa Từ mới thanh tĩnh lại.

Cậu thở dài, cởi giày bó viền bạc, cởi áo ngoài màu đỏ, chỉ quần một tầng áo lót bên trong, tùy ý ngửa lên đầu giường, hai tay chống đầu chọn một tư thế thoải mái nằm xuống.

Mấy hôm nay ngày ngày hành tẩu bốn ba, tuy nói buổi tối tìm khách sạn ngủ trọ, nhưng có nhà thì tốt rồi, không thể xoi mói.

Một đường đi mệt nhọc, cậu đã có chút mệt mỏi.

Kiếp trước khi cậu mười lăm tuổi, thái tử điện hạ xuất chinh trở về, đích xác cũng nhậm chức Giang Nam đạo thứ sử một đoạn thời gian, nhưng không qua bao lâu liền bị triệu hồi về hoàng cung.

Bởi vì chuyện gì?

À, thịnh yến nước bạn đến triều năm năm một lần.

Cái gọi là nước bạn, liền là nước chư hầu cùng dân tộc thiểu số đã hàng phục.

Mỗi cách năm năm, Đại Diệu quốc sẽ mời mấy nước thuộc hạ này vào kinh dự tiệc, yến hội lần này thời gian dài đến năm ngày. Liên tiếp năm ngày này, Hoàng Thượng các hoàng tử sẽ mang người từ nước bạn tới thưởng thức sự rầm rộ của hoàng đô.

Mà bắt đầu từ Thái Khang đế, trong yến hội tăng thêm luận bàn tài nghệ, mặt ngoài là để bù đắp nhau, kỳ thực vì để không làm hại ai, uy hiếp chư hầu tiểu quốc, đừng động tâm tư phản loạn.

Thái tử tuy được lệnh hồi kinh, nhưng trên đường gặp phải mai phục ám sát.

Mấy thích khách này được huấn luyện có tổ chức, một kích thực hiện được, cũng không ham chiến, một sóng ngăn chặn mọi người thái tử, một sóng nhanh chóng rút lui.

Thích khách còn lại phần lớn bị chém giết, người bị bắt cũng uống thuốc độc tự sát.

Lý Hạo Sâm trúng ám chiêu, bị trọng thương, sau khi hồi kinh thì hôn mê, ở Đông Cung nghỉ dưỡng mấy ngày.

Mà vốn nên để thái tử điện hạ tham dự luận bàn tỷ thí cũng sửa thành tứ hoàng tử thay thế, trong yến hội kia, tứ hoàng tử bộc lộ tài năng, có thể xem như đưa ra hết nổi bật.

Một đường từ Kinh thành đến Dương Châu, trong lòng Hứa Tử phần lớn đều lo sợ bất an, sợ thích khách đột nhiên đột kích. Mới vừa này A Ngưu la lên Nhan Tứ bị bắt, cậu còn tưởng rằng là thích khách đến đây, kinh sợ ra một thân mồ hôi lạnh.

Đây cũng là lý do vì sao bọn họ trước khi xuất phát không báo cho bất kỳ ai biết liền lặng yên không một tiếng động rời đi, người bị kinh động càng ít, thì người biết đường đi hành trình của họ liền càng ít. Hơn nữa họ chỉ có một chiếc xe ngựa hai con ngựa, rất bình thường, khó có thể gọi ra chú ý của người qua đường bình thường.

Nhưng vào thành Dương Châu thì không giống, bọn họ tất phải công khai thân phận, hướng hồ trước mắt đang có một cọc án oan chờ họ đến cân nhắc quyết định.

Chờ công khai thân phận, thích khách đã lâu không tìm được tung tích họ sẽ chen chúc đến, chớp lấy thời cơ.

Trong mấy người họ, ngoại trừ cậu thì mấy người khác cũng có mấy phần võ công.

Mặc Dạ xuất quỷ nhập thần, đến vô ảnh đi vô tung, giết người lặng yên không một tiếng động, võ công xuất thần nhập hóa.

Thái tử điện hạ kinh nghiệm sa trường, giết người vô số, sát khí rất nặng, võ công cũng thượng thừa.

Mà Công Tôn Ngự, A Ngưu tuy là Võ Trạng Nguyên cùng Võ Thám Hoa, nhưng cho tới bây giờ đều chỉ là lý luận suông, luận bàn võ đài, đùa giỡn lảng giềng thôi, chưa bao giờ chân chính giết người qua, kinh nghiệm thực chiến có thể nói là vô cùng thiếu thốn.

Võ công A Tứ từ mấy chiêu muội muội cậu Hứa Tử Nhân dạy, gặp được người thường thì có thể phòng thân. Nhưng nếu gặp được sát thủ giang hồ chân chính, cũng chỉ có phần bị đuổi giết.

Mà cậu, ngay cả A Tứ cũng không bằng, trừ bị Hứa Tử Nhân buộc học mấy chiêu phòng lang thuật, cái gì cũng không.

Một hàng sáu người họ nếu gặp phải thích khách, trừ Mặc Dạ cùng thái tử điện hạ có thể trọng dụng, người khác chẳng phải cũng chỉ có thể bị vò nát hay sao?

Nếu thật dụng phải thích khách, chỉ có thể dùng trí không thể liều mạng. Đương nhiên, tình huống tốt nhất chính là trên đường hồi kinh hoàn toàn không dụng phải thích khách. Hứa Từ trong đầu linh quang chợt lóe, tâm sinh một kế.

Việc này còn phải đợi bàn bạc với thái tử, cậu “phịch” cái trở người đứng dậy, phủ thêm áo ngoài liền vội vã đẩy cửa ra.

Khi qua trước cửa phòng Hoàng đại nương, Hứa Từ mơ hồ nghe thấy trong cửa có tiếng đánh ngã đập bể “rầm rầm bang bang”, tiếng chửi rủa của Hoàng đại nương cùng tiếng kêu rên quen thuộc của A Ngưu, tâm sinh hoang mang, liền áp chế tâm tư đi gặp thái tử trước, đẩy cửa vào.

Vừa vào cửa, liền thấy Hoàng đại nương cầm mảnh sứ vỡ bị ném nát, đuổi theo A Ngưu lưng hùm vai gấu chạy trong phòng.

Hoàng đại nương trong miệng hùng hùng hổ hổ: “Người đồ *** tặc, lão nương muốn làm thịt người giết ngàn đao thay nữ nhi ta báo thù.”

A Ngưu quả thực muốn đi miêu Quan Âm cúi đầu bái lạy, hôm nay thật là tà môn.

Đầu tiên là ra ngoài bị ném tú cầu, giờ đưa quần áo, Hoàng đại nương còn đột nhiên phát bệnh.

Hắn là một man hán tử, chưa bao giờ đánh nữ nhân, huống chi đối phương còn là một bà lão bảy tám chục tuổi, cho nên giờ bị ép phải trốn, tung tăng nhảy nhót.

Nghe được có người đẩy cửa vào, A Ngưu nghiêng đầu nhìn phát hiện là Hứa Từ, nhất thời trước mắt sáng lên, vừa nhảy vừa cầu cứu với Hứa Từ phá cửa vào: “Lão đại, Hoàng đại nương, bà ta, bà ta phát bệnh.”

Được A Ngưu nhắc nhở, Hoàng đại nương cũng thấy được người đột ngột xuất hiện ở cửa.

Hứa Từ vốn làn da trắng nõn, tuy dung mạo thanh tú, nhìn gần sẽ không bị nhận sai thành nữ tử. Nhưng Hoàng đại nương bây giờ thần chí không rõ, mất mớ, ở xa mắt chỉ nhìn màu da thì nghĩ là một cô nương, thuận thế nhận cậu là nữ nhân ngậm oan mà chết của mình.

Hoàng đại nương này nhận Hứa Từ làm nữ nhi mình, bệnh điên liền lợi hại hơn.

Vì sao? Toàn bộ là do trang phục hiện giờ của Hứa Từ.

Hứa Từ vội vàng đi ra, bên trong chỉ có áo lót tiết khổ màu trắng, bên ngoài phủ một cái áo ngoài màu đỏ lông lỏ, tuy nói là không để trần, nhưng cũng hổ thẹn, có chút quần áo không chính.

Mà nữ nhi Hoàng đại nương chính là bị lăng nhục xấu hổ mà chết, bà thấy Hứa Từ mặc như thế, nhất thời liền nhớ lại chuyện nữ nhi bị vũ nhục. Cho rằng nữ nhi vừa mới bị *** tặc Lâm Bách Phú kia lăng nhục, cảm xúc càng kích động không thể thêm nữa.

Bà rít gào một tiếng, liền muốn cầm lấy mảnh sứ vỡ lần nữa nhằm phía A Ngưu.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hứa Từ nhanh chân xông lên trước, giữ chặt tay Hoàng đại nương.

Khi Hoàng đại nương nổi điên sức tay rất lớn, suýt nữa tránh thoát. Hứa Từ dùng lực kéo lấy, quay đầu trừng mạnh A Ngưu: “Thất thần cái gì, điểm huyết ngũ của bà ta đi!”

A Ngưu ôm đầu tán loạn, kêu một tiếng: “Lão đại, ta không biết điểm huyết a!”

Hứa Từ không nói gì: “Ta thảo! Người mẹ nó không biết điểm huyết thì người thi được Võ Thám Hoa như thế nào a!”

“Khoa võ là đấu mười tám loại vũ khí cũng không phải điểm huyết, hơn nữa qui định cấm điểm huyết khi dự thi khoa võ a.” A Ngưu quả thực ủy khuất muốn chết.

Hoàng đại nương thấy người kéo lấy mình là nữ nhi bị lăng nhục quần áo không chính, chợt đau khóc thành tiếng, ném xuống mảnh sứ vỡ trong tay, “Nữ nhi đáng thương của ta a.” Nói liền lay đến trên người Hứa Từ

Hứa Từ thấy thế nhanh chóng quay đầu dặm chân với A Ngưu còn không biết xử lý: “Còn thất thần cái gì, ngu ngốc. Nhanh chóng đi tìm Mặc Dạ hay thái tử điện hạ lại đây điểm huyết bà ta đi!” Mẹ nó, A Ngưu thật mẹ nó là một tên bần nhão không hơn A Đẩu. Lúc máu chết liền rơi xịch, cũng chỉ có A Tứ đã quen từ nhỏ, không ghét bỏ hân.

A Ngưu nghe vậy gật đầu mạnh, rống lên một câu “Lão đại người kiên trì, ta đi liền về” liền như mũi tên lao ra.

Hoàng đại nương còn đang vúi mạnh trên người Hứa Từ, Hứa Từ nhìn quần áo hơn hai năm không giặt cùng móng tay đầy cặn dầu dơ bẩn của Hoàng đại nương gần ngay trước mắt, có chút buồn cười.

Cậu có chút nghiến sạch sẽ a, đánh cái rùng mình, liền liên tục lui về sau.

Cậu lui một phần, Hoàng đại nương tiến một tấc.

Áo ngoài của Hứa Từ sớm đã rơi trên mặt đất khi đang trốn, trên người chỉ còn lại có áo lót tiết khổ đáng thương kia. Cậu vẻ mặt hoảng sợ nhìn Hoàng đại nương thò cái tay đen bẩn lại đây, trong lòng gào thét không thôi: thái tử điện hạ, cứu mạng!

Cậu không phải ghét bỏ Hoàng đại nương, nhưng cậu không thể tiếp nhận được từng tầng dơ bẩn kia.

Hoàng đại nương túm ống tay áo Hứa Từ, Hứa Từ liều mạng bảo vệ ống tay áo trốn về phía sau. Trong lúc lôi kéo giằng co, áo lót Hứa Từ liền vô ý bị kéo ra một mảnh lớn.

Da thịt trắng nõn trước ngực Hứa Từ bại lộ trong không khí, lóng lánh trong suốt như ánh trăng.

Cậu thấy quần áo mình bị kéo ra, mặt xấu hổ đến đỏ bừng, mắt mang cầu xin nhìn phía Hoàng đại nương: “Đại nương, hảo đại nương, người mau buông tay.”

Hoàng đại nương nhất quyết không tha, bà thấy nữ nhi bài xích trốn tránh bà, trong lòng buồn bã, ngoài miệng nức nở nói: “Nữ nhi, người vì sao trốn tránh vi nương, là vì vi nương không báo thù cho người sao? Đều do vi nương vô dụng!” Lực đạo trên tay không có nửa phần thả lỏng.

Hứa Từ khóc không ra nước mắt, bên đã là mình trần ra trần, da thịt trước ngực lộ ra cũng càng nhiều, “Đại nương, ta không phải nữ nhi ngài a, người nhìn cho rõ, ta là nam nhân, nam!”

Hai người đang giằng co, cửa phòng khép hờ chợt bị đá văng, liền thấy thái tử điện hạ đen mặt bước vào cửa phòng, phía sau là A Ngưu vâng vâng dạ dạ.

Thái tử điện hạ thấy tình hình trước mắt, nhất thời sửng sốt.

Hứa Từ bả vai nửa lộ, da thịt trắng nõn trước ngực liền mạnh mẽ xâm nhập vào mắt hân.

Từ nay về sau, tình hình này liền giống như một cái gai thép, chui vào hân trong lòng, rút như thế nào cũng không ra.

Trong phòng trên mặt trắng nõn của thiếu niên tràn đầy đỏ ửng, nhìn thấy có người tiến vào. Đỏ ửng trên mặt càng đậm, trong mắt tràn đầy xấu hổ cùng bất lực.

Áo lót thiếu niên bị túm nghiêng ra một bên, sợi dây buộc trước ngực sớm đã lỏng, cổ áo mở lớn.

Một mảnh da thịt bần trắng nõn mềm mại như sữa bò bại lộ trong không khí, hình ảnh dừng trong mắt thái tử. Đăng bởi: admin

26. Chương 26

Hứa Từ lôi lôi kéo kéo lộ ra xương quai xanh trắng nõn kêu gọi, cậu chợt thấy thái tử đập cửa vào, thân thể vốn đã lúng túng thì lại càng thêm lúng túng.

Mặt cũng xấu hổ phủ đầy rặng mây đỏ, quả thực là bộ dáng bị người khi dễ.

Hứa Từ cầu cứu nhìn phía thái tử, trong mắt hàm chứa xấu hổ và giận dữ cùng bất lực, “Thái tử điện hạ, mau tới điểm huyết ngủ của bà ta.”

Thái tử điện hạ uy vũ lúc này mới từ trong lơ đãng thanh tỉnh lại, nhanh chóng nhanh chân tiến lên, điểm huyết ngữ của Hoàng đại nương, bà lão “Úm” một tiếng, sức tay không còn, suy sụp xụi lơ trên đất.

Hứa Từ vỗ ***g ngực, thở hổn hển, đang định nói chuyện. Liền thấy trên người nhẹ nhàng, kinh ngạc xong mới phát hiện thái tử không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh mình, chặn ngang ôm lấy cậu.

Nhìn khuôn mặt tươi cười trên ghẹo của thái tử, đầu Hứa Từ nổi búng. Trên mặt nóng cháy, xấu hổ đến nỗi nói không ra nửa câu, tùy ý thái tử ôm lấy.

Thái tử nhặt áo ngoài màu đỏ rơi xuống đất của Hứa Từ lên phủ lên người Hứa Từ, nói với A Ngưu một câu “Hảo hảo giải quyết tốt hậu quả” liền không quay đầu lại, vội vàng ôm Hứa Từ ra khỏi cửa phòng, đi đến phòng mình.

A Ngưu ôm Hoàng đại nương đặt ở trên giường, quay đầu nhìn nhìn cả phòng bê bối, nhún vai, yên lặng dọn dẹp. A Ngưu tuy ngốc chút, nhưng có tính cách tốt, chịu khổ chịu mệt, giống như con bò già.(ví với người chân thực, cần mẫn)

Nhặt lên xếp gọn quần áo tán loạn trên đất như gió thu cuốn hết lá vàng, hắt lại dùng chăn đắp cho bà lão, lại buông màn giường xuống che nghiêm kín bà lão ở bên trong.

Làm xong việc, A Ngưu mới đầu đầy mồ hôi ra ngoài tìm tiểu nhị ca dọn dẹp bột phấn của mảnh sứ vỡ trên đất.

Lại nói Lý Hạo Sâm ôm Hứa Từ quần áo hỗn độn vào trong phòng mình, một đường đi này, Hứa Từ toàn bộ hành trình đều chôn đầu trong lồng ngực dày rộng ấm áp của Lý Hạo Sâm, lộ cũng không dám lộ ra.

Ô, rất dọa người! Trước mặt thái tử mà quá mất mặt.

Về phòng, Lý Hạo Sâm đặt Hứa Từ ở trên giường, cởi áo ngoài màu đỏ trên người cậu.

Cảnh tượng xinh đẹp vừa nãy bị y bào che lấp lại lần nữa bại lộ trước mặt hắn, làm hắn kinh diễm không thôi.

Áo lót hỗn độn của Hứa Từ trải ở trên giường, xinh đẹp xương quai xanh ở đầu vai lộ ra ngoài, da thịt trên bụng như ẩn như hiện.

Thiếu niên từ từ nhắm hai mắt, xoay mặt qua một bên, tính bịt tai trộm chuông. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng giống như trái táo đỏ, lông mi thật dài bởi vì khấn trương mà run nhè nhẹ, môi đỏ khẽ cắn, rất giống một cô vợ nhỏ bị người xâm lược.

Da thịt đầu vai trắng trong như ngọc giống như một yêu tinh câu nhân, mê hoặc người khác nhanh chóng đưa tay ra chạm.

Lý Hạo Sâm mất hồn vươn tay, thò đến đầu vai Hứa Từ. Nháy mắt ngón tay thon dài chạm vào da thịt trắng sữa, Lý Hạo Sâm chợt khôi phục, ngón tay thuận thể di chuyển qua bên cạnh, bó lại quần áo tán loạn của Hứa Từ vào bên trong.

Hắn ra vẻ trấn định, mạnh mẽ nở cười, vỗ đầu Hứa Từ, mới nói, “Còn không nhanh chút đứng lên chỉnh lý, giả vờ làm cô vợ nhỏ cái gì, không biết còn tưởng rằng ta khi nhục ngươi.” Đi ra ngoài, ngày đầu tiên hắn sửa miệng tự xưng thành “Ta” mà không phải “Cô”.

Hứa Từ lúc này mới không tình nguyện đứng lên, áp sát quần áo trên người, phủ mạnh áo ngoài “phạch” lên người, che mặt đỏ bừng bĩu môi, “Chủ tử, ngươi còn chê cười ta. Ta đường đường là nam nhi bảy thước, lại bị một bà lão kéo đến tận đây, Tiểu Từ xấu hổ đến nỗi muốn tìm hố chôn mình.”

Lý Hạo Sâm nhìn động tác này của Hứa Từ, trong con ngươi sâu thẳm đen tối khó lường.

Bộ dáng này của Hứa Từ, sao lại đáng yêu thế chứ?

Hắn không nhận ra liếm liếm môi khô khốc, ho khan một tiếng, tìm về thanh âm của mình, “Bà lão kia phát bệnh, bắt ngươi không buông không phải ngươi sai. Huống hồ ngươi và ta đều là nam tử, lộ vú ngực cũng là bình thường, có gì đáng xấu hổ.”

Hứa Từ thấy thái tử điện hạ nói nghĩa chính ngôn từ, hoàn toàn không cảm thấy hứng thú với mình để trần thân trên nửa ngày vừa rồi, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng lại có đôi chút chua chát.

Thư thái là thái tử chưa từng phát hiện tâm tư méo mó của cậu, chua chát cũng là thái tử điện hạ chưa từng có nửa phần tâm tư với mình.

Mới vừa nãy cậu xác thực bị Hoàng đại nương dọa, cuống cuống đến mất cả tâm thần.

Nhưng sau khi thái tử đến, cậu dĩ nhiên khôi phục lại.

Vừa rồi tỉnh tỉnh mê mê, thẹn thùng đến cả quần áo cũng không dám chỉnh lý, hoàn toàn là cậu cố ý làm.

Cậu hạ vốn gốc, không biết xấu hổ không cần da mặt tính thái tử điện hạ, biểu tình tư thế mặc dù đắn đo tuy không được vị, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Nào biết lại bị thái tử điện hạ không hiện núi không lộ nước, tứ lạng bạt thiên cân liền kéo chuyện này đi.

Trời xanh, thái tử điện hạ bây giờ tựa hồ hoàn toàn không cảm thấy hứng thú với mình, làm sao đây?

“Chủ tử còn không biết xấu hổ chê cười ta, nếu không phải có người vội vã tìm người, ta sao sẽ bị giam ở chỗ Hoàng đại nương.” Hứa Từ tà mị nhìn Lý Hạo Sâm, tức giận nói.

Lý Hạo Sâm định lực rất mạnh, lúc này đã bình tĩnh như thường, “Nga? Chuyện gì vội vàng như thế?”

“Chủ tử, qua hai tháng nữa liền là nước bạn đến triều năm năm một lần, ngài còn nhớ không?” Vừa nghe nói tới chính sự, Hứa Từ sắc mặt nghiêm chỉnh, hỏi.

“Đúng là có chuyện này, ta ngược lại thật sự quên.” Nước bạn đến triều đều vào khoảng trung tuần (từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng) tháng sáu, năm năm trước, hắn chưa sang năm liền rồi kinh đi Bắc quan, màn thịnh yến kia cũng bỏ lỡ.

Bây giờ năm năm qua, lại không nghe người bên ngoài nhắc tới, hắn đâu còn nhớ.

Nếu không phải hôm nay nghe Hứa Từ nhắc tới, hắn thật đúng là không nhớ nổi còn có chuyện nước bạn đến triều này.

“Ta dự tính, một tháng sau, thái tử nhất định sẽ được Hoàng Thượng triệu về cung.” Hứa Từ nhảy xuống giường, đi đến cạnh bàn trà rót hai ly nước trà, chuyển qua một ly cho thái tử, “Ta còn nhớ rõ thi thể của thích khách ám sát ngài ở Đông Cung.”

Cậu nhấp ngụm nước trà nhuận nhuận cổ họng, nói tiếp: “Dọc theo đường đi bình yên không bị ngăn cản, nhưng trong lòng ta luôn lo sợ bất an. Chủ tử ngài nói, bây giờ ta không gặp thích khách, không chừng là vì lần này ta đến Dương Châu trên đường điệu thấp bí ẩn, hành tung chưa từng bị phát hiện. Nhưng nếu ở Dương Châu chặt đứt án oan của Hoàng đại nương, nhất định sẽ sáng tỏ thân phận, trên dưới Dương Châu không ai không biết.”

“Ta sợ khi trở về thích khách đã sớm mai phục trên đường, chỉ còn chờ chúng ta đi qua, ôm cây đợi thỏ, bắt ba ba trong rọ.”

Nhấp ngụm Tây Hồ Long Tỉnh nhẹ nhàng khoan khoái, thái tử điện hạ trầm ngâm một lát, có chút suy nghĩ, một lát mới nói: “Bọn họ nếu ôm cây đợi thỏ, chúng ta liền lặng lẽ chuồn mất. Chờ khi hồi kinh, chúng ta cho vài người đi trước mặc quần áo của chúng ta rầm rầm âm âm xuất phát. Chờ họ đi xa, chúng ta lại theo đường nhỏ hồi kinh.”

“Anh hùng thấy cùng kẻ sách, ta cũng có ý tưởng này, mới đặc biệt đến xin chỉ thị của thái tử điện hạ.” Hứa Từ trước mắt sáng lên, “Đầu tiên phải làm chính là trộm tìm vài người thân hình xấp xỉ với chúng ta.”

“Ân, ” Lý Hạo Sâm gật gật đầu, “Việc này cứ giao cho Nhan Tứ cùng A Ngưu đi làm đi.”

Lý Hạo Sâm vừa nhắc đến Nhan Tứ, Hứa Từ liền nghĩ đến Nhan Tứ bị bắt đi ép thành hôn, khẽ cười ra tiếng, “Tiểu Từ ngược lại còn có một chuyện muốn phiền toái chủ tử.”

“Người khách khí với ta làm gì, cứ nói đừng ngại.” Lý Hạo Sâm cũng chỉ hỏi Hứa Từ phiền toái hắn cái gì, ngay cả chút chân chờ cũng không liền mở miệng đáp.

“Nhan Tứ bị một cô gái lỗ thì thả tú cầu đập trúng, bị mạnh mẽ gạt tới cửa ở rể.”

Lý Hạo Sâm nghe vậy mày nhướn lên, khoe môi mang ra một tia cười nhẹ như có như không, “Lại có chuyện này.”

Hứa Từ lúc này mới nói nguyên nhân hậu quả Nhan Tứ bị bắt cùng tình trạng của La gia, còn có tất cả chuyện về Lâm Bách Phú vừa nãy dùng đậu vàng cạy miệng tiểu nhị mới có được cho thái tử nghe.

Thái tử kinh nghiệm sa trường, nhưng dù vậy, nghe đến mấy chuyện này, cũng có chút không lời đối đáp.

“Một thành Dương Châu thượng châu nho nhỏ, đúng là bộc phát quái tượng, mắt không vương pháp, còn nuôi ra loại súc sinh mắt không vương pháp này.” Hắn hai mắt lăm lăm, lạnh lùng hừ nói, “Người lưu lại trên đời cũng chỉ là một tai họa.”

“Nhan Tứ đi La phủ, theo lý giải của ta với hắn, sáng mai hắn liền có thể trở về. Nhưng nếu có gì ngoài ý muốn, lỡ như đến tối mai, hắn còn chưa trở về, Tiểu Từ hi vọng chủ tử có thể đồng ý cho ta đi cứu người.”

Lý Hạo Sâm gật gật đầu, từ chối cho ý kiến, “Tự nhiên, đến lúc đó ta cùng đi với người.”

Hứa Từ vừa nãy xấu hổ lung tung mặc xong quần áo, áo lót còn có chút rời rạc, Lý Hạo Sâm đưa mắt, liền nhìn thấy lồng ngực như ẩn như hiện của Hứa Từ. Bụng dưới chậm rãi ủa lên một cổ nhiệt ý, Lý Hạo Sâm lẩn hầu kết, mượn bàn tròn che giấu đem đùi phải chồng lên chân bên trái.

Hắn lấy tay nắm thành quyền, để ở trước miệng giả vờ khụ hai tiếng, “Trời cũng không còn sớm, người trở về nghỉ ngơi đi.” Đúng là hạ lệnh trực khách.

Hứa Từ còn chưa ở cùng thái tử đủ đâu, bây giờ bị thái tử đuổi ra, rất không bằng lòng, cũng không cung kính như ngày thường, tùy ý phát tay áo nói tiếng “Vậy chủ tử cũng hảo hảo nghỉ ngơi” liền đẩy cửa ra.

Cậu vừa ra khỏi cửa phòng, thái tử đột nhiên đứng lên, xông lên trước khóa trái cửa phòng.

Cười khổ nhìn phía bụng của mình, quần áo chỗ đó đã hơi hơi hở ra.

Ở trong cung gặp qua không ít mỹ cơ kiều nhan, tông quân năm năm, thậm chí có không ít kỹ nữ cởi hết tiến vào trong trướng của hắn câu dẫn hắn.

Ngược lại không phải hấp dẫn người bao nhiêu, chỉ là mấy kỹ nữ kia có tính toán khác.

Hắn thân phận cao quý đặc biệt, mấy kỹ nữ kia tính kế nếu có thể vào mắt hắn, sau này liền chỉ hầu hạ một mình hắn, bớt đi rất nhiều nam nhân khác tra tấn.

Khi một đám nữ nhân lay động nhảy nhót thân thể ở trước mắt hắn, hắn cũng chưa từng có nửa phần tâm tư bất lương, nhưng hôm nay chỉ nhìn da thịt Hứa Từ vài lần, hắn lại chịu không nổi.

Sao lại như thế?

Dù Hứa Từ chỉ là một đứa trẻ, nhưng cậu rõ ràng là nam tử.

Nếu Hứa Từ lúc này đi vòng vèo, nhìn thấy loại tình cảnh này, chắc chắn biết thái tử điện hạ cũng không phải thờ ơ cậu, mà chỉ là đang kìm nén.

Vừa nghĩ đến Hứa Từ, thiếu niên bị bà lão kéo quần áo xuống, bộ dáng đầy mặt xấu hổ quần áo nửa lộ lại lẩn nữa trần ngập cõi lòng, Lý Hạo Sâm nghe được trái tim mình nhảy bang bang rất nhanh, bụng dưới càng thêm khó chịu.

“Ân hừ” một tiếng, hắn một tay chống tường, một tay phát tiết.

Trong lòng nghĩ đến Hứa Từ mặt đỏ bừng lông mi loạn run, biểu tình ngượng ngùng. Hắn cắn chặt răng, trong lòng cười khổ, Hứa Từ tiểu yêu tinh.

...

Chấm dứt, Lý Hạo Sâm phút chốc xụi lơ ở dưới đất, sát thần đại nhân ngày thường làm người ta nghe tin đã sợ mất mật, bây giờ giống như một con chim cút ỉu xù dựa ở sát tường, hai mắt tan rã.

Hắn che mặt, dồn sức đập tường, Tiểu Từ ngây ngô hồn nhiên, ta lại dơ bẩn xấu xa như thế, lại nghĩ đến cậu để thủ ***.

Nếu bị Hứa Từ biết, không biết sẽ đối đãi với hắn vị thái tử điện hạ luôn luôn sùng bái như thế nào.

Tiểu Từ nhất định sẽ không tha thứ cho hắn, không chỉ coi hắn như người điên, còn sẽ trốn hắn ra xa xa.

Khuôn mặt tuần cửu kiên nghị của Lý Hạo Sâm có khe nứt, vạn không thể như thế, hắn tuyệt không thể để cho Hứa Từ phát hiện tâm tư xấu xa của hắn.

Thái tử điện hạ quyết định như thế, khổ cho hai người người truy ta đuổi, ghen khuất khó chịu một đoạn thời gian.

Cho nên nói, tiểu tử đừng giả vờ thuần khiết, vờ thuần khiết sẽ bị sét đánh. Chính vì Hứa Từ biểu hiện với thái tử điện hạ quá mức thuần túy trong veo, làm thái tử luôn cho rằng cậu là một tiểu nhân nhi không lớn lên. Đăng bởi: admin

27. Chương 27

Hôm sau, Hứa Từ sáng sớm thức dậy, đẩy cửa ra ngoài lười biếng đuổi lưng ngáp một cái, liền thấy Nhan Tứ từ trong phòng đi ra.

Thì ra đêm qua Nhan Tứ chưa đợi đến ngày thứ hai, liền trốn về.

Do sắc trời đã muộn, hắn không kinh động bất kì ai, lặng lẽ về phòng mình nghỉ ngơi đi.

Nhan Tứ hơi hơi gật đầu với Hứa Từ, dưới ý bảo của Hứa Từ, cùng vào phòng Hứa Từ.

Trong phòng, Hứa Từ xoa xoa mi tâm nói: “Hôm qua A Ngưu khóc chạy về.”

“Ha ha, sớm nên cho hắn một cái giáo huấn.” Nhan Tứ nhún nhún vai, bĩu môi nói, “Một lòng một dạ chỉ muốn xem nào nhiệt, sớm muộn gì cũng gặp chuyện xấu, dọa hắn một chút cũng là có ích vô hại.”

Hứa Từ bất đắc dĩ cười: “Nói đi, người ở La gia có phát hiện gì?”

“Thật là có phát hiện, ta hôm qua vốn đã có thể rời đi ngay tại chỗ, nhưng lại nghe được lời người bên ngoài nên dừng lại cước bộ.”

“La gia này làm giàu nhanh đến làm người lú lờ”, mày kiếm anh tuấn của Nhan Tứ hơi nhíu, “La gia vốn dĩ mua đi bán lại vải vóc mà sống, cũng chỉ là nhà người phổ thông tầm thường. Nhưng sau khi vị đại tiểu thư của La gia sinh ra một nữ nhi, đường tiền tài của La gia có thể nói là như chẻ tre. Bảy năm trước, La gia từ trong tay nha môn lấy được phiếu dẫn muối quan, từ bố thương (thương nhân bán vải) một giới nhảy thành muối thương (thương nhân bán muối) Dương Châu.”

“Cốc cốc cốc”, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Hứa Từ ngừng thanh âm Nhan Tứ, cách ván cửa hỏi, “Người nào?”

“Hắc hắc, gia, tiểu nhân đưa nước rửa mặt đến cho ngài đây.”

Thì ra là tiểu nhị khách sạn, Hứa Từ cho Nhan Tứ nấp ở sau cạnh giường, mới mở nửa cửa. Cũng không để tiểu nhị vào cửa, Hứa Từ lười biếng đuổi eo nhận bồn đồng, trực tiếp vẩy lui hắn: “Nơi này không còn chuyện của ngươi, đi xuống đi.”

Thấy khách quan đuổi người, tiểu nhị cũng không ở lâu, trực tiếp liền bỏ đi.

Hứa Từ đặt bồn đồng ở trên giá, trong nước phản chiếu ra một thụ nhan tuần mỹ.

Cậu vén lên cổ tay áo màu trắng, tùy ý liếc Nhan Tứ đi ra từ phía sau nói, “Là cầu kết nghiệp quan?”

“Không chỉ như vậy.” Nhan Tứ lắc đầu, dừng một chút, chần chờ hỏi, “Chủ tử có từng nghe nói qua ‘ngựa gầy Dương Châu’?”

Từ này hắn luôn do dự có muốn nói cho Hứa Từ hay không, chung quy Hứa Từ mới mười lăm tuổi, thế sự chưa thông, hắn cảm thấy từ này có chút bẩn tại Hứa Từ.

“Ngựa gầy Dương Châu?” Hứa Từ vén tay áo lên, a, ngựa gầy Dương Châu, cậu sao lại không biết, chỉ là không nghĩ tới ‘ngựa gầy Dương Châu’ thì ra là đã xuất hiện vào lúc này.

Kiếp trước cậu làm thừa tướng địa vị cao, không ít quan viên từng đưa nữ nhân cho cậu tới hối lộ cậu.

Cậu không thích nữ sắc, mấy giai nhân bị dạy dỗ xong liền bị cậu ném hết vào trong phòng bếp, cho đầu bếp nữ nhà cậu đánh thủ hạ.

Mấy nữ tử đó phần lớn đến từ Dương Châu, gọi chung là “ngựa gầy Dương Châu”. Ngựa gầy Dương Châu kỳ thật chính là luyện sủng cao cấp, các nàng phần lớn là hài tử của gia đình nghèo khổ, bị buôn người mua, đặc biệt mời ma ma dạy dỗ.

Đợi đến độ tuổi thích hợp, liền bị bán cho thương nhân có tiền làm tiểu thiếp của người ta.

“Ngựa gầy Dương Châu” cũng không phải xưng hô hay gì, địa vị của các nàng chỉ tốt hơn nô lệ một chút.

Đặc điểm của mấy nữ tử đó phần lớn là vì dáng người nhược liễu phù phong, eo nhỏ đủ ôm, cầm kỳ thư họa, nữ hồng trù nghệ mọi thứ tinh thông.

Tuy sau này trở thành thiếp thất của người nhà giàu, hơn nữa văn nghệ song toàn. Nhưng do địa vị thấp, sau khi bị mua cũng chỉ làm công cụ phát tiết, suốt ngày bị người áp ở dưới thân phát tiết.

Nhiều người qua đời nhìn không nổi loại nữ nhân lấy sắc thị nhân này, coi đây như là súc sinh bị cưỡi ở dưới thân.

Lại do thân hình nhỏ gầy không xương, làm các nàng bị đặt cho cái xưng hô không hề đáng tôn nghiêm “ngựa gầy Dương Châu” này.

Hai mươi năm sau ngựa gầy Dương Châu đã là danh tiếng lan truyền thiên hạ, là đối tượng mà người giàu có tranh đoạt cất chứa.

Sau mấy năm, quan to quý nhân nhìn nữ tử đầy đặn quyến rũ nhiều, dần dần bắt đầu phiền chán, lại bắt đầu thích nữ tử tương đối gầy, diêm dâm đáng yêu, eo nhỏ đủ ôm nhu nhược không xương.

Ngựa gầy Dương Châu bởi vậy mà thanh danh lan truyền lớn, bị thương nhân tranh đoạt.

Mọi người quan trường cũng có nhiều lòng tham, nhưng do ngựa gầy Dương Châu thanh danh không tốt, bọn quan viên không dám mua người lộ liễu.

Nhưng đây cũng không trở ngại họ hưởng dụng, chung quy vẫn có không ít thương nhân sẽ nghĩ mọi biện pháp lấy lòng quan viên.

Cậu làm thừa tướng mấy năm, trong triều đã đã bộc phát rối loạn, sa đọa nghiêm trọng.

Tứ hoàng tử một lòng thống nhất tám nước, không để ý tới triều chính.

Đại Diệu quốc hằng năm chinh chiến tứ phương, dựa vào thuốc nổ cay độc mà hiếm khi thua trận, nhưng hậu phương cung cấp cũng đã hơi có vẻ mệt mỏi.

Vương Triều Đại Diệu nhìn như đạt tới thời kỳ phồn vinh cường thịnh, kỳ thật sớm đã bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa.

Chỉ sợ nếu qua thêm mấy năm, tứ hoàng tử liền trở thành vị vua mất nước.

Cho rằng Hứa Từ không biết “ngựa gầy Dương Châu” là gì, Nhan Tứ chậm rãi giải thích: “Dương Châu nhiều mỹ nữ, thế nhân đều biết. Trong thành Dương Châu phồn hoa xao động, ca múa mừng cảnh thái bình. Tạo nên rất nhiều đam mê kỳ quái của người giàu có, tỉ như Lâm Bách Phú. Có vài người giàu có quan viên không thích người ngực bự mông phì, chỉ thích yếm gầy eo nhỏ.”

“Vì thế liền có buôn người mua nữ đồng chung quanh, đố bụng này, dạy nghệ này, dạy lễ này. Sau khi dạy dỗ các nàng thành quý nữ nhược liễu phù phong, lại bán giá cao cho mấy người này, bên trong kiếm lời rất nhiều.”

“Mấy nữ tử đó bị hại, nhìn như bộ dáng của tiểu thư khuê các cao quý, nhưng lại không bị coi như là người, chỉ là người mà bọn nhà giàu mua dùng để phát tiết độc chiếm.” Nghĩ nghĩ, Nhan Tứ vẫn nói lại lịch của

“ngựa gầy Dương Châu”, Hứa Từ tuổi tuy nhỏ, nhưng đã ở quan trường, cần phải học tiếp nhận thể đạo dơ bẩn, “Vị đại tiểu thư của La gia này, chính là một vị ‘ngựa gầy Dương Châu’.”

“La viên ngoại làm hoạt động buôn người từ sớm, ông ta vốn lui tới ở nông thôn, lấy buôn bán nô lệ mà sống. Một lần ngẫu nhiên có cơ hội, ông ta nghe nói thương phẩm ‘ngựa gầy Dương Châu’ này, liền bắt đầu vơ vét nữ đồng dung mạo xinh đẹp chung quanh, đưa đi nhốt trong lầu các ở nông thôn, mời ma ma dạy dỗ ngày đêm.”

“La viên ngoại suốt ngày chạy muối thương ở trấn nhỏ huyện lệnh, quan muối chung quanh, tận dụng triệt để đem nữ tử đã được dạy dỗ tốt ra giá cao chào hàng cho bọn họ, bởi vậy kiếm được không ít bạc, liền rời khỏi nông thôn ở Dương Châu mở một cửa hàng vải vóc.”

“Ngựa gầy Dương Châu cũng chia ra làm đủ loại, vị ngựa gầy Dương Châu La đại tiểu thư này, chỉ là một ngựa gầy hạng ba. Không chỉ tuổi có chút lớn, dung mạo cũng không tính xinh đẹp. Nhưng may mà khuôn mặt nàng thuần khiết vô hại, tuy đã hai mươi lại nhìn giống tiểu cô nương mười sáu mười bảy, cầm kỳ thư họa cũng đều thượng giai.”

“La đại tiểu thư vài lần không bị bán ra, La viên ngoại đơn giản liền đặt nàng ở trong cửa hàng giúp đỡ, tính sau này bán nàng đến thanh lâu. Nhưng không khéo là trong khoảng thời gian giúp đỡ này, bị Lâm Bách Phú nhìn trúng.”

“La viên ngoại khôn khéo, xem việc này ở trong mắt, nhớ ở trong lòng. Ngựa gầy của ông đều giấu ở trong lầu các, người bên ngoài chưa từng gặp nhiều. Mà ông lại mới từ người môi giới lên lút chuyển thành thương nhân ở mặt ngoài không lâu, lại giả tạo thân phận, ít có người quen biết ông.”

“La viên ngoại tương kế tựu kế, đơn giản nói dối ngựa gầy này là đại nữ nhi của mình —— La gia đại tiểu thư. Nói là vị hôn phu chết sớm, bởi vậy kéo dài thời gian kết hôn.”

“Trong âm thầm, La viên ngoại lại mệnh La đại tiểu thư sử dụng chiêu thức cả người, nhất định phải khiến Lâm Bách Phú thực tủy biết vị. La đại tiểu thư e ngại thủ đoạn của La viên ngoại, không dám không theo.”

“Quả nhiên không qua mấy ngày, La đại tiểu thư liền bị Lâm Bách Phú làm bẩn ở trong phòng, La viên ngoại “vừa vặn” bắt kẻ thông *** ở giường. Dưới kế liên hoàn này của La viên ngoại, triệu để đùa bỡn Lâm Bách Phú trong bàn tay. Lâm Bách Phú thực tủy biết vị, không rời khỏi La đại tiểu thư, vài lần muốn nạp nàng làm thiếp, lại nhiều lần bị La viên ngoại bác bỏ. Lâm Bách Phú bất đắc dĩ, liền thường thường chạy đến La phủ.”

“Không qua một năm La viên ngoại liền lấy được quyền mua bán muối quan, được dẫn muối, trở thành một vị muối thương.”

“Từ nay về sau Lâm gia cùng La gia cấu kết nghiệp quan, nâng cao giá muối, kiếm lời từ giữa.”

“Ngắn ngủi bảy năm, La gia từ một nhà bình thường nho nhỏ nhảy lên thành cự phú Dương Châu.”

Nhan Tứ nói suốt một khắc, trong lúc đó uống hết một bình trà.

Hứa Từ nghe đến trợn mắt há hốc mồm, nghẹn họng nhìn trần trời, vẫn đứng ở đằng kia, nửa kéo tay áo, trên mặt vẫn là biểu tình khiếp sợ, mặt cũng quên rửa.

Qua hồi lâu, Hứa Từ mới tìm về thanh âm của mình, “Mấy chuyện này ngươi biết từ đâu?”

“A, là La đại tiểu thư tự mình nói cho ta, ” Nhan Tứ châm biếm một tiếng, “La viên ngoại tính hết mưu kế, ngàn tính vạn tính, lại không tính đến ngựa gầy mình nuôi sẽ có một ngày phản phệ.”

“La đại tiểu thư này từ sau khi sinh con, tâm tư liền bắt đầu chuyển động quanh con.”

“Lâm Bách Phú bởi vì chuyện của nữ nhi Hoàng đại nương mà bị cầm chân, không thể ra cửa liền sai hạ nhân đưa La đại tiểu thư đến Lâm phủ làm mình sung sướng. Lâm Tri Phủ biết La gia sinh nữ nhi cho nhi tử của ông ta, liền mở một con mắt nhắm một con mắt với việc này.”

“Nhưng chính thê của Lâm Bách Phú lại không chịu, nàng ở sau lưng hành hung La đại tiểu thư một trận, còn đoạt đi nữ nhi bảo bối của La đại tiểu thư.”

“Chính thê kia vốn chỉ tính nhốt nữ nhi của La đại tiểu thư mấy ngày để hù dọa La đại tiểu thư, nào biết nữ nhi này không biết sao lại ngã vào trong hồ nước chết đuối.”

“Chính thê của Lâm Bách Phú là đích nữ thứ ba của nhị phẩm Dương Châu Đô Đốc, không ai dám đắc tội.”

“La viên ngoại vì tránh mũi nhọn, giấu tai mắt người, liền tính toán tìm một thằng ngốc tới cửa ở rể để tiêu tan ghen ghét của thê tử Lâm Bách Phú, lúc này mới có trận thả tú cầu chọn rể hôm kia.”

“Mà La đại tiểu thư vì con gái yêu chết mà đã sớm thân tâm mệt mỏi, sinh ra tâm phản loạn, tính toán đồng lâm, giăng lưới cá chết lưới rách hai nhà, vì nữ nhi báo thù. Nhưng nàng cả ngày bị nhốt ở trong nhà, mấy hạ nhân hầu hạ nàng cũng đều là tâm phúc của La viên ngoại, căn bản không thể tránh được, đã có chút chớ cùng rút giậu.”

“Hôm qua nàng vừa thấy ta liền tìm cách sai tất cả hạ nhân đi, dùng dùng liền nói những lời này cho ta nghe. Nàng cũng không phải tổn tâm tư cầu ta giải cứu, nàng chỉ là muốn phản kháng an bài của La phủ, ép ta rời đi. Nhưng sau chuyện này La viên ngoại sao chịu để ta rời đi, ta liền nói dối là mình bị bệnh hoa liễu.” Nói đến đây Nhan Tứ đỏ mặt, xấu hổ cười cười, “Đương nhiên lão đại, ta không bị bệnh hoa liễu gì cả a.”

“Nghe người nói thế, tâm tư Lâm phủ thật là không nhỏ, ” Hứa Từ cười một tiếng, từ khiếp sợ lấy lại tinh thần.

Cậu dứt khoát buông xuống tay áo, cũng không đi rửa mặt, nhấc chân qua một mông ngồi đối diện Nhan Tứ.

Cậu đổ ấm trà, phát hiện ấm trà đã rỗng, liền nhăn mi liếm liếm môi khô khốc nói “Ta đếm cho người, một Tri Phủ Ngũ phẩm nho nhỏ, thê tử của nhi tử ông ta là đích nữ thứ ba của nhị phẩm Đô Đốc; mà đích nữ nhỏ nhất của ông ta, giờ là vương phi của Cung thân vương.”

“Ha ha, thật là bối cảnh hùng hậu, không cho phép khinh thường a.” Hứa Từ lại nói, “Nhà Lâm Tri Phủ dám hỏi quan trường cũng cố thể lực, cấu kết nghiệp quan mưu cầu tiền tài, làm việc bất hợp pháp trái pháp luật, tham ô hủ bại, cường nhục dân nữ, bao che phạm nhân. Liệt kê ra từng việc này, việc xấu loang lổ, cực kì dơ bẩn, tội không thể tha, đã đạt tới tử tội.”

“Cũng khó trách Lâm Tri Phủ ở Dương Châu làm mưa làm gió nhiều năm lại không thấy quan viên buộc tội ông ta.”

“Chỉ sợ là nhiều năm qua, Lâm phủ sớm đã cấm rễ ở đây, căn cơ thâm hậu, mạng lưới quan hệ phòng thủ kiên cố. Dương Châu càng sâu thậm chí quan viên thương nhân của Giang Nam đạo tụ thành một mạch, quan lại bao che cho nhau, hoàn hoàn cùng khuôn, quan viên hiểu rõ tình hình sớm đã bị hạ lệnh ngầm miệng.”

Nhan Tứ chỉ cảm thấy trán đau: “Chủ tử, xem ra chúng ta nhận một khoai lang phồng tay rồi. Nếu xử lý Dương Châu Tri Phủ, thì sẽ rút giầy động rừng.”

“Không sao,” Hứa Từ bóp trán lấy ngón giữa xoa nắn, cười nói, “Chuyện cuối cùng sẽ có chuyển cơ, nếu thật sự không giải được, chúng ta cũng có thể giải quyết nhanh chóng, trực tiếp bẩm báo Hoàng Thượng, để ông khai đao.”

Hứa Từ nghĩ nghĩ lại nói: “Đợi lát nữa người bẩm báo tất cả việc đã nói sáng nay cho thái tử điện hạ một lần, nhìn hần định đoạt thế nào lại nói.”

“Hảo, vậy Nhan Tứ cáo từ trước.” Nhan Tứ nghe ra trong lời Hứa Từ có ý đuổi người, liền đứng lên vái chào Hứa Từ một cái, rời khỏi phòng.

Nhan Tứ đi ra khỏi cửa phòng, Hứa Từ mới lần nữa đứng lên, xắn tay áo tiếp tục súc miệng rửa mặt.

Tuần nhan trong bồn bị tay bạch ngọc vói vào đánh tan, theo gợn sóng nhộn nhạo tản ra. Cậu ngâm mặt ở trong bồn đồng, trong lòng trăm chuyển ngàn hồi.

Kiếp trước thái tử điện hạ vẫn chưa phát hiện nhiều cong cong vẹo vẹo bên trong như vậy, hần sau khi đến Dương Châu chỉ giam giữ Lâm Bách Phú cường nhục dân nữ, chưa từng giết người này, chỉ lấy tội gian ***

phán Lâm Bách Phú ngồi tù mười năm.

Tuy nói hả hê lòng người, nhưng chưa từng lay động căn cơ Lâm phủ.

Khi cậu bị nhận mệnh làm Dương Châu thứ sử, thái tử từng nói qua với cậu là cảm thấy muối thương Dương Châu có kỳ quái, bảo cậu cẩn thận làm việc.

Thái tử lúc trước muốn tiếp tục tra rõ muối thương, đúng lúc gặp thịnh điển nước bạn đến triều, bị triệu về cung. Sau đó tính đợi thịnh điển chấm dứt mới tiếp tục trở về điều tra, lại bị thương ở trên đường.

Thái Khang để vì chuyện thái tử bị ám sát trên đường về mà cực kỳ chán nộ, mệnh thái tử an tâm ở Đông Cung dưỡng thương, không đi làm chức Giang Nam đạo thứ sử nữa.

Việc này liền đầu voi đuôi chuột, cứ thế từ bỏ, chưa từng bị nhắc tới nữa.

Cậu kiếp trước vô tri vô giác, vì cầu tự bảo vệ, hòa mình với Dương Châu Tri Phủ, chưa bao giờ biết bọn họ lại là dơ bẩn bỉ ổi như thế, có thể nói là đã phai mờ nhân tính.

Cậu một đường đi tới, không ngừng phủ định kiếp trước, vứt bỏ quá khứ; đồng thời xem kỹ bản thân, cố gắng đạt tới làm một hiền thần lương tử xứng đôi với thái tử điện hạ.

Nhưng việc này gây chuyện quá nhiều, cậu lại có chút chần chờ.

Rút giây động rừng, nếu muốn làm, Lâm Bách Phú, Lâm Tri Phủ, La gia, Dương Châu Đô Đốc này đều liên lụy ở bên trong, chỉ sợ ngay cả Cung thân vương cũng có khả năng bị liên lụy.

Tình thế của thái tử bây giờ hơi có khởi sắc, nếu tra thêm, cũng không phải đùa giỡn. Có lẽ thật nên nhắc với thái tử, để Thái Khang để đến đánh trận này. Đăng bởi: admin

28. Chương 28

Mặc Dạ ngày hôm trước cưới bảo mã Đạp Viêm của Lý Hạo Sâm suốt đêm đi đường tắt hồi kinh, đem mật tin của thái tử điện hạ mang cho Thái Khang để. Nếu ra roi thúc ngựa, từ Dương Châu đến Kinh thành bốn ngày bốn đêm liền tới.

Ngày này cách ngày tranh cử vua Mỗ Đơn còn hai ngày, Lý Hạo Sâm cố ý đi trên đường ngầm điều tra, thị sát dân tình.

Mấy người bàn bạc, liền lưu A Ngưu lại trông coi Hoàng đại nương thường xuyên phát bệnh, Hứa Từ, A Tứ, Công Tôn Ngự theo hầu hạ ở bên thái tử điện hạ.

Trên ngã tư đường náo động, người đến người đi, tiếng hét to tiếng rao hàng liên tiếp, vô cùng náo nhiệt.

Do thi đấu Mỗ Đơn tiên tử, trên đường cái bán đồ nhiều là đồ dùng của nhà cô nương, son phấn, gương đồng trăm cái, vòng ngọc trăm cái, rực rỡ muôn màu, đáp ứng không xuể.

Còn có một ít người ở ven đường bày rất nhiều Mỗ Đơn nở ra xinh đẹp, mắng lớn mắng lớn hoa phú quý ngay ngắn chỉnh tề đặt ở ven đường, hình hình , đủ mọi màu sắc, tranh nhau đoạt điểm.

Hoa đó phần lớn là hoa thương (thương nhân bán hoa) từ nông thôn mang đến Dương Châu, tính mượn tiết Mỗ Đơn này mà nhanh chóng kiếm được một bút.

Cho nên Mỗ Đơn tuy dễ nhìn, nhưng cũng không phải cực phẩm gì.

Lý Hạo Sâm đi trước nhất, đánh giá bốn phía một lát, nghiêng người dán bên tài Hứa Từ, chớp mũi nháy mắt tràn đầy hương vị tươi mát của Hứa Từ, không khỏi có chút tâm viên ý mã.

Hắn bình tĩnh tâm thần, ở bên tai Hứa Từ phun hơi nóng nói nhỏ: “Chỉ nhìn đường phố ồn ào náo động này, còn náo nhiệt hơn Kinh thành mấy phần, thành Dương Châu thật không hổ là đệ nhất Thương Châu của Đại Diệu quốc.”

Hơi thở ấm áp phun trên lỗ tai mẫn cảm, Hứa Từ cả người khẽ run lên, mang tai không tự chủ được nhiễm lên một tia đỏ ửng.

Cậu vôi vàng quay đầu, lại bởi vì biên độ quay quá lớn, môi suýt nữa chạm cằm thái tử điện hạ, không khí giữa hai người nhất thời xấu hổ vạn phần, Hứa Từ có loại xúc động đào hầm tự chôn.

“Chỉ là bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa mà thôi, ở mặt ngoài là đệ nhất Thương Châu, chỉ sợ ở chỗ tối cũng là đệ nhất ác châu.” Ho khan hai tiếng che giấu không khí xấu hổ, Hứa Từ nhỏ giọng trả lời.

“Ân, xem xem đi. Ta cũng không thể chỉ nghe lời phiến diện từ người khác, đối với chuyện của Lâm Tri Phủ, còn phải tra xét nhiều hơn.” Trong mắt Lý Hạo Sâm nhiễm lên tiểu ý, khéo mắt đảo qua người qua đường xô đẩy phía sau, nhanh chóng kéo Hứa Từ qua dán lên trước ngực mình, ôn nhu nói, “Cẩn thận, phía sau có người.”

Toàn bộ nửa người trên dán lên Lý Hạo Sâm, hai má Hứa Từ không khỏi hồng hồng như đóa hoa đào phấn nộn kiều diễm.

Cậu cả người cứng ngắc, sợ bị Lý Hạo Sâm phát hiện dị trạng, liền giống như con gà mái bắt sâu cúi thấp đầu, ngập ngừng nói: “Chủ tử nói có lý, phải nên như thế, là Tiểu Từ suy xét không chu toàn.”

Lý Hạo Sâm cảm nhận thân thể gầy ốm áp của thiếu niên trong lòng, nhận thấy được đối phương cứng ngắc, trong lòng thở dài, hơi mang vô thức.

Hắn buông ra tay bảo vệ phía sau lưng Hứa Từ, do sợ tiết lộ cảm xúc mà ngữ khí có vẻ lãnh ngạnh: “Lại đi dạo chung quanh đi, người phải cẩn thận chút, hảo hảo đi theo cạnh ta đừng đi lạc.”

Cánh tay nhẹ nhàng, Hứa Từ tươi cười hơi mang đắng chát, “Vâng, chủ tử.”

Nhan Tứ cùng Công Tôn Ngự phía sau sớm đã quen hai người động chạm nhau, chưa phát hiện ra điều gì.

Giờ hai người họ nhắm mắt theo đuôi đi theo sau Lý Hạo Sâm cùng Hứa Từ, Nhan Tứ cũng tốt miễn cưỡng thì có thể hào hứng. Nhưng Công Tôn Ngự là một võ nhân, từ trước đến nay không thích hoa hoa cỏ cỏ, vàng bạc trang sức cái gì, một đường đi mà có chút cảm thấy không thú vị, trong lòng đã diễn luyện Công Tôn thương mười mấy lần.

Lý Hạo Sâm cùng Hứa Từ tuy nói sống vai mà đi như trước, nhưng Hứa Từ bây giờ sắc mặt vẫn như cũ có chút đỏ ửng, liền cố ý thả chậm bước chân, đặt mình ở vị trí bên phải phía sau thái tử điện hạ, cúi đầu im lặng cùng thái tử điện hạ.

Hứa Từ trong bạn cùng lứa cũng không thấp, tương phản rất là cao gầy, nhưng Lý Hạo Sâm cao lớn cường tráng, cao hơn Hứa Từ một cái đầu còn dư. Đến nay Hứa Từ cúi đầu, hẳn liếc ra sau thì chỉ nhìn thấy mái tóc đen sáng bóng của Hứa Từ.

Từ ngày hắn nghĩ tới Hứa Từ để thủ ***, Lý Hạo Sâm lại hàng đêm mơ thấy Hứa Từ.

Trong mơ Hứa Từ nhu thuận nghe lời, trên người trải rộng hồng anh, mị nhân như tơ, rên rỉ liên tục, tùy hắn trêu đùa.

Hắn mỗi khi đều sung sướng một đêm trong mơ, ngày thứ hai đứng lên giữa hai chân dính bẩn một mảnh.

Lý Hạo Sâm dù chưa trải qua việc đời, nhưng cũng không phải người vụng về vô tri.

Mười chín năm qua hắn chưa bao giờ mộng xuân qua, nhưng từ sau ngày nhìn thấy bộ dáng Hứa Từ xấu hổ, trong mơ hắn hàng đêm sênh ca, đối tượng đều là Hứa Từ, đây thật làm hắn kinh hãi đảm chiến.

Trước kia sủng ái Hứa Từ, là vì yêu thích tính cách của cậu.

Loại yêu thích này khác với yêu thích thuộc hạ đặc lực, cũng càng cao hơn sủng ái đệ đệ muội muội.

Hắn coi Hứa Từ thành châu báu mà thật cẩn thận đối đãi, nhưng bảo vật dù sao cũng là vật chết, băng băng lạnh lạnh, không có tư tưởng.

Nào giống Tiểu Từ linh động khả ái, ấm áp mềm mại.

Phải nói xác thực hơn, hắn xem Hứa Từ như yêu sủng, yêu sủng chỉ thuộc về mình, nhân nhi đặt trên đầu trái tim. Tình cảm hắn đối với Hứa Từ, cũng không phải loại tình yêu nam nữ ích kỷ.

Hắn coi Hứa Từ là duy nhất, đời này hắn chỉ sủng một mình Hứa Từ. Trên thế giới này, cũng sẽ không có người nào, có thể được hắn không oán không hối, vĩnh viễn sủng ái không có điểm mấu chốt như Tiểu Từ.

Hắn có thể đem tất cả sủng ái của mình cho Tiểu Từ, mà không cảm thấy phiền chán, ngược lại là vui sướng không thôi.

Khi Tiểu Từ quyến luyến ủy khuất rúc vào trong lòng hắn tìm kiếm an ủi, hắn chẳng những thấy Tiểu Từ yếu đuối, ngược lại vì có thể trở thành nơi duy nhất Hứa Từ dựa vào mà cảm thấy mỹ mãn.

Năm năm trước, hắn nhiều lần sủng ái Hứa Từ, nhưng chưa bao giờ sinh ra bất cứ suy nghĩ không an phận nào với cậu. Năm năm không gặp, Hứa Từ đã không phải là tiểu bao tử nhỏ nhỏ lùn lùn năm đó, ngược lại trưởng thành thành một thiếu niên thân tư thanh nhã, thanh tú hăng hái.

Ngày đó hắn thắng trận về kinh, Hứa Từ liền đứng trong mọi người, một thân hồng y cao cao mà đứng, tựa như mặt trời trên trời, vô cùng chói mắt.

Nháy mắt nhìn thấy Hứa Từ, trong mắt hắn tràn đầy kinh diễm, trong lòng đối với việc chưa từng chứng kiến Tiểu Từ trưởng thành trong năm năm mà có chút phần uất.

Trong năm năm này, Hứa Từ khỏe mạnh trưởng thành, không chỉ thân hình đồi lớn, ngay cả thanh danh cũng rất là cải thiện, ở phố đông Kinh thành càng được người miệng miệng tương truyền, khen ngợi là người lương thiện.

Mười tuổi đến mười lăm tuổi biến hóa quá lớn, hắn lại không có duyên chính mắt nhìn thấy, chỉ có thể từ miêu tả của người bên ngoài mà mới biết được một hai, thật đáng buồn.

Sau khi cùng Hứa Từ sống chung, trong lòng luôn có loại cảm giác khác thường, đều bị hắn lấy lý do nhiều năm không gặp để dẫn qua, chưa từng để ở trong lòng.

Cho đến ngày hôm trước nhìn thấy bộ dáng Hứa Từ xấu hổ như vậy, hắn cuối cùng cũng biết phần khác thường kia là loại cảm tình gì. Hắn lại trong bất tri bất giác, sớm sinh ra khởi niệm với Hứa Từ...

Sau bữa sáng hôm qua sáu người cùng ở phòng hắn mật đàm manh mối Nhan Tứ có được, vốn là trường hợp nghiêm túc quan trọng, hắn lại nhịn không được đi nhìn Tiểu Từ.

Sau khi bàn bạc xong phái Mặc Dạ đi hoàng cung thỉnh chỉ, hắn càng không thể cứu vãn, nhanh chóng sai mấy người đóng lại cửa phòng.

Hai ngày này Lý Hạo Sâm nhốt mình trong phòng, nghĩ kỹ mình đối với Hứa Từ đến cùng là loại cảm tình gì. Nhưng dù có tự hỏi thế nào, đáp án tính ra đều là hắn sinh ra tình ý nam nữ với Hứa Từ.

Biết được điều này trong lòng Lý Hạo Sâm rối rắm vạn phần, vừa vui vừa lo.

Vui là nghĩ đến Hứa Từ một nhẵn mày cười, ngực liền bành trướng tràn đầy nhiệt ý.

Lo là Hứa Từ đơn thuần, chưa từng tiếp xúc qua yêu thích Long Dương, tùy tiện xuống tay, sợ sẽ dẫn đến phản cảm.

Hai người có tâm sự, một đoạn lộ trình sau đó, đều nghĩ đến tâm sự không nói lời trao đổi nhiều.

Mấy người gian nan xuyên qua đám người náo động, cuối cùng là đi tới quảng trường lớn ở trung tâm thành Dương Châu, đây chính là nơi hai ngày sau chọn ra vua Mẫu Đơn cùng Mẫu Đơn tiên tử.

Trước mắt trong quảng trường này đã dựng một tòa lôi đài rất lớn, lôi đài dùng vải lụa đỏ tươi trải ra, thật là xa xỉ. Trên lôi đài, đã ngay ngắn sắp mấy cái bàn cao ra hàng ba hàng bốn, dùng để đặt chậu hoa.

Giữa mấy cái bàn ước chừng có cự ly bốn năm bước, không xa không gần, vừa vặn có thể hiện ra mỗi bồn hoa ở trước mắt mọi người, được mọi người thu hết vào đáy mắt, cùng thưởng thức.

Mấy người đều không hứng thú gì với cái này, liền không tính tiếp tục ở lại xem náo nhiệt. Lý Hạo Sâm nhìn bốn phía, đi tới một cái hẻm nhỏ không rộng. Mấy người thấy thế, vội vàng đuổi kịp.

Hẻm nhỏ không rộng không hẹp, vừa vặn đủ ba người đi song song, đi ước chừng nửa canh giờ, mới đi đến cuối ngõ nhỏ.

Bước ra hẻm nhỏ này, cảnh tượng trước mắt mấy người nhất thời thay đổi lớn khác hẳn.

Mới vừa nãy là phố chính phồn hoa dồi dào, náo nhiệt phi phàm, phẳng phất là thánh địa nhân gian.

Nhưng mảnh thổ địa này hôm nay, quả thực là nơi khó khăn của nhân gian. Từng hàng nhà rách tung tóe, hết sức tiêu điều.

Ánh mắt Lý Hạo Sâm bỗng dưng lạnh lẽo, Nhan Tứ ở sau than nhẹ: “Nhà của ta lúc trước ở khu dân nghèo của Kinh thành cũng hơn cả nơi này, quả thực là hào môn đại viện.”

“Đi trước xem xem, có lẽ là một mảnh phế tích không người ở cũng không chừng.” Lý Hạo Sâm trầm giọng nói.

Công Tôn Ngự nghe xong lập tức chạy ra, hẳn vừa nãy trên ngã tư đường đã sớm buồn ngủ, bây giờ xem như có hưng trí, điều tra cái gì, hẳn thấy hứng thú nhất, “Thuộc hạ nguyện làm việc vì chủ tử.”

Nhan Tứ nghĩ nghĩ, cũng cúi mình vái chào, “Khởi bẩm chủ nhân, thuộc hạ nguyện cùng đi.”

Lý Hạo Sâm khoát tay, “Không sao, chúng ta cùng đi. Khi ta ở Bắc quan, gặp nhiều loại dân cư tàn phá này rồi.”

Mấy người nghe xong, cũng không nói gì nữa, sợ là có nguy hiểm, Công Tôn Ngự đánh trận đầu, Lý Hạo Sâm, Hứa Từ ở chính giữa, Nhan Tứ lót sau.

Căn nhà rách nát đầu tiên cửa khép hờ, cửa đã mở không còn tác dụng chắn gió, cửa phòng phá mấy cái lỗ lớn.

Công Tôn Ngự cẩn kiểm ở trước người, cẩn thận đẩy cửa ra.

Trong phòng một cỗ mùi gỗ hư thối, xem xét một vòng, vẫn chưa nhìn thấy người nào, mấy người ngược lại đi đến căn nhà kế tiếp.

Liên tục xem xét ba bốn căn, trong nhà đều là người không nhà trống, chỉ còn một căn nhà trống rỗng.

Công Tôn Ngự thở ra một hơi, cười nói: “Một mảnh này nên phế tích, không có người ở, chủ nhân.”

Lý Hạo Sâm liếc Công Tôn Ngự một cái, hẳn một bước đẩy ra căn nhà tiếp theo trước, lạnh nhạt nói: “Lại xem xem.”

Công Tôn Ngự xấu hổ cười, vội đuổi kịp.

Công Tôn Ngự đi vào, liền kinh hô một tiếng, chỉ thấy giữa căn nhà rách tung tóe, đang có một người nằm ở trên giường. Người trong nhà u ám, nhìn không ra sống hay chết. Đăng bởi: admin

29. Chương 29

Trong nhà u ám, trên giường tối đen hơi hơi hờ ra một thân ảnh.

Công Tôn Ngự nuốt một ngụm nước miếng, đánh bạo đi qua vươn ra ngón trỏ và ngón giữa khép lại, dò xét hơi thở người kia rồi mới thở nhẹ một hơi: “Còn hơi thở.”

Người trên giường không biết là hôn mê hay là ngủ quá sâu, mấy đại nam nhân vừa đi đường vừa đẩy cửa vừa nói chuyện, cũng không bị bừng tỉnh. Nhà cổ tranh rất nhỏ, trừ vào cửa căn phòng này, còn lại chỉ là một căn phòng bếp.

Mở ra thùng đựng gạo nhìn mấy lần, mấy cái còn lại đều rỗng, chỉ còn thấy gạo kê thấy đáy trong thùng gạo.

Mấy người nhìn một vòng cũng không đánh thức người này, cũng không ở lại lâu, liền tiếp tục đi nhà tranh kế tiếp.

Nhan Tứ đi ở cuối cùng, dừng lại một lát, từ trong túi tay áo lấy ra chút bạc vụn, cẩn thận đặt dưới gối người kia.

Vừa nãy nhìn thấy tình cảnh trước mắt, Nhan Tứ không khỏi có chút thổn thức. Năm đó tình trạng nhà mình cũng xấp xỉ nơi này, bà nội hần ốm đau trên giường, một đường treo mạng. Nếu không phải Hứa Từ sai người đưa đan nhân sâm trăm năm đến, bà nội sớm đã không thể sống.

Vài năm đó Hứa Từ ép họ làm túi thịt cho Hứa tam tiểu thư đánh, vốn tưởng rằng là vũ nhục bọn họ. Lại không nghĩ thời gian lâu, mấy người bọn họ không chỉ thân thể khỏe mạnh không ít, còn học được chút võ nghệ kẻ thân.

Rồi sau này Vương viên ngoại đổi Hứa phủ thành “Tế thế từ học đường”, Hứa Từ ra lệnh mấy người đi học đường đọc sách.

Hắn cùng A Ngưu một văn Thám Hoa một Võ Thám Hoa, bây giờ một tả Biệt Giá tông sử, một hữu Biệt Giá tông sử, đều là mệnh quan triều đình từ Ngũ phẩm.

Mà mấy huynh đệ khác cũng không chịu thua kém, đi theo bên người Vương viên ngoại học tập cách buôn bán, ở trên thương trường coi như là có thành tựu.

Nếu có thể nói khoác mà không biết ngưng, nếu không có Hứa Từ, thì sẽ không có bọn họ hôm nay.

Cho người cá không bằng chỉ người cách bắt cá, Hứa Từ ngoại trừ khi vừa bắt đầu tiếp tế năm người họ, sau đó cũng chưa đưa qua quần áo thức ăn lần nào.

Không giả biểu cảm, cao cao tại thượng luôn quát bảo mấy người họ, nhìn như ngang ngược càn rỡ.

Nhưng người uống nước, ẩm lạnh tự biết.

Cậu với họ, giống như Lương sư.

Hứa Từ không khen họ nhiều, tuy không giả biểu cảm, nhưng mỗi lần đều ở phía sau trợ giúp họ.

Bọn họ tuy là thủ hạ, nhưng cũng sẽ không hạn chế bọn họ.

Người có chí hướng, Hứa Từ chẳng những chưa bao giờ ngăn cản, từ giữa làm khó dễ, ngược lại còn có nhiều tương trợ.

Nhan Tứ không chỉ một lần cảm thấy may mắn, mình lúc trước căn cứ quyết định ký tử khế.

Nếu lúc trước lựa chọn là văn khế cầm cố, lấy tính cách Hứa Từ, chỉ sợ chỉ lưu bọn họ tám năm mười năm, liền bỏ mặc không để ý.

Nào còn tiền đồ tươi đẹp làm người ta cực kỳ hâm mộ của họ như hiện giờ.

Hứa Từ tuổi còn trẻ, nhìn thì bất thường kiêu ngạo, nhưng hành vi lại đều ở trong lẽ phải.

Khí độ thậm chí tâm tư của cậu, không phải là một hài tử mười mấy tuổi nên có.

Nhan Tứ đi ở cuối, ánh mắt nhìn phía Hứa Từ rất là phức tạp, cơ hồ muốn cúng cậu thành thần linh mà đối đãi.

Nếu nói mấy người họ mới đầu cúi đầu là vì báo ân, bây giờ lại là thật tâm bị thuyết phục.

Lại nói Hứa Từ được Nhan Tứ trong lòng khen vô số lần tôn sùng là Thiên Thần, bây giờ lại không yên lòng, râu rĩ không vui.

Nghĩ cậu bây giờ bên trong gần như là người bốn mươi lăm tuổi, nhìn thái tử liền khản trương.

Ngày đó sau khi sắc dụ thái tử, cậu liền thành sương đánh cà, lại đầu không dậy nổi tinh thần.

Có thể chính là ứng câu “Gần hương tình càng khiếp” kia, giờ Hứa Từ càng muốn tới gần thái tử điện hạ, liền càng phải cân nhắc rất nhiều, bó tay bó chân, không dám hành động, cũng không dám biểu lộ mấy may.

Nhưng kìm nén điều này lâu, bản thân Hứa Từ cũng nghẹn khuất. Một người nghẹn khuất, cậu liền nổi tính.

Một phen đẩy Công Tôn Ngự mở đường ở phía trước ra, quản mọi việc của hắn chứ, rầm rầm một phen đẩy ra một cánh cửa nhà.

Trong phòng nhất thời một mùi tanh tươi truyền đến, Hứa Từ vội vàng bịt mũi, mắt bỗng dưng mở lớn.

Trước mắt trên đất nằm một khối thi thể, xem bộ dáng có mấy ngày, cơ thể chỗ bị chuột gặm đã bắt đầu hư thối.

Cảnh tượng khủng bố này đột ngột đâm vào trước mắt, Hứa Từ cả người run lên, cố gắng ổn định thân hình.

Một bàn tay rộng rãi từ phía sau bám vào trước mắt Hứa Từ, giữa một hô hấp, Hứa Từ liền cảm thấy mình bị ôm vào trong cái ôm ấm áp quen thuộc

Lý Hạo Sâm vỗ sau lưng Hứa Từ đau lòng an ủi nói: “Chúng ta đi ra.”

Nói cũng không quản cái gì lại xem xét này óc, liền ôm hông Hứa Từ đưa cậu đến trên ngã tư đường.

Lý Hạo Sâm ôm Hứa Từ, tay vỗ về mái tóc đen bóng của cậu, hỏi: “Còn tốt chứ?”

Hứa Từ chung quy sống lâu, năng lực thừa nhận tâm lý mạnh. Bây giờ có thể thuận theo tự nhiên nằm trong lòng thái tử điện hạ, cậu liền tát cái nói dối, “Bị hãi một chút, giờ ngực còn nhảy đứng.”

Lý Hạo Sâm không nghi ngờ cậu, ôm Hứa Từ càng chặt: “Ngoan, không sợ. Sau khi người chết đi, còn lại chỉ là chút thịt thối thôi, tuy rằng mất dữ tợn, cũng không có gì đáng sợ.”

Hứa Từ thấp thấp “Ân” một tiếng, cảm thấy mỹ mãn ôm lại Lý Hạo Sâm.

Hai người người ôm ta ta ôm người, chấp niệm với đối phương trong lòng rất nặng lại đều không dám nói ra.

Hai người Nhan Tứ cùng Công Tôn Ngự tra xét xong, đi ra liền nhìn thấy hai người ôm nhau thật chặt, không khí quanh thân là lạ.

Hai người người nhìn ta ta nhìn người, cũng không dám quấy rầy hai người, tự động đi tới căn tiếp theo.

Chờ Nhan Tứ, Công Tôn Ngự dò xét ba căn đi ra, hai người vẫn còn giống trẻ sinh đôi kết hợp ôm chặt lại với nhau.

Công Tôn Ngự thật sự nhìn không được ho khan hai tiếng, Hứa Từ mới không tình nguyện dứt ra, phòng miệng nói: “Ta đã rất tốt, chủ tử.”

Công Tôn Ngự mới đi lên trước ôm quyền, bẩm báo: “Chủ tử, căn phòng thứ ba có một đôi phu thê cùng tử nữ.”

Lý Hạo Sâm gật gật đầu, “Được, đi hỏi một chút.”

Căn nhà cỏ tranh thứ ba nhìn tốt hơn mấy căn trước một ít, cửa phòng tuy là tu bổ vài lần, nhưng cũng nghiêm kín.

Trong phòng ở hai bên bàn gỗ rách tung tóe đang có một nam một nữ, trong tay nam bưng lấy bồn hoa mẫu đơn, trong lòng nữ ôm một tiểu cô nương khoảng năm sáu tuổi gầy trơ cả xương.

Hoa mẫu đơn trong chậu hoa kia màu sắc cũng không điểm phấn kiêu bạch như thường, mà là toàn thân tím đen, đúng là một chậu trân phẩm Mẫu Đơn hiếm có —— Quan Thế Mặc Ngọc.

Trên chiếc nôi xa xa có một bé sơ sinh đang “oa oa” khóc nỉ non không thôi.

Một nam một nữ địa vị ngang nhau, không khí gương cung bạt kiếm hết sức căng thẳng.

Thấy người vừa mới đi lại trở về, nam tử ôm hoa liền xông lại đây, nói với Nhan Tứ: “Vị công tử này, ngài liền nhận lấy nha đầu này đi. Nha đầu này bây giờ nhìn gầy yếu, nhưng ngài cẩn thận nhìn xem, bộ dạng rất đẹp đẽ, là một mầm tốt.” Hắn đúng là coi Nhan Tứ thành nha công đến thu nữ oa tử.

Nữ tử kia vừa nghe liền nóng nảy, ôm nữ hài càng chặt, chỉ vào nam nhân chửi ầm lên: “Người dám bán Niếp Niếp lão nương liền quăng ngã hoa của người!”

Nam nhân vừa nghe liền nóng nảy, nhanh chóng nhảy dựng lên, ôm hoa lui ra phía sau hai bước: “Người đồ nhà phụ nhân biết cái gì, hoa này qua hai ngày nữa liền sẽ trở thành vua Mẫu Đơn, đến lúc đó nó giá trị của nó sẽ tăng lên.”

“Tăng cái rắc chó, người vì nuôi bông hoa này mà cả nhà bại hết, bị người đuổi tới nơi này phá. Nếu không phải lão nương mỗi ngày may vá trợ cấp gia dụng để sống, người đã sớm uống gió Tây Bắc rồi! Người cư nhiên còn muốn bán Niếp Niếp, lão nương liệu mạng với người!”

Dứt lời liền buông nữ hài ra, xông lên muốn tìm nam tử kia đánh.

Lý Hạo Sâm nghe thì đau đầu, quát lạnh một tiếng: “Đều câm miệng.”

Một nam một nữ nhất thời mất tiếng, thở mạnh cũng không dám ra một tiếng. Nữ tử nhanh chóng trở về một lần nữa ôm lấy nữ oa tử, nam tử thì là ôm hoa tránh ra càng xa, sợ tra nữ nhân này nhào lên.

Lý Hạo Sâm khí tràng rất thật, dọa đến hai người không dám nói lời nào.

Hứa Từ thấy thế thì cười cười, nói với nữ nhân: “Mấy huynh đệ chúng ta là từ vùng khác đến, vừa vặn đi ngang qua. Người nói các người đây là đang cãi nhau chuyện gì, ta nói không chừng sẽ có biện pháp.”

Nữ nhân kia vừa nghe mấy người này không phải nha công, nhất thời thở dài một hơi, nuốt nghẹn ngào nói lên.

Mọi người vừa nghe mới hiểu rõ, thì ra phu thê hai người gia cảnh vốn cũng tính là tạm được, nam tử là tiên sinh dạy học, nữ tử là nữ dệt vải.

Nam canh nữ dệt, tiền công một năm trừ trợ cấp gia dụng cũng sẽ còn thừa đôi chút.

Nhưng từ mấy năm trước, nam tử sau khi đột nhiên mê luyện nuôi dưỡng Mẫu Đơn, liền đem tất cả đồ trang sức, tiền tài trong nhà lấy đi mua loại hoa mẫu đơn phẩm chất tốt.

Sau nhiều lần đào tạo thất bại, ở năm ngoái lấy khế nhà ra ngoài mượn nợ, đổi năm mươi lượng bạc mua mười hạt hoa Quan Thế Mặc Ngọc.

Sau khi có được loại hoa này, nam tử cũng không đi dạy học, mỗi ngày ở nhà hầu hạ mấy cọng hoa này.

Trong nhà không có tiền công dạy học, liền chỉ trông vào nữ hồng của nữ nhân để chống.

Nhưng chỉ dựa vào nữ hồng của một nữ nhân, kia còn phải có tiền lãi, một năm không đủ, tiệm dẫn tiền liền cầm địa khế đuổi họ ra khỏi nhà.

Nhưng lãi này là cho vay nặng lãi, hai ngày trước người trong tiệm dẫn tiền vừa tới giục nợ, nếu ngày mai lại không có tiền lãi năm ngoái, liền bán mẫu nữ các nàng đi kỹ viện.

Nam tử nghĩ dứt khoát bán nữ nhi, trả tiền lãi trước. Chờ hần đoạt giải nhất ở tiết Mẫu Đơn, bó lớn bó lớn vàng bạc tùy theo mà đến. Nhưng nữ nhân như thế nào cũng không chịu, Niếp Niếp tuy nói là nữ oa, nhưng dù sao là thịt trong tim mình.

Nếu là bị nha công mua đi làm ngựa gầy chuyện giúp người cưới đề kia hoặc là bán đi kỹ viện, Niếp Niếp sau này sẽ hận nàng như thế nào.

Hứa Từ nghe xong hỏi: “Tiền lãi một năm của các người là bao nhiêu số?”

Nữ nhân khóc nói: “Mượn năm mươi lượng, nhà kia họ nói chỉ trị giá ba mươi hai. Trừ trả tiền còn lại còn phải thêm tiền lãi, tiền lãi hàng năm liền muốn trả hai lượng bạc. Nhiều bạc như vậy, bảo chúng ta đi nơi nào kiếm a.”

Nam nhân có chút không kiên nhẫn: “Đã nói chờ hai ngày sau Mặc Ngọc của ta ở tiết Mẫu Đơn được chọn làm vua Mẫu Đơn, chúng ta liền không lo ăn uống, còn sợ chút tiền lãi của họ?”

Nữ nhân vừa nghe bỗng dưng khóc lớn lên, thanh âm thê lương: “Nhưng khi đó Niếp Niếp của chúng ta liền không ở đây a! Người mỗi ngày đều treo nhân nghĩa đạo đức ở trên miệng, kết quả chỉ là một ngụm quân tử, súc sinh!”

Nam tử bị nữ nhân này mắng, nhất thời đỏ mặt lên, xấu hổ ở một bên, cũng không nói gì thêm.

Lý Hạo Sâm nhìn phía nữ tử, “Con phở này là phở gì? Sao thê lương như thế.”

Nữ tử bị Lý Hạo Sâm nhìn chằm chằm lưng nhất thời đánh úp một cổ lãnh ý, nhanh chóng đáp: “Đây là tử phở lưu lại khi âm ỉ ôn dịch năm đó. Do Dương Châu Tri Phủ nghe nói Kinh thành phải thứ sử tới đây tuần tra, liền hạ lệnh toàn thành không cho xuất hiện người ăn xin. Mười ngày trước, ông ta phái nha dịch đưa ăn mày cùng loại người không nhà để về, ngủ ngoài trời đầu đường như chúng ta toàn thành đi đến nơi này.”

“Nhà ở đây đều không có chủ, chúng ta liền tùy tiện chọn một căn ở lại.”

Lý Hạo Sâm lại hỏi: “Không để cho ăn mày ăn xin, bọn họ sẽ sinh hoạt thế nào?”

Phụ nhân kia trầm mặc thật lâu, thở dài: “Có chết đói, có sắp chết đói. Quan phủ mỗi cách mấy ngày liền sẽ tới đây nhặt xác, bây giờ mấy ăn mày kia đã không còn kém chết bao nhiêu.”

Tiểu nữ hài trong lòng nữ nhân gầy trơ cả xương, đôi mắt lại rất lấp lánh, trông mắt như nho đen nhìn chằm chằm Hứa Từ không ngừng, không chút nháy mắt.

Hứa Từ thấy thế ngồi xuống, ngoắc với tiểu nữ hài, “Đến chỗ ca ca.”

Nữ hài nhu thuận hiểu chuyện, nhìn nữ nhân một cái, thấy nữ nhân đồng ý, mới vui vẻ chạy tới, ánh mắt còn nhìn Hứa Từ.

Bị nữ hài nhìn có chút không được tự nhiên, Hứa Từ sờ sờ đầu nàng, cười hỏi: “Sao nhìn ca ca như vậy?”

Tiểu nữ hài oai oai đầu, đưa tay chọt chọt quai hàm Hứa Từ, nài thanh nãi khí trả lời: “Bộ dạng ca ca thật xinh đẹp, da thịt cũng trơn nhẵn.”

Bị tiểu nữ hài trả lời chọc cười, Hứa Từ đưa tay ôm lấy nàng. Tiểu nữ hài một thân xương cốt, trên người thật sự nhẹ, Hứa Từ một chút liền ôm được, “Ai u, tiểu nha đầu thật sự nhẹ.”

Ước lượng cân lượng của tiểu cô nương mới buông nàng xuống, Hứa Từ nhìn Lý Hạo Sâm một cái.

Lý Hạo Sâm ngẫm hiểu, gật gật đầu, “Người cứ việc làm, ta ở bên nhìn.”

Được thái tử điện hạ đáp ứng, Hứa Từ cười hỏi tiểu nữ hài kia: “Tiểu nha đầu, người có biết nương người làm nữ hồng một năm có thể kiếm bao nhiêu tiền không? Mà nhà người một năm lại chi tiêu bao nhiêu tiền? Nếu trả lời, ca ca liền cho người đồ tốt.”

Nữ hài bình tĩnh nhìn ánh mắt Hứa Từ, lại đột nhiên mở miệng nói: “Ca ca, nương thân ta làm nữ hồng cho người ta, tiền công một tháng là một trăm đồng. Một năm là một ngàn hai trăm đồng. Một ngàn đồng là một lượng bạc, cả nhà chúng ta không ăn không uống, chỉ dựa vào mẫu thân làm việc một năm chỉ mới tích trữ được hơn một lượng bạc một chút.”

Hứa Từ cười nhéo nhéo mũi nàng, “Tính toán không tệ.”

“Muối một lượng một trăm đồng, năm lượng năm trăm đồng. Nhà chúng ta tiết kiệm ăn chút thì một năm cũng phải năm lượng muối, tiền muối một năm liền là năm trăm đồng. Còn lại bảy trăm đồng, củ gạo dầu gạo cộng lại liền mất ba trăm đồng.”

“Như thế chỉ còn bốn trăm văn, nhưng không sao, chúng ta ngày đông có thể khoác quần áo nhiều nhiều, tiền than đá liền giảm đi. Trong nhà ngẫu nhiên có quần áo may may vá vá, lại mất một trăm đồng.”

“Còn lại ba trăm đồng, nếu một năm trong nhà không ai sinh bệnh bốc thuốc liền còn thừa. Có thể tích trữ ba trăm đồng này, nhưng không đủ cho cha mua một lần phân bón, như thế trong nhà còn phải dành ra chút tiền trợ cấp cho cha, vì thế liền tước đi muối ở giữa.”

Tiểu nữ hài thông minh lanh lợi, trả lời trật tự rõ ràng, ngược lại là một oa tử nhạy bén.

Hứa Từ nhìn nam tử một cái: “Nữ oa này của người rất thông minh, về sau có thể thành người tài, giờ bán không đáng tiếc?”

Nam tử lắc đầu, “Trong nhà chỉ một hài tử liền nuôi không sống, sao có thể nuôi hai, lại nói dù sao cũng là nữ oa.”

Hứa Từ cười lạnh một tiếng, “Người không nuôi được một hài tử, lại có thể nuôi được bông hoa này, ngược lại là ngạc nhiên.”

Nam tử ghen, mặt trưởng đến đỏ bừng, không nói nữa.

Không rõ với thị trường muối cho lắm, Hứa Từ hỏi Nhan Tứ biết về điều này nhất trong bọn họ: “Nhan Tứ, giá muối trong Kinh thành là bao nhiêu?”

Nhan Tứ trầm ngâm nói: “Do muối là vật không thể thiếu, đối với muối triều đình mệnh lệnh rõ ràng không thể tùy ý nâng giá muối lên ào ào, giá muối trong Kinh thành một lạng mười văn liền có.”

Công Tôn Ngự cũng không biết giá muối, giờ nghe Nhan Tứ nói như vậy, mắng một tiếng: “Một lạng mười văn đến nơi này liền tăng tới một lạng một trăm văn, La viên ngoại đủ giỏi a.”

Nữ tử kia nghe mấy người họ trò chuyện, nhin không được xen mồm: “Giá muối lúc trước vẫn chưa tăng tới mức thái quá như thế, từ bảy năm trước Lâm cầu đuổi hết mấy muối thương khác đi, chỉ chừa một mình La cầu, giá muối liền bắt đầu càng ngày càng tăng.”

Công Tôn Ngự vừa nghe vui vẻ, vỗ tay nói: “Lâm cầu, La cầu, ha ha, ngược lại là chuẩn xác.”

Hứa Từ hừ lạnh, “Nói bọn họ là cầu cũng là vũ nhục cầu.”

Hứa Từ nói xong thì trộm nhét một hạt đậu vàng vào trong tay nữ hài, nữ hài cũng thông minh, lại rất bình tĩnh thu hồi hạt đậu vàng, chưa kinh động bất kì ai.

Hứa Từ lại thông thả bước đến trước người nam tử kia, thanh âm nhẹ nhàng nói: “Muốn ta mua nữ oa này cũng không phải không thể.”

Nam tử kia vừa nghe liền cao hứng nói: “Vậy còn chờ gì nữa?”

“Chỉ là ta bây giờ cũng vô cùng hứng thú với hoa trong tay người, ” Hứa Từ chỉ chỉ hoa, “Ta mới từ quảng trường đến, hoa này của người nở tuy nhan sắc kỳ lạ, nhưng đến cùng hoa vẫn nhỏ chút. Mới lạ có thừa phú quý không đủ, nếu muốn vào tam giáp cũng khó.”

Hoa này đến cùng vẫn nhỏ chút, còn chưa hoàn toàn nảy nở.

Đối với Mặc Ngọc này Hứa Từ ngược lại thật sự thích, do đầu tiên nhìn thấy hoa này, Hứa Từ liền đột nhiên nghĩ đến Lý Hạo Sâm phía sau.

Lý Hạo Sâm thích mặc y bào Huyền Sắc nhất, một thân hắc y uy phong lẫm lẫm. Quan Thế Mặc Ngọc cánh hoa tím đen này, tuy mọc không tốt, đáng quý là ở trên nhan sắc, cho nên cậu có lòng muốn mua hoa.

“Như thế ta cho người ba lựa chọn, ” Hứa Từ vươn ra ba ngón tay, rõ ràng nói, “Đầu tiên, ta mua nữ oa tử này của người, nhưng nữ oa tử này của người trên người không cân không lạng, dung mạo cũng kém chút, chỉ có thể tính là thứ phẩm, ta chỉ ra một lượng bạc.”

“Hai là ta mua Quan Thế Mặc Ngọc này của người, ta cho người năm trăm lượng bạc, người bán hoa này cho ta. Có năm trăm lượng bạc này, người không chỉ có thể chuộc nhà về, mà tiền lãi còn dư không ít, hoàn toàn có thể làm mua bán cỡ nhỏ.”

“Thứ ba, ta có thể cho người mượn hai lượng bạc trước, tạm thời dùng để trả tiền lãi. Người cũng có thể tham gia thi đấu vua Mẫu Đơn, nhưng nếu là người bị thi thấp, hoa này chính là của ta, đương nhiên ta vẫn sẽ cho người tiền, nhưng khi đó, ta chỉ ra hai mươi lượng bạc.”

Trong lòng nam tử nhiều rối rắm, suy nghĩ hồi lâu cuối cùng cắn răng, “Ta chọn cái thứ ba.”

Cái đầu nghĩ cũng dừng nghĩ, nữ nhi hân cũng có chút không tha, lại nói chỉ bán một lượng bạc, tiền lãi vẫn như cũ trả không nổi.

Cái thứ hai tuy rằng hân có chút tâm động, nhưng nghĩ người này nếu bỏ ra giá cao như thế để mua hoa của hân, nhất định là tuệ nhân thức châu, nhìn ra hoa này bất phàm. Nếu cậu ta mua hoa này lấy đi thi đấu đoạt hoa khôi, mình chẳng phải là thiệt thòi lớn!

Đơn giản còn có thứ ba, cậu ta cho mình mượn hai lượng trước để giải khẩn cấp, chờ đứng đầu, bó lớn bó lớn bạc còn sợ không trả được hai lượng bạc này?

Hứa Từ nghe xong âm lãnh cười một chút, “Người phải nghĩ kĩ, cái thứ ba, nếu người không đứng nhất, hoa này của người liền là của ta. Ta nếu dám làm như thế, liền có tư bản để làm như vậy, sau chuyện cũng đừng giở trò bịp bợm gì.”

Nam tử hung hăng gật gật đầu: “Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy!”

Hứa Từ nghe xong mỉm cười, từ trong tay áo lấy ra hai lượng bạc vụn đưa cho nam tử, “Nhớ kỹ lời hôm nay của người, hai ngày sau gặp rõ.”

Trước khi đi Hứa Từ nhìn lại nữ hài, nữ hài cười như tên trộm, Hứa Từ thấy thế chớp mắt với nữ hài vài cái, đùa đến nữ hài ghé vào trong lòng mẫu thân trộm buồn cười.

Mấy người lại đi nhìn con phố này, không có phát hiện gì, liền theo đường cũ quay về.

Quan Thế Mặc Ngọc Đăng bởi: admin

30. Chương 30

32: Phiên ngoại — Cuộc đời của Nguyên Đế

Lý Hạo Thịnh tự biết vốn là tứ hoàng tử Đại Diệu quốc, vốn nên là thân phận vinh diệu tôn quý, lại bởi vì Thái Khang để yếu đuối, bị Nguyệt quốc ép đến thành chất tử thấp kém cầu xin thương xót.

Duy nhất may mắn là, bà vú của hắn cùng theo lại đây. Bà vú thương hắn, suốt ngày như trâu mẹ bảo vệ con bảo vệ hắn ở sau người.

Không may, khi hắn lớn đến sáu tuổi, một trận bệnh nặng cướp đi tính mạng của bà vú.

Từ đó, trong hoàng cung dị quốc thật lớn này tình người ấm lạnh, liền chỉ có bản thân hắn một mình ném thừ.

Sáu tuổi đến tám tuổi là hai năm đau khổ nhất của Lý Hạo Thịnh, binh lực của Đại Diệu quốc yếu đến đáng thương, ngay cả chất tử cũng không được thích. Liên tục bị công chúa hoàng tử thần ngược đãi, trong lòng khổ sở gian nan không thể nói thành lời.

Hắn chỉ có thể càng khôn khéo đòi người, mới có thể làm cho mấy nữ tử hậu cung không có hài tử kia lòng sinh thương tiếc, đến tương trợ.

Bởi vậy, Lý Hạo Thịnh ở trong hoàng cung Nguyệt quốc, thành tựu một thân bản lĩnh lấy lòng nữ tử cùng gây xích mích.

Cho đến tám tuổi, sủng cơ đang được hoàng đế Nguyệt quốc sủng ái đột nhiên đến tiểu viện hoang vu của mình, khe khẽ nói nhỏ với hắn thật lâu.

Thì ra sủng cơ này chính là mật thám Đại Diệu quốc, được ngoại tổ phụ của hắn phái tới, âm thầm bảo vệ hắn.

Từ trong miệng nàng, Lý Hạo Thịnh chậm rãi biết được rất nhiều chuyện trong hoàng cung Đại Diệu quốc.

Nghe được nhiều nhất, liền là thái tử Lý Hạo Sâm được Thái Khang để sủng ái, được Thái Khang để biến pháp con hôm nay khen thưởng cho ngày mai như thế nào.

Dựa vào cái gì?!

Cùng là huyết mạch Hoàng gia, Lý Hạo Sâm một thân vinh sủng, cao cao tại thượng, mà hắn Lý Hạo Thịnh lại chỉ có thể ở hoàng cung Nguyệt quốc kéo dài hơi tàn!

Ở hoàng cung Nguyệt quốc nhiều năm tích góp oán khí cùng bàng hoàng, trong nháy mắt, chuyển hóa thành oán hận dày đặc với Lý Hạo Sâm cùng Nguyệt quốc.

Lý Hạo Thịnh mặt không đổi sắc, lại âm thầm thề trong lòng, sẽ có một ngày, hắn muốn đập tất cả những người hại hắn đến tận đây ở dưới chân, cúi mặt quỳ gối.

Sủng cơ mật báo chuyện Lý Hạo Thịnh bất mãn với Lý Hạo Sâm cùng Thái Khang để cho Phí Viễn Chinh, Phí tướng quân cũng rất có phê bình kín đáo với hai người này.

Vì tiêu tan mối hận trong lòng của hai ông cháu họ, Phí Viễn Chinh bắt đầu mở rộng vây cánh, khắp nơi đối nghịch với Lý Hạo Sâm, tận dụng triệt để buộc tội hắn.

Cho đến khi Lý Hạo Thịnh mười lăm tuổi, Phí Viễn Chinh rốt cuộc bắt được con tin Nguyệt quốc, ép Nguyệt quốc đuổi Lý Hạo Thịnh về.

Lý Hạo Thịnh lòng dạ thâm sâu, trong ngoài không giống nhau.

Hắn vốn là người trừng mắt tất báo, trên mặt lại một bộ dáng chung sống tao nhã, rộng lượng khiêm tốn.

Trong lòng hận Thái Khang hận muốn chết, mặt ngoài lại khắp nơi lấy lòng ông.

Thái Khang để tuy là không thích hắn, nhưng cũng không giận.

Thái Khang để không cho Lý Hạo Thịnh nửa chức quan, chỉ nuôi hắn ở trong cung.

Cho nên hồi cung hai năm, hắn chưa từng có cơ hội hiện sơn lộ thủy, chỉ có thể ngủ đông.

Lý Hạo Sâm thắng lợi trở về nổi bật cao độ, tiện đà lại lần nữa đi đông tuần mời chào lòng dân.

Thịnh điển nước bạn đến triều năm năm một lần ít ngày nữa cử hành, Thái Khang để triệu Lý Hạo Sâm hồi cung, hắn há có thể để Lý Hạo Sâm xuôi gió xuôi nước như vậy?

Tìm Phí Viễn Chinh thương lượng, hai người liền phái ra tử sĩ thâm dưỡng hồi lâu đốc toàn bộ lực lượng.

Quả nhiên Lý Hạo Sâm bị trọng thương, mà lần thịnh điển này liền thành Lý Hạo Thịnh hắn bộc lộ tài năng, được người khen ngợi.

Lý Hạo Thịnh đã tâm bưng bưng, mục tiêu duy nhất hồi cung liền là .

Trong triều đình người không thuộc về đảng Phí thị của họ cũng chầm chậm bị thay thế, nhưng Lý Hạo Sâm cơ nào ngoan cố, lại vẫn chưa bị hắn hủy đi đài.

Một buổi tối Lý Hạo Thịnh nhàn rồi, liền đi thông thả đến bên hồ vắng người.

Bên hồ truyền đến tiếng khóc “hức hức”, Lý Hạo Thịnh tâm tư vừa động, theo thanh âm mà đi, liền nhìn thấy Ngụy mỹ nhân âm thầm đau khổ.

Ngụy mỹ nhân vừa khóc vừa thả đèn cầu phúc vào trong hồ nước, trong miệng lầm bầm: “Con của ta, vì nường không cố gắng. Nhưng người yên tâm, vì nường chắc chắn báo thù cho người!”

Thì ra Ngụy mỹ nhân có thai, lại không biết bị ai hạ được mà sảy thai.

Ngụy mỹ nhân lớn lên kiêu diễm động lòng người, bộ dáng có bảy phần giống Thánh Đức hoàng hậu. Lý Hạo Thịnh thấy bốn bề vắng lặng, liền lặng lẽ đi đến phía sau Ngụy mỹ nhân, ôm mạnh vào lòng.

Hắn ở hoàng cung Nguyệt quốc gặp nhiều nữ nhân, mười ba tuổi liền bắt đầu thông đồng nữ nhân cho hắn dùng, Ngụy mỹ nhân này vừa thấy liền là chủ không an phận.

Ngụy mỹ nhân bị người đột nhiên ôm lấy từ sau, cả người run lên, liền muốn thất thanh hét chói tai.

Lý Hạo Thịnh nhanh tay nhanh mắt vội đưa tay che kín miệng Ngụy mỹ nhân, dấn lỗ tai ả thấp giọng nói: “Đừng gọi, là ta.”

Ngụy mỹ nhân cùng Lý Hạo Thịnh cũng từng có vài lần gặp mặt, có mấy phần ấn tượng với giọng nói này.

Lý Hạo Thịnh tao nhã, khiêm tốn có lễ, Ngụy mỹ nhân có ấn tượng vô cùng tốt với hắn, bây giờ bị hắn ôm thân mật như thế, có chút thất kinh: “Tứ... Tứ hoàng tử, nhanh buông nô gia ra.”

Lý Hạo Thịnh ôm lấy ngực Ngụy mỹ nhân, tay như có như không sát qua bộ ngực mềm mại của ả, dẫn tới Ngụy mỹ nhân lại co rút một trận.

Lý Hạo Thịnh ghé sát vào nàng, buồn nôn nói: “Ngụy mỹ nhân, bà vú của ta có nói qua, khi khổ sở ôm liền sẽ không đau lòng. Ta nhìn thấy người đau lòng không dứt như thế, liền nhịn không được lại đây ôm người.”

Lý Hạo Thịnh nói tình chân ý thiết, trái tim rơi vào thung lũng sắp chết của Ngụy mỹ nhân nhất thời được Lý Hạo Thịnh cứu chuộc mấy phần. Nhưng ngại mặt mũi, vẫn đẩy mạnh hất ra, chạy đi.

Lý Hạo Thịnh ở sau người thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng cười lạnh.

Sau trong một tháng, Ngụy mỹ nhân thường thường đến bên hồ không ai đi qua này, nhưng không gặp Lý Hạo Thịnh, trong lòng thế nhưng có chút tiếc nuối.

Cho đến một ngày, ả thừa dịp bóng đêm chính nồng, lại lần nữa đi đến nơi này. Lại xa xa nhìn thấy một người đứng thẳng thân ngọc, mi mục như họa đang ở bên hồ hiện tại, đúng là Lý Hạo Thịnh.

Lý Hạo Thịnh cũng thấy được ả, hai người xa xa đối diện, trong lòng Ngụy mỹ nhân một cỗ tình ý khác thường tự nhiên sinh ra.

Ả mười bốn tuổi liền sớm bị phụ thân đưa vào trong cung, hậu cung hung hiểm, ả mỗi lần đều là như đi trên băng mỏng.

Bây giờ cũng chỉ mới vào một năm, Thái Khang để tụy anh tuấn bắt phàm, nhưng dù sao đã tuổi gần nửa trăm, có chút già.

Mà Lý Hạo Thịnh anh tuấn tiêu sái, long chương phượng tư, ôn hòa ưu nhã.

Từ ngày Lý Hạo Thịnh từ phía sau ôm lấy ả, ả liền bắt đầu không tự chủ được nhớ tới hắn, càng có khi sẽ mơ thấy Lý Hạo Thịnh.

Bây giờ gặp lại hắn, ả lại nhịn không được hốc mắt phiếm đỏ, trong lòng như có một con nai nhảy lên thành thịch.

Lý Hạo Thịnh đã có dự tính trước, cười đến nhu tình mật ý, chậm rãi đi hướng về phía Ngụy mỹ nhân.

Hắn một tay kéo ả vào trong lòng, thanh âm ngọt ngào người, “Gia Viện, một tháng không gặp, trong lòng ta cực kỳ nhớ đến người.”

Một tiếng “Gia Viện” trầm thấp, làm cơ thể Ngụy mỹ nhân đều mềm xuống.

Lý Hạo Thịnh nhân cơ hội ngậm môi Ngụy mỹ nhân tiến quân thần tốc, hôn ả đến ả choáng váng.

Hắn lại thừa thắng xông lên, ôm lấy Ngụy mỹ nhân, đi đến núi giả sau hồ.

Lấy trời lấy đất che lại bữa tiệc, hai người điên loạn đảo phượng, rất là vui vẻ.

Hồi lâu sau, Ngụy mỹ nhân tích góp mấy ngày liền phát tiết ra, mới nói khóc thành tiếng.

Lý Hạo Thịnh cười đến thích ý, trấn an: “Gia Viện có hối hận?”

Ngụy mỹ nhân vui vào trong lòng Lý Hạo Thịnh, lắc đầu, “Gia Viện chưa từng hối hận khi theo điện hạ, chỉ là hối hận khi quen biết điện hạ, Gia Viện đã không còn nguyên vẹn nữa, tự thấy thẹn với điện hạ.”

Lý Hạo Thịnh thấp thấp buồn cười, hôn tóc mái của Ngụy mỹ nhân: “Ta yêu người, đơn giản vì người là người, mà không phải vì cơ thể của người.”

Lời này nói buồn nôn. Nhưng lại làm Ngụy mỹ nhân cảm động đến rơi nước mắt.

Lý Hạo Thịnh thấy bộ dáng Ngụy mỹ nhân lê hoa đái vũ, lại tới nữa hưng trí, trêu đùa ả một trận.

Ngụy mỹ nhân hưởng thụ không thôi, Lý Hạo Thịnh lại ở nơi ả nhìn không thấy cười lạnh.

Ngụy mỹ nhân này lớn lên giống Thánh Đức hoàng hậu, hắn bây giờ còn chưa động được vào Lý Hạo Sâm, liền coi nữ nhân này như mẫu thân Lý Hạo Sâm áp ở dưới thân, hảo hảo vũ nhục một phen.

Vừa nghĩ đến nằm dưới thân mình là Thánh Đức hoàng hậu mà Thái Khang để thích nhất, mẫu hậu của Lý Hạo Sâm dưới một người trên vạn nhân, Lý Hạo Thịnh càng kích động không thôi.

Từ đó, hai người ám độ trần thương, Ngụy mỹ nhân càng nghe lệnh tứ hoàng tử, bắt đầu đổi đan dược Thái Khang để ăn trộn thành đan dược độc mạn tính.

Thái Khang để sau khi ăn đan dược mấy năm thân thể đã tổn hại nhiều, quanh thân thái tử Lý Hạo Sâm kín không kê hở, hẳn lại không biết xuống tay từ đâu.

May mà còn có một Hứa Từ chỉ mưu cầu lợi ích là có thể lợi dụng, hẳn hứa cho Hứa Từ con đường sáng lạn, địa vị vô thượng, quả nhiên Hứa Từ liền đáp ứng phản bội thái tử.

Hứa Từ lên đặt mật tin Nguyệt quốc giả tạo ở Đông Cung thái tử, hẳn lại mượn một việc nhỏ phái binh điều tra, quả nhiên Thái Khang để hoảng hốt.

Việc này vốn là chuyện vô căn cứ, chỉ là một lá thư không thể nào kiểm chứng ngọn nguồn mà thôi.

Nếu đặt ở bình thường mặc cho ai cũng phải cẩn thận điều tra lại định đoạt, Thái Khang để lại rất sủng thái tử.

Nhưng thân thể ông sớm tổn hại nhiều, tinh thần không tốt, trong triều rất nhiều việc lớn đã không phải do ông làm chủ.

Bên trong triều dã vây cánh Phí thị dưới hân bày mưu đặt kế nhiều lần buộc tội Lý Hạo Sâm, tư thế khởi nghĩa đại hữu ýet can.

Thái Khang để mắng to quần thần, giận đến hộc máu, cuối cùng cũng không thể chống đỡ, bị ép phế đi Lý Hạo Sâm, biếm Lý Hạo Sâm thành thứ dân.

Nhưng Thái Khang để vẫn như trước không từ bỏ ý định, thế nhưng đưa tình giáp ám ảnh vốn chỉ thuộc về chưởng khống của hoàng đế qua nhiều thế hệ cho Lý Hạo Sâm.

Như thế, hoàng tử có danh vọng cao nhất trong hậu cung làm thái tử, liền là hân Lý Hạo Thịnh.

Lý Hạo Thịnh thành thái tử, Thái Khang để cũng không cần ở lâu.

Bên trong triều dã hơn nửa triều chính đã sớm bị hân cùng Phí thị nắm giữ, vì thế hân liền âm thầm thúc giục Ngụy mỹ nhân hạ thuốc mạnh cho Thái Khang để.

Một năm sau Thái Khang để cuối cùng cũng đi đời nhà ma, chết không nhắm mắt.

Từ nay về sau, liền là Lý Hạo Thịnh hân xưng đế.

Trải qua phương pháp nghỉ ngơi lấy lại sức của Thái Khang để, Đại Diệu quốc bây giờ binh hùng tướng mạnh.

Chuyện đầu tiên khi Lý Hạo Thịnh thượng vị, liền là muốn san bằng Nguyệt quốc.

Nhưng Nguyệt quốc cũng không phải trứng chim thịt mềm, vẫn là khó cắn một ít.

Khi tấn công liên tiếp cả năm cũng không đoạt được, lại có một nữ tử tự xưng là Thánh Nữ tộc Vu Thần đến tự đề cử mình, nói có một kỳ vật có thể giúp hân thống nhất thiên hạ.

Lý Hạo Thịnh cũng không biết, Thánh Nữ tộc Vu Thần này, liền là muội muội của Hứa Từ, Hứa Tử Dĩnh.

Hai năm trước Hứa Từ có được vị trí thừa tướng, gần như đuổi tận giết tuyệt Hứa gia. Hứa Tử Dĩnh sớm có chuẩn bị, trốn ra, trốn đến Nam Cương được tộc Vu Thần cứu.

Tộc Vu Thần tôn trọng hiện tượng phi tự nhiên, Hứa Tử Dĩnh làm một thiên tài hóa học, biểu thị mấy phản ứng hóa học, liền được Vu Thần tộc tôn sùng là Thánh Nữ.

Nàng vốn không phải người tốt gì, mà nàng cùng Hứa Tử Nhân đều là người xuyên không, ký sinh ưu điểm sinh lượng.

Sau khi mượn tộc Vu Thần giết chết Hứa Tử Nhân, không nghĩ tới lại bị Hứa Từ cùng ma đầu kia cắn một ngụm, căn cơ không còn.

Tu dưỡng một năm, mang theo thuốc nổ chế tạo ra uy lực tương đối lớn, Hứa Tử Dĩnh tìm tới Nguyên Đế.

Nàng nghiên cứu hóa học đã đến tình cảnh bệnh trạng, bây giờ mà muốn tiếp tục xâm nhập nghiên cứu, còn cần tài lực cường đại cùng hậu thuẫn quyền lợi.

Mà Nguyên Đế, chính là thích hợp làm hậu thuẫn này.

Quả nhiên Nguyên Đế có được thuốc nổ, sau khi dùng trên chiến trường đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, lấy được toàn thắng.

Từ đó Nguyên Đế ỷ lại với nàng nhiều hơn, vì buộc nàng càng thậm chí cưới nàng làm hoàng hậu.

Vì phòng ngừa này bị tiết lộ, Nguyên Đế càng ở trong lòng đất sau núi ngoài hoàng thành đào một tòa cung điện.

Nhốt vô số công nhân vào chế tác thuốc nổ, sau khi mấy người đó bị đưa vào cung điện liền không thể đi ra.

Nhưng mà tất cả Hứa Tử Dĩnh đều không quan tâm, nàng chỉ quan tâm nghiên cứu khoa học của nàng.

Hứa Tử Dĩnh sau đó lại vì Nguyên Đế chế tạo thần cơ đại pháo, Nguyên Đế cả ngày đắm chìm trong khoái cảm chinh chiến tứ phương không thể tự kiềm chế, không để ý tới triều chính.

Phí Viễn Chinh đã chết già, trong triều đình từ từ hủ bại, quốc khố hư không.

Vì cho Hứa Tử Dĩnh làm nghiên cứu, Nguyên Đế cướp đoạt mồ hôi nước mắt nhân dân, dân gian tiếng oán than dậy đất.

Rốt cuộc dân chúng tám nước không chịu nổi Nguyên Đế hiếu chiến vô độ, các huyện lần lượt khởi nghĩa vũ trang, phản kháng Nguyên Đế.

Quân khởi nghĩa tử thương vô số, nhưng một bên ngã xuống, thì người sau kế tục.

Trải qua bảy năm, dân chúng rốt cuộc phủ định thời đại Nguyên Đế, kết thúc Vương Triều Đại Diệu.

Thời đại Nguyên Đế nhất thời thịnh cực như phù dung sớm nở tối tàn, biến mất trong dòng nước lũ lịch sử.

Mà thuốc nổ cùng thần cơ đại pháo làm người ta lú lờn kia, cũng theo một tiếng nổ vang của cung điện trong lòng đất toàn bộ hủy hoại chỉ trong chốc lát, biến mất khỏi thế giới này.

Về phần Hứa Tử Dĩnh, vì phòng ngừa tai họa thiên hạ, sớm đã bị hình phạt năm ngựa xé xác, tử tướng thảm trạng. Đăng bởi: admin

31. Chương 31

Nói phân ra hai bên, lại nói đến năm huynh muội Phương gia được Lâm Bách Phú đón vào Lâm gia.

Đại ca Phương gia cũng là người yêu hoa, hẳn dưỡng hoa cực kì để tâm, lần này tham gia thi đấu vua Mẫu Đơn chính là một chậu Côn Sơn Dạ Quang tỉ lệ, phẩm tướng, tình hình sinh trưởng đều cực tốt.

Gốc Côn Sơn Dạ Quang này cánh hoa tầng tầng lớp lớp, đoàn hoa hình trụ cực lớn, phú quý bức người.

Cánh hoa căng ra màu trắng thuần viền hoa bên ngoài rực rỡ ánh kim, nhụy hoa màu vàng nhạt non nớt thản nhiên lưu thừa đều đặn tô điểm bên trong.

Hoa này ở giới Mẫu Đơn, có thể xem như cực phẩm trong cực phẩm. Lần này trong tiết Mẫu Đơn, nó vào tam giáp tuyệt đối không thành vấn đề.

Lâm Bách Phú an bài huynh đệ Phương gia đến Tây sương phòng, lại an bài hai vị cô nương đến Đông sương phòng.

Trong Tây sương phòng có sân độc lập, trong Đông sương phòng lại không có.

Đại ca Phương gia ở Tây sương phòng vừa vặn có thể loay hoay với bồn Côn Sơn Dạ Quang này của hắn, đối với an bài này, đại ca Phương gia cũng không dị nghị.

Chỉ đáng tiếc, Lâm Bách Phú Lâm công tử này đã là người có gia thất.

Thê tử còn có thân phận bất phàm, là con gái của Đô Đốc, tâm tư vốn định tác hợp tiểu muội Phương gia cùng Lâm công tử của hần liền từ bỏ.

Chỉ là hần thấy Lâm công tử rất là ân cần với tiểu muội, liền nhịn không được kéo tiểu muội đến cảnh cáo vài câu.

Hần tuy không phải người thanh cao gì, xưa nay nịnh nọt, thích nhìn chăm chăm mưu cầu tiểu lợi.

Nhưng hai muội tử này, lại được mấy huynh đệ họ nâng trong lòng bàn tay.

Phương gia chỉ là nhà thương nhân, địa vị không cao, đối với muội tử, lại hi vọng các nàng thà làm đầu gà không làm đuôi phượng.

Hần tình nguyện gả muội tử đến nhà bình thường làm chính thê, cũng không muốn các nàng làm thiếp thất của quan lại người ta.

Thiếp chỉ là thiếp, được gia chủ coi trọng ra sao, cũng chỉ là thiếp.

Nói dễ nghe là thiếp thất, nói khó nghe chút, kỳ thật chỉ là nô tỳ của chính thê mà thôi.

Nhị muội hoàn hảo, tính tình ôn trọng rộng lượng, nhưng tiểu muội này bị bọn họ làm hư, tính cách đường hoàng, kiêu ngạo ương ngạnh.

Tiểu muội nếu làm thiếp thất cho người ta, còn không phải bị chính thê chính chết.

Vì thế đại ca Phương gia chỉ phải thở dài cho đoạn nhân duyên không bệnh mà chết này, nhưng mà tiểu muội Phương gia lại không cho là thế.

Lâm đại ca diện mạo tuấn mỹ, đối với nàng đủ loại tốt đẹp, đồ trang sức, hoa tươi ngọc khí giống như là không cần tiền đưa vào trong lòng nàng, lời nói càng là tình ý kéo dài.

Mấy ngày nay, nàng liền phượng tâm ám hứa với gã, một mảnh ái mộ, đại ca Phương gia nhắc nhở nàng cũng xem như gió thoảng bên tai.

Vì tình yêu, thành thiếp thị thì lại như thế nào.

Nói đến một hôm tiểu muội Phương gia đi ra ngoài một chuyến, vừa trở về liền nghe được trong phòng tỷ tỷ có động tĩnh kỳ quái. Tiểu muội Phương gia hoài nghi, liền muốn gõ cửa vào.

Cửa phòng thế nhưng không khóa, tay tiểu muội Phương gia nhẹ nhàng chạm cửa phòng, cửa phòng nhất thời theo tiếng mà mở.

Thanh âm là từ nội thất truyền ra, chẳng lẽ có tặc nhân xâm nhập vào trong phòng tỷ tỷ?!

Tiểu muội Phương gia biến sắc, chân tay rón rén đi vào, thuận tay còn cầm một cái ấm trà vào tay.

Nhưng vừa xốc rèm cửa nội thất lên đi vào, tình cảnh trước mắt nhất thời làm nàng hoa dung thất sắc.

Chỉ thấy hai thân ảnh đang gắt gao kề sát nhau vụn vẹo, hai người đều là quần áo không chỉnh.

Nữ tử cười trên người nam nhân, vì có cái màn giường che, vừa vụn che khuất ngoài cổ nam nhân, nàng thấy không rõ bộ dáng nam tử này.

Nhưng nữ tử sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt mê ly, không phải là nhị tỷ mình sao!

Tiểu muội Phương gia một tên xông lên, cũng không quản người dưới thân nhị muội là ai, cái ấm trà liền đập xuống sọ não người kia, trong miệng hùng hùng hổ hổ: “Dâm tặc! Dám khi nhục tỷ tỷ ta!”

Nam nhân bị hung hăng đập trúng trán rên một tiếng, rồi ngất đi.

Tiểu muội Phương gia cả người run rẩy, lo sợ tính danh của người bị thương, nhưng vẫn cố gắng định tâm thần, đánh bạo lôi nhị muội Phương gia thần chí không rõ từ trên người nam nhân xuống.

May mắn tiểu muội Phương gia tới kịp thời, nhị muội Phương gia chỉ là cởi quần áo ra một nửa, còn chưa tiến thêm động tác tiếp theo, danh tiết coi như là bảo vệ.

Nhị muội Phương gia thần sắc mê ly, sau khi bị tiểu muội túm lên trên mặt đất thì cả người khô nóng, tự mình xoa nắn cơ thể của mình mà rên rỉ: “Nóng quá, nóng quá.”

Hai tỷ muội từ nhỏ cùng nhau lớn lên, sao lại không lý giải tính cách đối phương.

Nhị tỷ mạo uẩn tâm nhân, ôn nhã thực nữ, vạn lần sẽ không làm ra chuyện *** loạn thấp hèn này.

Lại thấy nhị tỷ bây giờ không còn thần trí, e là bị tặc nhân này hạ được.

Phương gia họ thì Nhị tỷ huệ chất lan tâm (chỉ người cao nhã thanh khiết), trở mã đến xinh đẹp hào phóng.

Lần này trừ đại ca chạy đến vì vua Mẫu Đơn, nhị tỷ cũng muốn tham gia thi đấu tiên tử Mẫu Đơn.

Nếu bị người làm bẩn cơ thể, về sau sao có thể đi ra gặp người.

Tặc nhân này thiếu chút nữa liền hủy cả đời của nhị tỷ!

Việc này nàng cũng không dám biểu dương ra ngoài, ngay cả ba vị ca ca cũng không thể nói. Nếu nói ra, danh dự của nhị tỷ liền kết thúc.

Sinh ăn sống này ngậm bồ hòn, tiểu muội Phương gia càng nghĩ càng phần uất, nàng vén rèm, liền muốn nhìn tặc nhân này lớn lên bộ dáng thế nào.

Mở lên, mắt hạnh của tiểu muội thoáng chớp tròng đến tròn tròn, suýt nữa muốn tròng ra cả tròng mắt ra.

Nam nhân nằm trên giường, đầu rơi máu chảy, rõ ràng là Lâm Bách Phú!!

...

Bốn người Lý Hạo Sâm, Hứa Từ vừa ngoặt lên con phố đến khách sạn, liền xa xa thấy trước cửa khách sạn họ đang biến người tập nập.

“Chủ tử, thuộc hạ qua xem xem.” Công Tôn Ngự tuổi trẻ khí thịnh, bấm báo một tiếng liền chạy qua, trong lòng vui sướng tính toán xem xem đây là có náo nhiệt gì.

Công Tôn Ngự giống một con cá chạch tự đắc ở trong đám người linh hoạt chui tới chui lui, chỉ chớp lát sau liền chen vào trong tận cùng.

Vừa thấy tình cảnh bên trong, tâm tư vốn xem náo nhiệt nhất thời xẹp xuống.

Chỉ thấy một đại hán đang cùng mười mấy người ăn mặc như người hầu đánh nhau không ngừng, đại hán cường tráng uy mãnh, hai tay vừa nhấc liền nâng một tên người hầu trong đó qua đỉnh tóc, ném ra ngoài.

Phía sau đại hán, hai cô nương đang ôm nhau thấp thấp khóc nức nở. Bên người hai cô nương, một nam tử khoảng hơn ba mươi tuổi ôm một chậu hoa, nôn nóng nhìn đại hán đánh người.

Trong nhóm người này, còn có một bóng người vô cùng không hài hòa.

Một bà lão đầy đầu tóc rối, đang cầm một cây đòn gánh đuổi theo một người hầu dõn sức đánh.

Đây đều là loạn thất bát tao gì a!

Đại hán là A Ngưu, lão thái thái là Hoàng đại nương.

Hai cô nương đang ôm nhau này cùng nam tử kia hẳn thấy có mấy phần quen mắt, nhưng thế nào cũng nhớ không nổi gặp qua ở đâu.

Thổ tào thì thổ tào, huynh đệ mình gặp phiền toái, khi hẳn nên ra tay vẫn phải ra tay.

Công Tôn Ngự vừa thấy bị khi dễ là đám người bên mình, lập tức bất chấp tất cả liền xông lên.

Một cú đá nghiêng liền đá bay người ra ngoài, xử lý một người hầu.

A Ngưu đang đánh đến lửa nóng, thấy Công Tôn Ngự như linh hồn đột nhiên xuất hiện đến xuất thủ tương trợ, cao hứng hét lớn: “Công Tôn huynh, người đã về rồi!”

Công Tôn Ngự “Hừ” một tiếng, một cái qua vai quăng ngã lại xử lý một người hầu.

“A Tứ mới từ La gia về, người lại chính ra một con thiêu thân như vậy, anh hùng cứu mỹ nhân à? Nhưng thật sự có thể làm a, A Ngưu.” Công Tôn Ngự tiến lên lưng tựa lưng với A Tứ, nghiêng đầu chăm chăm nói.

“Ai nha, không phải ta. Lời này nói cũng dài, nhanh chút xử lý mấy người này lại nói.” A Ngưu sau khi một cái hồ quyền đánh người, liền vội quay đầu giải thích.

Công Tôn Ngự cũng không lại chăm chọc hấn, hai người nắm chặt thời gian người một quyền ta một cước liền chồng mười mấy người hầu thành La Hán.

Công Tôn Ngự hét lớn một tiếng: “Hôm nay gia gia tâm tình tốt, thả cho các người một con ngựa. Còn không mau cút đi!”

Người hầu dẫn đầu bị đặt ở phía dưới cùng, “Ân hử hử” sắp bị ép tới lòi ruột, gã kêu thảm thiết liên tục còn không quên chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng nói: “Các người đừng xen vào việc của người khác, phải biết chủ tử của chúng ta là ai!”

Lúc này Hứa Từ cùng Lý Hạo Sâm cũng đã chen vào, do Lý Hạo Sâm một thân khí thế thô bạo phá lệ sấm nhân, đám người tự động vì bọn họ nhường ra một con đường.

Ba người họ vừa mới vào trong vòng của đám người, Hứa Từ liền nghe được lời nói ngang ngược của người hầu này, mở miệng hỏi: “Hắc, chúng ta còn thật không biết chủ tử các người là ai, người ngược lại nói xem.”

Thấy đối phương lại tới hai người giúp đỡ nữa, người hầu dẫn đầu kia dứt đi khí thế, lại vẫn ngoài mặt trong yếu nói: “Hừ, chủ nhân của chúng ta là Lâm Bách Phú, người cũng biết?”

Trông mắt như nho đen của Hứa Từ chuyển chuyển, đột nhiên cười nói: “Thì ra là quý tử của Dương Châu Lâm Tri Phủ, thất kính thất kính. Chỉ là không biết quý phủ vì sao phải xung đột với huynh đệ nhà ta?”

Người hầu kia vừa nghe lời Hứa Từ, yêu, có cửa rồi, người này còn rất thượng đạo.

Vừa tính toán hùng dũng oai vệ ngẩng đầu lên miệt thị bọn họ một cái, lại đột nhiên muốn đứng dậy ở trên còn đè nặng mười mấy người, chỉ có thể không cam lòng chỉ vào hai nữ một nam phía sau họ ngạo mạn nói: “Chủ nhân chúng ta có lòng tốt thu lưu mấy người này, bọn họ lại lấy oán trả ơn, không chỉ đánh chủ nhân nhà ta thành trọng thương, còn đoạt đi hoa mẫu đơn mà chủ nhân dốc lòng nuôi dưỡng thật lâu.”

Nam nhân ôm Mẫu Đơn màu trắng xinh đẹp nghe xong nhất thời nhảy dựng, “Hoang đường, quả thực là hồ ngôn loạn ngữ. Hoa này vốn là Phương mẫu ta dưỡng ba năm mới dưỡng ra, sao lại thành của Lâm Bách Phú!”

Người hầu kia hừ lạnh một tiếng: “Hoa này ôm từ Lâm phủ chúng ta ra, không phải của chủ nhân chúng ta thì là của ai.”

“Ha ha, ” Hứa Từ nghe ngôn luận của người hầu kia, phì cười: “Đáng cười, đáng cười! Hoa này từ Lâm phủ ôm ra liền là của Lâm phủ, ta đây nếu vào ngày nào đó ôm lão nương của người từ trong phòng Lâm Bách Phú, người chẳng phải là kêu Lâm Bách Phú một tiếng cha?”

Mọi người vây xem vừa nghe lời Hứa Từ, đều cười ha ha, người hầu kia mặt đỏ tai hồng không lời đối đáp.

Người hầu kia liều mạng xô đẩy vài cái, lật đổ mười mấy người đè nặng trên người ngã xuống đất, ra sức đứng lên chỉ vào hai cô nương cùng nam tử kia nói: “Các người chờ cho ta, đừng tưởng rằng có người làm chỗ dựa thì không sao! Khuyên các người nên tự về thỉnh tội đi, bằng không hai huynh đệ của các người liền... Hừ hử! Chúng ta đi!”

Nghe được lời người kia uy hiếp họ trước khi đi, hai cô nương ôm đầu khóc thút thít nhất thời khóc lớn hơn.

Chỉ có nam tử ôm Côn Sơn Dạ Quang còn thấy qua việc đời, có mấy phần ổn trọng.

Được người cứu giúp, nam tử vội vàng đi lên buồng xuống chậu hoa hành đại lễ: “Đa tạ ân cứu mạng của mấy vị huynh đài.”

Hứa Từ thấy mấy người này quen mắt, suy nghĩ một hồi, mới bình tĩnh đại ngộ: “Các người là năm huynh muội mấy ngày trước, ngách, tranh phòng với chúng ta.”

Phương gia đại ca xấu hổ cười, vẫn trả lời: “Phải.”

Sau khi người hầu Lâm gia đi, bởi vì thanh âm tỷ muội Phương gia khóc đến va trời, người vậy xem không giảm ngược lại tăng.

Lý Hạo Sâm có chút không kiên nhẫn, vung tay áo, liền túm Hứa Từ vào trong khách sạn, “Nơi này rất ồn, đi vào lại nói.”

Đại ca Phương gia nghe vậy, một tay ôm hoa, một tay nâng nhị muội Phương gia dậy, nhị muội đỡ lấy tiểu muội gặp ghềnh theo đuôi mấy người vào phòng.

Vừa vào phòng Lý Hạo Sâm liền kéo Hứa Từ ngồi cạnh mình, cả người tản ra khí thể lạnh lẽo.

Đám người Nhan Tứ không dám lộn xộn, cúi đầu lẳng lặng đứng ở một bên.

Huynh muội Phương gia tuy không biết thân phận của đám người Lý Hạo Sâm, nhưng khí thể khí phách này tiết ra ngoài, thật sự đáng sợ. Tỷ muội Phương gia cũng ngừng thanh âm, động cũng không dám động.

Hoàng đại nương bị Công Tôn Ngự điểm huyết ngữ, giờ xem như là người thoải mái nhất. Bà không cảm nhận được không khí khủng bố chung quanh, lẳng lặng nằm ở trên giường bình yên đi vào giấc ngủ.

Khi ngồi xuống, một luồng mái tóc của Hứa Từ vừa vụn rơi xuống trước ngực Lý Hạo Sâm, Lý Hạo Sâm đưa tay phát lên.

Mái tóc mềm mại, Lý Hạo Sâm có chút yêu thích không buông tay, không khỏi dùng ngón tay thon dài xoay vòng.

Vừa nãy sát dục bởi vì tiếng người ồn ào mà vọt lên lúc này cũng chậm rãi biến mất đi xuống, Lý Hạo Sâm hít sâu một hơi, mắt lạnh xem xét A Ngưu, nói: “Nói, lại là chuyện gì? Chỉ là bảo người ở khách sạn trông chừng Hoàng đại nương mà thôi, người lại làm cái chuyện giấu chớ anh hùng cứu mỹ nhân gì nữa.”

A Ngưu nghe xong phịch một tiếng quỳ xuống, hô thẳng oan uổng: “Chủ tử, cũng không phải là ta muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, thật sự là Hoàng đại nương lại tái phát bệnh!”

Thì ra A Ngưu ở trong phòng trông Hoàng đại nương, Hoàng đại nương vốn hảo hảo, lại đột nhiên nghe được tiếng cãi nhau kêu to kêu cứu ngoài cửa sổ.

Hoàng đại nương tò mò nhón chân nghiêng đầu nhìn xem, liền thấy mười mấy người đuổi theo hai cô nương chạy.

Hai tiểu cô nương này luôn mồm hô to “Cứu mạng!”, cực kỳ giống nữ nhi thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của bà.

Hoàng đại nương tinh thần hoảng hốt tiện đà phát bệnh, A Ngưu còn chưa phản ứng lại, liền nghe Hoàng đại nương hét lớn một tiếng, từ cửa sổ lầu hai nhảy xuống!

Đây thật dọa hỏng A Ngưu, đuổi sát theo sau nhảy xuống luôn.

Thật vất vả đón được Hoàng đại nương, nào biết Hoàng đại nương còn không yên tĩnh, cầm lấy một cây đòn gánh bên tay, liền ngăn lại mười mấy người che hai cô nương ở phía sau.

Hoàng đại nương đặc biệt miễn cảm với nữ oa, căn bản không chú ý tới bên người hai nữ oa còn có một đại nam nhân đang ôm hoa.

A Ngưu bất đắc dĩ, chỉ có thể giúp Hoàng đại nương ra tay cứu người, sau đó liền là một màn mà mấy người trở về nhìn thấy.

Còn Sơn Dạ Quang Đăng bởi: admin

32. Chương 32

Đại ca Phương gia lúc trước gặp mấy người này, quần áo mộc mạc tự nhiên, liền nghĩ là người nhà bình thường.

Nhưng hôm nay nhìn thấy Lý Hạo Sâm một thân tư thái người thượng vị, khí thế lại bức người. Chỉ trừ thiếu niên hồng y cạnh hắn đối đáp tự nhiên, vài vị khác vừa nhìn liền là người khí chất bất phàm lại giữa lơ đãng toát ra sợ hãi và kính sợ với nam tử hắc y, càng làm người ta cảm thấy khó có thể tin tưởng.

Người này nhất định phi phú tức quý (không giàu thì cao quý), có quyền thế.

Lại nghe ý tứ trong lời nói của Lý Hạo Sâm, bọn họ không muốn lo chuyện này.

Nếu là như thế, vậy hai huynh đệ nhà mình làm sao đây?

Đại ca Phương gia có chút hoảng, cẩn thận đặt Côn Sơn Dạ Quang qua một bên, chấp tay với Lý Hạo Sâm đau khổ nói: “Lâm Bách Phú giam hai huynh đệ của ta, tiểu nhân khẩn cầu đại nhân cứu cứu hai vị huynh đệ kia của ta đi! Đại nhân sau này nếu có chỗ dùng đến tiểu nhân, tiểu nhân nhất định muôn lần chết không chối từ.”

Mặc Dạ đã hồi kinh viện binh, nhanh chóng trở về còn phải bảy tám ngày.

Kế hoạch ban đầu của họ là thừa dịp mấy ngày nay ngằm hỏi chứng cứ, đến lúc đó tang vật đều lấy được, một lưới bắt hết Lâm đẳng.

Vừa này cứu ba người Phương gia đã gọi ra chú ý của Lâm gia, nếu cứu người nữa, chẳng phải là sẽ rút dây động rừng.

Bọn họ giờ còn chưa có chứng cứ chính xác, lúc này đây thế đan lực bạc, có trăm hại mà không một lợi.

“Công tử người coi trọng, chúng ta chỉ là thương nhân đến đây dạo chơi, sao có thể giúp người cứu người?” Hứa Từ nheo mắt, “Lâm Bách Phú giam huynh đệ người, người nên đi tìm nha môn cứu người mới đúng.”

Đáp lại hắn là thiếu niên hồng y bên người nam tử cao lớn, đại ca Phương gia sững sốt.

Hắn vốn cho rằng vị nam tử huyền y anh tuấn cao ngất trước mắt là chủ tử của mấy người này, nhưng vị nam tử kia đến nay chỉ thưởng thức mái tóc đen của thiếu niên chơi đến vui chết đi được, hoàn toàn không để ý tới hắn.

Ngược lại là vị công tử hồng y này tư thái chủ nhân đáp lại hắn, chẳng lẽ vị thiếu niên hồng y tuấn mỹ này mới là chủ tử của họ?

“Trước đó vài ngày là tiểu nhân có mắt như mù, xúc phạm mấy vị công tử, còn hi vọng công tử đừng trách. Nhưng công tử nói đi nha môn, đó là vụn vặt không thể a!”

Đại ca Phương gia như kiến bò trên chảo nóng, trên đầu đổ mồ hôi lạnh, “Mấy người bắt huynh muội chúng ta chính là người của con trai Lâm Tri Phủ Lâm Bách Phú, Lâm Tri Phủ ở Dương Châu một tay che trời, chúng ta đi chẳng phải là chui đầu vào lưới!”

“Người lại nói xem, Lâm Bách Phú vì sao phải bắt các người.” Hơi thở của Lý Hạo Sâm phun lên cổ Hứa Từ, Hứa Từ run run, phần chân tình thần hỏi.

“Này...” Nghe Hứa Từ hỏi, đại ca Phương gia nhất thời nói lỡ, trên mặt lộ ra chần chờ.

Nếu nói ra, trong sạch của nhị muội liền hủy.

“Ngay cả nguyên nhân hậu quả cũng không thể báo cho, bảo chúng ta cứu người thế nào.” Lý Hạo Sâm thưởng thức tóc Hứa Từ lạnh lùng nói, hơi thở lại phun lên cổ Hứa Từ.

Hứa Từ quả nhiên là thông minh nhất thế, hồ đồ nhất thời.

Cậu kiếp trước đã quen thái tử điện hạ khi phát tác sẽ tiếp cận cậu, mới vừa rồi thấy thái tử điện hạ ánh mắt âm u hình như có dấu hiệu phát tác.

Giờ đây thái tử thưởng thức tóc cậu, cậu chỉ coi thái tử điện hạ là vì lắng đọng lại cảm xúc, không dám nghĩ nhiều.

Nhưng cậu không dám nghĩ nhiều, lại không có nghĩa là thân thể không có phản ứng, bây giờ không được, chỉ có thể chịu đựng, kiên trì thẩm vấn.

Kiếp trước, khi thái tử điện hạ từ Bắc quan trở về, tựa như ma quỷ từ Địa Ngục trở về, một thân sát lục chi khí làm người ta khó có thể tới gần.

Sau này cậu mới biết được, thì ra thái tử điện hạ ở Bắc quan đắm máu giết địch, đã có chút nhập ma chính.

Chỉ vì thái tử điện hạ một khi bắt đầu giết người, liền đắm chìm trong đó, không còn vật gì có thể làm hắn vướng bận.

Hứa Từ lo lắng thái tử điện hạ đời này còn sẽ rơi vào tình trạng này, bởi vậy năm năm trước mới vào trước khi thái tử điện hạ đi, để hắn hứa hẹn tìm một con Bảo Mã cho mình.

Sai một ly, đi một ngàn dặm.

Trong lòng thái tử điện hạ có chút vướng bận với mình, có lẽ sẽ có thể thay đổi sát lục chi tâm mà chính hắn cũng không thể khống chế.

Quả nhiên năm năm sau thái tử trở về, trên người hắn tuy đầy người sát khí, nhưng sát lục chi khí đáng sợ kia thì so với kiếp trước thu lại hơn rất nhiều.

Ít nhất sẽ không làm người sợ hãi đến không rét mà run, sẽ không dọa trẻ con khóc đêm.

Nhớ rõ kiếp trước thái tử điện hạ lần đầu trở về Kinh thành, tuy cũng là thắng lợi mà về, nhưng mọi người lần lượt chùn bước, ngay cả thỏ lớn cũng không dám ra một tiếng.

Mọi người chỉ kính sợ nhìn thái tử càng lúc càng xa, biến mất ở trước mắt.

Kiếp này lại khác, khi thái tử trở về, toàn thành chỉ là yên lặng một lát mà thôi, sau đó liền ầm ầm bùng lên tiếng hoan hô, âm thanh ủng hộ.

Tiếng hò hét liên tiếp, thật là phấn chấn lòng người.

Thái tử điện hạ hoa lệ trở về, khí phách lộ ra ngoài, chỉ biết phong phạm Hoàng gia của hắn làm người ta thần phục. Một thân chính khí, làm người kính sợ.

Nhìn thấy một màn khác với kiếp trước kia, trong lòng Hứa Từ vui mừng không thôi.

Đây ít nhất chứng minh, mình trong cảm nhận của thái tử điện hạ, vẫn chiếm cứ nhỏ nhoi.

Tuy rằng nhỏ nhoi này bây giờ còn chưa phải tình yêu, nhưng cậu đã cảm thấy mỹ mãn.

Cậu kiếp trước không biết quý trọng tình nghĩa của thái tử điện hạ, bây giờ ông trời trừng phạt cậu, làm cậu một mình nhấm nháp sự đau khổ của tình yêu đơn phương, cậu cũng cam chịu.

Về phần tình yêu gì đó, vẫn phải từ từ mưu cầu, không thể gấp gáp.

Bất quá tuy rằng sát lục chi khí trên người thái tử điện hạ tương đối thu lại hơn kiếp trước rất nhiều, nhưng vẫn có lúc không thể khống chế được cảm xúc thô bạo.

Kiếp trước, thái tử điện hạ mỗi khi không thể khống chế cảm xúc, luôn thích gần gũi cậu.

Lúc đó thái tử điện hạ mắt lộ ra hung quang, hung thần ác sát, rất giống ác quỷ từ Địa Ngục trở về.

Có lần đánh bạo hỏi thái tử điện hạ, thái tử điện hạ suy nghĩ một hồi, mới cười trả lời: “Chỉ vì mỗi khi ở cùng với người, tâm tình của ta luôn phá lệ thả lỏng.”

Cậu lúc ấy cảm thấy thái tử đáng sợ, hoàn toàn quên thái tử điện hạ trước khi rất tốt với cậu.

Thái tử tâm tư nhanh nhẹn, lúc ấy nhất định cũng biết Hứa Từ sợ hãi.

Khi thái tử điện hạ đối mặt với cậu luôn lộ ra vẻ thống khổ, cậu lúc ấy tuổi trẻ khí thịnh, chỉ cho rằng đó là vì thái tử điện hạ không thể khống chế cảm xúc, trong lòng không cam chịu mà thôi.

Nhớ tới khi thái tử điện hạ đối mặt với biểu tình sợ hãi của mình thì trên mặt toát ra tình cảm chua xót, cậu liền hận không thể đâm mình hai đao.

Sau khi sống lại, cậu nhớ lại rất nhiều chuyện của quá khứ.

Biểu tình thống khổ của thái tử điện hạ, hoàn toàn là vì mình bài xích hắn.

Kiếp trước, thái tử điện hạ sau này vì không để cậu phản cảm nhiều hơn, lại vì không lạm sát người vô tội, chỉ có thể dựa vào lực ý chí mạnh mẽ của hắn mà cưỡng ép kìm nén cảm xúc giết chóc tiêu cực này.

Nhưng làm như vậy ngược lại chôn xuống mầm tai họa càng lớn, cảm xúc tiêu cực chồng chất trong lòng, đọng lại thật nhiều.

Nếu một khi bùng nổ, chỉ biết càng thêm nghiêm trọng.

Thế cho nên thái tử điện hạ sau này rất cuộc không thể khống chế tâm trí, trực tiếp cưỡng bức cậu.

Trong lòng Hứa Từ đã sợ hãi lại thêm kinh ngạc phẫn nộ, chỉ có thể chịu đựng sợ hãi, cả người run run liều mạng giấu dũa.

Nhưng cậu hơi có phản kháng, liền làm thái tử điện hạ đối đãi càng thêm mãnh liệt.

Cậu chưa trải qua việc đời, thái tử điện hạ lại vô cùng cao to, sau chuyện này cậu máu chảy không ngừng, hôn mê mấy ngày, nửa cái mạng thiếu chút nữa ném đi, phải chăm sóc nửa tháng mới tốt.

Bị đối đãi vô lễ như thế, cậu cuối cùng ghi hận thái tử điện hạ, đáp ứng giúp tứ hoàng tử mưu đồ bí mật tạo phản.

Tứ hoàng tử luôn cho rằng cậu vì quyền thế mà vong ân phụ nghĩa, nhưng kỳ thật không phải.

Cậu lúc ấy đáp ứng tứ hoàng tử, chỉ là vì trả thù thái tử điện hạ mà thôi.

Thái tử điện hạ đối với cậu ân trọng như núi, tình thâm tựa hải, dù cho giết chết bản thân đổi lấy một mạng của thái tử điện hạ cũng là lẽ phải, huống chi thái tử điện hạ lúc ấy còn thần chí không rõ.

Mà cậu lại bị cừu hận che đi hai mắt, nhất định phải lấy oán trả ơn, trả thù thái tử điện hạ.

Giờ nhớ lại, mình quả nhiên là đáng giận đến đáng chết.

Thái tử điện hạ một thân một mình không thể tin ai, chỉ có đối với cậu là thật lòng đáp lại.

Cậu vì tư lợi, chỉ cho rằng thái tử điện hạ làm như vậy là vì vũ nhục cậu.

Tình cảm giữa nam tử cùng nam tử, cậu lúc ấy tiếp xúc rất ít, chỉ cảm thấy kinh thế hãi tục thì không còn gì khác.

...

Da đầu đau đớn, thu lại suy nghĩ của Hứa Từ, Lý Hạo Sâm kéo kéo tóc Hứa Từ, nhẩn mi nói: “Sao lại còn thất thần?”

Hứa Từ vội cười đáp lại, “Không có việc gì, ta vừa rồi nhớ lại hình ảnh nhìn thấy trên con đường chết lúc này.”

Lý Hạo Sâm thấy bộ dáng Hứa Từ rơi vào trầm tư một hồi nhẩn mi một hồi đăm ngực dậm chân, sắp tra tấn mình đến chết, nhanh chóng giật giật tóc cậu.

Nghe lời của cậu, nhớ tới Hứa Từ đột nhiên nhìn thấy người chết, nhất thời hiểu được.

Thái tử điện hạ vì thế liền giống như một con báo săn lớn nằm sát trên người Hứa Từ, kề sát như vậy làm tâm tình hắn nhất thời phá lệ khoan khoái, cảm xúc thô bạo vừa nãy thoáng chốc tan thành tro bụi.

Thấy Hứa Từ không bài xích hành động của hắn, thái tử điện hạ càng đập mũi lên mặt, hai tay trực tiếp xuyên qua eo Hứa Từ, từ phía sau ôm chặt cậu.

Lý Hạo Sâm từ phía sau tựa đầu lên hõm vai của Hứa Từ, hít mùi hương thơm ngát giữa hàng tóc của Hứa Từ: “Tiểu Từ, đừng nghĩ nhiều, chuyện đã qua.”

Khi Hứa Từ còn nhỏ hắn luôn ôm Hứa Từ như vậy, nhưng sau khi từ biệt năm năm rồi trở về, Hứa Từ trưởng thành, hắn cũng không còn cơ hội ôm cậu như vậy, trước kia còn cảm thấy có chút tiếc nuối.

Bây giờ thỏa mãn tâm nguyện, hắn nhất thời cảm thấy thần thanh khí爽.

Đây có thể làm Hứa Từ khó chịu, may mắn trước mắt còn có chuyện có thể dời đi sự chú ý, hẳn mới không có quá nhiều thất thố.

Hứa Từ không dám vận vẹo, cơ thể cứng ngắc lạnh mặt nhìn tỷ muội Phương gia đỡ nhau: “Các người có muốn cứu huynh đệ mình không?”

Tỷ muội Phương gia liếc nhau, nhị muội Phương gia cắn cắn răng, lê hoa đài vũ “Phịch” quỳ lên trên mặt đất, “Lâm Bách Phú kia đúng là súc sinh!”

Thì ra ngày đó, Lâm Bách Phú sai tiểu muội Phương gia ra ngoài, chỉ lưu lại nhị muội Phương gia ở Đông sương phòng.

Gã mò vào trong phòng nhị muội Phương gia, vụng trộm trộn lẫn Câu Lan Viên xuân được dày vò phục liệt nữ phục tùng trong nước trà của nàng.

Nhị muội Phương gia chưa từng có tâm phòng bị gã, sau khi uống nước trà không lâu liền cả người khó chịu.

Lâm Bách Phú thấy thời cơ thành thực, liền kéo nàng lên giường muốn làm chuyện bừa bãi.

Nhưng may mắn ông trời có mắt, tiểu muội Phương gia trở về sớm, đánh vỡ chuyện này, cứu nhị tỷ tỷ của nàng.

Tiểu muội Phương gia vừa thấy người bị đập là Lâm Bách Phú, nhất thời dọa choáng váng.

Nàng bây giờ cũng không còn tâm tư mà nghĩ nam nữ hoan ái gì nữa, trực tiếp gội cả bồn nước lạnh xuống trán nhị muội Phương gia, nhị muội Phương gia mới khôi phục mấy phần thần chí.

Tỷ muội Phương gia thấy chuyện không ổn, nhanh chóng đi tìm ba vị ca ca, tính chạy trốn.

Nhưng người hầu đã phát hiện người hôn mê ở trên giường đầy mặt thâm trạng, nhanh chóng bẩm báo cho Lâm Tri Phủ.

Lâm Bách Phú là con vận mệnh của Lâm Tri Phủ, ông ta một đời này chỉ có một người con trai, còn là cao tuổi mới có con, cực kỳ yêu thích sủng nịch.

Lâm Bách Phú bị trọng thương, ông ta há có thể bỏ qua.

Người hầu nhất thời dốc toàn bộ lực lượng, tất phải đi bắt năm người làm Lâm Bách Phú bị thương.

Hai huynh đệ Phương gia lưu lại ngăn chặn hạ nhân, ba huynh muội Phương gia mới có thể chạy ra khỏi Lâm phủ.

Có thể chạy trốn ra ngoài, phía sau vẫn còn truy binh như cũ. Chạy hồi lâu, liền gặp được Hoàng đại nương cùng A Ngưu ra tay tương trợ. Đăng bởi: admin

33. Chương 33

Cảm thấy edit cổ trang thật mệt, có vài cái còn chẳng biết đang nói cái gì =.=

Nếu lại ôm nữa, thân thể mình lại muốn có phản ứng.

Lý Hạo Sâm vì bảo vệ hình tượng hoàn mỹ của mình ở trong cảm nhận của Tiểu Từ, không thể không tiếc nuối rút tay về, phát phát vạt áo, ngồi ngay ngắn ở cạnh Hứa Từ.

Thái tử điện hạ vừa rời khỏi bên người Hứa Từ, liền phảng phất như nguyên thần trích tiên trở về trời, trong khoảnh khắc biến thành lãnh liệt cao quý, ngay cả không khí bốn phía cũng trong nháy mắt đông lạnh.

Hứa Từ được chỗ trống rút ra cơ thể, ngực còn “Bang bang” nháy thảng.

Cậu thuận thế từ trên bàn trà bên cạnh nhắc ấm trà lên đổ một ly trà lạnh, uống một hơi cạn sạch, áp chế xao động đáy lòng.

Sau đó đột nhiên nhớ tới thái tử điện hạ còn ở bên người, mình cứ nhiên liền loa loa tự mình uống trà như vậy.

Hứa Từ thấy không ổn, một lần nữa lấy cái ly mới, rót một ly Thiết Quan Âm đưa tới trước người Lý Hạo Sâm bên cạnh, lấy lòng nói: “Chủ tử, đến một ngụm?”

Lý Hạo Sâm liền thấy ánh mắt của Hứa Từ như mắt mèo nháy a nháy, giống như biết nói chuyện.

Cổ họng lặn lặn liền bắt lấy cổ tay Hứa Từ, liền theo Hứa Từ tư thế cầm ly, cúi người xuống húp một ngụm nước trà.

Ly trà rất nhỏ, đôi môi khô gợt của Lý Hạo Sâm hơi hơi đụng chạm đến cái tay cầm chén của Hứa Từ.

Tim Hứa Từ vốn trầm tĩnh lại nhắc lên, trong lòng tiếng trống “phanh phanh phanh phanh” nho nhỏ vang không ngừng.

Cậu ở trong lòng kêu rên: thái tử điện hạ, cầu người đừng tiếp tục vô ý câu dẫn ta nữa, nếu ta hôm nào mà nhịn không được, sẽ thật sự cưỡng người!

Đây chính là cái gọi là ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.

Nhan Tứ cơ hồ có thể nhìn thấy quanh thân hai người vọt lên sương mù phấn hồng triền miên, quả thực là chói mù mắt chó của hắn.

Hai người này người tới ta đi, thế nhưng đều quên chính sự.

Công Tôn Ngự cùng A Ngưu đầu một cọng gân, chỉ cảm thấy hai người là chủ tớ tình thâm, chưa từng nghĩ nhiều.

Bọn họ không để ý chuyện bên ngoài, chỉ cúi đầu chuyên tâm nhìn chăm chăm mặt đất.

Ngược lại là tiểu muội Phương gia, đôi mắt kia luôn nhịn không được dính trên người hai người.

Nàng mới trải qua tình yêu liền gặp phải súc sinh, bị tổn thương nát bét, trong lòng đã có chút cực kì thất vọng với nam nhân.

Bây giờ thấy tư thế giữa hai người này phẳng phất như không dung nạp người khác, cảm thấy kinh nghi không thôi, không khỏi hai mắt nhìn nhiều hơn.

Không để ý người bên ngoài ở đây liền có thể ôm nhau, tình nghĩa giữa hai nam nhân này không khỏi cũng quá tốt chút đi?

Nàng là tiểu cô nương chưa ra khuê các, tuy cảm thấy việc này làm người chú ý, nhưng cũng không biết là đoạn tụ chi phích, chỉ là cảm thấy tò mò mà thôi.

Hai người này đều là nam tử rất dễ nhìn, còn dễ nhìn hơn Lâm Bách Phú kia gấp trăm ngàn lần.

Hai mỹ nam tử thân mật như thế, nàng lại không cảm thấy quái dị cùng không thích hợp, ngược lại cảm thấy vô cùng hài hòa cùng động lòng người.

Đại ca Phương gia bốn ba trên trận buôn bán, xã giao không ngừng, ngẫu nhiên có khách khứa đam mê đặc biệt liền mời bọn họ đi quán tiểu quan vui vẻ.

Hắn tuy không cảm thấy hứng thú với nam nhân, nhưng cũng không đại biểu không thấy phân đào chi nghị.

Mới vừa nghe thiếu niên hỏi han nam tử gọi chủ nhân, liền tự cho là thông minh suy đoán thiếu niên này chỉ sợ là nam sủng của nam tử này.

Hắn nhìn không nổi nam sủng lấy sắc thị nhân.

Thân là nam tử, lại làm ra mị thái bỉ ổi như nữ nhân lộng lẫy câu nhân.

Bị người cùng là nam tử áp ở dưới thân, không chỉ không phản kháng ngược lại càng thêm uyển chuyển xu nịnh.

Dùng thân thể để đổi lấy vinh hoa phú quý, mấy thổ hảo hán đó quả thực không xứng được xưng là nam nhân.

Bây giờ trong lòng đoán bừa Hứa Từ là nam sủng của Lý Hạo Sâm, ánh mắt đại ca Phương gia nhìn Hứa Từ không tự chủ được mang theo chút khinh miệt.

Mới vừa nãy thiếu niên hồng y này bưng ra cái giá chủ nhân, bất quá là chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng.

Lại giả vờ như người hiểu chuyện, chẳng qua chỉ là nam sủng hạ lưu.

Trong lòng mắng một tiếng, đại ca Phương gia châm chọc trong lòng.

“Lâm Bách Phú đã chết rồi sao?” Hứa Từ thoáng nhìn ánh mắt đại ca Phương gia, sắc mặt bỗng dưng phát lạnh, lạnh lùng hỏi.

Bị một nam sủng hỏi như thẩm vấn phạm nhân, trên mặt đại ca Phương gia nhìn không được tốt.

Nhưng hôm nay hắn có việc cầu người, đành phải nhanh chóng thu hồi miệt thị, trong giọng nói lại không tự giác mang theo có lệ: “Hắn là còn sống, tiểu muội trước khi đi từng dò xét hơi thở của gã qua, còn hô hấp.”

Hứa Từ nhìn thấy vẻ mặt đại ca Phương gia, Lý Hạo Sâm tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Hắn liếc đại ca Phương gia, trầm giọng nói: “Các người đi đi, chúng ta bất lực, dù có năng lực, cũng sẽ không ra tay cứu người.”

“Vì sao? Các người rõ ràng có năng lực, vì sao phải thấy chết không cứu?!” Đại ca Phương gia nóng nảy, nếu không khẩn trương chính là bọn đệ đệ, hắn sợ hình phạt riêng hỗn loạn của Lâm gia, làm bọn đệ đệ nhận hết tra tấn.

“Ngay cả tôn trọng tối thiểu nhất cũng không có, sao có thể đáng để chúng ta ra tay.” Nhan Tứ ở một bên mỉa mai, “Người tự cho là che giấu ánh mắt rất tốt, lại không biết sớm đã bị chúng ta nhìn ở trong mắt. Vị này là chủ tử của chúng ta, người lại miệt thị hắn, thật coi chúng ta là người mù a.”

“Ta...” Đại ca Phương gia nhất thời nghẹn lời, thấy Nhan Tứ gọi thiếu niên vừa nãy bị hắn coi như nam sủng là chủ nhân, lại bắt đầu hoài nghi phán đoán của mình, hồi hận lỗ mãng vừa nãy.

Đúng, thiếu niên này ý khí phong phát, sao có thể là nam sủng, hắn vừa nãy chỉ chú ý tới hai người động chạm nhau, lại là trông nhầm.

Nghĩ như thế hắn nhất thời đau răng không thôi, nhanh chóng chấp tay xin lỗi với Hứa Từ, “Mới vừa rồi là tiểu nhân mắt chó nhìn người, có nhiều đắc tội, còn hi vọng công tử đừng trách.”

Hứa Từ phát phát tay, không chấp nhận với hắn.

Lý Hạo Sâm nhìn gốc Côn Sơn Dạ Quang đặt cách đó không xa, trong lòng vừa động.

Buổi sáng hôm nay khi ở tử phổ, Hứa Từ không thể mua được bồn Quan Thế Mặc Ngọc kia, trong mắt Hứa Từ có mấy phần tiếc nuối bao nhiêu.

Trên đường về, hắn nhìn trái phải, ở hai bên đường bày hoa rao hàng đều là Mẫu Đơn bình thường, chẳng có gì lạ, không thể so sánh với gốc Quan Thế Mặc Ngọc kia.

Nhưng gốc Côn Sơn Dạ Quang trước mắt, lại hoàn toàn làm bồn Quan Thế Mặc Ngọc kia không thể so sánh.

Nếu hắn đưa hoa cho Tiểu Từ, Tiểu Từ nhất định sẽ vui vẻ không thôi.

Lý Hạo Sâm đây là tính toán cường thủ hào đoạt, đã tình thế bắt buộc với hoa này, “Cứu huynh đệ người cũng không phải không thể, nhưng người có cái gì có thể hồi báo chúng ta?”

Nghe nam tử hắc y buông miệng, đại ca Phương gia gấp rút nói: “Đại ân đại đức của công tử, tiểu nhân ghi nhớ trong lòng. Nếu có gì cần, Phương mô nhất định muôn lần chết không chối từ.”

“Không cần phí tâm, ta không muốn người báo ân, ” Lý Hạo Sâm chỉ vào Côn Sơn Dạ Quang nói, “Ta chỉ muốn bồn Côn Sơn Dạ Quang này của người.”

“Đây!” Đại ca Phương gia khóc không ra nước mắt, hắn sao lại đột nhiên cảm thấy mình mới từ hố lửa nhảy ra, lại tiếng vào ổ sói chứ?

Công tử trước mắt này sao có thể vừa lên liền muốn thịt trong tim hắn.

Tiểu muội Phương gia nóng nảy, túm tay đại ca liền muốn đi ra ngoài, “Đại ca không cần cầu bọn họ, ta đây liền đi Lâm phủ nhận tội. Người là ta đập bị thương, người nào làm người đó chịu! Ta muốn dùng bản thân ta để đổi về các ca ca.”

“Đừng hồ nháo, ” Đại ca Phương gia giữ chặt tiểu muội Phương gia, lớn tiếng quát lớn, “Người có thể biết kết cục khi người trở về là gì không?!” Nhị muội tiểu muội ai cũng không thể trở về!

“Chỉ cần công tử có thể cứu hai huynh đệ kia của ta ra, đừng nói là một chậu Côn Sơn Dạ Quang này, liền là toàn bộ Phương gia, Phương mẫu ta cũng nguyện hai tay dâng lên.”

Mấy thứ này trên quý như thế nào, đều là vật chết, sao có thể so với tính mạng của hai huynh đệ.

Thi đấu vua Mẫu Đơn hai ngày sau liền cử hành, nhưng bọn họ giờ lại chọc phải Lâm phủ.

Lâm phủ nhất định sẽ không cho mình như nguyện tham gia thi đấu, ngược lại sẽ đến nơi đó ôm cây đợi thỏ.

Hắn giờ đã là không thể đi tham gia, hoa này hắn kĩ càng nuôi trồng ba năm, mới trồng ra bộ dáng như vậy, vốn định đoạt vua Hoa, không nghĩ tới lại gặp phải biến cố này, thật là đáng tiếc!

Vạn sự có nguyên nhân liền có kết quả, nếu không phải hắn lúc ấy bị ma quỷ ám ảnh, một lòng muốn leo lên quyền quý, cũng sẽ không nhận lời đi Lâm phủ làm khách.

Nếu không đi Lâm phủ, nhị muội cũng sẽ không suýt chút bị cầm thú kia làm nhục cơ thể, hai huynh đệ cũng sẽ không bị bắt.

Đây nói đến cùng, vẫn là oán hắn.

Nhân quả tuần hoàn, giờ đây hắn chỉ trả giá một chậu Côn Sơn Dạ Quang, liền có thể đổi về hai huynh đệ, cũng là đáng giá.

“Ta nói chuyện là giữ lời, nếu đáp ứng người cứu hai người này ra, liền sẽ không nuốt lời.” Lý Hạo Sâm gật gật đầu, hứa hẹn.

Đại ca Phương gia cắn cắn môi, lại mở miệng nói: “Tiểu nhân còn có một yêu cầu quá đáng.”

Lý Hạo Sâm đạo: “Người lại nói.”

“Hoa này ta tỉ mỉ đào tạo ba năm, mới có thành quả này. Giờ bị Lâm phủ nhìn chằm chằm, ta đã không thể thoát thân tham gia thi đấu vua Mẫu Đơn. Nhưng hoa này thật sự hiếm lạ, nếu không đi dự thi thì thật đáng tiếc. Tiểu nhân muốn cầu công tử mang bốn Côn Sơn Dạ Quang này, tham gia thi đấu vua Mẫu Đơn. Hoa này cao không dám nói, trước tam giáp tuyệt đối không thành vấn đề.”

Lý Hạo Sâm gật gật đầu, “Hảo, ta đáp ứng người, ta sẽ dùng danh nghĩa của người đi dự thi, phần thưởng vinh dự ta cũng không cần, tất cả cho người.”

Lý Hạo Sâm làm chút thủ đoạn lấy Côn Sơn Dạ Quang này đến tay, nhìn đại ca Phương gia nhả ra, liền đứng lên, ôm lấy bốn hoa kia, nâng đến trước mắt Hứa Từ, “Người hảo hảo trồng, từ nay trở đi dùng nó để đi dự thi. Sau khi áp chế gốc Quan Thế Mặc Ngọc, lại lấy Quan Thế Mặc Ngọc kia đến tay.”

Hứa Từ nghe xong có chút trợn mắt há hốc mồm: ... Thái tử điện hạ, tiết tháo của người còn tốt chứ?

Đại ca Phương gia thấy hoa này đựng tới trước người thiếu niên, nghi hoặc trong lòng lại thần nhiên dâng lên, hắn kiên cường chuẩn bị tinh thần, thử hỏi Hứa Từ: “Phương mẫu mạo muội, dám hỏi vài vị đại nhân đến cùng là thần thánh phương nào?”

Hứa Từ nghe lời này, đem tầm mắt nhìn thái tử điện hạ ở trên cao.

Bọn họ đến Dương Châu đã ba ngày, thân phận sớm muộn cũng phải công khai.

Mấy người này giờ còn có chút ân oán với Lâm phủ, có thể dùng.

Chỉ là vị cô nương bị làm nhục kia, danh dự nữ tử cỡ nào trọng yếu, bọn họ cũng sẽ không ép buộc người Phương gia viết đơn kiện cáo Lâm phủ.

Lộ ra thân phận với họ, thứ nhất là để cho yên tâm, thứ hai sau này nếu mấy người này thật sự bị ép muốn cáo trạng Lâm phủ, bọn họ cũng biết thời biết thế, lại cho Lâm phủ nhớ một chút.

Lý Hạo Sâm nghĩ nghĩ, liền gật gật đầu.

Thấy thái tử điện hạ gật gật đầu, Hứa Từ lúc này mới thu lại ánh mắt, thấp giọng nói: “Nếu không nói sợ người cũng luôn thấp thỏm trong lòng, chỉ là nói cho người, người đừng nên nói cho người bên ngoài.”

Thấy mấy người thần thần bí bí, đại ca Phương gia run run thân mình, vội gật đầu: “Nhất định nhất định.”

“Chúng ta là Giang Nam đạo thứ sử được đương kim Thánh Thượng khâm điểm, đặc biệt đến Giang Nam đạo tuần tra điều tra ngầm.”

Giang Nam đạo thứ sử... Giang Nam đạo thứ sử...

Đại ca Phương gia bỗng dưng trắng bệch cả mặt, kéo hai muội muội “phịch” quỳ lên trên mặt đất: “Thảo dân tham kiến thái tử điện hạ, thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Dân gian sớm có lời đồn, thái tử điện hạ từ Bắc quan trở về được Thái Khang để ở triều đường trao tặng chức Giang Nam đạo thứ sử. Đăng bởi: admin

34. Chương 34

Ngày này phong cảnh tươi đẹp, quảng trường trung tâm Dương Châu toàn người di chuyển, ồn ào náo động trên trần gian.

Tuy rằng ồn ào, lại hỗn loạn nhưng vẫn có trật tự, mảnh lụa màu đỏ thắm bao vây toàn bộ quảng trường, cấm người ngoài chen vào.

Trên quảng trường đã bày mấy ngàn cái bàn, trên bàn là Mẫu Đơn tranh nhau khoe sắc, chói mắt rực rỡ.

Ngụy Tử, Diêu Hoàng, Triệu Phần, Tái Ngọc, Tử Ban... Dủ loại kiêu dáng, nhiều đếm không xuể.

Chủ nhân hoa mẫu đơn đều ở đây đăng ký vào sổ trước, đóng năm mươi đồng, liền có thể tham gia thi đấu.

Thi đấu chọn lựa vua Mẫu Đơn chia làm hai ngày, ngày đầu xưng là đại bỉ.

Trọng tài ngày đầu là mười vị nhà sĩ yêu hoa rất có danh vọng, ngày thi đấu tất cả Mẫu Đơn đều được đồng loạt đặt trên quảng trường, mấy nhà sĩ đọc nhanh như gió (một cái liếc xéo xong mười hàng), khôn sống mống chết, chọn ra hai mươi tên đầu.

Nhà sĩ xem hoa nặng ở thưởng thức, cho nên ngày đầu chọn hoa quan trọng là xem vẻ ngoài, chọn ra đều là Mẫu Đơn đưa mắt nhìn liền phẩm tướng cực tốt, hoặc là mới lạ làm người cảm giác mới mẻ.

Mà hai mươi tên này, vào ngày thứ hai sẽ tiếp tục thi đấu.

Ngày thứ hai trọng tài mời đến liền không phải mấy nhà sĩ chỉ biết nhìn bề ngoài, mà là nhà sĩ mê hoa chân chính.

Mấy trọng tài đều là nhân vật cấp nguyên lão ở giới đào tạo Mẫu Đơn, Mẫu Đơn họ đào tạo ở trong tiết Mẫu Đơn ít nhất đạt được vua Mẫu Đơn ba lần, mới có tư cách trở thành trọng tài của cuộc thi vua Mẫu Đơn.

Nói nếu có thể trong thi đấu vua Mẫu Đơn đoạt giải nhất, tiền tài, danh dự đều tùy theo mà đến.

Cho nên nhà sĩ yêu hoa có thể nói là xua như xua vịt, không xa ngàn dặm mà đến.

Do ngày đầu là đại tuyển, Mẫu Đơn tốt xấu lẫn lộn.

Chỉ chốc lát sau, liền đào thải đến nỗi chỉ còn lại có một trăm bốn Mẫu Đơn thượng phẩm.

Mấy Mẫu Đơn đó có cái mọc vô cùng tốt, có cái chủng loại hiếm thấy. Lúc còn lại một trăm bồn, nhĩ sĩ ngắm hoa liền bắt đầu lần lượt nhả mi tinh tế thưởng thức.

Mười vị nhĩ sĩ ngắm hoa người tới ta đi bàn bạc hồi lâu, cuối cùng lại đào thải hơn bảy mươi bồn, khi còn lại hai mươi một bồn, mười vị nhĩ sĩ xuất hiện chia rẽ với chậu hoa mẫu đơn cuối cùng vào vòng trong.

Hai gốc hoa này một gốc là Quan Thế Mặc Ngọc cực kì hiếm thấy, một gốc là Triệu Phần nở đến cực điểm.

Muốn nói trình độ hiếm lạ, gốc Quan Thế Mặc Ngọc này tất nhiên là việc đáng làm thì phải làm, nhưng vấn đề là gốc Quan Thế Mặc Ngọc này thật là có chút hẹp hòi.

Triệu Phần cũng không phải hi thế kỳ hoa, nhưng gốc này nở hoa đoàn rất lớn, rất là phú quý.

Hai gốc này bọn họ xem ra đều kém hơn mười chín gốc trước đó, nhưng hai gốc này đối lập nhau, lại làm bọn họ có chút do dự.

Là chọn đẹp, hay là chọn hiếm?

Cuối cùng bắt đầu dĩ, mười người bỏ phiếu, cái nào nhiều người hơn thì vào hai mươi tên vào vòng trong.

Ở nơi xa, hai đạo thân ảnh một đen một đỏ vội vàng vọt tới bên này.

Thiếu niên hồng y kia ôm một chậu Côn Sơn Dạ Quang, chạy giống như một con hồ ly hỏa hồng, nam tử hắc y bảo vệ cậu ở bên người, người chen lấn chung quanh đều không tự giác nhường đường cho hai người.

Mười vị nhĩ sĩ bỏ qua bỏ lại, kết quả cuối cùng lấy sau phiếu Quan Thế Mặc Ngọc thắng hiếm Triệu Phần.

Nam tử ra khỏi tử phổ nghe xong thở dài một hơi, ánh mắt lộ ra mừng như điên.

Hắn sợ nhất liền là ngày đầu tiên đại tuyển, ngoài đại tuyển xem như thắng lợi. Hoa của hắn mọc không tốt, vẻ ngoài cũng không có ưu thế.

Chỉ cần có thể chịu đựng qua ngày đầu, ngày thứ hai mấy nguyên lão mê hoa kia nhất định sẽ tán thưởng hi thế kỳ hoa của hắn không thôi.

Lúc này, dưới sân thiếu niên hồng y ôm Côn Sơn Dạ Quang kia lớn tiếng mở miệng, “Các tiên sinh, nơi này còn có một gốc Mẫu Đơn thượng hảo!”

Hai người này chính là Hứa Từ cùng Lý Hạo Sâm đến chậm.

Bọn họ hôm nay cố ý như thế, chỉ vì làm người chú ý, tiện cho ngày mai hành động.

Buổi chiều hôm trước, Nhan Tứ tìm vị ngựa gầy Dương Châu có chút giao tình với hắn —— La đại tiểu thư.

La đại tiểu thư có mấy phần hảo cảm với Nhan Tứ, lại nghe cảnh ngộ của huynh muội Phương gia, nháy mắt cảm động lây, lập tức liền đáp ứng hỗ trợ.

Nàng tới hôm đó đi Lâm phủ, ngày thứ hai chàng vạng mới ra phủ, nhưng nàng mang về cũng không phải là tin tức tốt gì.

Khi La đại tiểu thư đi Lâm phủ, Lâm Bách Phú đã tính lại một đoạn thời gian.

Tiểu muội Phương gia là một cô nương gia, lực tay nhẹ, ẩm trà tuy đập nát đầu Lâm Bách Phú, nhưng cũng không lo ngại.

Lâm Bách Phú vào chiều hôm đó liền tính lại, lại nghe đại phu nói trên mặt gã bị thương, chỉ sợ sẽ để lại vết sẹo.

Lâm Bách Phú xưa nay yêu cái đẹp, tự cho là đúng thế gian tuyệt đối chỉ có một mỹ nam tử, cực kỳ coi trọng khuôn mặt của gã.

Nghe đại phu nói như thế, Lâm Bách Phú liền giận tím mặt tại chỗ, tuyên bố muốn đem tiểu muội Phương gia nghiền xương thành tro.

Không thể tra tấn tiểu muội Phương gia, huynh đệ Phương gia lại ở trên tay gã.

Lâm Bách Phú giận chó đánh mèo, liền động hình phạt riêng với hai huynh đệ.

La đại tiểu thư vì tra xét nơi hai huynh đệ bị nhốt, giả vờ lo lắng vết thương của Lâm Bách Phú, cùng nhau đi theo.

Nghe La đại tiểu thư tự thuật, tình thế của hai huynh đệ họ không hề lạc quan.

Lâm Bách Phú lòng dạ độc ác, vật dùng để hành hình là một thanh roi sắt thô ráp.

Một roi này quất xuống, chính là tận xương ba phần, cạo đi mảnh lớn da thịt, rất là hung tàn.

Hai huynh đệ bị đánh cho da tróc thịt bong, hôn mê mấy lần, đã là hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu.

Ba huynh muội Phương gia vừa nghe Nhan Tứ từ chỗ La đại tiểu thư hỏi thăm nói ra, nhất thời thất kinh, huyết sắc mất hết, nhị muội Phương gia sực nữa hôn mê.

Hai huynh đệ bị súc sinh kia ngược đãi, ba người họ lại giống như rùa đen rút đầu trốn ở khách sạn.

Không được, nhất định phải cứu hai huynh đệ ra!

Người đối diện là thái tử điện hạ a, nếu hấn ra mặt nhất định sẽ cứu ra đệ đệ!

Đại ca Phương gia quỳ trước mặt Lý Hạo Sâm đau khổ cầu xin: “Cầu thái tử cứu huynh đệ ta một mạng a!”

Nhị muội Phương gia quá đau sinh giận, tính tình nhu nhược bình thường không lạnh không nóng bây giờ thế nhưng mang theo mấy phần cay nghiệt quyết tuyệt: “Thái tử điện hạ, ngài bây giờ không phải Giang Nam đạo thứ sử sao? Không phải muốn chuyên tra tham quan ô lại sao?”

“Dân nữ Phương Ôn Ngôn không chỉ muốn cáo trạng Lâm Bách Phú tề gian nhục dân nữ, còn muốn cáo trạng Lâm Bách Phú kia cường khấu lương dân, lạm dụng hình phạt riêng!”

“Liền cầu ngài công khai thân phận, cứu hai vị ca ca của ta ra đi!”

“Không thể, như vậy chỉ biết làm sinh mệnh của huynh đệ người càng thêm hấp hối.” Hứa Từ nhãn mi quyết đoán lắc đầu, phủ nhận nhị muội Phương gia thực hiện, “Phụ tử Lâm gia kia lòng dạ độc ác, bây giờ huynh đệ người còn ở trên tay họ. Nếu ép họ đến nóng nảy, sợ rằng sẽ giết huynh đệ các người để trút căm phẫn.”

Chuyện này đến hiện tại đã có chút khó giải quyết, Hứa Từ lại nói: “Đến lúc đó Lâm Bách Phú vùi lấp thi cốt, không chỉ hai huynh đệ của người sớm đã rời đi, điều tra không có kết quả, liền có thể trốn thoát tội danh.”

“Mặc dù là sau khi phá án, phụ tử Lâm gia đền tội nhận tội, huynh đệ các người cũng không về được, từ nay về sau chỉ biết hối hận không kịp.”

“Nghe ý của La đại tiểu thư kia, hai vị huynh đệ Phương gia bây giờ còn sống, chúng ta liền trộm cứu người từ trong phủ ra, lại nghĩ đến chuyện sau này.”

Hứa Từ kiếp trước khi vào mười tám tuổi liền làm qua Dương Châu thứ sử, có mấy phần lý giải với tính tình của Lâm Tri Phủ.

Lâm Tri Phủ là con cáo già mặt cười không từ thủ đoạn, nếu ép Lâm phủ quá chặt, sợ rằng sẽ hoàn toàn ngược lại.

Kiếp trước khi cậu đến Dương Châu, thái tử đã sớm xử trí Lâm Bách Phú.

Lâm Tri Phủ lòng mang hận ý với cậu từng là thư đồng của thái tử, nhưng lại chưa bao giờ hiển lộ một phần, khắp nơi uốn mình theo người, a dua nịnh hót.

Hứa Từ mới vào quan trường, thấy không rõ đạo lý đối nhân xử thế, bị Lâm Tri Phủ nâng lên cao cao tại thượng, sớm quên thái tử điện hạ nhắc nhở.

Cậu đắc ý vênh vác cuối cùng là bị Lâm Tri Phủ tính kế, bị vu hãm hại mạng người, thiếu chút nữa liền bị cách chức quan vào đại lao.

May mắn thái tử điện hạ từ giữa cứu giúp, cậu mới có thể rửa thoát tội danh, cũng thấy rõ thái độ làm người của Lâm Tri Phủ.

Lâm Tri Phủ quý kẻ đa đoan, lại cực giỏi ẩn nhẫn.

Người tâm cơ như thế, lại làm Tri Phủ hai mươi mấy năm chưa từng lên chức, trong đó có nguyên nhân khác hay không?

Đám người Hứa Từ Lý Hạo Sâm bàn bạc thông suốt, liền quyết định điệu hổ ly sơn, dẫn Lâm Bách Phú cùng người hầu liên can ra ngoài, thừa dịp người trong Lâm phủ chột giẫm thì vào phủ cứu người.

Người dụ rắn ra khỏi hang liền thành Hứa Từ cùng Lý Hạo Sâm, cứu người chính là Võ Trạng Nguyên Công Tôn Ngự cùng Võ Thám Hoa Nhan Ngưu.

...

Nhã sĩ khi muốn kêu cái tên cuối cùng, Hứa Từ đột ngột la lên, tầm mắt mấy người nhất thời liền dừng lên trên người thiếu niên hồng y.

Hứa Từ nâng Côn Sơn Dạ Quang cao hơn đỉnh đầu, tăng lên thanh âm nói: “Của ta đây chính là Côn Sơn Dạ Quang thể gian tuyệt đối chỉ có một, tỉ mỉ đào tạo ba năm!”

Trước mắt các nhã sĩ bỗng nhiên sáng ngời, đây là Mẫu Đơn đẹp nhất từng gặp qua cho đến bây giờ.

Không chỉ vì hoa đẹp, càng bởi vì người ôm hoa.

Mẫu Đơn thuần trắng cùng quần áo đỏ tươi đối lập rực rỡ, tôn lên vẻ đẹp của mẫu đơn càng thêm thuần túy, thiếu niên càng thêm trường dương.

Một vị nhã sĩ ghen ngào: “Đẹp đúng là rất đẹp.”

Chủ nhân Quan Thế Mặc Ngọc nhận ra người này, vội vàng đứng ra kêu to: “Người tới cũng quá chậm!”

Côn Sơn Dạ Quang quá mức lớn, Hứa Từ ôm trên tay có chút cổ hết sức. Lý Hạo Sâm đau lòng tiếp nhận Côn Sơn Dạ Quang, thay cậu ôm.

Hứa Từ nghe lời của nam nhân, từ trong tay áo lấy ra một cái mộc bài lung lay, “Tại hạ lúc trước có đăng ký, chỉ là vừa nãy mẹ già trong nhà phát bệnh, mới chậm trễ thi đấu, còn hi vọng các tiên sinh châm chước một hai!”

Hứa Từ vừa nói vừa im lặng nói trong lòng: Hoàng đại nương, xin lỗi, Hứa Từ cũng không phải cố ý nhằm vào người.

Các nhã sĩ đều là người yêu hoa, hoa trước mắt này chỉ sợ sẽ đứng thứ nhất, nếu vì đến muộn liền loại bỏ tư cách của nó, thật đáng tiếc.

Mà lời nói của thiếu niên lại tình chân ý thiết, nếu phản bác, lại hiện ra có chút không hợp tình người.

Mười vị nhã sĩ đến gần thấp giọng nói thầm với nhau thật lâu sau, nhã sĩ cầm đầu ngửa trán, cất cao giọng nói: “Người trúng cử vị trí thứ hai mươi, liền là Côn Sơn Dạ Quang của vị công tử này.”

Đại tuyển ngày đầu do hoa cũng không phải đều là trân phẩm, quan to quý nhân gần như không đến.

Dân chúng thấy thi đấu ngày đầu chấm dứt, lại náo nhiệt một hồi, lần lượt đi về nhà.

Mấy Mẫu Đơn bị loại bỏ, cũng không phải là tội tặc.

Mượn hoa của tiết Mẫu Đơn cũng tính kiếm chút thanh danh, thi đấu xong liền bị người tranh đoạt nâng giá, tranh đoạt không còn.

Quan Thế Mặc Ngọc bị loại, trên mặt nam tử tử phổ cực kỳ khó coi.

Ôm Quan Thế Mặc Ngọc, yên lặng cúi đầu về nhà.

Hắn đáp ứng thiếu niên hồng y, nếu hoa này không đoạt giải quán quân, liền chỉ có thể lấy giá hai mươi lượng bán cho thiếu niên kia.

Thấy Mẫu Đơn cùng bị loại lần lượt bị người ra giá cao mua đi, trong lòng nam tử ghen tị đáng ghét.

Nếu thiếu niên kia không đi ra quầy rồi lúc cuối cùng, nói không chừng hoa này liền là vua Mẫu Đơn năm nay.

Mà giờ bị loại, hắn không chỉ không thể nổi danh lập vạn, càng thậm chí ngay cả cơ hội ra giá cao bán Quan Thế Mặc Ngọc cũng không có! Đăng bởi: admin

35. Chương 35

Nam tử tuy lòng không cam tâm, nhưng mấy ngày trước đây ngôn ngữ của Hứa Từ kinh sợ hắn.

Nam tử cũng không dám oán hận nhiều, ở tại chỗ liền đưa Quan Thế Mặc Ngọc cho Hứa Từ.

Nam tử nhìn Hứa Từ bao hoa bùng đi, trong lòng nhỏ máu. Hoa này nếu bị bán đấu giá, sáu bảy mươi lượng không nói chơi, giờ lại bị người lấy giá hai mươi lượng mua đi, quả nhiên là thiệt thòi lớn.

Hứa Từ vừa đưa hai mươi lượng bạc qua, vừa nhắc nhở nam tử một câu: “Còn tiền thì sau này nên hảo hảo làm việc, đừng suy nghĩ bán nữ nhi.”

Nam tử tội nghiệp nhận hai mươi lượng bạc, hừ lạnh một tiếng, vung tay áo liền nghênh ngang rời đi.

...

Ngày kế, ngày quan trọng của cuộc thi Mẫu Đơn, hai tỷ muội Phương gia bị lưu lại ở khách sạn trông nom Hoàng đại nương.

Ngại thân phận của phụ thân, Lâm Bách Phú không dám chém giết người lộ liễu, cho nên ba người bây giờ ở khách sạn là an toàn nhất.

Lý Hạo Sâm, Công Tôn Ngự, Nhan Tứ, A Ngưu đều đi Lâm phủ cứu người.

Lý Hạo Sâm vốn không yên lòng Hứa Từ, muốn bồi cậu đi quảng trường trung tâm.

Nhưng hai người Công Tôn Ngự, A Ngưu chỉ có võ nghệ, không đủ thực chiến, không thể phối hợp với nhau, chỉ phải quyết tâm cùng đi Lâm phủ.

Trong lòng Hứa Từ cũng đã sớm có tính toán khác, sáng sớm liền đưa Côn Sơn Dạ Quang đến quảng trường, sau đó trở về khách sạn, cũng không chờ ở hiện trường, chỉ chờ mấy người cứu người trở về.

Chỉ có đại ca Phương gia đội nón đứng trong đám người ở quảng trường điều tra tình huống, trong lòng vì hai vị huynh đệ mà lo lắng không thôi, nào còn tâm tư nhìn thi đấu Mẫu Đơn mà hân hạnh thường si mê nhất.

Nhưng bởi vì là thái tử điện hạ dặn dò, nếu có gì ngoài ý muốn phải lập tức thông báo cho họ, lúc này chỉ phải áp chế nôn nóng, cẩn thận nhìn chăm chăm trên đài cao.

Thi đấu hôm nay phá lệ long trọng, trên đài cao trừ hai mươi gốc Mẫu Đơn cực phẩm đã sớm dọn xong, còn thêm mấy cái án.

Gần như toàn bộ đại nhân vật có uy tín danh dự của Dương Châu đều lần lượt tham dự, ngồi ngay ngắn trên mấy cái án quan sát cuộc thi.

Lâm Bách Phú có được tin tức, Côn Sơn Dạ Quang vậy mà cũng trong hai mươi bồn hoa này, cũng bất chấp trên đầu còn vết thương, liền đưa người đến hiện trường.

Khi thi đấu sắp bắt đầu, hơn ba mươi hạ nhân vây quanh Lâm Bách Phú trùng trùng điệp điệp mà đến, trên đầu Lâm Bách Phú đội mũ nho màu đen ngăn nắp, che dấu vảy thừa trên trán, lại che không được sắc mặt tái nhợt.

Lâm Bách Phú khuôn mặt tái nhợt, âm nhu như nữ tử, phi y thêm thân, quạt giấy nhẹ lay động, một bộ dáng phong lưu phóng khoáng, chỉ là xanh đen dưới mí mắt bại lộ ra gã miệt mài quá độ.

Hảo một súc sinh mặt người dạ thú! Đại ca Phương gia ở dưới đài xa xa nhìn, trong lòng thầm mắng.

Lâm Tri Phủ giờ đã hơn năm mươi tuổi, thấy tiểu nhi tử mang vết thương mà đến, rất là đau lòng. Ông vội đem người ở bên cạnh chạy tới vị trí ở hẻo lánh, phái người đón tiểu nhi tử đến vị trí cạnh mình.

Lâm Bách Phú bị Lâm Tri Phủ thấp thấp trách hai tiếng, trả lời có lệ, ánh mắt lại ở chỗ cao nhìn quét đám người một vòng, chưa từng phát hiện thân ảnh của người Phương gia.

Hoa này sớm liền được chuyên gia đặt ở trên quảng trường, chỉ có khi lựa chọn ra ba loại cuối cùng, chủ nhân của hoa mẫu đơn mới hiện thân.

Gã cần rõ thế nào, cũng không thể vào thời khắc quan trọng này mà ở trước mặt mọi người ngang ngược mặt mũi phụ thân, trán bị thương, nguyên nhân chuyện này chung quy cũng có chút lên không được mặt bàn.

Cho nên gã đành phải kiềm chế tính tình, đợi đến khi chấm dứt, sau đó người Phương gia lại lên bắt giữ hắn.

Ba vị trọng tài cấp nguyên lão căn cứ theo nhiều góc độ như thân hoa, cành lá, hình dạng cánh hoa, nhụy hoa, màu sắc, số lượng cánh hoa, lớn nhỏ, mùi hương mà cho ra từng lời bình của hai mươi góc hoa mẫu đơn, như ý chọn ra ba cái hạng nhất.

Côn Sơn Dạ Quang không được vua Mẫu Đơn, chỉ đứng thứ hai, đứng thứ ba là một gốc Tam Biến Tái Ngọc.

Vua Hoa Mẫu Đơn năm nay rơi lên một gốc Thất Thái Linh Lung, một đóa hoa mẫu đơn thể nhưng nở ra cánh hoa bảy màu, mùi hương của hoa mẫu đơn càng nồng đậm phức tạp, có thể nói là cực phẩm trong cực phẩm.

Nhưng mà tất cả điều này đại ca Phương gia cũng không quan tâm, hoa mình trồng ba năm lấy được hạng hai, hắn cũng không chút nào cảm thấy vui vẻ hay tự hào.

Ánh mắt giấu dưới nón oán hận nhìn chằm chằm Lâm Bách Phú, trong lòng giết gã một lần lại một lần.

Do chuyện này, đại ca Phương gia rốt cuộc không còn tâm tư đào tạo hoa mẫu đơn gì nữa.

Thi đấu từ sáng sớm vẫn liên tục đến trưa, Mẫu Đơn bị loại, cũng không giống hôm qua bị lên rao hàng bán ra.

Đại bĩ hôm qua đến đều là chút dân chúng bình thường, trong đó tuy cũng không ít người có gia cảnh giàu có, nhưng cũng chỉ là phú thương bình thường.

Mà hôm nay sở dĩ đến nhiều người có tiền có thế như vậy, thứ nhất là vì quan sát thi đấu, thứ hai là vì chụp được hoa mẫu đơn vào mắt.

Mười bảy gốc Mẫu Đơn bị loại kia, nhưng sẽ được bán đấu giá trước mặt mọi người. Tự nhiên, đây cũng là chủ nhân của hoa tự nguyện, nếu không nguyện bán đấu giá, liền sẽ có hạ nhân lấy hoa kia đi.

Mà hoa còn lại để trên mấy cái bàn, đều có thể lấy giá cao bán đấu giá.

Thời gian lại qua thật lâu, mười bảy gốc Mẫu Đơn từng cái bán đấu giá xong, tiếp xuống dưới mới là lúc ban lễ ba cái hạng đầu.

Đại ca Phương gia ở dưới đài thấy mặt trời dần dần lên cao, càng khẩn trương hơn.

Thời gian trôi qua lâu như vậy, cũng không biết hai vị huynh đệ được cứu ra chưa.

Rốt cuộc đợi được người lên sân khấu, Lâm Bách Phú kiềm chế điên cuồng dưới đáy mắt, xả ra một mặt ý cười âm ngoan.

Bị người giấu trong khách sạn không dám ra đây, cho rằng lão tử liền không bắt được các người?

Hừ, thế nhưng còn dám tới tham gia thi đấu, quả nhiên là bị danh lợi xông đến mê muội đầu óc. Bây giờ các người chui đầu vào lưới, thật là đập phá thiết hại vô mịch xử.

Bị ta bắt vào tay, các người liền xong!

Nhưng ý tưởng điên cuồng ý này sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, liền phảng phất như đá chìm đáy biển, không hề gợi sóng.

Chủ nhân Côn Sơn Dạ Quang thế nhưng hoàn toàn không xuất hiện, đây là chuyện trong thi đấu tiết Mậu Đơn nhiều năm nay chưa từng gặp phải!

Trọng tài cũng hai mặt nhìn nhau, lần lượt nhìn hướng Lâm Tri Phủ.

Thi đấu vua Mậu Đơn cùng tiên tử Mậu Đơn đã làm cảnh độc đáo nhất của Dương Châu, thi đấu cũng là từ dân gian tổ chức thành từ quan phủ tổ chức.

Lâm Tri Phủ thấy Mậu Đơn hạng hai không có người nhận, liền trầm giọng hỏi: “Chủ nhân hoa này là người phương nào?”

Hạ nhân đặt đóa hoa rất ấn tượng với hoa này, vội trả lời: “Hồi đại nhân, là một vị thiếu niên tên Hứa Từ.”

Lâm Bách Phú nhất thời nhảy dựng lên, vội la lên: “Không phải họ Phương sao?! Hơn nữa người kia nên là nam tử trung niên, sao có thể là thiếu niên, người có phải lầm hay không?”

Hạ nhân kia thấy Lâm Bách Phú nổi giận vội quỳ xuống thân đau khổ nói: “Nô tài dám thề với trời, tuyệt không có lầm, người tới là một vị thiếu niên. Vị thiếu niên kia hôm qua còn đến muộn, hấp tấp đuổi tới, thiếu chút nữa liền bỏ lỡ hai mươi hạng đầu, rất nhiều người đều nhìn thấy.”

Lâm Tri Phủ ho khan một tiếng, trong lòng biết nhi tử bảo bối muốn đến phát điên, lặng lẽ túm gã ngồi xuống nói: “Nếu chủ nhân không ở đây, hoa này liền tạm thời gửi đến Lâm phủ, mặt khác tiếp tục ngừng.”

Lâm Bách Phú bởi vì cao hứng mà đến mất hứng mà về, khi về nhà rất là khó chịu, đang muốn lấy ra hai huynh đệ kia trút giận.

Nhưng vừa đến nhà tù riêng, đã thấy cai ngục lần lượt ngã xuống đất, trong lòng hô to không tốt, đi vào vừa nhìn, huynh đệ Phương gia đã không thấy bóng dáng...

Mà lúc này, trong khách sạn, đại ca Phương gia xem xong thi đấu lén lút chạy về khách sạn, liền thấy trên giường trong phòng nằm một người, người này quần áo rách nát, áo lót vốn màu trắng nhiễm lên vết máu đỏ sẫm, cả người không một miếng da thịt nào tốt.

Trên mặt càng bị xước mấy đường, đã là mặt mày hốc hác, chính là nhị ca Phương gia.

Đại ca Phương gia trong lòng hoảng hốt, bước chân một cái lão đảo, suýt nữa bổ nhào xuống đất.

Hai muội muội Phương gia đã khóc hôn mê mấy lần, bây giờ mới từ trong thương tâm dịu đi lại, chợt thấy đại ca lão đảo bổ nhào vào trước giường, tức thì tìm được chỗ dựa, ba người ôm đầu nhất thời khóc rống một trận.

Chờ ba người khóc đủ, đại ca Phương gia “phịch phịch” quỳ với Nhan Tứ đứng ở một bên, “Thảo dân tạ ân cứu mạng của đại nhân!”

Nhan Tứ gật gật đầu, nói: “Công Tôn huynh đã đi mời đại phu, các người tạm thời yên tâm. Hai người họ tuy bị thương nghiêm trọng, lại không lo đến tính mạng.”

Mới phát hiện trên giường chỉ nằm lão nhị Phương gia, Phương gia đại ca hỏi: “Đại nhân, Tam đệ của ta giờ ở nơi nào?”

“Ở phòng cách vách, A Ngưu cùng Hoàng đại nương đang trông nom Tam đệ của người. Tam đệ của người bị thương nhẹ hơn, trên mặt cũng chưa bị quệt thương, so với Nhị đệ người thì tốt hơn rất nhiều.”

Nhị ca Phương gia mình đầy thương tích, máu thịt mơ hồ, đại ca Phương gia nhìn một vòng, lại tìm không thấy nơi có thể thả tay xuống.

Cuối cùng là run rẩy phủ phủ tóc nhị ca Phương gia, trong mắt hồi hận không thôi.

“Ta đi xem xem Tam đệ, các người giờ ở trong này chăm sóc tốt nhị ca của các người.” Đại ca Phương gia nghênh ngang dẫn tốt hai muội tử, lúc này mới nện bước trầm trọng, đi phòng cách vách.

Nhan Tứ thấy người nhà Phương gia đều ở trong này, cũng không lưu lại lâu, ngược lại vội vàng ra khỏi phòng, đi vào phòng thái tử.

Bây giờ trong phòng thái tử, Hứa Từ đang nhắm mi nhìn mật hàm mà Lý Hạo Sâm lấy từ Lâm gia.

Chữ viết trong mật hàm là chữ Nguyệt quốc, Hứa Từ cũng biết một ít.

Nội dung kinh sợ trong đó làm cho người ta sợ hãi, bất cứ bức nào cầm ra, đều là lời đại nghịch bất đạo.

Lý Hạo Sâm sắc mặt âm lãnh, trong mắt giữ kín như bưng, “Khi đến Lâm phủ, chúng ta đốt một sài phòng dương đông kích tây. Phu nhân Lâm cầu đều tập trung người để cứu hỏa, Công Tôn Ngự cùng A Ngưu liền nhân cơ hội đi cứu người, mà ta cùng Nhan Tứ đi thư phòng của Lâm cầu.”

Bởi vì đốt chỉ là sài phòng, hơn nữa lửa không lớn, Lâm phu nhân cũng không phái người thông báo cho Lâm Tri Phủ, chung quy hôm nay Lâm Tri Phủ còn phải tham gia cuộc thi chọn lựa vua Mẫu Đơn quan trọng.

“Mật hàm này chính là từ trong thư phòng của ông ta tìm được, Nhan Tứ biết bắt chước chữ viết, sao chép một phần đặt về chỗ cũ, chúng ta liền cầm bút tích thực trở về.” Lý Hạo Sâm lấy ngón trỏ thon dài gõ bàn, ánh mắt âm lãnh, “Chỉ là đi cứu người, không nghĩ tới lại có thu hoạch như vậy.”

Hứa Từ đọc từng bức từng bức, vẻ khiếp sợ trong mắt càng thêm nồng đậm, “Lâm Tri Phủ cư nhiên là mật thám của Nguyệt quốc!”

Cậu kiếp trước ở Dương Châu gốc mấy năm, cũng chưa từng phát hiện sơ hở của Lâm Tri Phủ.

Nếu không phải thái tử điện hạ ngẫu nhiên có được mật hàm này, bọn họ liền sẽ bỏ qua một thiên đại âm mưu.

“Cũng nhờ có người, nếu không phải tối hôm qua người nói với ta Lâm Tri Phủ có nhiều nghi ngờ, ta cũng sẽ không sinh ra tâm tư muốn đi tra xét thư phòng.” Nghĩ đến nơi này, ánh mắt Lý Hạo Sâm nhất thời nhu hòa, Tiểu Từ thật là phúc tinh của mình.

“Ta cũng chỉ là tò mò thôi, Lâm Tri Phủ có hai thông gia quan hệ cường đại là Cung thân vương cùng Dương Châu Đô Đốc, sao lại chỉ làm Ngũ phẩm Tri Phủ nho nhỏ này, nhiều năm không thấy lên chức.” Hứa Từ lắc đầu, “Chỉ là ta đoán trúng mở đầu lại không đoán trúng kết cục. Vạn vạn không ngờ tới, chân tướng dĩ nhiên là như thế.”

Lý Hạo Sâm cười xoa xoa mái tóc mềm mại của Hứa Từ, “Lâm Tri Phủ từ nhỏ liền được đưa đến nông thôn Đại Diệu quốc, được vợ chồng nghèo khổ thu dưỡng lớn lên ở Đại Diệu quốc, không ai sẽ nghi ngờ thân phận của ông ta. Hơn nữa Dương Châu cách xa Kinh thành, ám vệ của phụ hoàng cũng không thể trải rộng đến đây.”

“Giờ có thu hoạch, chuyến đi này không tệ. Nếu nội dung trong mật hàm trở thành sự thật, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.”

Hứa Từ không đáp lại Lý Hạo Sâm, lâm vào trong hồi ức thật sâu.

Trong mật hàm mệnh lệnh Lâm Tri Phủ đưa nữ mật thám Nguyệt quốc dẫn thân vào nhà nông tìm một nha công tín nhiệm huấn luyện thành ngựa gầy Dương Châu, sau đó đưa vào trong nhà quan lại hiển quý, rồi có thể tra xét tình hình quân địch lại nhân cơ hội thao túng tình thế.

Nha công tín nhiệm này, chỉ sợ là La viên ngoại. Đăng bởi: admin

36. Chương 36

38: Ngủ cùng tháp

Ngắm lại kiếp trước, ngựa gầy Dương Châu ngày sau không ngừng lớn mạnh cùng được người tôn sùng, Hứa Từ rừng mình cả người.

Nguyệt quốc muốn thôn tính Diệu quốc, nhưng Nguyệt quốc diện tích nhỏ hẹp, chỉ bằng một phần mười Diệu quốc, một ngum nuốt không thể mập mập, liền nghĩ ra biện pháp ý xấu âm độc này.

Một mặt từ Tây Quan xâm chiếm, một mặt từ vùng duyên hải cực đông từng bước xâm chiếm ăn mòn tinh thần người Diệu quốc.

Nhưng người tính không bằng trời tính, chỉ sợ Nguyệt quốc cũng không ngờ tới, bên Nguyên Đế lại có thêm Hứa Tử Đình biết tạo bom loại vũ khí đáng sợ này tương trợ.

Chôn hạt giống nhiều năm như vậy khi đang định nảy mầm khỏe mạnh trưởng thành, hạt đại thụ Nguyệt quốc này lại ngã trước.

Ngựa gầy Dương Châu trải rất rộng, che dấu cũng cực sâu.

Dù là Hứa Từ cậu trước khi chết, cũng chưa từng phát hiện hoặc là nghe nói Dương Châu Tri Phủ là mật thám Nguyệt quốc, trong ngựa gầy Dương Châu có gián điệp Nguyệt quốc.

Bách túc chi trùng tử nhi bất cương, Nguyệt quốc hủy diệt, ngựa gầy Dương Châu này giống như chưa bị lan đến chút nào, vẫn như trước lấy tốc độ cực nhanh nhanh chóng thâm nhập vào trong triều đình, cơ hồ trong nhà mỗi vị quan lại phú hào đều có một hai ngựa gầy Dương Châu.

Hứa Từ giật mình, trong đầu sấm sét hiện lên tia sáng, vội vàng nói: “Nữ nhi của Lâm Tri Phủ không phải năm năm trước làm Cung thân vương phi sao? Vậy nàng có thể cũng là bị phái đi điều tra quân tình hay không?”

Đất phong của Cung thân vương ở khu vực Nam Hải Dĩnh Châu, cách xa Kinh thành, quân đội nhiều là hải quân. Nếu Nguyệt quốc đã sớm xuống tay từ cực tây, cực đông, vậy cực nam thì sao?

Đầu óc Lý Hạo Sâm bay nhanh, Hứa Từ có thể nghĩ đến hần sao không thể nghĩ được.

Vốn tưởng rằng chuyện của Dương Châu chỉ là hiện tượng kết bè kết cánh tương đối nghiêm trọng, không nghĩ tới cư nhiên liên lụy đến thông đồng với địch bán nước.

Hắn nhăn lại hai mày kiếm, ở giữ hờ ra hình “Xuyên” () khó coi: “Nguyệt quốc nếu nghĩ đến từ Đông Hải từng bước xâm chiếm ăn mòn Diệu quốc, nói không chừng cũng đã sớm xuống tay với cực nam.”

“Bây giờ còn không có chứng cứ chính xác chứng minh Cung thân vương phi có liên lụy với việc này, nhưng tội danh của Lâm Tri Phủ đã chứng thực, ” Lý Hạo Sâm gật đầu trầm giọng nói: “Hắn tội ác ngập trời, không chỉ là thông đồng với địch bán nước đơn giản như vậy, làm việc thiên tư trái pháp luật, kết bè kết cánh, ức hiếp dân chúng, nhiễu loạn muối thị.”

“Lâm Bách Phú cường nhục dân nữ, ở nhà trộm xây lao ngục, ngầm động hình phạt riêng, tội đã dẫn đến cái chết.”

“Lâm gia tội càng thêm tội, nhẹ thì diệt tam tộc, nặng thì giết cửu tộc.”

“Nữ nhi lấy chồng, theo lý thuyết liền ra khỏi mẫu gia tam tộc. Nhưng chuyện này quan hệ trọng đại, Nguyệt quốc lại liên tiếp xâm chiếm, Cung thân vương phi mặc kệ có phải là mật thám Nguyệt quốc hay không, có phải có liên lụy với việc này hay không, cũng không thể lưu lại. Hai năm trước nàng vì Cung thân vương mà sinh ra hai nhi tử, hai hài tử này chung quy đều là huyết mạch hoàng thất. Phụ hoàng nhân từ, nên sẽ không giáng tội cho họ.”

Thái tử điện hạ giọng khàn, mang theo từ tính.

Hứa Từ chống đầu nhìn thái tử điện hạ khép mở môi mỏng, không thể tự thoát ra được, yết hầu đột nhiên cảm giác vô cùng khô khan. Ánh mắt cậu lộ ra si mê chỉ sắc, đang muốn rót ly nước trà nhuận nhuận cổ họng, thì cửa truyền đến tiếng đập cửa.

“Ai?” Lý Hạo Sâm dùng tay ra hiệu “suyt”, trầm giọng hỏi.

“Chủ tử, là ta, Nhan Tứ.” Thanh âm Nhan Tứ xuyên thấu qua khe cửa truyền đến, thanh âm rầu rĩ, nhưng vẫn nghe ra là thanh âm của hắn.

“Vào đi.” Lý Hạo Sâm nói.

Nhan Tứ vừa tiến vào liền đóng chặt cửa phòng, khóa chốt.

Hắn đi nhanh hai bước đến trước người hai người, đem tờ giấy nắm trong lòng bàn tay đưa cho hắn, “Chủ tử, đây là Mặc Dạ vừa mới dùng bồ câu đưa tin truyền đến.”

Lý Hạo Sâm nhận tờ giấy, trên tờ giấy có một hàng chữ cực nhỏ. Lý Hạo Sâm nhìn thoáng qua, trên mặt lộ ra thần sắc thoải mái.

Hứa Từ thấy thế, chọn mi cười hỏi: “Đưa cứu binh tiến rồi?”

“Ha ha, năm ngàn tinh binh thêm một trăm ám vệ. Công Tôn Thác gần đây không có chuyện gì, phụ hoàng liền phái cả đám hắn đến đây.” Lý Hạo Sâm cười sờ sờ trán Hứa Từ, đưa tờ giấy qua, “Đây, xem ra còn bốn ngày nữa liền có thể đến Dương Châu.”

Hứa Từ nhanh chóng nhìn thoáng qua tờ giấy, không khỏi vỗ tay tán thưởng, “Không nghĩ tới phái tới là tinh binh, Hoàng Thượng làm thật coi trọng có thêm với điện hạ. Nhưng cũng khó trách, thái tử điện hạ ngài lập chiến công liên tiếp, bây giờ vừa đến Dương Châu liền xét xử vụ án lớn này, hoàng thượng không thích mới là lạ.”

Hứa Từ lấy tờ giấy, thò nó đến ngọn đèn đốt thành tro bụi, hủy thi diệt tích mới dừng tay.

Lý Hạo Sâm liếc Hứa Từ một cái, khoe miệng gợi lên ý cười ôn nhu, hắn búng trán Hứa Từ một cái, “Nói nhiều.”

Hứa Từ “Ai u” một tiếng, nói tiếp: “Ta cũng không phải là nói nhiều, may mắn Hoàng Thượng coi trọng điện hạ, lập tức liền điều nhiều tinh binh như vậy lại đây, nếu không chờ hôm nay phát hiện thân phận mật thám của người kia mới đi cho người trợ giúp, vậy mật thám nói không chừng đã sớm chạy, đó liền mất nhiều hơn được.”

Nhan Tứ thấy hai người không phản ứng hắn, nhẫn nại thật lâu, cuối cùng ho khan một tiếng, quỳ xuống nói: “Khởi bẩm điện hạ, người Phương gia đã cứu ra từ Lâm phủ, giờ đặt trong hai phòng, hơn nữa tỷ muội kia... Phòng ở đã có chút không chứa được.”

Lúc trước Mặc Dạ đi Kinh thành viện binh, vừa lúc trống một gian phòng, liền cho hai tỷ muội cùng ở. Đại ca Phương gia cùng A Ngưu chen trong một phòng.

Giờ khách sạn đầy khách lại không phòng trống, hai người bị thương bây giờ một người ở trong phòng A Ngưu, một người đặt trong phòng Công Tôn Ngự.

Đêm nay A Ngưu còn có thể đến phòng Nhan Tứ chen chúc, Công Tôn Ngự liền chỉ có thể chọn một trong hai căn phòng của Hứa Từ cùng thái tử điện hạ.

Vốn chuyện này cũng dễ làm, thái tử điện hạ khẳng định không cần nghĩ, chỉ còn lại có gian phòng của Hứa Từ.

Công Tôn Ngự đang định trực tiếp chuyển vào phòng Hứa Từ. Nhưng trước khi chuyển đi đúng lúc bị Nhan Tứ gọi lại: “Ta nên xin chỉ thị của thái tử điện hạ trước đi đã.” Ngu xuẩn, lão đại mà là người người muốn ngủ cùng liền có thể ngủ cùng, cẩn thận bị thái tử điện hạ đánh gãy chân.

Hứa Từ vừa nghe lời Nhan Tứ, trong lòng nhất thời nhảy dựng, cậu nhìn phía Lý Hạo Sâm, ánh mắt giống như ngôi sao lóe lóe trên trời.

Nhìn thấy Hứa Từ mừng rỡ mong muốn, Lý Hạo Sâm cười mà không nói, cũng không nói ra.

Hứa Từ ám chỉ nửa ngày thấy thái tử điện hạ không để ý tới cậu, liền giật giật tay áo hắn, then quá thành giận nói: “Bây giờ khách sạn đều ở đầy, điện hạ người nói ta ngủ cùng Công Tôn huynh một phòng mới tốt hay là ở cùng phòng với đại ca Phương gia mới tốt.”

Trong lòng Lý Hạo Sâm đã có ý tưởng, thấy bộ dáng Hứa Từ lắc đầu vẫy tay áo, rất giống một tiểu hồ ly gốc nghiệt.

Đang muốn cười ha ha, lại nghe lời cậu, sắc mặt nhất thời trầm xuống, trong đầu thoáng chốc hiện ra tình cảnh Hứa Từ một mình mặc áo lót ở cùng với Công Tôn Ngự hoặc đại ca Phương gia kia, thiếu chút nữa nôn ra một ngụm máu sẫm.

“Ai cũng không tốt, người ở cùng với ta. Ta từ trước đến nay không thích người ngoài vào, người cùng ở với ta, để Công Tôn Ngự cùng lão đại Phương gia ở cùng.” Thái tử điện hạ thanh âm như bông tuyết trong trời đông giá rét, rét đến cả người run run.

Thái tử điện hạ nói không được xen vào, việc này liền như vậy được quyết định trong thái tử điện hạ tràn ngập đồ kị.

Hai vị cô nương một căn phòng, bà lão một căn, Công Tôn cùng lão đại Phương gia một căn, Nhan Tứ A Ngưu một căn, hai người bị thương một căn, còn lại một căn cuối cùng, liền là thái tử điện hạ cùng Hứa Từ.

Lý Hạo Sâm nhéo nhéo quai hàm của Hứa Từ giả vờ tức giận, cười nói: “An bài như vậy người có bằng lòng hay không?”

Hứa Từ miệng tức giận, ánh mắt lại lấp lánh, đốm nhỏ lờ lờ, “Tự nhiên xin vâng theo quân chỉ của điện hạ.”

Lý Hạo Sâm lúc này mới vừa lòng gật gật đầu, lại xoa nhẹ đầu Hứa Từ hồi lâu, lúc này mới rất không tình nguyện thu hồi tay.

Giờ sẽ không được thì thế nào, chờ hấn từng bước gọt giữa kỹ càng không tiếng động dẫn đường Tiểu Từ, cuối cùng rồi sẽ chính đại quang minh ôm cậu vào trong lòng hôn mấy cái. Lý Hạo Sâm qua nhiều ngày, đã sớm suy nghĩ thông thấu quan hệ của hai người.

Hứa Từ bây giờ không hiểu tình yêu thì sao? Tương lai thích nữ nhân thì sao? Hấn luôn có biện pháp khiến Tiểu Từ vĩnh viễn không rời khỏi hấn.

Đêm đó, Lâm phủ

Lâm Bách Phú cầu khẩn Lâm Tri Phủ nói: “Cha, huynh đệ Phương gia kia cứ nhiên được cứu, nhi tử không cam lòng.”

Lâm Tri Phủ lúc trước vừa mới nhìn ám cách, mặt hàm đều ở đó, không có ngược hướng, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi. Giờ nghe nhi tử nói như vậy, liền có chút không kiên nhẫn, “Con a, bây giờ là thời kỳ đặc biệt, đừng âm ỉ lớn chuyện, cứu thì cứu. Người đừng quên lão già hơn hai năm trước kia.”

“Nếu ngày thường trút cũng không sao, nhưng hai ngày nay người dồn ép chặt bọn họ, người Phương gia đến cả hai đều thiệt, trước mặt mọi người âm ỉ lớn chuyện. Người cũng biết, ngày gần đây Giang Nam đạo thứ sử muốn tới. Không, không phải muốn tới, nói không chừng họ đã sớm trộm vào thành Dương Châu, chỉ là giữ kín không nói ra. Giang Nam đạo thứ sử trước kia còn dễ nói, mấy thủ đoạn của vi phụ liền có thể thu phục. Nhưng Giang Nam đạo lần này lại có thái tử điện hạ danh xưng “Sát thần”, nếu người âm ỉ chuyện trong giây phút quan trọng này, vi phụ dù có mười cái đầu cũng không giữ được người.”

Lâm Bách Phú nghe ra ngụ ý của Lâm Tri Phủ, chính là không ra tay hỗ trợ nữa.

Lâm Tri Phủ tuy nói yêu thương gã có thêm, nhưng trên đại sự một khi quyết định, liền sẽ không sửa đổi. Lâm Bách Phú chỉ phải áp chế lửa giận, không bằng lòng “ạ” một tiếng.

Lâm Tri Phủ nhìn ra nhi tử không thích, chỉ là lắc đầu, phất tay đuổi gã ra.

Thấy nhi tử đi xa, Lâm Tri Phủ mới nhanh chóng đứng dậy khóa cửa thư phòng, lấy mật hàm trong ám cách ra.

Phong thư chưa động, thư bên trong đâu?

Lâm Tri Phủ bối rối trong lòng, vội lấy thư ra vừa thấy là chữ viết của chủ nhân, lúc này mới yên tâm.

Bởi vì giấy viết thư luôn được đặt trong phong thư, cơ hồ không thấy phai màu ố vàng, cho nên màu giấy viết thư của bút tích thực cũng là màu trắng.

Nhan Tứ dùng giấy mới trên bàn ông ta để sao chép lại, hai cái cũng không có gì khác biệt.

Lâm Tri Phủ hoang mang rối loạn lại vội vàng cẩn thận nhét mật hàm vào trong áo cách, lúc này mới rút cuộc yên lòng.

Ngày mai liền là thi đấu tiên tử Mẫu Đơn, chỉ cần đẩy báu vật mà ông ta đã sớm huấn luyện tốt lên vị trí tiên tử, lại nghĩ mọi cách đưa đến cho thái tử điện hạ đang đông tuần, vậy thì cách đại kế thôn tính của chủ nhân vào thêm một bước!

Trên đường Lâm Bách Phú về phòng, càng nghĩ càng giận. Minh bây giờ vẻ ngoài bị phá, đầu sỏ gây nên không bắt được, hai đồng đảng cư nhiên chạy trước! Tâm phúc của gã thấy thế trông mắt lộ cộc chuyễn ra chủ ý thối, “Công tử, lão gia nói không được, ta liền làm thâm?”

Lâm Bách Phú bước chân đi nhanh dừng lại, buông mi lườm mắt nhìn tâm phúc, “Chỉ giáo cho?”

“Hắc hắc, chúng ta đêm nay tìm mấy người võ công cao hóa trang thành hái hoa tặc, trộm sai vào khách sạn, bắt đi hai nữ nhân kia thế nào?”

“Chỗ người có quen biết võ lâm cao thủ?” Lâm Bách Phú sáng mắt lên, gã đã sớm khẩn cấp muốn hái hai đoá hoa tỷ muội kia, “Nhưng đừng biến tốt thành xấu.”

Tâm phúc nghe vậy lấy lòng cười, “Tiểu nhân vừa vận quen mắt bằng hữu võ lâm, để bọn họ ra tay vừa không kéo lên người Lâm phủ, mà nắm chắc cũng lớn.”

Lâm Bách Phú vừa nghe trong lòng ổn định rất nhiều, “Như thế rất tốt, việc này liền giao cho người làm. Nếu được việc, xứng đáng có thưởng. Nếu mà hư chuyện, người phải cẩn thận cái đầu chó của người đó.”

Tâm phúc bị dọa rụt rụt cổ, cười nói: “Công tử yên tâm, tất không nhục mệnh.”

39: Tắm rửa thay quần áo

“Thái tử điện hạ, người muốn tắm rửa thay quần áo không?” Hứa Từ ở trên giường trải hai cái chăn, quay đầu hỏi thái tử điện hạ ở bên bàn tròn tay cầm một quyển binh pháp.

Ánh nến đung đưa, màu vàng u ám, đem trong phòng tăng thêm phá lệ ảm áp yên tĩnh.

Thái tử điện hạ tĩnh tâm đọc sách, cánh tay thon dài bởi vì nâng sách mà lộ ra da thịt màu mật ong.

Năm tháng lặng yên tốt đẹp, nguyên thời gian trọn đời thế thôi.

Hứa Từ trộm nói trong lòng, nếu có thể cùng thái tử điện hạ qua một đời như vậy, cũng là rất tốt.

Mà lúc này thái tử điện hạ vẻ mặt lãnh khốc, nhãn mi nghiêm túc đọc sách, ánh mắt lại kỳ thật từ khi bắt đầu liền chưa từng nhìn vào một chữ.

Từ lúc Hứa Từ vào phòng, hẳn luôn dùng dư quang đi theo cậu.

Mức nước, trải giường chiếu, xếp quần áo, đây rõ ràng là việc nhà lộn xộn bình thường nhất, nhưng khi cậu làm lại mang theo mấy phần dụ hoặc.

Dùng nội lực cưỡng chế xao động ở nửa người dưới, thái tử điện hạ thẳng eo, buộc chặt thân thể, cả khuôn mặt càng thêm lạnh nghiêm lãnh liệt.

“Người tắm rửa đi ngủ trước đi, tối nay sợ là không yên ổn, ta lại đợi một lát.” Thái tử điện hạ nói xong lời này, khuôn mặt tuần tú liền ứng đỏ, đối thoại này sao lại nghe giống như lời nói trước giường của lão phu lão thê?

Thái tử điện hạ tâm viên ý mã, may mắn ánh đèn u ám, nét đỏ trên mặt chưa từng bị Hứa Từ phát hiện mấy may.

Hứa Từ gật gật đầu, áp chế hưng phấn nho nhỏ trong ngực, lấy áo lót đi tới phía sau bình phong.

Sau bình phong đã đặt hai cái thùng gỗ tỏa hơi nóng, Hứa Từ đỏ mặt bước vào thùng gỗ.

Rõ ràng biết cách một cái bình phong, thái tử điện hạ nhất định nhìn không tới nơi này, nhưng cậu vẫn có cảm giác bó tay bó chân.

Vì sao lại có loại cảm giác hầu hạ phu quân đêm tân hôn, Hứa Từ bụm mặt.

Lý Hạo Sâm nghe tiếng nước “ào ào” bên kia bình phong, trong đầu không ngừng hiện ra bộ dáng Hứa Từ thẹn thùng quần áo nửa lộ ngày đó.

Hạ thân lại căng lớn mấy phần, hần vận khí nội lực, lại lần nữa áp chế xao động ở bụng.

Như vậy thật có thể nói là băng hỏa lưỡng trọng thiên, Lý Hạo Sâm có chút muốn ngừng mà không được, trong đầu lại bắt đầu tưởng tượng bộ dáng Hứa Từ tắm rửa.

Hứa Từ tắm rất nhanh, chỉ là lau sạch người cũng không ngâm lâu, liền mặc vào áo lót mới tinh đi ra.

Lý Hạo Sâm quay đầu nhìn, cái nhìn này không quan trọng, khuôn mặt dày luôn mặt không có biểu tình suýt nữa liền muốn phun máu. Hứa Từ cư nhiên không mặc tiết khổ!

Chỉ thấy Hứa Từ mặc một cái áo lót thật dài, tuy nói không động thì sẽ không lộ ra cái gì. Nhưng mà vừa đi, giữa đùi liền mơ hồ có thể thấy được.

Nho nhỏ, thật đáng yêu.

Lý Hạo Sâm cố nén lửa dục, chỉ vào giường nói, “Còn không mau đi vào, cẩn thận cảm lạnh.” Trong lòng lại nghĩ, chậm một chút đi, để ta lại nhìn nhiều hơn.

Hứa Từ hai má hồng hồng, nện bước nhỏ đi đến giường. Lý Hạo Sâm dư quang nhìn chằm chằm cái mông xinh xắn của Hứa Từ, tưởng tượng mình trên đỉnh sẽ là tư vị gì.

Hứa Từ nhanh nhẹn chui người vào bên trong đệm chăn, khuỷu tay chống giường dựng đầu, “Thái tử điện hạ, người còn không nghỉ ngơi?”

Thao, quần áo ta cũng cởi, người sao một chút phản ứng cũng không có.

Lý Hạo Sâm khước mắt dư quang hơi hơi quét bụng dưới hở ra cao cao của mình một chút, ngược lại lạnh mặt nói: “Đã nói người ngủ trước, ta còn có việc.”

Nếu là lúc này qua, bị Tiểu Từ phát hiện bí mật của hần, chỉ sợ là sẽ không bao giờ để ý đến hần nữa.

Hứa Từ thần sắc âm u một chút, “Cũng phải, vậy Tiểu Từ ngủ trước.” Dứt lời Hứa Từ thu hồi tay, quay mặt vào trong, nhìn chằm chằm vách tường ngăn người.

Kiếp trước khi cậu giúp Lý Hạo Thịnh vu hãm thái tử điện hạ, cũng không cho rằng một mật hàm nho nhỏ liền có thể hại thái tử điện hạ.

Thái tử điện hạ thông minh tuyệt đỉnh, sao có thể bị một mật hàm giả dối làm hại?

Cậu xưa nay tùy hứng làm bậy, vào đoạn thời gian kia thái tử lại phá lệ điên cuồng, mỗi lần đều tra tấn cậu đến hừng đông.

Khi cậu ở kiếp trước, nửa đời trước đều đề phòng thái tử điện hạ rất nhiều, một vị hoàng tử cao cao tại thượng, vì sao phải tốt với mình như vậy?

Nhưng từ khi cậu luôn không tìm thấy âm mưu của thái tử điện hạ, liền dần dần yên lòng.

Đặc biệt là sau khi thái tử điện hạ bắc chinh trở về, sau khi không để ý nguyên tắc vì mình cầu chúc Dương Châu thứ sử, Hứa Từ mới triệt để yên lòng, toàn tâm toàn ý tín nhiệm thái tử điện hạ.

Cậu lúc ấy bản tính đa nghi, không tin phụ thân, không tin Hoàng Thượng, ngay cả bản thân cũng không tin, chỉ tin thái tử điện hạ.

Thời thiếu niên cậu cũng không biết nên sống chung với bằng hữu như thế nào, cũng không hiểu đạt được lòng trung thành của cấp dưới như thế nào.

Cho nên cậu chỉ biết đẩy Công Tôn Ngự ra xa xa, làm hần không muốn kết giao bằng hữu với mình nữa.

Cho nên cậu chỉ biết dùng quyền thế cùng tiền tài cưỡng chế người khác, ép đám người Nhan Tứ lâm trận phản chiến, lén lút bị Hứa Từ Nhai thu mua.

Nhưng cứ việc như thế, mặc kệ mình gian xảo cay nghiệt như thế nào, phát giận với thái tử điện hạ như thế nào. Thái tử điện hạ luôn một lần lại một lần tha thứ cho mình, dễ dàng tha thứ cho mình, thậm chí vì mình mà ngay cả nguyên tắc hần cũng có thể vứt bỏ.

Ích kỷ như Hứa Từ, một trái tim cũng bị cảm động không thôi.

Quân đối đãi ta như vậy, ta tất nhiên phải báo. Hứa Từ năm đó vốn là có cảm giác như vậy.

Nhưng trời không vừa lòng người, sau khi cậu toàn tâm toàn ý tín nhiệm thái tử điện hạ, thái tử điện hạ lại không để ý ý nguyện của cậu, cường nhục cậu.

Cậu lúc ấy cũng không biết giữa nam nhân cùng nam nhân còn có tình yêu gì đáng nói, cậu chỉ biết trong ngõ hẻm trắng hoa của Dương Châu có một áp quán.

Trong quán đều là nam tử trẻ tuổi rửa sạch móng cho người làm, không hề tôn nghiêm, bị người làm nhục.

Cậu thời thiếu niên bướng bỉnh, từng bị mấy người Nhan Tứ dẫn đến áp quán này qua.

Mấy tiểu quan người người bôi mặt son phấn, ông ẹo vòng eo như rắn nước, nơi nào còn giống một nam nhân. Càng dơ bẩn là, lại có người không hề có liêm sỉ, ở trong đại sảnh liền làm chuyện dơ bẩn.

Cậu nhớ rõ ngày đó khi cậu tiến vào trong đại sảnh, bốn năm nam tử đang đùa đùa một tiểu quan, hai người cùng ra ra vào vào, trong miệng tiểu quan này còn ngậm một cái.

Miệng tiểu quan cư nhiên còn rãnh rỗi, ở đó cao giọng phóng túng kêu, “Gia thật tuyệt, thật lợi hại, nhanh chút nữa.”

Trong không khí tỏa mùi *** mỹ tanh hôi khắp nơi, ghê tởm Hứa Từ liền muốn ói tại chỗ.

Người trong đại đường đều vây xem năm sáu người này, cười nhạo nhục mạ tiểu quan kia, đủ loại từ ngữ dơ bẩn khó vào tai người, “Dâm oa” “Tiện nhân” “Vạn nhân kỳ”.

Hứa Từ chỉ tiến vào nhìn thoáng qua, liền che miệng chạy ra, đỡ tường ói đến trong miệng không còn thức ăn, vẫn còn cảm giác ghê tởm không thôi.

Mấy người khách đó căn bản không coi tiểu quan như con người, chỉ coi họ như là động vật, coi họ là con chó cái, là đối tượng có thể tùy ý nhục mạ.

Từ sau khi thái tử điện hạ cường nhục cậu, nội tâm cậu vừa mới xây lên tháp cao liền ầm ầm sụp đổ.

Thì ra mình trong mắt Thiên Tử điện hạ, cũng chỉ có thân phận như tiểu quan thôi sao? Bằng không vì sao thái tử sẽ làm việc này với mình?

Cậu tín nhiệm thái tử điện hạ như thế, nhưng kết quả là, mình ở trong mắt thái tử điện hạ, lại chỉ là con chó cái không hề tôn nghiêm, có thể tùy ý bị thảo làm, bị người vũ nhục?

Hứa Từ lúc ấy lòng tự trọng khá cao, lại bởi vì đối phương là thái tử điện hạ, trong lòng càng tức giận khó nhịn.

Cậu cưỡng chế hận ý, cũng không giằng co với thái tử điện hạ, từ nay về sau hiểu lầm giữa họ càng ngày càng sâu.

Sau này thái tử bị phế, cậu vinh quang bước lên vị trí Tể tướng. Vì ứng phó triều thần, cậu cuối cùng cũng nhìn xuống phiên chán, đọc rất nhiều sách.

Ngẫu nhiên cũng đọc không ít dã sử, trong đó liền đọc được chuyện của Ngụy vương cùng Long Dương Quân.

Long Dương Quân do được so sánh với ngư, sợ bị so sánh với đại ngư xuất sắc hơn mà bị Ngụy vương vứt bỏ. Ngụy vương vì tiêu tan nghi ngờ của Long Dương, lại vào lúc đó hạ lệnh “Có ai dám nói mỹ nhân, tru di tam tộc.”

Ngụy vương vì Long Dương bỏ thiên hạ mỹ nhân, hần tuy quý là quân vương, lại kém sông ba nghìn chỉ lấy một gáo.

Đây tuyệt không phải vũ nhục, cũng tuyệt đối không phải coi Long Dương là con chó cái, đây là tình yêu không có nguyên tắc nhất a.

Thái tử điện hạ trả giá với mình, không hề nguyên tắc sủng ái chẳng phải giống như Ngụy vương với Long Dương Quân?

Thái tử điện hạ sau khi bị phế, ở dân gian còn quen biết không ít bằng hữu.

Trần trở thành thương nhân ngọc khí. Lúc ấy Lý Hạo Sâm đã hơn ba mươi tuổi, lại vẫn chưa lập gia đình.

Sau đó Hứa Từ càng lý giải “Phân đào chi tình, đoạn tỵ chi phích”.

Cậu mới bình tĩnh đại ngộ, Lý Hạo Sâm đối với cậu, sợ là cũng không phải bình thường.

Nhưng sai lầm đã gây ra, một bước sai, từng bước sai.

Vì chính người, miệng nói tình yêu chân thành, chẳng phải để người cười đến rụng răng.

Cậu chỉ có thể không ngừng ở dưới đáy lòng dùng cừ hận tê liệt lừa gạt bản thân, nói cho bản thân Lý Hạo Sâm chỉ với mình, không có yêu, trong lòng mới có thể dễ chịu mấy phần.

Có lẽ là từ khi đó bắt đầu, Hứa Từ liền tha thứ cho thái tử điện hạ, cũng có mấy phần tình nghĩa với hần, thậm chí còn có mấy phần áy náy với hần, nhưng chút cảm tình này đều bởi vì sự tham lam cùng nhất gan của cậu mà bị áp dưới đáy lòng.

Mà loại cảm tình này, ở kiếp trước một khắc Lý Hạo Sâm vì mình mà chết kia, lại được hoàn toàn bạo phát ra. Giống như dung nham, chảy đến đâu thì phồng đến đó, in dấu dưới đáy lòng, lại không thể xóa đi.

Cậu kiếp trước cả đời kiêu ngạo, cả đời tự phụ, lại ngay cả dùng khí giải thích chứng thực với thái tử điện hạ cũng không có. Cho đến khi thái tử điện hạ chết, mới xem như làm cậu triệt để tỉnh ngộ.

Lần này sống lại, cậu liền muốn sớm chấm dứt loại trải qua thống khổ người truy ta đuổi này, thừa dịp hiện tại liền bắt lấy thái tử điện hạ. Cho nên vừa rồi tắm xong, trong lòng cậu lại quyết định sắc dụ một phen.

Nhưng hiệu quả không tốt a, Hứa Từ thờ dài trong lòng, không biết nên thế nào cho phải. Chẳng lẽ phải ép ta Bá Vương ngạnh thượng cung?

Trong đầu Lý Hạo Sâm tất cả đều là cái đuôi trơn bóng trắng nõn thon dài của Hứa Từ, một trang sách cũng không nhìn xuống.

Hần đơn giản búng ngón tay, dập tắt ngọn đèn, mò đi tắm tĩnh tâm đi.

Ma xui quỷ khiến, Lý Hạo Sâm lại không vào dùng thùng nước sạch kia, ngược lại là bước vào trong thùng gỗ Hứa Từ mới vừa dùng.

Trên người Hứa Từ đổ rất ít mồ hôi, vốn liền rất sạch sẽ, nước tắm của cậu như là không dùng qua.

Nhưng Lý Hạo Sâm mũi linh, xa xa vừa ngửi, liền biết thùng kia là Hứa Từ dùng qua.

Bụng dưới căng như một cây thiết bồng, lại dùng nội lực cũng không thể áp chế. Hần liền đơn giản không áp chế nữa, cố gắng khống chế hô hấp, chớp mũi tràn ngập hương vị tươi mát mà Hứa Từ lưu lại, cứ như vậy ở trong nước tự mình ‘xoa’.

Lý Hạo Sâm sợ kinh động Hứa Từ, động tác ‘xoa’ rất chậm. Chậm chậm thời gian liền có chút dài, cho đến khi nước đều lạnh, Lý Hạo Sâm mới khó khăn bắn ra tọt dịch.

Hần cũng lợi hại, rõ ràng tim đập lợi hại, hơi thở lại chưa gia tốc nửa phần. Đăng bởi: admin

37. Chương 37

Vô sỉ!! Quá vô sỉ!!!

40: Tâm tư trên giường

Khi thái tử điện hạ cuối cùng cũng một thân sáng khoái từ trong thùng tắm đi ra, đi đến trước giường, Hứa Từ đã sớm ngủ.

Cẳng chân nghịch ngợm từ trong chăn đạp ra, tư thế ngủ của Hứa Từ không có chừng mực, bốn ngưỡng tám lần chiếm cả một cái giường lớn.

Lý Hạo Sâm bắt đắc dĩ cười, Tiểu Từ này, ngủ cũng không yên ổn.

Đang định giúp Hứa Từ dịch dịch góc chăn, khi tay thò đến giữa không trung lại phút chốc dừng lại.

Nhìn nhìn Hứa Từ bên trong đắp chăn trên người, lại xem xét nhìn chăn mềm mà Tiểu Từ giúp mình trải tốt.

Thái tử điện hạ trong lòng vừa động, liền trực tiếp cuộn chăn, ném lên bàn, dưới chân như nổi gió trực tiếp chui vào trong chăn Hứa Từ.

Hứa Từ đang ngủ say, cảm giác phía sau lưng bị người xô đẩy một chút, liền không kiên nhẫn xoay người. Cậu đang định tỉnh dậy, thần trí lại đột nhiên trầm xuống, lần nữa rơi vào mộng đẹp.

Lý Hạo Sâm rút về tay điểm huyết ngũ của Hứa Từ, thấy Hứa Từ ngủ say sưa, lúc này mới yên tâm lớn mật ôm chặt Hứa Từ, ôm cậu vào trong lòng mình.

Thân thể trong lòng mềm nhũn mềm mại, thái tử điện hạ vừa mới mò lên, liền yêu thích không buông tay sờ tới sờ lui, muốn ngừng mà không được.

Hắn vốn chỉ muốn ôm Hứa Từ im lặng nghỉ ngơi một lát, nhưng vừa tiếp xúc với thân thể Hứa Từ, liền có chút không thể khống chế bản thân, dứt khoát điểm huyết ngũ của Hứa Từ.

Trong phòng yên tĩnh thò tay không thấy năm ngón, Lý Hạo Sâm vuốt ve da thịt như tơ lụa dưới tay, chống nghiêng người, tỉ mỉ hít ngửi mùi hương thơm ngát giữa hàng tóc Hứa Từ.

Vừa mới phát tiết xong giữa hai chân lại khó có thể tin được bắt đầu căng lên, Lý Hạo Sâm bắt đắc dĩ, trong bóng đêm phát ra một tiếng cười khổ mang theo thở dài, “Cô lại xem nhẹ ảnh hưởng của người đối với cô, cô sợ là muốn trở thành thái tử đầu tiên cầm dục mà chết của Đại Diệu quốc.”

Dứt lời, thái tử điện hạ một bàn tay theo da thịt Hứa Từ trượt xuống, một bàn tay vói vào vùng bụng của mình, di động lên xuống.

Tay chậm rãi trượt đến giữa hai chân Hứa Từ, tinh chuẩn bắt giữ vật nho nhỏ khả ái kia.

Một bàn tay bắt lấy của mình, một bàn tay bắt lấy của Tiểu Từ, xoang mũi Lý Hạo Sâm phát ra tiếng hít thở dồn dập, hai tay bắt đầu dùng tần suất giống nhau chậm rãi di động.

Cảm thấy tiểu Tiểu Từ theo động tác của mình bắt đầu căng lớn, đáy mắt Lý Hạo Sâm xẹt qua mỉm cười, động tác dưới tay nhanh hơn.

Hứa Từ hô hấp gia tốc, thở dốc không ngừng. Lý Hạo Sâm rốt cuộc cũng không thể khống chế, động tác dưới tay không ngừng, cúi đầu thuận thế ngậm lấy miệng nhỏ hồng nhuận của Hứa Từ.

Trong mắt Lý Hạo Sâm một mảnh nóng cháy, phát ra một tiếng thở dài vui mừng.

Tư vị của Tiểu Từ thật sự khiến hắn thực tủy biết vị, không thể dừng tay. Đầu lưỡi không ngừng dạo chơi trong miệng Tiểu Từ, dưới tay lại không ngừng, Lý Hạo Sâm càng làm động tác tay nhanh hơn.

Sau một lát, chỉ nghe “a ưm” một tiếng, Hứa Từ dĩ nhiên tiết ra. Lý Hạo Sâm hơi giật mình, cúi đầu nhỏ giọng cười ra tiếng, yêu thương nhìn Tiểu Từ đang hít thở mạnh.

Cẩn thận rút tay ra, Lý Hạo Sâm liếm liếm chất nhầy Tiểu Từ lưu lại trong tay hắn, nửa người dưới khô nóng càng thêm lợi hại.

Hắn dứt khoát khép lại hai chân Hứa Từ, kẹp cái của mình vào giữa hai chân Tiểu Từ, liền loại tư thế này, ở giữa chân cậu trước sau mãnh liệt di động.

Lại không biết qua bao lâu, Lý Hạo Sâm rốt cuộc chảy ra, tư dục sau khi ăn no phát ra một tiếng hít thở vui sướng. Hắn lúc này mới đứng dậy cầm lấy khăn, dính nước cần thận lau sạch toàn thân Hứa Từ, rồi lên giường ôm Hứa Từ về mặt thỏa mãn ngủ say.

Sáng sớm hôm sau khi Hứa Từ tỉnh lại, bên cạnh không có một bóng người. Bên người cậu có một chỗ lõm nhọt nhọt, Hứa Từ đưa tay sờ, trên đệm giường còn có xúc cảm ấm áp, xem ra thái tử điện hạ cũng vừa mới dậy không lâu.

Nhớ tới tối hôm qua mộng xuân, Hứa Từ sắc mặt ngưng ngập, vội vàng sờ sờ đùi, phát hiện bên trong khô khô, mới buông xuống trái tim treo đến cổ họng.

Hô, hoàn hảo là không thất lễ mất mặt trước mặt thái tử điện hạ.

Cậu nào biết, đêm hôm qua thái tử điện hạ đã sớm ăn sạch sẽ cậu, còn kém một bước vào cửa cuối cùng.

Hứa Từ bên này vừa mặc áo lót tiết khổ, cửa phòng liền bị người từ bên ngoài thật cẩn thận đẩy ra. Hứa Từ ngẩng đầu nhìn, liền thấy thái tử điện hạ cẩn thận bưng một bát cháo thịt nạc trứng muối tiến vào.

“Người tỉnh?” Lý Hạo Sâm nhìn thấy Hứa Từ đứng dậy, ôn nhu cười, đặt cháo thịt nạc trứng muối lên bàn trà, “Người từ hôm nay dậy trễ, ta cũng không nhẫn tâm gọi người, liền đi xuống bưng bát cháo thịt nạc trứng muối cho người, mau tới ăn.”

Thái tử điện hạ ngữ khí tự nhiên thoải mái, phảng phất hành vi bưng cơm đồ nước cho Hứa Từ là chuyện bình thường, một chút cũng không có cảm giác hạ thấp thân phận.

Hứa Từ nghe vậy mắt sáng lên, cũng không để ý là chưa mặc áo ngoài, liền lạch bạch cạo đến bên người thái tử điện hạ, “Vẫn là điện hạ hiểu ta, biết ta thích nhất ăn cháo thịt nạc trứng muối.”

Sáng nay mình dậy quả thực có chút đói bụng, tối hôm qua rõ ràng ăn không ít, buổi tối ngủ cũng sớm, sao lại đói như thế chứ?

Chẳng lẽ là muốn tăng chiều cao? Cậu nào biết, nguyên nhân chân thật là tối hôm qua sau khi ngủ say bị người làm vận động trên giường.

Hứa Từ cười hắc hắc, bưng lấy cháo thịt thái tử điện hạ cố ý vì mình bưng lên, trong lòng ngọt ngào vô cùng.

Lý Hạo Sâm cẩn thận quan sát biểu tình Hứa Từ, xác định chuyện hôm qua cậu không có chút cảm giác, mới yên lòng. Hôm qua cảm giác rất tốt, tối hôm nay tiếp tục nữa thôi!

Thái tử điện hạ vẻ mặt chính khí, sờ cằm trong lòng từ từ tính kế.

“Đúng rồi, điện hạ.” Hứa Từ dùng thìa nhét một ngụm cháo vào trong miệng, “ực ực” nuốt xuống rồi nghiêng đầu hỏi, “Đêm hôm qua có chuyện gì xảy ra không? Ngải hôm qua không phải nói sợ là không an lòng sao.”

“Có, ” Lý Hạo Sâm gật gật đầu, “Mấy mao tặc đến đây, bị hai người A Ngưu cùng Công Tôn Ngự ném ra ngoài, lúc này chỉ sợ đang ở trần ngủ trên đường cái.”

Tâm tư chơi đùa của Công Tôn Ngự không thay đổi, sau khi bắt lấy mấy Hắc y nhân, dứt khoát lột bọn họ không còn một mảnh, điểm huyết ngủ ném xuống.

“Hiện tại hẳn là đã tỉnh, người có thể mở cửa sổ xem xem.” Lý Hạo Sâm đi đến trước cửa sổ, mở ra cửa sổ chỉ chỉ bên dưới, “Đúng, liền ở đằng kia đó.”

Hứa Từ nghe xong buồn cười, ha ha vỗ tay cười to, “Quả nhiên là tác phong hấp tấp của Công Tôn Ngự, ta đã nói vì sao hôm nay bên ngoài lại náo động như vậy? Còn tưởng rằng là vì hôm nay là cuộc thi tiên tử Mẫu Đơn, thì ra là do phía dưới có mấy con chuột rừng lông.”

Hứa Từ chạy đến cạnh cửa sổ, dán sát thái tử điện hạ nhìn xuống.

Quả nhiên thấy mấy nam tử trần truồng dùng mấy cái chiếu khoác ở trên người, một thân chặt vật vội vàng rời đi.

Lý Hạo Sâm không dấu vết kéo gần cự ly hai người, đến gần bên tai Hứa Từ nói: “Đám người đó là hướng về phía nhị tỷ muội Phương gia, thuê họ là tâm phúc bên người Lâm Bách Phú.”

Hứa Từ cả người cứng đờ, tay nắm cửa sổ căng chặt, “VẬY LÂM TRI PHỦ ĐÂU, ÔNG TA CÓ PHÁT HIỆN DỊ TRẠNG CỦA MẬT HÀM KHÔNG?”

“Ông ta hẳn là còn chưa phát hiện, ” Lý Hạo Sâm lắc đầu, ở bên tai Hứa Từ phun nhiệt khí, “Nếu biết, chúng ta hôm qua liền sẽ không sống yên ổn.”

Bí mật đại kinh thiên như thế nếu bị người khác phát hiện, Lâm Tri Phủ nhất định kiểm chế không được, hợp lại đem hết toàn lực trừ họ cho sừng.

Hứa Từ gật gật đầu, lẩn lẩn cổ họng, nuốt một ngụm nước miếng, đi đến bàn, “Cháo thịt nạc trứng muối còn chưa ăn xong, chúng ta đến bên này rồi nói.”

Lý Hạo Sâm từ chối cho ý kiến, cùng Hứa Từ đi qua, ngồi đối diện cậu.

“Thái tử diện hạ, mấy ngày nay chúng ta làm sao đây?”

“Nên tra cũng kém không nhiều, đã nhiều ngày chúng ta liền ở Dương Châu dạo chơi một phen. Lần này đến, mới vừa vào thành liền có chuyện liên tiếp, thật sự là vội vàng.” Lý Hạo Sâm thấy Hứa Từ lưu một ít thịt canh ở khóe môi, vô cùng tự nhiên đưa tay lau đi, “Các người theo ta tới đây một đường vất vả, nên hảo hảo chơi đùa một chút.”

Hứa Từ bị Lý Hạo Sâm tùy ý lau lại biến thành tim đập nhanh hơn, nghĩ nghĩ, gật gật đầu nói: “Cũng đúng, bây giờ chúng ta chỉ sợ đã bị Lâm Tri Phủ cùng Lâm Bách Phú theo dõi. Liền tính Lâm Tri Phủ chưa phát hiện dị biến trong thư phòng của ông ta, nhưng loại người tâm tư kín đáo như ông ta, chỉ sợ cũng sớm phát hiện người nhìn chăm chăm chúng ta. Thà rằng bị ông ta phát hiện dị trạng, chi bằng chúng ta vui chơi chung quanh, khiến ông ta cho rằng chúng ta chỉ là du khách, chúng ta lúc trước vào thành lấy cớ chính là dạo chơi.”

Ánh mắt Lý Hạo Sâm lộ ra tán thưởng, cao hứng gật đầu, “Chính là cái này, người hiểu ta, chỉ có Tiểu Từ.”

Hứa Từ nghe vậy trong lòng vui vẻ, trong mắt nhìn phía Lý Hạo Sâm tràn đầy tình yêu.

Đã nhiều ngày đám người Lý Hạo Sâm quả nhiên phát hiện thường thường có người lén lút theo đuôi bọn họ, liên tục ba ngày, bọn họ du sơn ngoạn thủy, bắt diệp nhạc hồ.

Lâm Tri Phủ được mấy hạ nhân báo cáo việc làm của mấy người trong ba ngày, lúc này cuối cùng mới yên lòng.

Xem ra mấy người này chỉ là du khách, nhất thời nhiệt huyết sôi trào không nhìn được hành động của bảo bối nhi tử của mình, mới ra tay tương trợ.

Nghĩ như thế, ông ta rốt cuộc cũng buông xuống trái tim treo ba bốn ngày.

Mà lúc này, Lâm Tri Phủ nghe được thám tử bên ngoài đến báo cáo, cách ngoài Dương Châu trăm dặm, có đội tinh binh hơn năm ngàn người đuổi tới nơi này.

Phương hướng mà đội tinh binh đến, chính là kinh đô.

Như thế rất tốt! Ông trời giúp ông a!

Lâm Tri Phủ nhện không được vỗ tay nói tốt, đội binh mã này nhất định là hộ tống thái tử đến Dương Châu tuần tra.

Ngày mai vừa lúc là ngày cuối cùng thi đấu tiên tử Mẫu Đơn, từ trong mười hai vị tiên tử chọn ra tiên tử Mẫu Đơn năm nay.

Năm năm trước tiểu nữ nhi của ông liền là tiên tử Mẫu Đơn lúc ấy, chính là vào biểu hiện phấn khích ở ngày cuối, mới giành được cái nhìn chăm chú của Cung thân vương.

Cung thân vương là loại nam nhân nhìn quen vô số mỹ nhân cũng không thể ngăn cản mị lực của nữ nhi ông ta, nữ nhân năm nay ông ta cố ý bảo La viên ngoại huấn luyện tốt, nhất định cũng có thể khiến thái tử muốn ngừng mà không được, yêu thích không buông tay.

Vừa nghĩ đến mật thám Nguyệt quốc dễ dàng liền có thể xâm nhập vào trong Đông Cung như thế, ông ta liền nhin không được giữa mặt lên trời cười to, chỉ nói ông trời có mắt.

Đã nhiều ngày Lý Hạo Sâm ban đêm phá lệ sáng khoái, có thể nói là ngày ngày sinh ca.

Đây thì khổ Hứa Từ, buổi sáng dậy cứ cảm giác cả người nơi nào cũng không dễ chịu, nhưng thật sự muốn nói đến cùng là không dễ chịu chỗ nào, lại nói không ra nguyên nhân.

Ngày thứ tư khi trời còn chưa sáng, trong phòng thái tử lặng yên không một tiếng động xuất hiện một hắc y nam nhân.

Nam nhân toàn thân bao quanh hắc y, chỉ lộ ra một đôi mắt ưng, chính là Mặc Dạ.

Mặc Dạ vừa hiện thân, Lý Hạo Sâm liền chợt mở mắt. Trong mắt một mảnh rõ ràng.

Sợ ồn Hứa Từ ngủ yên, thái tử điện hạ điểm huyết ngủ của Hứa Từ, lúc này mới nhẹ nhàng bước xuống giường, đi đến Mặc Dạ.

Phát hiện Hứa gia cư nhiên ở trong phòng thái tử điện hạ, trong mắt Mặc Dạ lóe ra mấy tia sáng, chợt biến mất trong một mảnh bình tĩnh.

“Thuộc hạ bái kiến thái tử điện hạ.” Mặc Dạ nửa quỳ xuống đất, chấp tay hành lễ.

Lý Hạo Sâm tiến lên nâng Mặc Dạ, đè thấp tiếng nói: “Miễn lễ, đã nhiều ngày vất vả người.”

“Tạ thái tử điện hạ ân điển, khởi bẩm điện hạ, năm ngàn tinh binh đã hạ trại ở ngoài thành, chỉ chờ điện hạ ra lệnh một tiếng, liền có thể vào thành. Một trăm ám vệ kia bây giờ đã phân tán giấu trong âm thầm, tùy thời bảo vệ điện hạ, ” Mặc Dạ cũng đè thấp tiếng nói, nói đến chỗ này hẳn dừng một chút, lại bổ sung, “Cùng Hứa gia.”

Lý Hạo Sâm gật gật đầu, “Hảo, ngày mai người thay đổi dụng mạo một chút, cùng Công Tôn Thác mang năm ngàn tinh binh vào thành. Ngày mai chính là ngày đại bỉ cuối cùng của tiên tử Mầu Đơn, cũng không thể không nhìn ý tốt của Lâm Tri Phủ.”

Mặc Dạ thần sắc vừa động, đã hiểu rõ ý tứ trong lời Lý Hạo Sâm, hẳn hai ngày trước thu được Nhan Tứ dùng bồ câu đưa tin, đã lý giải chuyện Lâm Tri Phủ là mật thám Nguyệt quốc cùng ngựa gậy Dương Châu hiểm ác.

Mặc Dạ chấp tay, đáp, “Mặc Dạ tuân mệnh.”

Thái tử điện hạ quay đầu đưa mắt nhìn Hứa Từ quay lưng lại mình, đang ngủ say, trong lòng một mảnh nhu tình, rồi vội vàng cấp bách muốn lại lần nữa xông lên giường nhanh chóng kéo Hứa Từ vào trong lòng, một khắc cũng không muốn buông tay.

Phân phó xong Mặc Dạ, thái tử điện hạ cực kỳ không kiên nhẫn phát phát tay, “Không có việc gì, người mau trở về nghỉ ngơi đi.”

Mặc Dạ cúi đầu dạ một tiếng, thân hình khê động, hư không tiêu thất.

41: Triệt quần cuồng ma

Sáng sớm thức dậy, Hứa Từ không nhin được ần nhu sườn đùi trong trong chăn.

Ở một bên thái tử điện hạ sớm mặc đồ chỉnh tề thấy động tác Hứa Từ, tiến lên hỏi: “Làm sao?”

“Không, không có gì.” Hứa Từ nghe vậy sắc mặt ửng đỏ, nơi đau mỗi quá mức tư mật, cậu thật sự không tiện mở miệng, đã nhiều ngày cũng không biết như thế nào, sườn đùi trong ngẫu nhiên đau mỗi.

Thái tử điện hạ ánh mắt đen tối không rõ, hẳn tối mỗi ngày sau khi làm xong chuyện đó, sợ lưu lại dấu vết, luôn vào lúc sau khi chấm dứt vì Hứa Từ bôi lên một lớp phấn Sinh Cơ Nhục Cốt, ngày thứ hai liền không thể tìm ra tung tích.

Nhưng hần khó tránh khỏi có lúc không thể khắc chế, tỷ như đêm qua, sau khi Mặc Dạ đi hần lại nhện không được muốn một lần, làm xong thì có chút mệt liền thiếp đi. Sợ là lần cuối cùng đó, bị Hứa Từ phát hiện manh mối.

“Chân đau? Có phải nhiều ngày du sơn ngoạn thủy đi đường có chút mệt mỏi hay không?” Thái tử điện hạ giả vờ không biết, hỏi.

Hứa Từ lui mặt vào trong ổ chăn, sau một lúc lâu mới lộ ra đầu, chỉ lộ ra đôi con ngươi thật to, “Không, không phải, sườn trong của chân ta có chút đau, e là cười Diễm Hỏa cười quá bừa bãi.”

Hứa Từ miệng vùi vào trong chăn, thanh âm rầu rĩ, rất giống cô vợ nhỏ bị ỷ khuất. Lý Hạo Sâm thấy thế trong mắt hiện ra tinh quang, kìm nén thật lâu mới khắc chế xuống, thật lâu sau mới giật mình nói, “Thì ra là như vậy, đến đây, ta xoa xoa cho ngươi.”

Dứt lời cũng không đợi Hứa Từ phản bác, liền ôm cậu từ trong chăn ra, nửa kéo vào trong lòng.

Thái tử điện hạ sắc mặt như thường, nhẹ tay xoa vói vào đùi Hứa Từ, ở giữa hai chân nhẹ nhàng xoa nắn da thịt mềm mại của Hứa Từ.

Bởi vì khi hành động luôn ở buổi tối, Lý Hạo Sâm vẫn chưa cẩn thận nhìn thấy Hứa Từ trong cảnh tượng đó.

Bây giờ sư ra có danh, hần liền chậm rãi vuốt phẳng đứng lên. Ánh mắt sâu thẳm như hồ sâu, trên mặt một mảnh chính sắc, kỳ thật trong lòng sớm đã đáng khinh đến nát bét.

Sườn trong của Hứa Từ đích xác có chút đỏ lên, xem ra mình sau này còn phải khắc chế một chút, bằng không sẽ ma sát tăng da nộn tiếp theo của Hứa Từ mất, Lý Hạo Sâm trong lòng tiếc nuối thở dài.

Đã nhiều ngày hần tuy là sướng khoái, nhưng cũng có nhiều bất công với Tiểu Từ. Giấy không gói được lửa, nếu ngày nào đó bị Tiểu Từ phát hiện, Tiểu Từ không chừng còn oán hận chán ghét mình.

Lại nói hần là thật lòng yêu thích Tiểu Từ, đã nhiều ngày có thể đạt được thú tính đã là niềm vui ngoài ý muốn, hần không thể ép buộc Tiểu Từ như thế nữa.

Thà rằng buổi tối hàng đêm làm chút động tác nhỏ, hần còn không bằng xum xoe ân cần ở mặt ngoài nhiều hơn.

Da thịt trong tay mềm mại, Lý Hạo Sâm liền nhện không được xoa nắn qua lại, ngoài miệng lại đầy mặt nghiêm túc nói: “Hai ngày này không thể cưỡi ngựa nữa, ta có mang theo phần Sinh Cơ Nhục Cốt, bôi cho ngươi, qua một hồi liền tốt.”

Dứt lời Lý Hạo Sâm từ trong ngực lấy ra một cái bình sứ, rắc chút bột phấn ở trong lòng bàn tay, liền bắt đầu từ nơi Hứa Từ sưng đỏ xoa nắn.

Bởi vì gần đây ngày ngày dùng nó, thái tử điện hạ dứt khoát liền đặt phần Sinh Cơ Nhục Cốt ở trong lòng, mang theo bên người.

Thái tử điện hạ do tay cầm kiếm lâu dài nên có một tầng vết chai, Hứa Từ chỉ cảm thấy bàn tay to thật dày của thái tử điện hạ từ nơi mẫn cảm của mình trượt đến đi vòng quanh, cả người khó nhện không thôi.

Cậu không mặc tiết khổ, nửa người dưới trần trụi. Thái tử điện hạ ôn nhu cẩn thận, thề muốn bôi nơi sưng đỏ của cậu đến hết mới bỏ qua. Đầu ngón tay ấm áp ngẫu nhiên xẹt qua tiểu Tiểu Từ, Hứa Từ co rút một cái, thế nhưng liền cứng.

Hứa Từ mặt đỏ như nhũ máu, hai tay che mặt, liền che khuất cả gương mặt đỏ. Trời ơi, ta cư nhiên liền cứng trong tay thái tử điện hạ! Rốt cuộc không còn cách nào khác để đối mặt thái tử điện hạ.

Lý Hạo Sâm cũng nhìn ra dị trạng của Hứa Từ, thái tử điện hạ sủng nịch cười, nắm chặt tiểu Tiểu Từ, “Tiểu Từ đây là trưởng thành.”

“A!” Tiểu Tiểu Từ bị người cầm, Hứa Từ giật mình, a ưm một tiếng, mang theo ghen ngạo, “Thái tử điện hạ, ta...”

“Không có việc gì, sáng dậy cơ thể luôn sẽ phá lệ miễn cảm, ” Lý Hạo Sâm khước mắt mang theo ý cười, khước miệng gọi lên, dùng cái tay để không kia xoa xoa mái tóc Hứa Từ, “Nghẹn như vậy không tốt, ta giúp người.”

Nói liền bắt đầu di động lên xuống, Hứa Từ hai má đỏ bừng, răng nanh cắn chặt khước môi, trên mặt một bộ dáng khó nhịn lại hưởng thụ, dù đến Lý Hạo Sâm vội dùng nội lực mới ngăn chặn bụng xao động.

Một hồi, Hứa Từ “Ừm” một tiếng, cuối cùng phát tiết ra, Lý Hạo Sâm lúc này mới lưu luyến không rời buông tay ra.

Lý Hạo Sâm nhịn xuống dục vọng đưa bàn tay vào miệng liếm sạch, vẻ mặt nghiêm túc từ trong ngực rút ra một tấm khăn, lau sạch niêm dịch tiểu Tiểu Từ phun ra.

Trời biết hần thoát nhìn vẻ mặt chính khí, kỳ thật trong lòng sớm si mê đáng khinh không có hạn cuối.

Hứa Từ phát tiết xong, nhìn thấy Lý Hạo Sâm đầy mặt nghiêm túc, thâm nghĩ nhất định là vì mình tiết ra trên tay hần, làm bẩn thái tử điện hạ chọc hần mất hứng. Nghĩ thế Hứa Từ liền bắt đầu thấp thỏm bất an trong lòng, vội dùng áo lót qua loa lau lau một phen, lúc này mới đỏ mặt nói: “Xin lỗi, thái tử điện hạ, ta vừa rồi quá kích động.”

Lý Hạo Sâm thấy Hứa Từ e thẹn mang theo sợ hãi, vẻ mặt xấu hổ, cố nén xúc động muốn ôm cậu vào trong lòng xoa nắn một phen.

Hần thẳng eo, vẫn như cũ là đầy mặt chính khí nói, “Không có gì, chớ để trong lòng, nhanh đứng lên đi, cô đi ra trước.” Dứt lời liền giống như chạy trốn xông ra cửa phòng.

Hứa Từ nhìn thân ảnh thái tử điện hạ hốt hoảng mà chạy, lòng một trận chua chát. Mình vừa rồi vển vển bị hần sờ một chút liền có phản ứng, còn bắn ra trong tay thái tử điện hạ.

Thái tử điện hạ nhất định là chán ghét mình, đúng là đáng chết.

Nhưng lại chột nghĩ vừa nãy thái tử điện hạ giúp mình cái gì, lòng vốn chua chát lại dâng lên ngọt ngào.

Quan sát đương thời, có thể khiến thái tử điện hạ cao quý hạ mình giúp người như vậy, Hứa Từ cậu dám ăn nói bậy bạ, trừ cậu, cũng tìm không ra người thứ hai.

Trong mệnh của thái tử điện hạ chú định liền là yêu mình, hiện tại hần chỉ là có chút bài xích mà thôi đó là thời cơ chưa tới.

Chờ qua một chút thời gian, thái tử điện hạ chắc chắn vui vẻ thương cậu, không bài xích cậu nữa!

Hứa Từ trong lòng siết thành nắm tay, tự tin nói.

Mà thái tử điện hạ tông cửa xông ra, lúc này vội vàng vọt vào nhà vệ sinh, kéo xuống quần áo thở hổn hển thủ ***.

Tiểu Từ tiểu yêu tinh này, thật là muốn mài chết hần.

Trong đầu hiện ra biểu tình xấu hổ ngây thơ của Tiểu Từ khi động tình vừa nãy, động tác dưới tay Lý Hạo Sâm nhanh hơn.

Hồi lâu, sau khi cuối cùng cũng tiết ra, Lý Hạo Sâm mới hô to một hơi.

Mới vừa nãy nếu không phải hần chạy nhanh, chỉ sợ ở trước mặt Tiểu Từ liền muốn lộ nguyên hình.

Thật nguy hiểm, Lý Hạo Sâm âm thầm nói.

Tuy muốn nhanh chóng bắt lấy Tiểu Từ, nhưng cậu chung quy bây giờ mới mười lăm tuổi.

Tuy lập tức liền đến sinh nhật mười sáu tuổi, đến cùng vẫn là nhỏ chút. Tiểu Từ lại phá lệ đơn thuần, chưa từng tiếp xúc qua tình yêu, việc này còn cần phải từ từ mưu kế đi.

Lý Hạo Sâm thâm thở dài một hơi, con đường dài đằng đẵng này thật là xa vời a.

Cho đến khi giờ Tỵ sắp qua nửa canh giờ, hai người lúc này mới thu thập thỏa đáng, chuẩn bị ra ngoài.

Đồng hành còn có Nhan Tứ, Công Tôn Ngự cùng A Ngưu bị lưu lại trông nom năm người.

Sở dĩ lưu lại Công Tôn Ngự, là vì Hoàng đại nương mấy lần phát bệnh, mà A Ngưu này không biết điểm huyệt Võ Thám Hoa thật sự không có bất kỳ đất dụng võ nào.

Nhan Tứ ở lâu một khách sạn đợi chỉnh chỉnh một canh giờ, mới thấy hai người này đi xuống. Đối lập với thái tử điện hạ vẻ mặt chính khí, trên mặt Hứa Từ tràn đầy xấu hổ.

“Chủ tử,” Nhan Tứ đi lên nghênh đón, hai tay chấp tay nói “Theo ngài phân phó, hôm qua ta đi Lâm gia muốn lấy Côn Sơn Dạ Quang. Quả nhiên không ngoài công tử liệu, bọn họ nói Côn Sơn Dạ Quang đã bị người tới nhận.”

Lý Hạo Sâm sáng tỏ, “Hảo, biết, chúng ta xuất phát.”

...

Lâm Tri Phủ sáng hôm nay liền đến quảng trường trung tâm, ông ta sai người quét tước sạch sẽ quảng trường, lúc này mới ngồi kiệu êm đi đến cửa thành Dương Châu.

Ngoài cửa thành, năm ngàn tinh binh giáp trụ (mũ và áo giáp) thêm thân, xếp hàng trông ngóng, khí thế hào hùng.

Chỉ đợi Công Tôn tướng quân ra lệnh một tiếng, bọn họ liền tập kết vào thành.

Quan binh thủ thành sớm đã nôn nóng bất an, vừa nãy có một vị tinh binh giáp trụ thêm thân đưa lệnh bài thái tử tới.

Chỉnh chỉnh năm ngàn tinh binh ở ngoài cửa, hần sao dám mở cửa, nhanh chóng phái tiểu binh đi thông báo Lâm Tri Phủ.

Chỉ một lát, Lâm Tri Phủ liền ngồi kiệu êm vội vàng mà đến, “Nhanh, mở cửa thành.”

Quan binh nghe vậy, nhanh chóng mở cửa thành.

Lâm Tri Phủ vừa thấy thành cửa mở một đường nhỏ có thể cho người đi qua, liền phút chốc chui ra ngoài.

Chỉ thấy Lâm Tri Phủ một thân quan bào màu lam, đầu đội ô sa, vừa ra cửa thành liền tạt tạt đi hướng về phía Công Tôn Thác cùng Mặc Dạ cầm đầu.

Ông ta một đường chạy chậm đến trước mặt hai người, liền làm một đại lễ quỳ lạy “Hạ quan tham kiến thái tử điện hạ, thiên tuế thiên tuế thiên tuế; tham kiến Công Tôn tướng quân!”

Mặc Dạ đã đổi dung mạo, không phải bộ dáng người đánh xe lúc trước bởi bọn Lý Hạo Sâm vào thành. Bây giờ hần mày kiếm nhập tấn, vô cùng oai hùng, chính là một bộ dáng võ nhân. Mặc Dạ từ chối cho ý kiến, cũng không thừa nhận mình là thái tử, cũng không phủ nhận.

Công Tôn Thác liếc Mặc Dạ một cái, thấy hần không mở miệng, liền dẫn đầu nói: “Đứng lên đi, Lâm Tri Phủ, bên ngoài gọi chúng ta là “Đại nhân” là được.”

Lâm Tri Phủ vội vàng đáp: “Vâng, vâng, đại nhân.”

Lâm Tri Phủ xưa nay nghe nói thái tử điện hạ lãnh ngạo quái gở, không thích nhiều lời. Bây giờ thấy lễ bình thân cũng là Công Tôn Thác bên cạnh nói thay, đối với miêu tả của thái tử điện hạ trong lời đồn càng rất tin không nghi ngờ.

Ông ta nhiều năm trước gặp qua Công Tôn Thác, lúc ấy Công Tôn Thác đã hơn hai mươi tuổi. Công Tôn Thác bây giờ khí chất đại biến, nhưng trên dung mạo ông ta còn mơ hồ có thể nhận ra.

Lâm Tri Phủ chỉ vào nhiều năm trước khi nhập kinh yết kiến ngẫu nhiên gặp qua thái tử điện hạ vài lần, nhưng khi đó thái tử điện hạ tuổi nhỏ, bây giờ thái tử đã từ thiếu niên biến thành thanh niên, sớm dung mạo mười tám biến, khiến ông ta nhận không ra.

Đem lệnh bài trên hai tay nâng đến trước người Mặc Dạ, “Đại nhân, lệnh bài của ngài.”

Mặc Dạ nhìn lướt qua Lâm Tri Phủ biểu tình nịnh nọt, nhận lệnh bài liền nhét vào trong cổ tay áo rồi mới lạnh lùng nói, “Lâm Tri Phủ, chúng ta có thể vào thành hay không?”

Lâm Tri Phủ cười lấy lòng, “Đó là tự nhiên, tự nhiên. Chỉ là hôm nay là đại bỉ tiên tử Mẫu Đơn mỗi năm một lần của Dương Châu ta, quảng trường trung tâm rất nhiều dân chúng, thái tử điện hạ giống trống kua chiêng đi vào như thế, sợ là sẽ kinh ngạc dân chúng gọi ra xô đẩy, đến lúc đó kinh ngạc thái tử điện hạ tòa giá, liền không tốt.”

“Ý của ngươi là, không để tinh binh của ta vào thành sao, Lâm đại nhân?” Công Tôn Thác nghe vậy, cười nói.

“Không, không, ” Lâm Tri Phủ lại khom người chào, “Gần cửa Tây trong thành Dương Châu có một chùa miếu, ý của hạ quan là, các đại nhân có thể an trí binh tướng mã ở trong chùa miếu trước.”

Mặc Dạ nghĩ nghĩ, chùa miếu kia cách Lâm Tri Phủ cùng nhà La viên ngoại không xa, an trí ở nơi đó cũng tiện làm việc.

Hắn cùng với Công Tôn Thác liếc nhau, gật gật đầu, “Hảo, theo ý ngươi, nhưng chúng ta vẫn muốn mang theo một trăm tinh binh ở bên người.”

Lâm Tri Phủ vội đáp: “Tự nhiên, tự nhiên. Hai vị, mời vào.”

Công Tôn Thác gọi tướng lĩnh lính đội đến bên cạnh thì thầm mới từ trong đó lấy ra phân đội nhỏ một trăm người, hết thấy thỏa đáng, lúc này mới gật gật đầu với Mặc Dạ, lại nói với Lâm Tri Phủ: “Lâm Tri Phủ thỉnh.”

Sĩ quan lĩnh đội thấy mấy người Công Tôn Thác vào thành, lúc này mới từ bên ngoài Dương Châu chuyển đến phía cửa Tây.

Chưa đến nửa canh giờ, liền vào trong thành Dương Châu, lúc đó đã có người dẫn đường chờ ở đó, trực tiếp đưa bọn họ đến chùa miếu.

Nhưng mà sau khi tiến vào chùa miếu, năm ngàn tinh binh vẫn chưa có một chút lơ lửng, đặc biệt là tướng lĩnh lính đội, nhãn mi xa xa chăm chú nhìn phía trước, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

...

Một trăm tinh binh năm người cùng vào một loạt, đi theo sau Mặc Dạ cười Đạp Viêm cùng cười Công Tôn Thác huyết hồng Bảo Mã, hùng hổ bước vào trong thành Dương Châu.

“Hai vị đại nhân, hôm nay là ngày thi đấu đại bỉ cuối cùng của tiên tử Mẫu Đơn, là thịnh điển lớn nhất trong năm của thành Dương Châu từ trước đến nay, hai vị đại nhân có muốn đến xem xem hay không?”

Thái tử điện hạ chính là cho bọn họ đi vào trong đó, bọn họ tự nhiên muốn đi. Mặc Dạ cùng Công Tôn Thác đều gật đầu, “Hảo.”

Lâm Tri Phủ đôi mắt tinh quang chợt lóe, cho rằng chỉ có thái tử điện hạ đi, không nghĩ bây giờ lại đưa tới một Công Tôn Thác.

Xem tình cảnh như vậy, sợ là hôm nay có thể có hai mật thám sắp đặt đi, thật là ông trời giúp ta!

Công Tôn Thác phong lưu thành tính, trên phố truyền lưu vô số kỳ văn hồng phấn của hắn, hắn nhất định là không qua được bấy mỹ nhân, ha ha, ông trời muốn giúp, thật là ngăn cũng ngăn không được.

Mà lúc này, trên quảng trường trung tâm thành Dương Châu, một cuộc thi phá lệ trọng đại đang khẩn trương sắp xếp chuẩn bị.

Mấy người đi ước chừng hai khắc, liền đến quảng trường trung tâm.

Bởi vì Lý Hạo Sâm từ Bắc quan trở về liền đạp lên con đường đông tuần, quan viên địa phương ít có người gặp qua hình dáng Lý Hạo Sâm.

Mà trong đó, nhị phẩm Dương Châu Đô Đốc cũng chưa từng may mắn gặp thái tử điện hạ một lần.

Vì thế sau khi Lâm Tri Phủ đưa hai người lên khán đài, hắn cũng nhận Mặc Dạ thành Lý Hạo Sâm, dẫn đầu liền muốn qua hành lễ. Lâm Tri Phủ vội vàng ngăn lại hắn, dán bên tai hắn nói “Phải gọi đại nhân”, Dương Châu Đô Đốc nhất thời hiểu rõ, đây là không muốn công khai thân phận a.

Nhưng lĩnh nhiều tinh binh đến như vậy, thân phận sớm đã rất rõ ràng, giờ lại bày ra bộ dáng vi phúc vi hành, chẳng phải để người cười đến rụng răng?

Xem ra thái tử điện hạ này cũng không khác nghiệt lãnh lệ như trong lời đồn, ngược lại là phô trương khá lớn, thích sĩ diện.

Đô Đốc nghĩ liền lĩnh mọi người qua hành đại lễ, vây quanh Mặc Dạ cùng Công Tôn Thác lên chủ vị trung tâm.

Thấy hai người ngồi hảo, bọn họ lúc này mới theo thứ tự ngồi xuống. Một trăm tinh binh tự động vây thành một vòng, chặt chẽ vây quanh khán đài, cấm dân chúng tới gần.

Lâm Tri Phủ ngồi ở cạnh Công Tôn Thác, để bày tỏ kính trọng, ông ta chỉ ngồi ở một góc nhỏ nhỏ, “Đại nhân, thi đấu lập tức liền bắt đầu.”

Công Tôn Thác nghe vậy, đột nhiên có hưng trí, đào hoa mị nhãn của hắn cong như trăng khuyết, cười nhìn Lâm Tri Phủ, “Lâm đại nhân, ta nghe nói Cung thân vương phi năm năm trước dựa vào một khúc Phượng Cầu Hoàng liền thành tiên tử Mẫu Đơn đương thời?”

Lâm Tri Phủ nghe vậy trả lời: “Hồi đại nhân, tiểu nữ quả thật là múa một đoạn Phượng Cầu Hoàng.”

“Lâm Tri Phủ thật là có phúc, chỉ một đoạn Phượng Cầu Hoàng này liền thật sâu giành được một mảnh chân tâm của Cung thân vương gia, có thể thấy được Cung thân vương phi ngày đó phong tư trác tuyệt như thế nào.”

Lâm Tri Phủ nghe trong giọng của Công Tôn Thác có hàm mộ ghen tị, trong lòng càng thêm tin tưởng vững chắc hôm nay nhất định có thể đưa mật thám vào Công Tôn phủ, “Đại nhân khen nhầm, ngày đó nhận được Cung thân vương yêu mến, tiểu nữ mới là vinh hạnh. Nhưng tư (dung mạo đáng đáp) của tiểu nữ, lại so ra kém năm vị cô nương trên đài.”

Hôm nay là ngày đại bỉ cuối cùng, trên đài chỉ còn lại có năm nữ tử, đều là dung mạo thiên nhân, có đủ bản lĩnh.

Công Tôn Thác nghe vậy trong mắt không khỏi mang theo sắc hướng tới, “A, vậy bản quan hôm nay xem như may mắn.”

Hôm nay so là tài múa, năm vị cô nương mỗi người mỗi vẻ, lại có đủ đặc sắc. Kỹ thuật nhảy của các nàng khác nhau, năm người, năm loại phong cách.

Có lộng lẫy diễm mỹ, có không linh thanh thuần, có nhu mỹ uyển ước, có hiệp khí mười phần, vị cuối cùng thì là xinh đẹp khả ái.

Năm mỹ nhân, năm tính cách khác nhau. Công Tôn Thác chỉ nhìn liền không thể không ca ngợi, nhin không được vỗ tay nói tốt, “Lâm đại nhân, khói hoa thán ba hạ Dương Châu, mỹ nhân Dương Châu là có một không hai trên thiên hạ, lời ấy quả nhiên không giả.”

Lâm Tri Phủ hắc hắc cười lại, ông ta thấy thời cơ kém không nhiều, liền nhỏ giọng hỏi: “Mấy nữ tử đó đều là xuất thân trong sạch, đại nhân nếu trúng ý, tiểu nhân nguyện vì đại nhân lôi kéo một hai?”

“A, ” Công Tôn Thác anh mi vừa chọn, cười giống như lưu manh, “Lời này là thật?”

“Tự nhiên, đại nhân chỉ cần nói nhìn trúng vị cô nương nào.” Lâm Tri Phủ cong mắt lợi hại hơn.

Công Tôn Thác ở giữa năm người bay đến bay đi, phảng phất muốn dính trên người mấy người.

“Người này...” Công Tôn Thác chỉ chỉ mỹ nữ lộng lẫy bên trái.

Lâm Tri Phủ cong mi gật đầu, “Ân.”

“Không được, nếu không người này...” Công Tôn Thác lại chỉ chỉ nữ tử thanh thuần thứ hai.

Lâm Tri Phủ như trước gật đầu, “Ân.”

“Không không, vẫn là người này đi.” Công Tôn Thác lại chỉ chỉ nữ tử hoạt bát khả ái bên phải nhất.

Trên mặt Lâm Tri Phủ có chút không nhìn được, “Ân, ân.”

“Hai người kia nhìn cũng đều rất tốt, thật sự để người khó có thể lựa chọn. Ai, ” hần nhướn mày, phất tay áo “Hừ, vẫn đều không cần, đều là cực phẩm trong cực phẩm, bảo ta bỏ qua ai ta cũng không muốn. Nếu chỉ mang một vị hồi phủ, thấy nàng ta cuối cùng cũng sẽ nhớ đến bốn vị tuyệt sắc mỹ nữ vô duyên có được còn lại, trong lòng khi đúng giờ ăn ngủ khó yên, nếu là như thế chi bằng một ai cũng không nhìn.”

Lâm Tri Phủ ánh mắt mở lớn, trợn mắt há hốc mồm, còn chưa từ trong lời Công Tôn Thác phục hồi tinh thần, “A?”

Công Tôn Thác người mẹ nó đây là đang đùa giỡn lão phu đi?!

Công Tôn Thác chột chột Mặc Dạ bên cạnh, hỏi: “Ngài thì sao, muốn chọn một người mang về trong cung hay không?”

Mặc Dạ ném đi bàn tay của Công Tôn Thác, nhẩn mi liếc xéo Công Tôn Thác một cái nói, “Đều bị người chọn lựa một lần, ta sẽ hiếm lạ?”

Lâm Tri Phủ quả thực muốn học máu, đây, hai gia hỏa này! Sao lại không ra hiệu theo lẽ thường như thế!

“Ha ha”, Công Tôn Thác nghe Mặc Dạ nói, rầu rĩ cười, “Người không hiếm lạ ta hiếm lạ.” Nói liền đi bắt cổ tay Mặc Dạ.

“Cút qua kia đi, ” Mặc Dạ nghiêng người tránh thoát, hung hăng đạp hần một cước, “Trước công chúng, đừng vô lễ.”

Thấy hai vị đại nhân người đến ta đi, quên hết tất cả. Lâm Tri Phủ không thể không nói chuyện đánh gãy hai người họ, “Hai vị đại nhân, lập tức liền muốn chọn ra ba hạng đầu.”

Hai người nghe vậy lúc này mới thoáng thu liễm, ngồi nghiêm chỉnh lại.

Mặc Dạ từ đầu đến cuối lạnh mặt, Công Tôn Thác thấy hần đầy mặt băng sơn, cũng lười đùa hần, cũng không nói gì thêm, nhìn trước đài.

Ba hạng đầu đã chọn ra, mà vị nữ tử lộng lẫy kia, lực chiến mọi người, đoạt được thứ nhất, thành tiên tử Mẫu Đơn năm nay.

Mặc Dạ nhớ tới lời thái tử điện hạ, chỉ chỉ vị tiên tử Mẫu Đơn mới ra lò kia, “Kêu nàng lên.”

Tiểu nhân trong lòng Lâm Tri Phủ ngẩng đầu lay trời, rốt cuộc cũng tính thu tiên tử Mẫu Đơn.

Lâm Tri Phủ kêu tiểu nhân dẫn tiên tử Mẫu Đơn lại đây, Mẫu Đơn tiên tử kia thấy hai người trên chủ tọa ở đài cao đều là anh tuấn phi phàm, hai má không khỏi hiện lên một mặt đỏ ửng.

Mẫu Đơn tiên tử hai đầu gối quỳ xuống đất làm một đại lễ, “Dân nữ Bạch Liên Nhi bái kiến hai vị đại nhân.” Dứt lời cụp trán xuống, khóe mắt lại nhợt nhạt bay lên trên hai người, chột lại vội vàng xuống dưới.

Bộ dáng kia thật là xấu hổ mang theo sợ hãi, trong lộng lẫy lại lộ ra mấy phần hồn nhiên, khiến nam nhân muốn ngừng mà không được.

“Nhà người ở đâu, cha mẹ là ai làm gì?” Mặc Dạ hỏi.

“Hồi đại nhân, nhà dân nữ ở nông thôn Dương Châu đến Chu huyện, phụ thân vốn là tiên sinh đến Chu huyện dạy học, năm đó bất hạnh phụ thân chết bất đắc kỳ tử, mẫu thân không lâu cũng cùng đi, bây giờ trong nhà chỉ còn một mình tiểu nữ.”

Bạch Liên Nhi quỳ trên mặt đất, thanh âm nói nói đột nhiên nghẹn ngào, lại mạnh mẽ chịu đựng khóc thành tiếng.

Hảo một bộ dáng nhìn mà thương xót, tất cả nam tử ở đây đều tâm sinh thương tiếc, muốn nhanh chóng đi lên ôm mỹ nhân vào trong lòng an ủi một hai.

Mặc Dạ lại nghe thấy lời thì nhướn mày, chết bất đắc kỳ tử? Sợ là vì giấu tai mắt người khác, lại có hai bình dân bị bọn họ hại chết.

Gặp Bạch Liên Nhi lặng lẽ ngẩng đầu dùng mị nhãn câu dẫn hắc, trong lòng Mặc Dạ một trận khó chịu.

Đang định phát tác, Công Tôn Thác lại giành trước một bước. Chỉ thấy Công Tôn Thác chợt vỗ bàn, trợn mắt quát to: “Lớn mật, ai cho ngươi nhìn lên?! Ngươi tới, nàng không biết liêm sỉ, câu dẫn mệnh quan triều đình, kéo xuống đi, ở bên đường trưng hình hai mươi lần!”

Bạch Liên Nhi ngốc sững sờ ở chỗ cũ, một đôi mị nhãn mở to. Khi bị tinh binh nâng tay cũng không phản ứng lại, cho đến khi bị kéo đến năm sáu bước mới phản ứng lại, vội vàng cầu xin tha thứ: “Đại nhân tha mạng a, dân nữ thân phận ti tiện, không dám có chút ý tứ câu dẫn đại nhân, đại nhân tha mạng a!”

“Chậm đã!” Mặc Dạ ngăn lại tinh binh, chỉ vào Bạch Liên Nhi nói, “Ý của ngươi là chúng ta oan uổng người?”

“Lâm đại nhân người nói, nàng vừa nãy sau khi đi lên, có phải mấy lần nâng mắt dùng hai mắt quyến rũ của nàng câu dẫn bản quan hay không?” Mặc Dạ đậm mũi nhợn, lạnh lùng nói.

“Này... Này...” Lâm Tri Phủ mặt co mày cau, đồng ý cũng không được, không đồng ý cũng không được. Đồng ý thì một mật thám thật vất vả huấn luyện nhiều năm liền gãy ở chỗ này, không đồng ý thì mình ở trước công chúng ngổ nghịch thái tử, chỉ sợ ông ta sau này ở trong mắt thái tử liền hạ xuống một ấn tượng cực kém.

Lâm Tri Phủ thở dài, tim đang nhỏ máu. Nữ nhân này là người ông ta thấy tốt nhất trong những năm gần đây, giờ chỉ sợ là bị hủy như vậy.

Cũng là nàng xứng đáng, vừa nãy liền lớn mật câu dẫn hai người này, ngược lại phản hiệu quả.

Giờ nữ nhân này đã bị thái tử chán ghét, tất nhiên là lưu cũng khó vào nhà cao quan, dứt khoát thuận ý của thái tử diện hạ, đồng ý là được.

“Nàng từ khi vừa bắt đầu, đích xác mấy lần câu dẫn hai vị đại nhân, đại nhân không oan uổng nàng.” Lâm Tri Phủ trong lòng nhỏ máu, cắn răng đáp.

“Ngươi nghe được, Bạch Liên Nhi. Ngươi tới, nàng ở trước công chúng phỉ báng mệnh quan triều đình, nhiễu loạn dân tâm, trưng chết bên đường!” Mặc Dạ ra lệnh một tiếng, định vận mệnh của Bạch Liên Nhi.

Bạch Liên Nhi nghe vậy kêu rên một tiếng, đã bị dọa hôn mê bất tỉnh.

Dưới đài, ba người Hứa Từ ẩn dưới dân chúng nhìn hành động trên đài, Hứa Từ vỗ tay nói tốt, “Mặc Dạ còn làm rất giống.”

Lý Hạo Sâm lắc đầu cười khế, “Mặc Dạ hàng năm đi theo cạnh ta, tự nhiên bắt chước giống. Huống hồ hắc không chỉ thống lĩnh tinh giáp ảnh vệ, trong ám vệ cũng rất có uy vọng.”

Hứa Từ gật gù đầu, tiếp tục nhìn lên trên đài.

Mặc Dạ thu thập xong Mẫu Đơn tiên tử, lại chỉ chỉ Bảng Nhãn, “Người lại đây.”

Bảng Nhãn run run lui đến trước đài, “Dân nữ Lục Trà gặp qua hai vị đại nhân.”

“Nhà ngươi ở đâu, cha mẹ là ai làm gì?” Mặc Dạ hỏi.

“Dân... Dân nữ nhà ở thôn Trà Hương thôn quê phía đông Dương Châu, cha mẹ là bình dân, lấy kinh doanh lá trà mà sống, bây giờ còn khỏe mạnh.” Đăng bởi: admin

38. Chương 38

Nói thật, cái thằng Lâm Bách Phú được tác giả tả như là tả thụ vậy, vậy mà cái thằng đó lại là cái thằng đòi bại. Mỗi lần edit đều liên tưởng đến 1 thằng mặt như con gái mà suốt ngày “ba trăm” với con gái nhà người ta, chẳng lẽ là ngụy bách hợp =.=

42: Công khai thân phận

Mặc Dạ ở trên đài cao nhìn chằm chằm Lục Trà hồi lâu, mới quay đầu nói với Công Tôn Thác, “Người mang về?”

Công Tôn Thác ánh mắt lóe ra, cười hắc hắc, “Đa tạ thành toàn.” Sau lưng mọi người, hắn lại làm một cái khẩu hình với Mặc Dạ: xét hỏi nàng giao cho ta.

Còn lại ba người, bọn họ chia ra một nửa, một người có hai, tính toán mang về rồi chậm rãi xét hỏi.

Lâm Tri Phủ do không biết tai họa sắp xảy ra, mật thám trúng ý ông ta nhất tuy là chết, nhưng làm ông ta vô cùng vui là, còn lại bốn mật thám thế nhưng đều được hai người này chọn đi.

Ngủ gật, Lâm Tri Phủ trong lòng thầm mắng, dù các người cao lãnh ngạo mạn như thế nào, cũng khó trốn khỏi nữ mật thám ra dưới tay ta, kết quả là không phải giống Cung thân vương kia sao, bị nữ nhân mê đến xoay quanh.

Hừ hừ, sớm muộn cho các người chết không có chỗ chôn.

Lâm Tri Phủ còn ở trong lòng phác thảo tương lai tốt đẹp của ông ta, lại không biết tử vong đang từng bước tới gần.

Phân xong bốn nữ nhân, mọi người trong lòng đều vô cùng cao hứng, nữ nhân thường thường là thương phẩm lấy lòng nịnh hót thượng cấp, bọn họ luôn không biết một đưa mỹ nhân ra để được đối phương giúp đỡ.

Đến nay nắm đại mỹ nữ của Dương Châu bị bọn họ chọn đi bốn, nghĩ như thế nào, hai người họ cũng sẽ không làm khó Dương Châu nhiều.

Nhưng trong người cao hứng, lại không bao gồm một người, đó liền là Lâm Bách Phú.

Gã đầu tiên là ăn hồ đồ ở chỗ Phương gia huynh muội, mấy ngày trước đây phái đi Hắc y nhân, lại ăn một trong tay Lý Hạo Sâm.

Gã sao có thể nuốt xuống khẩu khí này, đặc biệt là mấy Hắc y nhân.

Rõ ràng đã nói tâm phúc đừng bại lộ thân phận gã, nhưng mấy Hắc y nhân này cư nhiên thân trần nhảy người bay vào Lâm phủ, làm cái mặt mo của gã đều mất hết.

Phụ thân thấy gã trán bị thương, chưa từng chỉ trích nhiều, nhưng đem mấy người vô lâm kia âm thầm xử tử chôn ở sau núi.

Mấy người vô lâm đáng chết, hại gã trước mặt phụ thân mất mặt như vậy, quả nhiên là chết không đáng tiếc.

Người càng sâu, phụ thân vì thế mà ra lệnh cưỡng chế gã tuyệt đối không thể đi trêu chọc mấy người này nữa.

Nhưng gã một ngụm ác khí khó có thể nuốt xuống, phụ thân đã nghiêm minh tuyệt đối không sẽ nhúng tay việc này, vậy gã chỉ có thể từ chiêu số khác mà nghĩ biện pháp.

Không qua bao lâu, tâm phúc mang theo một nam tử tiến vào. Người này gã cũng biết. Biết hắn không vì gì khác, chính là vì một chậu hoa —— Quan Thế Mặc Ngọc.

Gã vốn bảo tâm phúc đi nhà hắn mang Quan Thế Mặc Ngọc tới, nhưng nam tử này cư nhiên công bố Quan Thế Mặc Ngọc bị người đoạt đi.

Hỏi là ai đoạt, này, thật là oan gia ngõ hẹp, dĩ nhiên là cái tên Hứa Từ này.

Gã tuy cùng Hứa Từ vốn không quen biết, chưa từng gặp mặt, nhưng ở sau lưng sớm đã trở mặt.

Nam tử lời nói chuẩn xác, một mực chắc chắn là bị Hứa Từ đoạt đi hoa hắn, Lâm Bách Phú liền nghĩ mượn việc này trả thù Hứa Từ một phen.

Bất quá nếu mấy ngày trước biết việc này, gã ngược lại có thể cho nam nhân đi nha môn cáo trạng, đưa Hứa Từ vào trong đại lao.

Nhưng hôm qua phụ thân vừa nói, mặc kệ gã cùng với mấy người Hứa Từ phá chuyện. Phụ thân nếu nói mặc kệ, liền định sẽ mặc kệ, dù âm ỉ lên nha môn, việc này cũng là sống chết mặc bay.

Khi Lâm Bách Phú phát sầu nên sâu sắc giáo huấn Hứa Từ thế nào, thám tử cư nhiên đến báo có một đại quan ở ngoài thành hạ trại, chỉ sợ liền là thái tử điện hạ cải trang vi hành.

Lâm Bách Phú tâm tư vừa chuyển, la to trời cũng giúp ta.

Gã bảo tâm phúc suốt đêm tìm nam nhân, cho hẳn một trăm lượng bạc.

Như thế, nam tử thấy tiền sáng mắt, đáp ứng ngay thứ hai chạy đến trước mặt thái tử điện hạ tố cáo Hứa Từ cạm tội “Tư sấm dân trạch, cướp đoạt tài vật”.

Lâm Bách Phú vì trích mình sạch sẽ, còn cảnh cáo nam tử, khi chuyện có sự cố, nếu hắn dám khai mình ra, nhất định sẽ khiến hắn sống không bằng chết.

Như vậy, tới lúc kết thúc trò khôi hài này ngay tại trận này. Nam tử bị gây khó dễ, bị đẩy lên trên người tinh binh.

Nam tử đâm lao phải theo lao, quay đầu nhìn tâm phúc, thấy tay hắn hướng lên trên cổ quét một cái làm động tác giết, chỉ phải áp chế kinh sợ, cao giọng nói: “Oan uổng a đại nhân, thảo dân muốn giải oan.”

Công Tôn Thác ý bảo tinh binh mang nam tử lên đài cao, đầy mặt nghiêm túc nói: “Dưới đài người nào? Có gì oan khuất?”

“Thảo dân chính là một nông dân trồng hoa ở dân gian, vốn tỉ mỉ đào tạo Quan Thế Mặc Ngọc. Nhưng hoa này lại bị một tặc nhân ban ngày cướp đi, thảo dân không còn cách nào, chỉ phải tùy tiện chen vào, cầu xin đại nhân có thể vì thảo dân mà làm chủ a.”

Dưới đài mọi người thấy nam tử một thân vải thô áo rách, chật vật nghèo túng như thế, cư nhiên còn có người nhần tâm cướp đoạt hoa của hắn, người kia quả nhiên là ác nhân không thể nghi ngờ.

Bởi vì lời nói của một bên của nam nhân, mọi người dưới đài bắt đầu náo động, lần lượt vì nam tử bênh vực kẻ yếu.

“Đại nhân, cầu nghiêm trị người kia a!” “Đại nhân, giúp nam nhân đáng thương này đi!”

Mọi người người một lời ta một tiếng, đều là giúp nam nhân thể hiện bất bình.

Mặc Dạ đổi dung mạo, nam tử kia nhận không ra hắn, nhưng Mặc Dạ lại nhận ra nam tử này.

Phất tay đưa hai tinh binh biết khinh công tới, Mặc Dạ thì thầm với họ một lát, hai người được mệnh lệnh, cáo lui rồi vội vàng rời đi.

Công Tôn Thác không biết nam nhân này, còn tưởng rằng quả nhiên là có oan tình, kiên nhẫn nghe hắn nói chuyện, Công Tôn Thác đầy mặt chính khí, “Buồn cười, lại có chuyện này. Người lại nói, là ai đoạt Quan Thế Mặc Ngọc của người?”

Mặc Dạ ở trong lòng hừ cười, đồ ngốc Công Tôn Thác, chờ bị thái tử điện hạ trừng phạt người đi.

Nam nhân kia thấy Công Tôn Thác trợn mắt không ngớt, biết có hi vọng, vội đáp, “Hỏi đại nhân, là một đám du khách từ ngoài đến, người cầm đầu tên Hứa Từ.”

Công Tôn Thác vẻ mặt chính khí nháy mắt cứng đờ, hắn thất đầu lưỡi nói, “Hứa, Hứa Từ?”

Nam tử gật đầu, “Đúng, Hứa Từ.”

Dưới đài Hứa Từ nghe vậy đã phụt cười ra tiếng, cậu tăng lên thanh âm đáp, “Hứa Từ ở đây, người sao lại không giáp mặt đối chất với ta?”

Dưới đài mọi người nhất thời lần lượt ghé mắt nhìn phía Hứa Từ, thấy đối phương là thiếu niên hoa phục, tiện coi cậu là đứa ăn chơi trác táng, ngoài miệng không dám nhiều lời, ánh mắt lại là tràn ngập ác ý.

Lý Hạo Sâm thấy thế hung hăng nhìn quét quanh mình, mọi người nhất thời thu hồi tầm mắt, tốp năm tốp ba túm tụm lại với nhau chỉ trỏ Hứa Từ, Hứa Từ vẻ mặt thông dong, Lý Hạo Sâm thấy Hứa Từ bị người hiểu lầm, phá lệ đau lòng, liền nửa ôm nửa hộ bảo vệ Hứa Từ lên đài cao, Nhan Tứ theo sát sau.

Dân chúng chỉ trỏ không dứt bên tai, “Cậu bé tuần tú như vậy, lại là đồ ăn chơi trác táng ức hiếp dân chúng.” “Thật là bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rửa.”

Người bên ngoài không nhận biết thái tử điện hạ, nhưng năm ngàn tinh binh này người người đều ra từ dưới tay thái tử, ai cũng cúi đầu xưng thần với thái tử điện hạ. Thấy người đến là thái tử điện hạ, bọn họ vội vàng nhường ra một con đường.

Hứa Từ cao cao nhìn xuống nam tử đang quỳ lạy dưới đất, trong mắt lạnh lẽo, “Ngày đó rõ ràng là ta dùng hai mươi lượng bạc mua Quan Thế Mặc Ngọc của ngươi, ngươi sao lại đổi trắng thay đen, nói là ta đoạt?”

Nam nhân nghe vậy vội vàng phản bác, “Chê cười, Quan Thế Mặc Ngọc của ta ở ngày đầu thi đấu vua Mẫu Đơn liền giành được hạng thứ hai mươi mốt, mọi người có mắt đều thấy. Hoa của ta tùy tiện ra tay cũng có thể kiếm trên một trăm lượng, ngươi và ta khi không không quen biết, ta vì sao phải lấy giá thấp hai mươi lượng bán cho ngươi?”

Mọi người nghe vậy lần lượt cảm thấy nam tử nói có đạo lý, nếu là bán, hai mươi lượng thật là cực thấp. Cẩn cân trong lòng đến nay càng chếch về phía nam tử.

Nam nhân do ngày đó chưa từng làm bất cứ ước định trên giấy, bây giờ mới dám lật ngược phải trái như thế. Thấy bây giờ tất cả mọi người hướng về mình, liền càng thêm không sợ hãi đứng lên, “Như thế nào, không phản đối đi?”

Lý Hạo Sâm thấy Tiểu Từ bị khi dễ, hai mắt lạnh lẽo, “Người tốt nhất nghĩ kỹ lại nói, nếu một lát ngươi cầu xin tha thứ, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Nam tử thấy bọn họ không có năng lực chịu đựng, càng không kiên nhẫn gì đứng lên, “Ta mới là người bị hại, ta cần tha thứ làm cái gì. Nhưng mà các ngươi, nhanh chút xin lỗi ta, đem Quan Thế Mặc Ngọc trả lại, ta còn có thể vì các ngươi mà cầu tình một hai.”

Lý Hạo Sâm giận dữ cười lại, không nhìn tên hề nhảy nhót này nữa, nửa ôm Hứa Từ mang cậu lên trên đài cao.

Công Tôn Thác sau khi ba người Lý Hạo Sâm lên đài liền nghĩ nhanh chóng để qua công lý, mới vừa rồi không rõ lý lẽ, không cẩn thận nói nhầm lời, hi vọng thái tử điện hạ trăm ngàn chớ trách nhạ, người trong Kinh thành ai mà chẳng biết Hứa Từ là thịt trong tim của thái tử điện hạ.

Giờ thấy Lý Hạo Sâm ôm Hứa Từ tiến lên, Công Tôn Thác nhanh chóng nhường ra chỗ ngồi, cười rất nịnh nọt, “Ngài xin mời ngồi.”

Lời vừa nói ra, mọi người ồ lên.

Lý Hạo Sâm nhìn cũng không nhìn Công Tôn Thác một cái, sau khi cùng Hứa Từ ngồi xuống, mới lạnh lùng nói: “Cô là đương kim thái tử, ngươi nếu oan khuất, liền nói tường tận cho cô.”

“Hắn là thái tử Tiễn Mã của cô, tân khoa Trạng Nguyên năm nay. Nếu ngươi đã luôn miệng nói sẽ không hối hận, vậy không còn gì tốt hơn. Vu cáo mệnh quan triều đình tội thêm nhất đẳng, ngươi cũng biết?”

Nam tử đã sớm bị dọa choáng váng, mọi người cũng đều ngốc sững sờ ở kia. Quảng trường thật lớn, đông người chen lấn, trong khoảnh khắc lặng yên không một tiếng động.

Giờ lại không còn ai để ý nam nhân có phải bị oan khuất hay không, mọi người chỉ ở trong đầu không ngừng bồi hồi một câu, hắn là thái tử điện hạ, thái tử điện hạ, thái tử điện hạ.

Công Tôn Thác tận dụng triệt để, nhanh chóng quỳ xuống nêu lên, “Vi thần bái kiến thái tử điện hạ, thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.”

Tiếp đó, Mặc Dạ, các tinh binh, thậm chí là vài quan viên Dương Châu đã ngốc đi, dân chúng dưới đài, một mảnh tiếp một mảnh, lần lượt quỳ xuống hành lễ.

Nhìn đám người một mảnh quỳ xuống này, Hứa Từ ở trong lòng thản nhiên dâng lên cảm xúc kiêu ngạo. Cậu đẩy mặt sùng bái nhìn thái tử điện hạ dung mạo tuấn mỹ thân mình cao lớn bên cạnh, đây chính là người mà ta hâm mộ đã lâu, một vị nam nhân cả người khí thế vương giả, cao cao tại thượng, có thể tùy thời bất kể hết thấy hậu quả mà bảo vệ ta. Nam nhân vì cậu mà cam nguyện liên công khai thân phận, không che dấu nữa, không để cậu chịu chút ủy khuất.

Lý Hạo Sâm một thân khí thế vương giả, uy nghiêm nói: “Đều bình thân.”

Lý Hạo Sâm nhìn nhìn Công Tôn Thác bên cạnh nói: “Công Tôn Thác, dẫn dắt một đội nhân mã, bao vây Lâm phủ, ngay cả con kiến cũng đừng thả ra. Cần thận điều tra trong nhà ông ta, ngay cả một góc cũng không cần bỏ qua.”

“Thần tuân chỉ!”

Công Tôn Thác nghe vậy, lập tức nhẹ nhàng nhảy lên cưỡi trên ngựa, nghênh ngang mà đi.

“Mặc Dạ, ngươi mang người đi điều tra trang viên La gia, đem ngựa gầy Dương Châu bên trong tất cả giam lại.”

“Thần tuân chỉ.” Mặc Dạ cũng phút chốc biến mất không thấy.

Lý Hạo Sâm lại nhìn nhìn mấy quan viên Dương Châu đang hoảng hốt, “Người tới.”

Đội trưởng dẫn đầu tinh binh nhanh chóng kẻ sát, “Trông kĩ mấy người đó còn có bốn nữ nhân kia, một ai cũng không thể thiếu.”

43: Vả mặt mọi người

Trên mặt Lâm Tri Phủ như tranh thủy mặc, màu đậm đen dày, đủ mọi màu sắc.

Cái tên Hứa Từ này ông ta tự nhiên không xa lạ, không phải là đoàn người từ nhà mình cứu người Phương gia kia sao?!

Cậu ta là thái tử Tiễn Mã, người quần áo huyền sắc mới là thái tử!!!

Bọn họ đến Dương Châu mấy ngày rồi? Bọn họ ngày đó ở Lâm phủ đến cùng phát hiện cái gì? Vì sao muốn đi điều tra Lâm phủ? Vì sao đi bắt ngựa gầy Dương Châu? Vì sao muốn giam giữ mấy người họ?

Đáp án miêu tả sinh động, Lâm Tri Phủ cả người toát ra một tầng mồ hôi lạnh, trong mắt thất kinh lại thêm một phần trấn định.

Hoàn hảo, ngày đó sau khi mấy người này xông vào Lâm phủ, ông suy trước tính sau luôn thấy nghi mà sợ. Vì đề phòng khác thường, ông đem mật hàm đều đốt cháy hết.

Giờ mật hàm bị hủy thi diệt tích, nhìn hấn điều tra như thế nào.

Nghi thế, trong lòng ông đã yên tâm, chỉ cần không bị tra xử là mật thám Nguyệt quốc, bất cứ tội danh khác nào so với cái này, đều chỉ là hạt mè mà thôi.

Trên đài, nam tử vu cáo Hứa Từ lạnh run quỳ trên mặt đất.

Dưới đài mọi người nghe nói mấy người mình mới vừa chỉ trích, cư nhiên một người là thái tử điện hạ, một người là thái tử Tiễn Mã.

Chỉ nghe thái tử điện hạ lại nói: “Ngày đó ta, Hứa Từ còn có mấy người khác cùng đi đến tử phủ, người khi đó bởi vì trả không được tiền lãi, tính bán con gái trả tiền. Thái tử Tiễn Mã không đành lòng nữ nhi người còn tuổi nhỏ sa vào nô lệ, liền quyết định tốn năm trăm lượng mua Quan Thế Mặc Ngọc của người.”

Thái tử điện hạ nhìn quét một vòng dân chúng ngu muội dưới đài, hừ lạnh một tiếng, Hứa Từ nói tiếp: “Ta muốn mua, người lại không đồng ý bán. Vì thế ta liền ước định ngoài miệng với người, cho người mượn hai lượng bạc trả tiền lãi trước, nếu ngày đó Quan Thế Mặc Ngọc của người không được vua Mẫu Đơn, người liền phải lấy giá hai mươi lượng bán Mặc Ngọc cho ta.”

Hứa Từ đứng lên, đi thong thả đến trước người người kia, “Lời ta nói có phải thật hay không?”

Nam nhân gù lưng, co quắp trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

Hắn trong lòng thấp thỏm lo âu, vô cùng hoảng hốt, hai người này thân phận thế nhưng tôn quý như thế.

Hắn giờ là người báo án, chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Dưới đài mọi người nghe thái tử điện hạ cùng thái tử Tiễn Mã nói một phen, lại nghĩ tới lúc này mình hiểu lầm hai người, người người trên mặt nóng cháy đau đớn, rất giống như bị người tát cho một bạt tai.

Bởi vì căm thù Lâm gia cùng La gia, dân chúng Dương Châu phần lớn có nhiều thành kiến với người giàu, loại thành kiến này cũng lập tức đưa lên người Hứa Từ cùng Lý Hạo Sâm.

Tinh binh trên lưng có hai bóng người từ trên mái hiên nhanh chóng chạy tới, bắt quá một lát, dĩ nhiên rơi xuống trên đài cao.

Hai người đều là người huấn luyện có tố chất, thấy người trên đài từ Công Tôn Thác cùng Mặc Dạ đổi thành Lý Hạo Sâm cùng Hứa Từ, hai người họ chỉ là chần chờ một lát, liền lập tức phục hồi tinh thần.

Hai người nhanh chóng buông người sau lưng xuống, cung kính nửa quỳ xuống đất cúi đầu, “Thuộc hạ tham kiến thái tử điện hạ, thái tử Tiễn Mã.”

Lý Hạo Sâm miễn lễ cho họ, lúc này mới nhìn người bị hai người mang đến.

Người bị mang đến chính là thê tử của nam nhân cùng tiểu nữ nhi kia, Lý Hạo Sâm cũng không phải là người tốt gì, hắn đi thông thả đến trước người hai người, cả người tản ra hàn khí tối tăm.

Lý Hạo Sâm chỉ chỉ nam nhân phủ phục trên mặt đất, lui đầu vào trong khuỷu tay giống như một con rùa đen rút đầu, nói với nữ nhân kia, “Người lớn tiếng nói, chúng ta ở tử phủ, nam tử này ước định ngoài miệng với chúng ta cái gì. Phải nói thật, nếu có một câu nói dối, đầu người trên cổ nữ nhi người cũng không cần nữa.”

Dứt lời hắn lại nói lời đồng dạng với nữ oa oa: “Người nói cho mọi người, ngày đó khi chúng ta đi, nam tử này muốn xử trí người thế nào. Lớn tiếng nói ra, nếu có nửa câu nói dối, người hôm nay liền vì mẫu thân của người mà nhạt xác đi.”

Hai người họ mẫu nữ tình thâm, hơn nữa người trước người này thân phận cao không thể bảm, tựa như Thiên Thần nhìn xuống các nàng, các nàng sao dám nói dối.

Vì thế hai người lần lượt nói rõ chuyện ngày đó, giống như lời Lý Hạo Sâm cùng Hứa Từ nói.

Người càng sâu, nữ oa oa kia còn từ trong lòng lấy ra một hạt đậu vàng lớn chừng quả nhãn, “Đây là thái tử Tiễn Mã đại nhân ngày đó trộm đưa cho ta, cha mẹ đều không biết.”

Mọi người sắc mặt đỏ lên, nóng cháy đau đớn, lần lượt xấu hổ thấp trán, không còn bất cứ mặt mũi nào dám ngẩng đầu nhìn hai người trên khán đài tựa như Thiên Thần kia.

Hứa Từ nơi nào là đồ ăn chơi trác táng gì chứ, cậu rõ ràng là người tốt trừng ác dương thiện.

Vì không để nữ oa bị bán, cố ý đề thấp giá nữ oa. Vì khiến trong nhà nam tử dư dả một ít, ra giá mấy lần thu mua Quan Thế Mặc Ngọc.

Nam tử không cảm kích, thái tử Tiễn Mã đại nhân muốn cho hắn giáo huấn, mới chỉ cho hắn hai mươi lượng trả khoản nợ. Nhưng thái tử Tiễn Mã bản tính thiện lương, cậu không đành lòng bọn họ nhà chỉ có bốn bức tường, sớm liền đưa cho nữ oa một hạt đậu vàng lớn cỡ quả nhãn.

Mọi người lần lượt vì hiểu lầm Hứa Từ vừa nãy mà xấu hổ hổ thẹn, hận không thể tát mình một bạt tai, có thể được Hứa Từ tha thứ.

Nam tử đã mất hết can đảm, hồi hận không ngừng.

Hắn phủ phục trên mặt đất, rơi lệ đầy mặt. Tất cả đều là Lâm Bách Phú kia hại, nếu không phải gã cường bức mình cáo trạng, mình cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như vậy, nếu như thế, muốn chết thì cùng chết!

Nam tử nghĩ thế, nhấc đầu, vừa đập đầu vừa cầu xin tha thứ, đập trán đến chảy ra má đỏ tươi nhưng chưa từng dừng lại.

Lý Hạo Sâm ở một bên nhìn, thừa dịp vô sự, lại gọi Nhan Tứ đến bên cạnh, chỉ chỉ hai tinh binh vừa mang mẫu nữ họ đến kia dặn dò nói, “Hai người các ngươi hộ tống hữu Biệt Giá tông sự sử, nhanh đi khách sạn Di Hương cư. Nhan Tứ, mang người đến đây, cô muốn khai thăm ở phố, hiểu không?”

Nhan Tứ cúi đầu, “Hạ quan tuân mệnh, nhất định đi nhanh về nhanh.”

Thấy nam tử không còn lời nào để nói, Lý Hạo Sâm rốt cuộc xem như giúp Hứa Từ ra một ngụm ác khí, “Người tới, người này nói xấu mệnh quan triều đình, trưng hình một trăm, áp vào đại lao, chọn ngày tái thăm.”

Nam nhân vừa nghe trưng hình một trăm, suýt nữa bẻ đi, hấn nhanh chóng hô to: “Thái tử điện hạ tha mạng, tiểu nhân là bất đắc dĩ a, là, Lâm Bách Phú, là Lâm Bách Phú muốn tiểu nhân vu cáo đại nhân, hạ nhân là bị ép.”

Lâm Bách Phú trong quan viên địa phương bị giam giữ ở trong lòng chữ ồm lên: tiện nhân, dám hại ta.

Gã đời này hại người vô số, hôm nay cuối cùng lật thuyền trong mương, bị người hại ngược lại.

Cuối cùng đến phiên Lâm Bách Phú, Hứa Từ hừ hừ một tiếng, đem hai mẫu nữ còn quỳ trên mặt đất nâng dậy, nói với tiểu nữ oa: “Người có giận đại ca ca?”

Tiểu nữ oa lắc đầu, đôi mắt hắc bạch phân minh, “Không, không hận. Hôm trước, cha lại muốn trồng hoa, hấn còn đang đánh chủ ý muốn lần nữa bán dân nữ đi. Nếu không phải hôm nay đại nhân thăm vấn hấn, hôm nay sợ chính là tận thế của dân nữ.”

Thanh âm nó không lớn không nhỏ, nhưng trong đám người im lặng lại càng rõ ràng. Nam nhân này bán nữ nhi một lần không thành, lại vẫn tâm sinh lần thứ hai, thật là nhẫn tâm! Hổ dữ không ăn thịt con, người này thế nhưng còn bán đến nghiện.

Mọi người trợn mắt nhìn chằm chằm nam tử đập đầu mạnh tả tơi, người đáng thương tất có chỗ đáng giận. Bọn họ không có một chút đồng tình với hấn, chỉ cảm thấy người này hiểm ác, không chỉ làm ác nhân cáo trạng trước, mà còn không có thân tình gì đáng nói.

Nam tử còn đang đập đầu mạnh cầu xin tha thứ, Lâm Bách Phú đã dưới Lý Hạo Sâm phân phó bị tinh binh áp lên đài cao.

Vừa mới quỳ xuống, Lâm Bách Phú liền hô to oan uổng.

Nhưng Lâm Bách Phú ngày thường ở dân gian làm nhiều việc ác, không có người nguyện ý tin tưởng gã.

Lý Hạo Sâm Hứa Từ chỉ để Lâm Bách Phú cùng nam nhân đập đầu cầu xin tha thứ, cũng không nói gì thêm, liền đứng ở trên đài cao, chờ đợi.

Ước chừng qua hai khắc, hai xe ngựa gấp rút xông đến, mọi người kinh hãi, vội trốn tránh nhường ra một con đường.

Từ trong xe ngựa đi xuống liền là đám người năm huynh muội Phương gia cùng Hoàng đại nương, Công Tôn Ngự, A Ngưu, Nhan Tứ.

Thấy người đều đến đông đủ, Lý Hạo Sâm mới phát ống tay áo, bắt đầu xét hỏi Lâm Bách Phú. Đăng bởi: admin

39. Chương 39

44: Sáng tỏ mật thám

Lâm Bách Phú nhảy mắt nhìn thấy mấy người này, liền tự biết tai vạ đến nơi, nhất thời mặt xám như tro tàn, dưới chân vô lực, suy sút xiên xẹo trên mặt đất.

Lão Nhị lão Tam Phương gia mình đầy thương tích, có vài nơi da tróc thịt bong thậm chí lộ ra xương trắng thật sâu, thật là đáng sợ.

Tuy là dưỡng bốn năm ngày, bọn họ còn không thể tự do đi lại.

Trong Thái Y viện mô phỏng theo phối phương của phần Sinh Cơ Nhục Cốt làm một phần kim sang được hiệu quả trị liệu rất tốt, Nhan Tứ đưa cho họ dùng, vết thương trên mặt đã nhạt hơn rất nhiều.

Mấy người dùng cang nâng lão Nhị lão Tam Phương gia lên đài cao, A Ngưu nâng Hoàng đại nương cũng theo đi lên.

Hoàng đại nương vừa đi lên đài cao, liền thấy được Lâm Bách Phú quỳ trên mặt đất mặt đầy tử khí.

Ác nhân!

“Người đồ ác nhân, trả mạng của nữ nhi ta!” Hoàng đại nương gào một tiếng, tránh khỏi A Ngưu vọt tới trước mặt Lâm Bách Phú liền bắt đầu quyền đâm cước đá với gã, dùng móng tay móc hai má gã. Như thế phát tiết gần nửa canh giờ, mới thoáng nguôi giận.

Lâm Bách Phú mất đi sức sống, bởi hành động của Hoàng đại nương. Chỉ chốc lát sau, trên mặt âm nhu tuần mỹ của gã liền vẽ ra từng đường vết máu, dữ tợn chật vật, nào còn có tư thái phong lưu khi tiểu muội Phương gia mới gặp gã kia.

Lâm Tri Phủ ở trong đám người thấy càng đau lòng, nhưng ông nê Bồ Tát qua sông tự thân khó bảo toàn. Bây giờ ông bất lực, chỉ có thể cắn răng nhìn, một ngụm răn trắng cắn đến run kệt kệt.

Thấy Hoàng đại nương trút giận, Lý Hạo Sâm mới sai người kéo bà ra, hỏi: “Dưới đài người nào, có gì oan khuất?”

Lúc đó, Công Tôn Thác đến điều tra Lâm phủ cũng cầm chứng cứ phạm tội liên can chạy về trên đài cao, Mặc Dạ cũng mang theo La đại tiểu thư vội vàng đuổi tới.

Hoàng đại nương thoáng bình phục tâm tình, lúc này mới đem huyết thư cất trong lòng hai tay trình cho Lý Hạo Sâm.

Chứng cứ nữ nhi bị lăng ngược chịu nhục bà cất vào trong ngực hơn hai năm, áp ở đầu trái tim hơn hai năm, đến nay rốt cuộc rửa sạch trâm oan, gánh nặng áy náy với nữ nhi trong lòng bà rốt cuộc thả xuống.

Hoàng đại nương biểu tình trước nay bình tĩnh chưa từng có, bà cùng mấy người họ sống chung gần mười ngày, tuy nói thời gian ngắn ngủi, nhưng bà biết, quan này là quan tốt, cùng cầu quan như Lâm Tri Phủ cách biệt một trời.

Lúc này, đại ca Phương gia cũng quỳ trên mặt đất, đem đơn kiện đã sớm viết xong trình lên, bên trong chi tiết ghi lại đủ loại ác hành của Lâm Bách Phú. Trước mặt mọi người, hắn càng nói ra quá trình Lâm Bách Phú giam hai huynh đệ họ như thế nào, lạm dụng hình phạt riêng, hại bọn họ hủy hết dung nhan từ đầu đến cuối.

Nhưng trong đó bỏ bớt đi chuyện Lâm Bách Phú vũ nhục nhị muội Phương gia, nhị muội chung quy tuổi nhỏ, còn vị thành niên. Nếu bởi vì chuyện này mà tuyên dương ra ngoài, về sau hạnh phúc khó giữ.

Đây cũng là Hứa Từ đề nghị bọn họ, không cần vì khiển trách ác nhân mà gánh mình, gã trước kia phạm tội qua, cũng đủ khiến gã chết hơn ngàn trăm trở về.

La đại tiểu thư tâm sinh oán hận, La viên ngoại tuy khiến nàng quý vì tiểu thư, nhưng lại ngầm khiến nàng qua đến heo chó không bằng.

La đại tiểu thư thấy hai người đều trình đơn kiện, nhanh chóng cầm đơn kiện trong lòng ra, để tình bình trình lên.

Đơn kiện trong đó không chỉ viết La viên ngoại nhốt riêng ấu nữ, ép nàng cùng Lâm Bách Phú làm tội thông ***, càng viết chuyện La viên ngoại hối lộ Lâm Tri Phủ.

Sau đó, nàng còn trình lên sổ sách quan viên mà những năm gần đây La viên ngoại hối lộ.

Thấy mọi người đều nói xong, Công Tôn Thác mới đưa vài món văn kiện nhỏ chứng cứ phạm tội trình lên: “Bẩm báo thái tử điện hạ, hạ quan ở Lâm phủ phát hiện lao ngục tự xây, trong đó còn có các loại hình cụ, ” Công Tôn Thác chỉ vào gói đồ tình bình nâng lên, “Hình cụ đó rất mạnh, ngay cả hạ quan thẩm vấn phạm nhân hàng năm cũng xấu hổ.”

Gói đồ một khi mở ra, nhất thời hiện ra ở trước mặt mọi người.

Roi sắt, gậy sắt, ngân châm, mũi khoan, lưỡi khóa, díp, đao thép, lạc cụ (dùng sắt nung đỏ để đốt cháy da thịt người)... Các loại hình cụ tẩn ra hàn quang rét mướt, làm người ta không rét mà run, có vài cái mặt trên thậm chí bởi vì sử dụng hàng năm, lây dính máu đen bẩn thỉu, phá lệ lạnh lạnh.

Công Tôn Ngự lại nói: “Vi thần còn ở sau núi họ phát hiện mấy khối thi thể, xem ra vừa mới chết chưa vài ngày.”

Lâm Bách Phú tất nhiên là hết hy vọng, gã sớm thanh danh bê bối, giờ gặp rủi ro, mọi người thấy vô cùng vui vẻ ngợi khen trong lòng.

Bây giờ mình khó tránh, nhưng gã còn có một phụ thân ngày thường trân trọng gã có thêm.

Nếu lúc trước không phải gã làm xằng làm bậy, Lâm Tri Phủ cũng sẽ không vì gã mà dọn dẹp nhiều cục diện rối rắm như vậy, gã như thế nào cũng không thể khiến phụ thân đeo tội danh trên lưng, khiến người bên ngoài nhìn mà chê cười.

Nghĩ như thế, Lâm Bách Phú hé ra khuôn mặt dữ tợn tàn phá, thấy chết không sờn nói: “Không sai, người là ta cưỡng hiếp, mấy người kia cũng là ta giết. Ta không chỉ cưỡng hiếp nữ nhi bà ta, ta còn cưỡng hiếp gần như tất cả con gái khu các toàn Dương Châu. Ha ha ha ha ha, mấy nam nhân các người, đều đội nón xanh của lão tử, biết không?!!”

“Nhưng La viên ngoại hối lộ kia, đều là bị ta lấy đi, phụ thân ta cũng không biết. Phụ thân ta cả đời thanh liêm, sẽ không làm chuyện này. Các người đừng oan uổng phụ thân ta, Lâm Bách Phú ta một mình làm một mình chịu, muốn giết muốn xé tùy người.”

Dù sao gã hẳn phải chết không thể nghi ngờ, chi bằng gánh tất cả tội danh, còn có thể cứu phụ thân.

Thống lĩnh tinh binh ngồi ở một bên đảm đương sự gia lâm thời múa bút thành văn, đem lời của Lâm Bách Phú một chữ không bỏ ghi lại.

Mọi người nghe Lâm Bách Phú quyết từ một trận, sớm giận muốn đi lên xé xác gã mới hết giận!

Bọn họ đương nhiên biết thân nhân nhà mình bị Lâm Bách Phú làm nhục, thậm chí có mấy nhà cũng như nữ nhi Hoàng đại nương, chịu không nổi tự sát mà chết, nhưng bọn họ xấu hổ mặt mũi, đều giữ kín không nói ra.

Đến nay Lâm Bách Phú giáp mặt vạch trần, một là làm bọn họ phần uất không thôi, hai là tổn hại hết mặt mũi.

Hứa Từ nhìn mấy hình cụ mà không rét mà run đánh cái rùng mình, Lý Hạo Sâm thấy thế vỗ vỗ vai cậu, tỏ vẻ an ủi. Hứa Từ hiểu ý cười, đứng lên đi đến trước đám người Lâm Tri Phủ.

“Lâm Tri Phủ, trong luật pháp Đại Diệu, về tội cưỡng gian thì định luận như thế nào?”

Lâm Tri Phủ thật không muốn trả lời vấn đề này, trong mắt ông bịt kín một tầng sương mù, nhi tử mới vừa gánh tất cả tội danh, ông không thể để nó hi sinh uổng phí!

Bởi vậy Lâm Tri Phủ tuy là trong lòng phần hận người trước mặt không thôi, nhưng vẫn nghẹn lời, “Hồi đại nhân, Đại Diệu quốc ta định cưỡng gian thành tội “Thập ác”, tội ác tày trời là tội lớn. Trong luật pháp Đại Diệu, người cưỡng gian nhiều, chảy hai ngàn dặm, hủy người bị thương, treo cổ.”

Hứa Từ chọn chọn mi, quay đầu nhìn vị Dương Châu Đô Đốc gấp qua nửa trăm, tiếp tục hỏi, “Vậy tự xây lao ngục, vọng dùng hình phạt riêng thì sao?”

“Giết không tha.”

“Vậy giết người thì sao?”

“Giết người đền mạng, càng giết không tha.”

“Nếu ba hạng này cộng lại thì sao?”

“Nên Lăng Tri xử tử hoặc chịu hình phạt năm ngựa xé xác.”

“Hào!” Hứa Từ vỗ vỗ tay, “Lâm Tri Phủ quả nhiên nhớ rõ, tự mình vì con trai độc nhất định tội, quả nhiên là quân pháp bất vị thân.”

Trong miệng Lâm Tri Phủ nôn một ngụm máu tươi, cổ họng tanh ngọt, hung hăng nuốt xuống.

Nếu Lâm Bách Phú đã nhận tội, Lý Hạo Sâm liền sai người áp Lâm Bách Phú qua một bên, “Lâm Bách Phú làm nhiều việc ác, tội ác tày trời, phán Lăng Trì xử tử, để an ủi các oan hồn chết thảm.”

Nam tử vu cáo Hứa đã bị tượng hình xong, bây giờ nửa chết nửa sống, bị người kéo qua một bên tạm giam.

Hoàng đại nương (trong bản raw nó ghi như vậy rồi ko ghi gì nữa =.=)

“La viên ngoại, mời.” Hứa Từ thấy trên đài xong một cơn sóng, lúc này mới hô với La viên ngoại vẫn núp ở phía sau làm rùa đen rút đầu.

La viên ngoại bụng phê lão đảo bò lết lên đài cao, vừa lên liền quỳ trên mặt đất dập đầu, “Thái tử điện hạ tha mạng a, tha mạng a, tiểu nhân cái gì cũng nhận, đều nhận.”

La viên ngoại thấy kết cục của Lâm Bách Phú, chỉ cầu có thể rơi vào toàn thi là được, Lý Hạo Sâm còn chưa thẩm vấn hẳn, hẳn đã từ đầu tới đuôi lần lượt nói ra chuyện ức hiếp huấn luyện ngựa gầy Dương Châu, khiến ngựa gầy Dương Châu giả vờ làm nữ nhi hẳn câu dẫn Lâm Bách Phú như thế nào, hối lộ chức vị quan viên như thế nào, lấy đến chi phí dẫn muối như thế nào, xa lánh người bên ngoài như thế nào, tùy ý nâng giá muối như thế nào.

“La Thiên tội ác ngập trời, tự nâng giá muối, tội đã tới chết. Mà hẳn lại hối lộ quan viên, lằng nhằng ấu nữ, tội thêm nhất đẳng, phán chém ngang lưng, áp tử và Hình bộ đại lao ở Kinh thành. hình phạt trước Huyền Vũ môn.” Lý Hạo Sâm giải quyết xong La viên ngoại, chỉ còn lại có Lâm Tri Phủ cuối cùng.

Hứa Từ ngồi trở lại bên cạnh Lý Hạo Sâm, vì hẳn bóp bóp bả vai, “Nghỉ ngơi một lát không?”

Lý Hạo Sâm lắc đầu, “Không, còn dư một người cuối cùng, thẩm vấn xong lại nói.”

Dứt lời Lý Hạo Sâm lời vừa chuyển, hét lớn một tiếng, “Người tới, áp Lâm Tiêu lên!”

Lâm Tri Phủ vốn tưởng rằng chuyện đến đây đã chấm dứt, đang muốn buông lỏng một hơi, lại chợt nghe thái tử điện hạ lạnh giọng quát chói tai, trong lòng hoảng sợ, tim nháy mắt chợt nhảy lên đến cổ họng.

Chẳng lẽ hẳn biết bí mật của mình? Không, không có khả năng, ông đã hủy hết đồ.

Nhưng Lý Hạo Sâm lại đánh vỡ một tia ảo tưởng cuối cùng của ông, hẳn từ trong hộp Công Tôn Thác trình lên lấy ra một xấp giấy lung lay, “Lâm Tiêu, ngươi có biết mấy thứ này không?”

Lý Hạo Sâm đã sớm suy đoán ông chỉ sợ là sẽ hủy đồ, cho nên ngày đó mới mang mật hàm ra.

Đêm qua hẳn sớm giao thư cho Mặc Dạ, để hẳn mang cho Công Tôn Thác, ngày mai khi điều tra Lâm gia lại mang lại đây, thật giống như là ở hiện trường lục soát, như thế mới có thể con người tang vật đều lấy được.

Lâm Tri Phủ ngẩng đầu nhìn giấy viết thư kia, ánh mắt bỗng dưng mở to, “Không, không có khả năng, đó rõ ràng... Không, ngươi gạt ta, ta không biết thứ này.”

Lý Hạo Sâm cười lạnh, “Hừ, chết đã đến nơi còn không nhận tội. Sớm vào mấy ngày trước cô liền phát hiện thân phận mật thám Nguyệt quốc của ngươi, lúc ấy tình binh chưa tới, cô sợ rút dây động rừng, mới không có động tới ngươi. Ngươi nói ta vì sao phải lĩnh năm ngàn tình binh đến?”

“Ngươi là người Nguyệt quốc, thuở nhỏ bị đưa đến nông thôn Đại Diệu quốc. Cha mẹ nuôi của ngươi thấy ngươi đáng thương, liền nuôi dưỡng trong nhà, dốc lòng chăm sóc. Sau này thi được tiến sĩ, thành Dương Châu Tri Phủ, từ đó ngươi bắt đầu kế hoạch lớn. Mật thám Nguyệt quốc, làm thật giỏi hoạt.”

“Ngươi không chỉ tự mình trà trộn vào trong Đại Diệu quốc thành quan phụ mẫu một phương, ngươi còn tính xép tất cả mật thám Nguyệt quốc đến bên người quan viên trong triều.”

“Ngựa gầy Dương Châu liền là tiền đề để ngươi thực hiện kế hoạch này, ngươi cho nữ mật thám Nguyệt quốc làm theo trái qua của ngươi, đưa vào nông thôn, nuôi mấy năm có thân phận liền đưa các nàng đến nhà La

viên ngoại, để La viên ngoại giúp người huấn luyện các nàng trở thành ngựa gầy đủ tư cách. Do đó không ngừng thông qua mỹ nhân kế đưa mật thám Nguyệt quốc lặng yên không một tiếng động vào trong nhà quan lại, lấy cái này để dao động gốc rễ của nước.”

“Nhưng ngựa gầy Dương Châu chung quy không có thân phận địa vị, người lại đánh chủ ý lên tiên tử Mẫu Đơn, người cho các mật thám thông qua tham gia tiên tử Mẫu Đơn mà vào một đêm thân phận tăng gấp đôi. Nữ tử các nàng, không chỉ sau này sẽ chính đại quang minh gả vào nhà quan, hài tử các nàng còn có khả năng kế thừa tất cả của phụ thân, như thế, thân phận địa vị của mật thám tất cả đều có, các người cách mưu kế âm hiểm dao động gốc rễ của Đại Diệ quốc lại thêm một bước.”

“Năm nữ tử này, đều là từ người huấn luyện mà ra, có phải hay không? La viên ngoại?” Lý Hạo Sâm hỏi La viên ngoại.

La viên ngoại không dám nói dối, nhanh chóng trả lời: “Hồi điện hạ, là tiểu nhân huấn luyện. Nhưng tiểu nhân không biết các nàng là mật thám Nguyệt quốc, tiểu nhân thật sự không biết a. Lúc ấy Lâm Tri Phủ chỉ nói là vì làm thông nhân mạch Dương Châu, đưa mấy người này tới, bảo ta tận tâm huấn luyện, về sau trong thi đấu tiên tử Mẫu Đơn phóng thích thành tựu xuất sắc, liền sẽ có bó lớn bó lớn vàng bạc tài bảo.”

“Tiểu nhân bị ma quỷ ám ảnh, mới giúp Lâm Tri Phủ huấn luyện các nàng, tiểu nhân hoàn toàn chẳng hay biết gì, thật sự không biết a, cầu xin đại nhân nắm rõ.” La viên ngoại quỳ xuống đất dập đầu, trán chạm đất rầm rầm rung động.

45: Áp giải về kinh

Lý Hạo Sâm lần này nói ra, toàn trường ồ lên!

Lâm Tiêu làm quan phụ mẫu Dương Châu hơn ba mươi năm, cư nhiên là mật thám Nguyệt quốc, trong thân thể người này chảy máu của người Nguyệt quốc!

Dù là Lâm Bách Phú cũng ngạc nhiên ngậy ngốc cả người, phụ thân gã cư nhiên là mật thám Nguyệt quốc!

Vậy gã... trên người gã chẳng phải cũng lưu trữ máu người Nguyệt quốc?

Lâm Bách Phú sắc mặt đại biến, gã tuy làm nhiều việc ác, ở Dương Châu làm mưa làm gió làm ác một phương. Nhưng gã từ nhỏ bị bốn phía truyền thụ tư tưởng, đó là người Nguyệt quốc âm hiểm giả dối, đáng giận đáng sợ, gã dù chưa từng quen biết với người Nguyệt quốc, cũng đánh tâm trong mắt chán ghét người Nguyệt quốc.

Nhưng hôm nay, kết quả là gã mới phát hiện, thì ra trong máu gã lại chảy máu của người Nguyệt quốc, gã là một nửa người Nguyệt quốc.

Trong nháy mắt, Lâm Bách Phú chỉ cảm thấy trời đất mình muốn sụp đổ, gã thế nhưng thành người chán ghét nhất trong mắt mình, đột nhiên, Lâm Bách Phú nổi lên một trận ghê tởm, gã chỉ cảm thấy trên người mình chảy không phải máu tươi, mà là kia từng con giòi bọ.

Từng con giòi bọ kia giờ đang bò nhúc nhích dưới da gã, chảy qua toàn thân.

Nhất thời gã chỉ cảm thấy toàn thân vừa ngứa vừa đau, Lâm Bách Phú nhịn không được đưa tay ra cào, càng cào càng ác, thậm chí có vài nơi còn nắm chặt da thịt mà không tự biết.

Vừa cào ngoài miệng còn kêu rên, “Thật nhiều sâu, cứu mạng, thật nhiều sâu, thật ghê tởm.” Gã đúng là tan vỡ tinh thần, điên mất rồi.

Hoàng đại nương bởi vì nữ nhi chết mà nổi điên, mà đến nay, Lâm Bách Phú bởi vì chuyện phụ thân là người Nguyệt quốc cũng điên rồi.

Nếu Lâm Bách Phú năm đó không đi đùa giỡn nữ nhi Hoàng đại nương, Hoàng đại nương cũng sẽ không nổi điên. Nếu không phải Hoàng đại nương dựa vào tính thần điên ấy mà ngăn lại mấy người Lý Hạo Sâm, bọn họ cũng sẽ không mang Hoàng đại nương theo trên người.

Nếu không mang theo Hoàng đại nương trên người, lấy tính tình mấy người Hứa Từ không thích nhiều xen vào việc của người khác, mới sẽ không cứu huynh muội Phương gia.

Hoàng đại nương lúc ấy nếu không đột nhiên nhảy xuống cửa sổ, huynh muội Phương gia chỉ sợ đã sớm bị Lâm Bách Phú chộp, làm nhục đủ loại, càng nói gì sau này đám người Lý Hạo Sâm đến Lâm phủ cứu người thuận tiện phát hiện bí mật của Lâm Tri Phủ.

Cho nên mọi việc có nguyên nhân đều có kết quả, không có tình yêu vô duyên vô cớ, cũng không có thù hận vô duyên vô cớ.

Người hôm nay vì càn rỡ, tương lai chắc chắn bởi vậy mà bị tai nạn.

Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, nhân quả tuần hoàn, không gì hơn cái này.

Lâm Bách Phú điên rồi, mọi người lại không ai đồng tình cho họ.

Mọi người giờ còn đang đần độn, chưa thoát khỏi từng câu từng câu kinh thế hãi tục mà Lý Hạo Sâm vừa nói ra kia. Bọn họ đầu óc choáng váng, chỉ cảm thấy giữa trời đất rất huyền ảo.

Liên khi mọi người còn đang đần độn, Lý Hạo Sâm lại nói: “Người ở Dương Châu ngủ đông hơn ba mươi năm, nghiễm nhiên trở thành vua một cõi ở đây. Vì không bị thứ sử điều tra phát hiện dị trạng trong đó, người thậm chí mỗi lần đều đưa những người ăn mày ăn xin ở ven phố đi tử phố tự sinh tự diệt.”

“Người ở Dương Châu sáng tạo giấc mộng đế quốc của mình, biến Dương Châu thành loạn tượng từng sinh, quần ma loạn vũ, Dương Châu đã thành một ma châu.”

“Người vì tiền mà làm thông nhân mạch, vì bản thân mà dựng một cái lưới bịt kín an toàn, tùy ý thu nhận hối lộ, khiến dân chúng Dương Châu khổ không nói nổi, dân chúng lầm than.”

Lý Hạo Sâm thanh âm ngưng trọng, âm vang hữu lực, “Lâm Tiêu, người thật là chết không luyến tiếc, chỉ chết thôi cũng không có cách nào triệt tiêu tội của người!”

Lâm Tiêu thấy chuyện bại lộ, đã mặt xám như tro tàn, không phản bác một câu.

Thái tử điện hạ trên quảng trường, trước vạn người thẩm phán ba khối u ác tính của Dương Châu.

Loại phương pháp thẩm phán này ở toàn bộ quốc độ Đại Diệu có thể nói là trước kia không có ai sau này cũng chẳng tìm thấy, hôm nay không qua bao lâu, vài người khách tha hương vào Nam ra Bắc liền đem sự tích của thái tử điện hạ phát huy bốn phía.

Càng có người kể chuyện đem chuyện hôm nay biên thành kịch nam, ở các tửu trang, khách sạn lớn kể chuyện qua lại.

Tiên sinh kể chuyện mỗi khi nói về thái tử điện hạ ở đài cao thẩm vấn ba tai hại, liền đông như trẩy hội, mọi người nghe hoài không chán, lần lượt vì hành vi của thái tử điện hạ mà ca ngợi không dứt.

Vì cầu lập công chuộc tội, Dương Châu Đô Đốc chịu đòn nhận tội, nói đến Dương Châu Đô Đốc cũng là xui xẻo. Hắn sáu năm trước đi nhậm chức, vốn tưởng rằng sửa trị Dương Châu một trận, nhưng ai biết tiếp nữ nhi Lâm Tiêu liền thành vương phi của thân vương, giá trị con người gấp đôi.

Lúc ấy Lâm Tri Phủ ở Dương Châu cầm quyền nhiều năm, đã căn cơ thâm hậu, Dương Châu Đô Đốc đến sau căn bản không thể nào thi triển, Dương Châu Đô Đốc này làm cực kỳ ghen ghét.

Nữ nhi nhìn trúng Lâm Bách Phú, hắn cũng chỉ có thể tùy nữ nhi gả cho gã. Đơn giản là Lâm Tri Phủ còn có thân gia là Cung thân vương, hắn cũng coi như dính chút họ hàng.

Cũng không thể tưởng được, Lâm gia dĩ nhiên có bối cảnh như thế, Lâm Tiêu cư nhiên là người Nguyệt quốc.

Nữ nhi hắn xem như triệt để bị bỏ tù, Dương Châu Đô Đốc trong lòng khó chịu không thôi. Nữ nhi tuy tính tình kiêu căng, nhưng đến cùng đáy lòng không xấu, cuối cùng lại phải chết chung với đám Lâm Bách Phú, quả thật ủy khuất.

Nhưng hối hận thì thế nào, Lâm Tiêu phạm vào nhiều trọng tội như vậy, nhẹ thì tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội cả nhà, nặng thì diệt cửu tộc, nếu là cửu tộc thì thật sự còn phải mang theo cả nhà họ.

Giờ hần chỉ có thể lập công chuộc tội, dù bị liên lụy cứu tộc, chờ khi sách sử ghi lại, cũng hi vọng lưu lại thanh danh tốt, mà không phải bêu danh thiên cổ.

Sau khi chịu đòn nhận tội, Dương Châu Đô Đốc tự mình dẫn binh lính dưới tay hần tịch thu Lâm phủ, La phủ, còng tịch thu phần đông nhà thương nhân hối lộ qua Lâm Tiêu cùng quan viên thu nhận hối lộ. Trừ áp mọi người Lâm gia vào đại lao, hần còn đem tất cả thương nhân quan viên tham dự nhận hối lộ tất cả nhốt vào đại lao.

Trong lúc nhất thời, trong đại lao Dương Châu kín người hết chỗ.

Phương gia trải qua chuyện này, quyết định trở lại Tô Châu mới quyết định. Nhị muội Phương gia thấy hai thê nữ kia thật là cơ khổ, lại thấy nữ tử thêu một tay nữ hồng đẹp, liền đáp ứng mang nàng cùng tiểu nữ nhi và tiểu nhi tử bốn năm tháng đang ở nhà về Tô Châu.

Hoàng đại nương cũng lẻ loi hui quanh một mình, không nữ nhi, một mình một người như thế sao bình yên lúc tuổi già. Tiểu muội Phương gia đau lòng chăm sóc Hoàng đại nương mấy ngày, liền cũng van xin đại ca mang bà về nhà.

Đối với hành động của tiểu muội Phương gia, đại ca Phương gia cảm thấy an ủi gấp bội, tiểu muội trải qua chuyện này, trưởng thành không ít.

Mà bên kia, tinh binh điều tra Lâm phủ nghe Hứa Từ an bài, đem bốn Côn Sơn Dạ Quang kia mang lại đây.

Hứa Từ trả lại cho huynh muội Phương gia, còn nói ta đã có Quan Thế Mặc Ngọc, mới không thích Côn Sơn Dạ Quang này, làm huynh muội Phương gia cảm động càng rối tình rối mù, tiểu muội Phương gia còn tuyên bố không phải Hứa Từ không gả, cuối cùng chỉ đổi lấy mấy ánh mắt như đao của thái tử điện hạ.

Việc này qua ngày thứ hai, hần liền phái tinh binh đuổi tất cả người Phương gia về Tô Châu, lúc này mới yên tâm.

Lý Hạo Sâm cùng mấy người Hứa Từ ở Dương Châu năm sáu ngày, trong lúc đứng ngoài quan sát Dương Châu Đô Đốc thẩm tra xử lý vụ án tham ô nhận hối lộ, vụ án này liên lụy phần đông, tựa như đậu phộng trong lòng đất, một khi rút ra đầu, mặt sau liền liên lụy thêm nhiều chuyện khác.

Trong lúc nhất thời, năm thành quan viên Dương Châu đã xuống ngựa, mà thương nhân Dương Châu càng là xét nhà vô số, Dương Châu Đô Đốc trong lúc nhất thời sốt đầu mẻ trán. Nhưng hần chung quy cũng là người gặp qua sóng to gió lớn, là người rất có khả năng, bằng không cũng sẽ không ngồi vào chức nhị phẩm Đô Đốc.

Tuy là sốt đầu mẻ trán, tuy hỗn loạn nhưng vẫn có trật tự, chưa từng loạn tay chân, hần thừa dịp thẩm tra xử lý không rảnh rỗi, một lần lại một lần dâng tấu chương cho Thánh Thượng nói rõ việc này, khẩn cầu Thánh Thượng nhanh chóng phái quan viên mới đến nhậm chức, Dương Châu lần này đã triệt để trải qua một lần thay máu.

Tọa trấn năm sáu ngày sau, thấy Dương Châu cơ bản dàn xếp xuống, đám người Lý Hạo Sâm lúc này mới áp Lâm Tiêu, Lâm Bách Phú, La viên ngoại, bốn tiên tử Mẫu Đơn, còn có phần đông ngựa gầy Dương Châu, dưới năm ngàn tinh binh hộ vệ trùng trùng điệp điệp khải thần hồi kinh.

Kinh thành

Thư phòng phủ Đại tướng quân

Tứ hoàng tử Lý Hạo Thịnh phong khinh vân đàm nhấp miếng trà, lúc này mới sai mọi người lui ra sau.

Mọi người vừa đi, tứ hoàng tử liền buông xuống chén trà, nhần mi vội la lên: “Ngoại công, nhanh hủy bỏ mệnh lệnh ám sát Lý Hạo Sâm.”

Phí Viễn Chính ngồi ở hạ vị ánh mắt lộ ra tán thưởng, nhưng vẫn hỏi: “Vì sao?”

“Ta vừa rồi nhận được mật báo, Lý Hạo Sâm tra ra Dương Châu Trì Phủ là mật thám Nguyệt quốc. Bây giờ đang áp giải bọn họ về kinh, đi theo còn có năm ngàn tinh binh của Công Tôn Thác cùng một trăm ám vệ của Thái Khang đế.” Lý Hạo Thịnh nhần mi nói, “Sát thủ của chúng ta thực lực dù mạnh như thế nào,

đổi mặt mấy người đó, cũng chỉ là lấy trứng chọi đá. Không chỉ như thế, nếu hơi lưu lại thóp, liền hậu hoạn vô cùng.”

“Ta vốn ở Nguyệt quốc làm chất tử mười mấy năm, không rõ ràng cung đình Nguyệt quốc, nhất là hẳn nên kiêng dè chuyện Nguyệt quốc. Nếu trong sát thủ có một người bại lộ chúng ta, liền không chỉ là ám sát thái tử đơn giản như vậy.”

“Chắc chắn có người mượn đề tài phát huy, nói ta là gian tế Nguyệt quốc phái tới, thông đồng với địch bán nước, đến lúc đó chẳng phải là ách ba ăn hoàng liên.”

Phí Viễn Chinh gật gật đầu, trong mắt vừa lòng càng sâu, ngoại tôn này của hắn, phá lệ trí tuệ, về sau nhất định có thể áp Lý Hạo Sâm một đầu, thành tân đế!

“Ta đây liền phái người ngăn lại họ.” Hẳn kỳ thật đã biết việc này trước, cũng đã hạ lệnh mật thám nhanh đi ngăn lại sát thủ, nhưng trước mặt vị hoàng tử thân là ngoại tôn của hắn, hẳn lại nguyện ý khiến hắn náo động.

Bởi vì có năm ngàn tinh binh bảo vệ bên ngoài cùng một trăm ám vệ âm thầm bảo vệ, còn có hai mãnh tướng Công Tôn Thác cùng Mặc Dạ, Lý Hạo Sâm cùng Hứa Từ liền đánh mất kế hoạch tìm thể thân, mà bọn họ đi đường thủy lúc ban đầu.

Trước mặt thực lực cường đại, một ít động tác lén lút của kẻ xấu đều sẽ phí công vô dụng.

Khi đến là sáu người, không có người đi một chút lại dừng giống như du ngoạn, Hứa Từ mới nguyện ý tự mình cưỡi ngựa.

Nhưng hôm nay phía sau có năm ngàn tinh binh bảo vệ, Hứa Từ thật sự sinh không ra ý tứ đạp thanh, vừa ra liền tự mình nhét vào trong xe ngựa, giao Đạp Viêm cho Công Tôn Ngự.

Lý Hạo Sâm há lại để tự mình cưỡi ngựa, cũng thuận thể theo vào.

Dù sao đã bại lộ mục tiêu, bọn họ cũng không muốn che dấu hành tung, cho nên lần này tìm xe ngựa phá lệ hoa lệ.

Tám con ngựa cao to kéo một chiếc xe ngựa sắt, không gian trong xe đủ để có thể khiến một nam nhân trưởng thành nằm ngang nằm thẳng đều không thành vấn đề.

Hơn nữa vì hầu hạ tốt thái tử điện hạ mà họ kính trọng, tinh binh bảo vệ sớm liền ở trong trải một tầng một tầng lại một tầng nệm mềm lông nhung thật dày.

Trừ đó ra, bọn họ còn tri kỷ ở bên trong an trí một cái bàn nhỏ hình vuông, trên bàn đặt bàn cờ cùng hai hộp quân cờ trắng đen mà Lý Hạo Sâm thích nhất.

Trên đường rãnh đến nhàm chán, hai người dứt khoát người tới ta đi hạ cờ vậy. Hẳn ở Dương Châu sáu ngày thẩm vấn tất cả mật thám Nguyệt quốc một lần, nhưng không một người nói ra chủ mưu là ai, Lý Hạo Sâm cũng không vội, mặc dù là đến cuối cùng cũng không nói ra, có người đến giết gà dọa khỉ cũng tốt.

Vào đêm, do không tìm khách sạn, bọn họ liền ở trong rừng cây lập doanh trại tạm thời.

Bởi vì không gian xe ngựa cũng đủ lớn, hơn nữa nệm mềm dưới thân cũng rất thoải mái, không khác cảm giác ngủ giường bao nhiêu, Lý Hạo Sâm Hứa Từ hai người liền xê mấy cái bàn ra ngoài xe, lấy chăn bông ở trong xe ôm nhau đi vào giấc ngủ.

Lý Hạo Sâm trước khi ngủ tâm tình có chút khó chịu, hôm nay bên ngoài người ngoài rất nhiều, hẳn thật sự không thể xuống tay với Hứa Từ, cũng chỉ có thể dực cầu bất mãn ôm lấy Hứa Từ ngủ.

Lý Hạo Sâm trước lúc ngủ mệnh lệnh các binh lính không cần gác đêm, vì thế đêm khuya các binh lính lần lượt đi vào giấc ngủ.

Bốn phía yên tĩnh, giữa cây ngẫu nhiên có tiếng ve vang lên, mây đen khuất trắng.

Bốn năm đạo hắc ảnh dưới mây đen che lấp lặng yên hàng xuống, dừng ở cạnh xe chở tù của Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu vốn đã buồn ngủ, nghe được động tĩnh đột nhiên mở mắt ra, liền nhìn thấy mấy Hắc y nhân, vừa thấy bọn họ, trong mắt già nua đục ngầu của Lâm Tiêu nhất thời tinh quang đại hiện, bởi vì kích động, thanh âm ông ta trầm thấp thở gấp: “Ta liền biết chủ nhân sẽ đến cứu ta.”

Hắc y nhân cầm đầu thấy thế vội lấy tay làm động tác “Suýt”, hắc kè sát, nhỏ giọng hỏi: “Chủ nhân để ta tới hỏi người, có lộ ra nửa phần tin tức về hắc hay không?”

Lâm Tiêu lắc đầu, “Bọn họ thấy ta tuổi cao, không dám dùng nhiều khổ hình, khi hỏi chủ nhân là ai, ta một chữ cũng chưa từng nói qua.”

Hắc y nhân kia vừa lòng gật gật đầu, nói, “Chủ nhân bảo ta cho người một câu.”

Lâm Tiêu đột nhiên có loại dự cảm không tốt, vì sao là tiện thể nhấn lại mà không phải cứu ông?

“Muốn nói gì thì chờ cứu ta ra lại nói, chủ nhân không phải cho các người tới cứu ta sao? Các người nhanh chút cứu ta ra a.” Lâm Tiêu đột nhiên phát cuồng, thấp giọng nói, cơ thể ở trong xe chở tù xoay đến xoay đi, khuôn mặt vặn vẹo, lộ ra biểu tình không dám tin.

Hắc y nhân hai mắt nhìn xuống miệt thị Lâm Tiêu như nhìn rơm rác con kiến, “Chủ nhân bảo ta nói với người, hạt giống chôn năm mươi năm, lại bị người vào một đêm hủy hoại chỉ trong chốc lát, quả thật vô dụng, không bằng đi tìm chết.”

Dứt lời nam nhân đột nhiên nâng tay, trong tay mũi nhọn lạnh lẽo hiện ra, ngân quang chợt lóe, đúng là một cây cương châm sắc bén.

Lâm Tiêu hai mắt mở to, đang muốn hô to cứu mạng, đã thấy cương châm kia dĩ nhiên đến trước mắt mình!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ nghe “Đình” một tiếng, cương châm cách ót ông ta có một ngón tay chợt bị đánh lệch ra ngoài. Đăng bởi: admin

40. Chương 40

Cảm thấy mình thật chăm chỉ ==

46: Làm chủ sau màn

Cương châm bị đánh bay ra, Hắc y nhân che mặt cầm đầu hai mắt rùng mình, “Có mai phục!”

Mặc Dạ ẩn nấp ở trong bóng tối như quỷ mị lướt qua hạ xuống, quanh thân hắc cũng bọc một tầng vải đen, chỉ lộ ra một đôi con ngươi chim ưng.

Ba Hắc y nhân nhất thời như lâm đại địch, cảnh giác nhìn phía Mặc Dạ một thân hắc y.

Ba người họ trong thuộc hạ của chủ nhân có thể nói là cao thủ số một số hai, trước khi đến thì xem xét địa hình, phát hiện chỗ tối ẩn tàng trăm tên ám vệ, nhưng người càng nhiều, có đôi khi ngược lại lỗ hổng càng nhiều.

Ba người họ thừa dịp mây đen khuất trắng, tìm góc chết mà vào, tính cho Lâm Tiêu một kích mắt mạng nhanh chóng rút lui.

Mà bóng người đột nhiên như quỷ mị xuất hiện này, bọn họ chưa từng phát hiện một chút. Bọn họ chỉ mới rơi xuống đất thời gian một tức, người này đã xuất hiện, người này chẳng lẽ đã sớm chú ý tới ba người họ?

Ba Hắc y nhân đều hoảng hốt trong lòng, lần lượt từ bên eo rút ra nhuyễn kiếm, hai người đâm về phía Mặc Dạ, người còn lại kia tính tiếp tục ám sát Lâm Tiêu.

Một kích chưa đắc thủ, lại đến lần thứ hai.

Lâm Tiêu giờ cũng đã coi thường cái chết, ông ta phát ra tiếng cười khổ “kiệt kiệt” thê lương, ngửa mặt lên trời đau khổ rống một tiếng.

Ba Hắc y nhân nhanh, Mặc Dạ càng nhanh, thân ảnh quỷ mị của Mặc Dạ từ kia đỉnh đầu hai người xẹt qua, thẳng tắp dừng trước xe chở tù của Lâm Tiêu, vung ám khí trong tay, lại lần nữa đón đỡ nhuyễn kiếm đâm về phía Lâm Tiêu đi ra.

Sau khi Mặc Dạ lại lần nữa cứu Lâm Tiêu, mắt ưng đông lạnh, bắn ra lệ quang làm cho người ta sợ hãi, hắt hét lớn một tiếng: “Ám vệ đâu?!”

Tiếng nói vừa dứt, quay chung quanh xe chở tù rơi xuống từng người ám vệ, trên người ám vệ đó tuy rằng cũng mặc y phục dạ hành, nhưng bọn họ đều quần một cái băng màu bạc ở trên trán.

Mây đen dần dần tán đi, ánh trăng ôn nhu chậm rãi từ sau tầng mây rơi xuống, chỉ bạc dưới ánh trăng chiếu rọi xuống phản xạ ra hào quang nhẹ nhẹ, rất dễ phân biệt.

Thấy địch nhân chung quanh càng ngày càng nhiều, ba Hắc y nhân trong lòng biết lần này chỉ sợ không hoàn thành nhiệm vụ. Chủ nhân âm ngoan tuyệt lộ, lần này nhiệm vụ thất bại, bọn họ chắc chắn chết không có chỗ chôn, ba người họ là tử sĩ chủ nhân huấn luyện ra, là con chó trung thành của chủ nhân, bây giờ dù chết, cũng muốn hoàn thành nhiệm vụ!

Ba người nghĩ như thế, xuống tay càng thêm cay nghiệt, từng chiêu đều muốn mạng người, chậm rãi muốn tới gần xe chở tù.

Lần thứ hai được cứu Lâm Tiêu bây giờ đã trấn tĩnh rất nhiều, ông ta không còn kêu cứu nữa, chỉ lẳng lặng nhìn, trong lòng tuyệt vọng âm thầm thề: nếu Mặc Dạ đêm nay cứu ông ta, nếu có thể thoát khỏi, ông ta nhất định nói rõ chuyện này một năm một mười.

Ám vệ huấn luyện có tố chất, hợp tác khăng khít, bị Hắc y nhân áp một lát, cũng đã ổn định cước bộ, chỉ chốc lát sau liền vây hai Hắc y nhân ở trong.

Hắc y nhân cầm đầu cùng Mặc Dạ đánh nhau không dứt, hắt thấy hết hy vọng, dùng chiêu giả, liều mạng một tia khí lực cuối cùng cầm nhuyễn kiếm trong tay lại lần nữa hướng lao tù. Lúc này Mặc Dạ cầm kiếm đâm vào ngực Hắc y nhân tay bị Hắc y nhân nhanh chóng cầm chặt, Mặc Dạ lại kéo dài ra thân thể đến chỗ Lâm Tiêu lần thứ ba.

Hai Hắc y nhân thấy Hắc y nhân cầm đầu bị đâm trúng ngực, cũng lần lượt cắn nát cát giấu trong miệng, thất khiếu (gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng) đổ máu mà chết.

Nhuyễn kiếm mất thấy liền muốn đâm về phía Lâm Tiêu, Lâm Tiêu tuyệt vọng nhắm mắt lại, lần này chỉ sợ là chết thật.

“Đình” lại là tiếng kim loại va chạm, nhuyễn kiếm cách Lâm Tiêu chỉ còn một tấc lại lần nữa bị đánh bay ra.

Ba lần như thế thay đổi rất nhanh, Lâm Tiêu tìm được đường sống trong chỗ chết, sống lại chết, liên tục, cuối cùng là mất một thân khí lực, suy sút nằm trên mặt đất.

Ông ta hai mắt vô thần nhìn phía phi kiếm ném đến, chăm chú nhìn lên, người kia thân cao hơn tám thước, một thân khí phách tùy ý phóng ra ngoài, chính là Lý Hạo Sâm.

Thái tử điện hạ thu hồi tay dừng giữa không trung, một tay đặt ở sau lưng chậm rãi đi thông thả đến trước người Lâm Tiêu, từ trên cao nhìn xuống nói: “Đêm nay có nguyện cùng cô nói chuyện hay không?”

Lâm Tiêu bị chủ nhân tổn thương tàn nhẫn, rốt cuộc không còn lòng trung thành.

Ông ta trời sinh là một đứa trẻ bị vứt bỏ, bị cha mẹ ném vào bãi tha ma. Nếu không phải lão chủ nhân cứu ông ta về nhà, ông ta đã sớm chết.

Ông ta từ khi bắt đầu hiểu chuyện liền hầu hạ bên người lão chủ nhân, lão chủ nhân rất tốt với ông ta, cho nên khi năm ông ta bảy tuổi, lão chủ nhân bảo ông ta đi Đại Diệu quốc làm mật thám, ông ta ngay cả do dự cũng không có liền đáp ứng.

Lần này làm liền năm mươi mấy năm, khi đến là trẻ con, bây giờ cũng đã là tuổi biết mệnh trời.

Từ khi đến Đại Diệu quốc, ông ta rốt cuộc chưa từng về Nguyệt quốc qua. Dù là năm ấy lão chủ nhân ra đi, ông ta cũng chưa từng có cơ hội trở về nhìn lão chủ nhân lần cuối.

Sinh là người Nguyệt quốc, tâm là hồn Nguyệt quốc, ông ta cả đời phụng hiến cho Nguyệt quốc, cuối cùng lại phải chết trên đất của Đại Diệu quốc.

Mười năm trước sau khi lão chủ nhân ra đi, ông ta liền nghe lệnh chủ nhân mới.

Chủ nhân mới này tâm tư kín đáo, tâm cơ lại rất độc ác, chủ ý dùng mỹ sắc mê hoặc quan viên Đại Diệu quốc chính là ra từ tay hắn.

Muốn nói nguyên nhân Lâm Tiêu làm năm mươi năm như một ngày, còn là vì ân cứu mạng mà lão chủ nhân đối với ông ta.

Lão chủ nhân cứu ông ta một mạng, nuôi ông ta tám năm, ông ta làm trâu làm ngựa dùng hơn năm mươi năm sau để trả lại, cũng đã trả đủ.

Nhưng chủ nhân mới lòng dạ độc ác, không chỉ không đến cứu ông ta, còn bỏ đá xuống giếng muốn giết ông ta để diệt khẩu.

Uổng cho ông ta luôn trung thành tận tâm, chưa từng bán đứng hần nửa phần. Lâm Tiêu ân oán rõ ràng, ân tình nếu đã trả lại, chủ nhân mới giết ông ta, lại biến thành oán mới.

Người muốn giết ta, ta tự nhiên muốn báo người, ân oán phân rõ, nhân quả tuần hoàn.

Lâm Tiêu suy sút nghiêng mình dựa trên rào chắn ở nhà tù, cười khổ một tiếng, “Ta còn có lý do phản bác gì nữa? Người đã sớm đoán được họ sẽ trở về ám sát ta đúng hay không? Cho nên người mới bảo binh lính chỉ топ năm топ ba tuần tra, hạ thấp canh gác, coi ta trở thành mồi, chỉ vì dẫn bọn chúng ra.”

Lý Hạo Sâm không phủ nhận, “Phải thì thế nào, không phải thì thế nào?”

Lâm Tiêu cười ha ha, “Đích xác, phải và không phải, ta giờ cũng đã tri vô bất ngôn ngôn vô bất tấn.”

Lý Hạo Sâm nhú nhú lông mày, không để ý tới ông ta nữa, mệnh hai ám vệ mang ông ta vào trong lều trại.

Trong lều trại, hai người Công Tôn Thác, Nhan Tứ đã sớm chờ ở đằng kia.

Lý Hạo Sâm thấy Lâm Tiêu lớn tuổi, ban ghế cho ông ta, coi như là rộng lượng cho ông ta một lần.

Lâm Tiêu ngồi ở trên ghế, trong lòng mây khói dày đặc, trước mắt cảnh tượng khi còn bé như kịch đèn chiếu mà xẹt qua.

Lão chủ nhân có ân tình với ông, ông sẽ không khai ra lão chủ nhân một xu.

Hơn nữa lão chủ nhân sớm đã xuống mồ nhiều năm, ông cũng không nên đi quấy rầy người đang yên giấc dưới chín suối, ông chỉ biết khai ra vị chủ nhân mới vong ân phụ nghĩa này.

Lâm Tiêu nghĩ nghĩ, nhân tiện nói: “Ta có hai vị chủ nhân, lão chủ nhân nhiều năm trước liền thoát xác lên tiên, vị đó người hỏi thế nào ta cũng sẽ không nói gì cho người, nhưng ta sẽ nói rõ chuyện của chủ nhân mới cho người.”

“Ta nghe lệnh lão chủ nhân luôn ở thành Dương Châu làm quan viên Tri Phủ không lớn không nhỏ, lão chủ nhân tâm địa tương đối thiện lương hơn vị chủ nhân mới này không biết bao nhiêu lần.”

“Lão chủ nhân tuy bảo ta vào triều làm quan, nhưng ta vô dụng, cuối cùng chỉ phải làm chức quan Dương Châu Tri Phủ ở địa phương. Nhưng lão chủ nhân cũng không trách móc nặng nề ta, chỉ là nói nếu như thế, người liền giám thị hướng đi của Đông Hải, báo cáo một phần liền được. Ta làm Dương Châu Tri Phủ, liền hơn ba mươi năm, trong lúc đó chiêu mộ được không ít quan viên thương nhân, nhưng coi như là an phận.”

“Sau khi lão chủ nhân đi trước, chủ nhân mới tiếp quản tất cả của ông. Mười năm trước, chủ nhân mới đột nhiên sai người nói cho ta, hắn sẽ dùng biện pháp mà ta lúc trước đến Diệu quốc để đưa vài nữ đồng qua.”

“Hắn bảo ta tìm những nữ đồng đó, huấn luyện các nàng thành mật thám mỹ cơ, đưa vào trong nhà đại thần. Không chỉ có thể điều tra tình hình quân địch, còn có thể nhiễu loạn nội trạch của triều thần, do đó dao động đến triều đình. Có thể nói là một hòn đá ném hai chim, kẻ sách cực kỳ âm hiểm.”

“Mà phương pháp ta nghĩ để huấn luyện, liền là ngựa gầy Dương Châu. Khi đó La Thiên vừa vận xuất hiện trước mắt ta, hẳn chỉ vì cái trước mắt, lòng tham không đáy, chỉ cần có tiền liền có thể cho hắn làm bất cứ chuyện gì. Vì thế ta liền làm thuận nước giong thuyền, giúp hắn lấy được muối dẫn.”

“Trong đó một nữ đồng, ta mang về nhà mình, lúc đó ấu nữ của ta cùng phu nhân vừa mới bị bệnh đậu mùa mà qua đời, phu nhân cực kỳ bị thương, bệnh không dậy nổi.”

“Ta thấy nữ oa kia có bảy phần tương tự với nữ oa đoản mệnh của ta, liền đưa nàng đến trước người phu nhân, phu nhân quả nhiên bệnh tình tốt hơn. Sau đó ta cùng phu nhân liền thu nàng làm đích ấu nữ, đội tiểu nữ nhi đã chết non kia của ta, thành đích nữ nhỏ nhất của ta.”

“Đích nữ đó, chính là Cung thân vương phi bây giờ.”

Nói tới đây, Lâm Tiêu châm biếm một tiếng, “Ha ha, đường đường là vương phi thân vương của Đại Diệu quốc, cư nhiên là mật thám Nguyệt quốc, cực kỳ đáng cười.”

Lý Hạo Sâm nghe, đột nhiên nhớ tới một người, hẩn nhẩn mi hỏi, “Người có nhớ rõ, ba mươi năm trước có một thứ nữ do chưa kết hôn mà sinh con bị người trục xuất khỏi gia môn hay không? Nàng cũng là mật thám sao?”

Trong mắt đục ngầu của Lâm Tiêu lộ ra nghi hoặc, “Bị ta trục xuất khỏi gia môn? Chưa kết hôn sinh con?”

Ông ta suy nghĩ thật lâu, mới loáng thoáng nhớ đến việc này, “À, hài tử kia. Lúc ấy ta không lo chuyện hậu trạch nhiều, nó được một sinh, ở hậu trạch liền không được thích.”

Lâm Tiêu thở dài, “Sau này nó chưa kết hôn sinh con, liền bị vài nữ nhân trong hậu trạch của ta mượn đề tài phát huy, trục xuất khỏi gia môn. Nghĩ vậy, hài tử này mới là người may mắn nhất của Lâm gia, ta tội ác ngập trời, Thái Khang để nhất định sẽ phán một mình ta liên lụy cửu tộc. Nếu không phải nó năm đó chưa kết hôn sinh con bị trục xuất khỏi gia môn, chỉ sợ ngày sau chết cũng phải có nó cùng cả nhà chồng của nó.”

Lý Hạo Sâm nghe lời này, hô hấp cứng lại, tiện đà lại thở dài một hơi.

May mắn năm đó Vương thị đột nhiên đổi tính, nữ nhân ôn nhu nhất gan kia lúc ấy đột nhiên lớn mật hừ Hứa Trường Tông, bằng không nếu Lâm thị không bị đuổi ra khỏi Lâm gia, mà Hứa Từ còn ở Hứa gia, vậy trong nhóm bị liên lụy, chẳng phải cũng có cậu?

Nhưng thì tính sao, nếu thực sự có Hứa Từ, hẳn cũng sẽ dùng hết toàn lực cứu cậu ra.

Lâm Tiêu dừng một chút, hỏi: “Vì sao đột nhiên hỏi người này?”

“Nàng là phu nhân của Lễ bộ Thượng Thư Hứa Trường Tông ở Kinh thành.” Lý Hạo Sâm không giải thích nhiều, qua loa giải thích nói, “Người nói tiếp, người kia đưa nữ đồng Nguyệt quốc tới.”

Lâm Tiêu liếm môi khô cằn, nói, “Sau này một đám nữ đồng đó xuất hiện trước cửa nhà mọi người ở nông thôn xa xôi, một đám được người nhận về nuôi. Sau khi ta tìm được các nàng, liền mượn cơ hội theo dõi dân tình, luôn luôn trao đổi với các nàng. Chờ các nàng ở nông thôn gốc hơn hai năm lần lộn quen mặt, ta liền âm thầm mua tất cả các nàng, để La viên ngoại hỗ trợ huấn luyện.”

“Nhưng ngựa gầy Dương Châu chung quy cũng thân phận thấp, khó leo lên nơi thanh nhã. Chủ nhân mới lại nghĩ ra mưu kế tiên tử Mẫu Đơn, ban đầu Dương Châu chỉ có cuộc thi vua Mẫu Đơn, cũng vào sáu năm trước, mới xuất hiện cuộc thi tiên tử Mẫu Đơn. Mà cuộc thi tiên tử Mẫu Đơn, chỉ là vì đề cao giá trị con người của mật thám mà thôi.”

“Năm đầu tiên phản ứng cuộc thi thường thường, nhưng năm thứ hai, Cung thân vương đáp thanh giải sầu, vừa lúc gặp được đích ấu nữ mà ta huấn luyện thành tài. Đích ấu nữ của ta một vũ thành danh, sau khi thành Cung thân vương phi, cuộc thi tiên tử Mẫu Đơn mới bắt đầu oanh động. Hàng năm đều có quan to hiến quý đến từ năm sông bốn biển đặc biệt tới đây, chỉ chờ sau khi có ba hạng đầu liền đến cầu hôn.”

“Vậy thì, vào ngày đó, năm nữ tử kia, kỳ thật cũng đều là mật thám Nguyệt quốc.”

Lý Hạo Sâm nghe ông ta nói xong, lại hỏi: “Nói nhiều như vậy, ta cũng không hỏi lão chủ nhân của người là ai, chủ nhân mới của người, đến cùng là ai?”

Lâm Tiêu cắn cắn răng, hung tợn nói: “Hắn chính là người thừa kế mà quân vương Nguyệt quốc coi trọng nhất, tam hoàng tử dưới một người trên vạn người —— Vũ Văn Thiên Thành!!”

Rốt cuộc hô lên tên của người này, Lâm Tiêu thở phào nhẹ nhõm, lập tức như già đi mười tuổi, cười khổ nói: “Ta cả đời ra sức phục vụ cho Hoàng gia Nguyệt quốc, người thường lập chiến công, sẽ được ca tụng công đức.”

“Mật thám chúng ta, lại chỉ có thể yên lặng sinh hoạt ở chỗ tối, như con chuột trong cống ngầm, không nhìn mặt trời, không thấy ánh sáng. Kết quả là, mặc kệ thành công hay thất bại, cũng chỉ là vong hồn dưới tay người thượng vị, chiến sự thành công hay thất bại, đều bị coi là người bỉ ổi âm hiểm để sỉ nhục.”

“Hai nước giao chiến, các người chú ý công minh chính đại, nhưng mật thám chúng ta, sao lại không muốn quang minh chính đại. Thiên địa bất nhân, lấy vạn vật làm sừ cầu.”

“Ta cả đời trả giá, kết quả là, ngay cả con nôi dòng cũng không lưu lại. Nhi tử duy nhất cũng là bản tính ngang bướng, hoàn khổ không chịu nổi, không thể trọng dụng, đây đều là ông trời trừng phạt ta a.”

Trong đêm đen, Mặc Dạ thần sắc đen tối không rõ. Hắn híp lại mắt ưng, đôi mắt sáng kinh người, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mật thám là kết quả trong bóng tối, ám vệ sao lại không phải.

Chỉ là ám vệ còn tốt chút, là vì giữ gìn hoàng quyền mà sinh, nhưng mà mật thám, lại là vật hi sinh chân chính của hoàng quyền.

Nhưng đây là con đường họ chọn, người tuy là vật hi sinh của hoàng quyền, nhưng cũng giết hại vô số sinh linh dân chúng, người đáng thương, vậy dân chúng vô tội càng thêm đáng thương.

Hành vi của người, luôn phải trả cái giá đắt. Nếu giết hại họ, liền nên chuộc tội cho họ.

Mặc Dạ tuy đáng thương Lâm Tiêu, nhưng cũng không đồng tình cho ông ta, nhân quả báo ứng, kết cục ông ta như thế, chỉ là mấy năm nay tích lũy dẫn đến thôi, cũng không thể tất cả đều trách lên người Vũ Văn Thiên Thành kia.

Kết quả là, vẫn là Lâm Tiêu tự mình có ác ý trong lòng, đề cao kết cục hiện giờ.

Lý Hạo Sâm lại không nghe Lâm Tiêu hối hận một trận, hắn cầm giấy bút, “Mấy năm nay mấy mật thám kia đều bị đưa đi nơi nào? Viết ra hết đi.”

Lâm Tiêu giờ lại không còn lòng phản kháng, ông ta ngay cả câu phản bác cũng không nói, chỉ ngẩng đầu nhìn Lý Hạo Sâm một cái, liền nhận giấy, cúi đầu viết.

Ước chừng viết khoảng một khắc, Lâm Tiêu mới ngẩng đầu, buông bút lông xuống.

Nhan Tứ đem danh sách nét mực còn chưa khô hai tay trình lên cho Lý Hạo Sâm, Lý Hạo Sâm lúc này mới gọi binh lính, áp tải Lâm Tiêu lên xe chở tù lần nữa.

Sau khi Lâm Tiêu đi, Lý Hạo Sâm mới quay đầu hỏi Nhan Tứ, “Ta mấy năm nay ở Bắc quan đánh trận, Vũ Văn Thiên Thành này có sự tích gì?”

Nhan Tứ tự hỏi một lát, trả lời, “Vũ Văn Thiên Thành được xưng là thần đồng Nguyệt quốc, một tuổi có thể cầm bút, ba tuổi có thể làm thơ, tức trí đa mưu, được Nguyệt quốc quân cực kỳ yêu thích. Bề ngoài thường là bộ dáng tao nhã, người xưng là “Nhã hoàng tử” “

“Nhân sĩ Kinh thành thường đặt ngài cùng hắn lại với nhau, nói Diệu quốc có thái tử sát thân, Nguyệt quốc có hoàng tử nhã hiền.”

“Chỉ là vị hoàng tử thông minh này, hai năm trước bị Phí đại tướng quân bắt giữ, dùng để trao đổi nhị hoàng tử về.”

Nhan Tứ dừng một chút, hồi lâu, mới mở miệng, “Xin thứ cho thuộc hạ nói lỡ, ta ngày đó còn không cảm thấy có gì kỳ quái. Nhưng hôm nay nghe Lâm Tiêu, vì thần đột nhiên thấy trong đó thật nhiều kỳ quái.”
Đăng bởi: admin

41. Chương 41

47: Hồi ức Thái Khang

Đêm đó Nhan Tứ cùng Lý Hạo Sâm bí mật trò chuyện hồi lâu, hai người mới tự trở về chỗ nghỉ ngơi.

Đội ngũ đi gấp ngày đêm, bốn ngày sau an toàn đến kinh đô, gặp mặt Thánh Thượng.

Do bắt được mật thám Nguyệt quốc tiềm tàng nhiều năm, Thái Khang đề long nhan mừng rỡ, trong lúc toàn bộ lâm triều, một khắc khi thái tử Lý Hạo Sâm vào triều liền bắt đầu khen ngợi, cứ khen ngợi đến khi hạ triều mới ngừng còn không bỏ qua.

Thái tử giờ đây trở về, đang muốn chuẩn bị cho việc làm lễ với các quốc gia chư hầu, hơn nữa vụ án quan trọng mật thám Nguyệt quốc ở Dương Châu hẳn cũng thăm vãn được khoảng bảy tám phần, Thái Khang đề liền giao việc này cho Hình bộ cùng Công Tôn Ngự hợp tác.

Về phần kết cục của Lâm Tiêu Dương Châu Tri Phủ trước kia, ông ta mai phục Dương Châu nhiều năm, không chỉ đánh cắp phần lớn cơ mật của Đại Diệu quốc, còn tự nâng giá muối nhiễu loạn quốc thị, lấy quyền mưu tư thu nhận hối lộ, đả thương mạng người vô số, càng thậm chí muốn lợi dụng ngựa gầy Dương Châu để tai họa triều dã.

Tội danh nào lấy ra đều là tội lớn mất đầu, tội càng thêm tội, Thái Khang đề tại triều liền phán ông ta sao trăm (tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội) cả nhà, nửa tháng sau chém đầu ở cổng thành. Mà Lâm Tiêu tội ác ngập trời, bị xử phạt lấy năm ngựa xé xác, sau khi phân thây thì mang thi thể ông ta đi Tây Quan vất ngang trên cửa thành ở thành Tây cách Nguyệt quốc gần nhất để cảnh báo.

Về phần Cung thân vương phi, Thái Khang đề ngại với mặt mũi hoàng thất, cũng không ở trên triều nói tới tư mật bên trong. Nhưng ông đã lên truyền cho Cung thân vương thánh chỉ mật sát (bí mật giết chết), cũng kèm theo mật hàm, trong mật hàm đã giải thích chi tiết thân phận trước kia của Cung thân vương phi.

Việc này xử trí nhanh chóng, làm các triều thần không khỏi lú lờ lấy làm lạ.

Theo lý thuyết vụ án càng lớn, thì càng phải cẩn thận, cẩn thận thăm tra xử lý, quá trình xử án liền kéo càng dài.

Nhưng thái tử điện hạ xử trí vụ án này, lúc trước chỉ dùng thời gian nửa tháng, mà Thái Khang đề còn hạ chỉ nửa tháng sau liền chém đầu đám người đó trước công chúng.

Việc này đầu tiên hiển nhiên có thể thấy được Thái Khang đề tín nhiệm thái tử điện hạ, thứ hai liền là Thái Khang đề quả nhiên bị Nguyệt quốc làm cho tức giận, tính giết gà dọa khỉ.

Hai mươi ngày sau các nước chư hầu tới chơi, năm ngày trước khi chư quốc đến triều lại phải đại khai sát giới ở cổng thành, Thái Khang đề làm như thế cũng có tâm tư cảnh cáo các nước chư hầu.

Trải qua chuyện này, Thái Khang đề càng vừa lòng thưởng thức thái tử điện hạ.

Địa vị thái tử của thái tử điện hạ lại lần nữa được củng cố, bây giờ trong triều đình tạm thời không ai dám nói chuyện buộc tội.

Lần này lâm triều qua đúng hai tiếng mới coi như chấm dứt, Phí Viễn Chinh sắc mặt không tốt, lâm triều một chút, liền mang theo vây cánh vội vàng rời đi.

Đám người Hứa Từ hành lễ tạm biệt thái tử điện hạ, cũng lần lượt tự đi về nhà mình. Thái tử tuy luyện tiếc Hứa Từ rời khỏi cạnh mình, nhưng còn có chuyện quan trọng phải thương nghị với phụ hoàng, chỉ phải để Hứa Từ rời đi.

Hiểu con chỉ bằng cha, Thái Khang đề sớm đã nhìn ra Lý Hạo Sâm có chuyện muốn nói, cũng không đợi Lý Hạo Sâm xin chỉ thị, liền gọi Lý Hạo Sâm đến bên cạnh, “Hoàng nhi, đã lâu không gặp, cùng trầm dùng bữa sáng trước, chuyện thiên đại đợi lát bàn lại.”

Lý Hạo Sâm đang có ý này, tự nhiên vui vẻ đáp ứng, tức thì đứng cạnh Thái Khang đề tùy tính mà đi.

Thái Khang để ghé mắt đánh giá Lý Hạo Sâm, trong lòng trăm chuyện ngàn hồi, thổn thức không dứt.

Hài tử này là món quà tốt nhất mà Thánh Đức hoàng hậu của ông lưu lại cho ông, ông cùng Thánh Đức cũng không phải được phụ hoàng chỉ hôn, mà là mình nắm đó khi còn là hoàng tử cầu tiên hoàng ban tặng.

Năm đó Thánh Đức ngoài đầu nhìn lại cười, ông từ nay về sau liền đâm sâu gốc tình, rốt cuộc không thể thả nàng.

Thánh Đức từ sau khi sinh Sâm nhi thì thân thể càng không tốt, thường xuyên nôn ra máu hôn mê, triều miên giường bệnh đã là chuyện thường.

Thái Khang để tìm thiên hạ kỳ được khắp nơi, tìm danh y thế gian khắp nơi, nhưng đều bất lực, ông quý là đường đường Thiên Tử của một quốc gia, lại ngay cả sinh mệnh của người mình âu yếm cũng không thể cứu vớt.

Năm Sâm nhi tám tuổi, Thánh Đức rốt cuộc không thể chống đỡ, cuối cùng cũng nhắm mắt bỏ rơi ông một mình cười hạc về Tây.

Ông vốn muốn đưa Sâm nhi cho Thần phi tính tình ôn hòa nuôi dưỡng, nhưng Sâm nhi xưa nay bình tĩnh im lặng sau khi biết được việc này lại suốt đêm đến tẩm cung của ông, khẩn cầu đừng đưa nó cho bất kì ai nuôi dưỡng.

Sâm nhi còn tuổi nhỏ, lời thốt ra vậy mà đều là hiện thực lãnh khốc.

Bây giờ mười mấy năm qua, ông vẫn nhớ rõ Sâm nhi năm đó vẻ mặt nghiêm túc nói: “Phụ hoàng, ta trưởng thành trong gian khổ khó khăn, cũng không muốn trở thành quân cờ tranh quyền đoạt thế của kẻ khác.”

Thái Khang để thu hồi suy nghĩ, liếc nhìn thanh niên cao ngất anh tuấn im lặng đi bên cạnh.

Mười mấy năm qua, hài tử quật cường năm đó bây giờ đã khởi động một mảnh thiên địa, khí thế toàn vẹn sẵn có rốt cuộc cũng không ai khinh thường.

Năm đó lời của Sâm nhi vừa ra, ông liền biến mất tâm tư giao Sâm nhi cho người khác nuôi dưỡng, chỉ phải giao nó cho bà vú quan tâm chăm sóc.

Lúc đó phương Nam lũ lớn, triều đình rung chuyển bất an, Thánh Đức vừa mới chết, ông cũng không thể không lại lần nữa ở trước triều đường ứng phó mấy ngôn thần xương cánh tay kia, cũng không rảnh bận tâm Sâm nhi.

Chờ ông lại lần nữa đem lực chú ý đặt trên người Sâm nhi, còn là vì hai tháng sau Thần phi lên án.

Ngày đó Thần phi quỳ ngoài tẩm cung của ông, khóc suốt một đêm, ông thật phiền không chịu nổi, gọi nàng tiến vào.

Thần phi vừa thấy ông liền nhào xuống dưới đất nghẹn ngào khóc lóc không ngừng, ông quan tâm chuyện lũ lụt phương Nam, nhưng vẫn kiên nhẫn nghe, nghe một hồi mới hiểu rõ, thì ra Thần phi là đến thay cung nữ bên cạnh mình biểu đạt bất bình, đại cung nữ bên người nàng thể nhưng bị Sâm nhi dùng roi đang sống quất chết.

Theo lời Thần phi, nàng thấy Sâm nhi mất đi mẫu thân rất là đau lòng. Liền đem hoa quế cao mình làm bảo đại cung nữ bên người đưa qua cho Sâm nhi.

Nhưng đại cung nữ này vừa đưa hoa quế cao qua, Sâm nhi không nói hai lời, liền dùng roi sắt đang sống quất chết đại cung nữ kia.

Thần phi lê hoa đái vũ nhìn ông, luôn mồm chỉ trích thái tử tâm tính đại biến, thường lấy trách phạt nô tài làm vui, nàng chỉ là bảo cung nữ bên người vì thái tử đưa đĩa hoa quế cao qua, liền gặp đòn hiểm đến chết.

Thái Khang để trước mặt Thần phi không nói gì thêm, khuyên nàng trở về, sau chuyện lại mệnh ám vệ trộm điều tra việc này. Sâm nhi được ông cùng Thánh Đức một tay nuôi lớn, tính tình tuy lạnh nhưng cũng không phải loại người phai mờ tâm tính.

Ông tuyệt đối không tin Sâm nhi sẽ vô duyên vô cớ đánh chết cung nữ kia. Việc này không tra không biết, vừa tra ra ông chỉ cảm thấy cả người lửa giận quần thân.

Thì ra mấy nô tài đó thấy mình mấy ngày chưa từng vấn an triệu kiến thái tử, lại chưa một lần tìm phi tử dưỡng dục thái tử, liền cho rằng Sâm nhi thất sủng. Người hậu cung xưa nay đạp thấp nâng cao, ông trước kia tuy biết nhưng cũng mở một con mắt nhắm một con mắt.

Ông ở triều đường bận rộn, lại không biết mấy nô tài đạp thấp nâng cao kia thế nhưng chướng mắt Sâm nhi, trong tối ngoài sáng dưới chủ nhân biệt cung bày mưu đặt kế xa lánh làm khó dễ nó.

Về phần Thần phi lần này, đó cũng là cung nữ kia xứng đáng.

Sâm nhi quý là thái tử một quốc gia, cung nữ này cư nhiên ăn vụng hoa quế cao một nửa mới đưa qua cho Sâm nhi, càng đáng giận là, nàng thấy Sâm nhi tuổi nhỏ, thế nhưng mắt không tôn ti, ở trước mặt nó liền khẩu xuất cuồng ngôn.

Lý Hạo Sâm vì lập uy, nhất thời một roi một roi quật cung nữ này, cho đến khi quất chết mới thôi.

Cũng chính vì do Lý Hạo Sâm không ngừng lập uy, người hậu cung cũng không dám coi thường nó nữa.

Ông xưa nay cho rằng Thần phi ôn hòa thiện lương, qua lần đó mới biết Thần phi tâm cơ khó lường. Nếu không phải Thần phi âm thầm ngầm đồng ý thậm chí là ám chỉ cho mấy nô tài này có thể tùy ý vũ nhục thái tử, cung nữ này sao lại dám ăn vụng ngự thực của thái tử, thậm chí miệng không chọn lời!

Thánh Đức hàng năm triều miên giường bệnh, ông liền đưa Phượng Ấn của hậu cung cho Thần phi. Trong hậu cung, có thể nói trừ Thánh Đức, Thần phi chính là người đứng đầu hậu cung.

Thần phi mấy năm nay ở hậu cung một nhà độc đại, vui mừng tự đắc cho tới bây giờ vô pháp vô biên, đã không còn biết thân phận cùng lập trường của mình.

Thái Khang để hai mắt rùng mình, liền có quyết đoán.

Không qua bao lâu, ông triệu tập tam phi Thần phi, Hoa phi, Lệ phi cùng các phi tử lại. Nói ra nguyên nhân kết quả việc đại cung nữ của Thần phi không phân tôn ti, ức hiếp chủ tử, lại chỉ ra Thần phi không biết quản lý, ngay cả cung nữ bên người mình cũng quản lý không nghiêm thì sao có thể quản lý toàn bộ hậu cung.

Coi đây là nguyên do, đoạt Phượng Ấn của Thần phi. Đưa Phượng Ấn cho hai người Lệ phi cùng Hoa phi cùng nhau chấp chưởng, hai người này xưa nay không hợp, như thế vừa có thể kiềm chế nhau, hậu cung cũng có mấy phần trong sáng.

Ông lấy Phượng Ấn của Thần phi, lại biếm nàng từ phi thành tần. Từ nay về sau cũng không còn lâm hạnh nàng, từ đó Thần phi chưa gượng dậy nổi, lại không còn phong cảnh ngày đó.

Từ chuyện này, Thái Khang để mới giật mình cảm thấy mình không nên chỉ quan tâm triều đình, mà xem nhẹ trật tự của hậu cung.

Chính như Thánh Nhân tiền triều có nói, nhà không quét được thì sao quét thiên hạ, ông nếu không sửa trị tốt hậu cung, thì sao có thể ở trên triều lập uy, chấn nhiếp quần thần.

Như thế, ông mới xuống tay với Thần phi để giết gà dọa khỉ, lấy điều này nhắc nhở toàn bộ hậu cung. Ông tuy ôn hòa, nhưng cũng không nhân từ.

Tất cả của nữ tử hậu cung đều từ ông giao cho, sủng ái từ ông, thất sủng cũng từ ông, trải qua chuyện này hậu cung trong một đoạn thời gian rất dài ít nhất ở mặt ngoài cũng là một mảnh yên tĩnh.

Bởi vì chuyện này ông đối với Sâm nhi cũng hơn phần áy náy, cũng vì phần áy náy này, rất nhiều chuyện Thái Khang để liền cho Lý Hạo Sâm tự chủ trương.

Năm đó thư đồng của Sâm nhi là ấu tử của Trần Nam vương, đột bị bệnh đậu mùa cáo bệnh về nhà. Ông liền tính cho đích tử của Hoa Bắc quận vương đến làm thư đồng của Sâm nhi, nhưng Sâm nhi tự có suy nghĩ, cố tình không chịu, nhất định muốn tự mình chọn một thư đồng.

Ông cũng chỉ có thể để Sâm nhi tự chủ trương, triệu tập đích tử của triều thần ngoài Tứ phẩm vào cung cho Sâm nhi chọn lựa. Nhưng nhiều anh tài như vậy ở đẳng kia không chọn, cố tình chọn một đệ tử có tiếng ngang ngược ở toàn bộ Kinh thành.

Hệ thống ám vệ của ông khổng lồ, đều bị ông xếp vào trong nhà các đại thần giám thị nhất cử nhất động của đại thần. Thái Khang để ngoài miệng không nói, nhưng đối với tình huống xác thực ở trong nhà đại thần cũng có mấy phần lý giải.

Mà lần này vì chọn thư đồng cho Sâm nhi, không thể khinh thường. Ông sớm đã mò rõ phẩm hạnh của con trai của quan viên ngoài Tứ phẩm.

Thấy Sâm nhi chọn Hứa Tử Thanh, ông rất không muốn, vì thế ông thậm chí sửa lại tên cho Hứa Tử Thanh, ban một chữ “Từ”, vì để ám chỉ Lễ bộ Thị Lang nhanh chóng mang theo nhi tử ngang ngược này của ông ta sớm cáo từ rút đi.

Nhưng Sâm nhi tứ lạng bạt thiên cân, lấy một câu “Từ, lưỡi chi vất vả. Phụ hoàng đây là muốn hài tử này độc xúc nhi thần học tập nhiều nhiều a.” rồi cho qua.

Bây giờ mười năm qua, Hứa Từ dĩ nhiên đã trưởng thành đến tình cảnh như thế, thật sự làm ông nhìn với cặp mắt khác xưa.

Thái Khang để lại lần nữa từ trong suy nghĩ thoát ra, trong mắt chứa đầy tán thưởng nhìn về phía Lý Hạo Sâm. Sâm nhi ánh mắt độc đáo, quả nhiên là nhặt được bảo vật.

Hai người đi một chút lại dừng, vào trong Thiên Điện ở Ngự Thư phòng để dùng bữa sáng.

Lý Hạo Sâm ăn một miếng nếp hoa quế quả phỉ, nhắm nuốt hai miếng mới hơi hơi sừng sốt, tiếp đó lại ăn một miếng.

Thái Khang để thấy dị trạng của Lý Hạo Sâm, nhẹ nhàng cười, “Cảm thấy hương vị vô cùng quen thuộc sao?”

Lý Hạo Sâm nuốt xuống nếp hoa quế quả phỉ, dùng khăn lau khóe miệng, mới trả lời, “Phụ hoàng, hương vị này sao lại tương tự với nếp hoa quế quả phỉ mà mẫu hậu làm như thế?”

Thái Khang để gật gật đầu, ý cười trong mắt càng nặng, “Người vừa đi Dương Châu không bao lâu, một lão thái giám ở Ngự Thiện phòng đột nhiên làm ra bữa sáng này, trăm cũng rất là kinh hi.” Đăng bởi: admin

42. Chương 42

48: Kết cục của Hứa phủ

Vầy lui cung nữ chia thức ăn bên người, Thái Khang để tự mình cầm thìa thỉnh múc một miếng nếp hoa quế quả phỉ ngậm ở trong miệng, tỉ mỉ thưởng thức một phen, trên mặt lộ ra vẻ mặt hồi ức lưu luyến, “Hương vị giống như đúc mẫu hậu con làm năm đó.”

Lý Hạo Sâm nghe lời Thái Khang để, không lý do căng thẳng trong lòng, thử hỏi: “Vậy phụ hoàng phải hảo hảo ban thưởng cho thái giám này mới phải.”

Thái Khang để cười khẽ gật đầu, “Đã sớm thưởng, sao lại không thưởng. Ta biết ý của người, lão thái giám kia ở trong cung làm người hầu ba mươi mấy năm, thân phận trong sạch.” Trong cung hiểm ác, ông sau khi nếm được nếp hoa quế quả phỉ này thì trước tiên liền phái ám vệ trộm tra xét chi tiết của lão thái giám này.

Lý Hạo Sâm thấy Thái Khang để trong lòng hiểu rõ, cũng không lo lắng nữa. Có một số việc không thể dùng bồ câu đưa tin để giải nghĩa từng cái, lúc dùng bữa kiêng kỵ chính trị, hai người qua loa dùng bữa sáng, rửa tay súc miệng một phen, Lý Hạo Sâm lúc này mới từ trong lòng lấy ra tờ giấy tràn ngập chỉ chút tên.

“Phụ hoàng, gây chuyện quá nhiều. Ta ở trước mặt triều thần không tiện nói, đây đều là tên của mấy mật thám mà Lâm Tiêu mấy năm nay đem mật thám giả trang thành ngựa gầy Dương Châu đưa đi nhà quan lại.”

Thái Khang để nhận trang giấy, mày nhăn chặt.

“Mật thám Nguyệt quốc cứ như con đĩa cảm rỗ Đại Diệu quốc ta sâu như thế, ” Thái Khang để nhìn danh sách một lần, trong lòng sợ hãi một trận, nếu ông lần này không phái Sâm nhi đi, chuyện này còn không biết sẽ bị che dấu bao lâu.

“Lần này nhờ có thái tử, nếu không phải người, trẫm còn không biết Nguyệt quốc bụng dạ khó lường đến tình cảnh mất trí như thế.” Thái Khang để lại đảo qua danh sách một chút, trong danh sách này, quan văn vô quan chiếm một nửa, trong lục bộ cũng có một thám rớt vào trong đó.

Trần Thái Khang để chảy ra một tia mồ hôi lạnh, “Nguyệt quốc khinh người quá đáng!”

Lý Hạo Sâm thấy thế khuyên giải an ủi: “Phụ hoàng không cần quá lo lắng, mấy mật thám đó phần lớn là nô lệ không có chút thân phận địa vị, chỉ là mấy tiên tử Mẫu Đơn có chút khó giải quyết, mấy cái tên khác cũng không đánh cắp bao nhiêu cơ mật của Diệu quốc.”

“Còn nữa, bây giờ trong triều đình Phỉ thị độc đại, phụ hoàng có thể nhân cơ hội này chèn ép một hai.”

“Trẫm cũng đang có ý này.” Thái Khang để gật gật đầu, chỉ chỉ mấy vây cánh Phỉ thị kia, “Chuyện này liên giao cho Công Tôn Ngự làm.”

“Sâm nhi, còn hai mươi ngày nữa liền là ngày nước chư hầu đến kinh triều bái. Trẫm biết, công chúa Tuyết quốc, công chúa Già Lâu quốc, công chúa đại Phượng quốc bảy tám người lần lượt đến kinh, dù không có công chúa cũng mang theo quận chúa đến. Sâm nhi thanh danh bên ngoài của người, mục đích mà công chúa các nàng đến kinh tất nhiên là không cần nói cũng biết. Người xưa nay có chủ kiến, trẫm cũng không tự chủ trương nhiều, nhưng người lập tức liền hai mươi tuổi.”

“Lúc trẫm hai mươi tuổi, cũng đã bắt đầu làm cha. Người giờ hai mươi tuổi, ngay cả cơ thiếp hầu hạ bên người cũng không có.”

Đôi mắt Thái Khang để lóe ra ánh sáng sáng lạn, “Nếu công chúa mấy nước đó thực sự tốt, cưới cũng không sao.”

Lý Hạo Sâm vỗ trán, biểu tình dở khóc dở cười, “Phụ hoàng, ta mười bốn tuổi đi Bắc quan tham quân, bây giờ vừa về liền đi Giang Nam đạo đông tuần, nào có thời gian tìm cơ thiếp gì chứ.”

Thái Khang để gật đầu, hai tay chà xát, “Trẫm biết người không rãnh thông hiểu tình yêu, mới vội vã tìm mấy người hợp tâm ý cho người.”

Thái tử điện hạ tâm tư kín đáo, lập tức liền bắt được lỗ hổng trong lời nói của Thái Khang đế: “Vội vã tìm cho ta?” Hắn nhướn lông mày, có chút bất đắc dĩ nói: “Phụ hoàng, công chúa này đều là người triệu đến?”

Thái Khang đế nhất thời nghẹn lời, ông có từng tự ám chỉ trong chiếu thư cho các nước chư hầu là đưa nữ quyền vừa độ tuổi đến.

“Phụ hoàng, về sau việc này đừng làm nữa. Nhi thần hâm mộ tình cảm hòa hợp như nước của phụ hoàng cùng mẫu hậu, sẽ không tùy tiện tìm nữ tử, dù là cơ thiếp cũng không được, dù là nữ tử này xinh đẹp tuyệt luân, thiên hạ vô song cũng không được.” Lý Hạo Sâm miệng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, trong lòng lại nghĩ chẳng có nữ nhân nào có thể khả ái xinh đẹp bằng Tiểu Từ nhà mình.

Trong lòng hắn Tiểu Từ đã là thiên hạ vô song độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế.

Thái tử điện hạ thật là tâm cơ thâm trầm, nội tâm âm u muốn chết, ở mặt ngoài cứ bưng bộ đáng hắn nghĩa chính ngôn từ luôn vì thiên hạ.

Thái Khang đế bị thái tử điện hạ phản bác đến không lời nào để nói, cuối cùng chỉ phải thở dài một tiếng, vẫy hắn ra ngoài.

Thái Khang đế giao danh sách cho Công Tôn Ngự, không qua bao lâu Công Tôn Ngự liền đem mấy vây cánh phá lệ xúc động của Phỉ thị nhổ tận gốc, siêu gia. Bởi vì có hiểm nghị thông đồng với địch phản quốc, Phỉ Viễn Chính không có lập trường bảo vệ họ, chỉ có thể trở mặt thuận theo động tác của Thái Khang đế cùng Công Tôn Ngự.

Bởi vì chuyện này, vây cánh Phỉ Viễn Chính bị chém một phần ba, uy nghiêm triều đình không lớn bằng trước.

Phỉ Viễn Chính chỉ có thể cắn răng bạc, nuốt máu vào bụng, ngoài miệng còn phải cung kính tán dương Thái Khang đế nghiêm minh.

Nửa tháng sau, hai trăm tám mươi bảy người Lâm thị toàn bộ bị áp ở ngoài cổng thành, chém đầu thị chúng. Lần này thời gian xử phạt tốn bốn canh giờ, sau khi chờ mấy người đó đều bị xử quyết, trên hình đài đã là máu chảy thành sông, mảng lớn mảng lớn máu cuộn cuộn chảy về phía đám người.

Lâm thị thê tử hiện giờ của Hứa Trường Tông trốn trong đám người, trong lòng sợ hãi một trận. Tuy nói là sao trăm cả nhà, nhưng ả nghe nói nữ nhi sau khi gả ra khỏi Lâm phủ cũng đều gặp độc thủ (ám sát), không một ai sống.

Theo lời Hứa Trường Tông, thủ pháp này hẳn là ám vệ của Thái Khang để gây nên, Lâm thị tim đập thành thịch, ả như thế nào cũng không nghĩ tới, phụ thân ả dĩ nhiên là mật thám Nguyệt quốc, mà trong cơ thể ả còn giữ một nửa máu Nguyệt quốc!

Nếu không phải ngày đó tình đầu ý hợp, ám độ trần thương với Hứa Trường Tông, ả nghĩa vô phần cố sinh ra Tử Nhai. Bị chính thê Lâm gia trục xuất khỏi Lâm phủ, vài chục năm thấy ả không có lui tới với Lâm phủ, chỉ sợ trong mấy nữ tử bị ám sát liền có mình!

Ả từng nghĩ kiếp nạn của mình là Hứa Trường Tông, lúc này thế nhưng thành Thiên Thần cứu mạng ả.

Thế sự thật vô thường, Lâm thị ẩn trong đám người, nhìn cả đám sắc mặt quen thuộc, khi nhục qua ả, cười nhạo qua ả, ngược đãi qua ả, đánh chửi qua ả hai mươi mấy năm trước, tất cả từng người từng người đều bị chém đầu.

Lâm thị cười ha ha trong lòng, báo ứng, đây đúng là báo ứng!

Trở lại Hứa phủ, Hứa Trường Tông còn ở Lễ bộ chưa về.

Lâm thị tâm sự tăng tăng, một là chuyện đại cừu năm đó được báo thống khoái trong lòng. Hai là cảm kích ông trời thương xót, để ả ngày đó gặp được Hứa Trường Tông phong thần tuần tú, do đó không chỉ thoát đi biển khổ, còn thậm chí miễn đi tử vong.

Ả lòng mang cảm kích, thấy sắc trời đã gần đến hoàng hôn, liền tự mình xuống bếp vì Hứa Trường Tông làm vài món sở trường.

Khi sắc trời tối hết, Hứa Trường Tông mới cùng Hứa Tử Nhai kéo thân hình mệt mỏi trở về nhà.

Từ sau ngày Lâm phủ Dương Châu bị tra ra là mật thám Nguyệt quốc, hai người họ ở trong triều cũng không dễ chịu. Không phải vì bọn họ ở trong triều có sai phạm, mà là vì phụ nhân ông ta là người trong Lâm phủ.

Lâm thị sớm bị Lâm phủ trục xuất khỏi gia môn nhiều năm, việc này cũng là gièm pha, ông cùng Lâm thị chưa bao giờ nói nhiều với bên ngoài. Cũng không biết sao, triều đình thậm chí toàn bộ Kinh thành cơ hồ mỗi người đều biết Lâm thị là thứ nữ bị Lâm Tiêu trục xuất khỏi gia môn.

Mà nguyên nhân Lâm thị bị trục xuất khỏi gia môn bọn họ vậy mà cũng đều biết rõ ràng thấu đáo.

Năm đó ông ta trên đường Dương Châu cùng Lâm thị tăng tị với nhau, làm Lâm thị chưa kết hôn sinh con bị Lâm phủ trục xuất khỏi gia môn. Mà chuyện ông ta sau khi Lâm thị sinh con cho ông ta nhưng vẫn thành thân với Vương thị lại bị người truyền ra ồn ào huyền ảo.

Tất cả mọi người nói Hứa Trường Tông ông là Trần Thế Mỹ mỗi người phỉ nhổ, nhưng Lâm thị cũng không phải là Tần Hương Liên đáng thương gì cả.

Đơn giản là Lâm thị hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, mang theo hài tử liền vào ở nhà Vương thị, cuối cùng tuy là Vương thị hưu phụ, nhưng rốt cuộc cũng vì Lâm thị chèn ép Vương thị, làm cho Vương thị chó cùng rứt giậu.

Trên đường về nhà vừa nãy, ông cùng Tử Nhai ngồi trong xe ngựa chật hẹp, bên tai là tiếng chửi rủa ngoài cửa sổ nói liên không dứt.

“Người biết không, ngồi trên xe ngựa kia chính là đương kim Trần Thế Mỹ. Ông ta năm đó tăng tị với thứ nữ của mật thám Nguyệt quốc, ham muốn vui thích xong liền vào kinh đi thi. Nhưng ông ta sau khi thi được Trạng Nguyên cư nhiên không trở về tìm thứ nữ tự định chung thân kia, mà là cầu dẫn thiên kim của Vương viên ngoại thành thân với ông ta.”

“Ta cũng nghe nói, nhưng Lâm thị này cũng không phải đèn càn dầu gì. Vương thị bị giấu diếm thành thân với ông ta, tình nhân Lâm thị của ông ta lại mang theo hài tử lớn ba tuổi tìm tới cửa vào ở, hài tử kia chính là tân khoa Bảng Nhân năm nay —— Hứa Tử Nhai.”

“Lâm thị này rất có thủ đoạn, sợ là dòng máu Nguyệt quốc gian tà trong khung quấy phá. Ắ không qua bao lâu liền làm cho Vương thị thất sủng, năm năm trước còn làm cho Vương thị hưu phu để trút cảm phần, mà Lâm thị kia cũng thành thê tử danh chính ngôn thuận của Hứa Trường Tông.”

“Ai, thật là đáng thương cho Vương thị cùng đứa con mới gần mười tuổi của nàng năm đó. Khó trách Hứa Từ mấy năm đó ngang ngược bá đạo, đều là vì Hứa Trường Tông cùng Lâm thị chen ép mới làm cho một hài tử choai choai dùng loại phương thức này để phản kháng. Nếu không người xem, người thì vẫn là Hứa Từ, nhưng từ khi vào nhà Tống Thái công, liền phảng phất thay đổi thành người khác, ôn hòa khiêm tốn, có thể thấy cũng không phải là Hứa Từ ngang ngược, mà là Hứa Trường Tông làm phụ thân bất công quá nặng, chuyên khi dễ Vương thị cùng con nhỏ của nàng.”

“Lâm thị này cùng Hứa Trường Tông thật là vương bát nhìn đậu xanh nhìn hợp mắt, một đôi gian phu *** phụ, làm bậy mệnh quan triều đình.”

Hứa Trường Tông cùng Lâm thị bây giờ đã thành con chuột chạy qua đường mùi hôi ngộp trời, mỗi người kêu đánh, mỗi người chán ghét. Hứa Trường Tông bởi vì là đảng Phí thị, mà nhiều ngày nay Thái Khang để đã nghiêm trị vây cánh trong Phí thị cùng người có liên lụy với Lâm phủ.

Ông ta tuy không có liên lụy gì với việc này, nhưng Lâm thị dù sao cũng là nữ nhi của Lâm Tiêu, nhiều vây cánh Phí thị đều bị tổn thất, đảng Phí thị hận quạ cùng nhà, phá lệ bài xích ông ta.

Mà càng chỉ trích ông ta không ngừng, bây giờ ông ta ở triều đường có thể nói là khó xử, cất bước khó khăn. (Editor: không hiểu sao cứ có mấy ô vuông này nữa =.=)

Hứa Tử Nhai cũng không tốt đến đâu, hấn ở Hàn Lâm viện vốn là tu toàn, giờ lại bị học sĩ Hàn Lâm viện đuổi đi cùng mấy hạ nhân đồng loạt phơi nắng hong khô sách.

Mà tất cả điều này Lâm thị đều không biết, ả đang ở trong nhà chuẩn bị món ngon, chỉ còn chờ phu quân cùng nhi tử trở về.

Tử Nhân gần đây cũng không biết ở trong phòng làm gì, thường thường cả ngày không thấy đi ra. Ắ giờ đã thành thói quen, không để ý tới nữa.

Đồ ăn của mấy thiếp thị khác đều có ma ma chuẩn bị, hiện tại Hứa gia suy bại, bọn họ không cần mỗi ngày ăn cơm chung với nhau, mấy người Dương thị mỗi lần đều bưng đồ ăn vào trong phòng ăn xong lại bưng về phòng bếp.

Bây giờ Lâm thị đang ở trong phòng ngồi chống đầu trông mong nhìn, chỉ mong phu quân nhi tử nhanh nhanh trở về.

Sắc trời tối đen, Hứa Trường Tông cùng Hứa Tử Nhai mới đầy mặt không vui nện bước trầm trọng vào cửa nhà.

Lâm thị thấy thế vội vàng nở nét mặt vui cười, ả giúp Hứa Trường Tông cởi quan phục liền cười nói: “Hôm nay ta trộm đi cửa thành nhìn chém đầu Lâm phủ, thật là hả lòng hả dạ. Bọn họ năm đó khi nhục ta như vậy, hôm nay có kết cục này, cũng là báo ứng!”

Hứa Trường Tông ngốc ngốc nhìn Lâm thị, phảng phất như chưa từng quen biết qua ả, thanh âm run lên: “Trong thân thể người lưu trữ cùng dòng máu của họ, thân nhân người bị giết, người lại không có chút thương tâm ngược lại là không khí trần đầy vui mừng?”

Lâm thị lúc này mới ý thức được mình nói có chút quá mức lạnh lùng, ả vội vàng làm sáng tỏ nói: “Ta cũng có chút bi ai, nhưng bọn họ dù sao cũng là tròng phạt đúng tội.”

Hứa Trường Tông thở dài một hơi, không để ý ả nữa.

Lâm thị thấy thế, lại muốn cởi quan bào cho Hứa Tử Nhai, nào biết tay vừa thò đến một nửa liền bị Hứa Tử Nhai một tay đánh rớt xuống đất, Hứa Tử Nhai vẻ mặt lạnh lùng yên tĩnh, “Mẫu thân, ta tự mình làm

là được.”

Liên tiếp bị phu quân cùng nhi tử lạnh nhạt, Lâm thị lòng không cam tâm, nhưng nhớ tới đồ ăn mình tận tâm khổ khổ làm, liền lại lần nữa miễn cưỡng cười vui, “Lão gia, Tử Nhai, ta làm đồ ăn cho các người bây giờ còn ấm đấy, mau thừa dịp còn nóng ăn đi.” Nói liền ôm cánh tay Hứa Trường Tông dẫn vào trong phòng khách.

Hứa Trường Tông bất động thanh sắc đẩy Lâm thị ra, tự mình yên lặng đi.

Ông bây giờ cực kỳ hối hận, nếu có thể quay lại, ông chỉ nguyện cả đời này cũng không muốn gặp gỡ Lâm thị này.

Con đường làm quan của ông vì Lâm thị mà đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, mà trên người Tử Nhai lưu trữ máu người Nguyệt quốc, đời này cũng đừng nghĩ đến có thành tựu trên con đường làm quan.

Một bên là Hứa Tử đưa con giỏi một đường hát vang chiến thắng trở về của Vương thị, một bên là Hứa Tử Nhai đưa con ngoan không có bất kỳ tiền đồ nào của mình.

Bên nào tốt bên nào kém, vừa nhìn liền hiểu ngay.

Nếu năm đó ông ta không nhất thời xúc động tăng tị với Lâm thị, ông ta liền có thể không dừng lại nhắm thẳng Kinh thành mà đi, thường ở trong nhà Vương viên ngoại, cùng Vương thị kết thành tình nghĩa vợ chồng nâng khay ngang mày, sinh ra một nhi tử nhu thuận thông minh như Hứa Tử.

Vương thị xưa nay dịu dàng thiện lương, mà Lâm thị có nhiều tâm cơ. Ông ta cũng có chút tâm cơ cùng thủ đoạn, cho nên ông càng thưởng thức cùng yêu thích Lâm thị có thủ đoạn hơn một ít, lại chướng mắt Vương thị không có năng lực gì.

Mà Lâm thị ông đủ loại yêu thích lúc trước, bây giờ lại máu lạnh đến tận đây, thân nhân của mình lần lượt bị chém đầu, ả không những không cảm thấy bị thương ngược lại là sung sướng khi người gặp họa. Lâm thị người này đến cùng là máu lạnh nhẫn tâm đến đâu mới có thể đến loại tình trạng này, Lâm thị trừng mắt tát báo, người ta hại ả một phần, ả liền muốn trả lại cho người ta mười phần.

Đột nhiên, Hứa Trường Tông dừng lại cước bộ, giống như dùng hết sức hỏi một câu, “Ta năm đó từng vứt bỏ người, làm cho người khóc lóc rất lâu, người lúc ấy có từng hy vọng ta không chết tử tế hay không?”

Lâm thị giật mình tại chỗ, ngây ra như phỗng. Nói thật, ả năm đó đích xác có qua loại suy nghĩ này, nhưng sau khi ả cùng Tử Nhai vào ở Hứa phủ, suy nghĩ này ả cũng không động qua. Nếu ông ta chết, những gì mình có được chẳng phải cũng tan thành mây khói?

Hứa Trường Tông thấy Lâm thị sững sốt, trong lòng đã biết. Ông ta chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, khủng bố kéo tới.

Giai nhân gần bó kề cận bên gối mình bên nhau vài chục năm, cứ nhiên từng hận không thể cho mình chết, Lâm thị quả nhiên là lòng dạ rắn rết.

Nếu là ngày thường Hứa Trường Tông sớm đã sốc đến la to, giận không thể át. Nhưng hôm nay Hứa Trường Tông sớm đã hao hết khí lực toàn thân, ngay cả sức để giận cũng không có. Lâm thị thấy Hứa Trường Tông không giận, lại lần nữa mỉm cười, “Lão gia, khi đó ta nhất thời tức giận, người không cần để ở trong lòng. Nhanh đi ăn cơm đi, ta có vì người mà làm sư tử đầu Dương Châu người thích ăn nhất.”

Sư tử đầu...Dương Châu.

Hứa Trường Tông hiện giờ kiêng kị nhất là hai chữ Dương Châu, Lâm thị cứ nhiên còn không thích hợp làm sư tử đầu Dương Châu gì đó!

Ông rốt cuộc không thể nhẫn nại, phút chốc phát ông tay áo, bỏ Lâm thị ra, “Ta không đói bụng, về thư phòng trước, các người ăn đi.”

Hứa Tử Nhai thấy phụ thân nhanh chóng rời đi, cũng muốn bỏ đi.

Lâm thị thấy thế đuổi theo vội vàng kéo Hứa Tử Nhai, trong thần sắc mang theo giận dữ, “Các người một người hai người làm sao thế, không phải vẫn tốt sao, đến cùng là tức giận cái gì?”

Hứa Tử Nhai hai mắt đỏ thẫm, trong đó có nước mắt cuồn cuộn, “Ta hai ngày nữa liền sẽ từ quan.”

Lâm thị kinh hãi, giữ chặt cánh tay Hứa Tử Nhai muốn rời đi, nôn nóng nói: “Từ quan? Người là tân khoa Bảng Nhân, tiền đồ vô lượng, vì sao phải từ quan? Người từ quan muốn đi đâu?”

Ả thật vất vả nâng đầu, Lâm phủ thương tổn ả đều đã chết, phu quân ả là tân khoa Trạng Nguyên năm đó, nhi tử ả là tân khoa Bảng Nhân bây giờ. Ả cả đời mệnh tốt, quả thực có thể nói là người thắng nhân sinh.

Thật vất vả đợi đến lúc nhi tử thành công, lập tức liền cưới quý nữ về nhà, trên con đường làm quan cao hơn một bậc, mà ả làm mẫu thân cũng huy hoàng vô hạn, Hứa Tử Nhai cư nhiên nói muốn từ quan?!

Nó chẳng lẽ điên rồi!

Hứa Tử Nhai cũng nhìn không được nữa, giận dữ hét: “Mẫu thân, cầu ngài yên tĩnh một chút được không? Bởi vì Lâm Tiêu có quan hệ huyết thống với ngài, mà giờ đây phụ thân cùng ta đều cất bước khó khăn trong triều đình, bị hai bên xa lánh.”

“Lâm phủ sao trăm cả nhà, bọn họ tuy đuổi người khỏi gia môn, nhưng dù sao cũng nuôi người mười mấy năm, bọn họ đều đã chết, người không có một chút thương cảm, nhưng cũng đừng biểu hiện sung sướng khi người gặp họa như thế. Người phải biết chúng ta tuy rằng ở mặt ngoài không bị liên lụy, kỳ thật sau lưng đã sớm bị người ta không ngừng chửi rủa.”

“Ta cùng với phụ thân bây giờ đã dơ bẩn không chịu nổi, bị người lên án. Phụ thân đã già rồi, đời này cứ như vậy chịu đựng qua đi. Nhưng ta còn trẻ, ta không thể cứ như vậy mà bị mài chết. Bây giờ hết đường làm quan, ta chỉ có thể xông ra thành quả ở thương giới.”

Hứa Tử Nhai nói xong liền xoay người rời đi, không nhìn Lâm thị nữa.

Lâm thị hai chân xụi lơ đổ trên mặt đất, nước mắt rơi như mưa. Ả vốn tưởng rằng khắp nơi trời quang mây tạnh, đây là tân sinh, tất cả vừa mới bắt đầu. Lại không biết thì ra đây là Địa Ngục, đây là bắt đầu ác mộng.

...

Cùng lúc đó, trong phủ Cung thân vương xa ở Hải Nam, Cung thân vương vừa lấy được mật hàm cùng mật chiếu mà Thái Khang đế truyền đến.

Trong mật hàm có nói chi tiết hành vi phạm tội của Lâm Tiêu, cùng Lâm Tiêu thú nhận thân phận của vương phi hấn.

Cung thân vương bụm mặt đau lòng không dứt, do vợ cả hấn bị bệnh chết sớm, hấn tuy nhiều năm qua đi lại trong ngõ liễu hành vi phóng đãng, nhưng chỉ là vì lấy bạo chế bạo, để giải nỗi khổ tương tư.

Cho đến khi gặp gỡ tiểu vương phi này của mình, hấn mới triệt để hưởng thụ được cảm giác thỏa lòng khi được sống lại.

Nhưng hấn vạn vạn không hề nghĩ đến, tiểu vương phi mà mình đủ loại yêu thương, tới gần mình thế nhưng chỉ là vì lợi dụng mình.

Cung thân vương bất động thanh sắc đặt mật hàm cùng mật chiếu ở trong lòng, cất bước đến phòng ngủ chính.

Trong phòng ngủ chính, Cung thân vương phi đang đỡ lão Nhị mới sinh không bao lâu đi vào giấc ngủ.

Có lẽ đã sớm dự liệu được kết cục của mình, Cung thân vương phi rõ ràng là nghe được Cung thân vương đến, nhưng cũng không nhìn hấn cái nào, chỉ là sau khi đỡ lão Nhị ngủ, lúc này mới giơ mắt nhìn Cung thân vương.

Lúc này trong mắt Cung thân vương phi không còn thần sắc hoạt bát mà Cung thân vương thường xuyên nhìn thấy vào ngày thường, trở thành vắng lặng như ao tù nước đọng. Đăng bởi: admin

43. Chương 43

49: Vương phi tự sát

Cung thân vương phi yên lặng dẫn Cung thân vương đến Thiên Điện, cũng không giống ngày xưa một mình hầu hạ hần.

Chỉ thấy Cung thân vương phi mặt không biểu tình một mình rót đầy ly trà, cười khổ nói: “Ta biết ngày này luôn phải đến, lại không nghĩ rằng sẽ đến nhanh như vậy.”

Cung thân vương phi giơ lên chén trà, nâng nâng với Cung thân vương, “Phinh Đình lấy trà thay rượu kính vương gia, một ly này tạ ơn tri ngộ của vương gia.”

Nàng đem nước trà một ngụm uống cạn, lại lần nữa đổ đầy, “Một ly này, cảm tạ ân độc sủng của vương gia.”

Uống xong lại rót đầy một ly, “Ly này là Phinh Đình mặt dày mày dạn cuối cùng khẩn cầu vương gia, chờ sau khi ta đi, xin hảo hảo đối xử tử tế với hài tử của chúng ta, chúng còn tuổi nhỏ, cái gì cũng không biết, bọn nhỏ là vô tội.”

Ba ly uống cạn, Cung thân vương phi buông xuống chén trà, dưới mí mắt đã biến ra màu xanh hôi bại.

Cung thân vương trong lòng đè nặng tâm sự, không phát hiện dị trạng của Cung thân vương phi, hần thấy bộ dáng Cung thân vương phi đứt khoát chịu chết, nhẩn nhủ hậu sự, trong lòng nhất thời không có lý do dâng lên một cổ tức giận, “Bổn vương đối đãi người không tệ, dù cho người lúc trước khi ở cùng bổn vương là vì khác mục đích, nhưng nhiều năm như vậy, dù là khối băng lạnh cũng nên bị ta phủ ấm, người vì sao lại cố chấp như thế, chẳng lẽ thật là nhẫn tâm lạnh lòng như vậy sao?”

“Vị chủ tử kia của người đến cùng nhận lời gì của người? Cho người ưu việt gì? Khiến người rời khỏi Nguyệt quốc mười năm trong lòng vẫn một mảnh trung thành, trung thành đến ngay cả thân tình cùng hài tử cũng không nhìn ở trong mắt.”

Cung thân vương phi nghe xong, trong mắt vốn hỗn loạn nhất thời lộ ra thống khổ, “Vương gia, ta thuở nhỏ không cha không mẹ, mới sinh ra cha mẹ liền bị binh lính Đại Diệu quốc các người giết chết.”

“Ta không bao lâu thì phải chịu ngược đãi, trước ba tuổi luôn trưởng thành trong ăn xin cùng khi nhục, là chủ nhân đưa ta từ trong địa ngục cứu ra, cho ta sinh mệnh lần thứ hai. Chủ nhân đối với ta giống như là cha mẹ tái tạo, ta không thể phản bội hần.”

“Ta cùng với Diệu quốc các người có cừu, mà chủ nhân lại có ân với ta. Ta cũng không phải người máu lạnh, vương gia đủ loại ân sủng với ta, Phinh Đình vô cùng cảm kích, nhưng Phinh Đình vẫn hận Đại Diệu quốc, hận Thái Khang đế.”

Nghe Cung thân vương phi nói, Cung thân vương xưa nay ôn hòa bộc phát lửa giận, trong lòng rất hận chủ tử nàng.

Hần hung hăng ném mật hàm đến trước người Cung thân vương phi, “Người hảo hảo xem xem, chủ tử của người đến cùng là cha mẹ tái tạo của người, hay là người dẫn người đi Địa Ngục.”

“Cho rằng người thân thể bi thảm, sau khi sinh ra cha mẹ đều chết là vì binh lính Đại Diệu quốc sao? Không phải, đó là hảo chủ tử của các người làm ra!”

“Người hảo hảo ngẫm lại, người tuổi nhỏ không có ký ức, làm sao mà biết được cha mẹ bị quân Diệu quốc giết chết? Chủ tử người lại cứu người ra như thế nào? Từ khi người sinh ra, người liền rơi vào trong âm mưu gian kế của chủ tử người!”

Cung thân vương phi run rẩy cầm lấy mật hàm, nhìn thấy nội dung bên trong thì đầu óc một mảnh mê muội, chữ viết rậm rạp chồng chất trên mật hàm, nàng từng chữ đều biết, lại không dám tin.

“Đây... Không có khả năng, đây sao có khả năng!” Cung thân vương phi kêu thảm một tiếng, hung hăng ném mật hàm qua một bên, “Không có khả năng, ta không tin!”

Trong mật hàm rành mạch ghi lại mật thám thân thể thể thâm không cha không mẹ bọn họ có được như thế nào.

Bí ẩn trong đó đều là Lâm Tiêu lộ ra, Lâm Tiêu là người thân thể thể thâm không cha không mẹ chân chính, lão chủ nhân của ông ta nuôi Lâm Tiêu ở bên người bảy tám năm, nuôi thành một con chó trung thành mới thả đi.

Con chó trung thành, một khi nhận đúng một chủ nhân, trọn đời sẽ không thay đổi.

Lâm Tiêu nói, lão chủ nhân của ông ta cũng không nghĩ tới ông ta sẽ trung thành tận tâm như thế. Sau này nghĩ nghĩ đến thân thể ông ta, lại thí nghiệm vài lần, liền tính ra một kết luận.

Hài tử thân thể càng thể thâm, tuổi càng nhỏ, một khi như Thiên Thần giải cứu bọn họ từ trong thống khổ, bọn họ liền biểu hiện càng trung thành hơn.

Nhưng hài tử thân thể bi thể thâm chân chính lại không có mấy ai thông minh, lão chủ nhân tìm hỏi lâu cũng chỉ tìm được mấy người có thể trọng dụng mà thôi.

Vũ Văn Thiên Thành thuở nhỏ đi theo bên người lão chủ nhân học tập, vốn là im lặng không lên tiếng, cho đến khi bảy tuổi thì vị hoàng tử bất động thanh sắc này thể nhưng làm ra một hành động kinh người.

Hắn gạt lão chủ nhân hạ lệnh thủ hạ giả trang thành binh lính Diệu quốc, giết hết tất cả cha mẹ mới sinh con chưa đầy sáu tháng ở thành biên giới Nguyệt quốc giáp với Diệu quốc.

Lại sai người giao mấy hài tử đó cho người bản tính tàn bạo, chờ khi chúng lớn đến ba tuổi, mình liền sắm vai thân phận chúa cứu thế cứu mấy hài tử đó ra.

Đương nhiên nếu mấy hài tử đó không đủ thông minh, vậy Vũ Văn Thiên Thành cũng sẽ không cứu, hắn chỉ cứu người hữu dụng với hắn.

Tam hoàng tử Nguyệt quốc Vũ Văn Thiên Thành bây giờ chỉ có hai mươi tám tuổi, năm đó gần bảy tuổi, liền có tâm tư âm độc như vậy. Lâm Tiêu lộ ra, năm đó sau khi lão chủ nhân biết được việc này thì giận dữ, nhưng Vũ Văn Thiên Thành thân phận tôn quý, chỉ có thể để hắn muốn làm gì thì làm.

Mà cha mẹ của trẻ con bị người giả trang thành binh lính Diệu quốc tàn sát, liền có cha mẹ của Phình Đình.

“Sao có khả năng, các người thật sự không lấy cái này để gạt ta sao?” Trong mắt Cung thân vương phi chứa đầy nước mắt, một đôi mắt đỏ rực, “Cho nên nhiều năm như vậy, ta luôn nhận giấc làm cha, vẽ đường cho hươu chạy?”

Cung thân vương phi vừa khóc vừa cười, thần sắc hoảng hốt, nàng tập tễnh đứng lên, lắc lắc lắc lắc đi hai bước mới đứng vững cơ thể, “Ta nhiều năm qua như vậy, đến cùng là sống vì cái gì?!”

Nàng đi đến trước cửa sổ hung hăng quỳ gối, “Ông trời, ông vì sao lại đối với ta như thế!”

Nàng sớm đã có trí nhớ, do nhớ rõ trước khi ba tuổi mình luôn là mình đầy thương tích, không có một ngày nào là vui vẻ, thường xuyên ăn không no bụng, thường xuyên bị người đánh tới mắng đi. Nhưng cho đến năm ba tuổi ấy, một thiếu niên bạch y như thần linh hàng lâm ở trước mặt nàng, thiếu niên bạch y giết chết hết nam nữ khi nhục nàng, ôn nhu ôm lấy mình đang sợ hãi co quắp ở trong góc.

Khi đó thanh âm hắn thanh thúy nhu lượng, rất êm tai, “Đừng sợ, sau này người đi cùng ta, ta sẽ không để người bị thương tổn.”

Từ sau đó nàng liền đi theo bên người chủ nhân, chủ nhân luôn luôn rất tốt với nàng, dốc lòng chăm sóc, chu đáo. Nàng tuy không biết thân phận của tiểu chủ nhân, nhưng nàng lúc ấy lại âm thầm thể, trong tương lai mình phải đem hết tất cả phụng hiến cho tiểu chủ nhân.

Như thế cho đến năm nàng mười tuổi, tiểu chủ nhân tiếp quản tất cả của lão chủ nhân, nàng mới biết thân phận của tiểu chủ nhân.

Hắn cư nhiên là tam hoàng tử Nguyệt quốc, tam hoàng tử được hoàng đế sủng ái —— Vũ Văn Thiên Thành!

Vũ Văn Thiên Thành vừa tiếp quản tổ chức này, liền triệu kiến rất nhiều tỷ muội các nàng, công bố quốc nạn ập đến, muốn đưa các nàng đi Diệu quốc, điều tra địch tình.

Tỷ muội các nàng đều là được Vũ Văn Thiên Thành cứu, mạng đều là hần cho, tự nhiên là trung thành tận tâm với hần. Chủ nhân vừa nói, các nàng liền lập tức động thân.

Nàng cả đời này, nửa đời trước đều phải nghĩ như thế nào để lấy lòng Vũ Văn Thiên Thành, nửa đời sau đều vì lấy lòng Vũ Văn Thiên Thành mà làm việc không ngừng, nàng còn là một con người sao, nàng quả thực là một con chó của Vũ Văn Thiên Thành!

Cung thân vương phi đột nhiên tỉnh ngộ, nhưng thời gian đã muộn, độc nàng sớm nuốt vào bây giờ dĩ nhiên phát tác, máu màu đỏ sẫm bắt đầu dọc theo khóe miệng chậm rãi chảy ra.

Cung thân vương thấy thế kinh hãi, bước lên phía trước đỡ lấy nàng, kéo Cung thân vương phi vào trong lòng, “Người nuốt độc?”

Cung thân vương phi bây giờ đã là người sắp chết, nàng giờ đây hối hận không thôi. Nhìn nam nhân từ đầu tới cuối sủng ái nàng có thêm, trong lòng Cung thân vương phi chỉ có hối hận cùng áy náy, nàng vươn cánh tay tái nhợt ra run rẩy cầm tay Cung thân vương, nước mắt từ khóe mắt xẹt qua.

“Vương gia, ta cũng không muốn lừa người, ta cũng là thật lòng thích người. Ta cả đời này luôn bị người thao túng như búp bê dây dọi, đùa bỡn trong lòng bàn tay, bây giờ đột nhiên tỉnh ngộ, nhưng cũng đã chậm.”

“Ta áy náy với hành vi trước kia không dứt, nhưng ta cảm thấy xấu hổ nhất, vẫn là lừa gạt ngài. Nếu có kiếp sau, ta chỉ cầu vương gia đừng gặp lại ta, liền sẽ không chịu thương tổn lần nữa.”

Cố gắng nói xong những lời này, lại bình tĩnh khắc vị thân vương trên mặt phủ đầy nếp nhăn, nhìn phẳng phất như già đi mười tuổi ở trong đầu, Cung thân vương phi nhắm mắt, đã chết.

Cung thân vương ôm cơ thể Cung thân vương phi dần dần băng lãnh, nước mắt rơi như mưa, trong lòng tràn ngập hận ý với Nguyệt quốc cùng Vũ Văn Thiên Thành.

Vũ Văn Thiên Thành, người đùa bỡn Phình Đình như con kiến trong lòng bàn tay, hại nàng đến tận đây, cừu này không báo, ta vọng làm nhân phu!

...

Phổ Đông kinh đô Diệu quốc

Hứa Từ đã nhiều ngày nay rất là buồn bực, nước chư hầu chung quanh lục tục tới Diệu quốc, vào ở đại sứ quán, đi theo là công chúa các nước có chút người nữa che khăn che mặt, có chút người lớn mặt trực tiếp mở ra bày mặt.

Công chúa các nước dung mạo tuấn mỹ, bọn họ đều là mỹ nhân trăm dặm mới tìm được một.

Nhiều công chúa hội tụ ở kinh đô vào lúc này như vậy, ý nghĩa trong đó không cần nói cũng biết.

Ta triệt thảo hủy mãng, đây là chọn phi tử cho thái tử điện hạ sao?

Hứa Từ ngậm ngón cái ở trong miệng, mày nhíu chặt, kiếp trước thái tử điện hạ đích xác có cưới một vị công chúa trong đó.

Đó là công chúa Tuyết Sinh của Tuyết quốc, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, da như tuyết trắng, xinh đẹp vô cùng. Thái tử điện hạ lúc ấy bị thương dưỡng bệnh ở giường, không tham gia thi đấu luận bàn giữa các quốc gia.

Nhưng Thái Khang để yêu con nghiêm trọng, ông thấy thái tử điện hạ tuổi gần hai mươi bên người không có một nữ nhân, liền cùng hoàng đế Tuyết quốc thương lượng thúc đẩy hôn sự của hai người này.

Hoàng đế Tuyết quốc tự nhiên là vui như mở cờ, cử hành thịnh điển xong không qua bao lâu, Thái Khang để liền hạ chỉ để thái tử điện hạ cưới công chúa Tuyết Sinh làm thái tử phi.

Sau đó thái tử điện hạ có cùng công chúa Tuyết Sinh viên phòng hay không cậu cũng không rõ ràng, nhưng cậu biết thái tử điện hạ cả đời không ra. Hơn nữa thái tử điện hạ sau khi cưới công chúa Tuyết Sinh không bao lâu liền bỏn ba chung quanh, rất ít khi về Đông Cung.

Nói như thế, thái tử điện hạ hẳn là không có tình ý gì đáng nói với công chúa Tuyết Sinh này.

Nghĩ vậy, Hứa Từ nôn nóng bất an lúc này mới thoáng thả lỏng. Cũng không qua bao lâu, tìm cậu lại lần nữa nhắc lên, thái tử không muốn cưới thì phải nói, nhưng Thái Khang để tứ hôn thì cũng phải nói.

Bây giờ thái tử điện hạ sắp hai mươi tuổi, lần này hồi kinh không bị thương. Đợi đến khi luận bàn giữa các quốc gia, hẳn nhất định có thể thành tựu xuất sắc.

Các quốc gia chung quanh nhiều công chúa yền phi hoàn gầy như vậy, hẳn dù không thích công chúa Tuyết Sinh, lỡ như trong mấy công chúa đó có một người hẳn thấy hợp mắt, vậy mình chẳng phải là cả nơi tìm khóc cũng không có?

Hứa Từ trong lòng lo sợ bất an, cậu căn răng thầm nghĩ, nếu thái tử điện hạ thật sự đến tình cảnh kia, cậu liền trực tiếp cưỡng hấn.

Trước kia thể thái tử điện hạ lưu luyến cùng si mê thân thể cậu, cậu không tin mình hạ cho hẳn, dù cởi hết quần áo dụ hoặc hẳn, hẳn còn có thể tâm không tạp niệm.

50: Thái tử tới chơi

Thái tử điện hạ mấy ngày nay vội vàng xử lý thịnh điển, hôm nay cuối cùng cũng có chút cơ hội thoáng khí. Hẳn nhớ Hứa Từ muốn chết, vừa rồi liền chạy đến nhà Tổng Thái công.

Tổng Thái công bây giờ cả ngày ở nhà tĩnh dưỡng, ngày thường cũng không lên triều, hiếm khi thấy thái tử điện hạ bình thường bận rộn đến.

Hôm nay khi ông đang trêu đùa Bát ca vừa có được, chợt nghe hạ nhân truyền đến thái tử điện hạ tới chơi. Tổng Thái công cực vui, vội phái người đưa thái tử vào trong hoa viên.

“Ngoại công, đang chơi với Bát ca à?” Lý Hạo Sâm hôm nay mặc một thân trường bào trắng non, áo dài trắng non ẩn giấu đi loại lãnh ngạnh tàn nhẫn vào ngày thường của Lý Hạo Sâm.

Lý Hạo Sâm từ xa xa đi đến, phong thần tuấn lãng, mày kiếm tà phi nhập tấn, cử chỉ ưu nhã, quả nhiên là thái độ của một giai công tử trần thế nghiêng nước nghiêng thành.

Tổng Thái công thấy Lý Hạo Sâm trước mắt cũng sáng lên, “Yêu, thái tử điện hạ, hôm nay ăn mặc thật đúng là tuấn dật phi phạm.”

Lý Hạo Sâm nghe vậy nhướn lông mày, cũng không phản bác. Hẳn sửa sang lại tay áo qua đờ Tổng Thái công qua bàn trà một bên ngồi hảo, “Ngoại công, Tiểu Từ đâu?”

Tổng Thái công tuổi tác đã cao, nhưng được Vương thị hầu hạ tốt, vẫn như cũ là tinh thần khỏe mạnh, tai không điếc mắt không hoa. Nghe được Lý Hạo Sâm hỏi, nhớ lại một chút liền hí mi mắt cười nói: “Tiểu Từ a, sao các người một hai người đều muốn tìm nó.”

“Ai tìm hẳn nữa?” Tay rót nước của Lý Hạo Sâm hơi hơi dừng lại, “Tiểu Từ hiện tại không ở quý phủ?”

“Đúng vậy, người đã tới chậm. Vừa nãy đặc sứ Tuyết quốc tới chơi, nói là thái tử Tuyết quốc mời Tiểu Từ đi Nhạc Dương lâu nói chuyện, Tiểu Từ thu thập một chút liền đi ra.”

“À, thì ra là như vậy.” Lý Hạo Sâm kéo dài thanh âm “À” một tiếng, “Ngoại công người mấy ngày nay thân thể có tốt không?”

Tổng Thái công tóc bạc mặt hồng hào, nhận Long Tĩnh mà Lý Hạo Sâm đưa qua nhấp một ngụm, “Tất nhiên là rất tốt, con gái nuôi của ta ngày ngày đối biện pháp đồ ta ăn cơm, thân thể của ta gần đây, còn tốt hơn mười năm trước một ít.”

Lý Hạo Sâm nghe vậy cũng cười, hẳn từ trong tay áo rút ra một hộp gỗ thật nhỏ đặt lên bàn, “Ngoại công, đây là nhân sâm trắng mà Già Lâu quốc thượng cống, ôn hòa bổ dưỡng, vị mỹ thơm ngọt, người dùng là thích hợp nhất.”

“Làm phiền thái tử điện hạ quan tâm, ” Tổng Thái công mặt mày hớn hở, đặt hộp gỗ lên tay vuốt phẳng vài cái, “Muốn nói điện hạ đã nhiều ngày vì thịnh điển mà ngày đêm làm việc vất vả, bây giờ sao lại rảnh rồi đến quý phủ của ta?”

Thái tử điện hạ vuốt vuốt vạt áo, vuốt phẳng đến đùi, “Ngoại công, cô vốn là có chuyện muốn đến thỉnh giáo ngài.”

“Chuyện quan trọng không? Giờ sắp gần trưa, nếu không vội, vậy thái tử điện hạ giữa trưa dứt khoát lưu lại cùng dùng cơm, ” Lý Hạo Sâm khó có được đến phủ Thái công một lần, Tổng Thái công vô cùng hiếm lạ, “Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, người cũng phải nếm thử tay nghề của Vương di người, hôm nay Niều Niều tự mình xuống bếp, người có lộc ăn.”

Thái tử điện hạ hơi nhú mày, nhéo nhéo mũi xấu hổ cười, “Không được ngoại công, chuyện này cũng không vội. Hơn nữa cô mới vừa đột nhiên nhớ tới còn có chuyện quan trọng chưa làm, ngày khác cô lại đến bái phỏng đi.”

Nhạc mẫu đại nhân hẳn sẽ tự mình bái kiến, hôm nay vẫn là quên trước đi, hẳn lần này đến mà không nhìn thấy Tiểu Từ, sao có thể để yên.

Cũng không biết thái tử Tuyết quốc kia một mình hẹn gặp Tiểu Từ đánh chủ ý gì.

Tổng Thái công cười ha ha, lộ ra răng nanh rụng đến thừa thớt, “Vậy người nói xem có gì muốn hỏi lão phu.”

“Lần thỉnh điển nước bạn đến triều năm năm một lần này để cô đến xử lý, cô niên thiếu vô tri, ở rất nhiều nơi có chỗ không hiểu. Ngoại công ngài là nguyên lão tam triều, tôn nhi lần này tới là muốn thỉnh giáo ngoại công rất nhiều việc.”

“A, thái tử điện hạ nói quá lời, lão nhân lưu người ăn một bữa cơm cũng lưu không được, còn nói thỉnh giáo cái gì.” Tổng Thái công hừ một tiếng, đứng dậy yên lặng trên đầu Bát ca.

Lý Hạo Sâm tiến lên nâng Tổng Thái công, “Ngoại công, cô đã nhiều ngày vì thỉnh điển hết ngày này đến ngày khác, bây giờ rồi rồi liền đến thăm ngài, tâm tư ngoại tôn ngài còn không biết sao?”

“A, nếu như thế, ta cũng không tiện giữ người lâu, ” Tổng Thái công sờ sờ chòm râu hoa râm, “Người ở trên đường chậm một chút.”

Thái tử điện hạ cười tủm tỉm khom người chào Tổng Thái công, “Ngoại công, vậy cô đi trước.”

Tổng Thái công cũng không để ý tới hẳn, trở lại bên cạnh bàn trà nhấp một ngụm trà, cũng không biết là cố ý hay là vô tình, tiếc nuối nói với bóng dáng của Lý Hạo Sâm, “Tiểu Từ trước khi đi có nói giữa trưa sẽ trở về dùng cơm, Niều Niều còn cố ý làm canh Lưu Ly Bạch Ngọc cùng bánh Phỉ Thúy Tường Vân mà nó thích ăn nhất, xem ra người không có lộc ăn rồi.”

Lý Hạo Sâm bước ra một nửa bước chân nhất thời dừng.

Tổng Thái công ung dung lại nhấp một ngụm trà, trong miệng lẩm bẩm, “Canh Lưu Ly Bạch Ngọc, bánh Phỉ Thúy Tường Vân, sủi cảo Thủy Tinh, tứ bảo Cẩm Tú, tôm sú măng mùa đông, sa chua đập thụy, sư tử đầu Dương Châu...”

Lý Hạo Sâm quay đầu, ngồi trở lại trên ghế, dở khóc dở cười nói, “Ngoại công, đừng nói nữa, tôn nhi lưu lại còn không được sao?”

Tổng Thái công lúc này mới hí ánh mắt nửa mở, cười hắc hắc, lộ ra hai cái răng cửa, “Đây là được rồi, chờ lát nữa Tiểu Từ còn sẽ từ Nhạc Dương lâu mang hai bình Nữ Nhi Hồng đến, các người vừa ăn vừa nói chuyện, lão nhân ta đây ở bên cạnh nhìn thôi cũng rất hứng thú.”

Ông tuy có Vương thị cả ngày ở cùng, nhưng trong lòng vẫn nhớ ngoại tôn. Hồi lâu chưa từng gặp lại, bây giờ có thể cùng nhau ăn một bữa cơm ông liền cảm thấy mỹ mãn.

Thái tử điện hạ muốn rời đi, ông vì có thể cùng ngoại tôn của mình ăn một bữa cơm, cũng chỉ có thể mặt dày mày dạn vui đùa cứng rắn muốn lưu lại hẳn.

Lý Hạo Sâm cũng biết suy nghĩ trong lòng Tổng Thái công, hẳn cũng thẹn trong lòng, Tổng Thái công tuổi tác đã cao, cũng không biết có thể hưởng bình yên hạnh phúc bao nhiêu năm, cũng không biết có thể gặp hẳn được mấy lần.

Nhìn Tổng Thái công tóc cùng râu hoa râm ở đối diện, Lý Hạo Sâm cười đến ôn hòa, “Ngoại công, về bố trí yết kiến của nước bạn đến triều, ngài có cao kiến gì?”

“Tuyệt quốc xưa nay giao hảo với chúng ta, năm xưa đều là Tuyệt quốc ở vị trí đầu. Năm nay tốt nhất cũng không cần ngoại lệ, nhưng thái tử điện hạ vừa mới thu phục Già Lâu quốc, vị trí Già Lâu quốc này ngài phải cẩn thận suy nghĩ, vừa không thể quá xem nhẹ bọn họ, cũng đừng đưa bọn họ lên quá cao, làm cho bọn họ tự cho là đúng.”

Thái tử điện hạ nghe vậy gật gật đầu, “Nên như thế, vậy còn có...”

Gia tôn hai người dưới ánh mặt trời ôn hòa, người một lời ta một tiếng, bất tri bất giác liền hàn huyên hơn nửa canh giờ, khi nói đến hợp ý nhau, ngay cả người đi đến bên cạnh cũng chưa từng phát hiện.

Hứa Từ mang theo hai bình Nữ Nhi Hồng thượng hảo, xa xa liền nhìn thấy gia tôn hai người người tới ta đi, ánh nắng buổi trưa sáng sủa xuyên thấu qua lá cây rơi trên mặt đất hình thành quang ảnh pha tạp.

Ánh nắng không thể trốn khỏi lá cây che chắn chiếu lên mặt thái tử, hạ xuống mấy đường ánh sáng màu trắng, tôn lên dung nhan như dao khắc của thái tử điện hạ thánh khiết tuấn mỹ như thiên thần.

Hứa Từ xa xa nhìn, lại không muốn qua quấy rầy bữa tranh đẹp này.

Thái tử Tuyệt quốc bên cạnh cậu nhìn thấy Lý Hạo Sâm cũng rất là kích động, đứng thật xa liền chỉ vào Lý Hạo Sâm hỏi Hứa Từ bên cạnh, “Hứa huynh, vị này chính là “Thái tử sát thần” Lý Hạo Sâm mười bốn tuổi tòng quân, làm quân Già Lâu nghe tin đã sợ mất mật sao?”

Hắn vừa lên tiếng, Lý Hạo Sâm liền phát hiện, quay đầu đưa mắt nhìn qua bên này.

Một mắt, liền nhìn thấy Hứa Từ một bộ bạch y, khoác áo lụa mỏng màu đỏ.

Cách hai hành lang gấp khúc, Hứa Từ giơ lên Nữ Nhi Hồng trong tay hướng về phía Lý Hạo Sâm giơ lên một nụ cười.

Ánh nắng chiếu lên mặt Hứa Từ, làm dung mạo cậu càng thêm xinh đẹp động lòng người, làm chung quanh cậu tất cả đều ảm đạm thất sắc.

Lý Hạo Sâm chỉ cảm thấy tất cả chung quanh mình đều hóa thành mù mịt hư vô, trong mắt chỉ có một mặt màu đỏ xinh đẹp kia, cùng cái lúm đồng tiền tươi đẹp kia.

Trở về một nụ cười nhợt nhạt ôn nhu sủng nịch, Lý Hạo Sâm cũng không nói, hai người cách hành lang gấp khúc người nhìn ta ta nhìn người, phẳng phất như tất cả tình nghĩa không nói một lời cũng đã truyền đạt đến rõ ràng thấu đáo.

Thái tử Tuyệt quốc ở bên cạnh nhìn mà ngây ra như phỗng, hai người này rõ ràng lời gì cũng không có nói, chỉ là nhìn nhau, lại khiến hắn có loại ảo giác không thể chen chân vào.

Qua hồi lâu, Hứa Từ mới nghiêng đầu hoạt bát cười, “Thái tử điện hạ, muốn uống rượu không? thượng hảo Nữ Nhi Hồng đỉnh cấp của Nhạc Dương lâu.”

Thái tử điện hạ cách hành lang gấp khúc ngoắc với Hứa Từ, “Vậy cô lần này tới cũng đáng giá, lại đây Tiểu Từ, để cô xem xem, nửa tháng không gặp người có cao lên không.”

Hứa Từ cười ha ha, xách bầu rượu liền đi đến hậu hoa viên, thái tử Tuyệt quốc thấy thế mới dẫn hai thị vệ bên người theo sát phía sau.

Lý Hạo Sâm thấy Hứa Từ đánh tới như chim sẻ, nhanh chóng vươn tay ra xuyên qua hai cánh tay cậu ôm lấy nâng nâng mới lưu luyến không rời thả xuống, “Có nặng chút.”

Thái tử điện hạ gần đây ngày đêm làm việc vất vả chuyện nước bạn tới chơi, mỗi ngày giao tiếp với Lễ bộ. Thái tử Tiên Mã cậu đây vốn nên ngày ngày cùng giúp đỡ ở bên người thái tử ngược lại bị lạnh nhạt, nhiều ngày chưa từng nhìn thấy một mặt của thái tử điện hạ.

Hứa Trường Tông quý là Lễ bộ Thượng Thư, vốn nên tự mình tham dự việc này. Nhưng do chậu nước bắn Lâm thị cùng Lâm Tiêu hất lên người, ngay cả thân chủ tử Phí Viễn Chính của ông ta cũng không quá thích ông ta.

Phí Viễn Chinh cũng dẫn đo nhược điểm của Hứa Trường Tông không ít, Phí Viễn Chinh không muốn dùng ông ta, ông ta cũng không dám nói bừa nhiều, chỉ phải nhường cơ hội lập công lần này cho Lễ bộ Thị Lang, để Lễ bộ Thị Lang cùng thái tử điện hạ thương nghị công việc thịnh điển.

Nếu Lễ bộ Thị Lang xử lý tốt thịnh điển lần này, Hoàng Thượng vui vẻ, Phí Viễn Chinh lại ở đương triều khen ngợi tấu thỉnh chỉ lên, dời mình qua một chức quan nhàn tản, lại nâng Lễ bộ Thị Lang hẳn lên Lễ bộ Thượng Thư cũng không chừng.

Thái tử Tuyết quốc bây giờ hai mươi lăm tuổi, tuy lớn hơn Lý Hạo Sâm sáu tuổi, lại ngưỡng mộ hẳn đã lâu.

Bây giờ nhìn thấy thái tử điện hạ anh dũng thần võ, trong lòng tất nhiên là kích động vạn phần, nhưng hẳn thấy thái tử điện hạ bộ dáng ôn nhu, cực kỳ không hợp với hình tượng máu lạnh cay nghiệt trong lời đồn, liền thâm nghĩ đồn đãi không thể tin hết.

Ước lượng Hứa Từ, thái tử điện hạ lúc này mới chú ý tới thanh niên tử y bên cạnh cậu. Thân thể thanh niên hơi hơi mập, khoe miệng mỉm cười liền mang theo hai lúm đồng tiền nhỏ, mặt mày cong cong, luôn là bộ dáng cười tủm tỉm.

Phía sau thanh niên còn có hai người mặt không biểu tình, nghiêm chỉnh chờ đợi nam tử, xem ra chính là thị vệ bên người của thanh niên này.

“Vị này đây chính là thái tử điện hạ của Tuyết quốc.” Lý Hạo Sâm hơi hơi gật đầu, ôn nhu với Hứa Từ khi nãy nhất thời tan thành mây khói, không khí phút chốc đóng băng.

Thanh niên mặt táo tròn tròn nhếch miệng tươi cười, “Tiểu Vương gặp qua thái tử điện hạ, Tiểu Vương khi ở Tuyết quốc liền nghe nói rất nhiều về kỳ văn dật sự của thái tử điện hạ, cũng ngưỡng mộ thái tử điện hạ đã lâu, bây giờ nhìn thấy, cũng đã giải được một cục tâm nguyện của Tiểu Vương.”

Thái tử Tuyết quốc âm thầm lau trán, sao không khí mới vừa xuân về hoa nở, nháy mắt liền thành cảm giác giá rét tịch cửu trời đông.

Khó trách người đời đều nói “Thái tử sát thần” máu lạnh vô tình, thủ đoạn độc ác, xem ra đồn đãi quả thực không lừa ta!

Nhưng hẳn vẫn rất ngưỡng mộ thái tử điện hạ! Thái tử Tuyết quốc nghĩ như thế, nổi lên dũng khí nghênh đón ánh mắt sâu thẳm của thái tử điện hạ. Đăng bởi: admin

44. Chương 44

51: Buổi trưa thích ý

Buổi trưa, thái tử điện hạ cùng Hứa Từ một nhà vui vẻ ẩm áp ăn món ngon Vương thị tỉ mỉ chuẩn bị.

Mấy người nói nói cười cười, lần cơm trưa này duy nhất có một tia khuyết điểm là, nhiều thêm một người ngoài không liên quan —— thái tử điện hạ của Tuyết quốc.

Thái tử điện hạ của Tuyết quốc cười đến thân thiết ôn hòa, một chút cũng không coi mình như người ngoài.

Tuyết quốc vẫn là nước bạn thân mật nhất của Đại Diệu quốc, khác với các nước khác bị Đại Diệu quốc chinh chiến đánh bại, Tuyết quốc là tự mình nương nhờ vào Đại Diệu quốc.

Tây bộ Tuyết quốc giáp với Già Lâu quốc, hai nước xưa nay bất hòa.

Tuyết quốc quanh năm hàn băng, tuyết đọng không tan, địa thế hiểm trở. Thời tiết ác liệt cùng giao thông bế tắc liền dẫn đến Tuyết quốc bế quan tỏa cảng, ít lui tới với nước ngoài.

Tuyết quốc tuy khí hậu ác liệt, nhưng ông trời luôn đóng lại một cánh cửa sau đó lại mở ra một cánh cửa sổ cho con người. Tuyết quốc địa thế hiểm trở, nhưng là một mảnh đất báu vật.

Trong đất của nó chôn sâu vô số thủy tinh lỏng lánh trong suốt, tùy tiện lấy ra một khối cũng vô cùng quý trọng. Mà nó không chỉ thừa thãi thủy tinh, trên đỉnh núi Tuyết quốc, còn sinh trưởng không ít Tuyết Liên trân quý.

Cho nên Tuyết quốc tuy rằng khép kín, nhưng thật ra là nước giàu có nhất. Già Lâu quốc thân ở trong sa mạc hoang vắng, tài nguyên thiếu thốn, tuy rằng quân sự cường đại, nhưng cũng rất là cần cỗi.

Già Lâu quốc thấy người Tuyết quốc có báu vật không biết vận dụng, liền thấy hơi tiền nổi máu tham, tính toán nuốt hết Tuyết quốc.

Lúc đó quốc quân của Tuyết quốc thông minh, bọn họ tuy rằng bởi vì nguyên nhân địa hình mà ngăn cách, lại không có nghĩa là thật sự hai tai không nghe thấy chuyện ngoài cửa sổ.

Tình thế giữa Tuyết quốc cùng Già Lâu quốc, liền giống như giữa Nguyệt quốc cùng Đại Diệu quốc. Tuyết quốc cùng Già Lâu quốc phẳng phất như địch nhân trời sinh, ngay cả địa hình cũng có thể nhìn ra một hai.

Một bên là quanh năm trời đông giá rét, một bên là cả năm nóng bức. Hai quốc gia giống như băng và lửa, quả thực là thủy hỏa bất dung.

Thám tử mà Tuyết quốc xếp vào Già Lâu quốc phát hiện khác thường, nhanh chóng đem tin tức Già Lâu La tập kết quân đội đến Tuyết quốc truyền cho quốc quân Tuyết quốc. Quốc quân Tuyết quốc vì cầu che chở, liền kết minh với Đại Diệu quốc lân cận.

Cho nên thay vì nói Tuyết quốc là nước phụ thuộc của Đại Diệu quốc, chi bằng nói Tuyết quốc là nước đồng minh của Đại Diệu quốc. Đại Diệu quốc không ủng hộ người nào sau khi kết minh với Tuyết quốc, tăng quân số quan binh ngày đêm bảo vệ biên cảnh Tuyết quốc.

Tuyết quốc địa linh nhân kiệt, cũng đem các loại bảo vật vô giá giống như không cần tiền liền phụng hiến cho Đại Diệu quốc hàng năm.

Hai nước theo như nhu cầu, cho nên Đại Diệu quốc cùng Tuyết quốc có thể nói là xưa nay giao hảo, đoàn kết cùng có lợi.

Cho nên vào kiếp trước, Thái Khang để mối hạ chỉ cho thái tử điện hạ cưới công chúa Tuyết Sinh của Tuyết quốc. Người Tuyết quốc phần lớn không thích phân tranh, tính tình ôn hòa, không có quá nhiều tâm tư âm hiểm.

Thái Khang để liền nhìn trúng người Tuyết quốc làm người, cùng công chúa Tuyết Sinh ôn nhu rộng lượng.

Lại tỉ như vị thái tử Tuyết quốc này, liền có tiếng là người hiền lành.

Người hiền lành thái tử Tuyết quốc tên là Tuyết Duyên Hoa, là ca ca ruột cùng cha cùng mẹ của công chúa Tuyết Sinh.

Giữa bữa cơm, thái tử Tuyết quốc không ngừng biểu đạt hâm mộ với thái tử điện hạ, ngay cả nói chuyện cũng có chút lắp bắp.

Thái tử điện hạ uống Nữ Nhi Hồng, cười nhẹ trả lời thái tử Tuyết quốc, khóe mắt lại chưa bao giờ rời đi hai má đỏ hồng của Hứa Từ.

Thân thể Hứa Từ còn nhỏ, trừ mấy ngày trước khi thái tử điện hạ xuất chinh năm đó trên đại yến quần thần lần đó cậu uống vài ly rượu, cậu liền rất cuộc chưa từng uống qua rượu.

Đầu tiên là Tổng Thái công không cho phép, còn tuổi nhỏ, khi thân thể còn đang lớn lên, uống rượu nhất là hại người.

Nhưng Tổng Thái công lại thích uống rượu lúc ăn cơm, bởi thế, sáng sớm nay Tổng Thái công nghe nói Hứa Từ muốn đi Nhạc Dương lâu, liền muốn Hứa Từ mang hai bình Nữ Nhi Hồng trở về.

Tửu lượng của Tổng Thái công rất lớn, hôm nay một cháu ngoại ruột một cháu ngoại nuôi đều ở đây, ông cũng cực kỳ cao hứng, liền rót mấy ly cho Hứa Từ để trợ hứng.

Hứa Từ uống không được mấy ngụm, liền cảm thấy quai hàm nóng cháy, hai má đã là một mảnh đỏ hồng.

Khóe mắt Lý Hạo Sâm nhìn mắt mèo mê ly cùng hai má đỏ hồng thẹn thùng của Hứa Từ, trái tim giống như bị một con mèo nhỏ không ngừng cào cọ.

Mặt không đổi sắc nhìn thái tử Duyên Hoa đang chậm rãi nói chuyện, Lý Hạo Sâm mím môi cười cười, lấy lòng: “Thái tử Duyên Hoa, thời gian không sớm, người có phải nên trở về chuẩn bị một chút hay không, hai ngày sau liền là thịnh điển của nước bạn đến triều.”

“Không muộn không muộn,” Thái tử Tuyết quốc cười hắc hắc, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ đáng yêu, “Ta cùng với thái tử điện hạ mới gặp đã thân, còn nhiều điều chưa nói. Máy chuyện đó giao cho sứ thần đến xử lý là được.”

“Ngài là thái tử một nước, hạ thần đều ngày đêm làm việc vất vả, người lại ở đây uống rượu hưởng lạc, cũng không phải đạo làm vua, thái tử Duyên Hoa điện hạ.” Thấy thái tử Tuyết quốc không nghe ra ý trong lời hắc, Lý Hạo Sâm dứt khoát cũng không che giấu ý đồ tiến khách, nhất thời cho thái tử Tuyết quốc mang theo một nón đại cao.

Thái tử Tuyết quốc còn chưa phát hiện, thị vệ bên người hắn đã hiểu. Thấy thái tử điện hạ nhà mình còn muốn phản bác, thị vệ kia nhanh chóng kéo thái tử Tuyết quốc, “Thái tử điện hạ, chúng ta cũng nên đi, lễ gặp mặt người chuẩn bị cho Đại Diệu quốc còn chưa thu thập thỏa đáng!”

Thị vệ nhà mình nói rõ ràng như vậy, thái tử Tuyết quốc mới hiểu rõ, người ta đây là muốn tiễn khách a. Nếu như thế hắn cũng không tiện ở lại lâu, chấp tay chấp tay, hành một lễ với Lý Hạo Sâm liền mang theo thị vệ không tình nguyện rời đi.

Khi đi còn cẩn thận mỗi bước đi, lưu luyến không rời nhìn lại thái tử điện hạ.

Lý Hạo Sâm không nói gì, thấy hắn rút cuộc đi, lúc này mới nâng dậy Hứa Từ có chút hỗn loạn, “Ngoại công, Tiểu Từ say, ta đưa hắn trở về phòng nghỉ ngơi trước.”

Nữ Nhi Hồng còn dư một bình, Tống Thái công còn chưa ăn đủ, ông thấy Hứa Từ đích xác say cũng không giữ lại, liền tùy tiện phát phát tay, “Đi đi đi đi, lão nhân ta lại uống một lát.”

Lý Hạo Sâm nửa kéo nửa ôm mang Hứa Từ đến phòng ngủ, rượu phẩm của Hứa Từ cũng không tốt. Mấy ngày nay cậu lại bị mấy công chúa kia quấy đến tâm phiền ý loạn, trong lòng khó tránh khỏi buồn bực.

Bây giờ mượn rượu nổi điên, cậu ở trên đường liền nhích tới nhích lui, nháo đến nháo đi không ít. Lý Hạo Sâm cảm thấy có chút chân tay luống cuống, liền dứt khoát toàn bộ chặn ngang ôm ngang lấy Hứa Từ, cũng tiết kiệm cổ sức ép buộc Hứa Từ.

Bị Lý Hạo Sâm chặn ngang ôm lấy, Hứa Từ lúc này mới yên ổn, sau khi phát điên Hứa Từ một khắc trước còn phá lệ âm ỉ, lúc này lại im lặng dị thường.

Lý Hạo Sâm cúi đầu nhìn ánh mắt Hứa Từ không có tiêu cự, cười cười, “Đây là làm sao? Ai lại chọc Tiểu Từ nhà ta mất hứng?” Khi nói chuyện hắn đã bước vào phòng ngủ của Hứa Từ.

Hứa Từ còn nằm trong khuỷu tay Lý Hạo Sâm, cậu bây giờ vì say rượu mà đầu óc rất không tốt.

Cảm thấy Lý Hạo Sâm đặt cậu ở trên giường, Hứa Từ theo bản năng ôm chặt cánh tay rút ra của Lý Hạo Sâm, “Thái tử điện hạ, người sẽ cưới công chúa Tuyết Sinh sao?”

“Sao có lời ấy? Tiểu Từ sao có loại suy nghĩ này.” Lý Hạo Sâm dừng lại cánh tay rút về, đảo khách thành chủ nửa ngồi ở bên giường khom lưng tới gần Hứa Từ, khi mặt cùng má đà đỏ của Hứa Từ chỉ cách nhau có một gang tấc mới dừng lại.

Hứa Từ nằm ngửa ở trên giường, ánh mắt bình tĩnh nhìn khuôn mặt tuần tú của thái tử điện hạ gần trong gang tấc.

“Đã nhiều ngày qua các quốc gia lục tục đến kinh, có nước nào mà không mang một hai vị công chúa quận chúa còn tuổi thanh xuân, thái tử điện hạ là thái tử một nước, bây giờ gần hai mươi tuổi bên người lại không có một nữ tử hầu hạ, mục đích của họ tự nhiên là không cần nói cũng biết.” Hứa Từ mơ mơ màng màng, nhưng vẫn rất có trật tự vạch trần mọi chuyện.

Nhìn khuôn mặt chậm rãi phóng đại, Hứa Từ cổ họng khô khốc, nuốt nuốt nước miếng, “Nếu không phải bệ hạ bày mưu đặt kế, mấy nước bạn đó sao có thể ăn ý đều mang theo nữ tử vừa độ tuổi đến đây thể chứ.”

“Nhưng trong mấy công chúa này, bệ hạ trúng ý nhất chỉ sợ vẫn là công chúa Tuyết Sinh của Tuyết quốc.”

Hứa Từ nói nói liền có chút mệt rã rời, thanh âm cậu chậm rãi giảm đi, mí mắt cũng bắt đầu áp trầm. Lý Hạo Sâm thấy bộ dáng cậu tự ngã phi ngã thì sùng nịch cười, tiếng nói trầm thấp tràn ngập từ tính: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Hai mắt Hứa Từ bắt đầu tan rã, dần dần nhắm mắt lại, “Sau đó người không thể cưới nàng.”

“Vì sao?” Lý Hạo Sâm áp chế cơ thể, nằm bên người Hứa Từ nghiêng đầu liếc cậu, “Vì sao không thể?”

“Bởi vì ta sẽ ghen tị, thái tử điện hạ là của ta, ai cũng không thể giành.” Hứa Từ khép lại ánh mắt, ngáp một cái, thanh âm thấp như ruồi muỗi.

Lý Hạo Sâm thừa thắng xông lên, “Người vì sao lại ghen tị? Vì sao nói cô là của người?”

Đáp lại hắn, chỉ có tiếng gió thổi nhỏ nhất ngoài cửa cùng tiếng ngủ say trầm ổn của Hứa Từ.

Lý Hạo Sâm tiếc nuối thở dài, xem ra cái gì cũng hỏi không ra.

Hắn cúi người hôn hôn môi Hứa Từ, trong mắt tràn ngập tình yêu, Tiểu Từ, Tiểu Từ khả ái của ta, ta đến cùng phải nhìn tới khi nào.

Người vừa này nói sẽ ghen tị, có phải cũng đại biểu người cũng có tình ý như ta đối với người hay không?

Ta có thể lớn mật suy nghĩ, nếu người vừa này không ngủ, câu trả lời của ta liền là đáp án ngàn phán vạn phán trong lòng ta hay không?

Cũng không biết thái tử Tuyết quốc này đến cùng tìm Tiểu Từ nói cái gì, Tiểu Từ thể nhưng sẽ lo được lo mất như vậy, ngày khác hẳn nhất định phải hỏi rõ ràng.

Cũng đừng cho rằng Hứa Từ nhà hắn còn trẻ, dù cho dễ khi dễ, nếu ai dám khi dễ Tiểu Từ, Lý Hạo Sâm hẳn liền là người đầu tiên không tha cho hắn, mặc kệ hắn là thái tử Tuyết quốc hay công chúa Tuyết quốc gì.

Hiện giờ đã là trời tháng năm, thời tiết đầu hạ, trời cao khí sáng, hết sức yên tĩnh. Bên cạnh chính là thụ nhan (dung nhan khi ngủ) bình tĩnh của Tiểu Từ, Lý Hạo Sâm ngay cả đứng lên cũng phá lệ bận rộn, hiếm có cơ hội nghỉ ngơi thích ý như thế.

Bây giờ bị Tiểu Từ lây nhiễm, hắn cũng cảm thấy có chút mệt mỏi. Ngáp một cái, phảng phất lại về đến khi ở Dương Châu, Lý Hạo Sâm đuổi người, ôm lấy Hứa Từ cũng thiếp đi. Đăng bởi: admin

45. Chương 45

52: Âm mưu của Tứ tử

Khi Lý Hạo Sâm đi Hứa Từ còn đang ngủ say, không đành lòng đánh thức cậu, Lý Hạo Sâm tay chân rón rén mang giày giúp Hứa Từ dịch dịch góc chăn liền lặng lẽ rời đi.

Trong cung còn rất nhiều công việc, bây giờ trộm thanh nhàn nửa ngày, hắn cũng đã cảm thấy mỹ mãn.

Phủ Đại tướng quân, khi tứ hoàng tử đến thì Phí Viễn Chinh đang xoa huyết Thái Dương, cau mày.

Vầy lui hạ nhân đang muốn bẩm báo, tứ hoàng tử Lý Hạo Thịnh nhẹ tay nhẹ chân đến gần thư phòng, “Ngoại công, đang phiên lòng chuyện gì?”

Vẫn nhíu mày Phí Viễn Chinh lúc này mới ngẩng đầu, “Nga, tứ hoàng tử điện hạ, người đến rồi.” Phí Viễn Chinh thấy người đến là Lý Hạo Thịnh, không nhanh không chậm đứng dậy, tôn kính có thừa, kính sợ không đủ.

Lý Hạo Thịnh cũng không để ý, ngồi ở trên chủ vị liền lại hỏi, “Ngoại công đang phát sầu chuyện gì?”

“Lẽ bộ sợ là không bảo đảm, ta được báo, thái tử tuy rằng bị Lễ bộ bám lại tay chân, nhưng Hứa Từ thể nhưng trộm điều tra Lễ bộ.”

Lý Hạo Thịnh không cho là đúng: “Hứa Từ? Tiểu oa nhi kia có thể tra ra cái gì?”

“A, người nhưng đừng xem nhẹ vật nhỏ kia. Vật nhỏ này rất tinh ranh, đừng nhìn bình thường là bộ dáng không hiện núi rỉ nước, sau lưng dùng thủ đoạn không ít.” Phí Viễn Chinh cười lạnh một tiếng, lắc đầu nói, “Hứa Trường Tông lẫn lộn đến tình cảnh như thế, ta không tin hắn không ra sức từ giữa.”

“Hắn ngày ngày đi theo bên người thái tử, thủ đoạn của thái tử hắn cũng học không ít. Hành trình Dương Châu, thái tử có thể tình cờ bắt được mật thám Nguyệt quốc, ngoại trừ thái tử khôn khéo, còn vì mấy trợ thủ đắc lực bên cạnh hắn, Hứa Từ tuổi còn nhỏ này liền là một người trong đó.”

“Người cũng đừng không nhìn nổi hắn, hôm nay ta nghe thám tử báo cáo, thủ hạ của Hứa Từ Nhan Tứ đã nhiều ngày tìm vài tiến sĩ năm xưa, mấy người đó không ngoại lệ đều là người tham dự mua bán đề thi năm đó, chỉ sợ chuyện Lễ bộ trộm bán đề thi mấy năm nay lập tức liền phải trồn lên mặt nước.”

Khuôn mặt luôn ôn nhã của Lý Hạo Thịnh có một vết nứt, “Lại có chuyện này, Nhan Tứ nói gì với mấy tiến sĩ này?”

Phí Viễn Chinh lắc đầu, “Hoàn cảnh họ trò chuyện đều là ở nơi trống trải, thám tử chúng ta chen vào không lọt, cũng không biết bọn họ nói gì.”

“Ngoại công, ngài xác định Hứa Từ nắm giữ chuyện Lễ bộ tham dự trộm bán đề thi bao nhiêu?” Lý Hạo Thịnh sờ cằm một chút, không vội suy tư nói.

Phí Viễn Chinh nói: “Nên là chuyện tám chín phần mười.”

“Vậy nếu Lễ bộ đã không bảo đảm, thà rằng đưa công lao cho Hứa Từ, chi bằng chúng ta tự mình nuốt thì sao?” Lý Hạo Thịnh gợi khéo miệng, lộ ra một tươi cười tính kế.

“Bây giờ Hứa Trường Tông bị Thái Khang đế chán ghét, mà người của chúng ta cũng bởi vì chuyện Lâm Tiêu mà thương vong thảm trọng, không bằng đẩy Hứa Trường Tông ra làm con dê chịu tội thay. Cứ như vậy không chỉ có thể giải quyết gia hỏa Hứa Trường Tông chướng mắt này, thứ hai Thái Khang đế cũng không thể không khen ngợi ngoại công ở đương triều, ngài còn có thể ở trước mặt triều thần lập lại uy tín.”

“Đến lúc đó ngài liền đề cử Lễ bộ Thị Lang người của chúng ta lên nhậm chức Lễ bộ Thượng Thư, đến khi ấy Lễ bộ không phải là của chúng ta?”

Phí Viễn Chinh nghe vậy trong mắt hiện ra tinh quang, hắn vỗ án thư, “Chủ ý này không tệ, từ xưa đến nay Lễ bộ Thị Lang kế nhiệm Lễ bộ Thượng Thư là thường lệ, lần này cũng sẽ không ngoại lệ.”

Việc này giải quyết, cục đá Phí Viễn Chinh đặt ở đầu trái tim lúc này mới thả lỏng, hắn cười cười, “Từ hoàng tử, nữ nhân kia thế nào?”

“Huấn luyện hai năm, đã bắt đầu có hiệu quả, hiện tại ta đã đặt nàng ở Ngự Thiện phòng.”

Nói đến chuyện này Lý Hạo Thịnh liền nheo mắt lại, hai năm trước hắn mới về hoàng cung, đều tràn ngập xa lạ với mọi thứ, buổi tối ngủ không được liền một mình đi dạo trong hậu hoa viên.

Cuống cuống liền đến chỗ Dịch Đình, ở nơi đó, hắn nhìn thấy một nữ nhân, một nữ nhân lớn lên gần như giống Thánh Đức hoàng hậu trong bức họa như đúc.

Nữ tử kia đề phòng hắn, hắn dùng bảy tám ngày, mới tan biến nữ tử đề phòng, từ trong miệng nữ tử biết được thân phận trước kia của nàng, người này dĩ nhiên là Ngụy tài tử bị thái tử cùng Hoa phi đối thủ một mất một còn của mẫu thân hắn đưa đến Dịch Đình.

Hắn lại hỏi thăm nhiều nơi, biết được vị Ngụy tài tử này quả thật là có bảy phần giống với Thánh Đức hoàng hậu năm đó, ba phần khác, nếu đúng khí chất, vậy hoàn toàn là một Thánh Đức hoàng hậu khác.

Nhìn Thái Khang đế ngày ngày nhìn bức họa của Thánh Đức hoàng hậu nhìn vật nhớ người, Lý Hạo Thịnh nảy ra ý hay, nếu phụ hoàng nhớ hoàng hậu nương nương đã mất như vậy, hắn liền cho gặp lại hoàng hậu, chẳng phải thú vị?

Hắn tuyệt đối tín nhiệm Phí Viễn Chinh, mưu đồ không bao lâu, hắn liền cho Phí Viễn Chinh biết chuyện này.

Chung quy hẩn vừa trở về, không có một chút căn cơ, rất nhiều chuyện làm cũng quá không tiện, tỉ như tìm kiếm vú nuôi khi Thánh Đức hoàng hậu còn sống.

Phí Viễn Chinh biết kế hoạch của hẩn thì chỉ cảm thấy kế này có tốt có xấu, tốt là thắng vì đánh bất ngờ, xấu là khó khăn tầng tầng.

Dù như thế, hẩn vẫn theo yêu cầu của hoàng tử, tìm bà vú của Thánh Đức hoàng hậu đến.

May mắn, khi thủ hạ của hẩn để chỗ bà vú, nhi tử bà vú đang vì một khoản nợ đánh bạc mà suýt nữa bị người đánh gãy chân.

Khi bà vú rời khỏi hoàng cung Thánh Đức hoàng hậu từng cho bà ta không ít kim ngân tài bảo, nhưng nhi tử duy nhất của bà ta không cố gắng, nhiễm thói xấu đánh bạc. Bao nhiêu kim ngân tài bảo cũng không đủ cho hẩn tiêu xài, chỉ ba năm, hào trạch mà bà vú về nhà mua liền bị nhi tử bà ta tiêu xài không còn.

Bây giờ chỉ ở trong căn nhà cỏ tranh chỉ có bốn bức tường, thủ hạ của Phí Viễn Chinh cứu nhi tử, giúp hẩn trả sạch nợ, liền mang theo bà vú trở về Kinh thành.

Lý Hạo Thịnh nói ra ý đồ đến, tự nhiên hẩn cũng không có khả năng đem mưu đồ chân chính của hẩn nói cho bà vú.

Hẩn chỉ là nói cho bà vú Thái Khang để nhớ Thánh Đức hoàng hậu, ngày thường buồn bực không vui. Vị hoàng tử mới về kinh hẩn đau lòng phụ hoàng, liền từ dân gian tìm một vị nữ tử có bảy phần tương tự Thánh Đức hoàng hậu.

Thái Khang để đều chướng mắt nữ nhân khác, dù là thể thân của Thánh Đức hoàng hậu cũng không nhìn trong mắt. Hẩn chỉ cầu Thái Khang để vào lúc thương tâm cực điểm, nữ tử này có thể giả trang thành hồn phách của Thánh Đức hoàng hậu, đến gặp Thái Khang để.

Lý Hạo Thịnh còn vào lúc cuối cùng hứa hẹn sẽ cho bà vú một số tiền lớn, số lượng nhiều đến có thể đầy đủ mua được một tòa thành trì. Bà vú mấy năm nay luôn bôn ba mệt nhọc vì tiền, dưới sinh hoạt áp bách, bà ta sớm đã không còn là bà vú mộc mạc ôn hòa trước kia.

Bây giờ vì tiền dù là bảo bà ta bà ta cũng nguyện ý, huống chi chỉ là chỉ bảo một nữ nhân dưỡng thành phong phạm của Thánh Đức hoàng hậu như thế nào.

Bà vú tự nhiên là một ngụm đáp ứng, Lý Hạo Thịnh sợ bà ta bại lộ chuyện, sau khi bà ta đáp ứng thì luôn cho bà ta ở trong một tòa biệt viện của phủ đại tướng quân.

Phạm vi hoạt động của bà ta cùng Ngụy tài tử cũng chỉ có tòa biệt viện này, trừ bà cầm đưa cơm, cũng không thể khiến người khác phát hiện tồn tại của các nàng.

Mấy nơi như Dịch Đình, một ngày chết mấy người đều là chuyện thường, cho nên Lý Hạo Thịnh cho người làm cũng phá lệ dễ dàng.

Ngụy tài tử, bà vú, biệt viện, sau khi tất cả đều sắp xếp, bọn họ liền bắt đầu huấn luyện lâu dài, huấn luyện bắt chước Thánh Đức hoàng hậu, trở thành hồn phách của Thánh Đức hoàng hậu.

Ngụy tài tử ngày thường đều thả mái xuống để che trán, điểm này liền không giống Thánh Đức hoàng hậu nhất. Lý Hạo Thịnh xưa nay biết lấy niềm vui của nữ tử, chỉ cần hẩn ra tay, cơ hồ không một ai có thể chạy khỏi lòng bàn tay hẩn.

Vài lần liền có thể câu dẫn, Ngụy tài tử lại rất ít khi nhìn thấy nam nhân, không qua bao lâu liền đắm chìm vào, trở thành một quân cờ trung thành tận tâm của Lý Hạo Thịnh.

Hai người gần như đều làm tất cả chuyện xấu xa, lại chỉ không tiến hành một bước cuối cùng. Đơn giản là Ngụy tài tử vẫn là gái còn trinh, cơ thể ả còn chỗ hữu dụng với Thái Khang để.

Cũng vì mấy chuyện thân mật đó, Lý Hạo Thịnh rốt cuộc phát hiện bí mật trên trán ả. Thì ra ả sở dĩ không muốn cột tóc lên, hoàn toàn là bởi vì vết sẹo bốn chữ viết nhợt nhạt trên trán ả.

“Bất quá là đi chút vết sẹo, này có gì khó?” Lý Hạo Thịnh sờ sờ Ngụy tài tử, từ trong quần áo ném xuống đất lấy ra một bình sứ nhỏ, “Chính là thuốc tiên trừ sẹo mà Thái Y viện nghiên cứu chế tạo, là cần cứ phần

Sinh Cơ Nhục Cốt mà Miêu Cương thượng công để nghiên cứu chế tạo ra, người thoa bảy ngày, thử xem xem.”

Ngụy tài tử này mấy năm ở Dịch Đình bị tàn phá, cũng không còn bộ dáng hăng hái lúc trước. Bây giờ tính tình đã biến thành vâng vâng dạ dạ, dễ dàng liền bị dọa đến lui qua một bên.

Một tháng sau, vết sẹo trên trán Ngụy tài tử quả thực biến mất không thấy. Ắ vui mừng khóc, ôm Lý Hạo Thịnh cảm kích khóc lóc.

Lý Hạo Thịnh quả thực là Phật sống cứu thế của ả, không chỉ cứu ả ra từ Dịch Đình nước sôi lửa bỏng kia, còn khôi phục dung mạo đã hủy đi của ả thành bộ dáng trước kia, từ sau đó, Ngụy tài tử đối với Lý Hạo Thịnh càng là nói gì nghe nấy, huấn luyện cũng càng thêm ra sức, để lấy điều này báo đáp ân tái tạo của Lý Hạo Thịnh.

Bà vú không chỉ huấn luyện Ngụy tài tử cử chỉ cách nói năng, hình dáng tư thế ngồi, còn huấn luyện cả trù nghệ của ả.

Trước đó không lâu, Ngụy tài tử cuối cùng cũng học thành, học xong hết tất cả, Lý Hạo Thịnh lúc này mới nghĩ biện pháp đưa ả vào cung, đưa đến Ngự Thiện phòng.

Nếu là Ngụy tài tử cố ý quây quần trước mặt Thái Khang đế, Thái Khang đế chỉ sẽ sinh nghi trong lòng, nhưng mà, nếu ả lạt mềm buộc chặt trốn tránh Thái Khang đế, khiến Thái Khang đế tới tìm ả, Thái Khang đế ngược lại sẽ rất tin không nghi ngờ thuyết pháp Thánh Đức hoàng hậu Tá Thi Hoàn Hồn.

Lý Hạo Thịnh am hiểu rõ cách này, liền đặt Ngụy tài tử ở Ngự Thiện phòng, mua chuộc lão thái giám trong Ngự Thiện phòng, mỗi ngày ở Ngự Thiện phòng làm một món mỹ thực trình lên cho Hoàng Thượng.

Mới đầu lão thái giám còn có nhiều sợ hãi, nhưng ngày đầu qua đi Thái Khang đế còn thưởng cho ông ta rất nhiều, ông ta cũng không phản bác nữa. Cho nữ nhân này ở Ngự Thiện phòng làm một món mỹ thực.

Lý Hạo Thịnh muốn liền là loại hiệu quả này, thức ăn là phương pháp đơn giản nhất để gọi lên hồi ức của một người. Hắn bây giờ chỉ bảo Ngụy tài tử làm một loại này trước, nước hầm nấu ếch, cách một tháng lại đổi khác, chủng loại làm được nhiều, Thái Khang đế nhất định sẽ sinh nghi trong lòng.

Khi đó, mới là thời cơ tốt nhất để Ngụy tài tử chân chính lên sân khấu.

Đến lúc đó, Ngụy tài tử chỉ cần, cử chỉ cách nói năng đều có bộ dáng của Thánh Đức hoàng hậu, nói mình là Thánh Đức hoàng hậu, lại giả vờ chạy trốn, lạt mềm buộc chặt, Thái Khang đế liền sẽ nửa tin nửa ngờ.

Nhiều lần như thế, ả nói ra bí sự mà bà vú nói cho ả, chỉ có Thái Khang đế, Thánh Đức hoàng hậu cùng bà vú biết, Thái Khang đế nhất định sẽ rất tin không nghi ngờ ả chính là Thánh Đức hoàng hậu.

Đến lúc đó nhân cơ hội ám sát cũng tốt, ném cho ả cũng tốt, thậm chí thổi gió bên tai cũng tốt, làm được đều là phá lệ tiện lợi.

Không hiểu sao cứ có mấy cái ô vuông =.= Lúc đầu tưởng bản convert có vấn đề, ai ngờ bản raw cũng thế. Dù cho ta biết nó có ý gì nhưng cũng không tiện sửa, mn nghĩ sao thì nghĩ v Đăng bởi: admin

46. Chương 46

53: Nữ Đế Kim quốc

Gần chạng vạng, Hứa Từ lúc này mới mê mê hoặc hoặc tỉnh lại, thái tử điện hạ đã rời đi từ lâu.

Hứa Từ xoa xoa thái dương căng đau, liền kêu ra ngoài: “Niệm Hiếu, Niệm Bạch.”

Hai huynh đệ Niệm Hiếu, Niệm Bạch đã chờ bên ngoài từ lâu, khi hai người đang chơi đoán số ở bên ngoài, nghe chủ nhân kêu to vội vàng đẩy cửa vào, “Gia, ngài tỉnh.”

“Thái tử lúc nào rời đi?” Hứa Từ xoa thái dương, cúi đầu hỏi Niệm Bạch mang giày cho mình.

“Sau khi thái tử đưa ngài về phòng thì cũng nghỉ ngơi một lát, trong phòng ngài ngốc nửa canh giờ liền đi.” Niệm Bạch đem màu trắng sữa đang vắn giày ở Hứa Từ trên chân, nghĩ nghĩ nói.

“Khi hấn rời đi có nói gì không?” Hứa Từ đứng lên, Niệm Hiếu đem áo ngoài màu đỏ đã sớm chuẩn bị tốt phủ thêm giúp cậu.

“Có có, ” Niệm Bạch cười hắc hắc, gật gật đầu, “Thái tử điện hạ bảo tiểu nhân sau khi ngài tỉnh thì nói cho gia, nói gia sau khi say rượu nói mê sảng không ít.”

Hứa Từ “Lộp bộp” trong lòng một chút, “Ta nói cái gì?”

Niệm Bạch, Niệm Hiếu đồng thời lắc đầu, “Tiểu nhân nào biết, lúc ấy chúng ta cũng không ở trong phòng.”

Hứa Từ bóp trán bụm mặt, ta chẳng lẽ sau khi say rượu phun ra lời thật? Không được, ngày khác cậu nhất định phải hảo hảo hỏi thái tử điện hạ một chút, cậu nói đến cùng là lời “mê sảng” gì.

Niệm Hiếu vì Hứa Từ mặc áo ngoài, buộc nút thông lưng, Hứa Từ nhất thời cả người liền tinh thần tỏa sáng đứng lên.

“Thái tử Duyên Hoa của Tuyết quốc rời đi rồi?” Hứa Từ lúc ấy uống chút rượu, tửu lượng của cậu không tốt, khi uống trên đường liền mơ mơ màng màng.

Khi cậu say ánh mắt trấn tĩnh, lại không nhúc nhích ngồi ở đằng kia, rất ít người có thể nhìn ra dị trạng của cậu. Chỉ chờ khi cậu uống đến say mèm, mới mất lộ ra mê ly, bày ra vẻ say cho người bên ngoài.

Giữa trưa hôm nay cậu ở trong phòng khách, kỳ thật ăn cơm ăn đến một nửa liền say, sau đó phát sinh cái gì cậu chỉ mơ mơ hồ hồ nhớ rõ, cơ hồ là nhỏ nhặt.

Nói đến đây Niệm Bạch che miệng cười cười, “Vị thái tử Duyên Hoa của Tuyết quốc này quả nhiên là bình dị gần gũi, khả ái đơn thuần. Thái tử điện hạ nhiều lần ám chỉ thái tử Duyên Hoa ý tiền khách của hấn, thái tử Duyên Hoa cư nhiên hoàn toàn không nghe ra, vẫn là hai thủ hạ của hấn nghe ra ý trong lời của thái tử điện hạ, mạnh mẽ kéo thái tử Duyên Hoa rời đi.”

Hứa Từ nghe vậy cũng cười, ngược lại là tác phong của vị thái tử Duyên Hoa này.

Chỉ là đáng tiếc, hảo hảo một vị thái tử Duyên Hoa ngây thơ khả ái, kiếp trước lại bị Nữ Đế Kim quốc nhìn trúng. Thái tử Duyên Hoa trốn hồi lâu, cuối cùng vẫn bị Nữ Đế Kim quốc phát hiện giam giữ lại.

Tuyết quốc vì cứu thái tử Duyên Hoa về mà nhiều năm dây dưa với Kim quốc, hai nước giao chiến nhiều năm, cuối cùng vẫn là lưỡng bại câu thương, thái tử Tuyết quốc lấy cái chết tế thiên để kết thúc.

Hiện giờ thiên hạ chia ba thế, Đại Diệu quốc, Nguyệt quốc, Kim quốc đều theo một bên, khác với Nguyệt quốc cùng Đại Diệu quốc giáp nhau, Kim quốc bốn phía toàn núi, là một quốc gia tương đối độc lập.

Nguyệt quốc cùng Đại Diệu quốc tranh đấu nhiều năm, nguyên nhân vẫn như cũ không dám làm to chuyện, còn là vì Kim quốc ở cạnh như hổ rình mồi này.

Dưới trướng Kim đế Kim quốc có ba nữ một nam, nhưng hoàng tử duy nhất kia lại tàn tật trời sinh, không thể đi được.

Năm đó tiên đế Kim quốc chết bất đắc kỳ tử, khi tất cả mọi người cho rằng Kim quốc như thế liền xong, đại công chúa Kim quốc lấy thế lời đình bình định thiên hạ, ngồi ổn trên đế vị, trở thành vị nữ hoàng duy nhất từ khi Kim quốc khai quốc tới nay.

Nữ Đế Kim quốc sau khi vào chỗ thì nuôi dưỡng hoàng tử duy nhất của Kim quốc ở bên người, không biết là nhốt hay là gì, tóm lại sau khi từ đó, mọi người liền ít khi nhìn thấy vị hoàng tử không thể đi được này.

Đại Diệu quốc nước bạn đến triều, mở tiệc chiêu đãi đều là quốc gia lân bang hữu hảo cùng nước phụ thuộc của mình, nhưng cũng có không mời mà đến.

Vị Nữ Đế Kim quốc này liền là không mời mà đến, vào ngày triều bái đầu tiên liền công khai vào hoàng cung Đại Diệu quốc.

Ngay cả Hứa Từ cũng bị hành vi không theo lễ thường của Nữ Đế mà cam bái hạ phong, người nói người một đời nữ hoàng, đến cùng ông trời cho người lá gan nhiều lớn, người mới dám lộ liễu đi đến quốc đô Đại Diệu quốc như vậy.

Nghe nói vào lần đó, Nữ Đế Kim quốc coi trọng thái tử Tuyết quốc, từ nay về sau triển khai thể công bắt chồng.

Nữ Đế Kim quốc vào năm hai mươi ba tuổi, còn nhỏ hơn thái tử Tuyết quốc hai tuổi, nhưng thái tử Tuyết quốc có gia có thất có nhi có nữ, sao sẽ cùng Nữ Đế Kim quốc dây dưa không rõ.

Thái tử Tuyết quốc tự nhiên từ chối, Nữ Đế Kim quốc dứt khoát liền bắt thái tử Tuyết quốc về quốc gia.

Quốc quân Tuyết quốc hiến công chúa Tuyết Sinh cho Đại Diệu quốc, cầu cứu Đại Diệu quốc. Đại Diệu quốc cũng xuất binh giúp qua, nhưng Đại Diệu quốc lại bị Nguyệt quốc kiềm chế, không dám có động tác lớn, chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Đại Diệu quốc lấy trứng chọi đá, Tuyết quốc thấy Đại Diệu quốc bất lực, chỉ phải tự mình xuất binh, từ đó quan hệ giữa Đại Diệu quốc cùng Tuyết quốc liền dần dần xa cách.

Hứa Từ nhớ tới thái tử Tuyết quốc với lúm đồng tiền nhỏ ngậy thơ khả cúc, trong lòng thở dài một hơi, cũng không biết đời này Nữ Đế Kim quốc có thể coi trọng thái tử Tuyết quốc nữa hay không, chỉ mong ông trời có mắt, khiến nàng nhìn không thấy thái tử Tuyết quốc, Tuyết quốc có thể trốn khỏi một trận tai ương huyết quang, Đại Diệu quốc cũng sẽ không vì thế mà mất đi Tuyết quốc nước bạn mạnh mẽ nhất này.

Nhớ lại mấy canh giờ trước ở Nhạc Dương lâu, không biết vì sao, Hứa Từ mí mắt nhắm lên.

Mấy canh giờ trước

Nhạc Dương lâu · trong nhà gian lâu ba

Một nam tử anh khí mười phần, cao gầy trắng nõn buông xuống bức họa trên tay, giơ giơ đầu với hộ vệ bên cạnh, “Nam tử cười lộ lúm đồng tiền kia liền là thái tử Tuyết quốc?”

Trong bức họa nàng buông xuống, rõ ràng liền là bộ dáng mặt trẻ con ngượng ngùng cười nhẹ của thái tử Tuyết quốc.

Bên người Nữ Đế theo hai thị vệ một nam một nữ, ba người đều giả trang thành thương nhân, Nữ Đế bây giờ nữ phần nam trang, tóc cột lên cao cao, đuôi lông mày cao gầy, anh khí bức người, khí thế mười phần.

Bây giờ ba người họ bao một nhà gian lâu ba, bốn phía buông màn, người bên ngoài nhìn không thấy tình cảnh bên trong.

Nam tử cạnh nàng cung kính trả lời: “Hồi chủ tử, là người này không sai.”

Nữ Đế vén lên một góc rèm, lại nhìn nhìn thái tử Tuyết quốc, mới tiếc nuối lắc đầu, “Khả ái thì khả ái, đổi lại trước kia, nếu ta chỉ thấy được người này, nói gì cũng muốn đoạt hắc đi, mặc kệ hắc có phải thái tử Tuyết quốc hay không.”

Uống một ngụm Mao Tiêm, Nữ Đế lười biếng dựa ở lan can. Nàng một tay nâng màn, một tay nhẹ nhàng vuốt phẳng trên mép ly trà, động tác lơ đãng mang theo một cỗ mỹ lực thành thực đặc biệt thuộc về nữ nhân.

Nữ Đế đem tầm mắt di chuyển từ trên người thái tử Tuyết quốc dời đi, chuyển tới thiếu niên hồng y, trong mắt vốn biếng nhác nhất thời lộ ra kinh diễm, trong ánh mắt lộ ra si mê, “Nhưng hôm nay, ta nhìn thấy vị thiếu niên đối diện với thái tử Tuyết quốc này. Thiếu niên này mới thật sự có thể xưng là khả ái, có thể làm sủng vật cất chứa của ta.”

Dứt lời, trong mắt Nữ Đế đã phun ra khí thế si mê tình thế bất buộc.

Hộ vệ bên người nàng nghe xong lời Nữ Đế, trong lòng thở nhẹ một hơi, Nữ Đế này cái gì cũng tốt, năng lực cũng mạnh hơn tiên đế, nhưng lại có đôi khi quá mức tùy tính.

Lúc trước tam hoàng tử Nguyệt quốc bí mật gặp mặt Nữ Đế, Nữ Đế liền không biết cọng gân nào không đúng nữa, thế nhưng muốn đến Đại Diệu quốc tham gia nước bạn đến triều.

Tam hoàng tử Nguyệt quốc này, thật không biết mê hoặc Nữ Đế như thế nào, sau khi xuất phát thì hắc mới biết được, Nữ Đế là vì mỹ nam mà đi.

Nữ hoàng cái gì cũng tốt, nhưng có chút háo sắc, thích đều là mấy thiếu niên tinh xảo trắng nõn. Mấy thiếu niên trong cung nàng liền có mười mấy người, bây giờ cứ nhiên còn chưa yên tĩnh.

Hiện giờ lại vì một thái tử Tuyết quốc, ngay cả nguy hiểm cũng không để ý, chỉ mang theo mấy hộ vệ liền đi Đại Diệu quốc.

Dọc theo đường đi, Nữ Đế không ít lần mở bức họa mà tam hoàng tử đưa tới giờ lên cho hai người họ xem, “Các người xem, bộ dạng nam tử này giống như một con mèo, rất khả ái.”

Hắn chỉ muốn nói: khả ái cái rắm a, khả ái có thể ăn hay là có thể cứu mạng!

Nữ Đế làm theo ý mình, nếu là nhìn trúng, nhất định không buông tha. Đối phương dù sao cũng là thái tử Tuyết quốc, đến như thế liền kết thù với Tuyết quốc cùng Đại Diệu quốc.

Nhưng hôm nay Nữ Đế nhìn trúng chỉ là một quan viên bình dân, hộ vệ nhịn không được lải nhải một câu cảm ơn trời đất trong lòng.

Chỉ là một quan viên bình dân, quốc quân Đại Diệu quốc sao lại không bằng lòng, cũng không có khả năng vì một Tiểu Mã Ngưu phẩm nho nhỏ mà xé rách mặt với Kim quốc đi?

Nghe lời Nữ Đế, nam hộ vệ nhanh chóng mở miệng: “Chủ tử bằng không mang hắn về Kim quốc.”

Ánh mắt Nữ Đế còn đang nhìn chằm chằm thiếu niên hồng y diễm lệ, “Tự nhiên, ta không chỉ muốn mang hắn về Kim quốc, ta còn muốn phong hắn làm hậu, sinh con cho hắn.”

Nam hộ vệ, nữ hộ vệ: ...

Bệ hạ, ngài nghĩ quá xa rồi, trước mắt vẫn nên ngấm lại mang người về như thế nào.

“Tiểu ái sủng của ta tên là gì, thích cái gì, thích mặc quần áo màu gì, Khổ Lộ?” Nữ Đế nghĩ nghĩ, hỏi.

Nam hộ vệ Khổ Lộ: ...

“Hồi chủ tử, người này tên là Hứa Từ, vào năm mười lăm tuổi, là tân khoa Trạng Nguyên năm nay của Diệu quốc, bây giờ nhậm chức thái tử Tiểu Mã, quan hệ với thái tử Diệu quốc vô cùng tốt, hơn nữa hắn còn là ngoại tôn của ngoại công ruột của thái tử Diệu quốc, Tổng Thái công.”

Nữ Đế vừa lòng gật gật đầu, “Thì ra tiểu ái sủng của ta tài hoa hơn người, còn tuổi nhỏ liền là tân khoa Trạng Nguyên, ánh mắt của ta quả nhiên không sai.”

Mà bên kia, thái tử Duyên Hoa bao nhả gian lâu hai, đang cùng Hứa Từ chậm rãi nói chuyện, đối tượng nói chuyện đều là thái tử điện hạ, “Thái tử điện hạ anh dũng vô địch, sự tích anh dũng của hắn là đề tài mà mọi người thích nói nhất, cô ở trong cung thường thường nghe được lời đồn về hắn.”

Già Lâu quốc cùng Tuyết quốc bất hòa, Lý Hạo Sâm chuyển bại thành thắng, không chỉ đánh lui quân Già Lâu, còn công chiếm Già Lâu quốc, thu thành nước phụ thuộc, từ nay về sau Tuyết quốc liền có một đoạn thời gian sống yên ổn rất dài.

Cho nên người Tuyết quốc lòng mang cảm kích với Lý Hạo Sâm, cũng sùng bái không thôi.

“Thái tử Duyên Hoa ở trong cung còn có thể thường thường nghe được lời đồn của thái tử điện hạ?” Hứa Từ từ chối cho ý kiến.

Thái tử Duyên Hoa xấu hổ gãi gãi đầu, “Tiên sinh kể chuyện trong tửu lâu dân gian kể sự tích của thái tử điện hạ đến sinh động như thật, cô không thể thường thường nghe được, liền mời vài vị tiên sinh kể chuyện vào trong cung kể cho cô nghe.”

Hứa Từ: “Ngạch...”

Thái tử Duyên Hoa lại hỏi rất nhiều về yêu thích của thái tử điện hạ, Hứa Từ có chút không kiên nhẫn cùng cảnh giác, “Thái tử Duyên Hoa điện hạ hỏi tỉ mỉ như vậy, chẳng lẽ vì công chúa Tuyết Sinh?”

Duyên Hoa thái tử nhú mày, lộ ra vẻ mặt khó hiểu, “Tuyết Sinh? Liên quan gì đến nàng? Là bản thân cô ngưỡng mộ thái tử điện hạ, muốn hiểu rõ yêu thích của hắn, chờ đến ngày triều bái, cô cũng biết tốt việc này, lưu lại một ấn tượng tốt trong lòng thái tử điện hạ.”

Hứa Từ không nói gì, thái tử Tuyết quốc ngây thơ ngốc manh như thế, đến cùng là vì người Tuyết quốc đều là thiên tính thiện lương, hay là vì được bảo vệ quá tốt?

“Thái tử điện hạ quen biết bạn bè chỉ nhận phẩm hạnh, không nhìn cái khác.” Hứa Từ nắm tay đặt ở ngoài miệng khụ một tiếng, “Thái tử Duyên Hoa điện hạ cư xử thân thiết, phẩm hạnh rất tốt, thái tử điện hạ chắc chắn ở chung với thái tử Duyên Hoa rất vui, thái tử Duyên Hoa không cần lo lắng.”

Thái tử Duyên Hoa nghiêm túc gật gật đầu: “Vây vừa lúc, ta an tâm.”

Nữ Đế ở lâu ba thấy biểu tình Hứa Từ che miệng ho khan, khóe miệng gợi lên một mặt tiểu ý, “Tiểu ái sủng của ta vờ ho khan cũng khả ái như vậy, trầm thật là vừa lòng.”

Khổ Lộ: bệ hạ, đừng suy nghĩ râu ria, đầu tiên ngài phải biến hần thành “Tiểu ái sủng” của ngài trước đã.

“Bệ hạ, người này tuy rằng là mệnh quan triều đình xuất thân bình dân, nhưng theo thuộc hạ điều tra, thái tử điện hạ của Diệu quốc che chở người này nhiều, chỉ sợ cũng không có được dễ như vậy.”

Nữ Đế không cho là đúng, “Tiểu bảo bối ta coi trọng, tự nhiên là đối tượng bị mọi người tranh đoạt, nếu có được quá dễ dàng, ta ngược lại không thích. Có chút khiêu chiến, mới là tình thú.”

Thấy thái độ Nữ Đế không quan trọng, Khổ Lộ cũng không nói gì nữa, hần vẫn chưa đem trình độ quan hệ của thái tử đối với Hứa Từ để ở trong lòng. Dù quan tâm thế nào, Hứa Từ cũng chỉ là một thần dân của thái tử Diệu quốc mà thôi, thái tử Diệu quốc kia như thế nào cũng sẽ không vì một thần dân mà giương cung bạt kiếm với đại Kim quốc chúng ta đi.

Nữ Đế nâng mảnh có chút mệt mỏi, liền buông mảnh cúi đầu uống một ngụm nước.

Nữ hộ vệ thấy thế, thiềm đến một bên một lần nữa vì Nữ Đế vén lên một góc mảnh, Nữ Đế ngẩng đầu đang muốn chăm chú nhìn Hứa Từ từ xa xa, lại phát hiện mấy người họ đã đứng lên, bộ dáng như muốn rời đi.

Tiết nuôi thở dài, Nữ Đế nhìn chăm chú vào Hứa Từ rời đi, lúc này mới ra lệnh cho thủ hạ buông mảnh xuống, lẩm bẩm: “Còn nhiều thời gian, Từ bảo bối, chúng ta ngày khác gặp lại.”

Hứa Từ trước khi đi chỉ khách khí hỏi một câu “Thái tử Duyên Hoa có muốn đến quý phủ của tại hạ ngồi hay không”, bây giờ trời đã gần trưa, chính là lúc dùng cơm, theo thói quen của người thường, nhất định sẽ từ chối.

Nhưng thái tử Duyên Hoa còn chưa hiểu rõ hết thái tử điện hạ, hần vốn không nỡ để Hứa Từ rời đi, bây giờ Hứa Từ hỏi, hần nhất thời hai mắt tỏa ánh sáng, “Vây cung kính không bằng tuân mệnh, cô liền làm phiền nhiều thêm.”

Hứa Từ: ...

...

Niệm Bạch đã vì Hứa Từ chải xong búi tóc, Hứa Từ lộ ra cái trán trơn bóng, hai bên thái dương lưu lại hai phần tóc, bộ dáng công tử thể gia khiêm tốn có lẽ.

Ngoài cửa có người đến báo, “Gia, Nhan Tứ Nhan công tử đến đây, bây giờ đang ở thư phòng.”

Hứa Từ bên này chính lý thỏa đáng, đẩy cửa ra, “Hảo, ta biết.” Dứt lời liền dẫn Niệm Bạch Niệm Hiếu đến thư phòng.

Trong thư phòng, Nhan Tứ đang thưởng thức một chậu Mẫu Đơn Quan Thế Mặc Ngọc đặt trước bàn, Mẫu Đơn này là Hứa Từ từ Dương Châu mang về, mang đi mọc còn bình thường, bây giờ trải qua Hứa Từ che chở gần một tháng, dĩ nhiên đại hảo.

Cánh hoa như vậy mực kéo dài ra phía ngoài, sắc màu rực rỡ, phá lệ thưởng mắt.

Nhan Tứ lộ ra thưởng thức, khi Hứa Từ xử lý bồn hoa này cũng không cho người ngoài làm, đều là lấy sức mình tự làm, ngăn ngừa hơn một tháng lại có hiệu quả như vậy, cũng thật sự là dụng tâm.

Khi hần đang thưởng thức, cửa “Két” một cái mở ra, Hứa Từ liền nghênh ngang đi vào, “Người trở lại, người đều đi tìm?”

Nhan Tứ chấp tay, “Tìm thì tìm, nhưng chúng ta sẽ không đả thảo kinh xà như vậy?”

Hứa Từ lắc đầu, “Trong tay Hứa Trường Tông có một quyển sổ sách, danh sách mua bán đề thi mấy năm nay đều ở chỗ ông ta. Nhưng mà quyển sổ sách này bọn Phí Viễn Chính còn không biết.”

Kiếp trước cậu vô ý phát hiện quyển sổ sách này, cậu ghi hận Hứa Trường Tông ở trong lòng, mặc kệ Nguyên Đế ở đương triều liền trình sổ sách lên, ép Nguyên Đế ở đương triều đáp ứng thẩm tra xử lý vụ án này.

Thấy biểu tình kinh ngạc của Lý Hạo Thịnh lúc ấy, hẳn nhất định không biết có quyển sổ sách này tồn tại.

Dựa vào ký ức kiếp trước, cậu tuy rằng biết tham dự việc này có ai, nhưng cậu không có một chút chứng cứ, chỉ có thể thử đấm người Lý Hạo Thịnh như vậy. Nhan Tứ tìm họ vẫn chưa nói chuyện mua bán đề thi gì, hẳn trò chuyện đều là chút lời lấy lòng quen biết.

Sau khi Lý Hạo Thịnh biết việc này chắc chắn tìm họ xác minh, mấy người này lời nói giống nhau, lấy tính tình đa nghi của hắn, chẳng những sẽ không tin tưởng, ngược lại còn tâm sinh hoài nghi với mấy người đó.

Đăng bởi: admin

47. Chương 47

54: Tiểu Từ bị đùa giỡn

Thái tử điện hạ mấy ngày nay công việc bận rộn, Hứa Từ không thể thường xuyên làm bạn bên cạnh, vào cung lên chức cũng không có động lực nào.

Hôm nay cậu nghỉ ngơi ở nhà, hôm nay nhưng cũng là ngày nước bạn triều bái.

Diễm dương cao chiếu, tình không bích thiên, đúng là ngày lành vạn sự đều hợp.

Nữ Đế Kim quốc sau khi đến cũng không giấu diếm thân phận, nàng đến kinh không lâu, thái tử điện hạ liền biết hướng đi của nàng. Hôm nay sớm đã làm tốt chuẩn bị vạn toàn.

Điểm này Hứa Từ cũng không lo lắng, Nữ Đế Kim quốc cũng không phải hướng về phía Đại Diệu quốc mà đến, nàng lần này đến không địch không bạn, nhưng cũng không mang địch ý. Mục đích nàng đến lần này chỉ có một —— Thái tử Duyên Hoa của Tuyết quốc.

Nữ Đế Kim quốc yêu thích mỹ thiếu niên da mềm mặt sáng, nàng chính là coi trọng mặt búp bê đáng yêu trẻ tuổi của thái tử Tuyết quốc mới có thể mãnh liệt theo đuổi.

Vào ngày cậu gặp mặt thái tử Duyên Hoa, thái tử Duyên Hoa từng có hỏi qua cách nhìn của thái tử đối với trang dung của nam tử.

“Thái tử ở trên chiến trường lâu, người mà ngày thường kết giao rất tốt đều là đại hán râu quai nón, nam nhân đích thực cơ nhục cuộn cuộn.” Hứa Từ che giấu lương tâm nói lời này, chỉ hi vọng hôm nay có chỗ dùng.

Mà bên kia, Nữ Đế Kim quốc ngồi ở vị trí đầu tiên tay phải của đế tòa, vị trí đầu tiên tay trái của đế tòa đối diện chính là thái tử Tuyết quốc.

Nữ Đế đế quốc chau mày, trong mắt nhìn thái tử Tuyết quốc mang theo ghét bỏ.

Thái tử Tuyết quốc này mấy ngày trước còn là bộ dáng khả ái trắng trắng mềm mềm, sao hai ngày không gặp, qua mấy ngày lại thành mặt thô đầu đen như vậy, trên cằm râu ria xồm xàm bộ dáng lôi thôi.

Thái tử Tuyết quốc lại không để ý tới Nữ Đế Kim quốc, hẳn từ khi ngồi xuống, ánh mắt liền không rời khỏi thái tử điện hạ bên người hoàng đế một khắc. Do ngày đầu chỉ là triều bái, các nước bạn đến lễ triều bái, Thái Khang để lại nói một ít lời khách sáo đúng trường hợp, triều bái buổi sáng liền có thể kết thúc.

Đến buổi chiều, Thái Khang để mang theo các thủ lĩnh đạo chơi cảnh tượng phồn vinh của kinh đô cùng cảnh trí hoàng cung của Diệu quốc.

Thời gian vội vàng mà qua, liền đến buổi tối.

Bách bái là việc lớn, mà tiệc tối buổi tối mới xem như là buổi diễn chính.

Thời gian tiệc tối, các thủ lĩnh quốc gia hoặc sứ đoàn đại biểu tham gia yến hội, mà trong quần thần, Thái Khang để ở trong triều đường chọn ra năm mươi vị đại thần tham gia.

Chuyện yến hội cũng có thái tử điện hạ cùng Lễ bộ xử lý. Nước bạn là khách, nhưng xa gần thân sơ cũng khác với mỗi người. Kim quốc tuy là không mời mà đến, nhưng Kim quốc dù sao cũng là một trong ba nước lớn nổi danh cùng Đại Diệu quốc, Nguyệt quốc, số ghế này tự nhiên cũng là quy cách cao nhất mới sẽ không thất lễ.

Với Già Lâu quốc, năm nay vừa là nước phụ thuộc, vốn nên ưu đãi.

Nhưng nó lại vì mạo phạm Đại Diệu quốc trước mới có kết cục này, Lý Hạo Sâm vẫn không an bài cho hẳn chỗ ngồi tốt nào, chỉ là an trí Già Lâu quốc xa xa đến trong góc.

Quốc quân Già Lâu quốc sắc mặt vô cùng xấu hổ, đặc biệt là khi nhìn thấy Tuyết quốc ngày thường cùng nước mình tranh đấu không ngớt, thực lực không bằng mình lại xếp hạng vị trí đầu, mình lại ở vị trí cuối cùng, biểu tình trên mặt thật là đủ mọi màu sắc, rất không đặc sắc.

Các nước phụ thuộc bên cạnh thấy đều cười lạnh trong lòng, Già Lâu quốc không biết tự lượng sức mình, bây giờ rơi vào kết cục như thế cũng là tự ăn hậu quả xấu, không đáng để đồng tình.

Nước bạn an trí ở phía bên trái chủ vị, mà quan viên nước mình, đều an trí ở phía bên phải chủ vị.

Đêm nay tuy nói là tiệc tối nước bạn, nhưng kỳ thật ngấm đấu sớm đã bắt đầu, tối nay đầu tiên là nước bạn cùng Đại Diệu quốc đấu nghệ (tài nghệ), đấu vũ (múa).

Đến ngày mai rồi vài ngày sau, liền là đấu văn, đấu võ, đấu mã (ngựa), đấu hương, đấu mã cầu (cưỡi ngựa đánh bóng) vân vân, tranh đấu mấy ngày, cho đến ngày cuối cùng mới yên tĩnh.

Năm mươi vị đại thần tất cả đều là bệ hạ tự mình chọn lựa, Hứa Từ vốn không ở trong đó. Nhưng Thái Khang để ngấm lại, Hứa Từ là phúc tinh của thái tử, đến đây cũng tốt, liền vào lúc cuối cùng vạch Lễ bộ Thị Lang đi, sửa thành thái tử Tiễn Mã Hứa Từ tham gia.

Hứa Từ làm người quan chức thấp nhất trong đại thần, dựa theo quy củ liền ngồi xuống góc cuối cùng, vừa lúc đối mặt với Già Lâu quốc.

Tuyết quốc ngồi vị trí đầu, tuy rằng Kim quốc tới chơi, Lý Hạo Sâm vẫn an bài Tuyết quốc ở thủ vị, có thể thấy được Đại Diệu quốc coi trọng Tuyết quốc. Thái tử Duyên Hoa của Tuyết quốc đã không chút giữ lại mùi quá sùng bái thái tử điện hạ, dù cho thái tử điện hạ an bài hẳn ở vị trí cuối cùng hẳn cũng vui vẻ đi.

Hắn tuy ngây thơ, nhưng cũng không phải không biết thâm ý của Đại Diệu quốc khi an bài như thế, thấy Kim quốc đến đây, Đại Diệu quốc cũng không có một tia bạc đãi Tuyết quốc họ, thái tử Duyên Hoa trong lòng rất là cảm động, mùi quá sùng bái thái tử điện hạ lại tăng thêm mấy phần.

Mà Nữ Đế Kim quốc khuất phục ở vị trí thứ hai, trên mặt lại là một mảnh thần nhiên tự đắc. Nàng hôm nay cố ý mặc một bộ trường bào màu đỏ tươi hoa lệ, đơn giản là tiểu ái sủng của nàng thích màu đỏ, nàng cũng đỏ theo.

Tóc cũng không có bất cứ trâm cài tua rua tô điểm nào, nàng chỉ là cột tóc cao cao thành tóc đuôi ngựa, đỏ đỏ thêm thân, một thân khí thế không làm người xem nhẹ đứng ở yến hội.

Mà đối diện, ghế thủ vị là Cung thân vương vừa mất vợ, thân đệ đệ của Thái Khang đế.

Vị trí thứ hai đối diện Nữ đế Kim quốc là ghế của thái tử điện hạ, Lý Hạo Sâm thân mặc trường bào trắng vàng bốn vuốt màu đen, trên mặt không biểu tình, trong mắt như có sóng ngầm lưu động, cả người tản ra khí phách lãnh túc lẫm liệt làm người ta khiếp sợ.

Nữ Đế Kim quốc cùng Lý Hạo Sâm trong yến hội này, một người như một ngọn lửa bùng cháy, một người lại như một khối băng cực lạnh. Hai người địa vị ngang nhau, âm thầm mãnh liệt.

Ánh mắt Nữ Đế lộ ra thương thức, khóe môi câu lên, nâng ly rượu với Lý Hạo Sâm ở đối diện: “Xưa nay nghe nói thái tử điện hạ của Đại Diệu quốc dũng mãnh thiện chiến, khí chất bất phàm, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên là long chương phượng tư, ngày khác tất thành người tài.”

Thần sắc trong mắt Lý Hạo Sâm không đổi mấy may, giơ ly rượu lên để thi lễ, “Đa tạ bệ hạ tán thưởng, nước bạn thịnh yển của Đại Diệu quốc ta, có thể được bệ hạ đích thân đến, có thể nói là hồng phúc sinh huy (về vang cho kẻ hèn này).”

Hai người người tới ta đi, âm thầm tranh đấu.

Tửu lượng của Hứa Từ nhỏ, uống mấy ngụm lại không được. Ăn uống linh đình trên thịnh yển không thích hợp với cậu, sau khi tìm cơ đi vệ sinh Hứa Từ liền lắc lư lắc lư đến hậu hoa viên.

Thái tử điện hạ thấy Hứa Từ khi đi lắc lư lắc lư, liền biết cậu đây là lại say. Vừa muốn đứng dậy đuổi theo, lại bị thái tử Duyên Hoa đối diện đột nhiên gọi lại, “Thái tử điện hạ, đa tạ Đại Diệu quốc những năm gần đây bảo vệ Tuyệt quốc ta. Duyên Hoa ta vô cùng cảm kích, chỉ có thể lấy rượu nhạt kính người, để cảm niệm tình hữu nghị của Đại Diệu quốc.”

Thái tử điện hạ nhú mày, nhìn thái tử Tuyệt quốc trước mắt đầy mặt bã rêu, ánh mắt lại sáng đến chói mắt này, đầu đầu một trận.

Đây đến cùng là kỳ ba nào, ông trời ngài mau tới thu hần đi!

Thái tử điện hạ không thể rời đi, Nữ Đế Kim quốc lại mượn cơ lui ra.

Nữ Đế Kim quốc vẫy lui người hầu đi theo, đuổi theo thân ảnh màu đỏ lắc lư lắc lư ở nơi xa.

Hứa Từ bây giờ đang đi đến hậu hoa viên, cậu ở trong yển hội này vốn không quan trọng gì, dù rời đi cả đêm cũng sẽ không ai phát hiện.

Cậu giờ muốn liền là đến chỗ yên lặng nào đó hảo hảo tỉnh rượu, lại ngủ một giấc chờ yển hội chấm dứt mới về nhà là được.

Trung tuần (từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng) tháng năm, ban ngày đã nóng, buổi tối xác thực có gió mát thổi đến, có chút mát mẻ.

Gió nhẹ lướt qua hai má khô nóng hơi say của Hứa Từ, mang đến cảm giác mát mẻ nhẹ, Hứa Từ bỗng nhiên thấy thần thanh khí sảng, chỉ muốn lớn tiếng nói tốt.

Cậu nghĩ như vậy, liền cũng làm như vậy.

Nữ Đế theo đuôi phía sau, liền nhìn thấy thân ảnh trước mắt mình đột nhiên ngẩng đầu ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng, nói: “Gió lớn nổi này mây bay lên, ha ha, gió tốt, gió tốt a!”

Bộ dáng kia quả nhiên là bữa bãi tùy tính, rất vui sướng. Trong mắt Nữ Đế chảy ra thần sắc cực kỳ hâm mộ, lại thật lâu không đành lòng tiến lên quấy rầy động tác của Hứa Từ.

Thét to hai tiếng, Hứa Từ cũng có chút mệt mỏi. Cậu tùy tiện tìm một lương đình có thể ngắm trăng liền đi vào ngồi, tính chợp mắt một chút.

Vừa ngồi không bao lâu, cậu chỉ cảm thấy phía sau tựa hồ có tiếng bước chân truyền đến. Hứa Từ rung mình, chợt quay đầu: “Ài!”

Nữ Đế cũng không có xấu hổ khi bị phát hiện nhìn trộm, nàng chậm rãi từ sau bụi hoa đi ra, cười nói, “Trẫm có chút say, liền tính tới đây thổi chút gió mát tỉnh rượu. Không nghĩ tới khi đến Hứa Tiễn Mã đã ở đây, trẫm thật là không tốt quấy rầy, mới không đi ra.”

Thấy là Nữ Đế Kim quốc, Hứa Từ lại ngồi trở lại, “Bệ hạ thật lịch sự tao nhã, Tiểu Thần cũng là đến tỉnh rượu.”

Nữ Đế Kim quốc thâm nghĩ: ta tự nhiên biết người đến tỉnh rượu, người uống rượu uống say, trẫm nhìn người cũng nhìn đến say.

Chậm rãi đi vào lương đình, Nữ Đế Kim quốc ngồi kề bên Hứa Từ, “Hứa Tiễn Mã tựa hồ say không nhẹ?”

“Tiểu Thần tử lượng không tốt, bệ hạ đừng trách.” Hứa Từ hai mắt vô thần, đầu lắc lư lắc lư.

Nữ Đế Kim quốc thấy bộ dáng cậu dần dần ngây thơ như vậy, trong lòng lại thích vô cùng. Vật nhỏ này, thật là một oa nhi hay thay đổi, một hồi giống một con báo con, một hồi lại giống một con mèo con.

Thấy Hứa Từ choáng say, Nữ Đế Kim quốc liền lớn mật khoát tay lên eo Hứa Từ, thu Hứa Từ vào trong lòng mình. Tay không nhịn không được nhéo nhéo hai má mềm mại của Hứa Từ.

Trên tay một mảnh mềm nhẵn, vô cùng thoải mái.

Bên kia, thái tử điện hạ rốt cuộc ứng phó xong thái tử Tuyết quốc, khi thoát thân lại phát hiện Nữ Đế Kim quốc trước mắt đã sớm không thấy.

Hắn kinh hãi, vội vàng đứng dậy rời đi.

Thường nghe Nữ Đế Kim quốc hành vi không khuôn phép, yêu thích nam sắc, thiên vị mỹ thiếu niên.

Hi vọng là mình lầm, nhưng nếu nàng dám có nửa tia vọng tưởng với Tiểu Từ...

Con người như hồ sâu của thái tử điện hạ neho lại, trong mắt tràn ra sát ý, dù là Nữ Đế Kim quốc, hắn cũng quyết không tha!

Khi thái tử điện hạ tìm được hậu hoa viên, tình cảnh trước mắt nhất thời khiến hắn tức giận đến suýt nữa tiến lên giết chết người.

“Các người đang làm gì!” Hắn gầm lên một tiếng, đúng lúc ngừng động tác của Nữ Đế Kim quốc.

Nữ Đế Kim quốc tiếc nuối kéo ra miệng suýt nữa liền muốn đựng tới môi Hứa Từ, “Thái tử điện hạ chẳng lẽ nhìn không thấy sao? Hứa Tiểu Mã say, trầm đang giải rượu cho hắn.”

Lòng bàn chân của thái tử điện hạ như nổi gió tiến lên kéo Hứa Từ đến bên người mình, trong mắt bắn ra ý lạnh đủ để đóng băng hết một mảnh hậu hoa viên này, “Tiểu Từ là thái tử Tiểu Mã của cô, hắn tỉnh hay không tỉnh rượu không một bệ hạ bận tâm, tự cô đến giúp hắn.”

Dứt lời ở trước mặt Nữ Đế Kim quốc, cúi đầu hung hăng hôn Hứa Từ một cái. Không chờ Nữ Đế phản ứng lại, Lý Hạo Sâm dĩ nhiên vận khí khinh công mang theo Hứa Từ say xin phiêu nhiên rời đi.

Nữ Đế Kim quốc bị lưu lại một mình tại chỗ, thật lâu mới lấy lại tinh thần, khóe môi gợi lên tươi cười nghiền ngẫm, khuôn mặt vô cùng anh khí mang theo mấy phần nhã sĩ, “Thú vị, thú vị, như thế thì trầm đoạt mới thú vị chứ.” Đăng bởi: admin

48. Chương 48

Cái cô công chúa Tuyết quốc mỗi bên mỗi tên, đầu tiên là Tuyết Sinh sau đó là Tuyết Sênh, ta dò trong QT lại là Tuyết Sanh. Nên bắt đầu từ giờ ta đổi thành Tuyết Sanh luôn nhé. Mấy chương trước có thời gian ta sẽ sửa lại tên chị này =v=

P/s: Cho page HTNV cái Like đi bà con, tui là tui đang cầu like đó

55: Hứa Từ thổ lộ

Thái tử điện hạ mặt không biểu tình, mang theo Hứa Từ rời đi như bay.

Nơi hắn đi không phải nơi khác, chính là tắm cung trong Đông Cung thái tử. Vào tắm cung nhà mình, Lý Hạo Sâm ngựa quen đường cũ đi vào tắm điện.

Thật cẩn thận đặt Hứa Từ lên trên giường.

Vừa rồi bởi vì nhất thời nóng vội, lại quên lý trí. Chỉ nghĩ chán nể Nữ Đế Kim quốc, lại quên Tiểu Từ còn mở to mắt.

Trong cả đường đi thái tử điện hạ ngay cả can đảm cúi đầu nhìn người trong lòng cũng không có, chỉ sợ cúi đầu một cái, liền thấy biểu tình ghét bỏ của Hứa Từ. Hắn còn chưa hoàn toàn nắm chắc, nếu lúc này làm cho tiểu Từ đơn thuần biết tâm tư xấu xa của mình, còn không biết nên nghĩ gì.

Thái tử điện hạ trong lòng cười khổ, nghĩ hắn chinh chiến sa trường, gặp phải qua vô số lần sinh tử tồn vong trong lúc nguy cấp, nhưng có lúc nào sợ qua?

Bây giờ liền vậy mà khiếp đảm như người nhu nhược!

Hắn vốn liền không nên là loại tính cách suy nghĩ do dự, khúm núm, không dám làm này.

Hôm nay trước khi Nữ Đế Kim quốc xuất hiện, hắn còn muốn từ từ mưu đồ, nhưng hôm nay Nữ Đế Kim quốc như một cây gai sắt mạnh mẽ cắm vào, cứ nhiên muốn thừa dịp Tiểu Từ uống say mà đùa giỡn cậu.

Loại hành vi bá đạo đơn giản thô bạo này, đối với loại thiếu niên tỉnh tỉnh mê mê như Hứa Từ, ngược lại là có lực sát thương nhất.

Mà hướng chi bản thân Nữ Đế kia tư sắc không tầm thường, còn là nữ tử. Chỉ điểm này, liền chiếm ưu thế hơn hắn. Nhưng thì tính sao?

Nữ Đế cường thế muốn xâm nhập vào lòng Hứa Từ như vậy, lại vừa vặn cho thấy nàng cũng không để ý cảm nhận của Hứa Từ. Nếu bàn về thời gian này ai đau lòng, yêu thương Hứa Từ nhất, Lý Hạo Sâm hắn nếu nói đứng thứ hai, liền không ai dám nói đứng thứ nhất.

Khi Tiểu Từ còn nhỏ như con thú con đề phòng hắn, hắn dùng thời gian một năm mới làm cậu thân cận mình, sau đó hắn lại dùng thời gian ba năm mới che nóng trái tim đề phòng kia.

Cho đến mười tuổi, Tiểu Từ mới bắt đầu mở rộng cửa lòng, chân chính bỏ tâm đáp lại hắn.

Hắn với Tiểu Từ, tất nhiên là khác với người bên ngoài.

Nghĩ thông suốt điểm này, Lý Hạo Sâm cũng không còn khẩn trương cùng phần nộ vừa nãy. Hắn cẩn thận buông xuống Hứa Từ, lúc này mới cúi đầu nhìn ánh mắt đầu tiên của đêm nay.

Hứa Từ vốn tưởng rằng ngủ say bây giờ trong mắt một mảnh rõ ràng, đang bình tĩnh nhìn thái tử điện hạ.

Lý Hạo Sâm lẩn lẩn cổ họng, thanh âm trầm thấp khàn khàn giống như một vò rượu lâu năm, làm người nghe bất giác say mê: “Tiểu Từ, người tỉnh?”

Hứa Từ mở to mắt, tự nhiên là tỉnh. Ý của thái tử điện hạ, là hỏi cậu có thanh tỉnh hay không.

Hứa Từ lại là nghe hiểu, cậu dừng hồi lâu, đột nhiên si ngốc cười lên tiếng. Thái tử điện hạ nhẩn mi, xem ra là uống say. Trong lòng vừa may mắn lại tiếc nuối, tư vị vừa muốn để tiểu Từ biết lại không nghĩ muốn Tiểu Từ hiện tại liền biết thật không yêu thích.

Bất đắc dĩ cười, thái tử điện hạ đang muốn đứng dậy, nào biết cánh tay Hứa Từ đột nhiên duỗi ra.

Thái tử điện hạ bất ngờ không kịp phòng, bị Tiểu Từ ôm lấy cổ, cọ bỏ nhào vào lên trên người hắn.

Di? Thái tử điện hạ trừng lớn hai mắt, kinh ngạc nhìn chằm chằm Tiểu Từ dưới thân.

Tiểu Từ còn đang si ngốc cười, vừa cười vừa lẩm bầm lầu bầu: “Ta thực ngốc, ta thực ngốc.”

Thái tử điện hạ nhìn bộ dáng Hứa Từ si ngốc ngây ngốc, thế nhưng không rõ cậu đến cùng là tỉnh hay là say.

Hứa Từ sau khi túm thái tử điện hạ lên trên người thì cũng không buông tay, thái tử điện hạ đành phải duy trì động tác này, có chút bất đắc dĩ đưa tay ôm lấy sau eo Hứa Từ lẩn nửa vòng., hai người lập tức thành tư thế đồng thời nằm ở trên giường.

Đưa tay nhéo nhéo hai má thịt đỏ đỏ của Hứa Từ, thái tử điện hạ bật cười, “Tiểu Từ đang cười ngốc cái gì?”

Hứa Từ cười hồi lâu, dán mặt đến cổ Lý Hạo Sâm, hô hấp trộn lẫn mùi thuần tửu cùng khí tức của thái tử điện hạ, “Thái tử điện hạ, vừa nãy Nữ Đế chỉ là phát đi mảnh lá rơi trên trán giúp ta mà thôi.”

“Thái tử điện hạ, nụ hôn của ta, thân thể của ta, trái tim của ta, tất cả của ta đều thuộc về người.”

“Thái tử điện hạ, ta yêu người a!”

Hứa Từ ngẩng đầu lên, trong mắt mèo hắc bạch phân minh lóe ra chút chút huỳnh quang, “Thái tử điện hạ, ta yêu mến ngươi đã lâu rồi a.”

Đúng, thái tử điện hạ sao có thể sẽ không thích cậu.

Cậu mấy năm nay trong lòng luôn thấp thỏm bất an, sợ làm thái tử điện hạ phản cảm. Nhưng nếu không phải thái tử điện hạ vừa này quên mất mà ấn hân hôn môi cậu, cậu đến bây giờ vẫn còn đang do dự không ngừng.

Mình kiếp trước đối đãi thái tử như vậy, thái tử điện hạ còn vì mình xả thân mà chết. Kiếp này cậu toàn tâm toàn ý ở bên thái tử điện hạ, thái tử sao có thể chỉ yêu Hứa Từ ngang ngược kia, lại không yêu Hứa Từ cậu lòng hướng về hân hien tại chứ?

Đều do bản thân, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.

Luôn cho rằng thái tử điện hạ vào lúc mình mười bảy tuổi mới làm vậy với mình, liền cho rằng thái tử điện hạ mười bảy tuổi mới thích cậu.

Thái tử điện hạ giật mình tại chỗ, Hứa Từ nói trùng kích quá lớn, hân nhất thời không thể phản ứng lại.

Hứa Từ thấy thái tử không có động tĩnh, lại dán dán trên người hân, động thân thò đầu qua, lớn mật dùng môi khẽ chạm đôi môi ôn hậu của thái tử điện hạ, “Thái tử điện hạ, ngươi có bị dọa hay không?”

Hứa Từ cúi đầu rầu rĩ cười ngớ ngẩn, trong nháy mắt thái tử điện hạ hôn cậu vừa này, cậu liền biết kết quả.

Kiếp trước vẫn là thái tử điện hạ ở phía sau theo đuổi mãnh liệt, cậu luôn là vừa trốn vừa hận. Nhưng hôm nay lần nữa đến một đời, cậu cũng muốn cho thái tử điện hạ cảm nhận được cảm giác được người theo đuổi.

Cậu cảm thấy, nếu cậu sống lại, thì việc này không chỉ nên có thái tử điện hạ là chủ động, tình cảm là chuyện hai người, cậu tự nhiên không thể làm rùa đen rút đầu nữa, có đôi khi đến lúc nên liền phải lớn mật phóng ra!

Lý Hạo Sâm bị Hứa Từ hôn một cái, lúc này cuối cùng mới phản ứng lại.

Hân đảo khách thành chủ, quay người xoay Hứa Từ qua, vẻ mặt không thể tin nhìn cậu.

“Tiểu Từ, Tiểu Từ.” Hân chỉ gọi tên cậu, lại không biết nên tiếp tục như thế nào, nhưng chỉ cần gọi thế thôi, tình ý trong đó đã phun trào.

Hạnh phúc tới quá nhanh, nhanh đến nỗi khiến hân không kịp xoay sở.

Hứa Từ đưa tay ôm chặt lấy tấm lưng dày rộng của Lý Hạo Sâm, chôn đầu trong lòng hân, tim đập nhanh, “Thái tử điện hạ, ta ở đây, thái tử điện hạ.”

Hai người rất cuộc không nói gì thêm, chỉ là ôm nhau như vậy, ai cũng không muốn đánh vỡ thời khắc bình tĩnh hỗn loạn tình yêu này.

Hứa Từ liền ở trong cái ôm của thái tử điện hạ, ngủ đi...

Chờ khi Lý Hạo Sâm ôm Hứa Từ đủ rồi, cúi đầu tính thẳng thắn tất cả với cậu, mới phát hiện tiểu gia hỏa này đã nặng nề thiếp đi.

Lý Hạo Sâm bắt đắc dĩ... Quả thực là, không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

Yến hội còn đang tiếp tục, Hứa Từ có thể rời đi, thái tử điện hạ hân đây lại không thể rời tiệc quá lâu.

Dứt khoát để Tiểu Từ ở đây ngủ, nhìn cậu còn có thể chạy đến nơi nào. Mang theo một ít tiếu nuối, Lý Hạo Sâm chỉ có thể kiềm chế tâm tình nóng nảy trở lại yến hội.

Lúc đó yến hội đã gần đến phút cuối, Đại Diệu quốc trong tỷ thí đều có thắng có thua, nhưng vẫn là thắng nhiều thua ít.

Thái Khang để thấy kết quả như vậy, long nhan đại duyệt, ngầm thay nhau thưởng cho mấy người tỷ thí một lần.

Phải nói trong đó có một vũ giả (người khiêu vũ) thắng vì đánh bất ngờ là được tứ hoàng tử tiến cử, vũ giả kia khi khiêu vũ dùng tranh vải bao vây bốn phía, làm tất cả mọi người nhìn không rõ. Nhưng lại nhìn thấy mờ mờ lung lung, chính vì phần mờ mờ lung lung này mà khiến trong lòng mọi người như có ngàn vạn con kiến bò ngứa, nhìn không được muốn lạng lẽ nữ tử kia nhảy đến cùng là bộ dáng gì.

Không qua bao lâu, trên tranh vải liền bị hất lên từng tầng mực nước, mọi người mới đầu còn trong lòng không vui, hận không thể nhanh chóng kéo tranh vải xuống.

Cũng không qua bao lâu, mọi người đều là kinh hãi không thôi.

Vũ giả kia thế nhưng dùng nước giấu trong tay áo luân phiên vẽ tranh trên tranh vải, chỉ chớp lát sau liền vẽ ra bức y phục bách diệu hương phượng.

Tài nghệ cùng tâm tư khéo léo này thật là làm người ta chỉ nhìn liền không thể không ca ngợi.

Có thể nghĩ, người này đương nhiên là thắng cuộc thi vũ giả trong đêm thịnh yến đó, tỷ thí trong yến hội cũng không phải tỷ thí chân chính, chỉ là lấy luận bàn cùng thăm dò làm chủ.

Đêm nay dù sao cũng là mở tiệc chiêu đãi khách nhân, không thể tổn thương hòa khí, tỷ thí chân chính, còn phải bắt đầu từ ngày mai.

Khi Lý Hạo Sâm đến, vũ giả tứ hoàng tử tiến cử sớm đã nhảy xong, hắn vẫn chưa nhìn thấy lần khiêu vũ này. Đương nhiên dù hắn thấy được, bấy giờ trong lòng nghĩ cũng chỉ sẽ là Hứa Từ, không chứa được bất cứ chuyện khác.

Yến hội tới gần chót, Thái Khang để còn nói mấy lời chúc đường hoàng, lúc này mới phái các công công dẫn đường đi trước dẫn đường, đưa mấy khách nhân đó tất cả ra khỏi hoàng cung.

Thái tử Duyên Hoa của Tuyết quốc cùng công chúa Tuyết Sanh của Tuyết quốc đi cuối cùng, công chúa Tuyết Sanh trong lòng ngưỡng mộ thái tử điện hạ, đêm qua luôn muốn tìm cơ hội cùng thái tử điện hạ trò chuyện hai câu. Nhưng không nghĩ tới vừa muốn mở miệng, thái tử điện hạ đã đứng dậy rời đi.

Bây giờ bọn họ lạc cuối cùng, thái tử điện hạ ngại thân phận phải lưu lại đến cuối cùng tiễn bước tất cả khách nhân mới có thể rời đi.

Công chúa Tuyết Sanh thấy có cơ hội, liền lạng lẽ sửa sang lại ống tay áo, xấu hổ mang theo sợ hãi đi đến trước mặt Lý Hạo Sâm, “Tuyết Sanh gặp qua thái tử điện hạ.”

Bây giờ thái tử điện hạ nơi nào còn nghĩ đến trò chuyện với họ, hắn bây giờ chỉ muốn gắn cánh trên lưng, nhanh chóng bay về tẩm cung, bay đến bên Tiểu Từ mới thôi.

“Công chúa Tuyết Sanh, không biết còn có chuyện gì?” Lý Hạo Sâm thái độ giải quyết việc chung, trong lời nói để lộ ra ý tiễn khách.

“Tuyết Sanh cùng ca ca cùng đi, khách sạn cách hoàng cung có chút xa. Một đường tối mù, có chút sợ hãi, Tuyết Sinh mạo muội, chẳng biết thể thỉnh thái tử điện hạ hộ tống một đoạn đường hay không?” Công chúa Tuyết Sanh hai mắt đầm lệ mờ mờ, thẹn thùng dùng ánh mắt ướt sũng nhìn Lý Hạo Sâm.

Lý Hạo Sâm trong lòng nhất thời khó chịu một trận, không chút nghĩ ngợi liền gọi lại Công Tôn Ngự tính lên lút rời đi, “Công Tôn Ngự.”

“Thái tử điện hạ, là ngài gọi Tiểu Thần sao?” Vốn muốn bỏ chạy Công Tôn Ngự bị bắt lại, rất không tình nguyện quay đầu, cợt nhả lại.

“Miễn, công chúa Tuyết Sanh của Tuyết quốc sợ tối, người lại hộ tống họ đến khách sạn.” Lý Hạo Sâm dừng một chút, lại nói, “Nhớ kỹ, là đến khách sạn, người phải nhìn thấy hai vị khách nhân vào khách sạn mới được rời đi, biết không?”

Lệnh của thái tử, không dám từ chối. Công Tôn Ngự tuy muốn vờ vờ rời đi, lại vẫn là nắm chặt nắm tay trả lời: “Tất không nhục mệnh!”

Thấy thái tử điện hạ không chút để ý tới mình, chỉ là để một vị võ tướng đưa mình trở về, công chúa Tuyết Sanh rất là khổ sở. Nhưng lời đã đến nước này, nàng cũng không thể nói gì thêm.

Nói đến lại nhiều, liền là qua. Nếu muốn có thể gả cho thái tử điện hạ, nàng còn cần tỉ mỉ mưu hoa một trận.

Rốt cuộc tiến bước được tất cả khách nhân, trên đại điện này hẳn một khắc cũng không muốn ngốc nữa.

Đoàn người Tuyết quốc chân trước vừa đi, Lý Hạo Sâm liền thi triển khinh công, đi tới Đông Cung. Đăng bởi: admin

49. Chương 49

56: Thái tử thổ lộ

Trên giường lớn trong Đông Cung, Hứa Từ đang mặc quần áo ngủ say sưa.

Vấy lui thái giám cung nữ hầu hạ phía sau, Lý Hạo Sâm đẩy cửa vào.

Lý Hạo Sâm vốn đang khẩn cấp tới hỏi đáp án, nhìn thấy Hứa Từ thụy nhan im lặng trầm ổn như vậy, không tự chủ được thả nhẹ bước chân.

Ai, vẫn là không đành lòng quấy rầy tiểu gia hỏa này ngủ.

Huống hồ cậu bây giờ đang say rượu, tỉnh lại chỉ sợ cũng là nói đến loạn thất bát tao, không biết nói gì.

Hắn ngày mai hỏi lại cũng không muộn, bất quá chỉ đợi một đêm thôi, hẳn mấy tháng cũng chờ được, còn sợ đêm nay sao?

Lòng Lý Hạo Sâm vốn vội vàng xao động bỗng dưng không vội vàng nữa, hắn cởi giày, treo quần áo lên trên giá áo, lúc này mới về lại trên giường.

Trên người mặc quần áo ngủ rất không thoải mái, Lý Hạo Sâm làm một hộ thê cuồng ma, sao có thể dễ dàng tha thứ loại chuyện này phát sinh.

Hắn tự nhiên là cẩn thận cởi hết mấy bộ quần áo chường mắt vướng bận trên người tiểu Từ, một lần nữa xuống giường treo lên giá áo.

Có thể làm phiền người đường đường là thái tử điện hạ của Đại Diệu quốc động tay, trong thiên hạ, trừ Hứa Từ, chỉ sợ tìm không ra người thứ hai!

Làm xong, Lý Hạo Sâm mới cảm thấy mỹ mãn nằm cạnh Hứa Từ, kéo chăn lên liền bao hai người lại cùng một chỗ.

Lúc trước ở Dương Châu, hắn luôn muốn loay hoay với Hứa Từ. Lúc ấy khi cùng ngủ một cái giường, hắn luôn kiểm chế không được, điểm huyết ngủ của cậu muốn làm gì thì làm cậu.

Nhưng hôm nay nghe được Hứa Từ trả lời mập mờ cái nào cũng được, tâm cảnh của hắn thế nhưng rất khác biệt với khi đó.

Khi đó luôn nhịn không được sinh ra dục vọng với tiểu Từ, hiện tại lại cảm thấy, chỉ cần như vậy khế ôm cậu, lắng lặng nhìn cậu, liền là chuyện đẹp nhất thế gian.

Hắn không cầu cùng Tiểu Từ có tình yêu rực rỡ sáng lạn bao nhiêu, hắn chỉ cầu có thể cùng Tiểu Từ bình bình thản thản, đi qua một đời, đầu bạc đến già.

Đột nhiên, Lý Hạo Sâm vậy mà lại cảm thấy trong mũi chua chất, ánh mắt phình to. Rõ ràng là mấy tháng trước mới phát hiện mình thích Tiểu Từ, vì sao lúc này lại cảm thấy tâm tư mình chờ đợi để có được cậu lại phẳng phất như qua mấy chục năm.

Có tan nát cõi lòng, có ngọt ngào như thế.

Thái tử điện hạ ôm ôm Tiểu Từ vào lòng mình, chậm rãi nhắm mắt lại tĩnh tâm, loại cảm giác chờ đợi mấy chục năm này thật là làm hắn khó có thể tin tưởng.

Ngày kế, Hứa Từ bị nước tiểu nghẹn

Cậu “phịch” một cái ngồi dậy, thẳng tắp chạy đến cái bờ, một lát sau, một phun ngàn dặm.

Hứa Từ ngưỡng miệng thở sâu một hơi, than lớn một tiếng, “Thích!”

Giải quyết đi tiểu cấp bách Hứa Từ lúc này mới hậu tri hậu giác nhớ tới khi mình xuống giường tựa hồ là bắt ngang qua người nào đó mới tới được, ách, chẳng lẽ là thái tử điện hạ?

Hứa Từ rùng mình, xấu hổ quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy trên giường thật lớn, một nam tử tuấn mỹ vô song đang nghiêng đầu chống giường, vẻ mặt sủng nịch cười, ý hiệp xúc trong mắt như tuôn ra, khiến Hứa Từ muốn xem nhẹ cũng không thể xem nhẹ.

“Ách...” Hứa Từ sững sờ tại chỗ, dừng hồi lâu, mới hồi phục tinh thần lại, “Thái tử điện hạ, sớm a.”

Thái tử điện hạ một tay chống đầu, nằm nghiêng liếc xéo Hứa Từ.

Cầm bị từ hân trên người trượt xuống, áo lót nửa lộ, lộ ra mảnh lớn màu mật ong tinh trắng.

Chất lỏng ẩm áp từ mũi chảy xuống, Hứa Từ đưa tay sờ, rõ ràng phát hiện lại có máu mũi chảy xuống.

Hứa Từ , đang muốn dùng tay áo lau.

Thái tử điện hạ tự nhiên cũng thấy được, hần thấp giọng buồn cười ‘ha ha’ vài tiếng, thấy Tiểu Từ liền muốn tùy tiện dùng tay áo lau, vội chặn lại cậu, “Khoan đã, ở đây có khăn, cẩn thận bẩn quần áo.”

Xuống giường cầm lấy tấm khăn đặt cạnh bàn, thái tử điện hạ từ từ đi đến trước mặt Hứa Từ.

Cúi xuống eo, ngón trở thái tử điện hạ kháp cổ Hứa Từ nâng đầu Tiểu Từ lên, liền bắt đầu cúi đầu cẩn thận lau máu mũi cho cậu.

Tiểu Từ đại quần, tư thế này, rõ ràng là một bộ dáng mình bị đùa giỡn a.

Nhưng vì sao mình còn cảm chịu như vậy, quả nhiên là quá cần rở! Hứa Từ bụm mặt.

Mặt căng đến đỏ bừng, tầm mắt Hứa Từ không tự chủ được chống lại thái tử điện hạ. Nóng cháy trong mắt thái tử điện hạ cơ hồ muốn thiêu đốt cậu hầu như không còn, mặt vốn đỏ lúc này đã đỏ như nhũ máu.

Hứa Từ bị ánh mắt nóng cháy của thái tử điện hạ làm cho xấu hổ dời tầm mắt, dư quang khóe mắt lại không cẩn thận nhìn quét đến trước ngực rộng mở thoáng mát của thái tử điện hạ.

Da thịt màu mật ong bọc cơ nhục tinh trắng căng chặt, cũng không phải cảm giác cơ nhục cuộn cuộn, xác thực tràn ngập lực lượng. Ngoài phòng ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ hơi hơi chiếu xạ vào, chiếu lên da thịt màu mật ong của thái tử điện hạ, phản xạ ra ánh sáng óng ánh.

“Ngô”, Hứa Từ vội vàng ngẩng đầu lên, nắm lấy tay thái tử điện hạ đang bóp chặt cảm mình nghẹn ngào nói, “Thái tử điện hạ, lại, lại chảy máu mũi.”

Mỹ sắc trước mặt, quả thực đừng quá ngược mình.

Thái tử điện hạ nghe vậy cười, “Thấy rồi, thấy rồi. Đừng nóng vội, sẽ lau cho ngươi.”

Hứa Từ bây giờ cảm thấy, khi ánh mắt không còn chỗ đặt. Cậu hiện tại nghĩ mình dứt khoát còn đang say, hoặc là trực tiếp hôn mê thì tốt.

Như vậy liền có thể không cần lấy tư thái dọa người như vậy đối mặt với thái tử điện hạ hân rồi.

Rốt cuộc ngưng máu, thái tử điện hạ cũng không lấy tay nắm cầm Tiểu Từ ra, hần mượn tư thế này kéo mặt Hứa Từ qua phía mình, ép Hứa Từ đang xấu hổ nhìn mình.

“Tiểu Từ, ngươi còn nhớ rõ lời đêm qua không?” Con ngươi như hai hồ sâu của thái tử điện hạ nhìn đôi mắt trắng đen rõ ràng của Hứa Từ, phảng phất như có thể xuyên thấu qua ánh mắt cậu đâm thẳng đến sâu trong nội tâm cậu.

Hứa Từ bị thái tử điện hạ nhìn như vậy, cả người liền phảng phất như ăn xuân được, đánh cái run rẩy, lỗ chân lông đều toàn bộ thư giãn ra.

Tuy là then thùng, nhưng cậu đường đường là nam nhi bảy thước, tự nhiên là dám làm dám chịu. Hứa Từ gật gật đầu, “Nhớ rõ.”

Màu đen trong mắt Lý Hạo Sâm càng nồng đậm, “Tất cả đều nhớ rõ?”

Hứa Từ xấu hổ đỏ mặt, lại vẫn gật gật đầu.

“Vậy Tiểu Từ lại nói với cô một lần nữa được không?”

“Ách, ” Trong mắt Hứa Từ cơ hồ muốn xấu hổ rơi lệ, “Hôm qua mượn rượu kinh nói, nhưng hôm nay sau khi thanh tỉnh, lại bảo ta nói, cảm thấy thật xấu hổ cùng xấu hổ a, thái tử điện hạ.”

“Tiểu Từ, người hôm qua nói với cô nụ hôn của người, thân thể của người, trái tim của người, tất cả của người đều thuộc về cô. Người nói người yêu ta!” Lý Hạo Sâm ôm Tiểu Từ, giam cậu đến góc tường, tay còn nắm cằm cậu ép cậu nhìn mình, không được trốn tránh.

Hứa Từ gật gật đầu, trên mặt như nhỏ máu, “Đúng, ta có nói qua, đều là ta nói. Thái tử điện hạ, ta thật sự yêu người, không phải tình yêu huynh đệ, cũng không phải tình cảm quân thần, ta là tràn ngập tình yêu giữa người yêu với người a.”

Bị ép đến không thể lui, Hứa Từ đột nhiên bùng nổ, nói ra tiếng lòng của mình.

Thái tử điện hạ rút cuộc chiếm được đáp án mình chờ đợi hồi lâu, lại thấp thỏm hồi lâu, hắn vừa mới có được đáp án, liền rút cuộc không thể khống chế bản thân, cúi đầu mạnh mẽ bắt giữ môi Hứa Từ.

Trời biết hắn vừa rồi dùng bao nhiêu nhẫn nại mới có thể giúp Tiểu Từ lau xong máu mũi rồi lập tức tử hình cậu ngay tại chỗ? Hắn dùng rất nhiều lực ý chí mới bức bách bản thân nhất định phải hỏi được đáp án mình muốn biết mới bỏ qua.

Mình năm đó khi chống cự ý muốn giết người, cũng không dùng đến nghị lực cùng nhẫn nại mạnh mẽ như thế.

Nụ hôn của thái tử điện hạ nóng cháy mà lại mãnh liệt, như mưa rền gió dữ ép Hứa Từ tới không thể thở nổi.

Hứa Từ mở miệng, tiếp nhận thái tử điện hạ thăm dò tiến vào. Đầu lưỡi ôn hậu cuộn lên đầu lưỡi nhẵn nhụi mềm mại, cọ xát qua lại trong miệng Hứa Từ.

Hồi lâu, thái tử điện hạ mới buông ra Hứa Từ, “Tiểu Từ, Tiểu Từ, Tiểu Từ của ta. Người phải biết, ta cũng thích người thật lâu.”

Cúi người nhìn cậu đỏ mặt, thái tử điện hạ đột nhiên liền cười.

Nhất thời, không khí khẩn trương ngọt ngào ảm ảm tiêu tán, “Ta thấy mặt người hôm nay giống như mộng khỉ không thể lui xuống nhan sắc.”

Hứa Từ nghe vậy liếc xéo thái tử điện hạ một cái, giận dữ nói, “Còn chê cười ta, nếu không phải thái tử điện hạ, ta sao lại dọa người như vậy, hừ.”

Thái tử điện hạ tuy là có tâm cùng Hứa Từ ngốc một lát, nhưng tỷ thí hôm nay lập tức liền phải bắt đầu, hắn không thể chậm trễ canh giờ.

Hứa Từ say rượu, còn có chút đau đầu, nếu trong hoàng cung có thái tử điện hạ áp trận, cậu cũng không sợ hãi gì nữa, huống hồ cậu còn có chuyện khác muốn làm.

Trước khi đi, Hứa Từ đột nhiên kéo cổ thái tử điện hạ xuống lại cho thái tử điện hạ một cái hôn thật to, hôn xong, Hứa Từ thở hồng hộc dặn dò, “Thái tử điện hạ, người đừng nên coi trọng công chúa Tuyết Sanh của Tuyết quốc đó.”

Nghĩ nghĩ, Hứa Từ sửa miệng, “Không, không chỉ công chúa Tuyết Sanh, người một công chúa cũng không thể nhìn. Người bây giờ nếu xác định quan hệ với ta, liền phải toàn tâm toàn ý nghĩ về ta, nhờ về ta. Thái tử điện hạ, ta là một người xấu keo kiệt, lòng ghen tị lại cao!”

Sớm liền biết đục độc chiếm của Hứa Từ, Lý Hạo Sâm ha ha gật đầu, bây giờ Hứa Từ nói cái gì hắn cũng đáp ứng, đừng nói không nhìn mấy công chúa kia, dù cho tìm cái cớ đuổi hết mấy công chúa đi hắn cũng nguyện ý.

Hắn vốn liền không tính cưới công chúa gì cả, “Tiểu Từ, mấy công chúa đó đều là bị phụ hoàng gọi tới. Người phải biết, ngày mà phụ hoàng nói với ta, ta liền từ chối phụ hoàng, tỏ vẻ bản thân tuyệt đối sẽ không cưới bất cứ một ai trong các nàng. Trừ phi gặp gỡ người tâm nghi, mà người tâm nghi trong miệng ta, chính là Tiểu Từ người.”

Thái tử điện hạ tuy bình thường nói chuyện lạnh nhạt, có thể nói lời tâm tình đến thế cũng không nên dây dưa nha!

Hứa Từ bùm mặt, trong lòng âm thầm oán thầm.

Sau khi hai người thổ lộ nhiệt liệt như lửa cháy, liền phải chia lìa một đoạn thời gian.

Tiểu Từ ở ngoài cung, thái tử điện hạ ở hoàng cung ứng phó mấy công việc bận rộn kia.

Chuyện thịnh yến tuy rằng vô cùng bận rộn, thái tử điện hạ vẫn như cũ rút ra thời gian vào buổi tối trộm đến quý phủ của Thái công len gặp Hứa Từ.

Thái tử điện hạ không thể ở lâu, nhưng khi hai tình nếu là lâu dài, há lại sớm sớm chiều chiều ở bên. Thái tử có thể về với cậu Hứa Từ đã vô cùng kích động, sao có thể cầu nhiều hơn, ngược lại lỡ chuyện của thái tử điện hạ.

Liền như vậy qua năm ngày, nước bạn đến triều chấm dứt tốt đẹp. Trong lúc đó Nữ Đế cũng từng đến muốn tới tìm Hứa Từ, nhưng lại bị Lý Hạo Sâm phái Công Tôn Ngự đi ngăn cản khắp nơi.

Nữ Đế năm ngày này không tìm được cơ hội, nhưng cũng không nóng nảy. Nàng dù sao cũng là Nữ Đế của một nước lớn, còn là khi nghiền áp một đám nam nhân vinh quang bước lên để vị, quyết đoán cùng thực lực nhất định là không tầm thường.

Công Tôn Ngự tuổi tuy nói lớn chút, nhưng hắn nếu được xưng là tướng quân phong lưu, tự nhiên là diện mạo không tầm thường.

Chỉ riêng mũi nhãn đào hoa cùng môi mỏng gợi cảm của hắn liền có thể bắt được vô số giai nhân.

Nữ Đế không thể đi tìm Tiểu Từ, nhiều ngày lại rảnh rỗi đến vô sự, liền bắt đầu trêu đùa hồ ly tự đưa mình lên cửa này.

Nhưng hồ ly dù sao cũng là hồ ly, hai người tán tỉnh cùng đùa giỡn nhau cứ nhiên lại ngang sức.

Chỉ riêng một điểm ngư tử ngư, mã tử mã này, hai người dần dà, cứ nhiên qua lại hợp ý nhau. Đăng bởi: admin

50. Chương 50

Tuần sau đi học lại rồi TT^TT nghỉ hè sao nhanh thế này!!! Nhưng cũng may là công suất của ta cao, còn hơn 30 chương nữa là xong áhihi

57: Bí mật của Nữ Đế

Tướng quân Công Tôn Thác phong lưu thành tính gặp gỡ Nữ Đế Kim quốc yêu đẹp như mạng, kia quả thực chính là vương bát gặp gỡ đậu xanh, ngư tử ngư, mã tử mã, nhìn đối phương cũng phá lệ thuận mắt.

Nữ Đế đại đao kim mã ngồi ở án bên cạnh, rót một ly Lan Lăng ngọc rượu, “Công Tôn huynh, người ngược lại nói xem, là người kinh nghiệm nhiều hơn, hay là thủ đoạn bất mỹ thiếu niên của trẫm cao hơn?”

Công Tôn Thác cười nhạo, “Ha ha, Tiểu Thần đến nay ba mươi tuổi, lớn hơn bộ hạ năm tuổi, tự nhiên là thủ đoạn của ta cao minh hơn.”

“Không phải vậy, ” Nữ Đế không cho là đúng, “Gặp mỹ nhân, không ở chỗ nhiều, mà ở chỗ tinh. Ta gặp mỹ nhân tuy nói không nhiều bằng người, cũng tuyệt đối đều là cực phẩm trong cực phẩm.”

Dứt lời, Nữ Đế nhớ tới người nào đó, bất đắc dĩ cười cười, “Trẫm ở Kim quốc tìm mười hai mỹ thiếu niên cực phẩm, ở trong cung xây dựng mười ba tòa cung điện tráng lệ, nam bắc đều sáu tòa, như nhiều sao vậy trắng vậy lại điện Hoành Vĩ xa hoa nhất ở trung tâm.”

“Chỗ đó, liền là cung điện mà ta chuẩn bị cho hoàng hậu tương lai của ta.”

Ngoài lâu có ám vệ võ nghệ cao cường bắt tay, Nữ Đế cũng không sợ có thích khách xâm nhập. Hai người họ đều là người hào sảng, uống rượu đều là dùng ly ngọc mà không phải chung rượu, chung quanh hai người đã phân tán rải rác mười mấy vò rượu trống rỗng.

“Hoàng hậu tương lai chọn được người rồi?” Công Tôn Thác đã uống lên đến não, đầu lưỡi bắt đầu thối.

“Vốn có, sau đó lại không.” Hai mắt Nữ Đế cũng bắt đầu phiếm ra mê mang, “Người trẫm coi trọng, cư nhiên bị thái tử đệ đệ của các người nhanh chân đến trước.”

“Trẫm vốn tính toán cường đoạt, nhưng lại kính thái tử của các người là nhân vật anh hùng. Tam hoàng tử Nguyệt quốc kia dùng bức họa đưa trẫm tới, trẫm sao lại thật sự không rõ dụng ý của hắn?”

“Trẫm nói cho người, trẫm có thiên hạ này không dễ dàng, bảo vệ càng không dễ dàng!” Nữ Đế hét lớn một tiếng, nói đến nơi đáy lòng, bỗng dưng ném ly ngọc xuống mặt đất, ly ngọc tùy theo phát ra một tiếng “Bang”, tứ phân ngũ liệt phân tán trên mặt đất.

Ám vệ nghe tiếng phút chốc lắc mình tiến vào, Nữ Đế quát chói tai một tiếng, “Đi ra!”

Ám vệ ủy khuất bĩu môi, từng người xoay người từ cửa sổ bay đi, trước khi đi còn không quên giúp Nữ Đế đóng cửa sổ.

“Khi phụ hoàng băng hà, trẫm đang ở Liên sơn kích sát sơn tặc. Dị đảng khi hoàng thất ta không người, lại tính mưu hại đệ đệ của ta, ép Thiên Tử lấy làm chư hầu!”

Lúc trước nếu không phải nàng đuổi tới đúng lúc, còn không biết có thể gặp lại đệ đệ nữa hay không. Mấy tiện nhân kia, cư nhiên đem hoàng đệ đi đường khó khăn, vũ nhục cùng khi dễ như vậy!!!

Đệ đệ bởi vì đi đường khó khăn, không thích ra ngoài, luôn ở trong tấm cung, thân thể không cường tráng như nam tử bình thường, ngược lại càng mềm mại như một nữ tử, đường cong khuôn mặt cũng cực kỳ nhu hòa.

Bọn họ vì làm nhục đệ đệ của mình, vì làm hắn nghe theo mệnh lệnh của họ như con rối. Mười mấy người đó liền như vậy chà đạp đệ đệ không chịu phiền phức như thế!! Thiên hạ sao lại có người tà độc ghê tởm như thế!

Trong mắt Nữ Đế nổi lên hồng quang, tràn ngập sát ý.

Người như thế, nàng dù thiên đào vạn quả bọn họ mấy vạn lần cũng khó tan biến mối hận trong lòng mình cùng thương tổn mà họ tạo thành cho đệ đệ.

Người như thế, thì phải ăn miếng trả miếng, sống đến chuộc tội mới đúng!

Hoàng đệ trải qua việc này, tâm tính đổi nhiều. Thường xuyên bất thường táo bạo, lại thường xuyên khóc không ngừng, hắn cũng không nguyện lộ diện trước mặt người khác nữa.

Dù là nhìn thấy thái giám diện mạo có chút tục tũn, hoàng đệ cũng phải hoảng sợ hồi lâu.

Mà đối mặt nữ nhân, hắn lại tự ti đến nỗi không muốn trao đổi với các nàng. Trừ hoàng tử mình đây, hoàng đệ cư nhiên không còn thân cận với bất kì ai nữa.

Vì có thể cởi bỏ khúc mắc của hoàng đệ, nàng bắt đầu thử ở dân gian vợ vết thiếu niên diện mạo âm nhu xinh đẹp. Thiếu niên đó là nam như nữ, khi nàng chọn lựa phá lệ cẩn thận, chỉ chọn thiếu niên không có dã tâm, tâm tính thiện lương, tính tình dịu dàng.

Nàng thử đưa thiếu niên đến trước người hoàng đệ, thử vài lần, hoàng đệ thể nhưng thật sự tiếp nhận thiếu niên đó hầu hạ.

Từ nay về sau, nàng liền tận hết sức lực từ các nơi ở Kim quốc chọn lựa mỹ thiếu niên, còn vì họ mà xây mười hai tòa cung điện. Xây mười hai tòa cung điện này, cũng chỉ vì để hoàng đế từ trong tấm cung giam cầm mình đi ra. Ít nhất hẳn thích chơi với mười hai thiếu niên kia, nàng liền thử cho hẳn qua lại trong cung điện của họ, ngồi trên ngai xuống.

Nàng không cầu hoàng đế lập tức khôi phục bộ dáng tự tin trước kia, nàng chỉ cầu hoàng đế đừng khúm núm, sợ đầu sợ đuôi vậy nữa.

Hắn vốn nên là thiên chi kiêu tử, thân phận hẳn cao quý, nên hưởng hết thảy vinh diệu cùng thịnh thế phần hoa, không nên có bộ dáng cầu xin thương xót như vậy.

Người ngoài chỉ xem như nàng háo sắc phong lưu, lại không biết nội tình trong đó.

Nàng lại vui với loại đồn đãi này, đây là giải thích tốt nhất đối với chuyện nàng cướp đoạt mỹ thiếu niên, chỉ cần đừng lộ chuyện của hoàng đế ở trước mặt người khác, lý do nào cũng tốt cả.

Sau khi say rượu Nữ Đế trong lòng suy nghĩ ngàn vạn, Công Tôn Thác thấy Nữ Đế ném vỡ ly ngọc, từng mảnh nhỏ bay lên xẹt qua mu bàn tay của nàng, cắt ra một miệng vết thương thật nhỏ.

Công Tôn Thác uống đến đầu óc mê muội, hẳn thấy thế nghiêng ngả lão đảo đứng lên, đi đến cạnh Nữ Đế, cầm tay nàng giơ lên trước mặt, “Mỹ nhân, người sao lại không cẩn thận như vậy, bản công tử đây liền cầm máu cho người.” Dứt lời hẳn há mồm liền ngậm lại miệng vết thương của Nữ Đế.

Mùi rượu trong phòng mờ mờ, nhuộm dần mông mông lung lung trong phòng. Nữ Đế chỉ cảm thấy trong phòng hơi nóng bốc lên, cả người nóng bức.

Mặt của Nữ Đế kỳ thật nhìn kỹ cực kỳ diễm lệ, nhưng nàng xưa nay khí thế bức người, không ai dám cẩn thận chăm chú nhìn dung mạo của nàng. Vả lại nàng quý khí bức người, người khác chỉ biết chú ý anh khí của nàng, lại xem nhẹ nàng thân là một nữ tử quyền rũ.

Bây giờ Nữ Đế say mềm, Công Tôn Thác cũng say không nhẹ.

Hắn giúp Nữ Đế cầm máu đồng thời, ánh mắt nhanh chóng chăm chú nhìn chăm chăm khuôn mặt tinh tế của Nữ Đế.

Hồi lâu, hẳn mới buông miệng ra, miệng lưỡi không rõ nói: “Người thật đẹp.”

Nữ Đế không muốn để ý hẳn, đẩy hẳn qua một bên liền muốn đứng dậy ra ngoài thoáng khí.

Không khí kỳ quái trong phòng quá mức kiêu diễm, áp lực làm nàng không thể thở được.

Nào biết nàng say thật lợi hại, mới vừa đi chưa được hai bước liền bị vạt áo của mình vấp lại làm cho lão đảo, liền muốn đổ nghiêng qua một bên.

Công Tôn Thác nhanh tay nhanh mắt, tuy đi đường cũng loạng choạng, nhưng vẫn vào một khắc cuối cùng ôm lấy Nữ Đế, chặt chẽ bảo vệ nàng ở trước ngực.

Công Tôn Thác nhìn chăm chăm má đỏ hồng của Nữ Đế ngày thường không có duyên nhìn thấy, mỉm cười, “Mới vừa rồi không phải so kỹ thuật của ai lợi hại hơn, nói miệng không bằng chứng, không bằng thực chiến nhìn trình độ!”

.....

Trong phòng, một đêm phong cảnh hòa hợp kiêu diễm.

Ngày kế khi Công Tôn Thác tỉnh lại, Nữ Đế sớm không thấy bóng dáng.

Ngẫm lại đêm qua điên cuồng, hẳn tuy cảm thấy kinh ngạc nhưng cũng không hối hận. Quen biết Nữ Đế mặc dù ngẩn, nhưng hẳn đã sớm bị phong thái của nàng thuyết phục, hôm qua có thể mượn hơi rượu để được đền bù mong muốn, dù ngày sau bị Nữ Đế đuổi giết, hẳn cũng nguyện ý.

Công Tôn Thác xoa xoa trán, hất chăn xuống giường.

Vừa kéo chăn ra, vết vết đỏ sẫm trên giường trắng tinh nháy mắt làm hẳn ngẩn ra tại chỗ.

Hắn tự tin với công phu trên giường của bản thân, hắn tuy tâm nghi Nữ Đế, lại cũng chỉ tình này vô vọng. Hắn đem qua như liều mạng liều chết triển miên với Nữ Đế, nhưng dù cho như thế, hắn cũng nhất định sẽ không làm nàng bị thương.

Giải thích duy nhất liền là, Nữ Đế còn trinh!

Nhưng nàng ở trong cung rõ ràng có mười hai mỹ thiếu niên... Công Tôn Thác hai tay che khuôn mặt mọc râu vụn có vẻ suy sút, che dấu nụ cười kích động ngây ngô không thể che dấu trên mặt.

Ngự nhi, chỉ sợ ca ca sau này không thể làm bạn bên cạnh người được nữa. Nghe Nữ Đế nói trong cung nàng còn thiếu một vị hoàng hậu, tuổi của mình tuy là lớn chút, đáng quý ở chỗ là áp trần được, ngoại ưu nội hoạn hắn có thể cùng nàng vượt qua, nhưng cầu Nữ Đế đừng ghét bỏ.

Nàng không phải nói bảo vệ quốc gia này không dễ sao? Hắn nguyện trở thành trụ cột của nàng, giúp nàng cùng nhau bảo vệ lãnh thổ.

Phỏng đoán được bí mật nào đó, Công Tôn Thác đã dứt khoát quyết định muốn đi truy tìm Nữ Đế.

Năm ngày này chủ trì đại cục trong yến hội là thái tử điện hạ, mà lực lượng mới xuất hiện lại là tứ hoàng tử, hắn từ dân gian chọn ra mấy diễn viên biểu diễn đa dạng thiên kỳ bách quái, thắng vì đánh bất ngờ, làm người ta chỉ nhìn liền không thể không ca ngợi.

Thái tử điện hạ chủ trì đại cục, ngẫu nhiên có tham gia tỷ thí, cũng đều là cuộc thi cuồng dã như đấu kiếm, đua ngựa.

Hai người một văn một võ, tuy đều kiếm được thanh danh, lại có chỗ khác nhau.

Thái tử điện hạ đấu đều là tỷ thí giữa nam nhân, hào hùng vạn trượng, khí thế tận trời.

Nhưng những người của tứ hoàng tử, lại đều là cuộc thi âm luật đáng múa, dù cho thắng, thắng đến thần kỳ, cũng cho người ta một loại cảm giác *** loạn lên không được mặt bàn.

Tiệc này qua đi, các quốc gia đều biết Đại Diệu quốc có hai vị hoàng tử hiếm thấy.

Thái tử Lý Hạo Sâm, cuồng ngạo tự phụ, võ nghệ phi phàm.

Tứ hoàng tử Lý Hạo Thịnh, yêu thích oai môn tả đạo, tuy thắng rất nhiều, lại không phải con đường hợp với quân tử.

Thái Khang để đều phong thưởng cho mỗi nhân viên dự thi chiến thắng của nước mình, năm ngày vừa qua, ông cũng đem thái tử điện hạ cùng tứ hoàng tử thành tựu xuất sắc ra khoe, ban thưởng mỗi người, chưa từng bất công.

Mà năm ngày này qua đi còn xảy ra một việc lớn, liền là sổ từ quan của Công Tôn Thác.

Cái sổ này tới đột nhiên, triều đình ồ lên một trận.

Hắn tuy viết sổ từ quan, nhưng hắn ở chức vị cao quan trọng, Thái Khang để tất nhiên sẽ không tha cho hắn.

Công Tôn Thác cũng không nói rõ nguyên nhân mọi chuyện, chỉ nói có chuyện quan trọng muốn rời đi hồi lâu. Thái Khang để tiếc nhân tài, cuối cùng hai bên lên trò chuyện hồi lâu, hai người cuối cùng cũng đều lui một bước, Thái Khang để cho phép Công Tôn Thác nghỉ dài hạn ba năm.

May mắn lúc này Già Lâu quốc đã sớm thu phục, Bắc quan có xu hướng bình tĩnh, không có chiến sự gì.

Mà hồ phù ba mươi vạn người trong tay Công Tôn Thác cũng tạm thời giao cho “Sát thần” thái tử điện hạ Lý Hạo Sâm tạm thời bảo quản trong tay, tạm thi hành quyền tướng quân.

Cũng chỉ có hắn, ba mươi vạn tướng lĩnh ở Bắc quan mới tâm phục khẩu phục.

Thái Khang để vừa đáp ứng thả người, Công Tôn Thác liền suốt đêm dọn hành lý đuổi theo xuất phát tới Kim quốc, chỉ cầu có thể ở trên đường đuổi kịp Nữ Đế Kim quốc vội vàng rời đi.

Công Tôn Thác ra roi thúc ngựa, ngày đêm tiến nhanh, cuối cùng vào ngày thứ ba bị hấn bắt được xe ngựa tường đồng của Nữ Đế Kim quốc.

Công Tôn Thác nhanh chóng tiến lên ngăn lại xe ngựa của Nữ Đế Kim quốc, xe ngựa bị kinh hách hí một tiếng, Nữ Đế Kim quốc nghỉ ngơi ở trong xe suýt nữa ngã quỵ ở trên đệm mềm.

Đã nhiều ngày bị cử chỉ điên cuồng vào đêm đó làm cho tâm tình cực kỳ không vui, bây giờ có người cản xe, nàng ngược lại muốn nhìn xem là gia hỏa không cần mạng nào dám đâm vào vết thương của mình!

Nữ Đế vẻ mặt âm trầm, hung hăng kéo ra màn liêm.

Chỉ thấy đối diện xe ngựa, yêu nghiệt một đêm phong lưu với nàng kia đang cong cong hai mắt, cười nhẹ với mình, “Nữ Đế bệ hạ, ta đã xin từ chức với bệ hạ, nhưng bệ hạ không cho phép, chỉ cho ta ba năm.”

“Bây giờ thảo dân một thân một mình, thật sự không có sinh kế gì cả.”

“Nữ Đế bệ hạ, ngài thiện tâm. Nhìn trên phần quen biết nhau hồi lâu, thưởng miếng cơm ăn?” Đăng bởi: admin

51. Chương 51

58: Một tấm thiệp mời

Nước bạn đến triều chấm dứt không bao lâu, trong triều liền tuôn ra gièm pha đầu tiên.

Lễ bộ Thượng Thư Hứa Trường Tông từ khi bắt đầu đảm nhiệm Lễ bộ Thị Lang liền mượn chức quan, mua bán đề thi, thu nhận hối lộ.

Nhìn chung kỳ thi mùa xuân nhiều năm nay, vậy mà năm nay lại là công bằng nhất.

Năm nay bởi vì có con trai Hứa Trường Tông Hứa Tử Nhai tham gia kỳ thi mùa xuân, vì tránh hiềm nghi, Hứa Trường Tông bị gạt khỏi ban giám khảo, đề thi dự thi năm nay ông ta cũng không có cách nào tham gia, tự nhiên là hoàn toàn không biết.

Hình bộ đại lao, Hứa Tử thân mặc áo choàng màu đen, đầu đội mũ đen vào đại lao.

Hứa Tử từng cố ý dạo dò qua Công Tôn Ngự, nên Hứa Trường Tông vẫn chưa nhận được khổ hình nào, hoàn cảnh đại lao ông ta ở cũng coi như không sai.

Hứa phủ bị niêm phong, phu nhân tốt Lâm thị kia của ông cùng Hứa Tử Dĩnh thế nhưng chưa bao giờ đến thăm mình qua.

Ngược lại là Triệu thị cùng đôi song sinh không được thích còn đến đại lao đưa chăn bông quần áo cho mình, cũng hứa hẹn sẽ chăm nom cho mẹ già tuổi già.

Ông ta từng hỏi qua hướng đi của Lâm thị, Triệu thị ấp a ấp úng nửa ngày, mới trả lời nói Lâm thị đã cuốn một đồng tài vật mang theo Hứa Tử Dĩnh cao chạy xa bay.

Ông ta lại hỏi về Dương thị, Triệu thị lại chần chờ hồi lâu, mới nói Dương thị cũng đi.

Về phần Hứa Tử Nhai, từ lúc một tháng trước từ quan về Nam, liền không có tin tức của nó, bây giờ nó sống hay chết bản thân cũng không biết.

Dương thị rời đi ông ta cũng không ngoài ý muốn, mấy năm nay ông ta cũng không đối xử tử tế với nàng qua, nàng đi là chuyện trong tình lý.

Nhưng ngay cả Lâm thị cũng đi...

Ha ha, quả nhiên phu thê vốn là chim cùng rừng, tai vạ đến nơi đều tự bay đi. Uống phí ta nhiều năm đối xử mẹ con các người tử tế như thế, chuyện tới trước mắt, tự mình chạy trốn, thật khiến cho người ta lạnh lòng.

Ngược lại là Hứa Tử, lúc trước từng trộm nhắc nhở qua mình rằng Phí đảng muốn loại bỏ mình.

Nhưng ông quá mức tự phụ, tuyệt không tin Phí Viễn Chinh sẽ loại bỏ mình liền không để ở trong lòng.

Không nghĩ tới mới qua không mấy ngày, Ngự Sử đại phu của Phí đảng liền ở trước công chúng buộc tội ông.

Hứa Từ là hồng nhân bên người thái tử điện hạ, ngục đầu thấy Hứa Từ đến, lập tức ân cần đi trước dẫn đường.

Khi đi đến một nhà tù thông gió cùng chiếu sáng không tệ, hai người mới dừng lại.

Hứa Trường Tông nói thế nào cũng là cha ruột của Hứa Từ, chuyện này ngục đầu cũng biết, Hứa Từ cầm lệnh bài của thái tử trong tay, muốn nói chuyện một mình với Hứa Trường Tông, hẳn tự nhiên không thể nói cái gì.

Ngục đầu mở ra cửa lao, ôm ôm quyền liền rời đi.

Bởi vì Hứa Trường Tông cực kỳ phối hợp quá trình nhận tội, ngục đầu cũng không lo lắng ông ta chạy trốn. Lại nói đại lao này canh gác nghiêm mật, một quan văn như ông ta sao có thể trốn được ra ngoài? Bất kể về chỉ biết tội càng thêm tội, Hứa Trường Tông là người thông minh, tất nhiên sẽ không làm vậy.

Thấy ngục đầu đi xa, Hứa Từ mới đẩy cửa vào.

Hứa Trường Tông từ khi Hứa Từ quẹo vào hành lang liền thấy được cậu, cho đến khi Hứa Từ đi vào, ngục đầu rời đi, ông ta mới nhanh chóng đứng lên nghênh đón, “Từ nhi, người rốt cuộc cũng đến đây!”

Hứa Từ gật gật đầu, thần sắc lạnh đạm. Cậu cười đến ôn hòa lại cực kỳ xa cách, “Hứa phu nhân có từng đến thăm qua Hứa đại nhân hay không?”

Lời vừa nói ra, Hứa Trường Tông nhất thời xấu hổ vạn phần.

Ông ta sớm đã mỗi người một ngã với Vương thị, năm đó khi ở Hứa phủ, ông ta đối đãi mẹ con họ như vậy, sớm đã mất đi tư cách nhận Hứa Từ làm nhi tử.

“Chưa từng, ngược lại là Triệu thị cùng hai song sinh đến thăm ta qua.” Hứa Trường Tông cười khổ một tiếng, mấy năm nay mình đến cùng làm bao nhiêu chuyện hồ đồ.

Hứa Từ gật gật đầu, “Vậy Hứa đại nhân nên biết, ai mới là người có thể đầu bạc đến già chân chính đi?”

Bị nhi tử mình dạy dỗ, Hứa Trường Tông nếu là trước kia thì đã sớm nổi giận, nhưng hôm nay ông ta chỉ lắc đầu cười khổ, “Biết thì thế nào, ta bây giờ thân là tù nhân, sớm đã không còn quang cảnh trước kia.”

“Thái tử điện hạ nghĩ ngài dù sao cũng là cha ruột của ta, hơn nữa người sáng suốt vừa nhìn liền biết, người là mang tiếng xấu cho người khác. Thái tử điện hạ nhìn rõ mọi việc, đã nhiều lần ở trước mặt bệ hạ cầu tình cho đại nhân. Bây giờ bệ hạ đã cho ý kiến, chỉ cần đại nhân có công tổ cáo, nhất định sẽ phán nhẹ.”

Mua bán đề thi tuy là chỉ có một đám người, nhưng ảnh hưởng rất ác liệt, ở trên triều đường cũng nhắc lên sóng gió không nhỏ.

Nhân viên liên lụy không có khả năng chỉ có Hứa Trường Tông cùng mấy quan nhỏ của Lễ bộ, nên còn có người khác.

Khẳng định còn có người mua bán đề thi khác còn chưa bắt được.

Hứa Trường Tông trầm mặc thật lâu, Hứa Từ thấy thế, không ngừng cố gắng nói: “Người năm đó vì mượn Lâm thị lấy lòng Cung thân vương, đã là xá đại cầu tiểu, bây giờ bên người để lại loại người lang tâm cầu phê như Lâm thị. Người bây giờ còn tính che chở cho người đẩy người đi gánh tội thay, không công khiêng mình vào sao?”

“Đáng giá không? Người dù làm như vậy, cũng sẽ không có ai cảm kích người, không có ai sẽ nói với người một tiếng tốt, bọn họ sẽ chỉ ở sau lưng mắng người một tiếng ngu! Người lưu lại trong lịch sử của Đại Diệu quốc, sẽ chỉ là vài bút nhiều loạn triều cương ít ỏi.”

Những lời này của Hứa Từ đích xác nói vào đáy lòng của Hứa Trường Tông, nhưng ông ta vẫn có điều cố kỵ, chung quy Phí Viễn Chinh quyền thế ngập trời, ông cũng muốn lưu lại đường lui cho mình.

Một khi cần phải hấn, kết cục của mình nhất định là sống không bằng chết.

Ông ta tuy có chút tâm động, nhưng vẫn thấp thỏm.

“Nếu người kiêng kỵ người nào đó, vậy người kéo mấy cấp dưới ra. Ta sẽ cầu thái tử điện hạ, để thái tử điện hạ cầu bệ hạ đổi nơi lưu đày của người thành Bắc quan. Bắc quan là địa bàn của Công Tôn Thác cùng thái tử điện hạ, Phí Viễn Chinh không có cách phân thân, tuyệt đối không dám ở Bắc quan làm người bị thương.”

“Bắc quan tuy khí hậu ác liệt, nhưng dân phong thuần phác. Bây giờ cũng không có chiến loạn, tuy không xa hoa bằng kinh đô, nhưng cũng là một nơi tị nạn ẩn cư tốt để đi.”

Hứa Từ nói xong, Hứa Trường Tông đã không còn băn khoăn.

...

Phí Viễn Chinh mấy ngày nay phá lệ khó chịu, chuyện của Hứa Trường Tông hấn tuy có tâm muốn làm, nhưng chuyện nước bạn đến triều kéo theo, hấn liền chậm trễ vài ngày.

Chuyện này Phí Viễn Chinh còn chưa kịp làm, người bên hấn cứ nhiên ra tay trước hấn một bước.

Lúc bắt đầu hấn còn tưởng rằng là vị Ngự Sử đại phu tùy mặt gửi lời, giúp hấn giải lo âu.

Vạn vạn không ngờ tới, chuyện sau này phát triển lại càng không thể cứu vãn.

Sau này hấn tra mới phát hiện, Ngự Sử đại phu kia nơi nào là người của Phí Viễn Chinh hấn!

Ở mặt ngoài là người của mình, kỳ thực sớm đã bị thái tử dùng. Người này có tâm muốn quấy nhiễu triều đình, đốt cái chuôi lửa này!

Hấn tự nhiên sẽ không bị kéo vào dòng nước vẩn đục lần này, nhưng hấn không nghĩ tới, trong tay Hứa Trường Tông cứ nhiên còn có sổ sách kia, ghi lại nhân viên tham dự cùng mỗi bút giao dịch mấy năm nay.

Khi Hứa Trường Tông đi theo hấn, vâng lệnh là phải.

Hấn lúc ấy hạ lệnh đừng có lưu lại nhược điểm, nhưng Hứa Trường Tông vẫn lưu lại một tay cho mình.

Hứa Trường Tông ở trong đại lao cản lại một người, cũng cản cả Lễ bộ Thị Lang mà mình xem trọng vào.

Nhưng ông ta ngược lại cũng biết đúng mực, chỉ cản mấy người đó, lại không có kéo mình ra.

Phí Viễn Chinh làm quan vài chục năm, cứ nhiên gặp hạn té ngã trong tay hấn, hai ngày này hấn tức giận đến không nhẹ, dứt khoát cáo bệnh ở nhà dưỡng thương.

Lễ bộ này không thể muốn nữa, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ.

Hơn mười ngày sau, nên thăm nên tra nên làm cũng xử lý không sai biệt lắm, trừng phạt của Hứa Trường Tông quả nhiên như Hứa Từ nhận lời, sung quân đến biên thành Bắc quan, cả đời này không được vào kinh.

Mà trải qua cân nhắc, Lễ bộ Thượng Thư liền để cho Hồng Lư khanh Chu Quảng tính cách quá khổ đến đảm nhiệm.

Chu Quảng năm nay đã hơn năm mươi tuổi, là tân khoa Trạng Nguyên trước kia.

Làm người cương trực, không chịu người thu mua, cũng không kết đảng, vì thế bị người xa lánh, ở trong Hồng Lư tự ngẩn ngơ liền hai mươi mấy năm.

Bây giờ Lễ bộ không người, người này liền được thái tử điện hạ đề cử.

...

Hứa Trường Tông vạch hành lý đi ra cửa thành, vốn tưởng rằng chỉ lẻ loi một mình, nhưng không nghĩ tới đi một đoạn quan lộ, liền ở trạm nghỉ chân thấy được Hứa mẫu, Triệu thị cùng đôi song sinh, còn có Hứa Từ chờ đã lâu.

Hứa Từ biết Hứa mẫu chắc chắn đi theo, Hứa mẫu tuổi già, hơn nữa năm đó khi ở Hứa phủ đối đãi mẹ con cậu cũng không tệ.

Cậu không đành lòng cho Hứa mẫu một đường gian khổ, cho nên chuẩn bị một chiếc xe ngựa cho bà. Nhìn người thân chờ ở nơi đó, trong mắt Hứa Trường Tông đột nhiên chua chát, lại chảy ra nước mắt. Hứa mẫu đau lòng nhĩ tử, đi qua an ủi ôm hồi lâu.

Quan binh áp giải phạm nhân chờ đợi có chút phiền lòng, nhưng Hứa Tiển Mã ở đằng kia bọn họ cũng không dám nói gì thêm.

Mấy người ôm đủ, Hứa Từ mới đi lên trước, hạ giọng hỏi: “Hứa đại nhân, sau khi đi, người cũng không còn cơ hội hồi kinh nữa, còn có tiếc nuối gì hay không?”

Nghĩ đến điều gì, Hứa Trường Tông cười lạnh một tiếng, “Ta chỉ là đáng tiếc Lâm thị không có duyên đồng hành với ta, nếu Hứa Tiển Mã gặp được phu nhân cùng nữ nhi nhĩ tử kia của ta, còn xin đưa bọn họ tới đoàn tụ với ta.”

Hứa Từ hiểu rõ ý của ông ta, ánh mắt cậu loe loe, cao giọng cười, “Hứa đại nhân trước khi đi nhờ vả, Hứa Từ ắt phải tận lực hoàn thành cho đại nhân.”

Thân ảnh của mấy người càng ngày càng nhỏ, rốt cuộc biến mất ở nơi xa.

Hứa Từ mới thu hồi ánh mắt, trong lòng cảm khái vạn phần.

Vào kiếp trước, mình thành tù nhân, bị vô số người phỉ nhổ chán ghét.

Khi cậu đi đến đây, bị thái tử điện hạ đuổi tới đưa tiễn ngăn lại.

Đủ loại khi ấy, từng màn phẳng phát như từng xảy ra vào hôm qua, rõ ràng trước mắt.

Khi đó cậu cùng với thái tử hiểu lầm đủ loại, thương tổn lẫn nhau. Cây đinh cắm vào mảnh gỗ, tuy có thể rút ra, nhưng dấu vết không thể tiêu trừ.

Cậu thương tổn thái tử điện hạ liền đẩy đinh cắm chặt vào mảnh gỗ vậy, sớm đã đầy rẫy thương tích.

Bây giờ sống lại, cậu thề sẽ không có hiểu lầm gì với thái tử điện hạ nữa.

Ngực Hứa Từ từng trận co rút đau đớn, lại có ầm ập tràn đầy trong lòng.

Khi đó trở mặt thành thù, bây giờ như keo như sơn. Ha ha, không uống công cậu sống lại một lần.

Hứa Từ xoay người lên ngựa, ngựa đầu nhanh chóng rời đi. Trở về, cũng không mưa gió cũng không trời quang.

...

Một tháng sau khi xử lý vụ án mua bán đề thi, hoàng cung Đại Diệu thu được thiệp mời thiệp vàng long văn mà Kim quốc đưa tới.

Xác thực mà nói là hai tấm, một tấm là thư văn cầu thân, một tấm là thiệp mời.

Mà đồng thời, phủ của Công Tôn tướng quân bị mười mấy chiếc xe ngựa vây quanh, binh lính mặc áo giáp Kim quốc nâng một thùng tiếp một thùng sính lễ đi vào.

Trong phủ Công Tôn, cha mẹ của huynh đệ Công Tôn sớm đã bỏ mình, trong phủ chỉ có hai huynh đệ Công Tôn Thác cùng Công Tôn Ngự sống nương tựa lẫn nhau.

Công Tôn Thác hàng năm chinh chiến sa trường, tuy rằng sau khi hồi kinh xưa nay phong lưu, trong nhà lại ngay cả nữ nhân phụng dưỡng cũng không có.

Công Tôn Ngự bây giờ là Võ Trạng Nguyên, đã có thể xây dựng một gia đình. Huống hồ bên người hần còn có Hứa Từ cùng thái tử điện hạ có thể hỗ trợ trông nom, Công Tôn Thác cũng không lo lắng, cho nên Công Tôn Thác đi cũng cực kỳ tiêu sái cùng an tâm.

Bây giờ qua hai tháng, Nữ Đế Kim quốc giờ lại cứ nhiên phát thiệp mời đến, muốn vào một tháng sau cưới Công Tôn Thác làm hậu!

Thái Khang để nhìn hai phần văn thư một vàng một đồ trên bàn, ghen hờn nhìn trần trời.

“Hoang đường!” Ông vỗ bàn, giận tím mặt nói, “Quả thực là hoang đường! Nào có chuyện đưa văn thư cầu thân cùng thiệp mời chung với nhau!”

“A?! Có chuyện gì sao?!”

“Nữ Đế Kim quốc cầu cưới nhưng là Trần Bắc đại tướng quân nhất phẩm độc nhất vô nhị của Đại Diệu quốc ta!”

“Nàng cũng không hỏi trước trăm có thả người hay không, liền như vậy loa loa đưa thiệp mời tới?!”

Tổng quản thái giám Hải công công thấy thế, nhanh chóng thuận khí cho Thái Khang đế, “Bệ hạ nguôi giận, đừng giận tổn hại cơ thể. Ngài không phải cũng nói rồi sao, Nữ Đế Kim quốc này nếu đến để thân ngài khẳng định không thả người, cho nên nàng liền trực tiếp cưới.”

Thái Khang đế quay đầu trừng Hải công công một cái, càng nghĩ càng giận, trực tiếp cầm lấy chén trà ném xuống đất, “Thật là buồn cười! Vả lại bọn họ vào thành như thế nào?! A?!”

Hải công công hắc hắc cười nói: “Công văn nhập quan không phải điện hạ ngài ký sao?”

Thái Khang đế chán nản, ông sao lại biết lý do “Vì đám hỏi mà đến” của trên công văn nhập quan kia lại là loại này tình huống.

Ông chỉ nghĩ Nữ Đế Kim quốc là vì muốn kết hôn nhân cho đệ đệ nàng, tìm một công chúa của Đại Diệu quốc.

Lại không biết thì ra Nữ Đế Kim quốc muốn cưới lại là Trần Bắc đại tướng quân của ông, nếu sớm biết như thế, ông thế nào cũng sẽ không cho họ nhập quan! Đăng bởi: admin

52. Chương 52

59: Đi sứ Kim quốc

Ngoài Kim Loan điện từng trận ve kêu, đến nay đã đến giữa tháng 8, ngày nắng gắt đã qua, chính là thời tiết khí sáng tốt lành cuối thu.

Thái Khang đế nhăn mi, ánh mắt nhìn chằm chằm thiệp mời màu đỏ.

Nếu ánh mắt có thể xem như lợi kiếm, tấm thiệp mời này đến nay chỉ sợ đã là tan thành tro bụi.

Thái Khang đế ở trạng thái như thế, đã qua ba ngày.

Ông gõ bàn, nhăn mi nhìn chằm chằm thiệp mời chương mắt, thở dài nói: “Đại Diệu ta đánh mất một nhân tài trung lương a.”

Thái tử điện hạ bị Thái Khang đế gọi đến thư phòng đã một nén nhang, trong lúc đó Thái Khang đế chỉ nhìn chằm chằm thiệp mời phát sầu, cũng không trao đổi gì với thái tử điện hạ.

Nửa nén nhang qua đi, Thái Khang đế mới mở miệng nói: “Công Tôn Thác là triều thần của trăm, người có sát ngôn sắc nhất, có chừng mực nhất. Tiễn lui có mực, tuy rằng lập chiến công liên tục, lại không liều lĩnh quá phận, hẳn là một người thông minh.”

“Sâm nhi, tuổi của hắn chỉ lớn hơn ngươi mười tuổi, trăm vốn định bồi dưỡng hắn thành phụ tá đắc lực của ngươi, lại không nghĩ rằng Nữ Đế Kim quốc chặn ngang một cước, đến kinh mới mấy ngày, liền bắt cóc đi vô tướng mà trăm trúng ý nhất!”

“Trăm nói lời này tuy là ích kỷ chút, nhưng trăm thân là vua của một nước, đầu tiên là phải suy xét đến quốc thái dân an, mà không phải tình cảm trai gái. Nếu đám hỏi thì cũng không phải là không thể, công chúa của Đại Diệu quốc ta cùng hoàng tử Kim quốc của nàng đám hỏi chẳng phải càng tốt hơn? Còn nữa, Nữ Đế này nếu thật sự muốn tự mình đón dâu, Đại Diệu quốc ta có bao nhiêu nam nhi anh tuấn, tùy tiện nàng chọn, nhưng nàng sao lại chọn Trần Bắc đại tướng quân mà trăm trúng ý nhất chứ?”

Dùng một mệnh quan triều đình có nhiều chỗ hữu dụng để đổi lấy một Kim quốc bé quan phong tỏa như gần như xa, nghĩ sao cũng thấy chịu thiệt!

Lý Hạo Sâm lộp bộp trong lòng một chút, tùy tiện nàng chọn?

Vậy không thể được, nếu thật là để nàng tùy tiện chọn, Tiểu Từ nhà mình chẳng phải là người đầu tiên được Nữ Đế chọn sao?

“Phụ hoàng, việc đã đến nước này, Nữ Đế Kim quốc cũng không phải người ngu ngốc, nếu Công Tôn Thác ưu tú như vậy, ngài có thể nhìn thấy ưu điểm của hắn, Nữ Đế không hẳn là nhìn không thấy.”

“Chuyện đến bây giờ, ngài còn muốn phản đối hay sao? Nếu là như vậy, chẳng những hai nước không thể cùng xây dựng tình hữu nghị, ngược lại là sẽ trở mặt thành thù.”

Thái Khang để nghe vậy thở dài, “Trẫm cũng biết như thế, Kim quốc chung quy cũng là bá chủ một phương, nếu như thế tuy rằng hai nước giao hảo, nhưng trong lòng trẫm thế nào cũng không vui, cứ như là mắc ở trong cổ họng!”

“Phụ hoàng đừng nóng lòng, ” Lý Hạo Sâm sớm có đối sách, “Đại Diệu quốc chúng ta như thế nào cũng nói là có được Công Tôn Thác, Công Tôn Thác thân kiều thể quý, nếu Kim quốc muốn cưới như thế, sinh lễ mà chúng ta muốn tự nhiên là không thể thiếu.”

“Ân?” Thái Khang để nhướn mi, hơi chút cân nhắc, gật đầu nói, “Ngược lại là không sai.”

“Còn nữa, Công Tôn tướng quân nếu dám cứ như vậy để đệ đệ mà hắn thương yêu nhất một mình ở lại Đại Diệu quốc, tự nhiên cũng biểu lộ lòng trung thành với phụ hoàng ngài. Dù cho Công Tôn tướng quân, ách, gả xa đến Kim quốc, nhà mẹ đẻ của hắn vẫn là Đại Diệu quốc chúng ta.”

“Sâm nhi nói rất đúng, trẫm ngược lại là không lo lắng đến lòng trung thành của Công Tôn Thác.” Thái Khang để ninh mày khê buông lỏng, “Ai, cũng thế.”

Thái Khang để ngược lại là không lo lắng đến lòng trung thành của Công Tôn Thác, Kim quốc ở Tây Nam của Đại Diệu quốc, mà binh lực phục tùng Công Tôn Thác lúc trước đều ở nơi cực bắc.

Công Tôn Thác dù cho có tâm, cũng là vô lực.

Còn nữa Sâm nhi nói cũng đúng, ông có Công Tôn Ngự ở tay, Công Tôn Thác làm việc thì cũng tự biết suy nghĩ mấy phần.

Về phần sinh lễ mà Đại Diệu quốc muốn của Kim quốc, hừ hừ, nếu Kim quốc người vô lễ trước, cũng đừng trách Đại Diệu quốc ta thất lễ sau.

Ngày hôm sau, Thái Khang để liền ban thánh chỉ, Công Tôn Ngự thông minh rộng lượng, làm người đôn hậu hiền lương, nghĩ đến huynh trưởng gả xa đến Kim quốc, trong nhà không ai quan tâm, do đó nhận làm nghĩa tử của Thái Khang để, ban phong hào Việt vương, sửa phủ Công Tôn tướng quân thành phủ Việt vương.

Mà người được sai đi Kim quốc, Công Tôn Ngự tự nhiên là không thể suy xét.

Thái Khang để giam hắn ở bên người, phái Lý Hạo Sâm cùng tứ hoàng tử cùng đi.

Đồng hành còn có Hứa Từ, Nhan Tứ, A Ngưu, Mặc Dạ cùng với ba tâm phúc của tứ hoàng tử.

Thái Khang để hướng vào là thái tử đi, nhưng ông lại lo lắng Phí đảng sẽ gây bất lợi cho Sâm nhi ở trên đường, liền cùng mang tứ hoàng tử theo.

Phí Viễn Chinh không dám thương hại tứ hoàng tử một phần một chút, chắc chắn có điều kiêng kị, không dám vọng động.

Hơn nữa tứ hoàng tử hồi cung ba năm, chỉ đi lại ở Kinh thành vẫn chưa từng đi xa, lúc này mới đi Kim quốc cũng là vì để hắn tìm kiếm hủi thăm một phen, thêm chút kiến thức.

Một công đôi việc, ông cố sao lại không làm.

Tuy là muốn sinh lễ, nhưng đồ cưới thì cũng không thể thiếu.

Thái Khang để hừ lạnh một tiếng, cũng không thể để nữ nhân đương gia ở Kim quốc coi thường Đại Diệu quốc chúng ta.

Ba ngày sau, sứ đoàn đi sứ Kim quốc chờ xuất phát, từ Tây Nam hướng thẳng đến Kim quốc mà đi. Công Tôn Ngự tuy cũng muốn đồng hành, nhưng hấn biết Thái Khang để nhất định sẽ không cho hấn đi.

Thái Khang để tuy là đáp ứng hôn sự của Nữ Đế Kim quốc cùng ca ca, nhưng dù sao việc này đột nhiên, bộ hạ còn đang nổi nóng.

Chờ hôm nào ca ca về nhà, nhất định phải hảo hảo lấy lòng Thái Khang để một chút, không thể khiến lão nhân gia giận.

Hôm đó thời tiết quang đăng, ba mươi xe sinh lễ ở phía sau được năm trăm tinh binh bảo vệ nghiêm mật, bốn phía còn có một trăm ám vệ âm thầm đi theo.

Lần này xuất hành liền khác với lần đi đơn giản xe nhẹ đến phía đông Dương Châu lúc ấy, bọn họ lần này là làm người nhà mẹ đẻ của hoàng hậu đi Kim quốc tham gia đại hôn, trang phục đạo cụ tự nhiên là không thể thiếu.

Cho nên xe sinh lễ cũng là dùng xe ngựa bát kỳ (tám ngựa cưỡi) xa hoa, thân xe toàn bộ dùng sơn vàng tân trang, vô cùng hoa quý, mà mấy hộp gỗ lim đỏ thẫm trên xe ngựa càng xa xỉ.

Lý Hạo Sâm nhìn phái đoàn vô cùng phong cách này, có chút không nói gì.

Hứa Từ che miệng cười khúc khích, bám vào bên tai thái tử thổi nhiệt khí, “Bộ hạ lần này là bị Nữ Đế Kim quốc làm cho tức giận nha.”

Lý Hạo Sâm cùng Hứa Từ mến nhau mấy tháng, sống chung sớm đã không còn xấu hổ cùng vợ vàng xao động như khi là mối tình đầu.

Hấn nhéo nhéo mũi Hứa Từ, nhắc Hứa Từ lên kéo màn xe xuống, áp cậu ở dưới thân, “Chỉ có người nói nhiều.”

Dứt lời Lý Hạo Sâm cúi đầu gần sát hai má Hứa Từ, hung hăng cắn lên môi Hứa Từ.

Hứa Từ xưa nay lớn mật, Lý Hạo Sâm vừa mới hôn lên, cậu liền lập tức nghênh đón, đi trước thái tử điện hạ một bước với đầu lưỡi vào trong miệng thái tử điện hạ kéo qua lướt đi.

Không khí trong xe kiêu diễm, hai người hôn môi thật lâu sau, mới không muốn tách ra, đầu lưỡi khi tách ra còn kéo ra một sợi chỉ bạc *** mỹ.

Bốn phía ngọt ngào, Lý Hạo Sâm thở hổn hển hồi thần lại, hấn đề thấp tiếng nói đặt ở trên người Hứa Từ, ghé vào lỗ tai cậu khẽ thở dài, “Tiểu Từ, nhanh chút lớn lên đi.”

Nam tử Đại Diệu quốc mười ba tới mười lăm tuổi vẫn là năm vũ chức, đến mười sáu tuổi liền có thể cột tóc, mới tính là vừa trưởng thành.

Mười sáu tuổi tới hai mươi tuổi là năm vũ tượng, đợi đến hai mươi tuổi cập quan mới tính là chân chính trưởng thành.

Hấn tuy cùng Hứa Từ mang tình với nhau, nhưng không nguyện vào lúc Tiểu Từ nhỏ như vậy liền làm cậu bị thương. Chỉ có thể bắt đắc dĩ ẩn nhẫn, chờ cậu lớn đến tuổi cột tóc.

Hứa Từ mới không để ý mấy điều đó, cậu xoay xoay cơ thể, ánh mắt lộ ra ánh nước mờ mờ, “Thái tử điện hạ, người dù cho hiện tại đến, ta cũng không sợ.”

Thái tử điện hạ buồn cười một tiếng, “Tiểu Từ ngược lại là buông thả được, yên tâm, ta hiện tại sẽ không làm đến bước cuối cùng. Giữa nam tử cùng nam tử thì lần đầu ở bên nhau (thụ) sẽ hết sức đau đớn, thân thể hiện tại của người còn chưa nảy nở, ta hoàn toàn không muốn làm người bị thương. Huống hồ chờ người đến mười sáu tuổi chính là tuổi xao động, khi đó cùng người, người còn có thể hưởng thụ mấy phần, ta chỉ muốn người hưởng thụ, lại không muốn người khó chịu.”

Thái tử điện hạ ngoài miệng tuy nói đạo lý lớn, nhưng cứng cỏi ở bụng lại đỉnh đến làm Hứa Từ phá lệ khó chịu.

Miệng cậu thở hơi, tay xuyên qua sườn của hai người vói vào bụng kẻ sát của hai người, cách quần áo nắm chắc cứng cứng của thái tử điện hạ, “Nếu điện hạ không chịu, thì để cho Tiểu Từ hầu hạ điện hạ trước, làm ngài thoải mái một chút.”

Lý Hạo Sâm kêu rên một tiếng, hơi hơi nâng lên phía sau lưng, để Tiểu Từ tay có không gian hoạt động.

Hứa Từ vói vào trong quần áo thái tử điện hạ, vũng vàng bắt lấy cứng cứng, kích thích lên xuống.

Đứa con vận mệnh bị bắt, Lý Hạo Sâm tùy ý động tác của Hứa Từ, hấn đưa tay vói vào trong quần áo Hứa Từ, cũng giúp Tiểu Từ đến.

Hai người người tới ta đi, hồi lâu sau mới thần thanh khí爽 đứng dậy.

Hứa Từ dùng một tấm khăn lau lau chất lỏng của hai người rồi dùng một tấm khăn sạch khác bao lại, bỏ vào trong một cái túi áo nhỏ màu lam.

Lý Hạo Sâm nghiêng mình dựa ở cạnh xe ngựa, nhìn Hứa Từ nhích tới nhích lui, không khỏi buồn cười, “Người dọn mấy cái đó làm gì?”

“Trong xe mùi nồng, bị người khác phát hiện cũng không tốt. Chờ chút đến nơi nghỉ ngơi, ta thừa dịp không ai chú ý ném nó xuống sông.” Hứa Từ vừa dọn liền đáp.

Rốt cuộc dọn sạch bên trong xe, Hứa Từ lúc này mới bò đến bên cạnh thái tử điện hạ, cậu giơ cánh tay thái tử điện hạ lên, vòng qua cổ mình nhân tiện lưỡi biếng nghiêng mình dựa ở trong lòng thái tử điện hạ.

Vợ chồng hòa hợp, năm tháng yên vui, giờ này khắc này quả nhiên là vô cùng thích ý.

Kiếp trước khi ủy thân cho thái tử điện hạ cậu đã mười bảy tuổi, bây giờ cùng thái tử điện hạ yêu nhau hai tháng, thái tử điện hạ lại không chịu cùng cậu tiến hành bước cuối cùng.

Sau này cậu hỏi lý do, thái tử mới nói một phen ngôn luận vừa này.

Giờ ngẫm lại, ở kiếp trước, thái tử mười bảy tuổi mới ra tay với cậu, chỉ sợ cũng là nhịn thật lâu.

Người lãnh ngạo như vậy lại hết sức tinh tế với cậu, thật là làm mình yêu thích không buông tay. Mỗi một ngày sống chung liền càng thêm một ngày yêu thích đối phương, thẳng đến hôm nay, đã là muốn ngừng mà không được.

...

Trừ năm trăm tinh binh cùng một trăm ám vệ hộ tống xe sính lễ từ đầu đến cuối, bọn họ qua mỗi một thành trì, liền sẽ có quan binh hộ tống.

Bởi vì có tứ hoàng tử Lý Hạo Thịnh đồng hành, ngay cả ám sát của Phí đảng cũng không có một ai.

Đường này có thể nói là đường vô cùng bằng phẳng, chỉ đi bảy ngày, bọn họ cũng sắp đến biên cảnh Kim quốc.

Lý Hạo Thịnh mặt người dạ thú, hấn xưa nay thích trước người một mặt sau lưng một mặt, ngày thường xưng huynh gọi đệ với Lý Hạo Sâm, bộ dáng huynh hữu đệ cung khiến Hứa Từ nhìn ghê tởm không thôi.

Hắn tuy là tứ hoàng tử, nhưng Hứa Từ dù cho nói với hắn một câu cũng cảm thấy chán ghét đến cực điểm, ngay cả giả đồ cũng không muốn giả đồ.

Mỗi lần tứ hoàng tử vừa lại gần Lý Hạo Sâm, Hứa Từ liền lộ ra bộ dáng ác lang hung thần ác sát, liền làm Lý Hạo Thịnh nghi hoặc buồn bực: kỳ quái, ta ngày thường cũng không đắc tội vật nhỏ này, sao lại cứ luôn căm thù ta như vậy?

Lý Hạo Sâm hộ thể cuồng ma thấy Hứa Từ mỗi lần đều căm thù Lý Hạo Thịnh như vậy, thì mỗi lần cũng chỉ có lệ hai câu, rồi mang theo Hứa Từ tránh ra xa xa.

Vốn Lý Hạo Thịnh còn đang tính toán nhỏ nhặt, muốn mượn cơ hội này bắt tay giảng hòa với Lý Hạo Sâm, cứ như vậy liền chỉ có thể tùy ý cho quan hệ giảng co, chẳng những không hóa giải, ngược lại có cảm giác càng thêm nghiêm trọng.

Vốn gốc, giữa huynh đệ khi ăn một bữa cơm trò chuyện hai câu là rất bình thường, nhưng không đợi Lý Hạo Thịnh nói vài câu, Hứa Từ bỗng đứng trừng trừng hắt một cái, Lý Hạo Sâm liền bưng cơm dắt Hứa Từ ngồi vào bàn mấy người Nhan Tứ.

Nhưng Lý Hạo Thịnh cũng bất lực, Hứa Từ cũng không nói bậy gì, chỉ là trừng hắt trừng hắt trừng hắt.

Ai... Lý Hạo Thịnh nhìn trời, đối mặt với Hứa Từ, thật là có loại cảm giác vô lực vô kế khả thi. Đăng bởi: admin

53. Chương 53

Chưa thấy thằng nào ngu như thằng này =v= Nữ đế ng ta cưới hoàng hậu là ng Diệu quốc mà lại tới xin Nữ đế làm chuyện tổn hại đến Diệu quốc. Nhân vật phản diện thông minh ghê nơi =.=

60: Lợi thế của Nguyệt quốc

Kim quốc xưa nay an nhàn ở một chỗ, bởi vì địa thế, nên dễ thủ khó công, quan hệ của Kim quốc cùng nước ngoài xưa nay là như gần như xa.

Lần này Nữ Đế Kim quốc đại hôn, không chỉ phát thiệp mời cho Đại Diệu quốc, Nguyệt quốc lân cận với nàng cũng thu được một tấm thiệp mời.

Mà nước nhỏ phụ thuộc của Kim quốc tất nhiên là không cần phải nói, phải nói kỳ quái, chính là Hứa Từ sau này còn biết, Tuyết quốc cũng thu được một tấm thiệp mời.

Phải nói Tuyết quốc ở Cực Bắc, Kim quốc ở cực nam, ở giữa còn có một Đại Diệu quốc thật lớn, nên không có lui tới gì mới phải.

Khi đoàn người đến sớm đã có quan binh thông báo, bọn họ vừa đến cửa thành, liền thấy đã sớm có người chờ ở nơi đó.

Người chờ một thân trường bào xanh ngọc, đầu đội quan ngọc, phong tư hiên ngang, chính là Công Tôn Thác.

Công Tôn Thác sớm nghe được tin tức, hắt liền ở đây chờ.

Cách từ xa, hắt liền thấy được cờ của Đại Diệu quốc.

Vừa mới nhìn thấy đội ngũ từ nơi xa đi tới, hắt liền cười Huyền Sắc Bảo Mã lộp bộp lên nghênh đón, “Thái tử điện hạ, ngài đã tới.”

Rõ ràng là thái tử điện hạ cùng tứ hoàng tử đồng thời ở phía trước, nhưng Công Tôn Thác lại chỉ chào hỏi thái tử điện hạ, xa gần thân sơ vừa nhìn liền hiểu ngay.

Trên mặt Lý Hạo Thịnh cười đến đầy mặt ôn hòa, trong lòng đã sớm nghiêng răng nghiêng lợi.

Lý Hạo Sâm gật đầu, nhìn thấy Công Tôn Thác nhìn quanh thân ảnh phía sau hắt, cười nói, “Lúc này mới nhớ tới đệ đệ bảo bối của ngươi, có phải là chậm chút hay không, Công Tôn huynh?”

Hứa Từ cười Diễm Hỏa từ phía sau đi lên trước, đứng ở bên trái phía sau thái tử điện hạ một chút, vẫn chưa ngang bằng với thái tử điện hạ, “Công Tôn đại nhân, người hắt là cũng rõ ràng, Công Tôn Ngự tuy có lòng muốn đến, nhưng bệ hạ cũng không đáp ứng.”

Trên mặt Công Tôn Thác lộ ra thất vọng, hắt gật gật đầu, “Điều này ta tự nhiên là biết, ta lưu lại Ngự nhi ở kinh đô chính là để biểu lộ lòng trung thành, bệ hạ nhân thiện, Ngự nhi tuy rằng không đến, nhưng ta cũng yên tâm.”

“Ta nghe nói bệ hạ thu Ngự nhi làm nghĩa hoàng tử, còn sắc phong thành Việt vương. Phong vương khác họ, đã là ân sủng lớn lao mà bệ hạ cho Công Tôn gia chúng ta.”

Nghĩ đến điều gì, Hứa Từ đột nhiên “Phụt” cười ra tiếng đến, “Ta nói này hoàng hậu nương nương, hiện tại không gặp được, không có nghĩa là tương lai không gặp được nha. Sau này khi ngài hồi môn thì phải biểu hiện tốt trước mặt bệ hạ, bệ hạ hết giận, tự nhiên sẽ cho phép các người gặp lại.”

Nghe được bốn chữ “Hoàng hậu nương nương” này, Công Tôn Thác xưa nay tiêu sái cũng khó tránh có chút quần bách, hắn thấy Hứa Từ chọc hắn, không khỏi trả lời: “Hứa Tiển Mã, bệ hạ ở hoàng cung Kim quốc luôn thường thường lái nhải về ngươi, hôm nay nếu đến đây, ta nghĩ bệ hạ chắc chắn vô cùng vui mừng.”

Hứa Từ: ách...

Thật cẩn thận nhìn nhìn sắc mặt thái tử điện hạ nháy mắt khó coi, Hứa Từ hắc hắc cười hai tiếng ngượng ngùng, lừa Diễm Hỏa liền trốn ra sau, “Ta còn có việc, các ngươi chậm rãi trò chuyện.”

Giữa thái tử điện hạ cùng Công Tôn Thác có tình nghĩa chiến trường năm năm, đã bạn sống chết quá mạng, tứ hoàng tử ở cạnh hoàn toàn không thể chen miệng.

Tứ hoàng tử cùng Công Tôn Thác một trái một phải vây quanh thái tử điện hạ vào cửa thành, thẳng đến hoàng thành mà đi.

Lúc đó trong hoàng cung Kim quốc, Nữ Đế đang gặp mặt tam hoàng tử Nguyệt quốc —— Vũ Văn Thiên Thành.

Vũ Văn Thiên Thành đã qua tuổi ba mươi, trên cằm hắn đã mọc chòm râu ngắn cùn, mặt như đao cắt, trong mắt tinh quang bắn ra bốn phía, thân cường thể tráng, vừa thấy liền là hạng người oai hùng kinh nghiệm sa trường.

Bởi vì Vũ Văn Thiên Thành muốn nói chuyện bí mật với mình, Nữ Đế Kim quốc liền lệnh cho người hầu lánh đi xuống.

Vũ Văn Thiên Thành đưa thiệp mời mạ vàng hạ lễ cho Kim quốc Nữ Đế, cười nói, “Nữ Đế có vừa lòng với hạ lễ của tại hạ?”

Tiếp qua nhìn hạ lễ của Nguyệt quốc, Nữ Đế tùy ý lật ra hai cái.

Biểu tình vốn không tập trung nhìn thấy tờ cuối cùng của hạ lễ, nháy mắt mâu quang rung mình, Chu Thọ Doãn!

Chu Thọ Doãn là người nào?

Chu Thọ Doãn đúng là tiền thừa tướng vào khi nàng kích sát sơn tặc ở Liên sơn, mưu đồ ép buộc Thiên Tử ra lệnh cho chư hầu năm đó!

Năm đó mình vội vã mang theo tám vạn cứu binh chạy về hoàng thành, cứu hoàng đế.

Bắt toàn bộ người nghịch mưu có liên quan để tra tấn hầu như không còn, nhưng chỉ có lão hồ ly này, xảo khôn có ba hang, không biết chạy trốn tới nơi nào.

Nàng không muốn chuyện của hoàng đế bị người bên ngoài biết, liền chiêu cáo thiên hạ, Chu Thọ Doãn mưu đồ bí mật tạo phản đã bị đánh chết, nhưng lại ngầm để ám vệ tìm kiếm nơi ở của hắn chung quanh.

Mấy việc bí ẩn này, trừ mấy thân tín, lại không có người bên ngoài biết, Vũ Văn Thiên Thành sao lại biết được?

Nữ Đế kinh ngạc trong lòng, trên mặt lại bất động thanh sắc.

Nàng tùy ý đặt thiệp mời hạ lễ của Nguyệt quốc lên trên bàn, cười lạnh nói: “Tam hoàng tử điện hạ, cái tên cuối cùng này của ngươi là có ý gì?”

Vũ Văn Thiên Thành lão thần tại tại, “Bệ hạ, nói đến đúng dịp. mấy tháng trước, ta ở trong núi săn thú, lại không cẩn thận bắn trúng một dã nhân quần áo lam lũ ở giữa núi.”

“Tại hạ lo cho người bị thương, liền mệnh lệnh thủ hạ nhanh chóng đưa người đến y quán gần đó cứu trị. Vốn tưởng rằng người này trị liệu xong cho chút ngân lượng liền hết chuyện, nhưng không nghĩ tới chờ người kia tỉnh lại, sau khi biết ta là tam hoàng tử Nguyệt quốc, thế nhưng nói cho ta hắn là Chu Thọ Doãn thừa tướng trước kia của Kim quốc.”

“Người này nói ngài đang phái người tróc nã hắn chung quanh, muốn ta thu lưu hắn.”

“Bệ hạ ngài nói xem có đáng cười hay không, người điên này hồ ngôn loạn ngữ như vậy, nói rất nhiều ác ngôn ác ngữ về đại hoàng tử của quý quốc.”

“Nguyệt quốc ta cùng quý quốc luôn luôn qua lại thân thiết, người này nhục mạ đại hoàng tử của quý quốc như thế, ta sao có thể bao che hắn. Nhưng tại hạ thật sự là không biết tên thật của người này, liền đành phải dùng ‘Chu Thọ Doãn’ mà hắn tự xưng lúc trước để thay thế, viết lên trên thiệp mời hạ lễ đưa tới cho ngài, bệ hạ xin đừng trách.”

Nữ Đế sắc mặt âm trầm, sẵn thú dụng phải? Lừa trẻ con ba tuổi sao?

“Người nói gì với điện hạ?” Nữ Đế trầm giọng hỏi.

Trên mặt Vũ Văn Thiên Thành lộ ra chần chờ, “Này, ngôn ngữ quá mức dơ bẩn, ta nói ra chỉ sợ làm bẩn lỗ tai của bệ hạ cùng tổn hại danh dự của đại hoàng tử.”

“Không sao, người nói một hai câu xem.” Nữ Đế cắn cắn góc môi, nắm chặt chén trà cầm trên tay, tuy rằng không muốn nghe bất cứ ô ngôn uế ngữ về đệ đệ, nhưng vì để chắc chắn, nàng vẫn muốn xác định một chút.

“Này...” Vũ Văn Thiên Thành vẫn có chút do dự, dừng một chút, hắn rút cuộc cắn răng nói, “Hắn nói mười mấy người họ năm đó, sau khi tiên hoàng của quý quốc chết bất đắc kỳ tử, thừa dịp ngài không ở đây, giam giữ đại hoàng tử lại, hàng đêm...”

“Đủ!” “Rắc” một tiếng bốp nát chén trà đang nắm chặt trong tay, Nữ Đế đứng lên lớn tiếng quát, “Câm miệng! Câm miệng!”

Thanh âm Vũ Văn Thiên Thành ngưng bật.

“Người đến cùng muốn thế nào?” Máu tươi đỏ sẫm từ trong khe hở chảy ra, theo cổ tay chậm rãi rơi trên mặt đất.

“Tại hạ cũng không muốn gì, tại hạ nếu muốn, thì sao lại mang người đến cho bệ hạ ngài.” Mặt Vũ Văn Thiên Thành lộ vẻ kinh ngạc, “Chẳng lẽ người này nói đều là sự thật?!”

Nữ Đế đã trải qua vô số sóng to gió lớn, thiêu thân nào mà chưa thấy qua. Mới đầu bởi vì khi đề cập đến hoàng đệ của mình, trong lòng nàng một chút liên hoảng thần, nhưng bây giờ quay lại, thần sắc nàng bỗng biến thành bộ dáng cả lơ phất phơ lúc trước.

Tay phải bị thương, Nữ Đế dùng tay trái linh hoạt lơ dềnh cầm lấy khăn quấn miệng vết thương.

Nàng là người lên xuống chiến trường, vết thương nào mà không gặp qua, vết thương nhỏ này, nàng còn không để vào mắt.

Một lần nữa đại đao kim mã ngồi xuống chiếu, Nữ Đế Kim quốc hừ lạnh một tiếng, “Tam hoàng tử điện hạ cũng không cần bí hiểm gì với trẫm, người nếu viết người này lên sổ, thì cũng phải là bị đưa vào tuyệt cảnh mới sẽ như thế.”

“Người và ta đều là người thông minh, không cần giả vờ trước mặt trẫm. Lúc đầu thấy điện hạ vẫn là bộ dáng lão thần tại tại, kỳ thật trong lòng sớm đã nôn nóng vạ phần đi?”

“Người nếu biết bí tân của hoàng thất Kim quốc ta, thì cũng nên biết ta hận người này tận xương, cũng không muốn để bất kì kẻ nào biết việc này. Cầm thứ xấu nhất của trẫm đến nói điều kiện với trẫm, tam hoàng tử điện hạ thật là người can đảm đấy.”

“Bệ hạ yên tâm, việc này chỉ có một mình ta biết. Sau khi người kia nói cho ta chuyện này, ta liền cho hắn uống thuốc câm, lúc này hắn sớm đã không thể mở miệng nói chuyện.” Vũ Văn Thiên Thành thấy Nữ Đế đem nói rõ, cũng không che che lấp lấp nữa, trả lời.

Nữ Đế cười lạnh trong lòng, bây giờ câm, sau này không phải còn có thể giải độc chữa khỏi sao? Miệng không thể nói chuyện, tay lại không thể viết chữ sao? Dù cho chém đứt tay chân, dùng răng nanh cắn cắn bút cũng có thể trao đổi.

Một người sống muốn truyền lại tin tức, dù cho hắn chỉ có thể đong đưa mắt cũng có thể làm được.

Muốn một người vĩnh viễn bảo vệ bí mật, cái chết mới là biện pháp yên tâm nhất.

“Tính tình trầm nóng nảy, không thích nhất là quanh co lòng vòng với người khác, suy đoán ý tứ của người khác. Trầm nói đã đến nước này, tam diện hạ nếu cố ý nói lời qua loa ở đây, vậy thì trầm liền tiễn khách. Nhưng mà diện hạ, Kim quốc ta còn có dư nghịet soán quốc nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật ở bên ngoài, bên ngoài rất là không yên ổn, tam diện hạ trở về phải hảo hảo phái người bảo vệ tốt cửa sổ, nếu bị trộm xâm nhập, vậy liền mất nhiều hơn được.”

Nữ Đế nói nhiều nói đến đây, Vũ Văn Thiên Thành sao có thể không nghe ra sự tức giận của nàng.

Khóe môi hần hơi hơi câu lên, lộ ra tươi cười khôn khéo, “Bệ hạ, ta tuy ở trên thiệp mời viết tên của người này. Nhưng người này đúng là nguy hiểm, ta sợ là trực tiếp mang đến thì có chút nguy hiểm, liền giam giữ hần ở một chỗ bí ẩn mà lại an toàn.”

“Trước khi ta đi ở lúc cuối cùng có đến gặp người này, nếu mà ta ba ngày không về, mấy nô tài sốt ruột bảo vệ chủ gia của tại hạ nhất định sẽ vô cùng nôn nóng, đến lúc đó thì tìm ta rồi chữa khỏi bệnh câm của người này cũng không chừng.”

Hai bên đánh cờ đều nói lợi thế của mình, Nữ Đế đã là giận dữ, “Người đến cùng muốn gì đây?”

“Tại hạ không cầu gì khác, chỉ cầu bệ hạ có thể lưu lại thái tử Duyên Hoa của Tuyết quốc, khiến hần không thể trở về Tuyết quốc.”

“Đây thì sao có thể!” Thái tử Duyên Hoa là quốc quân tương lai của Tuyết quốc, hưởng hồ hần sớm đã vợ con thành đàn. Lúc trước dù cho đi hoàng cung Đại Diệu quốc, nàng cũng chỉ là có tâm tư mời thái tử Tuyết quốc đến hoàng cung Kim quốc làm khách.

Người đời đều biết Tuyết quốc không tranh với đời, thiện tâm vô hại.

Hưởng hồ nàng có hỏi thăm thái tử Tuyết quốc cực kỳ khả ái, đối xử thân mật không nói, còn luôn làm chút chuyện làm người ta buồn cười.

Còn nữa diện mạo thái tử Tuyết quốc không tầm thường, lúm đồng tiền nhỏ nhắn hiện ra cả người đáng yêu vô hại như tiểu bạch thỏ.

Hoàng đế nếu thấy người này, nhất định thích không thôi.

Mỹ thiếu niên Kim quốc năm nay hầu hạ hoàng đế, chẳng những không đỡ hơn, mà bệnh tình còn có xu thế càng nghiêm trọng thêm. Nàng đã không còn ôm hi vọng với họ, chỉ hi vọng thái tử Tuyết quốc này còn có thể có chút tác dụng.

Mà khi gặp nhau, thái tử Tuyết quốc mặt mặt bần thủ không nói, còn lôi thôi, nơi nào là bộ dáng đáng yêu như trên bức họa, nàng liền buông tha cho ý tưởng đó. Đăng bởi: admin

54. Chương 54

61: Nữ Đế đáp lời

Nữ Đế Kim quốc giấu tay bị thương vào trong tay áo, thản nhiên nói, “Mục đích là gì? Mục đích ngăn thái tử Tuyết quốc lại là gì? Lúc trước người dụ ta đi Đại Diệu quốc mời thái tử Tuyết quốc, giờ lại bảo ta ngăn cản thái tử Tuyết quốc này. Người coi trầm là cái gì?”

Vũ Văn Thiên Thành nhếch môi cười cười, “Mục đích là gì, bệ hạ không rõ ràng sao? Tự nhiên là vì cân bằng vi diệu mà yếu ớt giữa ba nước quý quốc, Nguyệt quốc cùng Đại Diệu quốc.”

“Kim quốc các người vẫn lấy thái độ không liên quan đến mình một mình vào góc đại lục, nay lại vô thanh vô tức liên kết hôn nhân với Đại Diệu quốc. Nguyệt quốc ta cùng Đại Diệu quốc xưa nay không hợp, không thể ở chung, nhưng binh lực hai nước tương đương nhau, ngược lại cũng là cân bằng. Nhưng bệ hạ bây giờ chặn ngang một cước, quan hệ vi diệu giữa Nguyệt quốc ta cùng Đại Diệu quốc, liền bị phá vỡ.”

“Nếu một hôm nào đó Đại Diệu quốc đột nhiên thấy Nguyệt quốc chúng ta không vừa mắt, mượn quý quốc một trăm tám mươi vạn binh mã trước, Nguyệt quốc chúng ta chẳng phải là chơi xong?”

“Ha ha, lời này của tam hoàng tử điện hạ ngược lại là buồn cười, Nguyệt quốc cùng Đại Diệu quốc hai nước không thể ở chung? Nhưng trăm sao lại nghe nói, Đại Diệu quốc mấy tháng trước bí mật xử quyết hơn cả trăm người mật thám Nguyệt quốc, mấy mật thám đó thật đúng là lợi hại, được xưng là “Ngựa gầy Dương Châu”, một người làm việc lợi hại hơn một người, thâm nhập vào nhà quan viên không có tám mươi cũng có bảy mươi.”

Nữ Đế phản bác, “Tam hoàng tử điện hạ nếu có thể ở Đại Diệu quốc xếp vào tập tác, trăm đầu biết người không ở đại Kim quốc ta xếp vào mật thám gì?”

“Tam hoàng tử điện hạ, người là dạng người gì, liền sẽ kết dạng quả đó. Nếu lúc trước Đại Diệu quốc không phát hiện mấy mật thám tiềm tàng vài chục năm này, có phải chờ Nguyệt quốc các người từng bước xâm chiếm Đại Diệu quốc hầu như không còn, mục tiêu kế tiếp liền là đại Kim quốc ta hay không?”

Vũ Văn Thiên Thành nghe xong lời Nữ Đế Kim quốc, trên mặt nháy mắt lộ ra oán phần ẩn nhẫn, “Mật thám Nguyệt quốc? Bệ hạ cũng tin tưởng lời nói dối này của Đại Diệu quốc sao?”

“Nguyệt quốc thật là ở Đại Diệu Quốc xếp vào mật thám không sai, nhưng chỉ là chút tập tác bình thường thôi. Nhưng Nguyệt quốc ta ở Đại Diệu Quốc xếp vào mật thám, Đại Diệu quốc họ liền không xếp mật thám vào Nguyệt quốc ta sao?”

“Bệ hạ đừng nên bị người Đại Diệu quốc gian xảo lừa gạt, bọn họ xưa nay nham hiểm giả dối. Mấy người bị bí mật xử quyết kia, Tiểu Thần cũng có được mật báo. Theo Tiểu Thần xem, đó bất quá chỉ là chút nữ tử trắng hoa, chỉ là Đại Diệu quốc này muốn hủy thanh danh của Nguyệt quốc ta, mới nói như vậy.”

“Đại Diệu quốc bây giờ trong triều hủ bại thối nát, thanh sắc khuyến mãi, Thái Khang đế vì cảnh cáo quan viên, mới nghĩ ra một cái cơ như vậy. Vừa có thể gỡ cảnh báo vào trong triều, còn có thể nói xấu Nguyệt quốc chúng ta.”

Thấy Nữ Đế bất động thanh sắc, Vũ Văn Thiên Thành chần chờ một lát, lại nói: “Lời này của Tiểu Thần tuy nói không lọt tai, nhưng nghĩ tới an nguy của bệ hạ, lời này Tiểu Thần lại không thể không lấy ra. Còn xin bệ hạ nhất định phải đề phòng vị hoàng hậu đến từ Đại Diệu quốc của ngài, Công Tôn Thác ở Đại Diệu quốc địa vị tôn quý, hưởng hết vinh diệu.”

“Hắn là người khôn khéo, người khôn khéo thì sao lại muốn bỏ qua quyền lợi cùng vinh diệu tới tay đó, đi theo bệ hạ tới đại Kim quốc này chứ? Hắn không có giữ ý đồ sao?”

Tay Nữ Đế vốn nâng ly trà dừng một chút, mới có giọng lên ngậm trong miệng, “Chuyện của trăm cùng hoàng hậu nương nương của trăm, liền không nhọc tam hoàng tử điện hạ phí tâm, bất quá người nói cũng có đạo lý.”

“Cân bằng mới là quan trọng nhất, trăm vốn cũng không muốn lo chuyện của Nguyệt quốc các người cùng Diệu quốc. Chỉ cần các người không đấu đến cuối cùng nước sôi lửa bỏng, trăm sẽ không ra tay giúp bên nào.”

Vũ Văn Thiên Thành cười ha ha, “Đến lúc đó chỉ cần bệ hạ người không cần ở phía sau làm ngư ông thu lưới, Tiểu Thần đã cảm ơn trời đất, nơi nào còn dám làm phiền bệ hạ tới xuất binh giúp đỡ. Nhưng chuyện đến lúc rồi cũng sẽ đến lúc, chuyện lưu lại thái tử Tuyết quốc trước mắt, bệ hạ đến cùng là đáp ứng, hay là không đáp ứng?”

“Người bảo ta ngăn cản thái tử Tuyết quốc, chỉ là vì duy trì cân bằng, chế tạo ra khoảng cách của Kim quốc cùng Đại Diệu quốc. Tuyết quốc là minh hữu tốt nhất của Diệu quốc, mà trăm bây giờ vốn cũng nên xem như một nửa minh hữu của Đại Diệu quốc.”

“Nhưng ở việc này, Đại Diệu quốc ở giữa hai nước, liền là chịu tử khí thanh nạp kia, trong ngoài không phải người. Tuyết quốc cầu viện hẳn không thể cự tuyệt, mà Kim quốc họ cũng không tốt để xuất binh bốn phía. Dù cho bọn họ không biết xấu hổ xuất binh, bên người còn có Nguyệt quốc các người kiềm chế. Dần dà, Đại Diệu quốc cùng Tuyết quốc cũng sẽ tâm sinh khoảng cách.”

Nói đến đây, Kim quốc Nữ Đế dừng lại, giận dữ cười, “Ha ha, một nước cờ này tam hoàng tử điện hạ xuống đúng là tuyệt vời nha.”

“Bệ hạ quá khen, Tiểu Thần đây cũng là vì cân bằng của ba nước, mới bắt đắ dĩ cho ra hạ sách này.” Vũ Văn Thiên Thành mỉm cười, đáp.

“Tam hoàng tử điện hạ, trẫm rất ngạc nhiên.” Nữ Đế Kim quốc nghe vậy cười, “Người chỉ là tam hoàng tử Nguyệt quốc, theo trẫm biết, phía trên ngươi còn có một vị bệ hạ Nguyệt quốc, còn có một thái tử chính thống. Tam hoàng tử trẫm phương ngàn kế, mưu kế tính kế như thế, không sợ người khác giá hạ sao?”

“Bệ hạ là người sáng khoái, Tiểu Thần cũng không ngại nói cho bệ hạ, trong Nguyệt quốc, địa vị cùng quyền lợi hiện tại của tiểu thần, chỉ khác với phụ hoàng trên xưng hô “Điện hạ” cùng “Bệ hạ” mà thôi, mặc dù không ngồi lên thì sao chứ?”

Nữ Đế Kim quốc hừ lạnh trong lòng, người này thật là tự phụ ngạo mạn, cư nhiên liền công khai giảng nói lời đại nghịch bất đạo như vậy. Không gì hơn cái này cũng có thể nhìn ra, hoàng thất Nguyệt quốc cùng trong triều chỉ sợ đã sớm bị hắn khống chế, sớm là vạt trong bàn tay hắn.

“Nói đến nói đi nói nhiều như vậy, Tiểu Thần vẫn không cùng bệ hạ nói đến trọng điểm. Vậy Tiểu Thần lại mạo muội thỉnh giáo lần cuối cùng, bệ hạ đối với thỉnh cầu của Tiểu Thần, đến cùng là đáp ứng hay là không đáp ứng?” Vũ Văn Thiên Thành có chút mất tính khí, hắn chưa bao giờ bị lạnh nhạt qua như thế, Nữ Đế Kim quốc này quả thực là bền chắc như thép, đá thế nào cũng đá không ra.

Nữ Đế Kim quốc dùng tay không bị thương xoa xoa tóc hai bên trán, lộ ra nụ cười quyến rũ mà lại anh khí mười phần, “Trẫm cự tuyệt! Chu Thọ Doãn ngày đó phát động phản loạn, ý đồ mưu sát hoàng thất, sớm đã bị trẫm một kiếm giết chết, đây là chuyện văn võ bá quan tận mắt nhìn thấy. Nếu có người cả gan giả mạo danh nghĩa của hắn tấn công đồn của hoàng thất ta ra chung quanh, một khi bị trẫm phát hiện, nhất định truy tra đến cùng!”

“Trẫm là bạo quân trừng mắt tát báo, người nếu hại ta một phần, ta nhất định ngàn đao vạn đao hắn! Ai cả gan nói xấu hoàng thất Kim quốc ta, trẫm sẽ khiến người này hối hận khi làm người suốt đời!”

Nụ cười Vũ Văn Thiên Thành vẫn treo ở trên mặt nhất thời cứng đờ, trên mặt phủ đầy mây đen.

Nữ nhân ngu xuẩn! Cư nhiên ngu dần mất linh như vậy!

“Tam hoàng tử điện hạ, ngươi đến cũng lâu rồi. Người vừa mới đến Kim quốc chúng ta, một đường đi đường mệt nhọc, vẫn nên trở về hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Đã không còn gì hay để nói, Nữ Đế cũng biết được thứ mình muốn biết, liền bắt đầu phát tay tiễn khách.

Vũ Văn Thiên Thành thấy hôm nay vô vọng, đứng dậy cáo từ rồi đi.

Trước khi đi còn không quên dặn dò một tiếng, “Bệ hạ tuy rằng không đáp ứng thỉnh cầu của Tiểu Thần, nhưng Tiểu Thần thiện ý khuyên bảo, bệ hạ vẫn nên để ở trong lòng, vẫn nên cẩn thận hoàng hậu nương nương một chút mới tốt.”

Nữ Đế thấy Vũ Văn Thiên Thành đi ra ngoài vài bước, nghĩ nghĩ vẫn gọi lại hắn, “Tam hoàng tử điện hạ, Kim quốc ta xưa nay không thích tranh đấu với nước ngoài, dù cho ta cùng Đại Diệu quốc kết hôn nhân, nguyên tắc này cũng sẽ không thay đổi. Người, hiểu chưa?”

Trên mặt Vũ Văn Thiên Thành nhất thời lộ ra vui sướng, hắn xoay người làm một đại lễ trịnh trọng kỳ sự với Nữ Đế, cung kính nói, “Có câu này của bệ hạ, Tiểu Thần an tâm. Vậy không còn chuyện, Tiểu Thần liền cáo lui trước.”

Nhưng chờ hắn xoay người, khuôn mặt vừa mới vui sướng vạn phần kia, nhất thời giống như biến sắc mặt, thuận tiện mặt không biểu tình.

Ánh mắt hắn lộ ra âm ngoan, nếu là mắt đao có thể giết người, chỉ sợ bây giờ cả gian phòng này đã biến thành lò sát sinh.

Vũ Văn Thiên Thành được công công dẫn đường dẫn ra đại điện, liền ở quảng trường đứng phải đoàn người Lý Hạo Sâm đến gặp.

Lại nói tiếp, Lý Hạo Sâm cùng Vũ Văn Thiên Thành tuy rằng vốn có tai nghe về đối phương, nhưng gặp nhau, vẫn là lần đầu tiên. Vũ Văn Thiên Thành hàng năm ngâm nhiều trong quyền lợi, hun đúc trong lợi

ích, sớm đã là một nhà chính trị cùng nhà âm mưu triệu đầu triệt để, hẳn dù cho giả vờ trên mặt thân thiện vô hại như thế nào, mùi hư thối từ trong khung lộ ra cũng đã xông Hứa Từ đến kính trọng nhưng không gần gũi.

Hứa Từ phản cảm người này, Lý Hạo Sâm sao lại không.

Hắn tuy không biết người trước mặt là ai, nhưng mới gặp người này lần đầu, hẳn liền chán ghét hẳn ta không lý do.

Vũ Văn Thiên Thành chưa thấy qua Lý Hạo Sâm, nhưng đã thấy qua Lý Hạo Thịnh.

Hắn vừa mới thấy Lý Hạo Thịnh, liền đoán được thân phận Lý Hạo Sâm.

Khi chạm mặt, Vũ Văn Thiên Thành hơi hơi dừng lại thân hình, lộ ra nụ cười thân thiện cả người lẫn vật đều vô hại, “Đây không phải Thịnh hoàng tử sao? Vậy vị này khẳng định là thái tử điện hạ của Đại Diệu quốc.”

Khi hắn nói “Vị này”, chính là nhìn hướng Lý Hạo Sâm.

Lý Hạo Sâm nghe vậy cũng lộ ra tươi cười, nhưng hắn tươi cười chỉ là cười khách sáo, tuy rằng cũng không ôn hòa, nhưng cũng hữu hảo. Làm người ta nhìn sẽ không cảm thấy người này quá mức thân thiết, lại cũng sẽ không cho rằng người này thất lễ, “Nói vậy các hạ liền là tam hoàng tử Nguyệt quốc nổi tiếng gần xa đi?” Lý Hạo Thịnh từ khi về nước chưa bao giờ ra khỏi kinh đô qua, bạn bè có thể quen biết hắn ở nước ngoài, chỉ sợ cũng chỉ có con đường Nguyệt quốc này.

“Chính là bất tài, chính là tại hạ.” Vũ Văn Thiên Thành nghe vậy cười, ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Hạo Sâm.

Lý Hạo Sâm cũng không trốn tránh, đón ánh mắt của hắn nhìn qua. Hai người trong nháy mắt, một người tinh quang bắn ra bốn phía, một người lăm liết như băng, lại đều lộ ra đề phòng cùng bài xích với đối phương.

Lý Hạo Thịnh thấy thế vội vàng lên nghênh đón, hắn một bước tiến lên, chắn Lý Hạo Sâm ở sau người.

“Tam hoàng tử điện hạ, đã lâu không gặp, gần đây có tốt không?” Lý Hạo Thịnh vái chào một cái, lộ ra tươi cười ôn hòa.

Phải nói tươi cười giả nhân giả nghĩa này, vẫn là Lý Hạo Thịnh học từ vị tam hoàng tử Nguyệt quốc này. Năm đó hắn ở hậu cung Nguyệt quốc kéo dài hơi tàn, là vị tam hoàng tử Nguyệt quốc này đuổi những người khi nhục hắn đi, lại âm thầm chỉ bảo hắn đạo xử thế ở trong cung.

Hắn lúc ấy có chút sùng bái vị tam hoàng tử điện hạ này, tác phong làm việc ngày thường liền mang theo một ít tác phong học từ hắn ta. Không từ thủ đoạn là vậy, gương mặt tao nhã vô hại giả nhân giả nghĩa lại là vậy.

Bị Lý Hạo Thịnh cắt đứt như vậy, Vũ Văn Thiên Thành cũng không có hứng thú ngằm đầu đá với Lý Hạo Sâm nữa, hắn mới vừa ở chỗ Nữ Đế Kim quốc uống canh bế môn, lúc này chỉ muốn trở về nghỉ chút đối sách, qua loa tạm biệt Lý Hạo Thịnh, Vũ Văn Thiên Thành lưu lại không lâu, mang theo thị vệ vội vàng rời đi. Đăng bởi: admin

55. Chương 55

62: Muốn sinh lễ

Đoàn người Lý Hạo Sâm cùng Vũ Văn Thiên Thành chạm trán này vừa kéo dài, khi lại đi tham kiến Nữ Đế Kim quốc liền nhìn thấy một vị y nữ mang theo hòm thuốc đi ra.

Y nữ thấy Công Tôn Thác, bước lên phía trước làm một lễ quân thần, “Gặp qua Công Tôn đại nhân.”

Công Tôn Thác gật gù đầu, trong mắt lộ ra lo lắng, “Chuyện gì thế?”

Y nữ nói: “Khỏi bấm đại nhân, vừa nãy khi bệ hạ uống trà thì ly nát, cắt tay bị thương, hạ quan đã băng bó miệng vết thương cho bệ hạ.”

Cắt tay bị thương? Nhất định là Vũ Văn Thiên Thành vừa nãy kia nói gì với Nữ Đế. Mắt Công Tôn Thác nhú lại, bắn ra một mặt hàn quang.

Vậy lui y nữ, Công Tôn Thác mang theo mọi người vào trong điện.

Trên mặt hắn tuy rằng chưa từng hiển lộ ra cái gì, nhưng cước bộ cũng đã không tự giác nhanh hơn.

Nữ Đế vừa tiến bước ôn thần Vũ Văn Thiên Thành này, băng bó xong miệng vết thương đang muốn nằm trên nhuyễn tháp nghỉ ngơi một lát lại nghe thái giám ngoài cửa thông truyền đoàn người của thái tử điện hạ Đại Diệu quốc đến bái kiến.

Nàng thở dài, xoa xoa thái dương, thật là vừa tiến bước một ôn thần, lại nghênh đón một sát thần, “Cho bọn họ tiến vào.”

Công Tôn Thác vừa mới bước vào nội điện, liền đi thẳng về phía Nữ Đế dựa ở trên nhuyễn tháp.

Nữ Đế long bào thêm thân, vương miện đã tháo xuống, trên đầu chỉ là dùng dây cột tóc vô cùng đơn giản cột thành một cái đuôi ngựa. Chỉ là trong long bào màu vàng óng, bàn tay bao vải thưa màu trắng hết sức rõ nét.

Công Tôn Thác bước qua, một tay nâng Nữ Đế lên ôm vào trong ngực, thật cẩn thận giờ tay bị thương của nàng lên chăm chú nhìn, “Sao lại không cẩn thận như vậy.” Dứt lời liền đưa môi cách vải thưa cẩn thận hôn hôn miệng vết thương của Nữ Đế.

Nữ Đế tuy rằng hào phóng, nhưng loại động tác thân mật này, nàng vẫn cảm thấy khi không có người thì tắt đèn làm tương đối tốt.

Giờ có người ngoài ở chỗ này, nàng khó có được lộ ra mấy phần xấu hổ, “Nhanh chút tránh ra, người như vậy còn thể thống gì nữa, chê cười cho thái tử điện hạ Đại Diệu quốc nhìn.”

“Được, được, bệ hạ nói cái gì, liền là cái đó.” Mắt đào hoa của Công Tôn Thác thoáng nhìn Nữ Đế, liền một lần nữa đặt nàng ở trên nhuyễn tháp, đứng dậy ngồi ở bên nhuyễn tháp.

Lý Hạo Sâm nói: “Tiểu đệ cùng Công Tôn huynh vào sinh ra chết vô số kể, sớm đã là bạn chí cốt. Bệ hạ làm quân thê của Công Tôn huynh, cùng Công Tôn huynh ân ái như thế, tiểu đệ chỉ có phần hâm mộ, sao lại chê cười làm gì.”

Nữ Đế cười đáp lại Lý Hạo Sâm, liền trông thấy Hứa Từ phía sau hắn, nhất thời mắt sáng lên.

Đối phương là thái tử cùng hoàng tử của Đại Diệu quốc, nàng tự nhiên là không thể thất lễ với người khác, nhuyễn tháp này cũng không thể nằm.

Nữ Đế đứng lên, dẫn bọn họ vào chủ điện dùng để tiếp khách, chỉ vào chủ vị phía dưới sát vị trí thứ hai phía trước nói, “Thái tử điện hạ cùng tứ hoàng tử điện hạ mau mau mời ngồi.”

Hứa Từ đang muốn đi theo thái tử điện hạ của cậu ngồi ở phía dưới hắn, liền lại nghe Nữ Đế cất cao thanh âm kinh hỉ nói: “Ai nha, Hứa Tiển Mã cũng đến đây?!”

Trong lòng Hứa Từ đột nhiên có cảm giác không tốt, nàng vừa nói, cả người cậu đều không tốt.

“Sau khi trầm từ ngày đó cùng Hứa Tiển Mã từng có gặp mặt một lần, liền cảm thấy người và ta hết sức hữu duyên, luôn luôn nhớ mong. Giờ đây gặp lại Hứa Tiển Mã, trong lòng rất vui.” Nữ Đế vỗ vỗ nhuyễn tháp bên người, “Nếu là Hứa Tiển Mã không ngại, có thể tới đây ngồi xuống hay không?”

Công Tôn Thác vốn đã xốc lên vạt áo đang muốn ngồi ở chỗ này hơi hơi sững sốt, ngược lại nhột nhột cười, “Bệ hạ nếu nói vậy, ta liền đi bên cạnh ngồi.” Dứt lời liền đi tới trước bàn bên cạnh khoanh chân ngồi xuống, trên mặt tường hòa.

Hứa Từ cười ha ha, “Bệ hạ ưu ái, Tiểu Thần vậy liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

Chút trò nhỏ này của Nữ Đế, nếu là ba tháng trước, còn có thể nổi dậy một phen lửa của thái tử điện hạ.

Nhưng Lý Hạo Sâm cùng Hứa Từ bây giờ tâm ý tương thông, trước công chúng, Nữ Đế còn có thể làm ra chuyện gì đây?

Hứa Từ cũng không phải ăn chay gì, thái tử điện hạ càng không phải. Nữ Đế muốn ăn đậu hủ của Hứa Từ, cũng phải có bản lĩnh kia mới được. Huống hồ bây giờ Công Tôn Thác còn canh giữ ở chỗ này, nếu Nữ Đế một khi có hành động gì, thái tử điện hạ còn chưa xuống tay, Công Tôn Thác này chắc chắn là người đầu tiên ngồi không được.

Đừng nhìn Công Tôn Thác cà lơ phất phơ, thái độ chuyện gì cũng không quan tâm, nếu thật là người được hẳn thật lòng đáp lại, dục chiếm hữu của hắn tuyệt đối không thấp.

Chỉ nhìn trước kia năm Hứa Từ mười tuổi vô cùng ngang ngược, Công Tôn Thác vừa phát hiện Công Tôn Ngự thường thường lui tới với cậu, liền hạ lệnh bắt luận kẻ nào cũng không được cho Hứa Từ bước vào phủ Công Tôn tướng quân, sợ đệ đệ bị bắt cóc đi hoặc là lớn lên không đứng đắn.

Đối với đệ đệ còn như thế, càng không nói đến Nữ Đế bề hạ cùng giường chung gối. Công Tôn Thác này dù cho trên mặt vẫn cười rộng lượng, ngọn lửa trong lòng kia chỉ sợ đã sớm bùng bùng bốc lên.

Lý Hạo Sâm trong lòng cười, trên mặt bất động thanh sắc, tùy ý Nữ Đế Kim quốc ở đây tìm chết.

Nữ Đế Kim quốc an trí Hứa Từ đến vị trí của Công Tôn Thác còn chưa tính, lại tự mình vì Hứa Từ rút ly Bích Loa Xuân, đưa đến trước mặt cậu, “Mấy ngày không gặp, Hứa Tiểu Mã ngày càng tuấn mỹ.”

Hứa Từ cảm thấy phía sau lưng lạnh lẽo một trận, cậu cười ha ha, “Bệ hạ khen nhầm.” Loại không khí gáy tên mở nở lại hết sức bình thản này, thật là vi diệu nha.

Hứa Từ từ trên chỗ vị đưa mắt nhìn Lý Hạo Sâm ở phía dưới, ánh mắt phát ra tín hiệu cầu cứu.

Lý Hạo Sâm cười cười trấn an, ngược lại nhìn Nữ Đế Kim quốc, “Bệ hạ, chúng ta lần này đến, vừa là vì cung chúc nhậm vị ngài hỉ kết lương duyên, thứ hai sao, vẫn là muốn thỉnh giáo bệ hạ, ngài cười rường cột nước nhà của Đại Diệu quốc ta, nhất phẩm đại tướng quân. Không nói trước đó không báo cho Đại Diệu quốc chúng ta biết, lại còn hành động trước, thiệp cưới cùng thiệp cầu thân cùng nhau đưa lại đây.”

“Bệ hạ là nhìn không nổi Đại Diệu quốc chúng ta sao?”

Nữ Đế đã sớm dự đoán được Đại Diệu quốc này sẽ đến khởi binh vãn tội, nàng cười cười, “Cũng không, cũng không. Nếu lúc trước đưa thiệp cầu thân cho quý quốc, thì quý quốc giờ đây liền sẽ không thu được tấm thiệp cưới của ta. Các người chẳng lẽ thật sự sẽ đính hôn Công Tôn Thác cho trẫm sao?”

Lý Hạo Sâm không đáp lại Nữ Đế, tiện đà nhìn Công Tôn Thác ngồi một bên, “Việc này đến cùng là chủ ý của ai?”

Đôi mắt thái tử điện hạ thâm thúy, giống như hồ sâu, Công Tôn Thác ngồi nghiêm chỉnh, cười gượng một tiếng.

Công Tôn Thác cùng Nữ Đế cơ hồ đồng thời lên tiếng, “Là chủ ý của ta”, “Là chủ ý của trẫm”.

“Nhị vị ngài thật là tình yêu còn cứng hơn vàng.” Lý Hạo Sâm mặt không biểu tình, lạnh lùng nhìn phía Công Tôn Thác.

“Công Tôn đại nhân, người và ta hai người vào sống ra chết tình nghĩa nhiều năm tạm thời đặt ở một bên, nhưng người thân là quốc dân của Đại Diệu quốc, thân là Trấn Bắc đại tướng quân. Không nói một tiếng liền muốn gả vào Kim quốc. Bây giờ Bắc quan của Đại Diệu quốc vừa mới yên ổn, động tĩnh này của người vừa ra, người đang muốn đẩy hai trăm vạn dân chúng ở Bắc quan của Đại Diệu quốc ta đến chốn nào đây!”

Nữ Đế Kim quốc không thích Lý Hạo Sâm thăm vấn Công Tôn Thác như thăm vấn phạm nhân, phản bác nói, “Chẳng lẽ Đại Diệu quốc các người trừ Công Tôn Thác liền không có ai khác sao?”

“Chẳng lẽ trong Kim quốc của người cũng không có nam nhân sao? Nhất định muốn tìm từ trong Đại Diệu quốc ta?”

Lời này của Lý Hạo Sâm tuy nói không lọt tai, nhưng lại có lý, một câu nhất thời bị ghen làm nàng ngạc nhiên sững sốt, vừa nãy khi đối mặt với Vũ Văn Thiên Thành liền mạnh miệng rằng đồng bây giờ lại không biết phản bác thế nào.

“Công Tôn Thác tốt nếu bệ hạ có thể nhìn thấy, phụ hoàng ta sao lại nhìn không thấy. Chính vì địa vị của Công Tôn tướng quân không ai có thể thay thế được, phụ hoàng ta mới ủy thác trọng trách cho hần, vãn vẹn tuổi gần ba mươi, liền đã là nhất phẩm đại tướng quân. Toàn bộ trên dưới, trong võ tướng trừ Phí Viễn Chinh Phí tướng quân, lại có địa vị người nào có thể siêu việt hần?”

“Công Tôn tướng quân, phụ hoàng ta đối đãi người không tề, người cuối cùng dĩ nhiên lại hỏi báo ông như thế, người có xứng đáng với dòng máu của Diêu quốc chảy trên người người, xứng đáng với cái khối trong ngực người gọi là hết sức trung thành hay không? Xứng đáng với ba mươi vạn đại quân Trấn Bắc ở phía sau người ngóng trông người trở về hay không?”

Dưới Lý Hạo Sâm quả trách một trận, Công Tôn Thác cùng Kim quốc Nữ Đế lần lượt cúi đầu, mặt lộ vẻ xấu hổ.

Đích xác, hai người họ trước đó vài ngày người anh ta em, Công Tôn Thác sợ Thái Khang để không đồng ý hần gả vào hoàng thất Kim quốc, hai người một khi thương lượng, liền đến cái hành động trước này.

Nhưng hôm nay Lý Hạo Sâm nói như vậy, hai người nhất thời cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, xấu hổ vô cùng.

Nữ Đế Kim quốc vẫn là có chút không phục, “Công Tôn Thác lập tức liền là hoàng hậu của Kim quốc ta, người bắt mẫn thì sao, cũng không nên quả trách hần như thế.”

“Công Tôn Thác bây giờ một ngày chưa gả vào Kim quốc, liền một ngày là Trấn Bắc đại tướng quân của Đại Diêu quốc ta! Phụ hoàng nhân thiện, ngày đó cho rằng Công Tôn tướng quân có chuyện quan trọng muốn làm, cho nên cho phép hần nghỉ dài hạn ba năm. Nhưng không nghĩ tới, Công Tôn đại tướng quân bỏ đi hai trăm vạn dân chúng cùng ba mươi vạn đại quân kia, dĩ nhiên là vì một mình hưởng lạc.”

“Ta cũng không phải nói Công Tôn tướng quân không nên theo đuổi hạnh phúc của mình, Công Tôn tướng quân vì nước dốc sức nhiều năm, phụ hoàng nhìn ở trong mắt, nhớ ở trong tim. Phụ hoàng vẫn muốn vì Công Tôn tướng quân mà tìm một nữ tử độc nhất vô nhị trong thiên địa, nhưng phụ hoàng chưa tìm được, Công Tôn tướng quân ngược lại là tự mình tìm được.”

“Bệ hạ nữ trung hào kiệt, Công Tôn tướng quân anh hùng cái thế, nhị vị ngài thật là trai tài gái sắc, trời đất tạo nên một đôi. Cho nên phụ hoàng tuy rằng tức giận, nhưng vẫn đáp ứng hôn sự của nhị vị ngài, hơn nữa còn để cho chúng ta dẫn dắt một ngàn tinh binh, hộ tống ba mươi rương sinh lễ trong vạn chọn một, đưa tới cho nhị vị ngài.”

Một người không cáo mà từ, hành động trước tiên; một người bất kể tiền ngại, cho hần hạnh phúc. Tương phản như thế, làm Công Tôn Thác cùng Nữ Đế Kim quốc quả thực là vô cùng xấu hổ, một tia kiêu ngạo khí diễm cuối cùng của Nữ Đế Kim quốc cũng biến mất không còn một mảnh.

Hứa Từ ngồi ở bên Nữ Đế, nhẹ nhàng nhấp nước trà, che dấu cười nhẹ ở khóe miệng.

Thái tử điện hạ này một lát thân tình, một lát quốc nạn, một lát quân thần, lại là roi lại là kẹo, cậu sao lại không biết năng lực biến sắc mặt của thái tử điện hạ lại mạnh như thế.

Nữ Đế Kim quốc xấu hổ ho khan hai tiếng, “Là trăm không đứng trước, Thái Khang hoàng đế của Đại Diêu quốc nhân đức từ thiện, lấy ơn báo oán, là mẫu mực trị nước của trăm. Đợi sau khi thành thân, trăm nhất định mang theo hoàng hậu đi quý quốc trước, hảo hảo chịu đòn nhận tội với Thái Khang bệ hạ.”

Lý Hạo Sâm thấy thời cơ thành thực, lúc này mới từ trong lòng lấy ra ba tấm thiệp, một tấm màu tím viền vàng, một tấm thiệp vàng chữ đỏ, còn có một tấm thiệp đỏ kim long.

“Bệ hạ là chủ một nước, Đại Diêu quốc chúng ta sao có thể để ngài làm chuyện chịu đòn nhận tội nhục nhã uy nghiêm của bệ hạ chứ, ta nơi này có hai tấm thiệp, là phụ hoàng để ta mang hộ đưa cho ngài, bệ hạ, còn xin xem qua.”

Nữ Đế phát phát tay, để thái giám lấy lên, Lý Hạo Sâm đặt thiệp màu vàng ở trên nhất, thiệp màu tím ở giữa, thiệp màu đỏ ở dưới nhất, đặt ở trong tay thái giám.

Thái giám khom lưng nâng ba tấm thiệp, còn nguyên đặt trên bàn trước người Nữ Đế.

Lý Hạo Sâm thấy Nữ Đế cầm lấy tấm thiệp màu vàng kia trước, giải thích nói, “Tấm thiệp ngài cầm trong tay, là đồ cưới mà Đại Diệu quốc chúng ta đưa cho ngài, Công Tôn tướng quân vì nước dốc sức qua năm, hẳn bây giờ xuất giá, cũng không thể tùy tiện.”

Nữ Đế lật lật, đồ bên trong quả nhiên là kỳ trân dị bảo hiếm có thời đây.

Đặt tấm thiệp vàng ở một bên, Nữ Đế lại cầm lấy tấm thiệp màu tím.

Lý Hạo Sâm nói, “Trên thiệp này, viết là hạ lễ mà Đại Diệu quốc chúng ta đưa cho nhị vị ngài. Nhị vị ngài trời đất tạo nên, nên chính là một đôi.”

Nữ Đế lại lật lật, kỳ trân dị bảo bên trong càng làm nàng mở rộng tầm mắt.

Đặt thiệp màu tím qua một bên, Nữ Đế khẩn cấp cầm lấy thiệp màu đỏ, tấm thiệp thứ ba này sẽ là gì đây?! Trong mắt nàng toát ra tò mò cùng cấp bách, muốn nhanh chút mở ra xem xem.

Lý Hạo Sâm lộ ra tươi cười vi diệu, nói, “Tấm thiệp thứ ba này thì sao, thì là danh sách lễ hỏi mà Đại Diệu quốc chúng ta muốn.”

Tay Nữ Đế mở thiệp ra dừng lại, bỗng đứng ngẩn đầu nhìn phía Lý Hạo Sâm.

Lý Hạo Sâm nhợt nhạt cười, gậy ông đập lưng ông, chính là cảnh giới cao nhất để trị người. Đăng bởi: admin

56. Chương 56

63: Phu phu Hạo Từ

Nữ Đế cầm tấm thiệp màu đỏ tươi, bây giờ thả cũng không xong, không thả cũng không xong. Danh sách sinh lễ nhỏ, ở trên tay nàng nhất thời nặng trĩu.

Trong lòng tuy biết Diệu quốc lần này nhất định là có chuẩn bị mà đến, nhưng nàng cứ nhiên không thể phản bác.

Có thể phản bác gì đây? Là họ vô lễ trước, Diệu quốc nhiều nhất chỉ là gậy ông đập lưng ông mà thôi.

Thái tử Diệu quốc này cũng không dễ lừa gạt, vị này cũng là một người chủ ăn tươi nuốt sống.

Nữ Đế Kim quốc tuy là đầy bụng bức tức, trên mặt lại không thay đổi thần sắc. Nàng bình tĩnh cẩn thận mở tấm thiệp đỏ thăm ra, càng lật sắc mặt càng thêm khó coi.

Ban đầu, nếu Đại Diệu quốc đưa ra yêu cầu xuất binh giúp Đại Diệu quốc tấn công Nguyệt quốc linh tinh, nàng liền có thể giống như vừa nãy cự tuyệt Vũ Văn Thiên Thành của Nguyệt quốc hung hăng cự tuyệt Đại Diệu quốc.

Trung lập, là tác phong điệu bộ trước sau như một của Kim quốc mấy trăm năm nay.

Nhưng đại Diệu quốc hoàn toàn không yêu cầu chuyện này, Đại Diệu quốc tuy là không có chuyện xuất binh, lại đưa ra một yêu cầu khác làm Nữ Đế không thể phản bác, cũng không có cách nào vui vẻ đáp ứng.

Đại Diệu quốc muốn lấy giá thấp mua quặng sắt kim giáp của Kim quốc.

Kim quốc núi non trùng điệp, trong núi có nhiều kim sơn quặng sắt, trong đó Kim quốc có được một loại quặng sắt độ cứng cao độ nhất vô nhị trên đại lục, liền là quặng sắt kim giáp.

Quặng sắt kim giáp độ dày nhẹ, nhưng độ dẻo lại rất mạnh. Loại quặng sắt này chế thành vũ khí cũng không có tác dụng thực tế nào, nhưng nếu chế thành chiến giáp, lại là một chiến giáp phòng ngự giống như kim ti nhuyễn giáp.

Loại chiến giáp này mặc ở trên người, nhẹ nhàng không nói, đao kiếm không vào. Ở trên chiến trường không chỉ có thể vung kiếm như múa, còn không e ngại mình thương ám tiễn của kẻ địch.

Đại Diệu quốc cùng Nguyệt quốc cũng có nhiều lần cầu mua, Kim quốc đều lấy giá trên trời bán cho bọn họ.

Do giá cả sang quý, trong hai nước này, cũng chỉ có võ tướng địa vị cao cả mới có thể có được một bộ chiến giáp dùng sắt kim giáp chế thành.

Nhưng Kim quốc lại khác, Kim quốc địa vực hoang vu, dân cư cũng không nhiều, toàn nước từ trên xuống dưới binh lính cộng lại cũng chỉ có một trăm vạn mà thôi.

Còn Đại Diệu quốc, chỉ Tây Quan liền có tám mươi vạn binh lính, Bắc quan ba mươi vạn, bình nguyên ba mươi vạn, nam, đông mỗi nơi hai mươi vạn, tổng cộng liền có một trăm tám mươi vạn đại quân, cơ hồ là gấp đôi Kim quốc.

Binh lực của Nguyệt quốc cùng Đại Diệu quốc xấp xỉ nhau, dù vậy, Đại Diệu quốc cùng Nguyệt quốc cũng không dám dễ dàng xuất binh đến Kim quốc.

Đầu tiên Kim quốc dễ thủ khó công, rất khó công phá, mà đến liền là vì chiến giáp kim giáp này.

Nguyệt quốc cùng Đại Diệu quốc chỉ có đại tướng quân mới có thể có một bộ chiến giáp như vậy, nhưng Kim quốc lại khác, gần như toàn bộ binh lính đều là một thân chiến giáp như vậy.

Thực lực mạnh mẽ, duệ không thể đỡ, thật sự là một bản chất khó nói thành lời.

Cho nên dù là Nguyệt quốc hiếu chiến, cũng chùn bước với Kim quốc, dù cho họ mất thêm quặng sắt kim giáp của Kim quốc, nhưng sau đó cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Nữ Đế cau mày, nhìn chằm chằm mấy chữ lớn trên tấm thiệp màu đỏ: lấy giá thấp mua mười vạn thạch sắt kim giáp.

Mười vạn thạch?! Hắn cũng dám nói!

(Ellie: không hiểu sao bên trên mười vạn bên dưới liền thành hai mươi vạn. Tác giả viết thế, ta cũng không tiện sửa)

Đại Diệu quốc thật là mở miệng rộng! Hai mươi vạn thạch, một thạch sáu mươi cân, hai mươi vạn thạch liền là một ngàn hai trăm vạn cân, một cân kim giáp quặng sắt luyện sắt đã có thể đưa ra khoảng sáu hai sắt kim giáp, một ngàn hai trăm vạn cân quặng sắt kim giáp liền có thể tinh luyện ra bảy trăm hai mươi vạn cân sắt kim giáp.

Sắt kim giáp làm thành chiến giáp, nhẹ nhàng tiện lợi, một thân cũng chỉ cần khoảng sáu bảy cân, bảy trăm hai mươi vạn cân sắt kim giáp này, đủ để có thể chế tác hơn một trăm vạn chiến giáp kim giáp!

Nhìn ra Nữ Đế do dự, Lý Hạo Sâm không ngừng cố gắng, “Bệ hạ, Đại Diệu quốc chúng ta dùng an nguy của hai trăm vạn dân chúng Bắc quan cùng hi vọng của toàn bộ Đại Diệu quốc, đến đổi lấy chỉ là hai mươi vạn thạch quặng sắt kim giáp của quý quốc, bệ hạ còn không nỡ sao?”

“Nếu mà không nỡ, bệ hạ hoàn toàn có thể trả Trấn Bắc đại tướng quân của chúng ta cho Đại Diệu quốc của chúng ta, dù sao nhị vị ngài còn chưa thành thân, tất cả đều còn có cơ hội xoay chuyển. Dù cho thành thân, ngài nếu muốn lựa chọn tách ra hoặc là hưu thê, Đại Diệu quốc chúng ta vẫn sẽ như cũ nghênh Công Tôn tướng quân lần nữa về nước.”

Kim quốc Nữ Đế xẹp miệng, hừ nói: “Điện hạ đừng vội khích tướng trăm, quặng sắt kim giáp tuy là vật chết, nhưng gom đủ hai mươi vạn thạch cũng không phải một sớm một chiều liền có thể làm được.”

“Yêu cầu này tuy là khó làm, nhưng trăm vẫn sẽ tận lực làm. Trăm đáp ứng việc này, một chuyện bởi vì chuyện này vẫn chưa trực tiếp muốn Kim quốc chúng ta xuất binh nhúng tay vào chiến loạn phân tranh bên ngoài Kim quốc, mà đến liền là như lời của điện hạ, vì hoàng hậu bổ sung sinh lễ đến muộn.”

“Quý quốc coi trọng hoàng hậu như thế, lẽ dĩ nhiên với trăm như thế, trăm sao có thể bác bỏ mặt mũi của hoàng hậu được.”

Bị ép đáp ứng, Nữ Đế còn muốn nói chuyện cho trường hợp sáng sửa chút.

Ai, Nữ Đế thở dài một hơi trong lòng, quay đầu mỉm cười với Hứa Từ, “Hàn huyền với thái tử điện hạ lâu như vậy, ngược lại là quên Hứa Tiễn Mã còn ở bên người. Hứa Tiễn Mã, trà lạnh rồi, đến, trầm rót thêm cho người.”

Hứa Từ vội vàng giơ ly trà lên, “Tiểu Thần thụ sủng nhược kinh, đa tạ bệ hạ ưu ái.”

Nữ Đế cười ha ha, Lý Hạo Sâm này rất khó ứng phó, vẫn là đối với Hứa Tiễn Mã thì thoải mái hơn nhiều.

Hứa Từ khẽ nhấp một ngụm trà, nhẹ nhàng đặt ly trà lên bàn, hai tay chồng ở trên đùi, hai chân khép lại, ngồi đoan chính mà hào phóng.

Nữ Đế thấy thế, trực tiếp cầm bàn tay của Hứa Từ cách nàng tương đối gần, đặt trong tay mình vuốt phẳng, “Hứa Tiễn Mã, ngươi là một nam tử, bàn tay lại còn trắng nõn mềm mại hơn cả nữ tử, thật là khó có được.”

“Trầm có một đệ đệ, cũng là diện mạo tuấn tú, hần nếu gặp Hứa Tiễn Mã, chắc chắn hết sức yêu thích. Không bằng Hứa Tiễn Mã đêm nay liền ở lại trong cung, gặp hoàng đệ của trầm một lần được không?”

“Bệ hạ thịnh tình mời, ” Hứa Từ mỉm cười, lộ ra tươi cười xa lạ, “Tiểu Thần vốn không nên cự tuyệt, nhưng Tiểu Thần gần đây bị phong hàn đôi chút, sợ lây cho hoàng tử điện hạ, ngày khác Tiểu Thần sẽ chuẩn bị hậu lễ ổn thỏa đến bái phỏng, đến lúc đó còn thỉnh bệ hạ đừng từ chối Tiểu Thần ở ngoài cửa cung mới phải.”

Hết lời như thế, Nữ Đế Kim quốc cũng không tiện giữ lại Hứa Từ.

Nhưng nàng nắm tay Hứa Từ lại còn chưa buông ra, tiếc nuối thở dài, Nữ Đế lúc này mới nhìn hướng Lý Hạo Sâm.

Chỉ thấy Lý Hạo Sâm đã vẽ mặt hàn băng, trong tay cầm ly trà nắm chặt ở trong tay, chỉ sợ kể tiếp ly trà này liền giống như ly trà trong tay Nữ Đế Kim quốc vừa nãy, vỡ thành từng mảnh.

Cuối cùng cũng trút giận được, Nữ Đế lúc này mới chậm rì rì buông tay Hứa Từ ra, lộ ra mỉm cười quyến rũ, “Quặng sắt kim giáp đối với Kim quốc chúng ta mà nói, cũng không phải đầy đủ như quặng sắt bình thường. Chỉ tìm kiếm núi có quặng sắt kim giáp thôi cũng đã phải phí một phen công phu, cho nên hai mươi vạn thạch quặng sắt kim giáp này nước ta cũng không thể cung cấp cho quý quốc trong thời gian ngắn được.”

Lý Hạo Sâm buông xuống ly rượu nắm trong tay, trầm ngâm nói: “Vậy dù sao cũng phải có kế hoạch dự định, quý quốc hàng năm có thể cung cấp bao nhiêu thạch?”

“Hàng năm ba vạn thạch, được không?” Nữ Đế nghĩ nghĩ, trả lời.

Lý Hạo Sâm không chút nghĩ ngợi liền lắc đầu, “Không được, hàng năm ba vạn quá ít, ít nhất là năm vạn, thấp nữa cũng không được, ta biết sản xuất hàng năm của Kim quốc các người, bệ hạ đừng vội lừa gạt ta.”

Năm vạn vừa lúc là sản xuất một năm của họ, Nữ Đế cắn cắn môi, thấy không thể dụ dỗ được Lý Hạo Sâm, cắn khớp hàm, nói: “Được! Năm vạn thì năm vạn.”

Bàn xong việc này, Lý Hạo Sâm liền đứng dậy cáo từ.

Nữ Đế Kim quốc bị hần biến thành đau đầu một trận, ước gì hần nhanh chút rời đi.

Lý Hạo Sâm vừa đi, Nữ Đế Kim quốc liền nói với thái giám tùy thị bên người, “Trầm đột nhiên cảm thấy không khỏe, hôm nay ai tới cũng không gặp!” Dứt lời vung tay áo, nhanh chóng rời đi.

Công Tôn Thác chỉ đưa mấy người Lý Hạo Sâm đến cửa cung, liền không đưa tiễn nữa.

Hần đã an trí họ đến một nhà biệt viện Hoàng gia cách hoàng cung không xa, nhà biệt viện này vào tháng trước hần liền sai người dọn dẹp từ sớm, chỉ để an trí đám người Lý Hạo Sâm.

Người quốc gia khác đến chúc mừng cũng có an bài chỗ ở cho mỗi bên, chỉ là thân sơ xa gần, mỗi bên khác biệt, phần lớn đều an bài trong dịch quán.

Tiến bước mấy người Lý Hạo Sâm, Công Tôn Thác phút chốc xoay người, cũng không quay đầu lại đi tới tẩm cung của Nữ Đế Kim quốc.

Cư nhiên học được đùa giỡn người khác trước mặt hần, hần lần này cần phải hảo hảo giáo huấn nàng một chút.

Lý Hạo Sâm đi đến biệt viện Hoàng gia, mấy người liền tìm mấy gian phòng vào ở. Lý Hạo Sâm cùng Lý Hạo Thịnh trên mặt hài hòa, hai người lại đều có thân phận tôn quý, tự nhiên là vào ở hai tòa viện nằm bên trong.

Mấy người khác lựa chọn mấy sân liền nhau, dàn xếp lại.

Bọn họ đi sắp hai mươi ngày, hơn nữa ở Đại Diệu quốc kéo dài mấy ngày, hiện tại cách ngày đại hôn của Nữ Đế Kim quốc cùng Công Tôn Thác, chỉ còn lại có sáu ngày.

Sáu ngày này, Lý Hạo Sâm còn muốn nhìn xem chung quanh, lần này không thể đến không.

Kim quốc khép kín, ít lui tới với quốc hữu bên cạnh. Điểm này kỳ thật có chút tương tự với Tuyết quốc. Nhưng Tuyết quốc tuy không thích lui tới với nước bên cạnh, nhưng lại là người mang bầu vật không thể tự bảo vệ, cuối cùng chỉ phải bám dưới cánh chim của Đại Diệu quốc mới có thể sống sót hoàn hảo.

Mà Kim quốc thì khác, Kim quốc hoàn toàn có năng lực tự bảo vệ.

Bởi vì Lý Hạo Thịnh ở cách vách, Lý Hạo Sâm cũng không thân cận nhiều với Hứa Từ.

Mấy ngày đi đường mệt nhọc, đoàn người buổi tối dọn dẹp một trận, liền đều nghỉ ngơi sớm.

Ngày kế, trời vừa sáng, Hứa Từ liền nhận được thái giám công công trong hoàng cung thông truyền, thái giám công công không phải thay Nữ Đế truyền, mà là nhận quân chỉ của hoàng tử duy nhất của Kim quốc mà đến.

Hoàng thất Kim quốc nhiều lần mời Hứa Từ làm khách, Hứa Từ cũng không tiện khước từ nữa.

Lý Hạo Sâm thấy thế, cũng gật đầu đáp ứng. Ở hoàng cung Kim quốc, rất là an toàn, hần rất yên tâm, “Người đi đi, vừa lúc cô hôm nay muốn đón xe đi chung quanh phụ cận Lăng Châu này xem xem, dự tính đi ra liền là một ngày.”

“Hừ, ” Hứa Từ bĩu môi, có chút thất vọng, “Vốn ta còn muốn cùng thái tử điện hạ ra ngoài, giờ lại không có cơ hội này.”

Lý Hạo Sâm thấy thế ánh mắt hơi cong lộ ra nụ cười sủng nịch, hần xoa bóp vành tai Hứa Từ, cười ha ha, “Hai tình nếu dài lâu, há lại sớm sớm chiều chiều bên nhau. Tiểu gia hỏa, dán cô như vậy, cũng không sợ cô phiền.”

Thấy bên người không có người, Hứa Từ quyết đoán nhón chân lên, ở trên chóp mũi của Lý Hạo Sâm nhẹ nhàng cắn một cái, “Dù cho điện hạ phiền, Tiểu Từ cũng muốn đi theo, đi theo đi theo, liền thành thói quen của điện hạ.”

Lý Hạo Sâm thấy Hứa Từ thì không có biện pháp, “Nếu ở ven đường thứ gì chơi vui, cô giúp người mua được không?”

“Ai hiếm lạ thứ chơi vui gì chứ, ta hiếm lạ chỉ có đồ thái tử điện hạ đưa cho, bởi vì mấy thứ đó là thái tử điện hạ đưa, lại không phải bởi vì đó là đồ của mình. Ta đây gọi là yêu ai yêu cả đường đi, người biết không, thái tử điện hạ.”

Hứa Từ vói tay vào trong tay áo rộng rãi của Lý Hạo Sâm, dọc theo cánh tay mạnh mẽ tràn ngập lực lượng của Lý Hạo Sâm một đường mà lên, như khiêu khích, như câu dẫn, tràn ngập dụ hoặc tràn đầy tập kích lên ngực Lý Hạo Sâm.

Lý Hạo Sâm cơ thể cứng đờ, dùng một tay còn lại bắt được cánh tay đang ngày càng làm cản của Hứa Từ.

Hứa Từ không thuận theo, cắn môi dùng ánh mắt ướt sũng trắng đen rõ ràng trừng Lý Hạo Sâm, tay giấu dưới áo ngoài của thái tử điện hạ tiếp tục động tác.

Cách áo lót, Hứa Từ đụng đến một chỗ nổi lên nho nhỏ của Lý Hạo Sâm, cậu vừa mới mò lên, liền xoay tròn xoa nắn vài cái, cho đến khi giải bọc, mới chậm rãi rút tay ra.

Làm xong, Hứa Từ mới nhoẻn miệng cười, “Vậy thì điện hạ, hạ quan liền theo vị công công đang chờ kia vào cung.”

Bị Hứa Từ dẫn lừa, Lý Hạo Sâm hận không thể tử hình cậu ngay tại chỗ, nhưng sau khi nhìn thấy bộ dáng đạt được gian kế của Hứa Từ, lại cảm thấy khả ái buồn cười, “Nhanh đi đi, cách cô xa chút.” Cô còn phải vội vã trở về dập tắt lửa.

Hứa Từ nhìn vạt áo Lý Hạo Sâm lộ ra một khối, cười khanh khách không ngừng, quay đầu hai tay đặt ở sau lưng, ngửa đầu vui vẻ mà đi.

Lý Hạo Sâm bắt đắc dĩ cười, nhất thời đánh mất suy nghĩ muốn đi ra ngoài hiện tại, hấn xoay người về phòng, đóng cửa phòng làm chuyện không thể nói cho người khác biết.

Qua ước chừng một nén nhang, Lý Hạo Sâm mới một lần nữa đi ra khỏi cửa phòng, chuẩn bị mang theo Mặc Dạ đón xe dạo chơi phong cảnh tốt đẹp ở quốc đô Lăng Châu của Kim quốc.

Vừa vịn lên xe, liền nghe được một tiếng gọi phía sau, “Hoàng huynh, muốn ra ngoài dạo chơi sao?”

Lý Hạo Sâm quay đầu nhìn, chỉ thấy Lý Hạo Thịnh một thân trường bào màu tím đen, eo đeo mỹ ngọc, đón gió mà đứng.

“Phải.” Lý Hạo Sâm nhẹ nhàng gật đầu.

Lý Hạo Thịnh nghe vậy mắt sáng lên, “Vừa lúc, tiểu đệ cũng đang có ý này, chẳng biết có thể cùng hoàng huynh đồng hành hay không.”

Lý Hạo Sâm hôm nay đi ra chỉ là để xem phong tục tập quán của người Kim quốc, mang theo Lý Hạo Thịnh cũng chỉ là nhét thêm một người vào trong xe mà thôi, vốn liền không quan trọng.

Hắn nhún nhún vai, chỉ chỉ xe ngựa, “Tứ hoàng đệ nếu không chê, cùng ngồi xe ngựa của ta đi.”

Quốc phong của Kim quốc cùng Đại Diệu quốc cũng không có chỗ nào quá khác biệt, đi dạo Lăng Châu một vòng, Mặc Dạ cũng không nhàn rỗi.

Mặc Dạ lần này lại cải trang thành một người chăn ngựa dung mạo thường thường, dọc theo đường đi giá xe ngựa đến vùng vắng vẻ yên tĩnh.

Lý Hạo Sâm mỗi khi xuống xe, thì sẽ tìm mấy người đi đường trò chuyện hai câu, hiểu biết thói quen của dân tộc Kim quốc.

Hắn muốn hai mươi vạn thạch quặng sắt kim giáp của Kim quốc, cũng không chỉ là vì chiến giáp, quặng sắt của Kim quốc phong phú, nhưng lại bệ quan tỏa cảng, chưa bao giờ giao dịch lui tới với quốc hữu bên cạnh.

Hắn bây giờ liền muốn dựa vào hai mươi vạn thạch quặng sắt kim giáp này, ở trên quốc gia phòng thủ kiên cố như Kim quốc đây chậm rãi đục ra một con đường giao dịch, thời gian bốn năm, cũng đủ.

Phần đông binh mã của Đại Diệu quốc, là dùng sắt của nước, nhưng quặng sắt của Đại Diệu quốc cũng không đầy đủ, vũ khí các chiến sĩ dùng, thường thường là dùng qua sau đó lần nữa nấu lại đúc lại.

Nhưng việc này cũng không phải kế lâu dài, nếu thật sự có thể cùng Kim quốc làm thông một con đường giao dịch eo hẹp, bọn họ yêu cầu quặng sắt, cũng không cần lo lắng quá nhiều.

Ở Lăng Châu đi dạo một vòng, Lý Hạo Sâm từ trong miệng một người đi đường hỏi ra vị trí của núi quặng sắt ở ngoại ô. Lý Hạo Sâm chính là vì quặng sắt mà đến, tự nhiên cũng muốn đi xem xem núi quặng sắt này.

Nghĩ nghĩ, Lý Hạo Sâm liền mệnh lệnh Mặc Dạ lái xe chạy tới ngoại ô. Đăng bởi: admin

57. Chương 57

64: Cứu Lạc Thiên Tuyết

Núi quặng sắt cách Lăng Châu cũng không gần, lái xe nửa ngày giờ mới đến.

Lý Hạo Sâm lại nhìn nhìn phụ cận, thấy sắc trời không sớm, lúc này mới ra lệnh Mặc Dạ lái xe trở lại.

Lý Hạo Thịnh toàn bộ hành trình đều cố gắng tìm đề tài cùng Lý Hạo Sâm trò chuyện, nhưng hai người mặc kệ thế nào cũng không nói chung được với nhau.

Lý Hạo Thịnh dứt khoát bĩu môi, cũng không nói gì nữa. Hắn lười biếng tựa vào vách xe, vén rèm lên nhìn ra bên ngoài.

Sắc trời dần tối, trên quan đạo vùng ngoại ô, chỉ thưa thớt có mấy người lái buôn nhỏ bé trở về thành.

Xa xa nắng chiều đỏ tươi tỏa khắp lan tràn, nhuộm từng đám từng đám mây thành màu rắng đỏ.

Nhìn quan đạo một lát, Lý Hạo Thịnh cảm thấy buồn tẻ vô vị, kéo màn liền chuyển đầu về phía của Lý Hạo Sâm.

Chỉ thấy Lý Hạo Sâm lúc này đang ngồi khoanh chân, đôi mắt khẽ nhắm, chính là đang nhắm mắt dưỡng thần.

Khi Lý Hạo Sâm đang khảo sát núi quặng sắt, hẳn kỳ thật cũng không nhàn rỗi.

Lý Hạo Thịnh đặc biệt để ý hình tượng của mình, hình tượng hắn đắp nặn ở Nguyệt quốc liền là hình tượng công tử cư xử thân thiện, ôn nhuận như ngọc, bây giờ ra khỏi cửa, cũng không quên duy trì loại hình tượng này.

Mỗi khi dừng xe, khi Lý Hạo Sâm đang quan sát vị trí của núi quặng sắt, tình huống khai thác, Lý Hạo Thịnh liền đi qua một bên, cùng trao đổi với công nhân lấy quặng một phen.

Trong lời nói đều là đau lòng cùng quan tâm với cái nghề cực khổ của công nhân lấy quặng, Mặc Dạ thấy động tác này của Lý Hạo Thịnh, cười nhạt, trong lòng thầm mắng một tiếng: làm ra vẻ.

Lý Hạo Thịnh thấy Lý Hạo Sâm nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng hận hắn đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, lại không thể có một chút động tác.

Hắn bắt đắc dĩ thở dài, mấy tháng trước ở Đại Diệu quốc, lần nào cũng bị Lý Hạo Sâm áp chặt, nước bạn đến triều là như vậy, chuyện Lễ bộ mua bán đề thi sau này cũng là như thế.

Lý Hạo Sâm nhất định là khắc tinh ông trời phái tới ngăn cản mình, mỗi khi bên hắn có mấy phần thành tựu, nếu so sánh mình là nước biển không lường được, Lý Hạo Sâm liền giống như là một chiếc thuyền lớn trên mặt biển, mặc kệ mình tăng cao sức mạnh bao nhiêu, chiếc thuyền tên là Lý Hạo Sâm này, vĩnh viễn đều ở bên trên mình, gát gao đè nặng mình.

Càng nhìn Lý Hạo Sâm, trong lòng Lý Hạo Thịnh càng tức, hắn ta dứt khoát trộm trừng hắn một cái, liền không nhìn hắn nữa, cũng cùng nhắm mắt dưỡng thần.

Mặc Dạ tựa hồ cũng biết chủ tử mình đang nhắm mắt nghỉ ngơi, giá xe cũng không nhanh.

Xe ngựa vững vàng đi trên quan đạo, đi tới đi lui, chỉ nghe ngựa kéo xe đột nhiên hí một tiếng, Lý Hạo Sâm thân mình nhoáng lên, bỗng đứng mở ra con người sâu sắc đã nhắm lại hồi lâu.

Hắn ngưng mắt dừng một chút, kéo ra màn xe lạnh giọng hỏi, “Sao thế?”

Mặc Dạ đang trấn an ngựa chấn kinh, thấy thái tử điện hạ ra thăm dò, liền ôm quyền, chỉ đến trước xe ngựa nói: “Thuộc hạ vốn đi trên quan đạo hảo hảo, người này đột nhiên từ trong rừng cây bên cạnh quan đạo thoát ra, ngựa bị kinh hách, suýt nữa đâm đạp người này. Thuộc hạ dưới tình thế cấp bách giữ chặt ngựa chấn kinh, lúc này mới kinh động chủ nhân.”

Tay Lý Hạo Sâm tùy tiện vẫy vẫy, “Ta không sao, nếu đã không có chuyện, chúng ta tiếp tục lên đường.”

Lý Hạo Thịnh cũng nghe được động tĩnh, lúc này tuy rằng sắc trời đã là hoàng hôn, trong quan đạo cũng có người kết bạn tốp năm tốp ba mà đi. Hắn nghe tiếng cũng lộ ra thân mình, trước Lý Hạo Sâm một bước xuống xe xem xét thương thế của người kia.

Người kia tuy là đầm máu, nhưng chưa hôn mê, y còn có mấy phần ý thức. Tóc y hỗn độn, đầy mặt nước bùn, làm người nhìn không rõ dung mạo của hắn.

Chỉ là mắt người này lại là một đôi mắt phượng nhướn lên, vừa thấy liền biết người này không phải vật trong ao.

Nghe được tiếng của Lý Hạo Sâm, Lý Hạo Thịnh sững sốt, ngược lại trong lòng vui vẻ.

Hắn nhướn mày, liền nâng nam nhân đầy người máu bắn dầy, thanh âm thoảng đề cao, nói: “Hoàng huynh, người này bản thân bị trọng thương, Đại Diệu quốc chúng ta từ xưa lấy lòng nhân từ đối xử tử tế với thiên hạ, đối xử với người khác, không nên bởi vì không ở trong nước, liền thấy chết mà không cứu với người này.”

Lý Hạo Sâm không muốn nhiều lời với hắn ta, hắn chỉ là phiêu mất qua nam tử bị thương, liền âm thanh lạnh lùng nói: “Dù ở Đại Diệu quốc, cô cũng sẽ không cứu người này. Người này vừa nhìn liền là người trong giang hồ, có lẽ phía sau người này còn có hơn mười người đang đuổi giết y. Nếu mười mấy người kia đến đây, chúng ta còn không thể tự bảo vệ, sao có thể đi bảo vệ y.”

Lý Hạo Thịnh lại không thuận theo, hắn đỡ người kia liền đi tới cạnh xe ngựa, “Hoàng huynh nói cũng chỉ là có lẽ, chúng ta chỉ là thuận đường mà thôi, trong xe ngựa có thừa chỗ, thêm một người là y thì có sao đâu?”

Thấy bộ dáng Lý Hạo Thịnh không mang người này lên xe ngựa liền thề không bỏ qua, Lý Hạo Sâm cũng lười nói gì thêm với hắn ta, mày hắn hơi nhíu, “Nếu người nhất định muốn như thế, nếu một lát có người chặn giết chúng ta, người đừng hối hận.”

Dứt lời cũng không ngăn cản Lý Hạo Thịnh nữa, để hắn ta đưa người bị thương này lên xe ngựa, nhét vào trong xe.

Thùng xe rất rộng rãi, hai người song song nằm thẳng cũng dư dật, người bị thương chiếm hơn một nửa chỗ, Lý Hạo Sâm nhích lại gần sườn xe, nhường ra một vị trí cho Lý Hạo Thịnh.

Người đi đường trên quan đạo không nhiều cũng không ít, lại đều nghe được tranh luận của họ, Đại Diệu quốc? Hoàng huynh?

Nghe xưng hô, đó không phải là hai người thái tử cùng tứ hoàng tử của Đại Diệu quốc từ Đại Diệu quốc đến tham gia đại hôn của Nữ Đế sao?

Xưa nay nghe nói thái tử Đại Diệu quốc lãnh khốc cao ngạo, tứ hoàng tử thân thiện ôn lương, quả là như thế.

Người đi đường lần lượt nghĩ như vậy trong lòng, cước bộ gấp rút cùng lên với xe ngựa phía trước, muốn nhìn một chút người này vào trong thành đến cùng sẽ được an trí như thế nào.

Xe ngựa của họ liền ở phía trước cách đó không xa không nhanh không chậm mà đi, người đi đường rất nhẹ nhàng liền có thể đuổi kịp.

Trong xe ngựa, Lý Hạo Thịnh từ trong lòng rút ra một tấm khăn màu lam, đang muốn đưa tay đi lau lau khuôn mặt vẫn đục không chịu nổi của người bị thương.

Mắt thấy tấm khăn liền ở trước mặt, người suy yếu kia lại vươn tay dùng hết toàn lực vỗ tay của Lý Hạo Thịnh ra. Chỉ thấy nam nhân mở ra mắt phượng mảnh dài, trong mắt tràn ra hàn quang đề phòng, hắn liền mạng một hơi dùng sức nói, “Đừng chạm vào ta.”

Lý Hạo Thịnh nhăn mi, thật là chó cắn Lã Động Tân, không nhìn được người tốt bụng. Nếu không phải ta cứu ngươi, ngươi bây giờ còn có mạng để nói sao?

Đôi đôi ân nhân cứu mạng không phải dùng tuyên tương báo, lại dùng ánh mắt lạnh lẽo như thế nhìn mình chăm chú. Minh chẳng lẽ là cứu một con bạch nhân lang?

Lý Hạo Thịnh càng nghĩ càng bức bối, hắn hừ lạnh một tiếng, “Ta cứu ngươi, ngươi lại không biết cảm ơn như thế, thật là vô lễ.”

Nam nhân nằm ở trên đệm mềm, trong thanh âm lộ ra suy yếu vô lực, “Ngươi cứu ta, ta thiếu ngươi một mạng. Nhưng đây cũng không phải là cái cớ để ngươi có thể đụng chạm vào điểm mấu chốt của ta.”

Lý Hạo Thịnh nghiêng răng nghiêng lợi, bốn hoàng tử khi nào chạm vào điểm mấu chốt của ngươi?!

Đoàn người đi ước chừng một khắc, trên quan đạo hai bên phút chốc thoát ra bảy tám thân ảnh màu đen, chặt chẽ che trước xe ngựa.

Hắc y nhân cầm đầu rút ra một thanh bội đao chói lọi, lạnh giọng quát, “Đứng lại!”

Ngựa lần thứ hai chấn kinh hí lên, Mặc Dạ vẻ mặt không kiên nhẫn, không nói gì trấn an ngựa trước xe.

Người đi đường vốn đi theo sau họ thấy có Hắc y nhân chặn đường, nào còn tâm tư xem náo nhiệt, sợ bị liên lụy, lần lượt quay đầu chạy về, xa xa chạy đi.

Nhưng trong đó cũng có người lá gan lớn, không sợ hãi. Ba bốn nam tử trong đó liền chỉ chạy ra hơn mười mét, rời khỏi vòng đứng liền từ bỏ, vẫn như cũ đánh bạo xem náo nhiệt.

Hắc y nhân thấy xe ngựa dừng lại, lại lần nữa mở miệng: “Giao người trên xe ra, các người liền có thể bình yên không có việc gì.”

Lý Hạo Sâm cùng Lý Hạo Thịnh lần lượt vén rèm mà ra, Lý Hạo Sâm đứng ở trên xe ngựa, cúi đầu nhìn xuống Hắc y nhân, “Nếu chúng ta không thuận theo thì sao?”

Hắc y nhân phát ra tiếng cười lạnh “Xuy xuy”, “Không thuận theo? Nếu không thuận theo, ngày này sang năm liền là ngày giỗ của các người!” Dứt lời sau đó gã nháy mắt, mấy Hắc y nhân kia trong nháy mắt triển khai mặt trận, bộ dáng vận sức chờ phát động.

“Các người dám! Chúng ta chính là thái tử cùng tứ hoàng tử của Đại Diệu quốc, thân phận tôn quý, nếu chúng ta có chuyện, Đại Diệu quốc nhất định sẽ không tha cho các người!” Lý Hạo Thịnh lớn tiếng quát, bây giờ bọn họ chỉ có ba người, thế đan lực bạc, nhưng đối phương có đủ tám người.

Hơn nữa đối phương đều là nhân sĩ võ lâm, võ công bất phàm, thực lực cách xa, không còn biện pháp, hấn liền muốn dùng quyền thế áp người.

“Ha ha ha ha ha,” hắc y nam nhân nghe vậy lại cười ha ha, “Thái tử điện hạ? Tứ hoàng tử điện hạ? Ha ha, các người khi chúng ta là trẻ con ba tuổi, ngu ngốc sao? Người này tùy tiện ngăn một chiếc xe, liền là ngăn cản hoàng thân quốc thích? Người đùa ta sao?”

Nam tử hắc y này cư nhiên còn không tin, Lý Hạo Thịnh đang muốn lấy ra yêu bài chứng minh thân phận của mình, liền nghe nam tử hắc y lại nói, “Đừng từ chối nữa, nếu thức thời thì nhanh chóng giao người ra đây.”

Không khí giương cung bạt kiếm, Lý Hạo Thịnh càng kinh sợ đổ một thân mồ hôi lạnh.

Hấn vừa nảy chỉ là vì xả giận, mới cứu người kia, lại không nghĩ rằng thật sự bị Lý Hạo Sâm nói trúng, bị Hắc y nhân chặn đứng.

Hấn ở trong cung lớn lên, chưa từng ra chiến trường, tuy tập qua chút thuật cưỡi ngựa cưỡi ngựa bắn cung võ thuật, nhưng cũng chỉ là da lông mà thôi.

Nếu là đối chiến, chỉ có thể được cho là khoa chân múa tay, căn bản không có chút tác dụng.

Bây giờ bên họ chỉ có Mặc Dạ hóa trang thành người chăn ngựa cùng thái tử Lý Hạo Sâm còn có thể chống cự một chút.

Nhưng chỉ có hai người, thế đan lực bạc, tuyệt đối là lấy trứng chọi đá.

Lý Hạo Thịnh hồi hận không dứt, thật không nên vì tranh với Lý Hạo Sâm mà nhất thời quá nhanh, làm bản thân rơi vào trong hiểm cảnh như bây giờ.

Hấn nghĩ nghĩ, liền nói với Lý Hạo Sâm bên cạnh, “Hoàng huynh, không bằng giao người này ra ngoài đi.”

Hấn cứu y, y lại vô lễ với hấn, không biết có ơn báo đáp như thế, vẫn nên bỏ qua mới tốt. Lý Hạo Sâm vừa nảy cự tuyệt thu lưu người này, bây giờ hấn đề nghị, Lý Hạo Sâm chắc chắn đáp ứng.

Nào biết lời này vừa nói ra, Lý Hạo Sâm nhất thời nghiêng mắt lạnh lùng nhìn thoáng qua hấn, “Vừa nảy trước khi chúng ta còn chưa cho y lên xe, còn có thể không nhìn việc này, nhưng nếu người đáp ứng cứu y, thì không nên nữa đường bỏ y đi.”

Lý Hạo Thịnh nghe vậy cả người chấn động, lại không biết phản bác như thế nào.

Lý Hạo Sâm vừa nói ra, hần nhất thời thấy mặt đỏ lên, nóng cháy, rất giống như bị người hung hăng tát một bàn tay.

Hắc y nhân nghe Lý Hạo Sâm nói, dù cho đối phương ngăn cản mình hoàn thành nhiệm vụ sát thủ, nhưng vẫn không khỏi tâm sinh kính sợ. Cứu người thì dễ, cứu người cứu được đến cuối thì lại không dễ.

Nhưng có nhiệm vụ trong người, mặc dù là gã thường thức người này, lại vẫn không thể chậm trễ nhiệm vụ. Hắc y nhân tiếc hận thở dài, “Đại nghĩa của công tử thật làm người ta bội phục, nếu như chúng ta bên cạnh gặp nhau, tại hạ nhất định sẽ nguyện kết bạn với công tử, nhưng chúng ta có mệnh lệnh trong người, nếu công tử không chịu thả người, vậy liền đừng trách ta ra tay ngoan độc!”

Lý Hạo Sâm đặt tay ở sau lưng, nhẹ nhàng cười, “Việc đã đến nước này, đã không còn đường rút lui. Lý Hạo Sâm ta tự nhận là may mắn không kém, cuộc chiến này ai sống ai chết, không đến cuối cùng, ai cũng không biết.”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mặc Dạ vẫn ngồi vững trước xe ngựa im lặng không lên tiếng, bị người xem nhẹ, phút chốc giống như quỷ mị, phi thân mà đi, qua lại một cái, liền đã lấy đi tính mạng của một Hắc y nhân.

Lý Hạo Thịnh kinh ngạc không thôi, không dám tin nhìn Mặc Dạ dung mạo xấu xí này.

Một chiêu đắc thủ, lại là vì đánh bất ngờ. Mấy người còn lại đều đề phòng Mặc Dạ, đánh lén nữa liền không có khả năng.

Lý Hạo Sâm rút tay ra từ phía sau, từ xe ngựa lấy ra bảo kiếm vắt ngang ở trong vách.

“Lâu rồi không thấy máu, hôm nay liền cho mày ăn no nê.” Lý Hạo Sâm dùng tay áo nhẹ nhàng lau lau bảo kiếm một lần, đứng dậy liền rơi xuống phía sau Mặc Dạ, cùng Mặc Dạ tựa lưng vào nhau giằng co với bảy tên Hắc y nhân còn lại.

Hắc y nhân cầm đầu đột nhiên cười ha ha, “Không nghĩ tới công tử cùng thủ hạ của ngài cũng là người có võ công rất cao, được, đến chiến!” Dứt lời bảy người biến hóa đội hình, một lần nữa đổi một loại kiếm trận, ba trước bốn sau, bỗng nhiên tách ra, bỗng nhiên kết hợp, biến ảo khó đoán, lưu chuyển không ngừng, chính là Bắc Đẩu Thất Tinh Trận.

Mặc Dạ tuy dốc sức cho triều đình, nhưng cũng coi như là một nửa người trong giang hồ, hần tất nhiên là nhận ra kiếm trận này.

Vừa thấy kiếm trận này, Mặc Dạ liền biến sắc, quay đầu nhẹ nhàng nói với Lý Hạo Sâm, “Thái tử điện hạ, đây là Bắc Đẩu Thất Tinh Trận, tiến có thể công lui có thể thủ, sơ hở khó lộ, rất khó đối phó, ngài phải cẩn thận.”

Lý Hạo Sâm gật gật đầu, tỏ vẻ nghe được, “Được, biết, người cũng cẩn thận.”

Hai người tựa lưng vào nhau, vung kiếm kín không kẽ hở, bảy người kia trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng cũng không công phá được phòng hộ của hai người.

Người hai bên, một bên ở trong vòng đưa lưng về nhau bày ra vòng bảo vệ hoàn mỹ, một bên vây quanh ở bên ngoài, muốn đánh vòng bảo vệ này ra sơ hở.

Hai bên dĩ nhiên là thế lực ngang nhau, trong khoảng thời gian ngắn không phân thắng bại.

Nhưng bọn họ lại quên, bọn họ đứng ở trong vòng, lại còn có một người ở ngoài vòng chiến.

Người này chính là nam tử cả người máu tươi ở trên xe ngựa, vừa nãy ở trong xe ngựa, y dĩ nhiên nghe được lời Lý Hạo Sâm.

Trước khi lên xe y được Lý Hạo Thịnh cứu, y xưa nay ân oán rõ ràng, ân cứu mạng, y chắc chắn báo đáp, nhưng đều chỉ là vì còn ân tình.

Nhưng đoạn lời của Lý Hạo Sâm, lại khiến y cực kỳ xúc động, cứu người thì dễ, cứu được đến cùng lại càng khó.

Khi Lý Hạo Thịnh đưa ra muốn bỏ qua y, y nhất thời tâm như tro tàn, chỉ sợ hôm nay liền phải chôn vùi như thế.

Lại không nghĩ rằng quanh co, Lý Hạo Sâm lúc trước rõ ràng cự tuyệt cứu y, bây giờ ở trước hiểm cảnh, lại ra mặt bảo vệ mình.

Phần ân tình này, đã không còn đơn giản chỉ là ân cứu mạng.

Có vài ân cứu mạng, chỉ là công nhắc tay, như Lý Hạo Thịnh vừa nãy vậy.

Nhưng có vài ân cứu mạng, lại đáp lên tính mạng cho đối phương, hợp lại đem hết toàn lực, liền như Lý Hạo Sâm ra sức chiến đấu trong Bắc Đẩu Thất Tinh Trận.

Thiên hạ rộng lớn, có thể được một người bảo vệ như thế, là may mắn cả đời của y.

Y chậm rãi chống đỡ đứng dậy, lặng lẽ vén rèm lên bò ra thùng xe. Lấy cây trăm ngọc gài trên đỉnh đầu ra, người này đưa nội lực vào trong tay, lặng lẽ phát lực, đôi mắt nhú lại.

Giữa ánh chớp đá lửa, chỉ thấy người này chợt phát lực ném trăm gài tóc vào mấy người kia, trăm gài tóc nhảy mắt vững vàng đâm vào mi tâm một người.

Người kia ngay cả thời gian cũng không có, liền hai mắt ngẩn ra, ngã xuống đất chết.

Thấy người kia bị ra tay, sáu Hắc y nhân còn lại hoảng hốt, vội lui qua một bên.

Hắc y nhân cầm đầu thấy hôm nay không còn hi vọng giết y, chỉ phải cắn răng nói: “Chúng ta hôm nay liền tạm thời thả cho các người một con ngựa!” Lời này chưa dứt, mấy người dựng lên hai Hắc y nhân chết đi kia, dưới chân điểm nhẹ, đã bay ra ngoài mấy trượng.

Nam tử bị thương thấy Lý Hạo Sâm đi về phía y, khoe môi khê nhếch, lộ ra tươi cười chân thành nhất từ trước đến giờ, “Tại hạ Lạc Thiên Tuyết, đa tạ ân cứu mạng của công tử.” Đăng bởi: admin

58. Chương 58

65: Hoàng tử Kim quốc

Nói phân ra hai đầu, lại nói đến Hứa Từ đi hoàng cung Kim quốc.

Ngàn hô vạn hô mới đi ra, cậu rốt cuộc gặp được đại hoàng tử Kim quốc khó gặp.

Nhìn ra được Nữ Đế Kim quốc quan tâm đệ đệ này, trên đường đi đến hành cung thái tử, Nữ Đế Kim quốc liền đuổi mọi người lui đi, một mình ở bên Hứa Từ dẫn đường.

Đi qua sân uốn lượn quanh co, trước mắt Hứa Từ rõ ràng xuất hiện một lầu các bị kỳ hoa dị thảo bao vây lấy, ngoài lầu các có hoa tươi rực rỡ muôn màu muôn sắc, vào thời tiết tháng chín vốn nên trăm hoa điều tàn, chỉ còn hoa cúc này, những hoa tươi này thế nhưng giống như không bị thời tiết quấy nhiễu, vẫn như cũ xinh đẹp đón gió phấp phới.

Bởi vì tầng một hai của lầu các đều bị đàn hoa quanh quẩn, tầng thứ ba lộ ra lầu các bằng gỗ Ngô Đồng liền phẳng phất như trôi nổi ở giữa không trung.

Hứa Từ chỉ nhìn liền không thể không ca ngợi, “Thật là một lầu các không trung mỹ lệ.”

Nữ Đế dọc theo đường đi cùng Hứa Từ nói nói cười cười, đa số là Nữ Đế nói chút tin đồn thú vị của dân tộc Kim quốc, mà Hứa Từ liền nói thói quen của dân tộc Đại Diệu quốc.

Đi vào nơi này, nghe được Hứa Từ tán thưởng, trong mắt Nữ Đế nhất thời lộ ra sùng nịch nhu hòa mỉm cười, “Hoa cỏ đó đều là hoàng đệ của trăm tự mình chăm sóc.”

“Trăm hoàng đệ đi đứng khó khăn, không thích ra ngoài, càng không thích trò chuyện với người khác, nhưng lại chỉ yêu duy nhất hoa cỏ, cả ngày luôn luôn chăm sóc chúng nó. Dù là tay nghề của thợ hoa ngự dụng, cũng không bằng một hai phần của hoàng đệ trăm. Trăm thường xuyên từ bên ngoài tìm chút hạt

giống kỳ trân dị thảo đến, mỗi lần người khác trồng mười mấy năm đều không thể nuôi sống, chỉ cần là do hấn xuống tay trồng, thì tất cả đều mọc rất tốt.”

Hứa Từ lúc này mới bình tĩnh đại ngộ, cậu mỉm cười cúi đầu hít ngửi hoa bạch trà đến nay cũng không thấy dấu hiệu suy bại, một cỗ thơm dịu nhất thời đập vào mặt, “Đại hoàng tử được hoa cỏ yêu thích, nhất định là người tâm tư cực kỳ tinh thuần.”

Nữ Đế lộ ra một tia nhu hòa cười nhẹ, vị nữ hoàng một đời này ngày thường mạnh mẽ vang dội, lúc này trên mặt nơi nào còn có cảm giác cao ngạo lãnh khốc của người thượng vị, trầm luyện mài thép thành cuộn chỉ mềm, liền là nói Nữ Đế lúc này đây.

Lầu các có ba tầng, Nữ Đế ở giữa một vòng hoa cỏ tìm được một cửa gỗ chạm rồng màu đỏ cố ý chìa ra, đẩy cửa mà vào, “Hứa Tiển Mã mời vào trong, bên trong trừ hoàng đệ của trẫm, còn có mười hai người hầu hầu hạ.”

Hứa Từ thi lễ, lúc này mới đi vào.

Dù sao cũng là việc nhà của nữ hoàng Kim quốc, kiếp trước cậu biết Kim quốc, chỉ là vì Nữ Đế háo sắc, đoạt đi thái tử Tuyết quốc, dẫn đến Đại Diệu quốc bị hại, thành công xuất hiện khoảng cách với Tuyết quốc.

Mà điều thú vị nhất trong khuê phòng hương diễm của Nữ Đế Kim quốc, liền là nàng có mười hai cung mỹ thiếu niên thị sủng.

Nghe đồn Nữ Đế Kim quốc thích thiếu niên tuấn mỹ, không thích nam tử anh tuấn cường tráng. Nàng ở dân gian tìm được mười hai thị sủng này, thì ngày ngày giao hoan với mười hai thị sủng, hàng đêm điên loạn đảo phượng, thậm chí có đôi khi mười hai người cùng một đêm hầu hạ Nữ Đế.

Trên phố luôn luôn tràn ngập tò mò với tiết mục hương diễm của nữ nhân, đặc biệt vị nữ tử hiếm thấy này còn là đế vương một đời, hơn nữa nàng còn tìm mười hai thị sủng.

Đó là vì loại cảm kỳ này làm người ta cảm thấy hưng phấn, trong tửu lâu Đại Diệu quốc phá lệ chung tình khi kể chuyện về sự tích hương diễm của Nữ Đế, kể thành cả hình ảnh sống động, sinh động như thật, có mũi có mặt.

Cậu ban đầu cũng cho rằng Nữ Đế là người *** loạn phóng đảng đến không có điểm mấu chốt, nhưng sống chung lâu, lại cảm thấy sự thật cũng không phải như thế.

Nếu Nữ Đế thật sự thích mỹ thiếu niên tuấn mỹ trắng nõn, nàng sao lại yêu nhau với Công Tôn Thác?

Công Tôn Thác tuy lớn lên hai mắt đào hoa, nhưng khuôn mặt tuấn cửu cương nghị kia, hoàn toàn là tướng mạo của một nam tử, càng đừng nói Công Tôn Thác kinh nghiệm sa trường, luyện thành một thân hình cường kiện.

Mà vừa nãy nàng nhắc tới hoàng tử có mười hai người hầu, nữ hoàng có mười hai cung thị sủng, mà hoàng tử lại trùng hợp có mười hai người hầu, có phải cũng quá khéo rồi hay không?

Cậu có thể lớn mật suy đoán, mười hai người hầu này, liền là mười hai cung thị sủng kia hay không?

Lầu các không trung nhìn từ bên ngoài bị một mảng lớn đóa hoa quấn quanh, Hứa Từ vốn tưởng rằng đi vào trong lầu các, cửa sổ bởi vì bị đóa hoa chạc cây quấn quanh, trong phòng sẽ phá lệ âm u.

Nhưng sau khi đi vào, Hứa Từ mới biết được suy nghĩ của mình hẹp hòi cùng đáng cười cỡ nào.

Nữ hoàng Kim quốc không biết từ nơi nào tìm được thợ mộc, thợ mộc này lại không biết dùng biện pháp đặc biệt gì, rất xảo diệu mà lấy ánh sáng cho căn lầu các này đến trên tầng ba lầu các.

Mà ở vách tường hai bên tầng một tầng hai, cũng đều tự mở cửa sổ, nhưng mục đích của cửa sổ không phải vì lấy ánh sáng, mà là vì kéo dài cành lá lan tràn trong phòng ra ngoài lầu các.

Lầu các tầng một tầng hai dĩ nhiên là thiết kế mô phỏng mặt đất, tầng một tầng hai đều được trải một tầng đất đai màu mỡ thật dày, mà đại hoàng tử trồng hoa, kỳ thật chính là ở trong phòng này.

Đây nơi nào là lầu các không trung, đây quả thực là các nội hoa viên.

Hứa Từ cùng lúc vì công tượng độc đáo này mà rung động, cũng đồng thời cảm thán sủng ái của nữ hoàng đối với đệ đệ không thôi.

Giữa tầng một lầu các được trải đá cuội thật dày, bởi vì có nguyên lý lấy ánh sáng đặc biệt, mặc dù chung quanh đều bị hoa cỏ quay chung quanh, độ sáng trong phòng cũng không chênh lệch ngoài phòng bao nhiêu, cực kỳ sáng sủa. Mà chung quanh lại đều là đoàn hoa thành đám, hiện ra đặc biệt ấm áp.

Hứa Từ xem xét một phen, phát ra một tiếng tán thưởng từ đáy lòng: “Căn lầu các này, đủ để nhìn ra tài nghệ cao siêu của thợ mộc tiên sinh cùng tình yêu mãi không chừng mực của bệ hạ đối với đại hoàng tử điện hạ.”

Nữ hoàng cười cười, “Hoàng đệ mấy năm trước không thích ra ngoài, chỉ yêu hoa cỏ, trầm liên mời thợ kim hoàn của đại Kim quốc chúng ta Tư Đồ tiên sinh xây dựng lầu các này cho hần. Tư Đồ tiên sinh tâm tư tài nghệ tinh xảo, phòng ốc dưới tay hần đều sắc sảo điêu luyện.”

“Người nhìn nơi này,” nữ hoàng chỉ chỉ đỉnh chóp lầu một, Hứa Từ theo ngón tay của nữ hoàng nhìn qua, mặt trên cư nhiên treo một hạt châu màu trắng cực lớn, “Bởi vì tầng một tầng hai của lầu các đều là hoa cỏ, hơi vô ý liền sẽ cháy, trầm liên yêu cầu căn lầu các này tuyệt đối không thể xuất hiện đồ vật lửa sáng nào cả, hoàng đệ ta xưa nay sợ tối, đèn đuốc là không thiếu được. Trầm vốn muốn lấy Dạ Minh Châu đến, nhưng Tư Đồ tiên sinh suy xét lại còn sâu hơn trầm.”

“Hần không biết từ đâu tìm được bạch châu kỳ dị đó, vào ban ngày nếu là có ánh mặt trời, hạt châu này liền chỉ hấp thu chiếu sáng lại không phát sáng. Nhưng khi trời đầy mây hoặc là tối đen, nó liền phát ra ánh sáng trắng, giống như ánh nắng nhu hòa buổi sớm.”

“Dạ Minh Châu tuy tốt, nhưng độ sáng chung quy cũng hơi kém chút, có bạch châu này, liền vừa vặn bù lại khuyết điểm này.”

“Mà mùa đông rét lạnh, mặc dù là giải quyết vấn đề ánh sáng, vấn đề lò lửa cũng chưa được giải quyết. Tư Đồ tiên sinh nói cho trầm hần ngẫu nhiên ở trong núi sâu phía nam Kim quốc phát hiện một loại kỳ thạch, số lượng thưa thớt, nhưng cũng đủ cho căn lầu các này. Mấy kỳ thạch đó đông ẩm hè mát, nếu trong phòng rét lạnh, kỳ thạch liền sẽ nóng lên, sờ lên ấm áp. Mà đến mùa hè, kỳ thạch liền sẽ phát ra cảm giác mát nhẹ nhẹ, cũng cực kỳ thoải mái.”

Hứa Từ nghe nhiều vậy, lại không thể phát hiện nhú mào một chút, đại hoàng tử này nếu chỉ là đi đứng khó khăn, nữ hoàng thì sao lại tốn nhiều tâm tư như vậy?

Vừa lưng đeo bêu danh tìm mười hai mỹ thiếu niên, vừa vắt hết óc tìm hạt giống kỳ hoa dị thảo, vừa bằng mọi cách xây dựng lầu các điệu thấp mà xa hoa như thế.

Hoàng cung Kim quốc, vị đại hoàng tử thần bí này, đến cùng là có bí mật gì?

Khi nói chuyện, nữ hoàng đã đưa Hứa Từ lên trên lầu ba.

Quả nhiên như lời nữ hoàng vừa nói, vừa tiến vào lầu các tầng ba, Hứa Từ liền cảm thấy một cổ ấm áp.

Bây giờ đã là tiết trời tháng chín, hoa cúc nở rộ, trăm hoa điêu tàn, hơi lạnh tiến dần, đã là một ngày lạnh hơn một ngày.

Mà trong lầu các tầng ba này, cậu không ngửi được một chút mùi đốt hương hoặc là mùi than lửa nào, liền cảm giác trong phòng tràn ngập ấm áp.

Lầu các tầng hai đến tầng ba, hợp nhau bằng một hành lang rất dài, nữ hoàng đi một hồi, liền dừng bước trước một cửa gỗ màu vàng nhạt.

“Đây là thư phòng mà hoàng đệ trầm thường thích ở lại, hoàng đệ lúc này chắc còn ở bên trong. Hần có chút sợ sệt, lát nữa nếu hần có chỗ nào thất lễ, còn xin Hứa Tiến Mã đừng để ý.”

Hứa Từ vội vàng chấp tay đáp lễ, trịnh trọng nói, “Tiểu Thần hiểu rõ, xin bệ hạ yên tâm.”

Đại hoàng tử Kim quốc đến cùng là làm sao, lại khiến Nữ Đế Kim quốc lại nhiều lần dặn dò mình.

Nữ Đế lúc này mới vừa lòng nhẹ nhàng đẩy cửa vào, Hứa Từ liền đứng ở phía sau cạnh Nữ Đế, theo khe cửa liền có thể một mắt nhìn thấy tình cảnh trong phòng.

Theo hơi ấm trong phòng đập vào mặt, Hứa Từ chỉ thấy ở án thư trước cửa phòng kia, một thiếu niên bạch y ưu nhã đang buông xuống đôi mắt, tinh tế đánh giá cuốn sách đặt trên bàn.

Tuổi của thiếu niên ước chừng mười bảy mười tám tuổi, y thấp mi cười nhẹ, trong mắt như có dao động trong suốt lưu chuyển, khóe miệng mang theo nụ cười nhẹ nhàng, hồn nhiên ngây thơ. Một thân xiêm y thuần trắng, liền phảng phát thánh khiết tinh thuần như tiên tử trên trời.

Thiếu niên đọc sách đọc đến si mê, vẫn không nghe được tiếng cửa phòng mở ra.

Nữ Đế bất đắc dĩ cười cười, đưa tay ở trên cửa nhẹ nhàng úp ngón tay gõ gõ, thiếu niên lúc này mới từ trong sách ngẩng đầu, nhìn lại nơi phát ra âm thanh.

Vừa nãy chỉ nhìn mặt bên, Hứa Từ chỉ có thể mơ hồ thấy rõ bộ dạng đại khái cùng khí chất của thiếu niên, đến nay y quay đầu nâng mắt nhìn qua, Hứa Từ mới phát hiện thiếu niên này lớn lên quả thật là vô cùng thánh khiết.

Một thân bạch y trắng nõn như tuyết thì không nói trước, chỉ riêng nụ cười này, lại thuần túy vô hạ tựa hoa lê.

Ánh mắt trời ngoài cửa sổ phân tán trên người y, thiếu niên nhẹ nhàng cười, trong con ngươi lóng lánh trong suốt ánh nước lân lân, dưới khóe mắt trái của y còn có một nốt ruồi nho nhỏ, khiến cho thiếu niên tuấn mỹ thánh khiết vô hạ thêm mấy phần quyến rũ.

Vị này liền là đại hoàng tử Kim quốc, trong lòng Hứa Từ đột nhiên nhớ tới một bài thơ cổ.

Phương Bắc có giai nhân, tuyệt thế mà độc lập.

Cười khuynh nhân quốc, lại cười khuynh nhân thành.

Thiếu niên đầu tiên là nhìn thấy hoàng tử của mình, trong mắt nhất thời như có ngôi sao đang lấp lóe, nhưng khi nhìn thấy Hứa Từ theo sau nàng, nụ cười điềm tĩnh vốn treo ở trên mặt nhất thời biến mất không còn một mảnh, thay thế là đề phòng cùng kinh hãi.

Nữ Đế thấy hoàng đệ như thế, nhưng không có nhiều phản ứng, Hứa Từ phỏng chừng thiếu niên đặc biệt sợ hãi người xa lạ, mới sẽ như vậy, cũng không phải nhằm vào mình.

Nữ Đế Kim quốc cười xin lỗi với Hứa Từ, “Hứa Tiển Mã mời ra ngoài cửa chờ một lát trước đã.”

Hứa Từ tự nhiên là đáp lời, Nữ Đế đi thẳng vào trong phòng, ôm hoàng đệ bị kinh hãi ở trong lòng, vỗ nhẹ lưng trấn an hồi lâu, thiếu niên lúc này mới bình tĩnh trở lại.

Cũng không biết Nữ Đế nói gì, thiếu niên cau mày gật gật đầu, Nữ Đế mới lộ ra nụ cười thoải mái, vẫy vẫy tay với Hứa Từ, “Hứa Tiển Mã mời vào.”

“Tiểu Thanh, đây là khách nhân từ Đại Diệu quốc nước láng giềng của chúng ta đến, mười lăm tuổi năm ấy, liền đã là tân khoa Trạng Nguyên, bây giờ là thái tử Tiển Mã, học thức uyên bác.”

“Tiểu Bạch (*) vài ngày trước không phải nói muốn nghe tin đồn thú vị của Đại Diệu quốc sao, hẳn là ta cố ý tìm đến cho ngươi, không phải người xấu gì cả.”

(*)Ellie: bên trên ghi Tiểu Thanh, xuống dưới ghi Tiểu Bạch. Đây là tác giả viết nên ta cũng không sửa nhưng đúng chính lại là Tiểu Thanh nhé!

Thiếu niên lúc này mới buông xuống vẻ mặt đề phòng, đầu chậm rãi gật một chút, xem như chào hỏi.

Ánh mắt trong veo của đại hoàng tử Kim quốc lóe sáng, hoàn toàn không phải là ánh mắt mà một hài tử mười bảy mười tám tuổi nên có. Đây nơi nào là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, đây rõ ràng là một đứa bé tâm trí chỉ có năm sáu tuổi.

“Hứa Tiển Mã, vị này là hoàng đệ của trẫm, Nhược Thanh, ngươi có thể gọi hắn là Tiểu Thanh.” Nữ Đế cười giải thích, “Kim quốc chúng ta ngày thường không qua lại với nước ngoài, các người khó có được đến

một lần. Vài ngày trước ta tuy có ý dẫn Công Tôn Thác tới gặp Tiểu Thanh một lần, nhưng không biết sao Tiểu Thanh lại có chút e ngại.”

“Sau này Công Tôn Thác liền lấy phương thức truyền thư, viết kỳ văn dật sự của Đại Diệu quốc lên giấy, để người hầu đưa cho hoàng đệ. Hoàng đệ tuy rằng e ngại Công Tôn Thác, nhưng cảm thấy hứng thú với tin đồn thú vị của Đại Diệu quốc.”

“Nhưng trao đổi trên giấy chung quy cũng có hạn, các người lần này đến đây, trầm suy trước tính sau, chỉ có Hứa Tiển Mã còn có thể được hoàng đệ của trẫm tiếp nhận, liền muốn mời người đến kể chuyện của Đại Diệu quốc cho hoàng đệ, mới tùy tiện mời người tiến đến, còn xin đừng trách.”

Loại chuyện có qua có lại này, Hứa Từ tất nhiên là sẽ không cự tuyệt, cậu chấp tay, nói, “Bệ hạ khách khí, về sau hai nước Kim Diệu liền có quan hệ thông gia, việc nhỏ này, Tiểu Thần vui lòng cống hiến sức lực.”

Hứa Từ dứt lời, liền nhẹ nhàng chấp tay với Nhược Thanh, “Đại hoàng tử điện hạ, Tiểu Thần Hứa Từ, nguyện vì điện hạ kể về tin đồn thú vị ở dân gian của Đại Diệu quốc ta.”

Hứa Từ năm ấy mười lăm tuổi, còn kém một tháng liền là sinh nhật mười sáu tuổi. Diện mạo cậu diễm lệ, làn da trắng nõn, vừa nhìn liền là một nam tử không có gì nguy hại. Tiểu Thanh chỉ sợ hãi một hồi, sau khi Hứa Từ nói chuyện với y, đầu tiên là sững sốt, sau đó liền lộ ra tươi cười điềm tĩnh, thanh âm nhỏ như ruồi muỗi nhẹ giọng nói, “Ta tên Nhược Thanh, người gọi ta là Tiểu Thanh đi.”

Thấy Tiểu Thanh quả nhiên không e ngại Hứa Từ, Nữ Đế thật là an tâm.

Nàng đứng thẳng lên, đi đến cạnh bàn trà bên cạnh rót một ly Mao Tiêm, “Ta nghe hoàng đệ nói, lần trước khi Công Tôn Thác truyền thư cho hần, có nói Hứa Tiển Mã cùng thái tử điện hạ đi Dương Châu đồng tuần. Công Tôn Thác tuy nói đến đây, nhưng lại chỉ sơ lược, vẫn không nói nhiều. Nhưng hoàng đệ của trẫm lại cực kỳ tò mò với điều này, cố ý viết thư cho Công Tôn Thác.”

“Công Tôn Thác nói hần cũng chỉ biết rất ít với chuyện đi thú vị này, sau khi đi chưa đến một ngày, thái tử điện hạ liền đem chuyện nên thăm vấn, nên hỏi cũng đều hỏi, kết quả đến khi chấm dứt, hần vẫn không hiểu ra sao, như lọt vào trong sương mù.”

“Hại hoàng đệ của trẫm khổ sở hồi lâu, bây giờ Hứa Tiển Mã tự mình đến, thì tốt rồi. Người có thể vì Tiểu Thanh kể chút chuyện khi đó đi Dương Châu không?”

Hứa Từ nghe vậy nhất thời lộ ra nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái, “Tự nhiên, nói đến việc này cũng là biến đổi bất ngờ, mấy người chúng ta vốn là vừa đi vừa đập thanh, nào biết khi sắp đến khu vực Dương Châu, có một bà mẹ già lại đột nhiên lao tới kêu oan...”

Vừa nghe được Hứa Từ nói mở đầu, trên mặt trắng nõn của Tiểu Thanh liền nhất thời trợn tròn hai mắt, lộ ra biểu tình kinh ngạc đáng yêu: “Kêu oan?!”

Hứa Từ nhất thời không nói nữa, câu chuyện này tuy là quanh co, nhưng hành vi của Dương Bách Phú thật sự xấu xa, Hứa Từ đối với một Tiểu Thanh tâm trí như trẻ con, thế nhưng không biết nên nói tiếp như thế nào.

Nghĩ nghĩ, Hứa Từ mới nói, “Đúng vậy, bà mẹ già này kêu oan, cầm một tấm khăn viết bằng chu sa đến giải oan, tố cáo con trai của Dương Châu Tri Phủ đoạt con chim nhỏ bảo bối nhà bà.”

“Chim nhỏ?” Tiểu Thanh cau mày, nhẹ giọng hỏi, “Chim nhỏ gì mà lại trân quý như thế?”

Nữ Đế thấy hai người dần vào cảnh đẹp, ở cạnh bàn phất phất tay, “Đến, hai người các người đến đây kể.”

Việc xấu của Dương Bách Phú nàng cũng có nghe thấy, bây giờ nghe Hứa Từ đổi một loại phương thức khác để kể về tin đồn thú vị lần này, Nữ Đế vừa lòng cười.

Hứa Từ có ý định để đại hoàng tử đi trước, nhưng nhìn ánh mắt của đại hoàng tử, lại là bảo cậu đi trước.

Hứa Từ nhún nhún vai, liền ngồi xuống vị trí cách Nữ Đế một phần ba, mà Tiểu Thanh rõ ràng vẫn có lòng đề phòng với Hứa Từ, y sau khi đi đến cạnh bàn trà, lại lựa chọn vòng quanh một vòng lớn để né tránh Hứa Từ, vị trí kề sát nữ hoàng mà ngồi cách cậu xa xa.

Ngồi ổn, nữ hoàng vì hai người rót hai ly nước trà, Tiểu Thanh lúc này mới dùng ánh mắt chứa đầy kỳ vọng nhìn Hứa Từ.

Nữ hoàng ở bên cạnh nhìn, cũng không nói. Tiểu Thanh thấy Hứa Từ chậm chạp chưa mở miệng, liền nâng mắt cầu cứu với nữ hoàng. Nữ hoàng cười ha ha, bàn tay trắng nõn xoa xoa mái tóc trán của Tiểu Thanh, ôn nhu nói: “Tiểu Thanh, là ngươi muốn biết tin đồn thú vị đó, phải học tự mình mở miệng hỏi.”

Mày Tiểu Thanh nhẹ nhàng nhăn lại, tự hỏi nên mở miệng như thế nào. Hứa Từ thấy thế, cũng không muốn làm khó Tiểu Thanh, đang muốn mở miệng, lại nhìn thấy Nữ Đế truyền qua ánh mắt ngăn lại, miệng vừa mở ra liền đóng lại.

Qua hồi lâu, Tiểu Thanh mới cắn cắn môi, nốt ruồi khóe mắt cũng nhảy theo, chỉ nghe y nhẹ nhàng mở miệng, “Hứa Tiển Mã, ngươi có thể kể tiếp không?”

Hứa Từ nhất thời nhếch khóe miệng, lộ ra tươi cười sáng lạn, “Tự nhiên. Bà mẹ già này ngày thường thần chí không rõ, sau khi chặn đường a...”

Khi Hứa Từ kể chuyện, Tiểu Thanh thỉnh thoảng kinh ngạc, thỉnh thoảng che miệng quá trình nhanh chóng qua đi.

Mấy người còn chưa thấy tận hứng, liền đã đến trưa.

Hứa Từ vốn định cáo từ, nhưng không biết sao lại nhìn thấy mắt to ướt sũng của Tiểu Thanh, nhất thời lại nói không ra câu cáo từ.

Nữ Đế thì giả vờ, trong lòng cười ha ha, trên mặt lại không hiện, nàng đồng loạt kéo hai người đến Thiên Điện, liền truyền lệnh cho một thị sủng tuần mỹ sớm đã đứng ở bên Thiên Điện.

Bởi vì Tiểu Thanh không thích người ngoài, chuyện lên bữa cơm cũng là giao cho mười hai người hầu đến làm.

Bây giờ mười hai người hầu phải lấy thêm hai bộ bát đĩa, nghe được thanh âm bệ hạ, liền bắt đầu vội vàng truyền lệnh.

Hứa Từ ngồi ở ghế khách, dư quang khóe mắt nhìn quét mười hai người hầu cung kính, vâng vâng dạ dạ này.

Quả nhiên đều là mỹ thiếu niên trắng nõn tuần mỹ, môi hồng răng trắng, nếu suy đoán lúc trước của mình không sai, đây nhất định là mười hai cung thiếu niên bị truyền là làm thị sủng của nữ hoàng.

Hứa Từ trong lòng nghi hoặc không thôi, trăm cay nghìn đắng tìm được mười hai mỹ thiếu niên này, cư nhiên chỉ là làm người hầu của hoàng tử Kim quốc.

Nữ Đế sủng ái Tiểu Thanh, đã sớm vượt qua một giới hạn.

Hứa Từ lắc đầu trong lòng, thở dài thật mạnh, nhưng thì tính sao, trong nhà ai mà lại không có bí mật không thể nói cho người ngoài.

Huống chi nơi này là hoàng cung, bí tân trong cung, từ trước đến nay chỉ nhiều chứ không ít hơn dân gian, cậu sao phải quá cố chấp với chân tướng trong đó chứ.

Nữ Đế Kim quốc phải bận rộn xử lý công việc đại hôn, ăn xong bữa trưa liền vội vàng rời đi.

Tiểu Thanh vốn phải ngủ trưa, nhưng y lại không nỡ để Hứa Từ rời đi, liền cũng không ngủ trưa nữa, kéo Hứa Từ trở về thư phòng tiếp tục kể về hành trình Dương Châu kia.

Hứa Từ kiếp trước sống gần bốn mươi năm, tự nhiên biết rất nhiều kỳ văn dị sự. Nói xong câu chuyện Dương Châu, Hứa Từ liền bắt đầu lấy câu chuyện khác ra, kể kể liền quên mất thời gian, đợi đến khi phục hồi tinh thần vừa thấy, sắc trời đã tối.

Lạ là, ánh sáng trong phòng không chút nào giảm, chỉ là nhu hòa thêm mấy phần thôi. May mắn Hứa Từ ngẩng đầu đưa mắt nhìn trời, bằng không còn không biết trời đã tối.

Lần này Hứa Từ thật sự không thể ở lâu, ngắn ngủi một ngày, Tiểu Thanh đã không còn e ngại Hứa Từ.

Thấy cậu muốn đi, Tiểu Thanh còn có chút không buông, kéo tay áo cậu không buông. Hứa Từ nhẹ nhàng cười, Tiểu Thanh lớn hơn Hứa Từ hai tuổi, cái đầu cũng xấp xỉ Hứa Từ.

Hứa Từ xoa xoa trán Tiểu Thanh như là vuốt ve tiểu hài tử, hứa hẹn lần sau sẽ đến, lúc này mới có được cơ hội rời đi.

Khi xuống lầu các, lần một lần hai cũng như lần ba sáng như ban ngày, Hứa Từ lại lần nữa vỗ tay tán dương đôi tay khéo léo của vị thợ kim hoàn kia một phen. Đăng bởi: admin

59. Chương 59

66: Thái tử không bình thường

Hứa Từ vẫn không lưu lại ở hoàng cung Kim quốc dùng bữa, thái tử dự tính cũng đã trở về biệt viện Hoàng gia, cậu vẫn là sớm chút trở về thì tốt hơn.

Ngồi xe ngựa rường cột chạm trở mà Kim quốc đặc biệt chuẩn bị cho cậu, Hứa Từ đi qua đường phố rộng rãi nhộn nhạo này.

Thời tiết tháng chín, cuối thu khí sắc, gió mát chạng vạng phất qua, nhẹ nhàng khoan khoái sung sướng cả người.

Hứa Từ đẩy cửa mà vào, người hầu sớm chờ ở một bên liền vội vàng chào đón, “Hứa công tử, ngài cuối cùng cũng trở lại.”

“Sao thế?” Hứa Từ giữ giữ quần áo, phải đi tro bụi trên vạt áo.

“Thái tử điện hạ, hắc, hắc...”

Vừa nghe đến “Thái tử điện hạ”, cả trái tim Hứa Từ đều nhảy lên, “Thái tử điện hạ làm sao?! Nói mau!”

Người hầu kia cẩn cẩn rằng, nói: “Thái tử điện hạ giống như nhập ma, ngài mau đi xem chút đi.”

Hứa Từ trong lòng “Lộp bộp” một chút, nhanh nói, “Nhanh chóng dẫn đường.”

Một đường chạy chậm đến sân mà thái tử điện hạ bây giờ ở tạm, Hứa Từ còn chưa vào cửa liền nghe được tiếng rít gào như dã thú cùng tiếng đánh nhau ở bên trong.

Hứa Từ thật cẩn thận đẩy cửa ra, hỏi người hầu trong lòng run sợ bên người, “Ai còn ở bên trong?”

“Hồi đại nhân, là Mặc Dạ đại nhân.”

“Không có ai bên ngoài?”

“Đúng vậy, chỉ có Mặc Dạ đại nhân, không có người khác.”

Hứa Từ gật gật đầu, phát phát tay, “Người lui xuống trước đi, thái tử điện hạ ở Bắc quan chịu đao thương, ngẫu nhiên có lúc đau đớn tái phát. Khi đao thương tái phát thái tử điện hạ sẽ đau đớn khó nhịn, mới sẽ như thế, không có gì trở ngại, người đi mời đại phu kê một ít dược đau từng cơn hạ sốt thanh nhiệt, nấu bằng lửa nhỏ. Ta nếu không ra, các người ai cũng không thể tiến vào.”

Người hầu nhanh chóng hành lễ nói, “Vâng, Hứa công tử.” Dứt lời liền một đường chạy chậm vội vàng rời đi.

Thấy người hầu đi xa, Hứa Từ mới nhanh chóng bước vào cửa viện, cầm chốt cửa từ bên trong.

Cậu đi đến phòng hai người đánh nhau, thử thăm dò ở ngoài cửa nhẹ giọng gọi một chút, “Thái tử điện hạ.”

Trong phòng ánh nến lay động, trong bóng đen chiếu lên cửa sổ giấy, có một người thoáng dừng động tác một lát, liền ngay sau đó lại là công kích kín không hề hở.

Một tiếng kêu liền có hiệu quả, có thể thấy được thái tử điện hạ bây giờ vẫn chưa không bình thường đến chỗ sâu, Hứa Từ trong lòng hiểu rõ, liền ở ngoài cửa nói tiếp, “Mặc Dạ đại nhân, ta là Hứa Từ. Chút nữa khi ta đẩy cửa vào, còn xin Mặc Dạ đại nhân thu tay lại rời đi, giao thái tử điện hạ cho ta.”

Trong phòng truyền đến thanh âm Mặc Dạ, “Không thể! Thái tử điện hạ bây giờ vẫn như cũ không bình thường, nếu là như thế, hẳn nhất định sẽ làm người bị thương, ta không thể làm như vậy.”

“Mặc Dạ đại nhân xin yên tâm, ta vừa nãy thử nhẹ nhàng gọi thái tử điện hạ một tiếng, hẳn lúc ấy cũng sốt một chút, có thể thấy được vẫn có phản ứng với thanh âm của ta, ta sẽ có chừng mực, còn xin Mặc Dạ đại nhân phối hợp.”

Thanh âm trong phòng trầm mặc thật lâu sau, mới một lần nữa mở miệng, “Hảo, nếu như thế, ta liền tin người.”

Hứa Từ ở ngoài cửa gật gật đầu, “Ta đếm tới ba, ta mở cửa, người đi ra, ta đi vào.”

“Một, hai, ba!” Hứa Từ đếm tới ba, phút chốc mở cửa ra, khi Hứa Từ còn chưa phản ứng tới, một đạo hắc ảnh như quỷ mị từ bên người Hứa Từ bay ra, Hứa Từ hoảng hốt một cái, liền thấy một khuôn mặt anh tuấn đang phóng đại tới gần mình.

Hứa Từ lấy lại tinh thần, nhanh chóng đóng cửa lại.

Bây giờ Lý Hạo Sâm đuổi theo Mặc Dạ ra đã tụt lực hai tay, vận sức chờ phát động, chợt vừa thấy Hứa Từ đột nhiên xuất hiện, ngốc lăng một chút, trong mắt đáng sợ đỏ như máu xuất hiện một tia ngốc ngốc.

Hứa Từ thừa dịp khe hở khi Lý Hạo Sâm sững sờ, một bước xa xông lên trước, ôm chặt hẳn một phen, bổ nhào xuống đất.

Ngoài cửa Mặc Dạ xuyên thấu qua bóng dáng trên cửa sổ giấy nhìn thấy tất cả, ánh mắt lộ ra một tia sáng tỏ cùng thả lỏng, anh hùng khó qua ải mỹ nhân a.

Hắn than nhẹ trong lòng một tiếng, mũi chân một điểm, phiêu nhiên đứng dậy, biến mất trong bóng đêm dày đặc.

Trong phòng, Hứa Từ bổ nhào Lý Hạo Sâm xuống đất, một ngụm hôn lên môi Lý Hạo Sâm.

Hương vị ấm áp quen thuộc xuyên thấu qua khoang miệng truyền qua tứ chi bách hài, mang đến cho toàn thân một cỗ cảm giác run rẩy hưng phấn.

Lý Hạo Sâm muốn ngừng mà không được, đảo khách thành chủ, đưa tay ôm lấy Hứa Từ, xoay người, đem Hứa Từ vốn ở trên áp ở dưới thân, như con sói đói hung hăng liếm mút vào miệng Hứa Từ.

Bây giờ bên trong thái tử điện hạ vẫn không bình thường, còn chưa thanh tỉnh, hẳn hiện tại hóa thân thành ác ma thị sát thành tính, tuy có loại cảm giác quen thuộc và thân cận không rõ với Hứa Từ, cũng sẽ không đối đãi ôn nhu như ngày thường.

Hứa Từ trong chốc lát liền bị Lý Hạo Sâm cắn nát môi, mùi máu tanh nhẹ theo nước bọt nhiễm vào khoang miệng thái tử điện hạ, sát khí trong mắt thái tử điện hạ càng nặng, đúng là một bộ tư thế mưa gió sắp đến.

Bỏ qua môi Hứa Từ, Lý Hạo Sâm theo cái cổ duyên dáng của Hứa Từ liếm cắn xuống, chỉ chốc lát sau liền ở trên người Hứa Từ lưu lại từng cái từng cái hồng ngân.

Hứa Từ thấy ánh mắt Lý Hạo Sâm, trong lòng căng thẳng, cậu dùng tay ôm chặt lấy cánh tay dày rộng của Lý Hạo Sâm, dán vào lỗ tai hẳn mềm nhẹ suyễn nói: “Hạo Sâm, Hạo Sâm, hảo tướng công, ta muốn ở trên giường.”

Lý Hạo Sâm vốn còn ở trên người Hứa Từ muốn làm gì thì làm lại cả người cứng đờ, nâng lên đôi mắt đỏ như máu kinh ngạc nhìn thiếu niên tuyệt mỹ quần áo hỗn độn, hai má ửng đỏ dưới thân.

Hắn từng câu từng chữ hỏi, “Người gọi ta là cái gì?”

Lý Hạo Sâm vẫn muốn đợi đến sau khi Hứa Từ trưởng thành mới muốn Hứa Từ, nhưng Hứa Từ lại luôn khơi mào tà hỏa của Lý Hạo Sâm, mỗi khi lúc này, Lý Hạo Sâm liền chăm sóc tốt Hứa Từ một trận, tình đến chỗ sâu, càng là ép Hứa Từ ở trên giường gọi tên hắn, gọi hắn tướng công.

Có thể nói cái loại tên “Hạo Sâm”, “Tướng công” chưa hề rụng rãng này, là tình thoại trên giường của hai người.

Bây giờ Hứa Từ vừa kêu như vậy, Lý Hạo Sâm tựa hồ nhớ tới cái gì, thế nhưng dừng động tác.

67: Hứa Từ xuống bếp

Hứa Từ thấy Lý Hạo Sâm có dấu hiệu thanh tỉnh, liền không ngừng cố gắng tiếp tục phun ra lời ngon tiếng ngọt ở trên giường: “Hạo Sâm tướng công, ta là Tiểu Từ a, Tiểu Từ bảo bối của người, người thanh tỉnh một chút. Người từng nói là sẽ cho ta lần đầu tiên khó quên nhất, người quên rồi sao? Người từng nói phải chờ ta đến năm vũ tượng mới sẽ đụng đến ta, chẳng lẽ người muốn hôm nay liền muốn ta sao?”

Hứa Từ sắc mặt ửng đỏ đem lời khó có thể mở miệng nói một lần lại một lần, Lý Hạo Sâm nằm ở trên người Hứa Từ, cũng là nghe một lần lại một lần, thời gian bay nhanh, cũng không biết trải qua bao lâu, khi ngọn nến trên giá nến đều sắp đốt hết, màu đỏ như máu trong mắt Lý Hạo Sâm chậm rãi rút đi, thay bằng màu đen sâu không thấy đáy của ngày thường.

Chỉ là loại màu đen làm người ta nhìn không thấu này khi đối mặt với Hứa Từ, lại luôn nhu tình như nước.

Sau khi Lý Hạo Sâm thanh tỉnh, thấy rõ tình huống trước mắt, nhất thời biết là xảy ra chuyện gì. Trên mặt hấn ảo não chợt lóe mà mất, lại vẫn bị Hứa Từ bắt giữ.

Hai mắt Hứa Từ thủy quang lộc lộc, vươn hai tay ra câu cổ Lý Hạo Sâm, liền câu Lý Hạo Sâm đến trước mặt mình, kế tiếp đưa lên một nụ hôn sâu.

Hai người nước sữa hòa nhau, hôn sâu thật lâu sau, mới song song lưu luyến không rời tách nhau ra.

Lý Hạo Sâm nhìn dưới thân quần áo hỗn độn, da thịt phủ đầy hồng ngân, xin lỗi cười, “Là cô mất khống chế.”

Hắn nâng dậy Hứa Từ, tự mình chỉnh lý tốt quần áo cho Hứa Từ, lúc này mới kéo Hứa Từ đến bàn trà bên cạnh ngồi xuống.

Hứa Từ gật gật đầu, “Đúng là mất khống chế, thái tử điện hạ suýt nữa liền cường ta.”

Lý Hạo Sâm khó được đỏ mặt lên, Tiểu Từ cười mở như thế, hấn sắp cầm giữ không được rồi a.

Thấy Lý Hạo Sâm triệt để thanh tỉnh, Hứa Từ lúc này mới nhắc lên nghi vấn áp ở đầu trái tim đã lâu, cậu cầm tay Lý Hạo Sâm, hỏi, “Đến cùng xảy ra chuyện gì?”

Lý Hạo Sâm đưa tay cầm lại tay Hứa Từ, trầm ngâm một lát, liền đem chuyện đi vùng ngoại thành thăm dò núi quặng sắt gặp phải mấy việc trước sau từ đầu đến cuối nói một lần.

Hứa Từ nghe đến chuyện sau khi Lý Hạo Thịnh cố ý cứu người lại vào lúc cuối cùng muốn bỏ người đi. Cười lạnh một tiếng, “Người này xưa nay mặt người dạ thú, phải trách xa mới phải.”

Lý Hạo Sâm cảm thấy đồng ý sâu sắc, hấn gật gật đầu, tiếp tục nói tiếp, khi nói đến người bị thương kia tự xưng mình là “Lạc Thiên Tuyết”, Hứa Từ sửng sốt, trong lòng nhảy dựng.

Lạc Thiên Tuyết?! Đó không phải là oan gia của Tử Nhân kiếp trước sao?! Sau khi Tử Nhân bị Hứa Từ Dĩnh hại chết, Lạc Thiên Tuyết thậm chí lẻ loi một mình, diệt toàn bộ tộc Vu Thần.

Hấn sao lại xuất hiện ở trong này?

Lý Hạo Sâm nói đến đây, thoáng dừng lại, nuốt một ngụm nước miếng rồi nói tiếp: “Sau khi có người chết ở trước mặt cô, cô rất cuộc khó có thể chịu đựng sát khí thị sát đột nhiên bùng nổ, trên đường trở về thành kiềm nén hồi lâu, vừa vào trong viện liền không còn cách nào kiềm nén nữa, Mặc Dạ nhìn ra biến hóa của ta, gạt lui những người khác, một đường hộ tống ta đến sân này, sau đó liền là bộ dáng người nhìn thấy.”

Hứa Từ hiểu rõ một vòng từ đầu đến cuối, cứ cảm thấy chuyện hôm nay phá lệ kỳ cùng trùng hợp.

Nếu Lý Hạo Thịnh lúc ấy không cố ý mang Lạc Thiên Tuyết lên xe ngựa, vậy Lạc Thiên Tuyết cũng sẽ không thiếu thái tử điện hạ một nhân tình.

Lạc Thiên Tuyết tự nhiên cũng sẽ không chết, bằng không cũng sẽ không có giáo chủ Ma Giáo sau này.

Quả nhiên là ý trời trên người, kiếp trước cậu qua Tử Nhân mới quen biết Lạc Thiên Tuyết.

Lúc ấy khi cậu quen biết Lạc Thiên Tuyết, Lạc Thiên Tuyết vẫn là hóa trang nữ tử, y nam sinh nữ tướng, giả nữ nhân trừ cao gầy như nam tử bình thường một chút, cái khác thể nhưng một chút cũng không nhìn ra dấu vết của nam tử.

Lạc Thiên Tuyết sau này bị Tử Nhân phát hiện chân thân, từ nay về sau trở mặt. Bản thân cậu khó bảo toàn, lúc ấy cũng không rõ này yêu hận tình thù giữa người trong giang hồ, cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Thế cho nên sau này sau khi Tử Nhân chết, cậu mới hiểu rõ tình cảm mà Lạc Thiên Tuyết đối với Tử Nhân.

Năm đó vạn phần tiếc nuối, bây giờ ông trời lại đưa Lạc Thiên Tuyết đến trước mặt cậu trước.

Hứa Từ trong lòng cười hừ hừ, bây giờ khó được có cơ hội này, cậu muốn hảo hảo thay Tử Nhân trước tiên giáo dục ma, giáo, giáo, chủ, thích mặc nữ trang này!

Lý Hạo Sâm thấy trên mặt Hứa Từ thay đổi bất ngờ, một hồi kinh ngạc, một hồi thương tâm, một hồi lại cười lạnh, thoáng chốc khả ái, liền không tự chủ được đưa tay nhéo nhéo hai má cậu, “Suy nghĩ gì thế?”

“Điện hạ, ta cảm thấy, Lạc Thiên Tuyết này không phải người thường bình thường.”

Lý Hạo Sâm cũng gật gật đầu, “Đích xác, người này võ công rất cao, dưới thân chịu trọng thương, mà còn có thể dùng một cây trâm cài tóc liền phá mắt trận của Bắc Đẩu Thất Tinh Trận, càng không nói đến y lúc toàn thịnh.”

Hứa Từ trong lòng vừa động, “Thái tử điện hạ, y hiện tại ở nơi nào?”

“Ta cũng không biết.” Lý Hạo Sâm lắc đầu, “Cô dọc theo đường đi liệu mạng kiếm nén sát khí, cũng không để ý chuyện bên cạnh.”

Đột nhiên nghĩ đến gì, Hứa Từ nắm thật chặt lấy tay Lý Hạo Sâm, hỏi: “Thái tử điện hạ đêm nay ăn cơm chưa?”

Lý Hạo Sâm cười khổ một tiếng, “Nào có thời gian ăn cơm, chưa ăn nắm đấm của Mặc Dạ liền không sai rồi.”

Hứa Từ cười ha ha, “Điện hạ đừng vội lấy Mặc Dạ đại nhân ra để cười, Mặc Dạ đại nhân xưa nay có chừng mực, nơi nào sẽ làm điện hạ bị thương một phần một chút. Ta cũng còn chưa ăn cơm chiều, hiện giờ sắc trời đã tối, phòng bếp không hẳn là còn có người. Nếu chúng ta cũng đều chưa ăn cơm, nếu điện hạ không ghét bỏ, không bằng để ta xuống bếp làm mấy món gia đình bình thường, lại phối với một bình thanh rượu người và ta hai người nhấm nháp mấy ly, như thế nào?”

“Ha ha, như thế rất tốt! Cô ngược lại là không nghĩ tới Tiểu Từ còn biết nấu cơm, trên người Tiểu Từ nhà ta còn có kinh hỉ gì mà cô không phát hiện?”

Tiểu Từ quỳ rũ liếc thái tử điện hạ một cái, nhắc chân ra liền đi chuẩn bị.

Thái tử điện hạ ở là chủ viện trong biệt viện Hoàng gia, trong viện này bốn phòng đầy đủ, phòng bếp tự nhiên là cũng trong nhóm này.

Hứa Từ nghĩ nghĩ, dự tính lúc này Mặc Dạ hẳn là còn đang ở chỗ tối bảo vệ thái tử điện hạ, liền khẽ gọi một tiếng với bầu trời đêm, “Mặc Dạ đại nhân.”

Vừa dứt lời, một đạo hắc ảnh quỷ mị trống rỗng xuất hiện, chính là Mặc Dạ cả người bao nghiêm kín, chỉ lộ ra đôi con ngươi chim ưng.

Hứa Từ chấp tay, nói: “Còn xin Mặc Dạ đại nhân giúp vội một tay.”

Mặc Dạ cao lãnh gật đầu một cái, “Hứa đại nhân mời nói.”

“Vừa nãy trước khi vào viện, ta vì đuổi người hầu đi, ra lệnh hẳn nấu một chén thuốc. Còn xin Mặc Dạ đại nhân có thể đi một chuyến, mang chén thuốc tới, lại vô tình để lộ ra chuyện điện hạ đã khỏe mạnh.”

Mặc Dạ nghĩ nghĩ, nói: “Hảo, ta đi đi liền về.”

Mặc Dạ khinh công rất cao, qua lại cũng chỉ có thời gian một chén trà, Hứa Từ làm xong việc này, lúc này mới vào phòng bếp chuẩn bị đồ ăn cho thái tử điện hạ.

Bởi vì nơi này chuẩn bị cho khách quý, phòng bếp từ lâu liền chuẩn bị tốt nguyên liệu nấu ăn, trù đầy đủ ngũ cốc cùng gạo gạo kê trong vại, trong ngăn tủ đặt rau dưa, gia vị cùng dụng cụ phòng bếp chỉnh tề, một góc phòng bếp thậm chí còn treo một chuỗi thịt sấy.

Hứa Từ lẻ loi một mình đi Dương Châu nhậm chức, trong đại viện lãnh lãnh thanh thanh, Hứa Từ rất là không thích, liền tìm thêm nhiều hạ nhân đến, cũng không thể mất loại lạnh lùng này.

Dứt khoát cậu liền không ở trong phủ chuẩn bị cho thứ sử nữa, mà là ở gần đó mua một lầu các sân nhỏ tương đối nhỏ để ở lại.

Cậu xưa nay không có tình cảm, cũng không thích mấy thứ thổi kéo đàn hát kia, cho nên mấy cầm thất, đình các cao nhã kia với cậu mà nói chỉ là tồn tại học đòi văn vẻ, cậu không thích văn vẻ, mấy thứ này đều là dư thừa, trừ gia tăng độ khó quét tước vệ sinh, cũng không còn tác dụng khác.

Hứa Từ cực kỳ thiết thực chọn sân này, chỉ cần có bốn phòng là đủ, phòng ngủ, phòng khách, nhà xí, phòng bếp.

Cậu cũng chỉ mời một bà tử hằng ngày dọn dẹp sân cùng giặt quần áo, mà mỗi ngày nấu cơm, đều là sức của một mình cậu.

Như vậy cũng chính là nguyên nhân mà Dương Châu Tri Phủ đủ loại áp bách cậu lúc đầu, Dương Châu Tri Phủ thấy Dương Châu thứ sử tiền nhiệm không hề kiêu ngạo, hơn nữa thưởng thức thấp kém, nhất định là người dễ bắt nạt.

...

Hứa Từ nấu một nồi cháo lá sen, lại xào mấy cọng rau xanh, một phần thịt ớt.

Thịt ớt nhắm rượu, nhất là ngon miệng.

Đem bánh bao đã nóng che ở trong nồi, Hứa Từ đang muốn nâng thìa múc canh, phía sau cậu bỗng dưng vươn ra một đôi tay, từ phía sau cậu vây quanh lại, thuận thế đoạt qua thìa trong tay cậu.

Hứa Từ nhột nhột cười, “Thái tử điện hạ, phòng bếp là nơi không sạch sẽ, ngài vào không tốt. Nhanh vào phòng chờ, ta đã làm xong, đang múc canh đấy.”

Lý Hạo Sâm đoạt thìa, đặt nó ở trong chén trên bệ bếp, tay từ eo Hứa Từ vòng quanh một vòng, ở vùng bụng của Hứa Từ chặt chẽ ôm chặt. Hắn đưa toàn bộ cơ thể lên phía trước kề sát Hứa Từ, miệng nhẹ nhàng ngậm lỗ tai Hứa Từ lỗ.

“Cô vừa nãy ở ngoài cửa nhìn một hồi, Tiểu Từ ngày thường tinh ranh cổ quái, dương quang mạnh mẽ. Lại không nghĩ rằng khi xuống bếp Tiểu Từ lại hiền lành điềm tĩnh, còn có một phong tư thần thái khác ở trong.”

Hứa Từ một ngụm lão huyết nghẹn trong cổ họng, cậu co rút khóe miệng, “Thái tử điện hạ, đừng nháo, nơi này là phòng bếp nha.”

Hai chân Lý Hạo Sâm đỉnh đỉnh lên trước, Hứa Từ nháy mắt liền cảm thấy được cái thứ cứng cỏi giữa hai móng của mình ở sau người đang vận sức chờ phát động, “Cô đây là đang nháo sao? Người cảm nhận một chút, cô nói có phải là lời thật hay không.”

Nói xong hắn lại dùng lực đỉnh đỉnh lên trước, Hứa Từ bị đỉnh đến lão đảo lên trước, trước khi ngã thuận thể đỡ bệ bếp gần trong gang tấc.

Tư thế này quả thực là... quá xấu hổ được hay không!

Hứa Từ nội tâm rít gào, xin đừng phát tình chung quanh được không? Nơi này là phòng bếp a! Phòng bếp a! Phòng bếp a!

Ngẩng đầu liền mong thấy phòng bếp cảnh liêu trên trăng, tinh quang lóe ra a!

Cậu tuy rằng thích trêu đùa thái tử điện hạ, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới, ở nơi nấu cơm như phòng bếp này, lại làm chuyện xấu hổ như vậy được không?

Giờ khắc này, Hứa Từ cả người đều không tốt.

Lý Hạo Sâm nhìn ra Hứa Từ đại ra, hần cười ha ha, buông ra Hứa Từ, tự nhiên cầm lấy thìa trên bệ bếp.

“Cô đến giúp người, vừa này cô chỉ lo thường thức bộ dáng Tiểu Từ khi nấu cơm, lại quên đến đây hỗ trợ. Vẫn nhìn đến khi người làm xong đồ ăn, mới tỉnh ngộ lại đây, cho nên mới...” Nói xong hần kéo tay Hứa Từ đến đùi của mình, xoa nắn một chút.

Hứa Từ như điện giật rút tay về, đoạt thìa qua hung tợn nói, “Nếu điện hạ thích giúp đỡ như vậy, hôm nay liền làm chạy chân cho ta đi.” Khi nói chuyện cậu liền múc hai chén cháo lá sen, Hứa Từ nâng cầm, “Này, bưng hai chén cháo này vào phòng, lại đến bưng chén khác.”

Lý Hạo Sâm nhướn mi cười, “Vâng, tuân mệnh, chủ bếp đại nhân của cô.” Đăng bởi: admin

60. Chương 60

Âm mưa sau màn là đây == Mà thôi, kệ mấy bây âm mưu bao nhiêu thì sau này cũng bắt chuột không dc còn mất nắm gạo, gây ông đập lưng ông mà thôi.

68: Sài lang hổ báo

Hai người ở trong viện dựng một cái bàn nhỏ, nhấm nháp mấy ly, Hứa Từ xem như say, Lý Hạo Sâm vẫn suy nghĩ không dám cho cậu uống nhiều.

Nhưng sau đó liền có chút quẫn không được, Hứa Từ “ực” “ực” mấy ly vào bụng, đã là say khướt.

Cơm no rượu say, Lý Hạo Sâm ôm lấy Hứa Từ vào phòng nghỉ ngơi, hai người cùng thắp mà ngủ, một giấc ngủ thẳng đến hừng đông.

...

Hai người vừa tỉnh, Hứa Từ liền lôi kéo Lý Hạo Sâm đi xem Lạc Thiên Tuyết. Gọi tới một người hầu hỏi một chút, bọn họ liền biết chỗ của Lạc Thiên Tuyết, thì ra Lạc Thiên Tuyết liền được an trí ở sân bên cạnh Lý Hạo Sâm.

Lạc Thiên Tuyết đã được thái y từ Đại Diệu quốc đi theo đến đây băng bó xong miệng vết thương, Lạc Thiên Tuyết nhìn như cả người đầm máu, vết thương đầy người, nhưng y kỳ thật chỉ bị thương bên ngoài vết thương cũng không nặng, nặng là nội thương thôi.

Y võ nghệ cao cường, sát thủ tầm thường cũng không thể làm y bị thương mấy may, sau này theo lời y nói, y trước đó là bị người từ sau lưng đánh lén cho một chưởng, sau lại lọt vào Sát Thủ các xuất động năm mươi sát thủ vây quét y, lúc này mới ngăn không được, trên người trúng vài đao.

Nhưng đối phương cũng không chiếm được ưu việt gì, năm mươi sát thủ kia cuối cùng bị y chém giết chỉ còn lại có tám mà thôi.

Ở Hứa Từ xem ra, Mặc Dạ đã là võ công cực cao, cậu biết em gái mình Hứa Tử Nhân sau này ở trong giang hồ cũng là cao thủ số một số hai, nhưng cậu luôn không nghĩ tới, giáo chủ Ma Giáo tương lai Lạc Thiên Tuyết, hiện giờ võ công vậy mà đã khủng bố như thế, tình trạng xuất thần nhập hóa.

“Bọn họ vì sao đuổi giết người? Giang hồ báo thù?” Hứa Từ nhìn Lạc Thiên Tuyết bao một tầng băng vải, hỏi.

Lạc Thiên Tuyết nghe vậy lắc đầu, “Cũng không phải. Ta vừa vào giang hồ không bao lâu, luôn ru rú ở trong nhà, không có cừu gia gì.”

Hứa Từ lại hỏi: “Vậy đến cùng là người nào mới không tiếc xuất động năm mươi sát thủ của Sát Thủ các, muốn lấy tính mạng người như thế?”

“Này...” Lạc Thiên Tuyết cúi đầu trầm ngâm một lát, như đang suy tư, sau lại nhướn mày, “Ta cũng không biết.”

Hứa Từ thấy hỏi không ra cái gì, bất đắc dĩ nhún nhún vai, “Người nếu không muốn nói cho chúng ta biết, về sau cũng không cần nói nữa. Nơi này coi như an toàn, nhưng người nợ thái tử điện hạ một mạng, lại không biết Lạc công tử muốn trả lại như thế nào?”

“Nếu thái tử điện hạ không ghét bỏ, Lạc mỗ nguyện một đường hộ tống điện hạ về Đại Diệu quốc.” Lạc Thiên Tuyết chấp hai tay, trả lời.

Y không phải Thánh Nhân gì, sẽ không làm Thánh Nhân chỉ vài ân nhỏ nước mà dừng tuyền tướng báo, trình độ y có thể làm đến chỉ có thể là đầu chi lấy mộc đào, báo chi lấy quyền đao. Mà y không có gì để dùng, chỉ có một thân võ công còn có thể ra tay được.

Lý Hạo Sâm quan sát dung mạo Lạc Thiên Tuyết, dung mạo y bây giờ cùng năm năm sau biến hóa cũng không lớn, năm năm sau y là một nữ nhân lộng lẫy quyền rũ, khuôn mặt của y bây giờ cũng là xinh đẹp vô cùng.

Bây giờ biểu tình của y cũng không trêu tức lộng lẫy như năm năm sau, mà vẫn như cũ là lãnh túc chiếm đa số.

Lạc Thiên Tuyết năm nay đã hai mươi mốt tuổi, mặt như đào mạn, trắng nõn xinh đẹp.

Hứa Từ cũng có bề ngoài rất xinh đẹp, nhưng cậu xinh đẹp là xinh đẹp của nam hài tử, làn da trắng nõn, mi bay phượng múa, cực kỳ tương dương diễm lệ.

Mà Lạc Thiên Tuyết xinh đẹp, lại là thật sự xinh đẹp, y lớn lên có một khuôn mặt làm cả nữ nhân khắp thiên hạ nhìn cũng đều sợ hãi than.

Liên là vì mỹ mạo của y, năm đó Lạc Thiên Tuyết nam phần nữ trang đi theo bên người Hứa Tử Nhân một năm, Hứa Tử Nhân cũng không phát hiện ra chân tướng.

Hứa Từ bất đắc dĩ lắc đầu, Tử Nhân là một giả tiểu tử, tính cách cực kỳ giống nam tử; mà Lạc Thiên Tuyết lại là một nam tử lộng lẫy quyền rũ, hai người phảng phất như đối tính cách cho nhau, lại cực kỳ bù đắp, khó trách sẽ tình tảo luyện tiếc lẫn nhau.

Thấy hỏi không ra gì, Hứa Từ cùng Lý Hạo Sâm cũng không dừng lại nhiều, Hứa Từ hôm nay còn tính vào hoàng cung một chuyến, hôm qua cậu cùng Tiểu Thanh hàn huyên hồi lâu, dưới Tiểu Thanh lưu luyến không rời, cậu đành phải đáp ứng ngày mai lại đến.

Hơn nữa Tiểu Thanh nghe trải qua của mình ở Dương Châu, trong đó có nói đến Quan Thế Mặc Ngọc, Tiểu Thanh tựa như một con cún con dùng ánh mắt ướt sũng tràn ngập chờ đợi nhìn cậu, “Ta trông nhiều như vậy, chỉ thiếu mình Quan Thế Mặc Ngọc.”

Dưới thế công của ánh mắt ướt sũng của Tiểu Thanh, Hứa Từ nuốt một ngụm nước miếng, rốt cuộc ngăn không được: “Tiểu Thanh, Quan Thế Mặc Ngọc kết chút hoa, bởi vì hương thơm hoa lá của Quan Thế Mặc Ngọc hấp dẫn lòng người, ta liền sai người đem cánh hoa qua hun đốt đặc biệt chế thành hương liệu, nhét vào trong túi hương, lúc nhét vào, cũng nhét mấy hạt giống vào.”

Hứa Từ nhớ rõ ánh mắt của Tiểu Thanh lúc ấy, sau khi nghe được câu nói này của cậu, ánh mắt kia liền phảng phất như cún con thấy được món ăn ngon nhất thiên hạ, trong mắt phun ra ánh sáng thần thái chói mắt làm người ta không dám nhìn thẳng.

Hứa Từ ngăn không được Tiểu Thanh như vậy, lại mở miệng nói: “Túi hương này ta bây giờ cũng có mang đến, người hiện tại cho ta trở về, ta ngày mai mang đến cho người được không?”

Nói tới đây, Tiểu Thanh lúc này mới lưu luyến không rời buông ra tay vẫn luôn túm lấy tay áo Hứa Từ, vừa đau buồn vừa chờ đợi nhìn cậu, Hứa Từ cẩn thận mỗi bước đi, sau khi nhìn Tiểu Thanh vài lần như vậy, rốt cuộc chịu không nổi, vung đầu vắt chân liền chạy, không dám quay đầu.

Trời a, thiên hạ sao sẽ có nam hài tử đáng yêu như vậy, nếu là để hai mắt cậu coi trọng, cậu nhất định là không nỡ đi.

Hứa Từ lấy túi hương trang hoa từ một bộ quần áo khác ra, nhét vào trong tay áo, “Thái tử điện hạ, người muốn tiến cung không?”

Lý Hạo Sâm nghĩ nghĩ, gật gật đầu, “Cũng được, ta cũng đang có chuyện muốn cùng Nữ Đế thương lượng một phen.” Hôm qua nhìn nhìn núi quặng sắt vùng ngoại thành, hẳn lại có tính toán mới.

Hai người ngồi chung một chiếc xe ngựa, Mặc Dạ lái xe, đi hướng hoàng cung.

Mà sau khi hai người đi không bao lâu, tứ hoàng tử điện hạ nhìn bốn phía không nhìn thấy người bên ngoài, liền cũng nhìn chung quanh, thần sắc vội vàng rời khỏi biệt viện hoàng cung.

Ngoài con đường cách biệt viện hoàng cung không xa đang có một chiếc xe ngựa không chớp mắt đang chờ, Lý Hạo Thịnh nhìn thấy chiếc xe ngựa này, một đầu tiến vào, người chẵn ngựa quất roi ngựa, chiếc xe ngựa này liền nghênh ngang mà đi.

Xe ngựa tránh đi đường lớn phồn thịnh, chỉ đi trong đường nhỏ cây cối râm mát, ước chừng đi gần một canh giờ, chiếc xe ngựa này càng chạy càng nghiêng, cho đến khi đi đến một ngôi chùa lạnh lẽo ở ngoại ô mới ngừng lại.

Lý Hạo Thịnh thân khoác áo choàng có mũ màu đen, đưa hơn nửa cái đầu vào trong mũ, vội vàng cùng người chẵn ngựa dẫn đường đi vào chùa miếu.

Hai người đi một chút lại dừng, rốt cuộc mới đi vào một cái viện yên lặng lại lộ ra mùi sách cổ.

Người chẵn ngựa ở hông cửa viện gõ gõ, khom người nói: “Chủ nhân, tứ hoàng tử điện hạ đã ở đây.”

Trong cửa một tiếng đàn ông nặng nề vang lên, “Được, để hắn tiến vào.”

Cửa theo tiếng mở ra, trong phòng đang có một người dâng hương phẩm trà, trên mặt thon gầy treo tươi cười khôn khéo, trên cằm để râu, đúng là tam hoàng tử Nguyệt quốc —— Vũ Văn Thiên Thành!

Vũ Văn Thiên Thành thấy Lý Hạo Thịnh vào phòng, mới nói với người ngoài cửa cùng người hầu hầu hạ trong phòng: “Các người đi ra trước, đến ngoài viện trông coi, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào.”

Hai người vừa vái chào, liền đóng cửa đi ra.

Lý Hạo Thịnh thấy người đều đi, thanh âm mới có chút lãnh ngạnh nói: “Biệt viện hoàng cung trải rộng Lý Hạo Sâm nhân tuyến, người sao lại không kiên nhẫn tìm ta đi ra như vậy?!”

Vũ Văn Thiên Thành cười ha ha, “Sợ cái gì, người chết còn biết nói chuyện sao?”

Lý Hạo Thịnh nghe xong lời này giữa mi nháy dưng, “Người muốn làm gì?! Không cần hành động thiếu suy nghĩ, người sẽ hại chết ta!”

Vũ Văn Thiên Thành lúc này mới thu hồi tươi cười khôn khéo như hồ ly luôn treo ở trên mặt, khi hắn đeo tươi cười, luôn cho người khác một bộ dáng khôn khéo, chỉ khi nào thu lại mặt cười, trên khuôn mặt không có biểu tình, lại làm cho có loại cảm giác không rét mà run, “Ta hỏi người, các người có phải là cứu một người trong võ lâm hay không?”

Lý Hạo Thịnh bị biểu tình âm tình bất định của Vũ Văn Thiên Thành làm cho hoảng sợ, không tự giác thốt ra, “Đúng, hắn tên Lạc Thiên Tuyết.”

“Các người không nên cứu hắn!” Vũ Văn Thiên Thành thoáng chốc siết ly trà cầm trong tay, ly trà theo tiếng vỡ thành từng mảnh, từ trong tay hắn rơi trên mặt đất.

Ánh mắt Lý Hạo Thịnh nháy dưng, “Là người phái người đuổi giết hắn?”

Vũ Văn Thiên Thành thần sắc lãnh túc, “Phải, ta muốn hắn chết!”

Lạc Thiên Tuyết, Lạc Thiên Tuyết, y bây giờ đang nắm một bí mật liên quan đến an nguy của vận mệnh hắn, y bắt buộc phải chết.

Mặc dù lúc này Lạc Thiên Tuyết còn chưa biết y còn có thể nắm giữ bí mật sinh tử tồn vong của Vũ Văn Thiên Thành, Vũ Văn Thiên Thành cũng không dám chậm trễ, trên đời này không có bất luận kẻ nào là có thể giữ bí mật, trừ người chết.

“Muốn hắn chết? Hắn sao có thể đắc tội người?” Lý Hạo Thịnh một lần nữa lấy ra một ly trà, rót trà rồi đẩy ly trà đến trước mặt Vũ Văn Thiên Thành, “Hắn hẳn là không có gì xuất hiện với người mới đúng chứ.”

“Lý do này ngươi không cần biết, ngươi chỉ cần biết rằng, Lạc Thiên Tuyết bắt buộc phải chết là được.” Vũ Văn Thiên Thành hạ đôi mắt xuống, che dấu sóng to mãnh liệt trong mắt, “Hắn là người mà ta bắt buộc nhất định phải giết, vì giết hắn, ta thậm chí có thể giết chết hết cả đám Lý Hạo Sâm.”

Lý Hạo Thịnh nhăn mi, Lạc Thiên Tuyết này đến cùng đắc tội Vũ Văn Thiên Thành như thế nào? Lại thành người mà con hồ ly già Vũ Văn Thiên Thành này không thể không chém giết. Theo lý thuyết Lạc Thiên Tuyết ở Kim quốc, Vũ Văn Thiên Thành ở Nguyệt quốc, bọn họ căn bản không cùng xuất hiện.

“Vậy ngươi muốn thế nào?” Lý Hạo Thịnh hỏi.

“Ngươi có thể giết hắn không?” Vũ Văn Thiên Thành hỏi ngược lại.

“Không thể, hắn võ công cao cường, ta lại không tập võ, căn bản không đến gần được người của hắn, huống hồ quanh biệt viện hoàng gia có một trăm ám vệ nhìn chăm chăm, ta căn bản không có cơ hội động tay.”

“Về phần dùng độc...” Khi Lý Hạo Thịnh đang tự hỏi dùng gì có thể cho y một kích mất mạng, Vũ Văn Thiên Thành lại một lời đánh gãy hắn.

“Dùng độc không được, hắn tu luyện một môn võ công kỳ quái, bách độc bất xâm, ta trước kia thử qua. Liên vì dùng độc không được, ta mới tìm Sát Thủ các ra mặt.”

“Vốn lấy vì lần này liền phải hết sức cẩn thận, lại không nghĩ rằng nửa đường bị Lý Hạo Sâm chặn phải.” Vũ Văn Thiên Thành cắn cắn răng, trong mắt mảnh dài bắn ra ánh sáng âm độc, Lý Hạo Thịnh đánh cái rùng mình, đột nhiên nhớ tới lúc trước Lý Hạo Sâm cũng không đồng ý đem người đi, là hắn nhất định muốn cứu người lên.

Sợ Vũ Văn Thiên Thành biết việc này, hắn nhanh chóng phụ họa nói: “Đúng vậy, Lý Hạo Sâm tên này liền thích xen vào việc người khác, ta ở bên cạnh kêu mau đi đi, hắn lại không muốn chỉ muốn cứu hắn! Sau đó sát thủ xuất hiện, ta còn nói một lần là lưu người lại, hắn thế nhưng vẫn không nghe.”

Lý Hạo Thịnh đổi trắng thay đen cũng không cần làm nháp, vài câu liền đẩy tội danh lên trên người Lý Hạo Sâm.

Vũ Văn Thiên Thành nghe vậy oán độc cùng âm lãnh trong mắt càng sâu, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lý Hạo Sâm, Lý Hạo Sâm... Ta nhất định muốn ngươi vạn phần hối hận.”

“Nếu ngươi không nắm chắc giết chết Lạc Thiên Tuyết, vậy ngươi liền nghĩ biện pháp dẫn Lạc Thiên Tuyết đến cho ta, nếu cũng có thể dẫn Lý Hạo Sâm đến, ta liền giúp ngươi giết cả hắn.”

“Này...” Hắn không phải không muốn giết Lý Hạo Sâm, nhưng nếu lúc này giết hắn, vậy tội danh chẳng phải là sẽ an ở trên đầu mình?

Vũ Văn Thiên Thành nhìn thấy Lý Hạo Thịnh kinh hãi do dự, cười lạnh một tiếng, “Đừng quên, nơi này là Kim quốc, ta mấy ngày trước đây bắt được một người, sau này vừa tra, chính là tiền thừa tướng của Kim quốc —— Chu Thọ Doãn, Nữ Đế đem cả nhà Chu Thọ Doãn đều xử lấy cực hình lăng trì, Chu gia bởi vậy mà tuyệt hậu, càng sâu hơn Nữ Đế sau này còn đưa thi cốt của họ đều lấy đi cho chó ăn, đại cừu này, không đội trời chung.”

“Chúng ta chỉ cần đẩy tội danh lên trên người này, liền có thể hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng.”

“Người này cùng Nữ Đế Kim quốc có cừu, mà Nữ Đế Kim quốc cưới Trấn Bắc đại tướng quân của Đại Diệu quốc. Nữ Đế Kim quốc ở lâu trong hoàng cung, hắn không có duyên báo thù, mắt thấy Kim quốc ngày càng cường thịnh, liền muốn cùng Đại Diệu quốc kết minh, hắn liền nảy ra ý hay, thiết kế giết thái tử Đại Diệu quốc.”

“Thái tử Đại Diệu quốc chết ở trên đất Kim quốc, dù có phải bị Nữ Đế giết chết hay không, cũng là do nàng mà chết. Việc này xảy ra, ngươi nghĩ Đại Diệu quốc còn có thể cùng Kim quốc kết minh sao?”

“Công Tôn Thác là người của Lý Hạo Sâm, ta nghĩ ngươi cũng không muốn nhìn thấy Công Tôn Thác sau khi làm hoàng hậu Kim quốc, Đại Diệu quốc cùng Kim quốc ngày càng hòa hợp đi?”

Lý Hạo Thịnh nhấp một ngụm trà, thế nhưng không thể phản bác, “Ta đích xác là không muốn dưới tình hình hiện tại, Kim quốc cùng Đại Diệu quốc kết minh.”

“Đây là một điểm ưu việt, đẩy tội danh lên người Chu Thọ Doãn, người và ta không chỉ có thể phủi việc này đến sạch sẽ, người lần này sau khi về nước, còn có thể ngồi ổn vị trí thái tử.”

“Ta biết, Lý Hạo Sâm ở Đại Diệu quốc mỗi lần đều áp người một đầu, nhưng ngoại trừ hấn, người lại không còn đối thủ. Bây giờ hấn chết, ta nghĩ cao hứng nhất hấn là người, cho vây cánh Phí thị các người liên hợp ở trước mặt Thái Khang để tấu thỉnh lập người làm thái tử, ông ta tuy là không muốn, nhưng bị hiện trạng ép buộc, cũng chỉ có thể tiếp nhận.”

“Mà ta cũng có thể trừ bỏ mối họa lớn Lạc Thiên Tuyết ở trong lòng, một cục đá hạ ba con chim như thế, chẳng phải quá nhanh?”

Vũ Văn Thiên Thành là nhà đánh cờ cùng nhà âm mưu trời sinh, hấn tâm tư quỷ quyết, thủ đoạn âm độc, bằng mọi cách. Hơn nữa giỏi về lợi dụng cả đời của tất cả người có thể lợi dụng.

Chu Thọ Doãn vốn là quả cân hấn dùng để kiềm chế Nữ Đế Kim quốc, lại không nghĩ rằng Nữ Đế Kim quốc đến lúc cuối cùng, cũng không mua sỏ của hấn.

Chu Thọ Doãn kia giữ lại cũng không có tác dụng gì, nhưng lập tức sau khi hấn biết được Lạc Thiên Tuyết được Lý Hạo Sâm cứu, liền vào thời gian nhanh nhất, nghĩ ra chủ ý âm độc như vậy, không thể nói là không âm hiểm.

Lý Hạo Thịnh bị Vũ Văn Thiên Thành một phen ngôn luận triệt để thuyết phục, hấn chỉnh chỉnh thời gian một nén nhang không mở miệng, chỉ là đang trầm tư lợi hại nguy hại của chuyện này, qua hồi lâu, hấn mới mở miệng nói: “Có thể, nhưng ta muốn sát thủ thủ hạ của người cũng đâm ta một đao.” Nếu muốn diễn, liền phải làm thật hơn một ít mới phải.

Vũ Văn Thiên Thành đã sớm dự đoán được hấn sẽ đáp ứng, đáp án của hấn hấn ta đã sớm tính trước kỹ càng, cũng không cảm thấy kỳ quái, “Nếu như thế, hành động an bài ám sát liền giao cho ta, mà người muốn làm, liền là dẫn mấy người bọn họ đến, đưa đến nơi giết người ước định của chúng ta, mấy người ám vệ đó tốt nhất cũng phải bỏ qua.”

Lý Hạo Thịnh gật gật đầu, “Hảo, không bằng chúng ta như vậy...”

Hai người lại ở trong phòng thương lượng hồi lâu, mới thương lượng ra một kế hoạch chu đáo chặt chẽ không chệch vào đâu được.

Kế hoạch định ra, hai người đều thở dài một hơi, nhìn nhau cười.

Hai người kia đều là cầm thú mặt người dạ thú, hai người cười liền phẳng phất như sài lang cùng hổ báo, đều không có lòng tốt gì cả.

Lý Hạo Thịnh năm đó ở Nguyệt quốc từng nhiều lần được Vũ Văn Thiên Thành cứu giúp, sau này hấn tuy là nhìn thấu bản chất của Vũ Văn Thiên Thành, lại bởi vì cánh chim của Vũ Văn Thiên Thành đầy đặn, thực lực không tầm thường cũng cam nguyện nghỉ lại ở dưới cánh chim của hấn.

Lại sau đó đến chuyện mình về nước, cũng là Vũ Văn Thiên Thành cùng mình còn có ngoại công một tay bày ra.

Vũ Văn Thiên Thành vào lúc hai quân đối chọi thì giả vờ bị Phí Viễn Chinh bắt giữ, Phí Viễn Chinh thuận thể theo kế hoạch không thượng tấu Thái Khang để liền lấy Vũ Văn Thiên Thành làm con tin trao đổi Lý Hạo Thịnh về.

Bởi vậy, Lý Hạo Thịnh thuận lợi trở về Đại Diệu quốc, mà kế hoạch Vũ Văn Thiên Thành thôn tính Đại Diệu quốc lại thêm một bước.

Lý Hạo Thịnh muốn trở thành người thượng vị, nếu Lý Hạo Thịnh không trở về nước, Đại Diệu quốc này bị Lý Hạo Sâm mà Thái Khang để coi trọng một nhà độc đại, nhất định sẽ dưới tình huống không có tranh đấu liền đi lên ngôi vị hoàng đế.

Địch nhân thực lực suy nhược liền là tự thân thực lực tăng lên, hắn ở trong hoàng cung nâng đỡ Lý Hạo Thịnh, che chở Lý Hạo Thịnh nhiều như vậy, liền là vì để Lý Hạo Thịnh không ngừng truyền ra tin tức hắn muốn về nước, muốn làm người thượng vị cho ngoại công của hắn.

Phí Viễn Chinh người này thành công vĩ đại, nữ nhi hắn ta lại được sủng ở hậu cung, hắn ta sớm cũng chịu đủ loại cảm giác bị người đạp ở dưới chân này rồi, nếu là Lý Hạo Sâm làm Hoàng Thượng, mình nhiều nhất cũng chỉ làm tướng quân, hắn cũng muốn phong vương làm hầu!

Hai người đều là vì tư dục, Phí Viễn Chinh ở trong lòng vì giúp đỡ Lý Hạo Thịnh trở lại Đại Diệu quốc, liền bắt đầu tận hết sức lực ở trong hoàng cung Đại Diệu quốc chèn ép Lý Hạo Sâm.

Đây tự nhiên là chuyện Vũ Văn Thiên Thành hoan nghênh, đầu đi, đầu đến kịch liệt hơn chút, trai cò tranh chấp, ngư ông hắn đây mới có thể được lợi. Đăng bởi: admin

61. Chương 61

69: Hứa Từ gặp nạn

Lý Hạo Thịnh đến đêm mới về, Lý Hạo Sâm cùng Hứa Từ sớm từ hoàng cung Kim quốc trở về, dùng bữa tối, đang đi dạo để tiêu hóa.

Hai người họ đã nhiều ngày cũng chưa từng hảo hảo ở cùng một chỗ nói chuyện, ăn xong cơm chiều, bọn họ liền thừa dịp lúc này đi cùng nhau trong lâm viên, vừa đi vừa trò chuyện.

Bởi vì Tiểu Thanh e ngại người sống, không gian hoạt động của y chỉ có tòa Trân Phương các kia mà thôi, Lý Hạo Sâm tự nhiên cũng chưa từng gặp qua vị đại hoàng tử Kim quốc này.

Hứa Từ nói chỗ dị thường của đại hoàng tử Kim quốc cho Lý Hạo Sâm, thở dài: “Tiểu Thanh tâm tính như trẻ con, lại đi đường khó khăn. Bất quá ông trời thương xót, may mắn hắn có được một người đủ loại yêu thương đệ đệ hắn cùng thân phận tôn quý của Hoàng gia, có thể mãi hưởng an bình, vô ưu vô lự.”

Lý Hạo Sâm lại có cách nhìn khác, “Cô lại không cho rằng như vậy, hắn sinh ra ở Hoàng gia đến cùng là phúc hay họa, có lẽ chỉ có chính hắn biết. Người trong hoàng cung phần lớn giống nhau, xưa nay thích đạp thấp nâng cao, mềm nắn rắn buông. Tâm trí của hắn không đủ, cho dù Nữ Đế Kim quốc yêu thương hắn thế nào đi nữa, cũng không có khả năng ngày ngày bên hắn. Trầm mặc ít lời, tâm trí không có, đi đường khó khăn hoàng tử Kim quốc ngày thường đến cùng trải qua ngày gì, cũng chỉ có chính hắn rõ ràng trong lòng.”

Lý Hạo Sâm ngữ khí bình thản vô kỳ, tiếp tục nói, “Người đừng nhìn hắn bây giờ tâm trí không đủ, đi đường khó khăn. Nói không chừng hắn sẽ dễ như vậy, liền là vì sinh ra ở hoàng thất, hắn nếu sinh ra ở nhà người tầm thường, giờ đây có thể đã là thiếu niên tài tuấn chấn động một thời.”

Nghe xong Lý Hạo Sâm nói một đoạn, Hứa Từ trầm mặc thật lâu sau.

Lý Hạo Sâm sinh ra ở hoàng thất, đang ở trong lốc xoáy tranh đấu hoàng quyền, đối với chuyện của Hoàng gia cũng hiểu rõ nhất.

Hoàng thất chính là Thiên Tử, dân chúng tầm thường nhìn thấy hoàng thất tất cả đều kinh hãi né tránh, cúi mặt quỳ gối.

Lại không biết dơ bẩn trong hoàng thất so với nhà giàu có bình thường chỉ có hơn chứ không kém.

Có lẽ Tiểu Thanh có tình cảnh bây giờ, quả nhiên là như lời thái tử điện hạ.

Lý Hạo Sâm thấy Hứa Từ nhăn mi, tùy tay nhéo nhéo lỗ tai cậu, “Chuyện của Kim quốc, tự nhiên sẽ có biện pháp xử lý của chính họ, ngươi và ta chỉ là khách qua đường của nơi này, không cần nghĩ nhiều.”

Hứa Từ gật gật đầu, “Ta cũng biết đạo lý này, chỉ là vừa nghĩ đến Tiểu Thanh là vật hi sinh dưới tranh đấu hoàng quyền, ta liền đau lòng không lý do thôi.”

“Nếu thật sự đau lòng, lần sau khi người đi gặp hần, có thể mang một cây roi da.” Lý Hạo Sâm đem ánh mắt lên đá khắc hoa lan ở bên cạnh, ánh mắt đen tối không rõ, “Thà rằng để người bên ngoài bảo vệ hần, không bằng để chính hần học được tự mình mạnh mẽ. Bắt cá cho người, không bằng dạy người bắt cá.”

“Hảo!”

Mỗi lần hai người khi ở chung, thời gian luôn qua nhanh, bọn họ đi dạo xong, đã là trăng trên ngọn liễu.

Hứa Từ ngày mai còn muốn đi hoàng cung tiếp tục vì Tiểu Thanh kể kỳ văn thú sự, Lý Hạo Sâm lại không thể thường xuyên chạy đến hoàng cung. Vừa lúc Công Tôn Thác hẹn Lý Hạo Sâm ngày mai đến Lăng Châu xem phong tình dân tộc, Lý Hạo Sâm liền đáp ứng.

Như thế hai người trong bóng tối không người thân thiết một phen, liền tự về phòng nghỉ tạm.

Khi Lý Hạo Thịnh hồi phủ, đã gần đến giờ hơi, tất cả mọi người đã ngủ, trên ngọn cây chỉ có mấy con cú mèo còn đang phát ra tiếng “gru gru”.

Bầu trời đêm yên tĩnh lại lộ ra mấy phần bình tĩnh quỷ dị, phẳng phất như biểu thị yên bình trước bão táp.

Ngày kế, Hứa Từ quả thực mang theo một cây roi cho Tiểu Thanh.

Cái roi này là roi mà một ám vệ dùng, cái roi này là cái dự bị mà ám vệ kia mang thêm, cậu sáng nay cố ý tìm Mặc Dạ, cầu hần giúp mình lấy.

Phủ roi tạo hình tinh xảo trong tay, trong đầu Hứa Từ phác thảo tình cảnh Tiểu Thanh thuần khiết cầm roi trong tay tức giận đánh nô tài bất lương, lại đáng yêu nói không nên lời, cậu không tự giác cười ra tiếng, cúi đầu chăm chú nhìn cái roi thô dài này.

Cây roi này là ám vệ kia dùng gân cá voi trong biển sâu chế thành, thân roi mạnh mẽ hữu lực, dùng khá tốt.

Xe ngựa còn đang từ từ chậm rãi đi, bên tai truyền đến tiếng gió phàn phật. Trước xe ngựa “két” một tiếng phát ra tiếng hí, thân thể Hứa Từ không chịu nổi chế ngã nghiêng về phía trước, Hứa Từ thường thức roi da nhất thời biến sắc, gắt gao nắm lấy chuôi roi trong tay.

Cậu vội vàng nắm lấy khung cửa sổ, ổn định thân hình của mình.

Ngoài xe đã truyền đến tiếng kim thiết vang lên, Lý Hạo Sâm lo lắng an nguy của Hứa Từ, mỗi lần Hứa Từ xuất hành, hần đều mệnh ba mươi ám vệ gắt gao đi theo sau, bảo vệ trong bóng tối.

Bên tai truyền đến tiếng gào thét, Hứa Từ dưới chân bay nhanh, một bước xa đã xô ra ngoài xe ngựa.

Vừa rời khỏi xe ngựa, nơi vừa nãy cậu ngồi ngay ngắn dĩ nhiên cắm vào một thanh trường kiếm, “Ong ong” phát thanh âm gây hấn.

Hứa Từ ra khỏi cửa xe ngựa, mới nhìn rõ tình huống trước mắt, hơn năm mươi Hắc y nhân thể nhưng tầng tầng bao vây chiếc xe ngựa của họ lại!

Hứa Từ cảm thấy lảo lệt, đột nhiên nhớ tới những người đuổi giết Lạc Thiên Tuyết.

Áp chế sợ hãi trong lòng, Hứa Từ nắm chuôi roi, hai chân gấp khúc, trạng thái chiến đấu. Cậu không biết võ công, nhưng dưới Hứa Từ Nhân mưa dầm thấm đất, vẫn biết mấy chiêu thức.

Trên đường từ biệt viện Hoàng gia đến hoàng cung Kim quốc cũng không có người đi đường nào, lúc trước Nữ Đế Kim quốc vì nghĩ cho hoàn cảnh nghỉ ngơi của khách nhân tới chơi, cố ý chọn biệt viện Hoàng gia u tĩnh lịch sự tạo nhã ở nơi này.

Hơn nữa quân thần khác biệt, dân chúng biết nơi này là biệt viện Hoàng gia, càng sẽ không sống ở cạnh. Cho nên quanh biệt viện này không có cư dân gì.

Ám vệ cầm đầu thấy Hứa Từ đi ra, nhanh chóng cùng hai ám vệ khác tiến lên, “Hứa công tử, ta mang người đi.”

Hứa Từ không chút do dự gật gật đầu, cậu không biết võ công, ở lại chỗ này chỉ biết kiềm chế hành động của ám vệ, cho thêm phiền toái.

Hơn nữa mấy người đó tuyên bố đến hướng về phía mình, chỉ cần mình chạy trốn tới nơi an toàn, bọn họ thấy nhiệm vụ không thể hoàn thành nhất định sẽ không làm công vô dụng gì.

Ảm vệ cầm đầu khinh công tốt nhất, hần công Hứa Từ trên lưng, liền đi tới hướng biệt viện Hoàng gia.

Bọn họ đã đi một đoạn thời gian, trước không thôn xóm sau không chấm đất, nơi này cách biệt viện Hoàng gia cũng có chút khoảng cách. Hai ám vệ theo sát ở sau bao vệ hai bên.

Bọn họ tận hết sức lực chạy như điên, Hứa Từ cầm roi da trong tay, gió gào thét xẹt qua trên mặt, mang đến từng trận đau đớn, hai bên cây cối nhanh chóng lướt qua, cảnh tượng trước mắt nhoáng lên mà qua.

Đột nhiên, cậu cảm thấy cả kinh, nói ra tiếng: “Chậm đã! Nhanh xuống, tín vật của thái tử rút.”

Ảm vệ công cậu sửng sốt, tốc độ vẫn chậm lại, “Đồ rất quan trọng sao?”

“Đúng, lệnh bài của thái tử, cầm nó như là thái tử đích thân tới, không thể ném!” Hứa Từ đón gió, lớn tiếng nói.

Ảm vệ dừng một chút, “Được, nhưng mà phải nhanh chút.” Dứt lời hần chậm xuống tốc độ, hai ba cái liền rơi trên mặt đất.

Hứa Từ vừa mới xuống dưới liền chạy vội ra sau, vừa chạy vừa cúi đầu tìm đồ. Ảm vệ sợ cậu đi lạc, theo sát phía sau.

Cầm chặt chuôi roi, Hứa Từ cúi đầu tìm kiếm kĩ càng, đi tới đi lui liền đi tới bên trong một lùm cây.

Ở sâu trong lùm cây đầy gai dài, một vật chói lọi đang phản chiếu ra ánh sáng mặt trời chói mắt.

Hứa Từ trước mắt sáng lên, chỉ vào lùm cây ở xa nói, “Liền là chỗ đó, ta không biết võ công, hai người các người đi giúp ta cầm lại đây đi.”

Ảm vệ cầm đầu không nghi ngờ cậu, gật gật đầu, liền chậm rãi dùng kiếm bổ ra lùm cây, cùng một ám vệ khác nhắm mắt theo đuôi vào bên trong.

Bởi vì trên đất mọc đầy gai, hai người đi cũng không nhanh.

Hai người càng chạy càng vào trong, Hứa Từ nuốt một ngụm nước miếng, thừa dịp một ám vệ khác không chú ý, roi dài trong tay đột nhiên vung, hung hăng đánh úp lên cằm chân của ám vệ này.

Sát khí đột nhiên lên, ám vệ vội vàng trốn tránh.

Tuy tránh thoát yếu hại, cằm chân của hần lại vẫn là bị đuôi roi làm bị thương. Roi này là sử dụng gân cứng của cá mập cái voi biển sâu tạo thành, bản thân liền ẩn chứa sức mạnh cường đại.

Liền là không biết võ công Hứa Từ quát ra, uy lực của roi này cũng không thể khinh thường.

Ảm vệ kia kêu thảm một tiếng, che chân bị thương, hai mắt đỏ thắm trừng Hứa Từ, “Người!”

Tiếng kêu thảm thiết của ám vệ đã kinh động hai người trong bụi cây, hai người nghe được thanh âm, liền biết bên kia xảy ra chuyện, vội vàng dừng lại cước bộ.

Hứa Từ thấy một chiêu thành công, cũng không ham chiến, nhanh chóng xoay người vắt chân liền chui vào trong rừng rậm khác.

Ảm vệ thấy Hứa Từ rời đi, liền muốn đuổi theo, nhưng hần vừa nãy bị Hứa Từ tổn thương cằm chân, chân bây giờ giống như bị lửa thiêu đốt, ngoại trừ cảm thấy nóng chảy khoét đau, mà ngay cả một chút cảm giác ổn định khi rơi xuống đất cũng không có.

Chân hần giờ vừa tê vừa đau, căn bản đuổi không kịp Hứa Từ chạy như thỏ.

Ảm vệ kia đuổi theo hai bước, thấy đuổi không kịp, liền cắn răng một cái, quát hai người trong lùm cây: “Còn tìm mẹ nó gì a, tiểu tiện nhân này chạy!”

Trong bụi cây, không chỗ đặt chân, bọn họ ngay cả đường sống thi triển khinh công cũng đều không có.

Một người trong đó trả lời: “Biết, liền đi ra! Hắn một con mèo hoang không biết võ công, dù cho thông minh, còn có thể chạy ra khỏi Thiên La Địa Võng mà chúng ta bày ở trong rừng?”

Người ngoài lùm cây mắng một ngụm chửi bới, “Tiểu tiện nhân này, thiếu chút nữa là lên đũa con vận mệnh của lão tử. Nếu là bị ta bắt được, nhất định muốn hắn sống không bằng chết! Uy, các người nhanh chút, nếu để lão đại biết ba người chúng ta cư nhiên ngay cả gia hỏa không biết võ công cũng nhìn không được, nhất định sẽ không tha nhẹ cho chúng ta!”

Bên này ba người cùng một hiệp, bên kia Hứa Từ ở trong bụi cỏ chạy như điên.

Phàm là ám vệ của Đại Diệu quốc, trừ quần áo thống nhất, bọn họ đều sẽ ở trên vũ khí khắc dấu hiệu đặc biệt thuộc về ám vệ.

Như là tinh giáp ảnh vệ như Mặc Dạ, bọn họ trừ ở trên quần áo thêu một cây kiếm nhỏ, ở một góc vũ khí cũng có dấu hiệu này.

Mà ảnh vệ bình thường, thì là ở cổ áo có thêu một đóa hoa lan, ở một góc vũ khí khắc dấu hiệu hoa lan.

Người luyện võ quen dùng vũ khí của mình, không dễ đổi mới. Nhưng vừa nãy ở giữa không trung, theo cậu quan sát, bọn họ tuy rằng quần áo là quần áo hoa lan của ám vệ, nhưng trên vũ khí của họ lại không có dấu hiệu hoa lan.

Mấy tên đó là giả! Sau khi trong đầu Hứa Từ hiện ra ý tưởng này, lại ngược lại bình tĩnh trở lại. Bây giờ cậu đã rơi vào tay địch, còn có kết quả bi thảm hơn điều này sao?

Nếu đã là điểm mấu chốt, cậu lại có gì e ngại. Vừa nãy lo lắng, là sợ bị bắt, giờ đây đã ở trong tay địch nhân, cậu liền ngược lại không sợ.

Nếu không có nỗi lo về sau, bố trí đến chết, sau đó sinh tồn.

Thừa dịp khi họ mang mình bay cậu liền tỉnh tề quan sát mặt đất, liền tìm được chỗ vừa nãy, một bên là bụi cây, một bên là mặt cỏ rậm rạp.

Một bên có thể khống chế được địch nhân, một bên có thể tiện cho mình trốn đi nơi khác.

Dù cho đang tự hỏi trong phút chốc mình treo chuông, cậu cũng lặng lẽ thả một mảnh lá bằng vàng thật dày lại, nhìn thấy rơi xuống vào trong lùm cây, lúc này mới có đoạn đối thoại khi nãy. Đăng bởi: admin

62. Chương 62

70: Phát hiện Hứa Từ

Chạy ra sau tầm mắt của họ, Hứa Từ liền đem đạn tín hiệu trong ngực đặt ở trên trời bật lên.

Đạn tín hiệu phát ra một tiếng chói tai tiểu minh, tiện đà phát ra một đạo sáng sủa đan Hồng Yên vụ.

Làm xong, Hứa Từ cũng không ở lâu, nhanh chóng rời đi nơi này, đi đến chỗ sâu.

...

Trong hốc cây, Hứa Từ ngừng thở, cẩn thận nghe động tĩnh ngoài cây.

“Nơi này không có, bên các người có không?”

“Không có!”

“Này, cả một người sống, sao có thể trong nháy mắt liền không thấy?”

“Cánh rừng lớn như vậy, hắn lại không biết võ công, chắc chỉ trốn ở quanh đây, chỉ là không biết hắn trốn đi đâu thôi.”

“Được rồi được rồi, đừng nói nữa, nhanh chóng tiếp tục tìm, vừa nãy hắn thả đạn tín hiệu, chỉ sợ lập tức liền có viện quân đến đây, chúng ta lại đến bên kia xem xem.”

Tiếng bước chân ma sát mặt cỏ càng lúc càng xa, Hứa Từ lại đợi một hồi, xác định không có người, mới quét ra cỏ dại che trước hốc cây, đi ra.

Nhìn trời, Hứa Từ không cần nghĩ ngợi, bây giờ đã là giờ Ty, nhìn vị trí mặt trời, phía Bắc hẳn là ở chỗ đó.

Hứa Từ xoay người sang chỗ khác, nhú mào, đông tây nam bắc thì cậu biết, nhưng ở đây cậu không quen thuộc, trời a, cậu cũng không biết biệt viện Hoàng gia chỗ này ở hướng nào a!

Chung quanh trải rộng sát thủ, xem ra việc làm lúc này, cũng không phải muốn giết mình, mà chỉ là bắt mình.

Nhưng vì sao muốn bắt mình? Cậu chỉ là một Ngũ phẩm thái tử Tiễn Mã, ai sẽ phí nhiều sức như vậy tới bắt cậu? Bọn họ muốn bắt không phải mình, mà là vì dẫn thái tử điện hạ!

Hứa Từ ánh mắt rùng mình, trong lòng run lên.

Nơi này là Kim quốc, là ai muốn dẫn thái tử điện hạ? Vì sao muốn dẫn thái tử điện hạ?

Nếu theo suy tính, bọn họ là muốn mạng của thái tử điện hạ, vậy thái tử điện hạ chết, ai sẽ đạt được lợi ích lớn nhất?

Đừng nghĩ đến ai khác, người đạt được lợi ích lớn nhất, chỉ có một người —— tứ hoàng tử Lý Hạo Thịnh!

Nhưng hẳn hẳn là không dám trắng trợn giết người như vậy a! Hơn nữa hẳn cũng nhất định không có năng lực như vậy, tìm nhiều người đến bắt bọn họ, kia còn có ai?

Một người đột nhiên xuất hiện trong đầu cậu, Vũ Văn Thiên Thành!

Đúng rồi, nhất định là Vũ Văn Thiên Thành cùng Lý Hạo Thịnh liên hợp, Lý Hạo Thịnh trộm đổi ám vệ thành người của mình, mà Vũ Văn Thiên Thành triệu tập thế lực giang hồ bắt cậu.

Thái tử điện hạ nếu xảy ra chuyện, hai người họ đều có thể lấy được lợi ích, Lý Hạo Thịnh ở trong triều đình không còn đối thủ, mà Vũ Văn Thiên Thành cũng không cần lo lắng nếu thái tử đăng cơ, hẳn gặp phải liền là chèn ép cường thế đến từ thái tử.

Nhưng đây cũng không đúng a, Thái Khang để thân thể cường tráng, chính trực tráng niên, thái tử đăng cơ còn rất sớm, Vũ Văn Thiên Thành vì sao sẽ hạ vốn gốc, nhất định muốn đặt bọn họ vào chỗ chết?

Đột nhiên Hứa Từ nhớ tới một điểm, vừa nãy khi Hắc y nhân hiện thân, cậu đầu tiên nghĩ đến không phải mục tiêu của đối phương là mình, mà là Lạc Thiên Tuyết.

Lạc Thiên Tuyết cũng là bị Hắc y nhân lấy chiến thuật biến người đuổi theo chém giết, cậu cũng vậy.

Lạc Thiên Tuyết vừa mới tiến vào biệt viện Hoàng gia, cậu liền bị thích khách đuổi giết, chẳng phải là quá trùng hợp?

Chẳng lẽ mục tiêu chân chính của Vũ Văn Thiên Thành là Lạc Thiên Tuyết? Nhưng Lạc Thiên Tuyết ở biệt viện Hoàng gia dưỡng thương, không dễ đi ra. Biệt viện Hoàng gia dù sao cũng là ngự viên của Kim quốc, Vũ Văn Thiên Thành ngang ngược thế nào đi nữa, cũng không dám không kiêng nể gì xông vào biệt viện Hoàng gia đi giết y.

Quả hồng có thể bóp mềm, mà Hứa Từ cậu, liền thành quả hồng mềm này.

Trước tiên là bắt mình, lấy mình làm mồi dẫn thái tử điện hạ cùng Lạc Thiên Tuyết đến, hoặc là không làm, đã làm phải thì làm đến cùng, một lưới bắt hết.

Xem ra Lạc Thiên Tuyết nắm một bí mật động trời của Vũ Văn Thiên Thành a, bằng không hẳn sao có thể điên cuồng muốn giết y như thế.

Nghĩ thông suốt chân tướng, Hứa Từ xoa xoa mặt, hiện tại nghĩ nhiều vậy làm gì, có cái rắm gì để dùng, lại không thể dùng để chạy trốn!

Đạn tin hiệu đã thả ra, đạn tin hiệu này là Mặc Dạ cho mình, là đạn cầu cứu chuyên dụng của tinh giáp ám vệ, tin tưởng lúc này thái tử điện hạ cùng Mặc Dạ đã đến phía bên này.

Nơi xa lại truyền đến tiếng bước chân bộp bộp xạc xạc, Hứa Từ nhú mào, nhanh chóng một lần nữa tiến vào trong hốc cây trốn.

Đối phương vừa mới điều tra qua nơi này, hẳn là sẽ không lại đến mới đúng, giờ lại trở về, chẳng lẽ phát hiện cái gì?

Nghe tiếng bước chân đối phương tựa hồ có hai người, trong đó một người còn cưỡi ngựa.

Hai người kia chậm rãi đi đến nơi cách chỗ Hứa Từ trốn không xa, trong đó một người mở miệng hỏi: “Nơi này cũng điều tra qua?”

Hứa Từ dựng thẳng lỗ tai, là thanh âm của Vũ Văn Thiên Thành.

“Đi tìm, không phát hiện.”

“Không, hẳn nhất định còn ở gần đây, hẳn không ở xa chỗ bật đạn tín hiệu, các người liền lập tức đuổi tới. Khi đuổi tới hẳn liền biến mất không thấy. Chỗ khác cũng không cần đi, liền vây quanh một mảnh này, lại tìm cẩn thận cho ta, quét ba thước, cũng phải tìm ra cho ta!”

“Vây, thuộc hạ tuân mệnh!” Thanh âm xào xạc xào xạc, người phục mệnh kia tựa hồ đang muốn đi, lại đột nhiên bị Vũ Văn Thiên Thành gọi lại.

“Chờ chút!” Bước chân Vũ Văn Thiên Thành dần dần tới gần cái hốc mà Hứa Từ trốn, “Xem xem ta tìm được gì.”

Vũ Văn Thiên Thành hạ thấp người, nhắc lên một sợi tơ, “Vân Cẩm ti, ha ha, đây cũng không phải là các người có thể mặc được. Hứa Từ chỉ sợ là trốn ở gần đây. Tìm người đến, vây quanh nơi này cho ta, cẩn thận tìm kiếm.”

“Vâng!” Hắc y nhân kia xoay người rời đi, không qua bao lâu, Vũ Văn Thiên Thành cũng cưỡi ngựa rời đi.

Hai người đi xa, Hứa Từ mới lại lần nữa đi ra, hắn cúi đầu cẩn thận nhìn nhìn quần áo trên người, muốn tìm sợi tơ bị thổi đi kia, nhưng cúi đầu vừa nhìn, lại đột nhiên phát hiện cậu hôm nay mặc cũng không phải là Vân Cẩm, mà là tơ lụa Tô Châu.

Không tốt, trúng kế!

Mới phát hiện trúng kế, cậu liền nghe được tiếng cười to, Vũ Văn Thiên Thành từ nơi không xa chậm rãi đi ra, nào còn cưỡi ngựa, thì ra vừa nãy rời đi không phải Vũ Văn Thiên Thành, mà là con ngựa của Vũ Văn Thiên Thành!

Hứa Từ rung mình, “Vũ Văn Thiên Thành, quả nhiên là người!”

“A, xem ra người đã đoán được là ta, ” Vũ Văn Thiên Thành nhướn nhướn mi, không lưu tâm nói, “Đoán được thì sao, người cũng không thể làm gì ta.”

“Vũ Văn diện hạ, người và ta hiện giờ đều là khách của Kim quốc, vậy là sao?” Hứa Từ đã từ trong mắt Vũ Văn Thiên Thành nhìn ra sát ý, chẳng lẽ hắn muốn giết mình?

“Ta nghĩ gì, người không cần biết.” Vũ Văn Thiên Thành cũng không nguyện nói chuyện nhiều, mắt thấy hắn từng bước dồn ép, Hứa Từ lại đột nhiên ngửa mặt lên trời cười.

“Vũ Văn diện hạ, người dù cho không nói, ta cũng biết. Người là vì Lạc Thiên Tuyết, cùng bí mật rất quan trọng trong tay hắn.” Hứa Từ khi nói chuyện dùng ánh mắt chú ý biểu tình Vũ Văn Thiên Thành, quả nhiên thấy thân hình hắn dừng lại, khuôn mặt cứng lại.

Vũ Văn Thiên Thành lạnh giọng, “Người làm sao mà biết được, là hắn nói cho người?”

“Ta không chỉ biết Lạc Thiên Tuyết, ta còn biết Lý Hạo Thịnh.” Hứa Từ mặt không biểu tình, lạnh nhạt nói.

“Lý Hạo Thịnh? Người biết hắn cái gì?”

“Ta biết địch nhân lớn nhất của ngươi không phải Lạc Thiên Tuyết, cũng không phải Lý Hạo Sâm, mà là Lý Hạo Thịnh, là hắc, sẽ vùi ngươi vào chỗ chết trong tương lai.” Hứa Từ vân đạm phong khinh cười, “Bởi vì ta có thể biết trước tương lai.”

Vũ Văn Thiên Thành nghe vậy cười ha ha, “Biết trước tương lai? Ngươi cho ta là tiểu hài tử ba tuổi sao?”
Đăng bởi: admin

63. Chương 63

71: Thái tử tới cứu

Hứa Từ bí hiểm cười: “Ngươi có thể không tin, nhưng ngươi phải nghe ta nói xong, bằng không ngươi nhất định sẽ hối hận.”

“Ngươi chỉ là đang kéo dài thời gian, ” Vũ Văn Thiên Thành cười nhạo, “Lại muốn nói mấy chuyện quái lực loạn thần gì.”

“Vũ Văn điện hạ, ngài là người thông minh, ta nói thật hay giả, ngài hẳn là tranh luận rõ ràng thấu đáo.” Hứa Từ thẳng eo, nói, “Ta đích xác là đang kéo dài thời gian, nhưng ngươi hẳn cũng nhìn ra được, lời ta nói không phải giả dối, thật sự không muốn biết tương lai của mình sao?”

Vũ Văn Thiên Thành lạnh lùng nhìn mắt Hứa Từ, trong mắt cậu trắng đen rõ ràng, một mảnh trấn tĩnh, hoàn toàn không có bị bắt giữ được kinh hãi nên có, “Hứa Từ, ngươi thật sự chỉ mười lăm tuổi thôi sao?”

Hứa Từ nghiêng đầu lộ ra một nụ cười ngây thơ, “Không, ta không chỉ là mười lăm tuổi, ta lập tức liền mười sáu tuổi.”

“Ta có thể không cho ngươi qua được sinh nhật mười sáu tuổi, ” Vũ Văn Thiên Thành chà chà tay, lạnh nhạt nói, “Ngươi nói đi, ta thật muốn nghe xem, ngươi nói về tương lai của ta.”

“Trong tương lai mấy năm sau, sẽ có một nữ tử tên là Hứa Tử Đình, mang một thứ tên là ‘Hỏa dược’ đi tìm Lý Hạo Thịnh, Lý Hạo Thịnh mượn loại hỏa dược này, cùng ngoại công Phí Viễn Chinh Phí đại nhân của hắn cùng nhau nhét Đại Diệu quốc vào trong túi, Hoàng Thượng bị tàn hại đến chết, thái tử điện hạ bị sung quân biên cương, cả đời tuổi già cô độc.”

“Sau khi Lý Hạo Thịnh xưng đế, còn chưa hài lòng, hắn lại dựa vào loại hỏa dược này, chinh chiến chung quanh, không qua mấy năm, Nguyệt quốc các ngươi cũng bị hắn thôn tính, mà ngươi, Vũ Văn hoàng tử, từ đầu đến cuối, còn chưa kịp đi lên đế vị, Nguyệt quốc liền diệt vong!”

Vũ Văn Thiên Thành cười nhạo ha ha một tiếng, “Nhất phái nói bậy, còn tưởng rằng ngươi có thể nói ra truyện cười gì, quả thực là nói xằng nói bậy.”

“Ngươi có thể không tin, cũng có thể hiện tại liền giết ta.” Hứa Từ mâu quang chợt lóe, chậm rãi lui về phía sau một bước, “Nhưng sau này ngươi có thể đi tìm nữ tử này, xem xem nàng quả thực có phát minh ‘Hỏa dược’ hay không, nữ tử này trên danh nghĩa mà nói, nên là muội muội của ta, sau khi chuyện của Hứa Trường Tông bại lộ, mẫu thân nàng liền mang theo Hứa Tử Đình trốn chạy đi, người của ta sau này tra được, các nàng gần đây xuất hiện ở tộc Vu Thần gần Nam Cương.”

“Ngươi nói đây là thật, vậy ngươi ngược lại nói xem, hỏa dược là vật gì?” Vũ Văn Thiên Thành nhắm mi, cái từ hỏa dược này chưa nghe qua bao giờ.

“Hỏa dược hỏa dược, tên như ý nghĩa, dược dùng lửa châm, vật ấy dùng một vật phẩm viên cầu màu đen, đốt ngòi nổ, liền có thể nổ tung. Hỏa dược vô cùng uy lực, có thể nháy mắt bắn bay mấy đại hán trưởng thành, đúng là vật đáng sợ.” Hứa Từ lại lặng lẽ lui về phía sau hai bước, “Hứa Từ tự biết hôm nay không còn hi vọng sống, nhưng ta vẫn muốn nhắc nhở đại nhân, Hứa Tử Đình giống như mẫu thân nàng, vì tư lợi, không có nhân tính gì đáng nói, chỉ cần ngươi cho nàng đủ lợi ích, nàng liền có thể vì ngươi sử dụng. Đường nhiên phản bội cũng thế, nếu người bên ngoài cho nàng vượt qua phần của ngươi, cũng sẽ không chút lưu tình nào mà phản bội ngươi.”

“Nàng là muội muội ngươi, ngươi cứ như vậy đánh giá nàng?”

“Ha ha, chính vì nàng là muội muội ta, ta mới có thể nhìn thấu tính cách của nàng, may mà trước khi chết nói rõ cho Vũ Văn Thiên Thành hạ, ta còn muốn nhắc nhở điện hạ một tiếng, ” Hứa Từ cười cười, đột nhiên chỉ ra sau, “Cứu binh của ta đến đây.”

Vũ Văn Thiên Thành sửng sốt, chợt quay đầu nhìn lại, phía sau chỉ có cỏ dại màu xanh cùng cây cối xanh um tươi tốt trước mắt, nào có bóng người gì.

Trong nháy mắt Vũ Văn Thiên Thành xoay người, Hứa Từ đột nhiên thoát đi, dồn sức chạy về sau.

Vũ Văn Thiên Thành cắn răng, vốn tưởng rằng bắt được một thiếu niên nho nhỏ không biết võ công, xuất động năm mươi người đã là dùng người tài không đúng chỗ. Hơn nữa năm mươi người này chỉ là vì đối phó ba mươi ám vệ kia mà thôi, cũng không phải vì bắt giữ Hứa Từ, nhưng không nghĩ tới, ngược lại là Hứa Từ này thô khôn có ba hang, mấy lần đều bị cậu chạy thoát.

Kế hoạch ban đầu hẳn là bắt Hứa Từ trước, lại dùng Hứa Từ khiến cho Lý Hạo Sâm cùng Lạc Thiên Tuyết đến, chờ họ đến địa điểm xác định, một trăm sát thủ vây ở chung quanh liên dốc toàn bộ lực lượng, chém giết họ.

Nhưng hôm nay chỉ bắt một Hứa Từ, liền phế đi nhiều thời gian cùng tinh lực như vậy, thật là mở đầu bất lợi! Nếu không thể dùng cho mình, vậy liền đi tìm chết đi.

Vũ Văn Thiên Thành giận dữ, cổ tay khê vung, liền có một mũi nhọn lạnh lẽo từ trong cổ tay áo nhanh chóng bắn ra.

Mắt thấy Hứa Từ chạy càng ngày càng xa liền bị ám khí này bắn trúng, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một đạo hắc ảnh phút chốc từ trên đầu Vũ Văn Thiên Thành xẹt qua, tựa như quỷ mị, bỏ nhào Hứa Từ xuống đất, khó khăn tránh khỏi mũi tên lạnh kia.

Hứa Từ quay đầu, vui mừng: “Mặc Dạ, là người.”

Mặc Dạ gật gật đầu, khiêng Hứa Từ ở đầu vai mình, “Đi, thái tử ở bên dưới chờ.”

Hứa Từ sửng sốt, “Bên dưới?”

Mặc Dạ nơi nào còn lo nói chuyện, hẳn khiêng lên Hứa Từ liền bay đi cũng như xẹt qua lúc nãy, mấy thân ảnh phía sau đuổi theo không buông, nhưng khinh công của Mặc Dạ tuyệt nhất thiên hạ, không phải người bên ngoài có thể đuổi theo. Cứ như vậy, Mặc Dạ vừa bỏ ra một nhóm người, liền có một sóng hắc y nhân khác sớm mai phục ở hai bên lại lần nữa theo sát phía sau, ám khí bay vút không ngừng.

Mặc Dạ tránh trái tránh phải, tránh thoát mai phục hết đợt này đến đợt khác, cho đến khi bay đến trước một chỗ vách đá.

Hứa Từ nhìn chằm chằm vách núi dốc đứng này, dưới vách núi là nước sông chảy xiết.

Hứa Từ nuốt một hơi, chỉ vào dưới vách núi này hỏi, “Người đừng nói cho ta thái tử điện hạ ở phía dưới này chờ ta?”

Mặc Dạ gật gật đầu, “Phải, nhảy xuống đi.” Hắn nói liền muốn ném Hứa Từ từ trên vách núi xuống.

Hứa Từ kinh hãi, vội bắt lấy tay áo Mặc Dạ, “Khoan khoan khoan khoan...”

Hứa Từ khóc không ra nước mắt, cậu kiếp trước đường đường là Hứa thừa tướng quan bá nhất phẩm, kiếp này là Hứa Tiến Mã tuổi trẻ tài cao, nhưng mà cậu mẹ nó sợ độ cao a!

Mặc Dạ đang định mang theo Hứa Từ xuống hơi hơi ngạc nhiên, “Hứa Tiến Mã, người làm sao vậy?”

Hứa Từ nắm chặt lấy tay áo Mặc Dạ, thanh âm run rẩy nói: “Ta... Ta mẹ nó sợ độ cao a!”

“Ách...” Trên mặt Mặc Dạ lộ ra vẻ mặt không hiểu ra sao.

Hứa Tiến Mã có thể một mình đối mặt với năm mươi người đuổi giết, có thể bình tĩnh châm đạn tín hiệu cũng kéo họ đến cứu viện, có thể cùng Vũ Văn Thiên Thành quỷ quyệt khó lường đàm phán, cư nhiên sợ độ cao?

Thật là truyện cười động trời được không?!

“Hứa Tiển Mã, ” Mặc Dạ bỗng đứng kéo xuống mặt mũi, chỉ vào dưới thác nước, “Bây giờ thái tử đang đứng trong dòng nước chảy xiết kia, ngẩng đầu chặt chẽ nhìn hướng đi của người trên núi, người lại nói người sợ độ cao?” Đầu óc có hổ đi?

Vừa nghe thái tử điện hạ ở trong nước chờ, liền quát to một tiếng, “Người là nói thái tử đang ngâm trong nước?!”

Mặc Dạ gật gật đầu, xem như trả lời.

“Vậy làm sao được, dòng nước ở đây hung mãnh chảy xiết như thế, dù cho võ công nghị lực tốt thì con người cũng chịu không nổi từ lâu a.” Hứa Từ vội la lên, quay đầu lại nhìn Mặc Dạ vẫn như cũ không có động tác nào, tức giận vỗ mạnh lưng hắn, “Mặc Dạ đại nhân, còn chờ cái gì, mau nhảy.”

Mặc Dạ: “...”

Vũ Văn Thiên Thành cười ngựa, cùng sát thủ phái ra đồng loạt ở phía sau dốc sức đuổi theo, cho đến khi đuổi tới chỗ vách núi, chỉ nhìn thấy hai thân ảnh nhảy xuống...

Dưới vách núi, tốc độ rơi xuống nhanh chóng làm Hứa Từ chịu không nổi la to, dòng khí khủng bố phảng phất như thôn phệ tất cả ác long, tiếng gió gào thét bén nhọn làm Hứa Từ có loại cảm giác ngay sau đó liền muốn đâm rách màng tai.

Cậu nhanh chóng nhắm mắt, không dám mở nửa phần.

Đột nhiên, Mặc Dạ đem đầu cậu ôm ở trong lòng mình. Ngay sau đó, áp suất nước cực lớn va chạm đánh tới, bọn họ đã rơi vào trong nước.

Trong nháy mắt đè ép đánh tới, Hứa Từ liền cảm thấy trên người nhẹ hơn, thì ra Mặc Dạ bị áp suất nước đập vào, đã ép buộc buông lỏng tay, buông ra Hứa Từ.

Trong nháy mắt Hứa Từ bị quăng ra, một cánh tay ấm áp cường tráng ôm chặt cậu ở trong lòng mình, miệng đối miệng vượt qua một hơi.

Cảm giác quen thuộc ôn hòa hiền hậu xúc cùng với hương vị tanh ngọt mặn chát đồng loạt tiến vào trong miệng, là thái tử điện hạ!

Hứa Từ mở mạnh mắt ra, chính là Lý Hạo Sâm nửa ngày không gặp. Lý Hạo Sâm cong mi hướng Hứa Từ lộ ra một nụ cười trấn an, liền chỉ chỉ Mặc Dạ phía sau Hứa Từ, Hứa Từ nhìn lại, nhất thời kinh hãi.

Trách chi vừa nãy trong miệng lại có hương vị tanh ngọt, thì ra Mặc Dạ bị ám khí bắn trúng.

Cùng Lý Hạo Sâm đưa mắt nhìn nhau, Hứa Từ gật gật đầu, đã hiểu rõ ý tứ của hắn.

Hai người đồng loạt bơi đến chỗ Mặc Dạ sắp hôn mê, một người kéo một cánh tay của hắn, mượn dòng nước, dưới bọt biển nước đập ra xuôi dòng mà xuống.

Trên vách núi, Vũ Văn Thiên Thành nắm chặt lấy cung tiễn trong tay, cờ kềm một chiêu, cả bàn đều thua!

Chỉ vì xem nhẹ Hứa Từ, kế hoạch mưu sách này đã không thể dùng. Lý Hạo Sâm vốn chính là thêm vào, nếu bọn họ chạy đi, vậy liền đặt qua một bên trước, nhưng Lạc Thiên Tuyết, bắt buộc phải chết.

...

Trên vai Mặc Dạ cầm một cây cung tiễn thật dài, hắn bây giờ sắc mặt trắng bệch, thần chí không rõ, đã sắp hôn mê.

Lý Hạo Sâm xốc lên mí mắt hắn nhìn nhìn, lại cẩn thận chăm chú nhìn thần sắc của hắn cùng miệng vết thương phía sau lưng, “Trên tên có độc, chúng ta mau trở về.”

Bọn họ bơi tới hạ lưu, một chiếc xe ngựa đang ở nơi đó im lặng chờ. Lý Hạo Sâm chỉ huy Hứa Từ cùng nhau kéo Mặc Dạ lên xe ngựa, “Đây là xe ngựa tiếp ứng chúng ta.”

Hứa Từ gật gật đầu, liền cùng nhau nhanh chóng vào xe ngựa, người lái xe cũng là một thành viên của tinh giáp ám ảnh, nhìn thấy thủ lĩnh thân bị thương nặng, không dám chần chờ, bọn họ vừa mới lên ngựa, liền điều khiển xe ngựa như gió nhanh chóng rời đi.

“Mặc kệ đây là độc gì, có một người, tuyệt đối có thể giải, ” Hứa Từ nhìn Mặc Dạ càng ngày càng suy yếu, cần cần môi, trong lòng tràn ngập lòng biết ơn.

Lý Hạo Sâm cũng rất là lo lắng tình hình bị thương của Mặc Dạ, kể từ khi hắn quen biết Mặc Dạ, hắn còn chưa bị thương nặng như vậy qua, “Là ai?”

“Lạc Thiên Tuyết! Máu trên người hắn có thể giải trăm độc, có thể giải cho bản thân, cũng có thể giải cho người khác.” Hứa Từ nói, “Sau khi trở về chúng ta liền lấy chút máu của hắn, tới cứu Mặc Dạ!”

Đây là câu cơ bản đã có thể khẳng định, là từ Lạc Thiên Tuyết mà dựng lên, nếu vì y mà lên, liền phải trả giá chút phí bảo hộ cùng chi phí.

Lý Hạo Sâm gật gật đầu, “Được.” Mặc kệ máu của y có thể nhận trăm độc hay không, phàm là có một tia hi vọng, hắn cũng muốn thử một lần, Mặc Dạ dù sao cũng là vì bảo vệ Hứa Từ mới bị thương. Đăng bởi: admin

64. Chương 64

72: Thân phận Vũ Văn

Kim quốc, biệt quán Hoàng gia

Trên giường trên mặt Mặc Dạ không còn huyết sắc, thái y cắt đi đuôi tên quá dài, đang dùng thuốc gây tê làm gây tê cuối cùng.

Nữ Đế Kim quốc ngồi ở đại sảnh bên ngoài, nôn nóng chờ đợi kết quả của thái y, thời gian dài lâu mà chậm chạp. Do lo lắng cho Nữ Đế, Công Tôn Thác chỉ vào nhìn một hồi liền lại vội vàng đi ra, cầm tay Nữ Đế, cùng nhau chờ đợi.

Bọn họ vừa mới đuổi tới, sau khi nghe nói chuyện Hứa Từ bị bắt rồi được cứu, hai người lập tức bỏ hết tất cả chuyện trên đỉnh đầu, trước tiên nhanh chóng đuổi tới.

May mắn hữu kinh vô hiểm, bọn họ không có gì thương tổn, chỉ hi vọng Mặc Dạ đừng xảy ra chuyện.

Ngẫm lại nếu Hứa Từ bị bắt giữ, vậy thật là hậu quả không dám tưởng tượng. Thái tử nếu xảy ra chuyện, vậy giữa Kim quốc cùng Đại Diệu quốc chỉ sợ cũng không tránh khỏi xung đột vũ trang, đến lúc đó khói thuốc súng không ngừng, lan đến nhiều nhất vẫn là con dân của mình.

Nữ Đế Kim quốc là trời của Kim quốc, vua của Kim quốc, nàng đầu tiên tự nhiên là vì con dân Kim quốc mà suy nghĩ.

Thời gian từng chút từng chút qua, Bạch thái y đã làm tốt chuẩn bị vẹn toàn, lúc này mới cầm lấy dao, cẩn thận cắt đi mũi tên không vào chỗ thịt thối, cẩn thận lấy mũi tên ra. Bạch thái y khuôn mặt tái nhợt, gầy trơ xương như cốt. Năm tuổi ba mươi liền là đại phu mà không ai ở Kim quốc có thể so bì.

Hắn mười lăm tuổi ra khỏi Dược Vương cốc, mười sáu tuổi thì dùng một kỳ dược liền thoải mái mà giải quyết ôn dịch, từ đó một lần thành danh.

Người Kim quốc thường nói, Kim quốc có ba báu vật, khu mỏ, Nữ Đế cùng Bạch Y.

Bạch Y trong đây, nói liền là Bạch thái y —— Bạch Thu.

Nhưng hai năm này không biết thế nào, hứng thú của Bạch Thu liền bắt đầu có chút kỳ quái.

Hắn cả ngày oa ở trong hiệu thuốc của mình, say mê với đan dược Kim Thạch, ngoại trừ tự mình ra ngoài hái thuốc, ngay cả lĩnh dược cũng đều là để dược đồng đến. Đại môn không ra nhị môn không người, quả thực là muốn mọc nấm, sắc mặt vốn liền không khỏe mạnh càng thêm tái nhợt, trên người càng gầy y như bộ xương khô.

Nữ Đế Kim quốc vừa nghe Mặc Dạ xảy ra chuyện, không nói hai lời liền kéo Bạch thái y đang đắm chìm trong nghiên cứu lại đây.

Lý Hạo Sâm cùng Hứa Từ thấy Bạch thái y động tác thành thạo lấy mũi tên mang theo gai ra, Mặc Dạ còn đang hô hấp trầm ổn, một chút cũng không cảm thấy đau đớn, lúc này mới song song thở dài một hơi.

Bạch Thu đặt mũi tên lên vải trắng, dùng tay áo vẩy tùy tiện lau lau mồ hôi lạnh trên trán, rửa sạch tay thoa dược cùng bao băng vải lên cho Mặc Dạ, lúc này mới thở ra một hơi nói: “Được rồi, chăm sóc hẳn cho tốt, kỵ thịt kỵ cay kỵ lạnh, uống nhiều canh xương. Còn có bình dược này, sớm tối một lần, một ngày hai lần đắp ở miệng vết thương. Ta hội lại mở một bản thuốc, cũng là sớm tối hai lần, bổ thuốc sử dụng sau này.”

Một hơi nói xong, Bạch Thu lại cúi đầu cẩn thận nghĩ nghĩ, xác định không còn gì muốn nói, lúc này mới lại nói, “Àn, chính là thế, không còn gì khác, theo lời ta, bảy ngày sau là có thể rất tốt, hành động không ngại.”

Hứa Từ gật gật đầu, thi lễ, “Đa tạ Bạch thái y tương trợ, thật vô cùng cảm kích.”

Bạch Thu vội vàng trở về nghiên cứu dược Kim Thạch, tùy tiện khoát tay, “Không vương bạn không vương bạn, nếu không còn chuyện, tại hạ liền cáo từ.” Dứt lời cũng không quay đầu lại, liền vác hòm thuốc bấm báo Nữ Đế rồi vội vàng rời đi.

...

Vết thương của Mặc Dạ nếu không nguy hiểm đến sinh mệnh, vậy còn lại chính là phải cùng Lạc Thiên Tuyết hảo hảo tính sổ, vừa nãy bọn họ dùng một chút máu của Lạc Thiên Tuyết, giải kịch độc của Mặc Dạ, sau đó liền không để ý tới Lạc Thiên Tuyết (*).

(*) Chỗ này tác giả ghi là Mặc Dạ, nhưng ta thấy không đúng lắm nên tự tiện đổi lại thành Lạc Thiên Tuyết nhé.

Bây giờ hai người không có thời gian, tiễn bước Nữ Đế cùng Công Tôn Thác, lúc này mới sóng vai đi đến chỗ ở của Lạc Thiên Tuyết.

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết đang dọn dẹp hành lý.

Y lãnh tình, không có nghĩa là vô tình. Lý Hạo Sâm cứu y, bọn họ lại do mình mà rơi vào nguy hiểm, mình đã là vô nghĩa. Nếu tiếp tục lưu lại, bọn họ nhất định sẽ bị lan đến gần, vậy mình liền thật sự là vô tình vô nghĩa.

Cửa phòng khép hờ, Lý Hạo Sâm nhẹ nhàng đẩy cửa phòng liền mở ra, vào mắt liền là tư thế Lạc Thiên Tuyết cầm lấy kiếm muốn đi.

“Người muốn đi đâu?” Lý Hạo Sâm rùng mình, hỏi.

“Hại chứ vị vào trong nguy hiểm, tại hạ thật hổ thẹn.” Lạc Thiên Tuyết liền ôm quyền, “Ta còn phải nhanh chóng rời đi, miễn cho các người lại bị thương.”

“Người muốn đi chúng ta không ngăn cản, nhưng người không thể liền đi như vậy. Tiểu Từ vì người mà suýt nữa bị bắt, Mặc Dạ vì người mà suýt nữa toi mạng, người không muốn báo thù, nhưng ta lại không thể ngồi nhìn người của ta bị người xâu xé, bị người ức hiếp mà không làm gì.” Lý Hạo Sâm khép lại cửa nói, “Bút nợ này, Lý Hạo Sâm ta chắc chắn sẽ tìm Vũ Văn Thiên Thành kia cùng Lý Hạo Thịnh tính rõ. Nếu người thật sự cảm thấy có lỗi với chúng ta, liền nói cho chúng ta biết, Vũ Văn Thiên Thành vì sao lại tận hết sức lực đuổi giết người như thế.”

Lạc Thiên Tuyết sóng mắt lưu chuyển, không cần nghĩ ngợi nói: “Có thể có liên quan với thân thể của ta... Ta vốn là người Nguyệt quốc, từ nhỏ chính là cô nhi, được sư phụ ta Phá Diệt lão nhân thu dưỡng lớn lên. Vào hai năm trước, bang sát thủ này trống rỗng xuất hiện, đuổi giết ta cả trái đất.”

“Vì tránh né mấy người đó đuổi giết, ta liền đến Kim quốc. Kim quốc bề quan khóa quan, lại không lui tới với nước ngoài, trốn ở đây coi như an toàn. Trước khi đi sư phụ từng gọi ta đến trước mặt, nói cho ta bí mật che dấu nhiều năm.”

Lạc Thiên Tuyết đặt xuống bao phục, xóc lên vạt áo lộ ra da thịt trên vai.

Y dùng nội lực dùng lực chà xát vài cái, trên da thịt vốn trơn bóng không tỳ vết dần dần hiện ra một con dấu này đồ hình trăng khuyết, “Hai mươi năm trước, gia tộc Hồng Nguyệt hiển hách trong võ lâm của Nguyệt quốc nhất thời toàn bộ bị mất mạng trong một đêm, một trăm bốn mươi bảy miệng người, không một người còn sống. Mà ta, chính là một người may mắn chạy thoát.”

“Năm đó ta mới sinh ra, trời sinh ngũ thể bất cần, đi đứng khó khăn, mẫu thân liền đưa ta còn trong tã lót đến chỗ của Phá Diệt lão nhân, bởi vậy tránh thoát một kiếp. Sư phụ sợ ta báo thù, cũng không nói cho ta chân tướng. Nhưng sau khi hai năm trước bắt đầu có người đuổi giết ta, sư phụ hoài nghi là đám người hai mươi năm trước, liền nói chân tướng cho ta, hi vọng ta có thể tạm thời lưu lại bên người ông tránh đầu sóng ngọn gió, nhưng ta đi ý đã quyết, như vậy liền rời đi đi tới Kim quốc.”

Hứa Từ tiếp lời nói: “Hai mươi năm trước, Vũ Văn Thiên Thành hẳn là cũng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi đi? Từ hiện tại xem ra, hẳn hẳn là có chuyện không trách khỏi quan hệ với gia tộc Hồng Nguyệt hai mươi năm trước.”

Lạc Thiên Tuyết ‘Ân’, một tiếng, “Cho nên ta hai năm này vẫn đang điều tra hẳn, cũng tra ra vài thứ. Ở hẳn trên người, ta cũng phát hiện cái bớt này, con dấu chuyên thuộc về gia tộc Hồng Nguyệt!”

Lý Hạo Sâm cùng Hứa Từ nghe vậy đột nhiên chấn động, song song mở to hai mắt lộ ra biểu tình ghen hòng nhìn trần trời.

Hứa Từ lấp bắp đạo: “Ý của ngươi là... Vũ Văn Thiên Thành, là huyết mạch của gia tộc Hồng Nguyệt?”

Lạc Thiên Tuyết tuy rằng chần chờ một lát, nhưng cuối cùng vẫn nhàn mi gật gật đầu, “Từ chuyện ta điều tra trước mắt đến xem, hẳn là như vậy không sai.”

“Vì thế ta lại chậm rãi điều tra gia tộc Hồng Nguyệt, sau đó ta phát hiện, ba mươi lăm năm trước gia tộc Hồng Nguyệt sinh ra một bé gái, độ tuổi giống như Vũ Văn Thiên Thành, liền ngay cả tháng ra đời cũng gần như giống nhau. Vũ Văn Thiên Thành là sinh tháng sáu, mà bé gái nghe nói là sinh tháng bảy. Các người đoán, bé gái, có phải có khả năng là công chúa của hoàng thất Nguyệt quốc hay không?”

Hứa Từ nuốt một ngụm nước miếng, “Cho nên Vũ Văn Thiên Thành mới muốn giết người diệt khẩu, đem gia tộc Hồng Nguyệt nhổ cỏ tận gốc, bởi vì hẳn sợ hãi chuyện hẳn không phải hoàng tử bị bại lộ?! Khó trách Vũ Văn Thiên Thành giống như nổi điên muốn giết người!”

“Ha ha, ” Lạc Thiên Tuyết xả ra một mặt cười lạnh, “Còn không biết ai sẽ chết trước, máu tươi của hơn một trăm người gia tộc Hồng Nguyệt, dù sao cũng phải có người đến trả lại.”

“Vậy ngươi muốn làm gì?” Lý Hạo Sâm trầm giọng hỏi.

“Ta xưa nay không thích lui tới với người trong quan trường, đặc biệt là người hoàng thất, đương nhiên các người là ngoại lệ.” Lạc Thiên Tuyết nói, “Bản thân ta bây giờ bị thương nặng, công lực giảm mạnh, nếu là thời kỳ toàn thịnh của ta, nhất định có thể lấy đi cái đầu chó của Vũ Văn Thiên Thành. Cho nên ta muốn tìm một chỗ chữa thương trước, chờ sau khi thương thế lành lại thì tìm hẳn tính sổ.”

Lý Hạo Sâm lắc đầu, “Ngươi không thích cùng quyền quý giao tiếp ta hiểu, nhưng nếu ngươi muốn chân chính chen ép được Vũ Văn Thiên Thành, ta lại có một kế, ngươi nghe kĩ, nếu đồng ý, lại tính toán nữa cũng không muộn.”

Vừa lên chính là loại khí thể gương cung bạt kiếm này, thẳng đến bây giờ Hứa Từ mới ý thức được tiến vào lâu như vậy, ba người vẫn còn đang đứng nói chuyện, không khỏi có chút buồn cười.

Hứa Từ dáng con dấu nhỏ nhanh chóng nhanh nhẹn dọn bàn, từ phía sau đẩy Lý Hạo Sâm ngồi xuống, “Đến đến đến, ngồi xuống rồi nói, ta đi khóa cửa, tinh giáp ám vệ đều ở bên cạnh bảo vệ, sẽ không có tai vách mạch rừng.”

Lạc Thiên Tuyết nhìn bao phục mở ra trên giường, lại nhìn hai người vẻ mặt bình tĩnh ngồi pha trà đổ nước, nhất thời dở khóc dở cười, đã là lúc nào rồi, còn có tâm tư uống trà.

Y đặt móng ngồi ở trên ghế, bất đắc dĩ bốp trán nói, “Ngươi nói xem.”

Nhìn Lạc Thiên Tuyết bây giờ còn có chút tuổi trẻ, Hứa Từ cũng cảm thấy rất là thần kỳ. Năm đó cậu thông qua Tử Nhân quen biết y, một thân nữ trang, quyến rũ lộng lẫy.

Phần đông đều là xử sự không sợ hãi, hơn nữa bình thường xảy ra chuyện thường xuyên không có nguyên tắc, làm việc theo tư tưởng.

Mà y hiện tại, tuy rằng đã là một thân võ nghệ cao cường không ai có thể địch, nhưng còn có chút ngây ngô, giờ tay nhắc chân cũng không nhiều mị thái như vậy, quả nhiên vẫn là còn trẻ.

Cũng không biết Tử Nhân bây giờ ở núi Trường Bạch như thế nào, đã hai năm rồi không nhìn thấy nó.

Bên kia Lý Hạo Sâm nhấp miếng trà, liền bắt đầu nói, “Vũ Văn Thiên Thành chết, cũng chỉ là chết. Lúc đó sau khi hắn chết, người cũng sống không được. Vì báo thù cho hoàng tử sủng ái nhất của mình, hoàng đế Nguyệt quốc(*) nhất định sẽ không để yên, các người ở sâu trong võ lâm, nhưng cũng bị quản chế bởi triều đình bên trên. Đến lúc đó không chỉ là người, ngay cả sư phụ người cũng sẽ bị lan đến, người nhần tâm sao?”

(*) Ở đây tác giả để là Kim quốc, mình đọc thấy sai sai vì Kim quốc không có liên quan gì cả nên mới đổi thành Nguyệt quốc. Bắt đầu từ dòng này tác giả đầu ghi lầm Nguyệt quốc thành Kim quốc cả, nên mình cũng xin mạng phép đổi thành Nguyệt quốc luôn nhé.

Lạc Thiên Tuyết nghe vậy cả người chấn động, ngăn ra nói, “Nhưng mà ta trong khoảnh khắc liền rời đi, hẳn là sẽ không lưu lại dấu vết.”

Hứa Từ bĩu môi, “Chính người cũng nói hẳn là, thì sao có thể sẽ không tỷ sơ hở?”

“Ách, đây ngược lại cũng đúng, vậy các người nói nên làm sao đây.”

“Không bằng liền để bọn họ tự mình chó cắn chó, miệng đầy lông. Người nếu hoài nghi Vũ Văn Thiên Thành là người gia tộc Hồng Nguyệt, thì phải biết người khác không hoài nghi.”

“Ta đề nghị người bốn phía tuyên dương chuyện Vũ Văn Thiên Thành là con mồ côi của gia tộc Hồng Nguyệt, liền nói mẫu phi của hắn vì ổn định địa vị, trộm Long chuyển Phượng, li miêu đổi công chúa! Mặc kệ có xác định hay không, chuyện này cũng phải thêm mắm thêm muối nói ra, nói càng chi tiết, càng ly kỳ càng tốt.”

“Vũ Văn Thiên Thành vô cùng kiêu căng, ở Nguyệt quốc lại càng không coi ai ra gì. Trong hoàng thất sớm đã có người không nhìn được hắn, tỷ như thái tử bị hắn ép tới không thở nổi kia...”

“Bọn họ sớm đã bị Vũ Văn Thiên Thành đưa vào đường cùng, không còn đường có thể đi. Mấy người đó nếu một khi nắm được thóp của hắn, nhất định sẽ ra sức đánh trả. Còn có hoàng đế Nguyệt quốc, xưa nay nhất gan đa nghi, chỉ cần ông ta tín nhiệm Vũ Văn Thiên Thành xuất hiện một vết rách nho nhỏ, vậy chỉ biết càng lúc càng lớn. Đặc biệt là khi mọi người đều nói hắn là đồ hoang, ông ta càng đứng ngồi không yên.”

“Nếu từ Kim quốc truyền ra là con hoang, vậy hẳn chính là tội nhân của toàn Nguyệt quốc! Loại tội danh này hẳn không dám đương nổi, chỉ cần có loại tiếng gió cùng đầu mối này, lại thêm một chứng cứ, chính là cái bớt Hồng Nguyệt kia, như vậy Vũ Văn Thiên Thành nhất định sẽ dần dần mất đi thực quyền.”

“Đến lúc đó, người muốn giết hắn như thế nào liền giết hắn như thế đó, ai còn sẽ để ý hắn. Nhưng lại có khả năng người còn chưa giết chết hắn, liền đã sớm có người giúp người động tay trước rồi.” Đăng bởi: admin

65. Chương 65

SM!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

73: Giống như con chó

Hôm nay, Vũ Văn Thiên Thành đang ở trong biệt quán ghen suy nghĩ xấu, nghĩ biện pháp lại giết chết Lạc Thiên Tuyết.

Hắn đang trầm tư hết sức suy nghĩ, thân tín đột nhiên đến báo, đem hiểu biết mình nghe được nói cho Vũ Văn Thiên Thành.

Vũ Văn Thiên Thành nhướn mi, “Người là nói Lý Hạo Thịnh?”

Thân tín gật gật đầu, “Đúng, hiện tại đây đường đều truyền ra.”

“Ha ha, ” Vũ Văn Thiên Thành cười lạnh như rắn độc phát ra tiếng “Tê tê”, “Vây cô thật muốn đích thân đi nghe chân tướng mọi việc.”

...

Kim quốc, kinh đô Lăng Châu, Thiên Thủy Lô

Thiên Thủy Lô là tửu lâu lớn nhất Kim quốc, trong đó mời tiên sinh kể chuyện, cũng đều là có uy vọng nhất.

Tiên sinh kể chuyện đó không chỉ kể chuyện sinh động như thật, còn có căn cứ, làm người rất tin không nghi ngờ.

Hôm nay, vị tiên sinh kể chuyện tuổi hơn nửa trăm này liền đang kể chuyện, kể không phải chuyện người khác, chính là kỳ văn dật sự giữa thái tử Lý Hạo Sâm cùng tứ hoàng tử Lý Hạo Thịnh của Đại Diệu quốc.

“Nói thái tử cùng tứ hoàng tử Đại Diệu quốc chạng vạng vội vàng trở về thành, lại không ngờ ở nửa đường bị một vật ngăn lại đường đi. Người chặn ngựa lái xe kia là ám vệ Mặc Dạ biến thành, hẩn tập trung nhìn vào, đây, đúng là một nam tử cả người đầm máu. Thái tử điện hạ của Đại Diệu quốc kia thấy thế, liền muốn đi đường vòng, nhưng tứ hoàng tử lại muốn cứu hẩn.”

“Thái tử Đại Diệu quốc khuyên nhủ, phía sau người này sợ là có truy binh, chúng ta vô lực, sao có thể cứu giúp. Nhưng tứ hoàng tử nhất thời phản đối, cứ muốn cứu hẩn. Thái tử không thể, đành phải theo hẩn. Các người nói, tứ hoàng tử điện hạ này có phải là một người rất lương thiện hay không?”

Người dưới lầu các lần lượt gật đầu, thái tử Đại Diệu quốc thấy chết không cứu, nhưng tứ hoàng tử có thể tranh thủ quan tâm, đúng là người lương thiện.

Nhìn thấy mọi người phản ứng, lão tiên sinh kể chuyện cười ha ha, vuốt râu cười nói: “Vây các người liền sai rồi, lại chậm rãi nghe lão phu kể tiếp.”

Tiên sinh kể chuyện uống một ngụm trà xanh nhuận nhuận cổ họng, tiếp tục kể, “Cứu người bị thương này, mấy người tiếp tục đi. Không qua bao lâu, bảy tám Hắc y nhân trống rỗng xuất hiện, người người đều đeo đại đao phía sau lưng, tay nhiễm máu tươi, trợn mắt hung ác, liền muốn bọn họ lưu lại người bị thương.”

Lão nhân kể chuyện ra sức gỡ nút thắt, “Các vị khách quan, các người nói, thái tử cùng tứ hoàng tử Đại Diệu quốc này lại có phản ứng gì?”

Ông vừa hỏi, người dưới đài lại bắt đầu lần lượt thảo luận, mỗi người mỗi nói, thanh âm chói tai ồn ào.

“Lão phu ta cũng không thừa nước đục thả câu, vừa nãy tứ hoàng tử còn không ngừng bảo vệ người bị thương, vừa thấy nhiều Hắc y nhân như vậy, nhất thời liền bị dọa trắng mặt. Hẩn bây giờ mới biết quả nhiên bị thái tử nói đúng, phía sau người bị thương đích xác có người đuổi giết.”

“Hẩn vỗ đùi, liền muốn lưu người bị thương lại, đổi một con đường sống. Nhưng trái lại, thái tử điện hạ thể nhưng cự tuyệt ngoài dự đoán. Thái tử điện hạ ngăn lại tứ hoàng tử, chỉ nói một câu, nếu lúc ấy không lên xe, chúng ta liền có thể bỏ mặc không để ý. Nhưng người nếu cứu hẩn, liền phải cứu cho đến cùng.”

Giữ ghế ngồi nhất thời một mảnh ồ lên!

Ở Nội Các kéo chặt màn, Vũ Văn Thiên Thành siết chén trà, khuôn mặt vặn vẹo, dữ tợn muốn nứt. Lý Hạo Thịnh!

“Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thái tử vừa dứt lời, ám vệ Mặc Dạ giả thành người chặn ngựa chợt như quỷ mị bay ra, trong chớp mắt liền lấy đầu một người, đánh các Hắc y nhân trở tay không kịp. Sau khi hẩn giết một người, thái tử Đại Diệu quốc cũng lập tức mà ra, cùng Mặc Dạ đưa lưng mà đứng, liền muốn cùng bảy Hắc y nhân còn lại kia đại chiến ba trăm hiệp!”

“Hắc y nhân cũng không chịu thua, một lát liền bày ra Bắc Đẩu Thất Tinh Trận, hai bên thế lực ngang nhau, thời gian ngắn cũng không thể phân cao thấp. Nhưng mà đột nhiên, một cây trâm gỗ bất ngờ bay

tới, bắn trúng tử huyết một người ở giữa, người này chính là mắt trận của Bắc Đẩu Thất Tinh Trận. Chủ nhân trâm gỗ này, chính là nam tử bị thương kia. Thì ra nam tử này cũng là người phi thường, hẳn chính là đệ tử quan môn của cao thủ đứng đầu Nguyệt quốc Phá Diệt lão nhân, Lạc Thiên Tuyết, năm đó là con mồ côi của gia tộc Hồng Nguyệt bị tàn sát cả nhà. Mà nghe nói, hẳn sở dĩ bị đuổi giết, cũng là vì thân phận của hắn cùng thân phận của một vị hoàng tử Nguyệt quốc có chút liên hệ thiên ti vạn lữ, vị hoàng tử kia vì bảo vệ bí mật, mới muốn giết người diệt khẩu!”

Vũ Văn Thiên Thành nắm chặt hai nắm, gầm nhẹ nói: “Quốc phong Kim quốc lại hoang đường như thế, từ hồ ngôn loạn ngữ của người ngoài mà bại hoại danh dự hoàng thất của nước khác sao?!”

Thân tín gù lưng, lẳng lặng thừa nhận giận chó đánh mèo từ Vũ Văn Thiên Thành, “Điện hạ, nơi này là Kim quốc, chúng ta đã bị Nữ Đế Kim quốc giám thị, không thể tiếp tục hành động.”

Vũ Văn Thiên Thành siết chặt nắm tay rồi buông ra, buông ra lại nắm, miệng mím môi.

Ngày đó tám huynh đệ đuổi giết Lạc Thiên Tuyết, mắt thấy liền thành công. Vốn cho rằng không tỵ sơ hở, lại không nghĩ rằng nửa đường giết ra Trình Giảo Kim, được người cứu.

Sau đó nghe bọn họ đề cập, hẳn chỉ nghĩ là Lý Hạo Sâm cứu, lại không nghĩ rằng khi bắt đầu không phải là Lý Hạo Sâm cứu, mà lại là Lý Hạo Thịnh không thể không cứu.

Lý Hạo Thịnh này đến cùng muốn làm gì?! Chẳng lẽ mình đã nhìn nhầm, con chó nuôi mười mấy năm, thì ra là một con bạch nhãn lang?

Vũ Văn Thiên Thành giận dữ cười, hạt giống nghi ngờ một khi trồng xuống, hai người vốn chính là ràng buộc ích lợi, ngăn cách giữa họ liền sẽ càng ngày càng sâu, cho đến khi phản bội.

Một ngụm uống cạn trà xanh trong ly, Vũ Văn Thiên Thành thật mạnh buông xuống chén trà, “Đêm nay gọi Lý Hạo Thịnh vào quý phủ của ta.”

Đêm nay, đêm đen gió mát.

Lý Hạo Thịnh đầu đội áo choàng lên lút lách vào biệt quán Vũ Văn Thiên Thành ở, trong phòng Vũ Văn Thiên Thành không đốt đèn đuốc, một mảnh tối đen, Lý Hạo Thịnh nhắm mi nhìn thân tín dẫn đường.

Thân tín chỉ là mặt không biểu tình làm thủ thế “Mời” vào bên trong, Lý Hạo Thịnh bất đắc dĩ, đành phải nhún vai đẩy cửa mà vào.

Về đồn đãi của mình cùng Lý Hạo Sâm bây giờ đã truyền ra đầy đường Kim quốc, chẳng những không có dấu hiệu tiêu trừ, ngược lại còn có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng.

Không cần nghĩ cũng biết, đây nhất định là Nữ Đế từ giữa ngẫm đồng ý, bằng không vô duyên vô cớ nói xấu hoàng tử một nước, bình dân dù cho có mười cái đầu cũng không đủ chém.

Hắn đã chiếm được tin tức, Vũ Văn Thiên Thành càng không thể không biết, chỉ sợ hắn hôm nay là đến khởi binh vấn tội đi?

Trong lòng cười khổ một tiếng, Lý Hạo Thịnh lau mặt, lửa giận của Vũ Văn Thiên Thành, người thường không thể trải qua được.

Kiên trì đẩy ra cửa phòng, Lý Hạo Thịnh thật cẩn thận đóng cửa nói, “Tam điện hạ, ta đến đây.”

Trong bóng đêm, chỉ có tiếng hít thở thật mạnh cùng xích sắt phát ra keng keng keng.

Nghe được tiếng xích sắt, Lý Hạo Thịnh đánh cái rùng mình, nhưng vẫn kiên trì theo hướng thanh âm mò qua, vừa đi vừa ai oán nói: “Kim quốc này thật là nhiều điều dân, thế nhưng nói xằng nói bậy, công nhiên nói xấu hoàng tử, lại còn nói ta cứu Lạc Thiên Tuyết.”

Hắn lại nói: “Mấy điều dân đó, đúng là nên thiên đao vạn quả.”

Trong bóng đêm, xích sắt kéo trên mặt đất phát ra tiếng vang “Ầm ầm ầm ầm”, “Người không phải người cứu sao?”

“Đương nhiên không phải!” Lý Hạo Thịnh liên tục vẫy tay, “Sao có thể là ta.”

“Nhưng lão đại của tám huynh đệ ta phái ra vì sao nói là người?” Tiếng nói nồng nặc của Vũ Văn Thiên Thành xuyên thấu qua bóng đêm truyền đến, Lý Hạo Thịnh đánh cái rùng mình, không khỏi lui về phía sau một bước.

“Ta... Tam điện hạ, ta mới đầu không biết người kia là người muốn giết, nếu ta biết, sao sẽ cứu hần, ta hận không thể ở sau lưng bỏ lên một đao. Hơn nữa ngài hần là cũng nghe tám huynh đệ nói, ta sau đó không phải muốn lưu người lại sao?”

“Người không phải vì ta mới lưu người lại, người là quá sợ chết!”

Lý Hạo Thịnh dừng lại, cắn môi nói: “Đúng, ta là quá sợ chết, ta còn có sứ mệnh chưa hoàn thành, ta tự nhiên là không muốn chết!”

Trong bóng đêm, Vũ Văn Thiên Thành nổi giận gầm lên một tiếng, “Làm càn!”

Lập tức một thứ lóe tinh quang quăng lại đây, Lý Hạo Thịnh trong lòng cả kinh, tránh qua bên cạnh. Nhưng hần nhanh xích sắt kia càng nhanh, khi hần lật nghiêng thì xích sắt giống như có mắt, cuốn chặt lấy mắt cá chân của hần, không thể động đậy.

Lý Hạo Thịnh kêu rên một tiếng, té ngã dưới đất.

Vũ Văn Thiên Thành chậm rãi đi đến trước mặt Lý Hạo Thịnh, tháo buộc tóc của hần để hần cùng với mình đối diện, “Lý Hạo Thịnh, người trước kia là con chó của ta, sau này cũng sẽ luôn là con chó của ta.”

Lý Hạo Thịnh cố nén đau đớn, dồn nén phần nộ cùng cừ hận trong lòng.

Năm đó ở Nguyệt quốc làm chất tử, tam điện hạ Vũ Văn Thiên Thành biểu hiện rất thiện lương rộng lượng, lừa gạt được hần. Vì muốn được che chở, hần cố ý thân cận Vũ Văn Thiên Thành.

Không nghĩ tới mình tránh thoát hang sói, lại rơi vào hang hổ.

Vũ Văn Thiên Thành nơi nào là thiện lương rộng lượng, hần quả thực là một Ác Ma.

Hần vào lúc không có người dùng xích chó cài mình lại, ép mình giống như con chó phủ phục bò sát, ép mình liếm mũi chân của hần.

Có lần hần từng muốn chạy trốn, nhưng kết cục có được chính là hần ta đánh gãy gân tay gân chân mình, từ nay về sau mình cũng không thể cầm (*) trong tay, chỉ có thể làm một văn nhân bình thường.

(*) Chắc là vũ khí nào đấy. Bởi vì tác giả có nhắc tới bạn ấy không biết võ mà người bị đứt gân tay gân chân thì không thể học võ được nữa.

Vì trở lại Đại Diệu quốc, hần trăm phương nghìn kế lấy lòng hần ta, nịnh hót hần ta, hần ta mới cảm thấy rốt cuộc mình cũng phục tùng, có thể cho mình ra động sơn thú.

Trong mắt Vũ Văn Thiên Thành, Lý Hạo Thịnh hần chính là con chó săn mà Vũ Văn Thiên Thành nuôi.

Lý Hạo Thịnh hận đến mức cả người run rẩy, nhưng thành kính trong mắt lại càng ngày càng nặng. Khi còn trẻ ngày qua ngày sớm đã khiến hần không tự giác liền phủ phục cùng quỳ lạy Vũ Văn Thiên Thành. Huống chi nếu lúc này không nhu nhược tuân theo, có được sẽ chỉ là đối đãi càng thêm hung mãnh.

Vũ Văn Thiên Thành thấy đôi mắt Lý Hạo Thịnh ôn nhu, lạnh lùng cười, ném xích sắt qua, “Tự mình đeo, biết sau đó nên làm như thế nào rồi đi?”

Lý Hạo Thịnh nhận xích sắt, răng nanh ở trong khoang miệng cách cách cách cách đánh rùng mình, “Vâng, chủ nhân.”

Nói hần liền đeo vòng cổ xích sắt lên cổ, rồi ngậm một mặt xích sắt ở trong miệng. Sau đó giống như con chó bò đến trước mặt Vũ Văn Thiên Thành, phủ phục dưới thân, ngẩng đầu lên.

Vũ Văn Thiên Thành từ trong miệng Lý Hạo Thịnh nhận xích sắt, tiếng nói ồm ồm: “Liếm sạch giày của ta.” Lý Hạo Thịnh lắc lắc mông, kêu hai tiếng gâu gâu, giống như con chó quỳ liếm mặt giày đối phương.

Nhìn Lý Hạo Thịnh dưới thân, cảm giác sảng khoái trong lòng Vũ Văn Thiên Thành nhồi đầy ***g ngực, hấn gờ lên xích sắt, một roi một roi hung hăng quất trên lưng Lý Hạo Thịnh, “A, hoàng tử Đại Diệu quốc? Ngọc nhân tao nhĩ? Nếu để cho bọn họ nhìn thấy bộ dáng này của ngươi, không biết sẽ có cảm tưởng gì.”

Lý Hạo Thịnh kêu rên một tiếng, trong miệng cũng không dừng lại, tiếp tục liếm giày đàng vân của Vũ Văn Thiên Thành. Một tiếng lại một tiếng nhục mạ kia so với roi trên người càng làm cho hấn phần hận cùng nổi giận, nhưng hấn cần phải nhẫn nại, chờ đợi thời cơ, một ngày nào đó hấn muốn cho Vũ Văn Thiên Thành nếm thử nhục nhã ngày hôm nay! Hấn hôm nay bị khuất nhục, sau này nhất định sẽ trả lại cho Vũ Văn Thiên Thành gấp mười lần! Đăng bởi: admin

66. Chương 66

74: Trở về Diệu quốc

Kim quốc năm Ngự Lăng thứ hai mươi bảy, Nữ Đế Kim quốc đại hôn, cưới chính là Trần Bắc đại tướng quân của Đại Diệu quốc Công Tôn Thác.

Kim quốc cũng không phải lấy nữ vi tôn, nhưng do bây giờ Nữ Đế chấp chính, vì giữ gìn ích lợi của nước mình, Kim quốc liền dùng lễ cưới, mà không phải lễ xuất giá (gả).

Ngày tế trời, Nữ Đế lấy trời làm chứng, tôn Công Tôn Thác làm hậu.

Lập tức hai người thề hẹn với trời, vợ chồng tôn trọng, đầu bạc răng long.

Ngày đại hôn, Kim quốc khắp chốn mừng vui, hoa tươi rơi khắp mặt đất, dân chúng vừa múa vừa hát, chính là một mảnh tường hòa phồn vinh.

Nhà sử học sau này xưng lẫn đại hôn thịnh thế này là cơ sở để phá vỡ chính sách bế quan tỏa cảng của Kim quốc, sau này Nguyệt quốc xâm lược, thúc đẩy Kim quốc cùng Đại Diệu quốc kết minh, do đó khai sáng thời đại Diệu Kim hưng thịnh tám trăm năm trên đại lục.

...

Yến hội chấm dứt, Vũ Văn Thiên Thành không ở lâu, dẫn đầu rời khỏi Kim quốc.

Trước khi đi hấn chém chết Chu Thọ Doãn không còn tác dụng, đặt cái đầu vào hộp gỗ đàn đưa đến hoàng cung Kim quốc.

Kim quốc bây giờ còn chưa thể đắc tội, đưa đầu người cho nàng, coi như là bày tỏ ý tốt.

Hấn bây giờ trở về còn có chuyện phải làm... Vũ Văn Thiên Thành buông xuống mi mắt, dùng tóc mái một bên che khuất đôi mắt, tộc Vu Thần khu vực Miêu Cương của Diệu quốc, Hứa Tử Dĩnh?

Mặc kệ Hứa Tử từ ngày đó nói thật hay giả, thà rằng tin còn hơn không tin.

Nếu người này thật sự có thể chế tạo ra loại vũ khí thần kỳ này, vậy thiên hạ chẳng phải đều vào tay hấn?

Dù sao chuyện này đối với hấn mà nói chỉ đơn giản là tìm một người, hấn có sao lại không làm.

Thịnh điển đại hôn của Nữ Đế Kim quốc cùng Công Tôn Thác cử hành bảy ngày bảy đêm, sau khi chấm dứt, Lý Hạo Sâm đi sứ Kim quốc đã gần một tháng, đường về cũng phải có hành trình nửa tháng. Hấn thân là thái tử một nước, ở Đại Diệu quốc có việc liên can chờ hấn xử lý, tất nhiên là không thể ở lâu.

Thịnh điển vừa chấm dứt, đoàn người của họ cũng chuẩn bị xuất phát.

Lạc Thiên Tuyết vì phòng ngừa bị người đuổi giết, dứt khoát một mình rời khỏi Đại Diệu quốc trước, cũng hẹn gặp ở phủ Thái công.

Về phần Mặc Dạ, bởi vì bị thương rất nặng, tuy đã rất tốt, nhưng vẫn không thể đi đường một nhọc thời gian dài. Nữ Đế Kim quốc thẹn trong lòng, liền chủ động giữ lại hấn ở hoàng cung Kim quốc tạm thời dưỡng thương, chờ sau khi thương thế lành lại rồi về Đại Diệu quốc cũng không muộn.

Lý Hạo Sâm nghĩ dù sao đoạn thời gian Mặc Dạ không ở bên hắn là cũng không có chuyện gì lớn, liền cũng đáp ứng.

Đi đi lại lại này, lúc về cũng chỉ có bốn người Lý Hạo Sâm, Hứa Từ, Nhan Tứ, A Ngưu.

Về phần Lý Hạo Thịnh, tuy rằng không thể bắt được thóp của Lý Hạo Thịnh, nhưng cũng đều biết bộ mặt chân thật của hắn, cho nên khi trở về không có người nguyện cùng xe. Lý Hạo Thịnh bắt đắc dĩ, chỉ phải tự mình lẻ loi độc chiếm một chiếc xe ngựa theo đuôi phía sau.

Vừa đi chính là mười lăm ngày, như thế liền qua nửa tháng, bọn họ rốt cuộc lại bước vào hoàng thành Đại Diệu quốc.

Mấy ngày nữa liền vào tháng mười, lập tức chính là mùa săn bắn mỗi năm một lần, lại qua nửa tháng nữa liền là đông chí, mùa đông lập tức liền đến đây.

Chuyện đầu tiên vào kinh tự nhiên là gặp mặt Thánh Thượng, ám vệ lúc trước liền sớm bẩm báo chuyện Hứa Từ gặp nạn cho Thái Khang đế. Nhưng bẩm báo của ám vệ là thuộc về ám vệ, Lý Hạo Sâm thân là thái tử, người dẫn đầu của đoàn người, tự nhiên là đem mấy chuyện gặp phải cùng thu hoạch của chuyến này đều phải một lần nữa bẩm báo lại.

Thái Khang đế sớm liền biết bọn họ gặp nạn, trước khi Lý Hạo Sâm nhắc tới chỉ là ấn nhẫn không phát tác.

Bây giờ Lý Hạo Sâm vừa nói đến chuyện này, Thái Khang đế liền giận không thể át vỗ bàn, vỗ bàn đứng lên, “Loạn tặc gì, cứ nhiên dám hại sứ thần của Đại Diệu quốc ta!”

Nửa tháng không gặp, khi Hứa Từ lại nhìn Thái Khang đế, thì phát hiện khuôn mặt Thái Khang đế có chút kỳ quái.

Nhìn thoáng qua thì sắc mặt hồng nhuận, bảo dưỡng có thêm. Nhưng nhìn kỹ, lại phát giác ẩn đường ông ẩn ẩn biến thành màu đen, dưới mí mắt càng có mảng lớn mảng lớn vết đen không thể che giấu.

Hứa Từ có thể phát hiện chuyện này, Lý Hạo Sâm tất nhiên là cũng có thể.

Hứa Từ ghé mắt nhìn Lý Hạo Sâm, chỉ thấy giờ phút này mày của thái tử điện hạ hơi nhíu nhìn Thái Khang đế, hình như có lo lắng cùng nghi hoặc.

Thái Khang đế xưa nay hòa ái nhân thiện, rất ít khi nổi giận, càng hiếm có khi không thể khống chế cảm xúc.

Nhưng ông bây giờ tức giận, lại ẩn ẩn thái độ không thể ngăn chặn, Lý Hạo Sâm nhanh chóng nhìn chăm chăm hai tay Thái Khang đế.

Hai tay ông bây giờ đang run rẩy nắm chặt bàn, kéo bàn ra thanh âm “két” “két” chói tai.

Qua hồi lâu, Thái Khang đế thở sâu một hơi, lúc này mới một lần nữa ngồi xuống, cơn thịnh nộ trên mặt mới giảm xuống.

Lý Hạo Sâm lúc này mới bẩm báo tiếp, qua một buổi sáng như thế, bọn họ mới hoàn tất công việc báo cáo, cáo từ rồi đi.

Hứa Từ còn muốn về phủ Thái công thỉnh an lão thái công cùng mẫu thân, liền đành phải cùng thái tử điện hạ vái tạm biệt.

Trong hậu hoa viên hoàng cung cây phong đã đầy người lá đỏ, rất lãng mạn. Mẫu đơn, kiếm lan, hoa sơn trà nở đến tươi đẹp vào mùa hè đều lần lượt tàn, ngược lại là hoa cúc nở đến nồng nàn.

Hai người sóng vai mà đi, Lý Hạo Sâm bước đi thông thả bởi Hứa Từ đi phía ngoài cung. Bước chân hai người họ đều thả thật chậm, có thể đi bao lâu liền đi bấy lâu.

“Thái tử điện hạ, ” Hứa Từ nhún nhún vai, chột chột cánh tay thái tử điện hạ, “Xin dừng bước.”

Lý Hạo Sâm sớm đã vẫy lui hạ nhân, dọc theo đường đi chỉ có hai người họ. Hắn bắt lấy ngón tay Hứa Từ chột lại đây, một cái xoay người liền chui vào trong hòn núi giả.

Hứa Từ bị đặt ở trên hòn núi giả, trước người là thái tử điện hạ gần trong gang tấc.

Hơi thở ẩm áp kia đập vào mặt, gần như muốn thiêu sạch cậu. Mặt Hứa Từ nhất thời “Phùng” đỏ bừng, ánh mắt ướt sũng nhìn thái tử điện hạ trước người.

“Tiểu Từ...” Con người nóng cháy của thái tử điện hạ nhìn chằm chằm Hứa Từ trước người, ánh mắt kia nhiệt tình như lửa, phảng phất muốn đốt sạch hết quần áo của Hứa Từ mới bỏ qua.

Hứa Từ dùng tay không có bị nắm che khuôn mặt già nua, gương mặt không thôi.

Cộng thêm kiếp trước, cậu tốt xấu cũng sống hơn năm mươi tuổi, tại sao mỗi lần thái tử điện hạ nhìn cậu như vậy, cậu cứ luôn giống như con gà con, cực kỳ non nớt.

Nhìn thấy bộ dáng Hứa Từ gương mặt khả ái như vậy, Lý Hạo Sâm rốt cuộc không thể khống chế, cúi đầu một ngụm ngậm đôi môi mềm mại đỏ tươi của Hứa Từ.

Nhiệt tình ngậm cánh môi ướt át đầy đặn ở trong miệng, Lý Hạo Sâm muốn ngừng mà không được, càng tập kích mãnh liệt, cẩn thận lại thâm tình thương thức một lần lại một lần.

Hứa Từ thật cẩn thận đáp lại, đầu tiên là lướt qua liền ngưng, sau đó hai người cũng không thể tự thoát ra, ôm chặt hai bên gia tăng nụ hôn này.

Qua hồi lâu, hai người mới lưu luyến không rời tách ra nhau.

Hứa Từ sắc mặt ửng đỏ, như thế này mà đi ra còn không cho người ta nhìn ra manh mối. Liếc xéo Lý Hạo Sâm một cái, hai tay cậu nâng má muốn mượn hai tay mát mẻ hạ nhiệt độ cho mặt.

“Thái tử điện hạ, mặt ta đỏ như vậy phải đi ra như thế nào nha?”

Lý Hạo Sâm vui vẻ, cười nói, “Ra không được thì Tiểu Từ liền lưu lại ở Đông Cung, ta tất nhiên là vô cùng hoan nghênh.”

Từ cùng Hứa Từ tâm sự với nhau, Lý Hạo Sâm cũng không sợ làm Tiểu Từ khó chịu, rốt cuộc không có lấy “Cô” để xưng, khi hai người lén sống chung luôn là “Người” “Ta” tương xứng.

Hứa Từ lật lòng bàn tay qua, dùng mu bàn tay tiếp tục hạ nhiệt độ cho hai má, gất giọng: “Thật sự là không công bằng, lần nào cũng đều là mặt của ta đỏ như mông khỉ, thái tử điện hạ thì một chút biến hóa cũng không có.”

Lý Hạo Sâm cười ha ha, ôm lấy bên đầu Hứa Từ dán lên ngực mình, “Ai nói không công bằng, cẩn thận nghe tiếng tim đập này, đều sắp từ ngực của ta nhảy ra ngoài.”

Hứa Từ dán trên quần áo của Lý Hạo Sâm, bên tai truyền đến tiếng tim đập cường kiện hữu lực của thái tử điện hạ.

“Thịch” “Thịch” “Thịch”, một tiếng lại một tiếng va chạm lỗ tai cậu, chấn vào lòng cậu, đánh cả linh hồn cậu.

Hứa Từ đột nhiên mũi đau xót, ánh mắt căng đau.

Kiếp trước khi cậu bị giết chết, là nằm ở trên người Lý Hạo Sâm rời khỏi trần gian.

Lúc ấy cậu nằm ở trên người hắn, thái tử điện hạ đã mất đi hô hấp, trên mặt tang thương điềm tĩnh lạnh nhạt, phảng phất như chỉ là đang ngủ.

Chỉ có trái tim không còn nhảy lên nữa, mới khiến cậu không thể không tiếp nhận sự thật thái tử điện hạ đã rời khỏi thế gian.

Kiếp trước mang theo hối hận chết đi, đời này khi cậu lại lần nữa nằm trên ngực Lý Hạo Sâm nghe tiếng tim đập của đối phương, tiếc nuối kiếp trước bây giờ đã thực hiện quá nửa.

Ông trời thật sự là không tệ với cậu, giờ đây chỉ hi vọng sớm chút giải quyết Hứa Tử Đình cùng Lý Hạo Thịnh, vậy thái tử điện hạ liền thật sự không cần lo xa.

Nói tới Lý Hạo Thịnh, không biết sao, Hứa Từ đột nhiên nhớ tới hành động dị thường của Thái Khang để hôm nay.

Cậu nhanh chóng thu lại đầu hỏi Lý Hạo Sâm, “Hôm nay ở trong Ngự Thư Phòng, người có phát hiện bệ hạ có chút... cử chỉ kỳ quái?”

Lý Hạo Sâm nghe vậy lập tức nhíu mi, “Nhìn thấy, thái độ của phụ hoàng hôm nay cơ hồ có thể dùng tính tình đối lớn để hình dung.”

Hứa Từ hỏi: “Là hôm nay bệ hạ tâm tình không tốt hay là có nguyên nhân khác?”

Lý Hạo Sâm không cần nghĩ ngợi, “Hắn là có nguyên nhân khác, thấy sắc mặt phụ hoàng hồng nhuận, hẳn cũng không phải là ứ động trong lòng. Nhưng tìm kỹ manh mối, lại phát hiện dưới mí mắt ông một mảnh xanh đen, là thái độ mệt mỏi. Khí sắc rất tốt lại cực kỳ mệt mỏi, thật sự kỳ quái. Hơn nữa người cách phụ hoàng có chút xa nên có thể không nghe được, ta cuối cùng khi đi đến bên người phụ hoàng dâng tặng đồ, nghe được trên người ông có một cổ dị hương kỳ quái, loại huân hương này ta chưa bao giờ nghe qua, không phải mùi hương nồng nặc rất nặng của Long Duyên hương, lại không phải xạ hương ngọt ngào mà cung nhân bình thường thường dùng.”

“Việc này ta cũng phát hiện điểm đáng ngờ, sau này ta sẽ hỏi tổng quản thái giám Hải công công hầu hạ bên người phụ hoàng xem, người không cần quá mức lo lắng.”

“...” Hứa Từ im lặng không nói, kiếp trước Hoàng Thượng vào lúc cuối cùng tựa hồ cũng là thường xuyên tính tình táo bạo, hỉ nộ vô thường, nhưng đó là bởi vì Ngụy thị âm thầm hạ độc.

Bây giờ Ngụy thị đã bị phạt đến Dịch Đình, đã sớm mất đi tư cách trước khi bắt đầu tranh đấu.

Thái Khang để sao vẫn xuất hiện loại bệnh trạng này? Chẳng lẽ có vài lịch sử là không thể thay đổi? Dù cho cậu thay đổi một ít nhân tố, lịch sử cũng sẽ theo bước chân lúc trước mà bước đi?

Hứa Từ cắn môi, trong lòng không cam tâm.

Không có khả năng, nhất định là còn có chỗ nào mà cậu chưa nghĩ đến.

Ngụy thị... Ngụy thị là bị Lý Hạo Thịnh câu dẫn mới sẽ hạ độc hại Thái Khang đế, Lý Hạo Thịnh hồi cung gần ba năm, trong ba năm này cậu không thể vào cung, thái tử điện hạ cũng không ở trong cung, động tác của Lý Hạo Thịnh cậu hoàn toàn không biết.

Nghĩ đến đây, Hứa Từ chợt hỏi: “Điện hạ, người còn nhớ rõ Ngụy thị bị người đánh vào Dịch Đình hơn năm năm trước không?”

Lý Hạo Sâm gật gật đầu, “Đương nhiên nhớ rõ.”

“Người cũng biết tình trạng của nàng bây giờ?”

“Theo ta được biết, hơn hai năm trước, nàng ở Dịch Đình bị phong hàn, đã chết.”

Hứa Từ trong lòng lộp bộp một chút, “Đã chết? Là chôn hay là thế nào?”

“Cung nhân trong Dịch Đình đều là thân mang tội, sau khi chết sẽ không mai táng một mình, bình thường đều sẽ đồng loạt chôn trong phần mộ khô ở ngoài cung, nhưng sẽ không lập bia.” Nghe ra vội vàng trong giọng nói của Hứa Từ, Lý Hạo Sâm hỏi, “Như thế nào, nàng có vấn đề sao?”

Hứa Từ gật gật đầu, “Có, ta hoài nghi nàng không chết, mà là được người cứu.” Đăng bởi: admin

67. Chương 67

75: Tá thi hoàn hồn

Hoàng cung Đại Diệu, Cam Tuyền cung

Vậy người lui ra Thái Khang đế từ trong ám cách lấy ra một hộp gỗ, thật cẩn thận mở hộp ra, bên trong đang nằm một hương cao màu đen cỡ một nắm tay.

Ông dùng dao nhỏ thật cẩn thận cắt xuống một khối nhỏ, đặt ở giữ lư hương châm lửa đốt cháy, chỉ một lát, một cổ huân hương mùi thơm ngào ngạt nồng đậm liền phát tán.

Thái Khang để đem sương khói mắt thường thấy tận khả năng phát nhiều lên trên người mình, mấy chục lần như thế, cho đến khi hương cao đốt hết, ông mới dừng lại.

Khẽ thở ra một hơi, Thái Khang để một lần nữa bỏ hộp gỗ vào trong áo cách cẩn thận thu lại, lúc này mới lặng lẽ đẩy cửa phòng, đi tới Mai Lâm (rừng mai) ở hậu hoa viên.

Nơi này là nơi Thánh Đức hoàng hậu khi còn sống thích nhất, không lâu trước đây, Thái Khang để đã hạ lệnh bắt luận kẻ nào cũng không được tiếp cận nơi này.

Mai Lâm còn chưa nở rộ, trong trời đêm chỉ có đầy sao, ve trên cây đều tan biến thành âm.

Thái Khang để dùng áo choàng khoác cho mình, phòng ngừa mùi hương lây dính trên người theo gió thổi tán, cước bộ vội vàng.

Ông đi vào Mai Lâm, mới nhẹ giọng kêu: “Thánh Đức... Thánh Đức người ở đâu?”

Ông vừa dứt lời, chỉ nghe chỗ sâu Mai Lâm có một tiếng rên khẽ uyển chuyển, “Bệ hạ.” Thái Khang để ánh mắt sáng lên, vội vàng đi đến đó.

Chỗ sâu trong Mai Lâm, có một nữ tử một thân Bạch Y tóc dài đến eo, khéo cười tươi đẹp, đang yên lặng mỉm cười nhìn Thái Khang để, dung mạo kia, theo dung mạo của Thánh Đức hoàng hậu khi còn sống treo trong phòng ông không khác chút nào!

Thái Khang để cước bộ càng nhanh hơn vài bước, trực tiếp vọt tới trước người nữ tử, một tay ôm lấy ả, “Thánh Đức, mười ngày không gặp, trăm rất nhớ người.”

Nữ tử cười hờn dỗi, khẽ đấm bả vai Thái Khang để, “Bệ hạ, mau thả ta ra, phong độ bình thường của ngài ở nơi nào rồi, sao khi ta còn sống lại không phát hiện ngài còn có lúc xúc động như vậy.”

“Đó là bởi vì khi đó trăm cực lực khắc chế thôi, ” Thái Khang để buông ra nữ tử, kinh ngạc nhìn dung nhan không biết xuất hiện bao nhiêu lần trong mơ, “Lúc ấy nếu trăm biết người... nhất định sẽ liều mạng sủng người yêu người, sao có thể sẽ khiến người thương tiếc mà đi.”

Giữa mi nữ tử nhiễm lên một mặt ưu thương, “Chỉ là đáng thương Sâm nhi của ta, khi thần thiếp rời đi hần chỉ mới tám tuổi. Từ sau đó, hần ở trong hậu cung ăn người này giã dựa lập uy, thần thiếp đều nhìn ở trong mắt. Nhưng nhân quỷ thù đồ, ta rõ ràng ở bên người hần, mà cái gì cũng không thể giúp, chỉ có thể trở mặt nhìn người bên ngoài khi nhục Sâm nhi của chúng ta.”

Thái Khang để thấy thế lại lần nữa kéo nữ tử vào trong lòng mình, “Con cháu tự có phúc của con cháu, Sâm nhi mạnh mẽ hơn phụ hoàng ta đây nhiều, bây giờ mới chỉ mười chín tuổi, liền đã đứng ổn ở triều đình, người không cần lo lắng nhiều.”

Trong mắt nữ tử lóe nước mắt, ngừng đầu nhẹ nhàng hôn cằm Thái Khang để một cái, “Bệ hạ, cuộc đời này còn có thể cùng bệ hạ trò chuyện như thế, thần thiếp đã không tiếc trong lòng... Ta bởi vì chấp niệm mà mạnh mẽ lưu lại dương gian, bây giờ lại không còn tâm nguyện, không qua bao lâu ta liền phải đi âm phủ đầu thai trước.”

Thái Khang để nghe vậy phút chốc tăng sức trên tay, “Không, người không thể rời đi. Chúng ta vừa mới gặp mặt, người sao có thể nhẫn tâm cứ vậy rời khỏi trăm.”

Nữ tử hai mắt đầm lệ rưng rưng, “Thần thiếp cũng không muốn, nhưng thần thiếp không thể không đi. Nhân quỷ thù đồ, dù cho ngài có thể dựa vào Tê Giác hương nhìn thấy thần thiếp, chạm vào thần thiếp, nhưng thần thiếp chung quy vẫn là cô hồn dã quỷ, ngày ta lưu lại nhân gian thật sự quá dài, nếu không đi đầu thai, chỉ sẽ rơi vào kết cục hôn phi phách tán.”

“Không!” Trong mắt Thái Khang để cũng nổi lên nước mắt, “Khâm Thiên Giám Huyền Minh Nhã nhất định có cách, hần nếu có thể dâng lên Tê Giác hương để trăm nhìn thấy người, cũng nhất định có thể có cách lưu lại người. Ta ngày mai liền đi triệu kiến hần, bảo hần nghĩ ra biện pháp! Thánh Đức, người yên tâm, người nhất định sẽ không có việc gì, cho nên lưu lại bên người trăm, đừng nghĩ rời đi!”

Thái Khang để hai mắt đỏ hỏn, nữ tử ngừng đầu nhẹ nhàng liếc nhỏ đến không thể thấy, liền vùi vào trong lòng Thái Khang để, cũng không nói nữa.

Thái Khang để trở lại tẩm cung, thật lâu không thể đi vào giấc ngủ.

Vào lúc đoàn người Lý Hạo Sâm rời đi không bao lâu, Khâm Thiên Giám Huyền Minh Nhã đột nhiên vì ông dâng lên một kỳ vật, Tê Giác hương.

Huyền Minh Nhã tự xưng vật ấy tìm được từ Nam Hải tiên sơn, chính là kỳ vật có thể liên kết Quỷ Hồn.

Tê Giác cháy, hương khác thường, dính vật áo, người có thể liên kết với quỷ.

Cứ như vậy, do tưởng niệm Thánh Đức, ông bắt đầu mỗi ngày trước khi đi ngủ vẩy lui người hầu, chà hương cháy, dính vật áo.

Như thế năm ngày qua, đêm đó ông vừa mới ngủ, lại nghe đến bên tai có tiếng cách cách cộp cộp, trong lòng ông nhảy dựng, liền gỡ xuống bội kiếm vắt ngang ở trên giường đâm tới.

Nhưng vừa đâm đến một nửa, ông liền đột nhiên dừng lại, không dám tin nhìn người tới.

Dưới Dạ Minh Châu mờ lung, khuôn mặt sạch sẽ động lòng người của Thánh Đức kia, liền ở trước mặt mình...

Nhưng Thánh Đức đến đây không bao lâu, hần liền mê man đi, khi tỉnh dậy nàng đã không thấy.

Vội vàng tìm Huyền Minh Nhã, Thái Khang để bảo người đều lui ra, lúc này mới hỏi gã nguyên do.

Huyền Minh Nhã tắt cung tắt kính nói, “Bệ hạ, ngài là Chân Long Thiên Tử, bốn phía đều là Thiên Cương chính khí, yêu ma quỷ quái nhìn thấy đều nhượng bộ lui binh. Mà Thánh Đức hoàng hậu khi còn sống chính là thể Chân Phượng, sau khi chết miễn cưỡng có thể dùng hồn thể thân cận ngài, nhưng cũng không thể ở lâu.”

“Vậy nên làm sao đây?”

“Bệ hạ, tẩm cung của ngài bản thân chính là Long sào, là nơi Thiên Cương chính khí nồng đậm nhất. Nếu ngài muốn gặp Thánh Đức hoàng hậu, lại không làm nàng bị thương, tốt nhất vẫn là đến nơi Thánh Đức hoàng hậu khi còn sống thường đi, tỷ như Mai Lâm hoặc là tẩm cung của nàng. Như vậy một phần Phượng Túc của nàng liền có thể trùng kích giảm Thiên Cương chính khí của ngài, như thế liền sẽ không làm nương nường bị thương, cũng không có bất cứ nguy hại với bệ hạ.”

“Mặt khác Tê Giác hương tuy không phải phạm vật, nhưng mùi dễ tan, cho nên cần ngày ngày đốt cháy xông lên cơ thể, mỗi cách mười ngày có thể gặp được Thánh Đức hoàng hậu một lần, bằng không hương vị không đủ, sẽ không thấy được nương nường.”

“Bệ hạ xin yên tâm, đây là thần linh tiên sơn ban tặng, dùng chỉ biết là có ích vô hại, ngài nếu dùng lâu dài, không chỉ sẽ không cảm thấy mệt mỏi, còn sẽ sắc mặt hồng nhuận, tinh lực tràn đầy không giảm.”

Đến lần này hôm nay, ông đã gặp Thánh Đức bốn lần, mỗi lần chỉ là ngắn ngủi một canh giờ, Thánh Đức liền sẽ biến mất. Mà sau khi nàng biến mất, ông lại bắt đầu chờ đợi mười ngày kế tiếp.

Dù cho ở khi hai người quen biết, ông cũng chưa bao giờ kiềm chế không được chờ đợi Thánh Đức như thế.

Thật muốn khiến Thánh Đức không còn biến mất nữa, vĩnh viễn ở bên người ông...

Ngày kế, Thái Khang để bí mật triệu kiến Huyền Minh Nhã đến thư phòng, đem chuyện hôm qua nói cho Huyền Minh Nhã nghe.

“Huyền Minh Nhã, người có biện pháp khiến Thánh Đức trở lại bên người ta không?”

“Này...” Huyền Minh Nhã ấp a ấp úng, muốn nói lại thôi, “Biện pháp thì ngược lại là có.”

Thái Khang để trước mắt sáng lên, “Nói nghe một chút.”

Huyền Minh Nhã mị hai mắt, bấm đốt ngón tay tính, “Ta bấm tay đến ở nơi nào đó ở phương Bắc Kinh thành, trong một thôn trang có một thiếu nữ, thân thể cùng linh hồn của Thánh Đức hoàng hậu cực kỳ phù hợp. Nếu là đem linh hồn của Thánh Đức hoàng hậu hòa hợp vào trong thể xác của nàng, vậy Thánh Đức hoàng hậu liền có thể có thân phận con người một lần nữa trở lại bên cạnh bệ hạ.”

“Như vậy nữ hài này là vừa mới chết sao?” Thái Khang để hỏi.

Huyền Minh Nhã lắc đầu, “Không, thiếu nữ này trời sinh thất khiếu thiếu tam khiếu, trời sinh thần chí không rõ, si ngốc ngây ngốc. Chúng ta cần đuổi hồn thể của thiếu nữ này ra khỏi thân thể nàng, mới có thể bỏ hồn thể của nương nương vào.”

Thái Khang để nhíu mày, “Vậy chẳng phải là giết chết một nữ tử vô tội?”

“Nhưng mà bộ hạ, nàng vốn chỉ là một con ngốc, mà nương nương trời sinh quý thể, có thể để nương nương tiến vào thân thể nàng, là phúc phận mà nàng kiếp trước tu được. Hơn nữa thân thể này ngàn năm khó gặp, nếu lần này bỏ lỡ, chỉ sợ còn phải thêm mấy trăm năm, đến lúc đó cái gì cũng trễ.” Huyền Minh Nhã không nghĩ tới Thái Khang để thế nhưng sẽ chần chờ, nhanh chóng khuyên nhủ.

Thái Khang để lắc đầu, “Không thể. Trẫm tuy muốn giữ Thánh Đức ở bên người, nhưng cũng không thể tùy tiện giết chết một thiếu nữ vô tội. Trẫm là trời của Đại Diệu quốc, là cha mẹ của dân chúng Đại Diệu quốc, trẫm chẳng lẽ chỉ vì thế tử, mà giết chết hài tử vô tội sao?”

“Biện pháp này không được, ” Thái Khang để xoa xoa mặt, “Trẫm ra lệnh người trở về nghĩ biện pháp khác.”

Huyền Minh Nhã ghen hờn nhìn trần trối, không thể tin được Thái Khang để thế nhưng cứ như vậy dễ dàng buông tay kế hoạch này.

...

Buổi tối, Phí phủ

Lý Hạo Thịnh đập mạnh bàn, “Đã nói cho Thái Khang để thiếu nữ kia chỉ là con ngốc, nếu chết thì ngại gì. Ông ta thế nhưng vì một con ngốc, không cần hoàng hậu của ông ta?”

Huyền Minh Nhã vuốt râu, “Ta cũng khuyên bộ hạ như vậy, nhưng ý ông ta đã quyết, ta khuyên nữa liền có chút quá.”

Phí Viễn Chính chống ghế dựa, nhắm mắt trầm tư, một lát sau ngẩng đầu cười lạnh nói: “Nếu như thế, chúng ta liền giúp người giúp đến cùng.”

“Xin chỉ giáo, ngoại công?” Lý Hạo Thịnh ngẩng đầu nhìn phía Phí Viễn Chính.

“Ông ta không phải không đành lòng thương tổn bình dân sao, chúng ta đây giúp ông ta giết.” Phí Viễn Chính mất sáng như đuốc, “Còn nửa tháng nữa liền là mùa săn bắn, đến lúc đó để Ngụy thị trang điểm thành bộ dáng thiếu nữ si ngốc, từ sau núi trà trộn vào bãi săn, chúng ta sẽ ở cùng một chỗ. Đến lúc đó liền để người làm người tốt này, bắn trúng Ngụy thị.”

“Nhưng người phải nắm chuẩn đúng mực, không thể quá nặng, cũng không thể quá nhẹ, phải khiến thái y không phát hiện ra điều gì, cũng phải để Ngụy thị sống tốt, mới có thể “Tá Thi Hoàn Hồn”, biến thành Thánh Đức hoàng hậu mà Thái Khang để tâm tâm niệm niệm không phải sao?”

Kế hoạch ban đầu của họ chính là phải hết sức cẩn thận, đầu tiên dùng điểm tâm gọi lên hồi ức của Thái Khang để với Thánh Đức hoàng hậu, lại khiến Huyền Minh Nhã dâng Tê Giác hương cho bộ hạ.

Đương nhiên, Huyền Minh Nhã dâng lên thật là Tê Giác hương, nhưng sừng Tê Giác này không phải sừng Tê Giác đó.

Đây chỉ là sừng của thủy tê giác bình thường, mà không phải sừng tê giác thần vật Thông Thiên Tê.

Huyền Minh Nhã nói cho Thái Khang để là “Tê Giác cháy, hương khác thường, dính vật áo, người có thể liên kết với quỷ.” Nhưng trên thực tế, câu nguyên gốc của nó lại là, “Sinh tê không nên cháy, cháy tới hương khác thường, dính vật áo, người có thể liên kết với quỷ.” Chân chính có thể thông quỷ thần, là sừng tê giác Thông Thiên Tê, cũng chính là cái gọi là Linh Tê giác, mà không phải thủy Tê Giác bình thường.

Nhưng thì tính sao, chẳng lẽ còn phải thật sự cho ông ta nhìn thấy quỷ mới được?

Dâng lên loại Tê Giác này, Huyền Minh Nhã còn cố ý thêm vào gia vị nào đó, có thể cho Thái Khang để hảo hảo ném một bữa tiệc lớn.

Sau lại có một ngày, trộm đưa Ngụy thị vào trong phòng Thái Khang để, khiến ông ta tin tưởng truyền thuyết của Tê Giác hương.

Tự nhiên, đưa Ngụy thị vào trong phòng Thái Khang để là một bước vô cùng nguy hiểm, hơi chút vô ý liền sẽ bị thị vệ phát hiện. Đơn giản là thị vệ thống lĩnh vừa lúc là học sinh của gã, gã hợp thời gọi thị vệ thống lĩnh qua một bên, thân vệ của mình liền thuận thể mang Ngụy thị vào trong phòng Thái Khang để.

Thái Khang để sau khi nhìn thấy nàng thì phải nhanh chóng biến mất, Thái Khang để gặp mà không được, cầu mà không được, hơn nữa Thiên Khôi hương xen lẫn trong Tê Giác hương đảo loạn tâm trí con người, ông ta nhất định sẽ tính tình đổi lớn, hỉ nộ vô thường, cố chấp độc đoán.

Ngụy thị làm lâu như vậy cũng rất tốt, nàng không chỉ hoàn toàn bắt chước cử chỉ tư thái của Thánh Đức, ngay cả biểu tình cùng ngữ khí của bà cũng học giống y như đức.

Mà tiếp nữa, liền là thời khắc quan trọng nhất.

Ngụy thị sẽ đưa ra ả muốn rời đi, Thái Khang để tất nhiên là không muốn. Lúc này dựa theo kế hoạch, Huyền Minh Nhã sẽ đề nghị với Thái Khang để, chỉ nói trong thôn trang nhỏ có người, thân thể có thể cùng Thánh Đức hoàng hậu dung hợp.

Nhưng trên thực tế, cũng không có người này, người này từ đầu đến cuối cũng đều là Ngụy thị giả trang.

Nếu là Thái Khang để gạt đầu, vậy kế hoạch này của họ liền tiến hành thuận lợi, Ngụy thị có thể lấy thân phận Thánh Đức an ổn sống bên người Thái Khang để.

Chỉ nói là để vững chắc linh hồn, Tê Giác hương không thể dứt, Tê Giác hương kia liền sẽ không ngừng đốt cháy, Thái Khang để hít đủ lượng Thiên Khôi hương, nhất định đầu căng muốn nứt, bạo đầu mà chết.

Nhưng lúc Thái Khang để chết, bọn họ vẫn phải dẫn đo thời cơ tốt, đầu tiên phải chọn lúc Lý Hạo Sâm không ở Kinh thành. Thái Khang để vừa chết, bọn họ liền ủng hộ lập Lý Hạo Thịnh xưng đế, sau đó đến chết dù cho Lý Hạo Sâm gấp rút trở về, cũng đã chậm.

Lễ đăng cơ sớm đã qua, hắn cũng không còn sức để xoay chuyển. Đăng bởi: admin

68. Chương 68

Tuần sau đi học rồi, phải nhanh chóng hoàn thôi =v=

76: Thiên Tuyết tìm đến

Trong phòng, một nữ tử xinh đẹp rúc vào trong lòng Lý Hạo Thịnh, “Điện hạ, chúng ta đây nên làm gì tiếp nữa?”

Lý Hạo Thịnh thở dài một tiếng, “Ai có thể nghĩ đến khi Thái Khang để quyết định, thế nhưng còn nhớ đối phương là một thiếu nữ vô tội. Thôi, ta tình nguyện tổn thương mình một trăm lần, cũng không muốn tổn thương người mây may. Ngày mai ta liền đi tìm ngoại công, không đưa người vào cung nữa.”

Nữ tử cả kinh, bỗng đứng ngẩn đầu lên, “Nhưng mà như thế, ba năm cố gắng chẳng phải là uổng phí?”

Lý Hạo Thịnh cười khở một tiếng, “Uổng phí liền uổng phí, có thể qua lần này, ta rốt cuộc không còn cơ hội nhòm ngó đế vị. Nhưng chỉ cần người không sao, không có đế vị lại như thế nào?”

Ngụy thị vội vàng lắc đầu, “Không, điện hạ, nô gia có đức gì tài gì, lại được điện hạ đối đãi như vậy. Không phải bắn một tên thôi sao? Nô gia ở Dịch Đình tội thống khổ tuyệt vọng gấp mười cũng đã chịu qua, sao sẽ sợ hãi một tên này. Huống hồ một tên này là điện hạ bắn, điện hạ dù cho bắn chết nô gia, nô gia cũng vui vẻ chịu đựng.”

Lý Hạo Thịnh nghe vậy nhất thời lộ ra biểu tình đau lòng lại thương tiếc, “Gia Viện, bảo bối của ta, mấy năm nay, thật là khổ cho ngươi.”

Ngụy thị lắc đầu, “Một chút cũng không khổ, có thể chờ được điện hạ chân thành đáp lại, Gia Viện một chút cũng không khổ.”

Lý Hạo Thịnh một lần nữa kéo Nguyệt thị vào trong lòng, liền ở nơi Nguyệt thị nhìn không thấy, biểu tình vốn đầy mặt thương tiếc kia nhất thời một mảnh hồ hững.

Nữ nhân chính là như vậy, dục cự còn ngênh.

Càng nghĩ vì các nàng, các nàng liền càng không ngừng hiến dâng. A, thật là đồ ngốc.

Ban đầu kế hoạch của họ chu đáo, nói dối thôn trang cạnh Kinh thành có thân thể thích hợp với “Quý Hồn” của Thánh Đức hoàng hậu, Nguyệt thị sẽ giả thành thiếu nữ, ở trước mặt Thái Khang để ngất xỉu mấy ngày, khi tỉnh lại liền biến thành “Thánh Đức hoàng hậu”.

Hiện tại Thái Khang để nếu không muốn giết “Thiếu nữ”, vậy thì tử hiếu thuận hắc đây liền đành phải hỗ trợ.

Chỉ cần hắc bắn trúng “Thiếu nữ”, thuận thể mang về. Đến lúc đó Khâm Thiên Giám cùng đồng hành sẽ hợp thời nhắc nhở Thái Khang để “Thiếu nữ” chính là đồ chứa.

“Thiếu nữ” sắp chết, đến lúc đó Thái Khang để cũng sẽ không phản đối phương pháp Tá Thi Hoàn Hồn.

“Thiếu nữ” một giấc tỉnh lại, dĩ nhiên biến thành “Thánh Đức hoàng hậu” khuynh quốc khuynh thành, mà Thái Khang để quen thuộc vạn phần kia. Liền ngay cả lý do hắc cũng đã giúp Thái Khang để nghĩ xong, Thái Khang để nhân thiện, thấy thiếu nữ nghèo khổ không nơi nương tựa, liền mang về trong cung tính dưỡng, lâu ngày sinh tình, liền giữ ở bên người.

Như thế, Thái Khang để xem ra cũng chỉ có Khâm Thiên Giám cùng chính hắc còn có “Thánh Đức hoàng hậu” biết “Thiếu nữ” là “Thánh Đức hoàng hậu” tá thi hoàn hồn, thể nhân đều không biết.

Thái Khang để vì bảo vệ Thánh Đức hoàng hậu, nhất định sẽ không báo chuyện tá thi hoàn hồn cho người của ông ta.

Như vậy việc này liền sẽ không có người bên ngoài biết, lúc không chế Thái Khang để sẽ càng thêm tiện lợi.

Trong phủ Thái công, Hứa Từ bồi lão thái công hàn huyền một ngày, liền tính ngủ một giấc. Đầu năm nay, lão nhân gia ngủ càng ngày càng ít, dậy cũng càng ngày càng sớm. Bầu trời còn chưa sáng, liền gọi cậu dậy, nhất định phải đốc xúc cậu dậy ngồi trung bình tấn buổi sớm.

Từ khi Thái công biết cậu suýt nữa gặp nạn, cậu trở về đã nhiều ngày là ngày ngày bị ép tập võ. Lão thái công ân cần dạy bảo, mỗi ngày đem những lời như là “Ai bảo ngươi bình thường không cùng Tử Nhân hảo hảo học võ”, “Ngươi nhìn Tử Nhân người ta, ngươi lại nhìn xem ngươi! Thật không biết hai người các người đến cùng ai là nam nhi” “Nhan Tứ cũng mạnh hơn ngươi!” treo ở bên miệng, muốn đào tạo cậu thành võ tướng một đời mới bỏ qua.

Hứa Từ khóc không ra nước mắt, sống một ngày bằng một năm.

Hôm nay thật vất vả ứng phó Thái công gia gia, cậu vừa muốn tính đi ngủ nướng, liền nghe được hạ nhân thông truyền, nói ngoài cửa có một nữ tử tìm.

Hứa Từ nhìn mặt trời vừa mới dâng lên, trong lòng buồn bực: nữ nhân từ đâu đến tìm tới cửa.

Nhưng buồn bực cũng chỉ là buồn bực, cậu vẫn đi mở cửa.

Không nhìn thấy thì không sao, vừa nhìn thấy Hứa Từ thiếu chút nữa rớt cằm.

Người tới không phải người khác, chính là Lạc Thiên Tuyết nam mặc đồ nữ!

Chỉ thấy Lạc Thiên Tuyết một thân quần áo màu tím nhạt, váy dài giãn ra, đi đường càng là lay động quyền rũ, liền độ được với nữ nhân.

Hứa Từ nuốt một ngụm nước miếng, nhanh chóng kéo “nữ nhân” phô trương là lời này vào trong phủ.

“Ngươi sao lại mặc nữ trang đến đây?” Đóng cửa lại, Hứa Từ kéo Lạc Thiên Tuyết qua một bên, nhìn y từ trên xuống dưới.

“Sát thủ mà Vũ Văn Thiên Thành phái tới cực kỳ làm ta phiền lòng, tuy rằng không chết người, nhưng ừn ừn tập kích cũng làm ta có chút ăn không tiêu. Đơn giản vì né tránh đuổi giết, ta liền nam mặc đồ nữ, một đường lên Bắc, lúc này mới có thể sớm đuổi tới.”

Hứa Từ đánh giá Lạc Thiên Tuyết trang điểm như vậy, quyến rũ động lòng người, đã có bộ dáng khi kiếp trước mới gặp.

Cậu vuốt cằm, không khỏi trêu ghẹo nói, “Chính người lớn lên đẹp như vậy, không bằng cưới một ít nữ tử giả nam hài tử, mới có thể bù đắp Âm Dương. Bằng không nếu người cưới một nữ tử yêu đẹp, nàng mỗi ngày nhìn thấy dung mạo của người, chẳng phải là tự ti chết.”

Lạc Thiên Tuyết nghe vậy cười ha ha, “Hứa Tiễn Mã thật là vì ta suy nghĩ, nhưng lời người nói, ta cũng nhớ kỹ. Nếu thật sự có thể gặp được người giả tiểu tử tâm địa hiệp nghĩa, muốn lại ngại gì.”

“Ta nói đùa, người đừng có làm thật.” Hứa Từ nhún nhún vai, vươn ra ngón trỏ chỉ chỉ phía trước, “Đi, ta mang người đến phòng khách dàn xếp trước.”

Hai người đi một hồi, liền đến tây sương phòng.

Bọn họ vừa bước vào trong phòng, Lạc Thiên Tuyết nhanh chóng đóng lại cửa phòng, thu hồi khuôn mặt tươi cười khi một đường đi tới, “Chuyện người bảo ta làm đã thất bại.”

Hứa Từ rùng mình, “Hứa Tử Dĩnh chạy?”

“Chỉ có nàng là hoàn hảo, khi ta đuổi tới, người của Vũ Văn Thiên Thành đã sớm đến.” Lạc Thiên Tuyết nhíu mi, “Ta đứng ở trên cành cây xa xa, đối thoại giữa họ nghe không rõ ràng, chỉ là ta cảm thấy bọn họ hẳn là đạt thành hiệp nghị nào đó.”

“Lúc ta đến Hứa Tử Dĩnh đang muốn cùng người của Vũ Văn Thiên Thành rời đi, chỉ sợ không còn cơ hội, ta liền ra tay. Nhưng không có chuẩn bị hoàn toàn, vẫn thất thủ, ta chỉ chọc mù hai mắt Hứa Tử Dĩnh.”

“Có thu hoạch là được, ” Hứa Từ cũng không có trách gì y, chung quy Lạc Thiên Tuyết đã tận lực. Trước khi bọn họ trở về Diệu quốc, cậu một mình tìm Lạc Thiên Tuyết.

Bởi vì đoạn đường Kim quốc đến kinh đô Diệu quốc, trên đường sẽ cách Nam Cương rất gần, cho nên cậu liền kính nhờ Lạc Thiên Tuyết một việc, xin y đến tộc Vu Thần ở Nam Cương xem xem.

Có người tên là Hứa Tử Dĩnh cùng Lâm thị hay không, nếu có, tận lực giết Hứa Tử Dĩnh. Như thế Lạc Thiên Tuyết liền cùng bọn họ tách ra hành động, cho đến hôm nay liền hợp lại.

Cậu cũng không muốn cho thái tử điện hạ biết việc này, chỉ nghĩ cậu không muốn để thái tử điện hạ biết bộ mặt thật của cậu.

Trong cảm nhận của thái tử điện hạ, Hứa Từ cậu luôn là thiếu niên đơn thuần ngây thơ trí tuệ, không thấy qua bóng tối gì cả. Nếu một khi để thái tử biết mình cũng không tốt đẹp như tưởng tượng trong cảm nhận của hắn, thật không biết thái tử điện hạ đến lúc đó sẽ có phản ứng gì.

“Đúng rồi, người ở tộc Vu Thần có nhìn thấy một phụ nữ trung niên có năm phần giống Hứa Tử Dĩnh hay không?” Nhớ tới còn có một Lâm thị, Hứa Từ lại hỏi một câu.

“Thấy, chỉ là tình cảnh của người này chỉ sợ không phải quá tốt.” Nhớ lại một chút, Lạc Thiên Tuyết đáp.

“Bà ta làm sao?”

“Bà ta bị trưởng lão thứ mười hai của tộc Vu Thần coi trọng, thành nữ thần hầu hạ trưởng lão thứ mười hai.”

“Thần nữ?”

“Tộc Vu Thần tự nhận là người truyền đạt của thần tiên trên trời, bọn họ thờ phụng Thiên Thần đồng thời, cũng hi vọng từ Thiên Thần có được phù hộ cùng chúc phúc. Hứa Tử Dĩnh ở Vu Thần tộc triển lãm thực lực phong cách riêng, làm tộc Vu Thần thần phục không thôi, tôn sùng là Thánh Nữ thần thánh không thể xâm phạm. Mà Lâm thị sinh ra hài tử có được thiên phú như vậy, thì được cho là sứ giả của thần.”

“Bọn họ tôn sùng Lâm thị là nữ thần, muốn từ trên người Lâm thị có được chúc phúc, mà bọn họ cho rằng, phương pháp có được chúc phúc mạnh mẽ mà trực tiếp nhất, liền là thông qua làm tình.”

Hứa Từ giật mình, “Người là nói... Lâm thị muốn cùng trưởng lão thứ mười hai...”

“Đúng, hơn nữa gần như là mỗi ngày không gián đoạn.”

“Hứa Tử Đình liền không có phản đối, cứu mẫu thân của nàng sao?”

Lạc Thiên Tuyết thở dài, “Sau đó ta hỏi thăm, Hứa Tử Đình căn bản mặc kệ mẫu thân của nàng, chỉ đưa bà ta đến đó, ném cho tộc Vu Thần sau đó cả ngày trốn trong lều trại không biết đang nghiên cứu cái gì.”

Hứa Từ đạo: “Khẳng định không phải nghiên cứu thứ gì tốt đẹp là được. Chỉ là không nghĩ tới, Hứa Tử Đình cư nhiên lạnh lùng vô tình đến loại trình độ này, Lâm thị tốt xấu cũng nuôi nàng nhiều năm.”

Lạc Thiên Tuyết vỗ vỗ bả vai Hứa Từ, “Ác nhân tự có ác nhân ma, chuyện của Hứa phủ các người lúc trước ta cũng có nghe thấy, đây chính là ứng với câu châm ngôn. Thiện hữu thiện báo, không đúng không báo thời gian chưa tới.”

Nghĩ đến gì, Hứa Từ lại nói, “Đúng rồi, nếu người đến đây, ta còn có một việc muốn phiền người. Chuyện này cũng có chút phiền phức cùng nguy hiểm, khinh công của người tốt nhất, cũng chỉ có người mới có thể.”

Lạc Thiên Tuyết vỗ ngực, “Chuyện người nói lúc trước ta thất bại, lần này nói thế nào cũng phải thành công một lần. Người lại nói, ta nhất định có thể vì người hoàn thành, muốn làm gì?”

“Không làm gì, ” Hứa Từ hắc hắc một chút, chà chà tay, “Chỉ là đi hoàng cung giúp ta điều tra vài thứ, về chút chuyện của Hoàng Thượng cùng một Quỷ Hồn.”

...

Hôm ngày thi hương, cuối thu khí sáng, cảnh sắc tươi đẹp, chính là thời điểm tốt thích hợp săn thú.

Trong bãi săn bọn thái giám đã sớm liền vây dã thú ở giữa từ bốn phía, chỉ còn chờ Thái Khang hoàng đế cùng các vị hoàng tử, thần tử mở bản lĩnh, thắng lợi trở về.

Hứa Từ cũng ở trong sắp xếp nhận lời mời, phi tử hậu cùng đến, còn có Hoa phi nương nương cùng mẫu phi của Lý Hạo Thịnh Lệ phi nương nương.

Hai vị phi tử cũng không đi ra, chỉ là canh giữ trong lều trại của mình, chờ đến cuối cùng ném thử đồ rừng tươi mới vừa đánh được.

Quân thần khác biệt, thái tử điện hạ bây giờ vẫn ở trong các hoàng tử. Hắn hôm nay mặc một thân áo lông hồ, tóc cột lên cao cao, mây kiếm bay xéo nhập tẩn, anh khí cao ngất, không giận mà uy.

Nhìn thái tử điện hạ oai hùng hiên ngang, khí khái bừng bừng như thế, Hứa Từ không khỏi thu không được ánh mắt, nhìn tới chỗ hắn thêm vài lần. Cảm nhận được tầm mắt đến từ Hứa Từ, Lý Hạo Sâm quay đầu cười tươi với cậu, giờ giờ lên trường cung trong tay, ý tứ là để cho cậu nhìn.

Hứa Từ nhướn mi trừng lại, trộm nâng nâng nắm tay.

Hai người thật sự lớn mật, trước mắt bao người, thế nhưng liền dám lén tề mi lộng nhãn, mi mục đưa tình.

May mắn trong lòng mọi người đều muốn nhanh chóng xuất phát đánh được thu hoạch tốt, mới không có người chú ý tới họ.

77: Ngộ sát Nguyệt thị

Theo thường lệ, Thái Khang đế nói lời dạo đầu ngắn gọn, lại xuống mấy tiền đặt cược bé nhỏ không đáng kể lại thoát nhìn mặt mũi mười phần, lúc này mới sẽ đóng đưa cờ mở màn.

Săn bắn mùa thu là ngày hội mà hoàng thất Vương Triều Đại Diệu hàng năm đều phải cử hành, vào ngày này, Hoàng Thượng sẽ mang theo quần thần đồng loạt đến sân vườn Hoàng gia săn bắn dã thú. Đường nhiên, ông trời có đức hiếu sinh, mấy con dã thú mang thai, còn nhỏ, bọn họ đều sẽ bỏ qua.

Năm nay Thái Khang để mở màn vẫn như cũ là đơn giản tóm tắt, cùng quần thần nói nói cười cười, ông nói một câu, đại thần bên người tán tụng hai câu, vui vẻ ầm ập.

Thái Khang để rất thích săn thú, năm nay là năm đầu tiên Lý Hạo Sâm trở về, phần thưởng cũng nặng hơn chút.

“Năm nay ở trong bãi săn, trăm sai người thả một con gấu đen vào, nếu ai có thể chém đầu con gấu đen này, ngọc bội này liền là của hắn.” Thái Khang để giờ giờ Bạch Ngọc tạo hình song long hí châu trong tay, miếng ngọc bội song long hí châu này Thái Khang để luôn mang theo bên người, thấy nó như trăm đích thân tới, có thể hiệu lệnh năm ngàn hộ vệ trong hoàng thành.

Quần thần đều rất có nhân lực, bọn họ tự nhiên cũng sẽ không động tâm tư này, miếng ngọc bội này, Thái Khang để là vì các hoàng tử của ông chuẩn bị. Các quần thần phải làm, liền là nghĩ mọi biện pháp, đưa đầu con gấu đen đó đến trước trận doanh của chủ tử nhà mình.

Ngọc bội là việc nhỏ, nhưng có thể ở dưới mắt bề hạ bộc lộ tài năng, mới là quan trọng nhất.

Chỉ nghe Thái Khang để nói tiền đặt cược, ra lệnh một tiếng, cờ xung quanh đều đều lay động, chính là bắt đầu vây săn.

Xuất phát sớm nhất tự nhiên là các hoàng tử, bọn họ vượt lên trước chạy đi, chỉ vì có thể chiếm được tiên cơ trước. Hoàng tử đi, sau đó mới là mấy hạ thần trẻ tuổi.

Về phần Thái Khang để, cũng là muốn đi săn chơi đùa một trận, nhưng ông săn chơi, cũng chỉ là chơi, tùy tiện đánh mấy đồ rừng tận hứng là được.

Mấy lão thần tuổi cao cũng không như người tuổi trẻ cùng chạy ra, mà là đi theo bên người Thái Khang để, nhắm mắt theo đuôi, nói nói cười cười, một chút cũng không có không khí giương cung bạt kiếm.

Hứa Từ mới đá chân kéo Xích Diễm chạy ra, liền tìm tung tích của Lý Hạo Thịnh.

Thứ mà mấy ngày trước để Lạc Thiên Tuyết điều tra hôm qua cuối cùng cũng tra ra chút manh mối, không nghĩ tới Lý Hạo Thịnh cư nhiên muốn gian lận vào hôm nay.

Còn có chuyện Tê Giác hương, Quỷ Hồn chó má kia, cũng một bọn Lý Hạo Thịnh có thể nghĩ ra.

Cái gì mà quỷ hồn, khẳng định là Ngụy thị giả trang! Tội khi quân, cư nhiên còn mưu toan diễn Tá Thi Hoàn Hồn, thuận lý thành chương lưu lại bên người Thái Khang để, nghĩ cũng quá đẹp. Bởi vì hoàng tử xuất phát sớm nhất, chờ khi Hứa Từ xuất phát, Lý Hạo Thịnh đã sớm chạy không còn bóng người.

Khi cất bước Hứa Từ có nhìn thấy hướng Lý Hạo Thịnh rời đi, chính là đi đến sau núi.

Nghĩ kỹ, toàn bộ bãi săn này đều bị hàng rào bao vây, một mặt là cửa, chung quanh núi dốc, chỉ có một mặt là sườn núi tương đối thấp.

Khả năng lớn nhất mà Ngụy thị muốn vào bãi săn, cái dốc thoải kia là vị trí có khả năng nhất.

Nếu tìm không thấy vị trí của Lý Hạo Thịnh, cậu dứt khoát trực tiếp ôm cây đợi thỏ là được.

Nghĩ thế Hứa Từ cũng không chần chờ, kéo dây cương liền đuổi Xích Diễm đi hướng dốc thoải.

Lúc này Lý Hạo Thịnh cưỡi ngựa chạy như điên trong rừng, người hầu phía sau từng người từng người bị bỏ qua, cho đến khi ném đến chỉ còn lại có một mình hắn thì mới dừng lại.

Thấy người đều bị mình ném đi, Lý Hạo Thịnh mới kéo dây cương ngựa, hướng tới dốc thoải mà đi.

Hứa Từ một đường hướng bắc, rốt cuộc khi sắp đến dốc thoải đuổi theo Lý Hạo Thịnh. Nhìn thấy bóng dáng của Lý Hạo Thịnh, Hứa Từ lúc này mới xác định vị trí mà Lý Hạo Thịnh muốn tới, đích xác chính là nơi này.

Thời gian đi gần một chén trà, Lý Hạo Thịnh liền đến mục đích.

Ngón trở cùng ngón cái của hắn úp thành vòng, huyết sáo, chỉ nghe “Huyết” một tiếng kêu dài, từ trong bụi cỏ che dấu liền chạy ra một nữ tử trang điểm màu sắc rực rỡ, cách thật xa, Hứa Từ vẫn có thể phân rõ dung mạo người này, thế nhưng chính là Ngụy thị kia.

Lý Hạo Thịnh gật gật đầu với Ngụy thị, “Đừng sợ hãi, ta sẽ rất cẩn thận. Chỉ là đau một chút, mở mắt ra liền tốt.”

Ngụy thị run rẩy lui lui, nhưng vẫn tận lực giương tay, để cho Lý Hạo Thịnh tìm đúng vị trí bắn tên. Hứa Từ chỉ thấy Lý Hạo Thịnh giơ lên cung tiễn nhắm ngay Ngụy thị, phút chốc liền bắn ra một mũi tên.

Nhưng nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hai người chỉ nghe một tiếng gầm lên giận dữ, “Tứ hoàng tử điện hạ cẩn thận.”

Còn chưa chờ Lý Hạo Thịnh có cơ hội phản ứng, một con ngựa màu lửa đỏ giống như ngọn lửa chạy tới, giữa điện thiểm lói mình đã bắn ra một tên.

Chờ Hứa Từ bắn xong, Lý Hạo Thịnh mới phản ứng lại, hẩn nhìn lại Ngụy thị, nhưng vẫn chậm.

Chỉ thấy ở trên người Ngụy thị, rõ ràng cắm hai mũi tên!

Một mũi là mình bắn lệch bắn tới vị trí trên bả vai, một mũi khác lại bắn tới ngực!

Lý Hạo Thịnh bỗng dừng mở to hai mắt, không dám tin nhìn phía Ngụy thị.

Ngụy thị đối với chuyện đột nhiên xảy ra trước mắt hoàn toàn không có sức phản ứng, nguyên bản nàng liền bị thương, suýt nữa hôn mê, nào còn có sức để chạy trốn, dù cho thấy được mũi tên đuổi lại đây, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn nó vào trong ngực mình.

Hứa Từ đạt được, trên mặt nhanh chóng lộ ra vẻ mặt lo lắng, không chút do dự chạy tới phía Lý Hạo Thịnh, nôn nóng hỏi, “Điện hạ, ngài không có việc gì đi! Có bị gấu đen làm cho bị thương ở đâu không?”

“Gấu đen?” Lý Hạo Thịnh thì thào hỏi.

“Gấu đen mà bộ hạ hứa hẹn a, ” Hứa Từ lúc này mới lệch qua người Lý Hạo Thịnh chỉ chỉ Ngụy thị, “Không phải ở... Trời a, sao lại là người?!”

Lý Hạo Thịnh rốt cuộc áp chế không được, bộc phát, “Nàng vốn chính là người a! Người sao có thể nhìn nàng thành gấu?!”

Xong Ngụy thị đã chết, kế hoạch kia của họ liền ngấm nước nóng...

Mưu đồ ba năm, thiếu một bước cuối cùng, lại hủy trong tay Hứa Từ.

Rõ ràng nhìn thấy ánh rạng đông ngay ở trước mắt, lại bị sóng to không cam lòng đánh tới đột nhiên kéo về mặt đất, khiến Lý Hạo Thịnh hét lớn một tiếng, “Người giết nàng!”

Hứa Từ nhanh chóng chạy qua, thử dò xét hơi thở của Ngụy thị, “Tứ hoàng tử điện hạ, nàng còn có một tia hơi thở mỏng manh, chúng ta nên làm sao đây?”

Lý Hạo Thịnh hung hăng trừng Hứa Từ một cái, đẩy cậu ra ôm lấy Ngụy thị, “Nhanh chóng cút đi, ta muốn mang nàng đi tìm thái y, có lẽ còn có thể sống sót.” Nói liền ôm Ngụy thị ở trong lòng, chạy về như điên.

Hứa Từ đi theo sau Lý Hạo Thịnh, trên mặt lộ ra một mặt cười lạnh.

Sống sót? Tên cũng đâm ngực, sống gì? Tá thi hoàn hồn? Các người nếu nói dối hư cấu như thế, ta liền thuận tay đẩy thuyền, đưa các người một thi thể chân thật!

Lý Hạo Thịnh, ngày đó ở Kim quốc, người giúp Vũ Văn Thiên Thành bắt ta, ta không thể làm gì người, nhưng không có nghĩa là ta liền quên việc này.

Người hại ta là nhỏ, nhưng vạn lần đừng nên hại thái tử điện hạ cùng phụ hoàng của hẩn.

Lý Hạo Thịnh ôm Ngụy thị một đường chạy vội, không qua bao lâu liền chạy về doanh trướng, hẩn từ trên ngựa nhảy xuống liền vào lều trại thái y, “Thái y, cứu mạng, tai nạn chết người!”

Thái y lúc này đang mài thảo dược, Lý Hạo Thịnh kêu to, thái y nhanh chóng đứng dậy bắt đầu xem xét.

Nhưng mũi tên vào ngực, ông dù là Hoa Đà còn sống, thì cũng bất lực.

Trên mặt Ngụy thị dính nước bùn, làm người thấy không rõ dung mạo.

Lệ phi sớm nghe được tiếng kêu của hoàng nhi, liền thăm dò đi ra. Mà Hoa phi xưa nay thích xem náo nhiệt, đặc biệt là náo nhiệt của Lệ phi không vui, nàng càng phải mỗi một màn.

Là một tiếng kêu to này của Lý Hạo Thịnh, cũng dẫn Lệ phi cùng Hoa phi tiến vào.

Thái y xem xét xong thương thế, râu hoa râu theo động tác lắc đầu run lên, “Tứ hoàng tử điện hạ, nàng đã chết, lão thần bất lực a.”

Đã chết... Thế nhưng như vậy liền chết...

Lý Hạo Thịnh ngã mông ngồi trên đất, không dám tin nhìn cổ thân thể vừa nãy vẫn còn ấm áp kia.

Kế hoạch của hắn, ngôi vị hoàng đế của hắn, cũng theo Ngụy thị chết, mà không còn.

Lệ phi nhìn thấy bộ dáng nhi tử tinh thần sa sút, nhanh chóng cúi thấp người vỗ lưng Lý Hạo Thịnh, “Hoàng nhi, đến cùng là chuyện gì, sao lại có một nữ tử ở đây?”

Thái y thở dài, dùng tấm khăn dính chút lau khuôn mặt bẩn thỉu của nữ tử, “Tên thẳng vào ngực, lão thần thật sự là không còn sức xoay chuyển.”

Hoa phi đứng ở một bên lạnh lùng nhìn tất cả, nàng vô tình quét mắt nhìn nữ tử kia, lại đột nhiên cả kinh, che miệng thất thanh nói: “Tỷ tỷ!” Nữ tử này thế nhưng cùng Thánh Đức hoàng hậu giống nhau như thế!

Lệ phi nghe được Hoa phi thét chói tai, cũng tò mò nhìn nữ tử kia vừa thấy, dọa đến kinh sợ ra một thân mồ hôi lạnh, “Thánh Đức hoàng hậu?”

Thái y là lão thái y, ở trong cung ba mươi mấy năm, tự nhiên cũng gặp qua Thánh Đức hoàng hậu, bây giờ mặt của nữ tử này cùng Thánh Đức giống nhau như thế, cũng dọa lão thái y đến không nhẹ.

Hoa phi không chần chờ, nhanh chóng gọi thị vệ vào bãi săn đi tìm bệ hạ bẩm báo việc này.

...

Lý Hạo Sâm buông lỏng cung tiễn, gấu đen theo tiếng ngã xuống đất, không còn cách nào giãy dụa.

Hảo gia hỏa, cao đủ chín mét, sau khi Lý Hạo Sâm tìm được nó thì cận chiến hồi lâu, bắn vài nhánh tên mới bắn chết nó.

Hạ thần ở sau người thấy thái tử điện hạ cuối cùng cũng bắn chết gấu đen, đều vui sướng hoan hô, lớn tiếng ăn mừng.

“Kéo nó về đi, ” Lý Hạo Sâm chỉ vào con gấu đen rồi cuộc cũng không còn động đậy kia, “Hôm nay thu hoạch liền đến đây, các người nếu còn muốn săn thú, tự động đi đi.”

Mấy hạ thần nhìn nhau vài lần, một hai người trong đó còn chưa săn đủ, liền ôm quyền cáo từ tiếp tục ở trong rừng vui vẻ chơi. Một người còn lại cũng không có hứng thú với săn thú, liền giúp thái tử điện hạ lấy dây thừng trói lại chân gấu đen, bốn người cùng nhau, lập tức dùng lực, đồng tâm hiệp lực kéo gấu đen về doanh trướng.

Khi Lý Hạo Sâm đi vào trong doanh trướng, liền nhìn thấy Thái Khang đang vẽ mặt giận dữ, Lý Hạo Thịnh cùng Hứa Từ thì đang quỳ dưới án. Đăng bởi: admin

69. Chương 69

78: Ngụy cơ của Tiểu Từ

Ở trên đất cách hai người không xa, còn đặt một cái giá, trên giá là một thi thể nữ tính bị vải trắng phủ. Thi thể chỉ lộ ra mặt, nhưng chỉ lộ ra mặt, cũng đủ làm Lý Hạo Sâm khiếp sợ không thôi.

Nữ tử này thế nhưng cùng mẫu hậu mình giống như từ trong khuôn khắc ra!

Thái Khang để sắc mặt thiết hắc, âm u nhìn hai người dưới bàn.

Chỉ mới vừa nãy, Hoa phi phái binh lính đóng giữ tìm đến mình, nói cho ông Lý Hạo Thịnh cùng Hứa Từ bắn người bị thương.

Người bị thương? Trước kia vào săn bắn mùa thu, từng có người lầm xông tới, bởi vì mọi người đang săn say mê, liền coi người này lẫn lộn với thú mà ngộ thương người. Từ sau đó, vào săn bắn mùa thu hàng năm, bãi săn Hoàng gia đều sẽ phong tỏa chung quanh, cấm người khác xâm nhập.

Theo lý thuyết cũng sẽ không có người lầm xông vào, sao còn có người bị thương?

Nhưng càng nghe binh lính hồi báo, Thái Khang để liền buông cung tiễn chạy trở về. Hoa phi tuy kiêu căng, nhưng từ trước đến nay ghi nhớ nguyên tắc. Nếu mà chuyện không khó giải quyết, sẽ không cho thủ hạ vội vàng không ngừng đến thông truyền.

Quả nhiên, khi trở lại doanh trường nhìn thấy nữ nhân nằm trước mắt, Thái Khang để chỉ cảm thấy đầu “Ong” một tiếng, nổ tung nổi.

Thánh Đức, nữ tử này sao lại giống Thánh Đức như thế.

...

Lý Hạo Sâm nhìn thấy thi thể nằm trên đất liền chợt nhớ tới lời Hứa Từ từng nói với mình hôm trước, cậu nói cậu hoài nghi Ngụy thị còn sống.

Việc này Tiểu Từ chỉ là tiện thể nhắc tới, sau đó công việc triều đình bận rộn, hẳn hết cách, liền ném việc này ra sau đầu. Nhưng hôm nay vừa nhìn thấy khối thi thể này, hẳn liền khẳng định nhất định là Tiểu Từ xác định người này là Ngụy thị, mới sẽ xuống tay ác, để vĩnh tuyệt hậu hoạn.

Bảo bối nhà mình liền chịu tội trên mặt đất, hẳn nào còn tâm tư dâng gấu đen lên. Nghĩ Lý Hạo Sâm liền lập tức đi qua, hành một lễ với Thái Khang để, “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

Thái Khang để thấy hoàng nhi yêu thương nhất nhà mình trở lại, lúc này mới sắc mặt hơi nguôi, “Hoàng nhi, hôm nay có thu hoạch gì.”

“Nhi thần mới vừa săn được gấu đen, lúc này mới hấp tấp chạy về, muốn xin phụ hoàng ban thưởng.” Lý Hạo Sâm dừng lại, nhìn không chớp mắt, cũng không nói nhiều một câu.

“À, ” Thái Khang để nhướn nhướn mi, “Thời gian ngắn như vậy liền săn được?”

Lý Hạo Sâm liền ôm quyền, “Nhi thần cũng là may mắn, nó liền ở ngoài lều trại, phụ hoàng muốn ra nhìn xem không?”

Thái Khang để gật gật đầu, thái tử mời, ông cũng sẽ không hắt mặt mũi của hắn.

Cho nên trước mắt ông tuy giận dữ, nhưng một lát cũng không quyết định ra cái gì, liền dứt khoát đặt ở một bên, đi ra.

Lý Hạo Sâm đi ở sau, quay đầu lộ ra một tươi cười trấn an với Hứa Từ.

Ngoài lều trại, một con gấu đen đang bị ba con ngựa khỏe mạnh kéo. Trên người gấu đen có ba miệng vết thương, hai mắt mỗi bên cắm một mũi tên, miệng vết thương cuối cùng, thì là ở trên cổ.

Mũi tên nhọn bắn vào cổ họng, gãi đúng chỗ ngứa, muốn tính mạng gấu đen.

“Nhi thần khi bắn con súc sinh này, liền đột nhiên nhớ tới lập tức liền bắt đầu mùa đông. Gấu đen da lông dày sáng bóng, cực kỳ ấm áp. Liền muốn lột xuống hết để làm một bộ áo lông cho phụ hoàng, nên chỉ bắn tên lên đầu.”

Trong lòng Thái Khang để rất là vui mừng, tức giận vừa tăng vọt trong khoảnh khắc liền tan thành mây khói. Gấu đen cũng không phải hiếm thấy, nhưng gấu đen mà nhi tử tự tay săn được dâng lên, cũng chỉ có con này, “Tốt, tốt, vậy trăm liền chờ bộ áo lông gấu đen của Sâm nhi.”

“Tự nhiên, ” Lý Hạo Sâm cười đáp lại, “Nói đến, chủ ý này còn là Tiểu Từ nghĩ cho nhi thần. Hắn nói da gấu đen trân quý, nếu bắn phá liền tổn hại giá trị. Nhưng chỉ bắn đầu, liền có thể có được da gấu đen hoàng

chỉnh, làm một bộ áo lông cũng dư dật. Ngày đông rét lạnh, sao không làm da gấu đen thành bộ lông dầy cho ngài.”

“Chủ ý này là Hứa Từ ra?” Thái Khang để dừng lại, hỏi.

Lý Hạo Sâm gật đầu, “Àn, chỉ là Tiểu Từ nửa đường đột nhiên nhìn thấy Tứ đệ nhoáng lên mà qua, thần sắc vội vàng, bên người cũng không có ai đi cùng. Lo lắng Tứ đệ xảy ra chuyện, hấn liền bấm báo với nhị thần một tiếng, đuổi theo qua.”

Lão Tứ lẽ loi một mình thần sắc vội vàng?

Đây ngược lại là ăn khớp với lý do thoái thác của hai người, lão Tứ nói mình sẵn thú phân tán với người khác, nghe được tiếng xào xạc trong cây cối liền nghĩ là dã thú, liền bắn tên.

Mà Hứa Từ thì nói thấy được một thứ nhào qua phía lão Tứ, sợ lão Tứ bị thương, mới bắn tên.

Nghĩ như vậy, hành tích của lão Tứ chẳng phải là có chút khả nghi?

Rõ ràng vừa nãy bắt đầu sẵn bắn không bao lâu, như thế nào liền lần lượt phân tán với thủ hạ. Dù là phân tán một lát, người bên ngoài đều không gặp được người xông lăm vào rừng, ngược lại liền bị hấn đụng phải.

Nếu chỉ riêng chuyện này, có lẽ chỉ là cử chỉ vô tình, nhưng nếu hai chuyện chạm vào nhau, ông liền không khỏi nghi hoặc.

Có phải quá trùng hợp hay không? Trùng hợp khiến ông không khỏi nghi nhiều hơn.

Khi Thái Khang để suy nghĩ, liền nghe Lý Hạo Sâm lại nói, “Nhị thần vừa nãy tách ra với Tiểu Từ một lát, hấn đây là phạm vào chuyện gì, lại khiến phụ hoàng khó xử như thế.”

Thái Khang để thở dài, lúc này mới êm tai nói ra nguyên nhân hậu quả.

Lý Hạo Sâm nghe xong, trong lòng thở ra một hơi, vừa nãy đoán đúng. Quả nhiên như hấn suy nghĩ, là Tiểu Từ bắn chết nữ tử kia. May mắn lúc trước Tiểu Từ từng lộ ra với hấn hoài nghi tin tức Ngụy thị giả chết qua, lần này khiến trong lòng hấn có mấy phần nắm chắc.

“Phụ hoàng, ngài không cảm thấy hành tích của nữ tử này quá mức khả nghi?” Lý Hạo Sâm hơi nhíu mày, dẫn đường Thái Khang để, “Dân cư kinh thành cách nơi này gần nhất cũng một trăm dặm đường, chỉ đi cũng phải hơn một ngày. Huống chi còn phải trèo lên sườn núi thấp kia, đi vào trong bãi săn này. Tính đi tính lại, cũng phải dùng một ngày một đêm. Chúng ta là mở săn sáng sớm, nữ tử này cũng đã ở bên trong này.”

Lý Hạo Sâm dừng lại, “Phụ hoàng, nữ tử này chẳng lẽ là thích khách?”

Thái Khang để sửng sốt, “Thích khách?! Sao có thể, nàng là... Ai, hoàng nhi chính người đi nhìn xem, nhìn xem nàng lớn lên giống ai.”

Hai người lòng vòng, lại quay về trong lều trại.

Chỉ là lần này Thái Khang để đã bình tĩnh lại, ông đi ra sau bàn vững vàng ngồi xuống, khí thế bức người của người thượng vị nhất thời phát ra.

Lý Hạo Sâm dư quang khoe mắt gõ gõ Hứa Từ, phát hiện sắc mặt cậu như thường, ngược lại là không có một chút chấn kinh, lúc này mới buông xuống trái tim luôn treo.

Vật nhỏ này, đợi sau này trở về nhất định phải dạy dỗ cậu cho tốt, cư nhiên dám gạt hấn làm chuyện nguy hiểm như vậy.

Lý Hạo Sâm ngồi xuống trên cang, bắt đầu cẩn thận thẩm đặc thi thể nữ tính này.

Hấn giả vờ làm ra biểu tình khiếp sợ, “Nàng sao lại giống mẫu hậu như thế.”

Thái Khang để vuốt râu gật đầu, “Đúng đi?”

“Nhưng nàng lớn lên giống mẫu hậu, cũng không liên quan gì đến việc nàng có phải là thích khách hay không. Nếu thật sự là thích khách, cũng sẽ vì nàng giống mẫu hậu mà giảm đi tội danh sao, phụ hoàng?”

Lý Hạo Sâm vừa hỏi, Thái Khang để thật đúng là bị đã hỏi tới, “Này sao...”

“Phụ hoàng, ngài xem, ” Lý Hạo Sâm giơ lên ngón tay nữ tử, “Nữ tử này mười ngón sạch sẽ, trong kẽ hở móng tay ngay cả bùn đất cũng không có, căn bản không phải tay của người ngày đêm kiêm trình, bỏ leo sườn núi thấp. Còn có quần áo của nàng, tuy chất liệu bình thường, nhưng rất sạch sẽ, cũng không phải bộ dáng đã sớm đợi một đêm.”

“Nhìn mười ngón của nàng thon thon, cũng không giống như biết võ công. Đã không biết võ công, lại không giống mình trèo lên sườn núi thấp, nhưng nàng lại không giống như là đã sớm chờ ở đây, vậy nàng lại vào bằng cách nào?”

Không chỉ là Thái Khang để, ngay cả Lý Hạo Thịnh cùng Huyền Minh Nhã cũng ngây ngẩn cả người.

Khi Ngụy thị tiến vào bãi săn này, Lý Hạo Thịnh vì biểu đạt đau lòng, liền cho người dùng khinh công mang nàng vào. Cho nên ngón tay nàng sạch sẽ trắng nõn, không có bùn đất. Mà nàng vào lúc mới bình minh hôm qua mới tiến vào, cho nên quần áo cũng sạch sẽ ổn thỏa.

Đây cũng là Lý Hạo Thịnh nghĩ có thể lưu lại cho Thái Khang để một ấn tượng tốt xinh đẹp mềm mại, nhưng liền là sơ hở này, cũng khiến cho Lý Hạo Sâm bắt được thóp, khiến hấn gán cho Ngụy thị cái tên tuổi thích khách.

Nào biết Lý Hạo Sâm cắn răng nói tiếp: “Phụ hoàng, xin giao cho Hình bộ tra rõ việc này! Nàng nhất định còn có đồng đảng khác tiếp ứng, nàng cùng mẫu hậu giống nhau như thế, mục tiêu ám sát cũng rõ ràng. Phụ hoàng, trong bãi săn, trừ ngươi và ta, thì sẽ có ai để ý tới dung mạo của mẫu hậu như thế chứ?!”

Thái Khang để trong đầu “Ầm vang” một tiếng, giống như sấm rền.

Đúng, nữ nhân này xuất hiện quá mức trùng hợp, quá trùng hợp!

Nếu nữ nhân này là thích khách, là giả, vậy Huyền Minh Nhã cùng Tê Giác hương và Quỷ Hồn Thánh Đức gì kia cũng...

Thái Khang để hai mắt đỏ thắm, ông chưa bao giờ che giấu chuyện mình nhớ mong Thánh Đức.

Ông tuy nhớ mong nàng, nhưng cũng hi vọng nàng một đường đi tốt, không để lại tiếc nuối. Nhưng hôm nay có người lại mượn thân phận của nàng, lợi dụng nhược điểm của mình để thương tổn thái tử Đại Diệu quốc hoặc là mình, khiến Thánh Đức dưới chín tuổi không thể sáng mắt... Ông tuyệt không thể tha thứ!

Hành vi của người này đã siêu việt điểm mấu chốt của ông, cuộn lên cơn giận lôi đình của ông!

Thái Khang để rút ra bội kiếm của thị vệ bên cạnh, liền nổi giận dùng kiếm đâm đến bên người Huyền Minh Nhã, không nói hai lời, liền chém một tay của gã xuống, “Huyền Minh Nhã! Nói, ngươi vì sao phải hại trẫm!”

Đăng bởi: admin

70. Chương 70

Đang vận hết công sức để hoàn đây ==v==

79: Hóa giải nguy cơ

Huyền Minh Nhã quỳ rạp xuống đất, gù lưng. Đau đớn khiến gã đánh mất lý trí, kêu đau không dứt.

Gã muốn dùng tay che miệng vết thương, giảm bớt đau đớn, nhưng khi gã muốn làm như vậy, lại hậu tri hậu giác ngạc nhiên phát hiện, cánh tay gã không thấy...

Huyền Minh Nhã bị thương không thôi, nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, gã đã không còn đường sống để quay về.

Từ sau đó, hấn lại cũng không còn cách nào thao túng la bàn, cũng không còn cách nào điều chế đan dược.

Thái Khang để thấy Huyền Minh Nhã bộ dáng tuyệt vọng, rất là không thích, “Huyền Minh Nhã, trẫm hỏi ngươi nói.”

Huyền Minh Nhã vô tri vô giác, hai mắt vô thần: “Bệ hạ, thần là oan uổng, bệ hạ, cầu bệ hạ minh giám!”

Thái Khang để như nghen ở cổ họng, nếu ở trước mặt mọi người tra khảo Huyền Minh Nhã chuyện Quỷ Hồn Thánh Đức, nhất định sẽ tổn hại uy nghiêm của ông cùng thanh danh của Thánh Đức. Nhưng nếu không ép hỏi ra nguyên do, ông càng không thể bình ổn lửa giận trong lòng.

Càng nghĩ càng giận, Thái Khang để ném kiếm nhiễm máu tươi lên mặt đất, cả giận nói: “Người tới, đưa Huyền Minh Nhã đi, để thái y hảo hảo xem xem, đừng chết!”

Như vậy liền xử trí xong Huyền Minh Nhã trước, Thái Khang để mới đến trước người Lý Hạo Thịnh, từ trên cao nhìn xuống nói, “Thịnh nhi, nói cho trẫm, người vì sao lại xuất hiện ở cạnh nữ tử này, chẳng lẽ người có quan hệ gì với nữ tử này?”

Lý Hạo Thịnh hít sâu một hơi, nơm nớp lo sợ ngẩng đầu, “Phụ hoàng, nhi thần cùng thủ hạ phân tán, trong lòng kinh hãi. Khi nhi thần ở Nguyệt quốc làm chất tử, từng bị tam hoàng tử Nguyệt quốc Vũ Văn Thiên Thành đánh gãy gân tay gân chân, tứ chi vô lực, không thể nâng vật nặng, cũng không thể tập võ. Sau khi nhi thần cùng thị vệ phân tán, liền nghiêng ngã lão đảo, không nhận ra phương hướng, lúc này mới tình cờ gặp nữ tử này.”

Lý Hạo Thịnh xắn tay áo, lộ ra vết sẹo nhạt trên cổ tay, “Nhưng nhi thần vốn liền kinh hãi, nơi nào phân rõ là người hay là thú, nên mới ra tay làm nằng bị thương, còn xin phụ hoàng minh xét!”

Thái Khang để thấy nhi tử hai má tái nhợt cùng vết sẹo trên cổ tay, trong lòng nhất thời nín thở không lý do.

Ông tuy không yêu Lệ phi, nhưng nếu cưới, liền phải có trách nhiệm. Thịnh nhi bị yêu cầu đi làm chất tử cũng không phải ông mong muốn, Thịnh nhi cũng chỉ mới mười bảy tuổi thôi.

Hắn mới chỉ có mười bảy tuổi, nhưng đã bị đánh gãy gân tay gân chân, dĩ nhiên thành một nửa phế vật.

Ảo não cùng sám hối thật sâu phun trào trong lòng, Thái Khang để thở dài một tiếng, khom người hai tay nâng dậy Lý Hạo Thịnh, “Nếu người biết mình tay chân vô lực, sau này ra ngoài liền phải hảo hảo để thị vệ đi cùng, đừng đột nhiên đi lạc nữa.”

Lý Hạo Thịnh hai mắt lóe ánh nước trong suốt, “Nhi thần nhớ kỹ, tạ phụ hoàng quan tâm.”

Vỗ vỗ bả vai Lý Hạo Thịnh, Thái Khang để vui mừng nói: “Hảo hoàng nhi, chuyện hôm nay người nhất định cũng bị dọa sợ, nhanh về doanh trường của người nghỉ ngơi đi.”

Lý Hạo Thịnh thở dài một hơi trong lòng, trên mặt càng thêm tất cung tất kính, “Vâng, phụ hoàng, nhi thần cáo lui.”

Trước khi đi, Lý Hạo Thịnh quay đầu âm lãnh quét nhìn Hứa Từ còn quỳ trên mặt đất, cư nhiên lại nhiều lần đến phá hỏng chuyện tốt của bốn hoàng tử, Hứa Từ, ta nhớ kỹ người.

Sau khi Lý Hạo Thịnh đi, trên đất chỉ còn một mình Hứa Từ quỳ. Thái Khang để nghĩ nghĩ, liền nói với thị vệ trong lều trại, “Nâng thi thể xuống đưa đến Hình bộ, các người đều lui ra đi.”

Thị vệ “Vâng” theo tiếng, nâng thi thể đi xuống đầu vào đây. Như thế, trong trường liền chỉ có ba người Lý Hạo Sâm, Hứa Từ cùng Thái Khang để.

Thái Khang để nhíu nhíu mi, thật lâu sau, mới hỏi: “Hứa Từ, người nếu ở cùng với Sâm nhi, vì sao nửa đường đuổi theo Thịnh nhi? Tâm của người thật sự cũng đủ lớn.”

Hứa Từ cúi đầu im lặng không nói, Thái Khang để thấy thế lại liếc liếc Lý Hạo Sâm, “Chuyện này một chuỗi trước sau, trẫm liền suy nghĩ cẩn thận, bọn họ là muốn đưa một Thánh Đức giả cho ta nha, tâm tư của các người trẫm cũng thăm dò một hai.”

“Hứa Từ người là người tốt, nhưng người lại có thể tra được chuyện ngay cả ta cũng tra không được?”

Đầu tiên là Tê Giác hương, sau đó là Quỷ Hồn Thánh Đức, thi thể thích hợp cho Thánh Đức tá thi hoàn hồn, nữ tử đột nhiên xuất hiện, tứ hoàng tử phân tán, bắn tên lệch.

Nếu ngày đó khi Huyền Minh Nhã xin chỉ thị mình, nếu ông đáp ứng trực tiếp giết cô gái gốc kia để Thánh Đức tá thi hoàn hồn, chỉ sợ cũng không có chuyện bãi sản hôm nay.

Đây căn bản không phải thích khách nữ gì cả, đây là Lý Hạo Thịnh muốn đưa Thánh Đức giả cho mình, thời thời khắc khắc theo dõi xung quanh mình a!

Nhưng khi ông quyết định muốn trừng trị Lý Hạo Thịnh, lại đột nhiên dừng lại. Hắn thuở nhỏ xa xứ, sinh tồn trong nội địa ở chỗ sâu nhất của địch quốc, nguy cơ tứ phía, gian khổ tầng tầng.

Hài tử này là thay Đại Diệu quốc để đi chịu tội, dù cho hắn bây giờ có lỗi động trời, ông cũng muốn tha thứ cho hắn.

Cho nên vừa nãy khi muốn thoát ra, Thái Khang để đột nhiên dừng lại. Ông buông tay tố giác tất cả, chỉ là đuổi Lý Hạo Thịnh về nghỉ ngơi.

Hứa Từ ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Bệ hạ, cũng không phải ngài tra không được, mà là ngài không đi tra mà thôi. Ngài nhớ mong hoàng hậu Thánh Đức, trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, nhưng vì thần là ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê. Việc này không có quan hệ với thái tử điện hạ, tất cả đều là một mình vi thần gây nên, cầu bệ hạ minh giám!”

Lý Hạo Sâm nghe vậy hung hăng dào Hứa Từ một mắt, cắn răng nói, “Một mình người gây nên? Vậy người ngược lại nói xem, người gây nên vì ai!”

“Phụ hoàng,” Lý Hạo Sâm thuận thế quỳ xuống đất, “Việc này là Hứa Từ suy nghĩ cho nhi thần mới làm như vậy, phụ hoàng nếu trách phạt, liền phải phạt nhi thần trước.”

Nhìn thấy màn chủ tớ tình thâm trong phòng, Thái Khang để bất đắc dĩ cười, “Trẫm cũng không có nói muốn phạt các người, đều đứng lên đi.”

Hứa Từ cùng Lý Hạo Sâm đưa mắt nhìn nhau, đều có chút ngốc ngác nhiên cùng không dám tin.

“Trẫm lưu lại các người, là muốn nói cho các người. Chuyện này như vậy liền coi như hết. Về phần chủ mưu là ai, trẫm đã hiểu rõ trong lòng. Trẫm không ngốc, chuyện đã rõ ràng như vậy, trẫm chẳng lẽ còn không phân rõ thị phi trắng đen hay sao?”

Thấy Thái Khang để cũng đã nói thế, Hứa Từ cùng Lý Hạo Sâm khẳng định là thấy tốt liền thu, có thể đi liền đi. Nếu đã không phạt, không đi chẳng lẽ còn ở lại nhìn sắc mặt của Thái Khang để hay sao.

Vì thế Thái Khang để vừa nói ra lời này, Lý Hạo Sâm dẫn đầu khom lưng một chút, “Nếu như thế, vậy nhi thần cùng Hứa Từ liền cáo lui trước.” Dứt lời không đợi Thái Khang để đáp lời, kéo cánh tay Hứa Từ quay đầu liền ra khỏi lều trại như bay.

Trong trường, Thái Khang để nhìn bốn phía chung quanh không một bóng người, thở dài một tiếng, bả vai nhất thời kéo xuống.

Chỉ là lần kéo này, Thái Khang để nhất thời phảng phất như già đi mười mấy tuổi, không có khí thế uy nghiêm khi còn có người vừa nãy, thay thế chỉ là một cỗ vô lực thê lương cùng bi ai.

Thánh Đức, ta có được thiên hạ thì thế nào, không có người, thiên hạ trong mắt ta lại giống như Luyện Ngục.

Ta sớm nên nghĩ đến, đó không phải là người.

Nhưng nàng thật sự lại rất giống người, giống đến nỗi ta rõ ràng đoán được là giả, nhưng vẫn như cũ lừa gạt bản thân.

Như mộng như ảo, như si như túy. Nhưng một giấc hoàng lương, cũng phải tỉnh lại, ta còn là bị nhi tử của chúng ta đánh thức.

Đôi mắt Thái Khang để tang thương bi ai, vỗ về ban chỉ trên ngón cái.

Thánh Đức...

Ngoài trường, Lý Hạo Sâm sắc mặt không vui, trừng Hứa Từ.

Tự biết mình lần này tùy tiện làm việc dọa phải hấn, Hứa Từ tự biết đuối lý, cậu lè lưỡi nhún vai, túm tay thái tử điện hạ làm nũng nói, “Điện hạ, lần này là ta không đúng.”

Thái tử điện hạ mặt như sương lạnh, lần này không tiếp nhận Hứa Từ làm nũng nữa.

Hấn túm Hứa Từ liền nhanh chóng đi đến doanh trướng của mình, Hứa Từ bị Lý Hạo Sâm nắm cổ tay, bấu bấu môi, chỉ phải bước lớn đuổi kịp.

Trước lều trại của thái tử từ sớm đã có thị vệ chờ bên ngoài, vừa lại gần lều trại, Lý Hạo Sâm nhân tiện nói: “Các người đều lui ra, cô có chuyện quan trọng muốn thương lượng với thái tử Tiễn Mã, người tới gần, giết không tha.”

Dứt lời liền xách Hứa Từ lên như xách gà con, một phen kéo vào trong lều trại, lúc này mới buông Hứa Từ ra.

Hứa Từ vừa rời khỏi thái tử điện hạ kiềm chế, liền “Phiêu” thoảng cái nhanh chóng lên đến sau bình phong. Cậu giống như một con mèo nhỏ phạm sai lầm, trốn ở sau bình phong, chỉ lộ ra một cái đầu dùng đôi mắt to ướt sũng úy khuất trừng Lý Hạo Sâm.

Lý Hạo Sâm rất giận cười lại, chỉ vào Hứa Từ nói: “Đừng dùng chiêu này với ta.”

Hứa Từ chép miệng vài cái, thấp giọng than thở, “Chiêu này dùng được, vì sao không cần.”

Lý Hạo Sâm lỗ tai rất thính, tự nhiên là đều bị hấn nghe được.

Vừa nghe vậy thì không sao, nhất thời liền làm hấn bực đến vui vẻ, “Còn dám tranh luận? Hôm nay không hảo hảo dạy dỗ người, người thật sự là không biết trời cao đất rộng!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lý Hạo Sâm vừa dứt lời, Hứa Từ chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, liền bị ôm vào trong cái ôm dày rộng ấm áp.

Khí tức dã tính của nam nhân chỉ thuộc về thái tử điện hạ đánh tới, Hứa Từ nhất thời hai chân mềm nhũn, đưa tay ôm lấy Lý Hạo Sâm.

Lý Hạo Sâm bị ôm: “...”

Hấn ban đầu còn tính hù dọa Hứa Từ, nhưng tiểu gia hỏa này, vừa vào trong lòng mình liền nhào lên ôm lại hấn, ngược lại khiến hấn quên đánh trả.

Thân hình mềm mại ở trong lòng mình, Lý Hạo Sâm sao còn có tâm tư dạy dỗ Hứa Từ.

Hứa Từ nhận thấy thân thể của Lý Hạo Sâm thả lỏng, lộ ra tươi cười thành công, mị nhân như tợ, mắt mở lớn, giả vờ tỉnh tỉnh mê mê, cậu bấu môi nói, “Thái tử điện hạ, người muốn dạy dỗ vi thần như thế nào đây?”

Lý Hạo Sâm chán nản.

“Thật là không có cách với người, ” thái tử điện hạ đưa tay dùng lực vỗ lưng Hứa Từ một chút, lại chốt thu chặt lại, chặt chẽ thu Hứa Từ vào trong lòng, “Người cũng biết hôm nay ta vừa thấy người quỳ ở trong phòng, nhất thời đầu óc liền không còn chủ ý.”

Hứa Từ đưa đầu tiến đến trước ngực Lý Hạo Sâm, nghe tiếng tim đập cường kiện hữu lực trong ngực đối phương, “Àn, lần này là ta không đúng, thái tử điện hạ. Cơ hội chỉ có một lần, nếu lần này để cho Lý Hạo Thịnh an bài hoàng hậu giả đến, chúng ta dù cho có khoét nòng đi nữa liền phải phí càng nhiều thời gian. Thời gian gấp gáp, ta cũng không kịp nói cho ngài.”

“Ai, vậy người cũng không thể ngay cả nói cũng không nói cho ta một tiếng, làm việc lỗ mãng như vậy. Người biết, ta tin người, cũng tôn trọng người, ta cũng không phải chỉ muốn giam cầm người, hạn chế người.”

Thanh âm của Lý Hạo Sâm ấm áp thuần phác, Hứa Từ cay mắt, “Ta biết, điện hạ. Ta đều biết, nhưng ta cũng nắm chắc ngài nhất định có thể cứu ta. Phụ phụ chúng ta kết hợp, đồng lòng cùng lợi, cho nên ta mới dám không kiêng nể gì bắn chết Ngụy thị như vậy. Không có lần sau, điện hạ. Nếu lại làm chuyện gì nữa, ta nhất định sẽ thông tri người trước.”

“Được.” Lý Hạo Sâm chỉ nói một tiếng, cũng không hỏi Hứa Từ một câu, chỉ là ôm chặt Hứa Từ.

Hắn không hỏi Hứa Từ biết được tin tức như thế nào, cũng không hỏi Hứa Từ chưa từng giết người qua vì sao lại có can đảm như vậy. Hắn hoàn toàn tín nhiệm cậu, chỉ cần Hứa Từ không chủ động nói, hắn cũng sẽ không hỏi quá nhiều, làm cậu xấu hổ do dự.

80: Hứa Từ trưởng thành

Ngoại ô kinh thành, trong biệt viện

Một nữ tử tuyệt mỹ cao gầy xách một giỏ rau dưa trái cây, gõ cửa.

Chỉ chốc lát sau, cửa chậm rãi mở ra, lộ ra khuôn mặt tiều tụy của một nữ tử trung niên.

Nữ tử này tuy vẻ mặt tiều tụy, nhưng cũng khó giấu dung nhan mỹ lệ của ả. Ánh mắt nữ tử hoảng hốt không ánh sáng, chỉ trong nháy mắt khi nhìn thấy nữ tử tuyệt mỹ, trong mắt mới thỉnh thoảng phát ra một hai điểm ánh sáng.

“Thiên Thủy, người đến rồi.” Nữ tử trước mắt sáng lên, cửa bỗng nhiên mở ra, “Mau vào ngồi.”

Nữ tử tuyệt mỹ khẽ cười một tiếng, cầm giỏ trong tay đưa qua, “Không được, dì Lâm, hôm nay là đến đưa đồ ăn cho người, ta còn có việc, giờ liền đi.”

Mỹ phụ trung niên này chính là Lâm thị, ngày đó Lạc Thiên Tuyết ở Nam Cương nhìn thấy Lâm thị ngày ngày chịu đủ tàn phá, vốn không muốn để ý tới. Nhưng trước khi đi, khi y đi qua rừng cây, lại phát hiện Lâm thị ở dã ngoại cư nhiên bị ba trưởng lão đặt ở trên cây dã hợp.

Lâm thị gào thét kêu to, gần như tan vỡ.

Lạc Thiên Tuyết không phải máu lạnh vô tình, nếu đã như vậy, y sao có thể làm như không thấy, hành vi cầm thú này, quả nhiên là không thể dễ dàng tha thứ!

Y không chút suy nghĩ, liền một kiếm giết ba trưởng lão, cứu Lâm thị kinh hãi không dứt, sau đó mang ả theo trên người, an trí đến một tòa biệt viện đơn sơ ở ngoại ô Kinh thành.

Biệt viện này cũng không lớn, chỉ có một sân cùng ba gian phòng, nhưng cũng đủ cho Lâm thị sống.

Từ khi ở Miêu Cương bị mười mấy trưởng lão thay phiên tăng tị với nhau, đầu óc Lâm thị đã không được tốt, thường xuyên thần kinh, gằm rống, khóc lớn ầm ĩ.

Lạc Thiên Tuyết mời mấy đại phu đến xem, Lâm thị vừa thấy đối phương là nam tử, liền sợ hãi giấu ở trong phòng không chịu đi ra. Vài lần như thế, Lạc Thiên Tuyết dứt khoát mời y nữ lại đây, Lâm thị lúc này mới thành thành thật thật lại đây bắt mạch.

Y nữ mở mấy được trấn tĩnh ngưng thần, chỉ nói tâm bệnh cần tâm được trị.

Lạc Thiên Tuyết lắc đầu thở dài, vậy xem ra uống thuốc cũng không có tác dụng gì.

Lâm thị e ngại ra ngoài, hồi kinh lâu như vậy, ngày ngày trốn trong biệt viện, chưa bao giờ đi ra qua.

Người khác gõ cửa cũng không ra, chỉ trừ Lạc Thiên Tuyết. Tuy rằng hết cách, nhưng Lạc Thiên Tuyết cũng bất lực, chỉ có thể cách đoạn thời gian liền đến đưa chút đồ ăn cho Lâm thị, để ả ở đây tĩnh dưỡng.

Nhưng chính vì Lạc Thiên Tuyết đại phát thiện tâm như thế, sau này đã cứu được mấy vạn nhân dân của Đại Diệu quốc cùng Kim quốc.

...

Chuyện Ngụy thị bị giết dưới Thái Khang để áp chế chỉ có mấy người biết, việc này lặng yên không một tiếng động chấm dứt, dần dần bị mọi người quên ra sau đầu.

Sẵn bản mùa thu qua không bao lâu, khi sắp đến trung tuần tháng mười, trời dần dần biến lạnh, lập tức liền bắt đầu mùa đông.

Mùa đông vừa bắt đầu, liền là sinh nhật của Hứa Từ đến.

Hai mươi bốn tháng mười hôm nay, Đại Diệu quốc nghênh đón mùa đông, cũng nghênh đón trận tuyết nhỏ năm nay.

Bông tuyết nhẹ nhàng lạnh lẽo, rơi trên mặt đất nhanh chóng hòa tan, dính lên áo con người, chỉ chốc lát sau liền biến thành một nắm trắng.

Hôm nay bắt đầu mùa đông, Mặc Dạ ở Kim quốc dưỡng thương hồi lâu cũng đã trở lại.

Hắn không chỉ một mình trở lại, còn mang theo một người —— thần y thiên tài Bạch Thu.

Bạch Thu cả người mặc một bộ áo lông thật dày, khuôn mặt tái nhợt vô sắc, nhưng môi lại đỏ au.

Mặc Dạ là tinh giáp ám ảnh, trước kia bình thường liền trực tiếp ở trong tổ chức. Nhưng hôm nay mang theo người về, cũng không thể trực tiếp đưa người vào trong lầu các.

Tuy có thể ở khách sạn ở tạm, nhưng cũng không phải kể lâu dài.

Hứa Từ dứt khoát liền xin chỉ thị của Thái công, để Bạch Thu vào ở phủ Thái công.

Đây là một công đôi việc, dù sao hậu viện phủ Thái công có rất nhiều phòng, lại không thiếu một miếng này.

Lại nói Bạch Thu tinh thông nghệ thuật, để hắn đến hảo hảo điều dưỡng thân mình cho Thái Công, cho ông sống thêm trăm tám mươi năm nữa.

Bắt đầu từ tháng trước Vương thị liền nghiêm túc chuẩn bị sinh nhật cho Hứa Từ, không vì gì khác, chỉ vì qua sinh nhật này, cậu liền mười sáu tuổi, vào năm vũ tượng, có thể tự lực cánh sinh, xem như trưởng thành.

Lẽ trưởng thành, tất nhiên là không thể chậm trễ, cho nên Vương thị bận rộn cùng lo liệu phía trước phía sau.

Thái công xưa nay tiết kiệm không thích phô trương, nhưng trải qua lẽ trưởng thành của cháu ngoại, cũng theo Vương thị đi. Chung quy hài tử chỉ có một, đời này còn có thể qua bao nhiêu lần sinh nhật của cậu?

Hứa Từ từ năm thi được Trạng Nguyên, sau khi nhậm chức thái tử Tiễn Mã dù không phải đi cùng thái tử tìm kiếm hỏi thăm dân gian, ngược lại cũng không có thời gian nhàn rỗi bao nhiêu.

Gần đây có thời gian, Vương thị liền muốn mượn sinh nhật mười sáu tuổi của Hứa Từ, để bạn bè thân thích đều tụ họp.

Thiệp mời viết không ít, ngoại công của Hứa Từ Vương viên ngoại người một nhà tự nhiên là ở bên trong, còn có mấy người Nhan Tứ, A Ngưu. Đương nhiên quan trọng nhất, Vương thị viết một tấm thiệp mời cho thái tử điện hạ, đưa cho Hứa Từ, “Tử Thanh, hoàng cung cũng không phải nường có thể đi vào, tấm thiệp mời này ngươi liền tự mình đưa cho thái tử điện hạ đi, tối ngày năm tháng mười một, nhớ rõ nói với thái tử điện hạ đến phủ Thái công chơi.”

Hứa Từ đang mặc triều phục chuẩn bị vào triều, cậu nhanh chóng gật gật đầu, nhận thiệp mời, “Nường, gà còn chưa gáy, trời còn chưa sáng. Hài nhi dậy sớm như vậy là để vào triều, ngài dậy sớm thế làm gì. Ngài mấy hôm nay bận việc, nhanh về phòng ngủ đi.”

Đau lòng Vương thị, Hứa Từ nhận thiệp mời liền đuổi nàng trở về ngủ.

Vương thị nhìn thấy nhi tử nhu thuận hiếu thuận, cười ha ha hai tiếng, liền đi.

Chuyện săn bắn mùa thu, Thái Khang để không đành lòng trách phạt Lý Hạo Thịnh, liền áp việc này xuống. Nhưng áp chế thì áp chế đi, ở trên triều đường ông liền không khỏi quở trách phái Phí thị tại chỗ.

Lý Hạo Thịnh có năng lực bao nhiêu, cũng chỉ là hoàng tử mới trở về hai năm, chuyện này Phí Viễn Chính khẳng định ra sức không ít.

Cho nên phái Phí thị trong một tháng này ở trên triều đường cực kỳ khổ sở, nơm nớp lo sợ, nói không chừng ngày nào đó liền bị Thái Khang để mắng một trận.

Lý Hạo Thịnh cùng Phí Viễn Chính cũng không dám oán hận nhiều, biểu hiện của Thái Khang để, rõ ràng là đã nhận ra điều gì.

Bọn họ tuy có dã tâm bưng bưng, nhưng cũng hiểu được thu liễm, cho nên trong một tháng này, có thể nói là một tháng yên bình tương hòa nhất.

Lâm triều xong, Hứa Từ đuổi theo thái tử điện hạ cố ý thả chậm cước bộ, giả vờ giả vịt lạy một cái.

Lý Hạo Sâm cười cười, “Sinh nhật của người sắp đến?”

“Ai nha, ” Hứa Từ mở to hai mắt, lắc đầu nói, “Thái tử điện hạ thật là biết tính toán, biết sinh nhật của vi thần sắp đến.”

Cái dạng vênh váo này... Lý Hạo Sâm nói thầm một tiếng trong lòng, đưa tay liền bắn vang ngón tay với Hứa Từ, dựa bên tai cậu nhẹ giọng nói, “Sinh nhật của người ta sao có thể quên, lúc trước không phải đã nói rồi sao, qua sinh nhật mười sáu tuổi liền muốn người, ta kiên chế lâu như vậy, cũng sắp chờ đến dịp cầu bất mãn, bụng đói ăn quàng. Mấy ngày nay ta đều tính mỗi ngày mỗi qua.”

Lý Hạo Sâm giữa những hàng chữ cực kỳ rõ ràng, quả nhiên như hẩn nghĩ, lời này vừa nói ra, mặt Hứa Từ “phùng” một tiếng liền đỏ.

Bốn phía không người, thanh âm Lý Hạo Sâm lại cố ý ép tới rất thấp, bọn họ tự nhiên là không sợ người khác nghe thấy. Nhưng Hứa Từ vẫn không tự giác nhìn chung quanh một vòng, quần bách xấu hổ muốn chết.

Cậu dậm chân, từ trong tay áo rút ra một tấm thiệp mời màu vàng viền đỏ nhét vào trong lòng Lý Hạo Sâm: “Đây, cho người.”

Dứt lời liền chạy ra ngoài cung.

Lý Hạo Sâm nhìn bóng dáng Hứa Từ nghiêng ngả lão đảo, lắc đầu cười khế.

Trên đất tuyết trơn, Lý Hạo Sâm từ xa nhìn cậu khoác áo choàng lông màu đỏ thẫm chạy ở trong tuyết, đang muốn nâng tay hét to “Cẩn thận một chút, trên đất đường trơn”, nhưng không đợi hắn nói ra miệng, liền nhìn thấy Hứa Từ dừng bước, nghiêng người ngã quỵ trong tuyết.

Lý Hạo Sâm cười ha ha, đuổi theo qua.

Kéo Hứa Từ lên, thái tử điện hạ mày kiếm bay xéo nhập tẩn, “Tuyết này ăn ngon không?”

Khi Hứa Từ ngã xuống đất là mặt, bây giờ trên mặt còn dính một ít bông tuyết. Lý Hạo Sâm thấy, thế nhưng nổi lên lòng đùa giỡn, cúi đầu liền liếm mặt Hứa Từ một chút.

Hứa Từ cả kinh, nhanh chóng nhảy ra, thấp giọng nói, “Thái tử điện hạ, bây giờ còn đang ở hoàng cung!”

Lý Hạo Sâm lắc đầu, “Không sao, nơi này không có người, yên tâm.”

Hứa Từ vẫn không yên lòng, lại nhìn một vòng chung quanh, chung quanh tuyết trắng mênh mông, quả nhiên không có một bóng người, rồi mới yên lòng.

Thật cẩn thận giúp Hứa Từ quét tuyết trắng bám dưới thân, Lý Hạo Sâm lúc này mới lắc lắc thiệp mời trong tay, sủng nịch nói: “Tối ngày năm tháng mười, ta nhất định đến hẹn đúng giờ.”

Hứa Từ cười, trên mặt đỏ bừng, cảm giác đây như thế nào cũng không giống như qua sinh nhật, mà như là xuất gia, “Vậy ta chờ người.”

Lại hàn huyền vài câu, sắc trời không sớm, Hứa Từ liền cáo từ.

Hứa Từ vẫn muốn biết Bạch Thu vì sao lại cùng Mặc Dạ đến Đại Diệu quốc, nếu nói Bạch Thu đi chu du các nước, cậu khẳng định không tin. Bạch Thu này, nếu có thể không ăn cơm, hắn còn không phải một ngày mười hai canh giờ đều ngâm mình ở trước đan lò.

Đúng rồi, Bạch Thu này đến liền đến, cư nhiên còn đem gia hỏa của mình —— đỉnh lô luyện đan cũng mang đến theo. Phải nói lò luyện đan này cũng không lớn, so với cái ngày thường thấy ở đạo quan cũng nhỏ hơn rất nhiều, trực tiếp ôm vào trong ngực là được, nhưng trực tiếp mang theo lại đây, chẳng lẽ là nghĩ muốn ở lại bên này?

Người nói Bạch Thu cùng Mặc Dạ có gì đây à, một người là tinh giáp ám ảnh luôn nói năng thận trọng, xuất quỷ nhập thần, một người là thần y tính cách quái gở, nghĩ thế nào cũng không có cùng xuất hiện.

Hứa Từ thật sự tò mò, liền thừa dịp khi không có người hỏi Bạch Thu, nào biết Bạch Thu trả lời cũng rất khiến cậu không biết nói gì.

“Nếu phá hoại thanh danh của người ta, ta dù sao cũng phải chịu trách nhiệm đi.”

Đây là cái gì với cái gì nha!

Thì ra khi Mặc Dạ ở hoàng cung Kim quốc dưỡng thương, Bạch Thu muốn đi vách đá hái chút thảo dược, nhưng tiếc rằng y không có võ nghệ cao cường, liền kéo Mặc Dạ khinh công rất cao đi.

Tốt xấu cũng là ân nhân cứu mạng của hắn không phải sao?

Nhưng hai người cũng là xui xẻo, khu vực trong rừng eo hẹp, tuy nói khi đi nhìn trên trời không đổ mưa, nhưng mà vào trong rừng, cây cối tươi tốt, không qua bao lâu liền đổ mưa.

Hai người chỉ phải cuống cuồng chọn đường tìm một sơn động, đổ mưa còn không phải xui xẻo nhất, xui xẻo nhất còn ở phía sau.

Bạch Thu tự làm bậy không thể sống, ở trong sơn động thấy được một gốc thực vật hiếm lạ, liền muốn đi hái. Nhưng loại thực vật này xưa nay kèm với rắn Hợp Hoan, y đuổi tay, liền bị rắn Hợp Hoan cắn một cái.

Rắn Hợp Hoan sở dĩ gọi là Hợp Hoan, vốn bởi vì độc tố của nó cực kỳ quái dị, cần phải giao hoan mới có thể giải độc, bằng không trong nửa ngày nhất định nổ tan xác mà chết.

Hơn nữa không chỉ như thế, trong độc tố của rắn Hợp Hoan còn tự mang hiệu quả mị dược, bị nhẹ nhàng cắn lên một ngụm, người này liền giống như ăn mị dược mạnh nhất thiên hạ, cuồng nhiệt không dứt, chỉ muốn cùng người mập hợp để giải đi ngứa ngáy trong lòng.

Cô nam quả nam, mưa mau liên tục, bên cạnh còn là thân thể tự mang hiệu quả câu dẫn, Mặc Dạ là nam nhân tốt, định lực có mạnh cũng chịu không nổi.

Trong lúc nhất thời hai người củi khô lửa bốc, thành một đoạn nhân duyên.

Sau chuyện, Bạch Thu liền chào tạm biệt với Nữ Đế Kim quốc, cùng Mặc Dạ đến Đại Diệu quốc.

Nghe xong tất cả Hứa Từ không chỉ ở trong lòng vỗ tay mười hai vạn lần cho Mặc Dạ, làm tốt lắm, Mặc Dạ.

Kim quốc họ đoạt đi Trấn Bắc đại tướng quân của chúng ta, chúng ta lại đoạt về một thần y thiên tài, gây ông đập lưng ông, làm tốt lắm.

Hứa Từ vỗ vỗ Bạch Thu nói chuyện xong lại cúi đầu bận rộn, lời nói thâm thía nói: “Mặc Dạ tâm tư tinh tế, người nếu cùng Mặc Dạ làm chuyện phu thê, liền phải hảo hảo chịu trách nhiệm với hắn, đừng rời đi a. Bằng không Mặc Dạ nhất thời không tiếp nhận được, chỉ sợ sẽ có hành động tự mình hại mình.”

Nghe thấy tên Mặc Dạ, Bạch Thu mới từ trong được thảo keo kiệt ngẩng đầu, gạt một cái, “Ta sẽ!”

Khi nói đến Mặc Dạ, Bạch Thu cũng không phải một chút tình cảm cũng không có, Hứa Từ có thể cảm nhận được, mỗi lần nhắc tới Mặc Dạ, luôn có thể gợi ra chú ý của Bạch Thu, có thể thấy được Mặc Dạ cũng có ảnh hưởng với y.

Bạch Thu hứa hẹn xong, lại cúi đầu loay hoay. Hứa Từ lắc đầu, trong lòng than một câu: hải tử xui xẻo này, sao có thể liền trên chộc Mặc Dạ chứ, ngay cả ai chịu trách nhiệm với ai cũng không hiểu rõ, ôi.

...

Tối ngày năm tháng mười một, ngày sinh nhật của Hứa Từ đúng hạn mà tới.

Khách nhân ùn ùn kéo đến, xem như ở nhà, giữa buổi ăn uống linh đình, trò chuyện vui vẻ, vô cùng náo nhiệt vui thích.

Hứa Từ trong lúc đó bị rót vài ly rượu, rượu nước vào bụng, không lâu sau cậu liền say khướt, đung tới người liền như gấu ôm gọi “Thái tử điện hạ”.

Hôm nay Hứa Từ là nhân vật chính, nhưng nhân vật chính hôm nay đã say.

Bạn bè thân thích có vài người đã mấy năm không gặp, hôm nay mượn danh nghĩa của tiểu thọ tinh mọi người tụ hợp, sau khi tụ hợp tiểu thọ tinh liền không có giá trị.

Vương thị cũng uống mấy ly, Lý Hạo Sâm thấy Hứa Từ say lợi hại, người bên ngoài uống đến say xỉn, đã sớm không chú ý đến bọn họ, liền bắt đắc dĩ cười, một phen ôm lấy Hứa Từ liền đi tới phòng ngủ.

Vì chúc thọ cho thọ tinh, Vương thị tự mình quần tơ lụa đỏ trong phòng Hứa Từ.

Đây vốn là tơ lụa vì chúc mừng sinh nhật mà quần, bây giờ ở trong mắt Lý Hạo Sâm xem ra lại biến vị, thật là thấy thế nào cũng giống hôn phòng (phòng cưới) nha.

Ở cửa hơi dừng một lát, Lý Hạo Sâm liền một chân bước vào phòng khóa trái cửa chặt chẽ từ bên trong.

Đầu năm nay, qua sinh nhật cũng phải quần phòng như hôn phòng, có thể thấy được Vương thị bình thường rất cứng chiều Hứa Từ.

Nhưng Lý Hạo Sâm chính là thích thái độ cứng chiều này của Vương thị, nhạc mẫu đại nhân tương lai đây là trong lúc vô tình trang trí hôn phòng cho họ nha.

Lý Hạo Sâm cũng uống không ít, hơi say, liền đến nhanh chút.

Hắn ôm Hứa Từ đặt ở trên giường, đang tháo dép cho cậu. Hứa Từ lại đưa tay kéo, kéo Lý Hạo Sâm cũng lên trên giường nằm.

Hứa Từ uống đến choáng váng, chỉ vào tơ lụa đỏ thắm trên đỉnh đầu si ngốc cười: “Thái tử điện hạ, người xem, hôn phòng! Của chúng ta!”

Lý Hạo Sâm theo lời Hứa Từ nói: “Ừ, ừ, hôn phòng của chúng ta. Ngoan, ta cởi giày cho người, nếu không mặc không thoải mái.”

“Cởi đi!” Hứa Từ hét lớn một tiếng, nâng chân lên cao cao, “Cởi nhanh rồi đến làm ta!”

Đầu thái tử điện hạ “ầm” một tiếng, nổ tung.

Tiểu Từ thịnh tình mời mọc như thế, hắn không dám không thuận theo tiểu thọ tinh hôm nay.

Thái tử điện hạ còn đang suy nghĩ, Hứa Từ đã bắt mất quần áo còn mặc ở trên người, tự cậu ngồi dậy, lão đảo liền thành thạo cởi quần áo đến sạch trơn.

Thái tử điện hạ ngây ra như phỗng, nhìn chằm chằm vật nghịch ngợm khả ái của Hứa Từ không rời tầm mắt.

Hứa Từ cởi cho mình xong, lại hóa thân thành tên cuồng cởi đồ, bắt đầu xuống tay với Lý Hạo Sâm, Lý Hạo Sâm tự nhiên là vui như mở cờ, để cậu cởi áo cho mình.

Dự tính là quần áo của Lý Hạo Sâm quá mức rườm rà, Hứa Từ cởi đến một nửa, đột nhiên dậm chân, cũng không cởi nữa. Cậu trực tiếp như một con gấu nhào lên liền áp Lý Hạo Sâm ở dưới thân, muốn làm gì thì làm.

Lý Hạo Sâm thấy thế cũng không trêu đùa Hứa Từ nữa, hắn xoay người một cái liền đặt Hứa Từ ở trên giường, thuận thế đưa môi mình lên.

Trong miệng hai người đều có mùi rượu thuần nồng, mờ mờ mịt mịt, thường thường kích thích hai người. Bọn họ nước sữa hòa hợp, điệp loạn cho nhau, trong người có ta, trong ta có người.

Đêm dài đằng đẵng, ngoài cửa ăn uống linh đình, trong cửa cảnh xuân tươi đẹp, người em ta anh, chỉ rất tình nồng. Đăng bởi: admin

71. Chương 71

81: Cái chết của Tử Nhai

Sau khi sống lại Hứa Từ vô số lần ảo tưởng, nếu lần đầu tiên khi cùng thái tử điện hạ, sẽ có phản ứng gì.

Cậu sợ hãi bởi vì bóng ma tâm lý kiếp trước, mà dẫn đến khi đối mặt với thái tử thì không chịu khống chế mà kháng cự.

Cho dù ngày thường cậu thích câu dẫn thái tử điện hạ, phỏng má giả làm người mập, nhưng cũng sợ đau lòng thái tử.

Mà khi nó xảy ra, cậu mới biết được, tất cả là nước chảy thành sông cỡ nào, tự nhiên mà vậy.

Khi thân hình dày rộng cường kiện của thái tử nằm xuống, Hứa Từ không có một chút kinh hãi hoặc là bất an, cậu có chỉ là tim đập chần động như lửa.

Nóng cháy, kịch liệt.

Thái tử điện hạ ôn nhu đối đãi cậu, ngay cả thứ cực lớn kia cũng biến thành phù hợp như thế.

Cậu một chút không thấy đau đớn, có chỉ là khoái cảm cùng an ủi.

Trong màn giường, cậu suồng sã rên rỉ, chỉ muốn cho thái tử điện hạ có thể kịch liệt hơn chút, để cho bọn họ ôm chặt hơn chút. Cậu kẹp chặt hai chân, muốn cho thái tử điện hạ càng nhiều xúc cảm, muốn càng gần sát thái tử điện hạ.

Hai người lần đầu tiên một chút cũng không trúc trắc, có chỉ là nhiệt tình như muốn đốt cháy đối phương.

Đêm dài đằng đẵng, ngoài phòng rét lạnh, trong phòng nóng cháy, hòa tan tất cả.

Cho đến đêm khuya, tiếng người dần hết, Lý Hạo Sâm kêu rên một tiếng, dừng lại động tác.

Hứa Từ thở hổn hển nằm ở trên giường, nghiêng người nhìn thái tử điện hạ thở dốc bên cạnh.

Trên mặt kiên nghị anh tuấn rải giọt giọt mồ hôi, lưng cũng có vết cào của mình, cả người hương vị nam tính thần bí gợi cảm lại mị hoặc thành thực.

Không chuyển mắt nhìn thái tử điện hạ sủng nịch nhu tình bên người, trong lòng Hứa Từ phảng phất như bị hơi nóng nhồi đầy, từng dòng nước ấm vừa căng lại nóng, rất ấm áp.

Cậu chỉ cảm thấy giờ này khắc này, mình là người hạnh phúc nhất trên đời, được ông trời quan tâm như thế, làm cậu vô cùng cảm kích.

Trời tờ mờ sáng, sợ làm người hoài nghi, Lý Hạo Sâm sớm đã rời giường cầm quần áo của mình vào phòng khách cách vách nằm xuống, một lát sau, hai người lúc này mới cùng thay quần áo, vào cung vào triều.

Ngồi trên cùng một chiếc xe ngựa, hai người đều là thần thanh khí爽, đặc biệt là thái tử điện hạ, vẻ mặt hồng hào kia, vui sướng không nói nên lời liền tản ra ngoài, cả người tản ra khí tức hạnh phúc.

Thái tử điện hạ như vậy trước đây chưa từng thấy qua, Hứa Từ nhìn thái tử điện hạ không thêm tân trang cùng che lấp như thế, ngược lại cảm thấy có chút khả ái cùng gợi cảm, nhin không được lại một trận mặt đỏ đến bụm mặt.

...

Ngày cứ như vậy lặng yên không một tiếng động bình thản trôi qua, hôm đó Hứa Từ vừa hạ triều về nhà, liền bị mẫu thân vẽ mặt nghiêm túc gọi qua, “Tử Thanh, có chuyện, tuy rằng không liên quan nhiều gì đến ta, nhưng ta vẫn muốn nói cho người.”

“Sao thế, mẫu thân?”

“Tử Nhai hài tử này”, Vương thị dừng một chút, cổ họng lặn lặn, gian nan nói, “Trở lại.”

Hứa Từ nhướn mi, “Trở lại là chuyện tốt, mẫu thân vì sao lại ưu sầu như thế, Hứa Tử Nhai gặp phải phiền toái gì sao?”

Vương thị lắc đầu, “Hắn là bị nâng trở về. Sau khi từ quan thì hắn đi phương Nam kinh doanh buôn bán lá trà, nghĩ mới xông ra thành quả, trên đường về kinh lại gặp phải bọn giặc giết người cướp của.”

Vương thị dừng lại, “Hứa gia không còn ai, liền để ta đi nha môn phân biệt thi thể...”

Nàng nói tới đây đã không nói được, “Trên người Tử Nhai trúng bảy đao, đổ máu mà chết. Thái công trong nhà già đi, nếu nâng Tử Nhai về, khó tránh khỏi va chạm lão nhân gia.”

Hứa Từ ngốc một chút, “Đã chết?”

Vương thị thở dài: “Chúng ta trước kia ở Hứa gia tuy có rất nhiều điều không thoải mái, nhưng thời gian trôi qua lâu như vậy, chuyện ta thấy cũng nhiều hơn, không còn để ý mấy chuyện đó nữa. Chúng ta tốt xấu gì cũng coi như là người nhà của họ, cũng không thể lưu thi thể ở lại phòng xác của nha môn, để hắn không được ngủ yên. Bây giờ Hứa gia mọi nhà sa sút, đã không còn người sắp xếp việc ma chay. Cho nên ta liền nghĩ, đưa hắn đi Phổ Hoa tự, tìm mấy cao tăng siêu độ cho hắn rồi chôn trong nghĩa mộ sau núi của chùa, người thấy tốt không?”

Hứa Từ hơi nhú mày, “Vậy bọn giặc kia có bắt được không?”

Vương thị lắc đầu, “Không có, nha môn nói bọn giặc này huấn luyện có tổ chức, trên đất không lưu lại một tí tung tích, chỉ là tiền tài đều không thấy. Nếu không người về nghỉ ngơi trước đi, mấy ngày nữa Tử Nhàn về nhà, đừng nghĩ nhiều quá, chuyện này ta đến xử lý.”

Hứa Từ trong lòng vẫn có chút nghi hoặc, nhưng cũng không muốn Vương thị lo lắng, liền gật gật đầu trở về phòng.

Phòng của Hứa Từ vừa lúc đi qua chỗ ở của Bạch Thu cùng Lạc Thiên Tuyết, vừa đi chưa được mấy bước, Hứa Từ đột nhiên nghe được trong phòng Bạch Thu truyền đến một tiếng “Phanh”, Hứa Từ trong lòng căng thẳng, liền đi đến chỗ y.

Cậu nhanh, Lạc Thiên Tuyết còn nhanh hơn cậu, khi Hứa Từ đến Lạc Thiên Tuyết đã đến.

Chỉ thấy Lạc Thiên Tuyết một thân trang điểm nữ trang đang chồng tay ở trước ngực, ngạo mạn quở trách: “Người lại đùa nghịch đỉnh lô đan dược của người, nghe qua danh hiệu của người biết người là thần y, chưa từng nghe qua còn tưởng rằng người là bọn bịp bợm giang hồ gì nữa. Đây lại là biến thành gì a, còn trực tiếp nổ tung nơi này.”

Bạch Thu bây giờ bị nổ một đầu tóc đen xoa tung hỗn độn, mặt xám mày tro nằm ngửa trên mặt đất, lại đột nhiên giống như bị điên cười ha ha.

“Thành, thành!”

Lạc Thiên Tuyết nhìn y, cười nhạo nói: “Thành cái gì? Người thành Phật? Là đi Tây Thiên hay là đi cầu Nại Hà?”

Bạch Thu phút chốc từ mặt đất đứng lên, chỉ vào cái xác kia hưng phấn nói: “Thuốc nổ! Thuốc nổ thành người biết không?!”

Hứa Từ cả người chấn động, thanh âm phút chốc cất cao: “Thuốc nổ?! Người nói thuốc nổ, người từ nơi nào nghe được thuốc nổ?!”

“Này nha, còn phải nhờ một người, tên...” Bạch Thu dùng tay màu đen xoa xoa mặt, mặt y nhất thời sẫm đen một mảnh đen như mực, “Hắn còn cùng họ với người nữa, họ Hứa, tên Hứa Tử Nhai.”

Hứa Từ dừng một chút, nói, “Ta đích xác có chút sâu xa với hắn, chúng ta là anh em cùng cha khác mẹ.”

“Di, ” Bạch Thu kinh dị một tiếng, “Vậy người vì sao lại ở nơi này?”

“Giữa chúng ta xảy ra chút chuyện không thoải mái, hơn năm năm trước mẫu thân mang ta rời khỏi Hứa gia, sớm đã quyết liệt với nhau, ân oán đứt đoạn.”

“Nga, ” Bạch Thu gật gật đầu, tỏ vẻ xem như biết, cũng không hỏi tiếp.

“Mấy năm trước ta vì rèn luyện, làm du y hành tẩu, hành y cứu đời, không có chỗ ở ổn định.” Bạch Thu trầm ngâm một lát, rơi vào trầm tư, “Hai năm trước ta vừa vặn đi đến Kinh thành các người, ở đây gần gũi một tháng.”

“Trong một tháng này, ta chẩn trị không thiếu nghi nan tạp chứng, gần như là không lấy một xu. Khi ta tính xuất phát đến điểm dừng chân kế tiếp, nữ chủ nhân Hứa gia tìm đến ta, nói là cầu ta cứu nhi tử của nàng.”

“Ta thấy phụ nhân này khuôn mặt u sầu, liền kéo dài hành trình, theo nàng về nhà. Nhi tử của nàng mình đầy thương tích, lại không biết bị cái gì gây thương tích, không giống đao thương cũng không giống ám khí, lại còn có vài mảnh nhỏ nằm vào trong thịt.”

Bạch Thu nói đến đây dừng một lát, “Ta nói với các người, lúc ấy nếu không có ta ở đây, người này chỉ sợ đời này liền bị tàn tật, đi đường khó khăn.”

Nghe Bạch Thu miêu tả, tình huống bị thương này rất giống thuốc nổ gây thương tích nha.

Hứa Từ đang trầm tư, Bạch Thu lại nói tiếp: “Vì thế ta liền hỏi hấn bị vật gì gây thương tích, phụ nhân lúc này mới ấp úng nói ra ngọn nguồn. Phụ nhân có một nữ nhi, người hấn là cũng biết là ai đi Hứa Từ. Nữ nhi của nàng nha, ngày thường như không được bình thường, mỗi ngày nhốt mình trong phòng loay hoay gì đó, cửa lớn không ra cửa sau không bước. Hứa Từ Nhai ngày đó đi ngang qua, ngẫu nhiên nghe được nữ nhi này ở bên trong khe khẽ nói nhỏ, nói đều là mấy thứ hấn nghe không hiểu, liền đẩy cửa đi vào.”

“Trong phòng nữ nhi này vẫn chưa đốt đèn, một mảnh tối om, Hứa Từ Nhai liền hét to một tiếng, thuận tay cầm diêm đốt lửa, điểm này không có việc gì, không biết đụng phải thứ gì, tiếp theo liền bị nổ bay ra, bất tỉnh nhân sự.”

“Ta thật sự tò mò hấn bị cái gì gây thương tích, sau đó khi không có người liền hỏi hấn, lại lấy được phí để uy hiếp, hấn lúc này mới không tình nguyện nói chút nội tình cho ta.”

“Hấn nói ngày đó hấn nháy mắt bắt lửa que diêm, cảnh tượng trong phòng cũng nhìn thấy bán thực bán thiết, lúc ấy hấn bị dọa mê mất một chút. Trên mặt nữ tử mang mặt nạ bảo hộ rất dày, trước mặt đặt một cái đỉnh không lớn không nhỏ, trên tường hai bên tất cả đều là một mảnh đen tuyền, trên đất là một đám vật hình cầu màu đen.”

“Sau đó hấn nói, lúc ấy nhìn thấy bộ dáng của muội muội thật sự là dọa người, diêm lửa trong tay giữa sợ hãi rơi xuống đất, rơi xuống một vật hình cầu màu đen rải ở cửa. Vật hình cầu như pháo bông bắn ra bốn phía, tiếp đó hấn liền bị văng ra hôn mê. Hấn nói lúc ấy muội muội tựa hồ có nhắc nhở chính nàng qua, ‘Cẩn thận thuốc nổ.’”

“Ta thật sự cảm thấy hứng thú với vật hình cầu màu đen tên là ‘thuốc nổ’ này, sau khi chữa khỏi hấn thì chấm dứt rèn luyện trước thời gian, hồi cung làm một đỉnh lô, bắt đầu nghiên cứu làm thứ này như thế nào.”

Nói tới đây, Bạch Thu hai mắt tỏa ánh sáng, chỉ vào cái xác chỗ đó nói: “Trải qua hai năm, rốt cuộc mới thấy hiệu quả.”

Hứa Từ nghe được quả thực là thần kì mơ hồ, đây cũng quá trùng hợp đi.

Năm đó Bạch Thu chẩn trị cho Hứa Từ Nhai, lại chỉ bằng lời lẽ liền biết được cách làm thuốc nổ.

Mà càng mơ hồ là, phẳng phát trong u tối, ông trời đang dẫn đường tất cả, nhân quả tuần hoàn, đến cùng nơi nào là căn nguyên?

Nếu không phải Lý Hạo Thịnh cùng Vũ Văn Thiên Thành có tâm tư xấu bắt cậu, Mặc Dạ sẽ không bị thương, Bạch Thu cũng sẽ không tới cứu. Mặc Dạ càng sẽ không lưu lại hoàng cung Kim quốc an dưỡng, cũng sẽ không có đủ loại bạch cầu sau đó, không có Bạch Thu đến Đại Diệu quốc.

Bạch Thu không đến Đại Diệu quốc, cậu sao lại biết, thì ra bây giờ trừ Hứa Từ Đình, Bạch Thu cũng biết được cách làm thuốc nổ.

Hơn nữa cậu càng không biết, lúc ấy Hứa gia còn có chuyện như vậy.

Năm đó cậu vì thi được công danh, đã nhốt mình trong phòng ngày ngày đọc sách, hai tai không vì chuyện ngoài cửa sổ, sao sẽ biết mấy chuyện đó.

Thật có thể nói là Thiên Đạo Luân Hồi, tất cả tự có định số.

Bởi vì tự cứu, cậu đưa Hứa Từ Dĩnh đến trước mặt Vũ Văn Thiên Thành, như vậy Lý Hạo Thịnh liền mất một cánh tay. Nhưng Vũ Văn Thiên Thành lại thêm một cánh tay.

Mà tình cờ là, đúng lúc này, Bạch Thu thể nhưng biết cách làm thuốc nổ.

Hứa Từ có chút không dám tin, cậu kích động bắt lấy tay Bạch Thu, “Vậy người sao không nói phương pháp cho thái tử điện hạ, để hắn chế thành vũ khí, nhất định sẽ giành được thắng lợi.”

Nào ngờ Bạch Thu sững sốt, tiếp đó vung tay, lạnh nhạt nói: “Ta cự tuyệt.” Đăng bởi: admin

72. Chương 72

82: Hung thủ là ai

“Vì sao không thể?” Hứa Từ còn chưa chờ đặt câu hỏi, ngược lại là Lạc Thiên Tuyết kinh ngạc, “Người làm ra nó, lại đóng chặt mà không cần, là có ý gì?”

“Ta tạo nó là vì tò mò, nhưng các người xem, ” Bạch Thu chỉ chỉ xác đầy đất, “Nó uy lực cực lớn, nếu đối phương là dân chúng tay không tác sát, chỉ có phần bị tàn phá. Mà dù cho đối thủ thân mặc áo giáp sắt, cũng khó tránh bị lan đến. Ta là một đại phu, tồn tại của ta là nên hành y cứu đời, cứu sống, không phải là giết người đoạt mạng.”

Khuôn mặt Bạch Thu mặt xám mày tro cùng với nghiêm túc bình tĩnh, không giống vui đùa.

Hứa Từ cảm thấy rất muốn nôn ra máu, cậu có chút tức giận nói: “Người nói cao thượng như thế, cứ như chúng ta đều là người xấu muốn mạng người, chỉ có người là Thánh Nhân cứu người trong lửa nước. Nếu người thật sự cao thượng, thì sao lại nhốt mình ở trong phòng cả hai năm trời, chỉ vì làm ra nó.”

Bạch Thu bĩu môi, ủy khuất nói: “Ta rất tò mò, vì y giả, không chỉ cảm thấy hứng thú với được cứu người, cũng vô cùng tò mò với gây chết người, cho nên ta mới không thể khắc chế, nghiên cứu thứ này.”

Hứa Từ trừng Bạch Thu, nhìn bộ dáng y đơn thuần vô tri, lại tức mà không biết nói sao, đang muốn nói gì nữa, lại bị Lạc Thiên Tuyết ngăn lại, “Đi lát đi, ta có chuyện nói cho người, ta đến phòng người nói đi.” Nói không đợi Hứa Từ phản ứng, liền kéo cậu một cái khinh công bay đi.

Bạch Thu nhìn xác đầy đất, lại nhìn nhìn hai người bay đi.

Cả vườn không người, trống rỗng tro bụi, rất là buồn bực cùng ủy khuất.

Rác rưởi đầy đất này, phải dọn tới khi nào oa.

Lạc Thiên Tuyết mấy cái lên xuống liền kéo Hứa Từ về phòng Hứa Từ, không đợi hạ nhân phản ứng lại, y phút chốc như quỷ mị mang theo Hứa Từ bay vào trong phòng, ổng tay áo vung lên cửa liền đóng lại từ bên trong.

“Người nói với tên gốc kia thì có gì dùng, hắn trừ nghiên cứu chính là nghiên cứu, sao có thể lợi hại như trong hiểu biết của người.”

Hứa Từ bất đắc dĩ, than thở một câu, “Nói ta cứ như là thương nhân bụng dạ độc ác.”

Lạc Thiên Tuyết cười ha ha một tiếng, cười đến ôn nhu động lòng người, “Ta biết người sợ Nguyệt quốc. Vũ Văn Thiên Thành tìm được Hứa Từ Dĩnh, hắn âm hiểm độc ác chúng ta cũng thấy qua. Nếu Hứa Từ Dĩnh dùng vì hắn, thiên hạ nhất định hóa thành Luyện ngục trần gian.”

“Không sai, đây đúng là điều ta lo lắng. Thời kỳ bất thường, chúng ta chỉ có thể lấy bạo chế bạo, nhưng Bạch Thu rõ ràng chế tạo ra thuốc nổ, lại không chịu lấy ra.”

“Thuyền đến đầu tường tự nhiên thẳng, người chỉ là một quan viên Ngũ phẩm nho nhỏ của Đại Diệu quốc, không cần suy xét nhiều như vậy. Mặc dù người cùng thái tử điện hạ tỉnh táo cùng tiếc, tình cứng hơn vàng, nhưng lúc này còn không phải lúc người bận tâm quá nhiều, tai họa đến gần, cái cao trước đỉnh. Ta nói lời này tuy ích kỷ chút, nhưng lại là lẽ thường của con người. Mặc dù người hiện giờ suy xét nhiều như vậy, cũng là vô ích.”

“Vũ Văn Thiên Thành vừa không tấn công Đại Diệu quốc, cũng không có manh mối chế tạo ra thuốc nổ, người ngấm lại, nếu người làm như vậy, ngược lại giống như Đại Diệu quốc các người gây ra phân tranh trước, mất nhiều hơn được a, đến lúc đó người cùng Bạch Thu thậm chí toàn bộ Đại Diệu quốc đều biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích, vạn người phỉ nhổ.”

Hứa Từ sững sốt, bỗng dưng bị che tỉnh, “Theo người nói, ta lại hồ đồ như thế. Đúng, ta còn quá nôn nóng.”

Hứa Từ liêm mi, là mình quá để ở trong lòng, cho rằng chỉ dựa vào sức của bản thân, liền có thể sửa chữa lịch sử, nhưng kỳ thật không phải, chân chính có thể lịch sử, vẫn là thời gian.

Kiếp này cùng kiếp trước xảy ra khác biệt rất lớn, cải thiện rất nhiều, tốt đẹp không ít.

Nhưng nghĩ kỹ, biến hóa lặng yên xảy ra, cậu chỉ là một người dẫn đường hoặc là . Đầu sợi từ chỗ của cậu mà xoay nhằm một vòng, mọi chuyện liền theo thời gian trôi qua lặng yên xảy ra thay đổi, không cần cố ý làm, cũng không cần quá mức để ý.

Mà chân chính thay đổi toàn bộ cục diện, hơn phân nửa là thái tử điện hạ hoặc là Hoàng Thượng.

Bọn họ là người bề trên, tâm tư vừa động liền có thể xoay chuyển Càn Khôn.

Lần trước cậu giết Ngụy thị, Thái Khang để giận không thể át, cũng một thái tử điện hạ đúng lúc đuổi tới, nói hai ba câu liền hóa giải một hồi nguy cơ, sau đó càng ngăn cơn sóng dữ, càng phản kích Ngụy thị, gán cho nàng tội danh thích khách.

Đoạn thời gian này vì Hứa Từ Đình bị Vũ Văn Thiên Thành mang đi, mà động tác của cậu quá lớn, cậu quá nôn nóng cùng liều lĩnh.

Lần này nếu cậu thật sự khiến cho Bạch Thu cống hiến phát minh này ra, sau lưng quốc lực cường đại, liền là vô số chỉ trích.

Đời trước trước khi cậu chết, Nguyên Đế tuy là thời kỳ cường thịnh, nhưng đã hiện ra dấu mối suy bại phản loạn, kết cục của Nguyên Đế chỉ sợ là không được chết già.

Bây giờ mặc dù cậu biết Hứa Từ Đình không có điểm mấu chốt, biết Vũ Văn Thiên Thành âm độc, càng biết uy lực mạnh mẽ bá đạo của bom, nhưng cậu bất lực. Cậu biết rõ trong lòng, lại chỉ có thể trơ mắt mặc kệ tất cả xảy ra.

Trong giây lát, cảm giác vô lực suy sút đánh tới, khiến cả người cậu không còn sức lực.

Bất đắc dĩ, bất lực, cậu rõ ràng biết sau này sẽ có vô số người vì thế mà bỏ mạng, nhưng chỉ có thể cứ như vậy mà trơ mắt nhìn tất cả xảy ra sao?

Lạc Thiên Tuyết thấy trên mặt Hứa Từ đỏ đen lẫn lộn, cho rằng cậu nghĩ đến hậu quả liền nghĩ mà sợ, nên an ủi nói: “Chỗ của ta ngược lại có tin tức tốt, hai tháng trước chúng ta không phải nói muốn tấn ra chuyện Vũ Văn Thiên Thành không phải huyết mạch hoàng thất sao?”

“Hai ngày trước ta trở về Nguyệt quốc một chuyến, bây giờ việc này đã truyền lưu trên phố, tiếng gió liên tiếp, có xu thế càng truyền càng dữ, hoàng cung từ lâu đã nghe được đồn đãi này, bây giờ hoàng đế Nguyệt quốc long nhan giận dữ, muốn tra rõ việc này.”

Trong lòng Hứa Từ âm trầm cũng hơi có chút vui vẻ, “Nghe người nói thế, kết quả ngược lại là không tệ.”

Lạc Thiên Tuyết hừ lạnh một tiếng, cắn răng nói: “Chờ Vũ Văn Thiên Thành thân bại danh liệt, ta liền đưa hần xuống mười tám tầng Địa Ngục!”

Hứa Từ nghĩ đến một chuyện, hỏi: “Vậy Hứa Từ Đình đâu?”

“Ta ngày đó làm mất của Hứa Tử Dĩnh bị thương, trải qua hai tháng, Vũ Văn Thiên Thành tìm người mọi cách cứu trị, cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đồ, nhìn không rõ ràng, đã xem như là nửa người mù. Ta chỉ là từ giữa nghe được mấy điều này, Hứa Tử Dĩnh này ngày ngày nhốt mình trong phòng, ta thật sự không tra ra được nhiều chuyện hơn.”

“Nhốt trong phòng không biết đang ghen suy nghĩ xấu gì, ” Nói tới Hứa Tử Dĩnh, Hứa Từ liền nghĩ đến Hứa Tử Nhai, cậu dừng một chút, kéo cánh tay Lạc Thiên Tuyết, “Thiên Tuyết, người theo ta đi phòng xác nha môn nhìn một người.”

Lạc Thiên Tuyết nhướn mi, “A, người nào?”

“Hứa Tử Nhai, ca ca cùng cha cùng mẹ của Hứa Tử Dĩnh.”

...

Vào đêm, phòng xác

“Di, miệng vết thương này!” Trong phòng xác mùi hôi ngạt thở, hai người một thân hắc y, trên mặt che khăn ướt thật dày.

Nghe tiếng Lạc Thiên Tuyết, Hứa Từ giơ diêm lửa mò qua, “Thế nào, có vấn đề gì?”

“Người nhìn ngực hắc ở đây, ” Lạc Thiên Tuyết chỉ chỉ ngực Hứa Tử Nhai mình đây thương tích, “Nhìn thấy tơ hồng này không?”

Hứa Từ nghe vậy qua dò xét, dích xác giữa phần đông miệng vết thương đáng sợ, có một vết đỏ nhỏ đến không thể thấy ở nơi đó.

“Hắn chính là bị thương như thế mới mất mạng.” Lạc Thiên Tuyết nói chuyện kinh người, “Vũ khí này ta ở trong giang hồ có thấy qua, chính là một thanh nhuyễn kiếm mỏng như cánh ve, tên là “Nhuyễn kiếm cách ve”. Kiếm này thường được cuộn ở trong đai lưng, hoàn toàn không làm người phát hiện, do thân kiếm cực nhuyễn cơ mỏng, nhưng lại cực kì nhanh, làm người khó lòng phòng bị, cho nên ở trong mười ám khí đứng đầu giang hồ.”

“Người là nói Hứa Tử Nhai cũng không phải gặp phải bọn cướp đơn giản như vậy?” Hứa Từ hỏi.

“Đúng, kiếm này một kiếm đâm vào ngực Hứa Tử Nhai, Hứa Tử Nhai mất mạng tại chỗ. Dao kiếm còn lại, chỉ sợ cũng là người này cố ý dùng dao kiếm cắt. Lúc trước người nói mất đi tài vật cùng hiện trường hỗn độn, ta dự tính, cũng có thể là đối phương giả tạo.”

“Vậy người biết chủ nhân của ám khí này là của ai hoặc là ai dùng không?” Hứa Từ hỏi tiếp.

Lạc Thiên Tuyết dừng một chút, trong mắt hiện ra lệ quang, “Tất nhiên là rất quen thuộc, chính là thủ hạ của Vũ Văn Thiên Thành, một trong hai mươi tám chòm sao của Sát Thủ các.”

Hứa Từ sợ hãi kêu một tiếng, “Vũ Văn Thiên Thành?! Người có nhìn lầm hay không?”

“Sao lại nhìn lầm, trên tay ta lần trước, chính là bị hắn ám sát, bằng không sao lại bị Thất Sát đuổi theo sau, suýt nữa lấy mạng.”

“Hứa Tử Nhai là bị Vũ Văn Thiên Thành phái người giết?” Hứa Từ đầu óc có chút xoay không công, “Vũ Văn Thiên Thành cùng Hứa Tử Nhai không oán không cừu, vì sao muốn giết hắn?”

Đột nhiên đầu cậu cơ trí, “Không, không phải Vũ Văn Thiên Thành, là Hứa Tử Dĩnh, là Hứa Tử Dĩnh muốn giết hắn.”

Như vậy xem ra, Hứa Tử Dĩnh cũng không phải là hận Tử Nhân, mà là Tử Nhân kiếp trước hoặc là Hứa Tử Nhai kiếp này khiến nàng có một lý do không thể không giết bọn họ.

Hứa Tử Dĩnh kiếp trước dùng hết thủ đoạn, nhất định phải giết Tử Nhân, đời này lại muốn giết Hứa Tử Nhai.

Từ năm năm trước sau khi bọn họ rời khỏi Hứa gia, Tử Nhân cũng chưa về Hứa gia qua, tự nhiên sẽ không cùng xuất hiện với Hứa Tử Dĩnh.

Mà nói không chừng, nguyên nhân dẫn đến Tử Nhân kiếp trước bị Hứa Tử Dĩnh đuổi giết, vừa vặn là giữa năm năm này, bị Hứa Tử Nhai phát hiện, lúc này mới lọt vào đuổi giết.

Hứa Tử Dĩnh là một nữ tử khuê các cửa lớn không ra, cửa sau không bước, lại có bí mật gì, mà không dám cho người biết đến?

Hứa Tử rơi vào trầm tư, trong đầu nhanh chóng vận chuyển.

“Người là nói Hứa Tử Dĩnh? Muội ruột ruột của Hứa Tử Nhai?” Lạc Thiên Tuyết trừng lớn hai mắt, “Hổ độc không ăn thịt con, giữa sói không tương tàn. Hứa Tử Dĩnh lại cho người giết ca ca ruột của nàng?!”

Lạc Thiên Tuyết tuy rằng kinh ngạc, nhưng chuyện xảy ra trên người Hứa Tử Dĩnh, vừa khiến Lạc Thiên Tuyết cảm thấy nằm ngoài dự đoán, lại ở trong tình lý.

Lúc trước ở tộc Vu Thần, Hứa Tử Dĩnh cứ thế mà đối đãi mẹ ruột nuôi dưỡng mình mười mấy năm như vậy, còn có gì mà nàng không dám làm.

Đây đến cùng là dạng nữ tử gì, rõ ràng không ra khuê các qua, lại không có nhân tính như thế?!

“Hứa Tử Dĩnh là khác loài, nếu là người khác, loại chuyện này ta còn phải hoài nghi một chút, nhưng nếu đặt trên người Hứa Tử Dĩnh, ta lại tin.” Hứa Tử nheo lại hai mắt, lạnh lùng nói, “Người hôm đó nếu có thể giết nàng liền tốt rồi!”

Vũ Văn Thiên Thành cậu còn có thể đoán được tâm tư của hắn, nhưng mà Hứa Tử Dĩnh, ngày thường vô thanh vô tức, nhưng làm việc lại độc ác ngoan tuyệt, chưa bao giờ làm theo lẽ thường, cậu sao cũng không thể tưởng được.

Một lưỡi dao sắc bén dính nọc độc như vậy bị nắm trong tay Vũ Văn Thiên Thành cũng ác độc như thế, thật là độc càng thêm độc!

83: Đại yến ngày mồng tám tháng chạp

Hứa Tử Nhai chết thảm, Vương thị đưa đi Phổ Hoa tự siêu độ hướng sinh, để không trở thành cô hồn dã quỷ trong thế tục này.

Thời gian qua nhanh, chỉ trong nháy mắt, đã vào tháng chạp.

Bạch Thu sau khi nghiên cứu ra thuốc nổ liền không tiếp tục nữa, y ngày đó một mình dọn sạch xác, liền không loay hoay mấy thứ này nữa. Gần đây rảnh rỗi, Bạch Thu lại lần nữa nhặt tay nghề cũ, ở ngoại ô Kinh thành xích xích hành y.

Vào tháng chạp, thời tiết đột nhiên giá lạnh.

Trên chân Hứa Tử trải thảm thật dày, mở ra giấy viết thư mới tinh.

“Anh Hứa Tử thân mến:

Sư phụ và ngô đã xuống núi Trường Bạch, khoảng ngày mồng tám tháng chạp liền về.

Em Tử Nhân “

Chữ viết rồng bay phượng múa trước sau như một, nào có nhu mỹ dịu dàng của nữ hài tử.

Hứa Tử bắt đầu dĩ cười cười, cất thư đưa cho Niệm Bạch hầu hạ bên người: “Niệm Bạch, nhanh chóng đưa thư qua cho mẫu thân.”

Niệm Bạch nhận thư, cười vang một tiếng liền bước đi chạy như bay ra ngoài.

Nhìn thân ảnh Niệm Bạch chạy vội, nghĩ Tử Nhân trở về cùng Lạc Thiên Tuyết còn ở phủ Thái công.

Hứa Tử đột nhiên vô cùng tò mò hai người này lần đầu gặp nhau sẽ là tình cảnh gì.

Kiếp trước Lạc Thiên Tuyết vì Tử Nhân chết mà một đêm đầu bạc, có thể thấy được tình ý sâu đậm không phải ngôn ngữ bình thường có thể biểu đạt. Cả chính cậu cũng không nghĩ đến, Lạc Thiên Tuyết ngày thường giống như nữ tử, trong lòng còn giấu cái khe này, cậu chưa từng nhìn ra Lạc Thiên Tuyết vậy mà cất giấu tình ý như vậy với Tử Nhân.

Đời này một nhà bọn họ rời xa Hứa Tử Đình trước thời gian, coi như là thiếu phần uy hiếp. Kiếp trước thời gian Hứa Tử Đình chạy trốn tới tộc Vu Thần còn phải vào buổi tối mấy năm sau, kiếp này do một vài chuyện, việc này lại đến trước.

Chỉ là không biết loại thời gian đến trước này là phúc hay là họa?

Hàn đông tiệm thẳng, vạn lại câu tịch.

(Mùa đông giá lạnh dần hơn hẳn, cả mọi âm thanh đều lặng yên)

Bông tuyết bay đầy trời, trang điểm lên cho vùng đất này một bộ xiêm y thuần trắng thánh khiết.

Ngày tám tháng chạp, Hứa Tử Nhân quả nhiên theo lời trong thư, đúng hạn mà tới, cùng nàng đến vẫn như cũ là Bách Lý Tích Yên dung mạo nhiều năm chưa bao giờ thay đổi của nàng.

Hôm đó Hứa Tử giống như bình thường đi vào triều, chờ sau khi cậu hồi phủ liền nghe được tiếng đánh nhau ‘bang bang’ ở hậu viện.

Còn tưởng rằng có thích khách đến đây Hứa Tử một cái bước xa vọt vào hậu viện, liền nhìn thấy hai thân ảnh đang đấu nhau ở giữa không trung.

Một bên là một thân nữ sam nhẹ bay thật là mỹ lệ động lòng người, một bên thì là đuôi ngựa gọn gàng cùng áo lông ngắn gọn.

Nhưng hai người này phẳng phất như đảo ngược giới tính, một là Lạc Thiên Thủy (*) nam nhân hàng thật giá thật, một là Hứa Tử Nhân giả tiểu tử.

(*) Chắc là tên của anh Lạc Thiên Tuyết khi giả gái.

Hai người không biết vì sao gây chuyện, cứ nhiên liền đánh lên.

Hứa Tử nhìn nóc nhà thiếu chút nữa hủy hoại chỉ trong chốc lát, cười lạnh một tiếng, cất cao giọng nói: “Mái ngói trên nóc nhà của ta là dùng bùn núi đá Nam tốt nhất để làm, ai nếu làm hư một miếng, cẩn thận ta cho hắn táng gia bại sản!”

Hai người run rẩy trên không đồng thời dừng lại, như hai đạo tia chớp “Sưu” một tiếng bay dừng lại.

Hứa Tử Nhân mặt đỏ tai hồng, giọng thô cả giận nói: “Éo lả đáng giận.”

Lạc Thiên Tuyết mị nhãn như Kim Tỏa câu hồn, y cười lạnh một tiếng, phản bác nói: “Bà nam nhân bắt nam bắt nữ.”

Hai người âm ỉ xong, trong không khí phun ra va chạm kịch liệt.

Hứa Tử bùm mặt, cậu thật muốn ném hai người đảo ngược giới tính này ra ngoài a!

Nhưng cũng kỳ quái, kiếp trước Hứa Tử Nhân cùng Lạc Thiên Tuyết sống chung mấy năm, cũng không phát hiện y là một nam nhân, sao hôm nay vừa thấy mặt liền phát hiện?

Nhưng nhìn thấy Bách Lý Tích Yên bên người Hứa Tử Nhân, Hứa Tử nhất thời hiểu được.

Bách Lý Tích Yên tuy là trang điểm như thiếu nữ hai tám xinh đẹp, nhưng nàng trên thực tế đã sớm gần trăm tuổi.

Nàng tu tập tâm pháp nghịch mạch độc môn sẽ làm cơ thể đảo ngược Càn Khôn, tu tập càng cao, chỉ biết càng ngày càng trẻ tuổi.

Một lão tiên bối như vậy đi đến phủ Thái công, Hứa Tử tự nhiên không dám chậm trễ, cậu nhanh chóng đi lên làm một đại lễ, cung kính nói: “Bái kiến Bách Lý tiên bối.”

Bách Lý Tích Yên chỉ nhẹ nhàng gật đầu, xem như đáp ứng.

Hứa Tử Nhân trừng Lạc Thiên Tuyết một cái, lúc này mới lui lại bên cạnh Bách Lý Tích Yên, hai mắt phát sáng nói: “Sư phụ, người quá lợi hại, hẳn nam phần nữ trang người cũng có thể nhìn ra.”

Hứa Từ không nói gì bóp trán, Hứa Tử Nhân sùng bái Bách Lý Tích Yên đã đến tình cảnh không còn giới hạn, bây giờ dù cho là phân của Bách Lý Tích Yên, đối với nó mà nói cũng đều là thơm tho. (Fan cuồng này)

Ngày mồng tám tháng chạp, đại yến quần thần.

Hứa Từ đêm nay cũng không mang theo Hứa Tử Nhân, mà là theo Thái công đi.

Cậu hôm nay cũng không như sáu năm trước, ngồi ở bên người thái tử điện hạ che chở, không sợ pháp lực, theo phẩm giai của mình tìm được vị trí của mình, là ở trong một góc không xa không gần.

Thái Khang để vẫn như cũ như sáu năm trước, đông đặc khen ngợi quần thần cùng mùa thu hoạch năm nay, sau đó liền rời tiệc.

Giữa tiệc ăn uống linh đình, Lý Hạo Sâm ngồi ở vị trí thủ tịch, cười nhẹ được đại thần xung quanh đến kính rượu.

Hứa Từ ẩn trong bóng đêm, yên lặng nhìn chăm chú vào tất cả.

Sáu năm trước cậu chỉ là một hài tử mười tuổi, có thể dưới thái tử điện hạ che chở, không sợ pháp lực, không theo quy củ, không kiêng nể gì ngồi ở bên người thái tử điện hạ.

Nhưng hôm nay cậu đã trưởng thành, có thân phận cùng địa vị mà mình nên có. Cậu là thần tử, Ngũ phẩm thái tử Tiễn Mã, liền nên ngồi ở vị trí của quan viên Ngũ phẩm.

Thái tử điện hạ ánh sáng soi người, mà cục đá chặn đường hấn Lý Hạo Thịnh đã vào lúc bất tri bất giác mà bị chém mất vài cánh tay, không đủ để gây sợ hãi.

Địa vị Hoàng Thượng của thái tử điện hạ, sớm đã là tình thế bất buộc.

Mình bây giờ tuy là Ngũ phẩm Tiễn Mã, nhưng thái tử điện hạ vẫn yêu cậu thương cậu, mặc cho kiếp này không trải qua đau khổ, hay kiếp trước trải qua muôn vàn khó khăn, cậu đều rất rõ ràng.

Cậu cũng thật sâu yêu thái tử điện hạ, nhưng mặc dù là yêu, tình yêu của họ cũng chỉ có thể che dấu trong bóng tối.

Bọn họ không dám tỏ rõ thiên hạ, cậu giấu đi bí mật hạnh phúc này ở trong lòng, vĩnh viễn hư thối trong lòng mình.

Thái tử điện hạ lại nhận một ly rượu, lúc này mới khoát tay, chúng thần biết đây là thái tử điện hạ một mỗi, cũng không kính rượu nữa.

Lý Hạo Sâm ở phía trước nhìn Hứa Từ giấu ở phía sau chúng thần, rõ ràng chỉ cách vài chục bước, hấn lại cảm thấy khoảng cách kia sâu xa như khoảng cách giữa bầu trời và trần gian.

Trong giây lát, một cổ lo lắng mất đi đánh tới, Lý Hạo Sâm gơ ly rượu lên, liền đứng dậy đi tới Hứa Từ.

Hứa Từ hiện giờ đang chìm trong suy nghĩ âm u của mình, cúi đầu uống rượu trái cây.

Người bên ngoài đều là phẩm rượu gạo, chỉ có cậu uống rượu trái cây, nhất định là thái tử điện hạ trộm an bài, là sợ mình xấu mặt trước mặt quần thần đi?

Nghĩ đến Lý Hạo Sâm chuyện gì cũng nghĩ cho cậu, chỉ một chuyện nhỏ nhỏ này, nhất thời liền khiến Hứa Từ cảm thấy cực kì thư thái.

Không thể quang minh chính đại bên nhau thì sao? Bọn họ lòng có linh tê, người và ta yêu nhau, chẳng phải tình yêu càng thêm kiên nghị hơn mấy người quang minh chính đại ở bên nhau sao?

Đang nghĩ tới đâu, Hứa Từ chỉ cảm thấy đỉnh đầu tối sầm, như là có vật lớn chắn ở trước người.

Hứa Từ sững sốt, ngẩng đầu nhìn lại.

Dưới phản quang, quanh thân thái tử điện hạ tựa như đắm chìm trong ánh sáng, quanh thân cuốn ánh vàng óng ánh.

Hắn mỉm cười mà đứng, trong mắt ôn tồn, phảng phất như trích tiên trên trời.

Hứa Từ không khỏi nhìn có chút ngây ngốc, Lý Hạo Sâm nhìn thấy Hứa Từ bộ dáng hoa si, nghĩ rằng vật nhỏ này, lại trúng mỹ nam kế của mình hay sao?

Lý Hạo Sâm khụ khụ cổ họng, âm thanh trong trẻo giống như ánh trăng trên trời, thanh lãnh lóe sáng lại tràn ngập nhu tình, “Hứa Tiển Mã, một năm này, đa tạ cho nhau, cô ở đây kính người một ly.”

Hứa Từ mỉm cười, rót đầy ly rượu cũng đứng lên, “Vinh hạnh của thần, không dám xưng công, bôi rượu này, thần kính trước!”

Dứt lời đầu như nhau, liền muốn uống rượu vào bụng.

Nào biết Lý Hạo Sâm một phen giữ chặt tay cậu, nhét ly rượu của mình vào trong tay Hứa Từ, “Đây mới là rượu cô kính người, về phần ly này của người sao...”

Lý Hạo Sâm đuổi đuổi ly rượu trái cây trong tay, nhếch môi cười cười, “Nếu Hứa Tiển Mã kính cô, cô liền uống.”

Chỉ thấy Lý Hạo Sâm đặt đôi môi ôn nhuận khêu gợi lên chỗ mà Hứa Từ mới đặt môi, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm mép chén, không nhanh không chậm chậm rãi uống rượu.

Hứa Từ ngây người...

Đây, đây, đây... Đây quả thực là rượu giao bôi a!

Thái tử điện hạ ngài cũng quá cả gan làm loạn, trước công chúng, lại như vậy!

Mặt Hứa Từ chợt đỏ lên, nhanh chóng ngửa đầu đổ rượu mạnh mà thái tử điện hạ truyền tới vào bụng, để che dấu mặt đỏ không hợp lý của mình.

Thấy Hứa Từ uống rượu của mình, Lý Hạo Sâm vừa lòng gật đầu. Hắn cũng không đổi ly rượu, cứ như vậy cầm ly rượu thuận tiện có từ chỗ Hứa Từ lập tức về tới chỗ ngồi của mình, tiếp tục cùng đại thần bên cạnh nói nói cười cười, liền phảng phất như kính rượu vừa rồi chưa từng xảy ra.

Hứa Từ cúi đầu, giấu mình càng sâu, chỉ hận đến muốn tìm cái động tiến vào.

Hắn cầm đi... Hắn cầm đi ly rượu của mình...

Ly rượu Lý Hạo Sâm dùng qua liền ở trước mắt mình, rõ ràng chỉ là một ly rượu, nhưng vừa nghĩ đến từng cái rìa của ly rượu này đều được Lý Hạo Sâm nhẹ nhàng ngậm cắn, liếm láp qua, cậu liền không tự chủ được cả người nóng lên, cơ hồ không thể kiềm chế.

Cậu lần nữa rót rượu trái cây vào bên trong ly rượu. Nâng ly rượu ở trong tay, giống như không được bình thường ở nơi không có ai nhìn chăm chú lên vuốt ve mép ly, một lần lại một lần.

Vuốt xong, cậu lại nhẹ nhàng đặt ly rượu ở miệng môi mình, vươn đầu lưỡi ra nhẹ nhàng liếm mép ly.

Đây là nơi thái tử điện hạ đụng chạm miệng lưỡi qua... Bây giờ miệng lưỡi của mình lại chạm vào, vậy chẳng phải là, hai người họ hôn gián tiếp?

“Ầm” đầu óc nổ tung, chung quanh tất cả đều là ánh mắt của đại thần, trong đầu cậu cứ nhiên nhiên không được nhớ tới đêm diên loạn đảo phượng của hai người hôm đó, mẹ nó, mình đúng là thật đáng khinh.

Như là tìm kiếm an ủi, Hứa Từ từ trong đám người truy tìm thái tử điện hạ.

Nào biết lại nhìn thấy thái tử điện hạ cũng đang dùng đầu lưỡi liếm mép ly rượu mình mới vừa dùng qua.

“Ầm” đầu óc lại lập tức nổ tung.

Ta thao, không phải mình đáng khinh, mà là thái tử điện hạ vốn nghĩ như vậy đi?!

Hắn nhất định là cố ý làm vậy, cố ý câu dẫn cậu!

Hứa Từ cắn răng âm thầm trừng Lý Hạo Sâm cười đến đầy mặt gian xảo kia, thái tử điện hạ gian xảo!
Đăng bởi: admin

73. Chương 73

84: Thái tử cầu thân

Đại thần uống thật sự là thỏa thích, Lý Hạo Sâm cùng Hứa Từ mật mờ hồ động người bên ngoài chưa từng để ý.

Cả chúng đại thần uống đến trắng lên ngọn liễu, đã là đêm khuya. Nếu dính ở trong cung, vậy liền là cử chỉ thất lễ, các đại thần lần lượt tùm ba tùm năm, cáo từ trở về.

Mà Hứa Từ, cậu là theo lão thái công cùng đến, vốn nên cùng lão thái công trở về, nhưng do lão thái công tuổi lớn, cũng không đợi quá tối liền trở về sớm.

Lý Hạo Sâm không yên lòng Hứa Từ sau khi say rượu tự mình về nhà, rượu phẩm của Hứa Từ luôn luôn không tốt, uống say luôn ôm hân hôn đến hôn đi, trời biết nếu để tự cậu về nhà, ở trên đường tùy tiện ôm người hôn đến hôn đi, vậy hẳn xác định ngày mai liền muốn giết người.

Nghĩ như vậy, Lý Hạo Sâm liền cố ý giữ Hứa Từ lại, sắp xếp trong cung thái tử.

Hai người đều là thanh niên nhiệt huyết, thời gian cực tốt, không khí cực tốt, Hứa Từ lại bộ dáng mị nhân câu hồn, Lý Hạo Sâm cố nén dục vọng muốn tử hình cậu ngay tại chỗ, dùng một tia lý trí cuối cùng của mình đuổi hết cung nữ thái giám ra ngoài.

Cung điện thái tử rất lớn, chỉ một lát, dĩ nhiên chỉ còn lại có hai người Lý Hạo Sâm cùng Hứa Từ.

Cô nam quả nam, người em ta anh, sống chung một phòng.

Lý Hạo Sâm nhìn hai chân mình, cười khổ một tiếng: “Cô thật sự không nên nhất thời mềm lòng, lưu người lại, giờ ngược lại là khổ chính mình.”

Hắn đêm nay ngược lại là không muốn cùng Hứa Từ diên loan đảo phượng, Hứa Từ bây giờ say đến mức bất tỉnh nhân sự, dù cho mình dung túng tà dục, Hứa Từ cũng cảm nhận không được. Vậy thì có gì khác với tiết dục đơn thuần?

Hôm nay uống đến tận hứng, hắn đang trên men say, giờ chỉ muốn tắm rửa một cái hảo hảo ôm Hứa Từ mềm nhũn ngủ một giấc.

Nghĩ như vậy, Lý Hạo Sâm liền ôm Hứa Từ sớm đã say thành một bãi bùn nhão đi đến suối nước nóng sau trong điện, thuận thực cởi sạch quần áo hai người, ôm Hứa Từ liền xuống nước.

Trong suối nước nóng, hơi nước mờ mờ mông lung, ngâm trong ao nước ấm áp, cả ngày mỗi mệt đều phẳng phất như bị gột rửa đi.

Sảng khoái thở dài một hơi, Lý Hạo Sâm mặt đối mặt đem hai chân Hứa Từ kẹp chặt, ôm vào trong lòng mình. Mà chính hắn thì dựa cạnh ao suối nước nóng, đầu gối lên gối ngọc cạnh ao.

Lý Hạo Sâm cũng không phải một lòng muốn làm Hứa Từ, hắn rõ ràng yêu Hứa Từ, dù cho không theo dục niệm đùa nghịch Hứa Từ, nhưng vô cùng đơn giản ôm cậu như vậy, Lý Hạo Sâm cũng rất thỏa mãn.

Nước suối nước nóng liên tục không ngừng từ trong đầu rồng chảy xuôi ra, suối nước nóng nện ở trên mặt nước, phát ra tiếng “rào rào”, thanh âm không cao không thấp, thanh thúy bình tĩnh, nhất là có thể trấn định lòng người.

Lý Hạo Sâm cứ như vậy ôm Hứa Từ ở trong nước ngâm ước chừng sau nửa canh giờ, ôm Hứa Từ sớm đã ngủ say lau khô cơ thể ôm lên trên giường, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà ôm Hứa Từ ở trong lòng, ngủ say.

Nhưng Lý Hạo Sâm không hề nghĩ đến, lần này dĩ nhiên là đêm bình tĩnh ấm áp nhất trước bão táp.

Mấy ngày gần đây, Đại Diệu quốc một mảnh cảnh tượng phồn vinh tường.

Năm nay không chỉ ít chiến loạn, ngay cả thiên tai cũng ít xảy ra, chính là thời điểm tốt nhất.

Nguyệt quốc cùng Đại Diệu quốc ở láng giềng, mấy đời là địch, mà vận mệnh cũng khác nhau.

Năm nay đối với Nguyệt quốc mà nói, có thể nói là một năm vô cùng gian nan khôn khổ.

Mồng tám tháng chạp, chính là lúc tất cả các nhà chúc mừng, tam hoàng tử Vũ Văn Thiên Thành cử binh tạo phản, thí quân đoạt vị.

Trong tay hắn nắm tám mươi vạn đại quân, trong đó bốn mươi vạn canh giữ ở lãnh thổ, bốn mươi vạn khác lại yên lặng vào kinh.

Đoàn đoàn vây quanh hoàng cung Nguyệt quốc, mà càng khủng bố là, trong tay Vũ Văn Thiên Thành cầm một loại vũ khí đáng sợ, chỉ cần đốt dây dẫn rồi ném ra xa, có thể biến tất cả thành một mảnh phế tích.

Vũ Văn Thiên Thành dựa vào loại vũ khí một ném nổ tung người ta chưa từng thấy qua này, trực tiếp giết vào hoàng cung Nguyệt quốc.

Sau khi ép hoàng đế Nguyệt quốc lập chiếu thoái vị, lại giết hoàng đế Nguyệt quốc tại chỗ.

Hắn thí quân xưng đế, tự xưng Tề Thiên đế, cùng tề (ngang nhau) với Thiên Đế, sửa quốc hiệu là Thiên Thuận.

Sau khi giết Nguyệt quốc hoàng đế, Vũ Văn Thiên Thành lại lần lượt hành hạ các hoàng tử khác đến chết hầu như không còn, hoàng cung Nguyệt quốc cực kì phồn vinh, trong khoảnh khắc liền thành Địa Ngục trần gian.

Sau đó Vũ Văn Thiên Thành lại thông qua vũ lực trấn áp, làm các hạ thần cúi đầu xưng thần.

Về phần mấy trung sĩ đến chết không theo kia, cũng bị Vũ Văn Thiên Thành trực tiếp gạt bỏ.

Trong lúc nhất thời, dân chúng Nguyệt quốc đều câm như hến, không dám hành động, trong lòng giận mà không dám nói gì, không thể không khuất phục dưới cường quyền của nghịch tặc.

Biên quan cùng thám tử xếp vào Nguyệt quốc liên tục không ngừng truyền tình báo lại cho Đại Diệu quốc, thiên hạ Nguyệt quốc này, một ngày một biến hóa.

Không đến thời gian một tháng, Nguyệt quốc dĩ nhiên thay đổi triều đại, đổi một chủ nhân mới.

Thái Khang đế ngồi trên long ỷ, chau mày không giãn, như lâm đại địch.

Trên bàn đặt mật hàm nhẹ nhàng nhưng nặng nề, sau khi Vũ Văn Thiên Thành ổn định triều đình, bắt đầu thu lại lực lượng, tập hợp lại, hướng tới biên cảnh Đại Diệu quốc.

Quân địch đột kích, đại tướng quân Phí Viễn Chinh đã xin lệnh nắm giữ ấn soái, qua tuổi sáu mươi, giờ đây vì Đại Diệu quốc, hắn một lần nữa phủ thêm chiến bào, chống lại quân địch.

Mặc dù hắn muốn cháu ngoại ruột của mình kế thừa ngôi vị hoàng đế, đuổi Thái Khang đế xuống, đuổi Lý Hạo Sâm đi. Hắn hận Thái Khang đế lạnh nhạt nữ nhi nhà mình, hi sinh cháu ngoại nhà mình, nhưng hôm nay quốc nạn áp đến, hắn đứng mũi chịu sào, là lúc trên dưới Đại Diệu quốc nên đoàn kết một lòng!

Da sinh không tồn, lông sinh yên phụ.

Kim quốc đưa tới quặng sắt kim giáp cũng được chế tạo gấp gáp thành trụ y trước, quặng sắt kim giáp chế thành chiến y tuy nói là không thể chống đỡ bom đột kích, nhưng nó nhẹ nhàng, nếu binh lính có thể đứng lúc phát hiện bom bay tới, ít nhất trốn tránh cũng không cố sức gia tăng cơ hội sinh tồn thêm mấy phần.

Đại Diệu quốc có thể làm cho binh lính cũng chỉ có đó thôi.

Trước mặt kẻ địch mạnh, tất cả ân oán riêng tư đều đặt ở một bên.

Phí Viễn Chinh vào ngày Trừ Tịch liền xuất phát, chuyện khởi hành đã là cấp bách. Hôm nay có thể xuất phát, liền không thể kéo đến ngày mai.

Thái Khang đế tự mình đến cửa thành kính rượu tiễn đưa, cả đám Lý Hạo Sâm lần lượt đồng hành.

Thái Khang đế còn làm một lễ chấp tay trịnh trọng mà lại trang nghiêm với Phí Viễn Chinh, Phí Viễn Chinh tuy lòng có oán niệm với Đại Diệu quốc, nhưng một khi quốc gia khác xâm lược, Phí Viễn Chinh chắc chắn sẽ tận hết sức lực giờ bảo kiếm lên, anh đừng giết địch.

Đây là con dân của Đại Diệu quốc họ, mặc dù người mang ngàn ngàn tạp niệm, vẫn như cũ vào lúc Đại Diệu quốc cần hần nhất, không hề oán niệm, không thể chối từ.

Ngoài sườn núi dài mười dặm, dân chúng tự động mà đến, mọi người cũng không hưởng thụ sự vui vẻ của tết âm lịch nữa, mà lần lượt đến tặng hoa tiễn đưa vị đại tướng quân tóc hoa râu càng dứt khoát cầm lấy vũ khí bảo vệ quê hương, nguyện hần bình an vô sự, thắng lợi trở về!

Nguyệt quốc năm nay tiếng oán than dậy đất, tết âm lịch năm nay, Thái Khang để không hạ lệnh, nhưng cả nước Đại Diệu quốc đều im lặng. Cho dù Nguyệt quốc chưa đánh vào trong lãnh thổ Diệu quốc, nhưng đây là kết quả của các binh lính ở tiền tuyến anh dũng chống trả.

Binh lính ở tiền tuyến, ngày ngày đều chết trận, dân chúng an nhàn họ đây, sao có thể vong ân phụ nghĩa để hưởng thụ sung sướng một mình!

Bọn họ bây giờ an bình, là cái giá mà các binh lính ăn bữa hôm lo bữa mai, tùy thời chết trận đã hi sinh. Bọn họ giấu đi nói cười hoan hô, ở trong phòng đốt đèn trường thọ, cầu phúc cho các chiến sĩ ấy.

Tình hình chiến đấu ở tiền tuyến mỗi ngày không ngừng mà truyền tới triều đình, khí áp trên triều đình Đại Diệu quốc mỗi ngày càng tăng. Đại quân Nguyệt quốc cầm trong tay lợi khí, thế như chẻ tre. Đại tướng quân Phí Viễn Chinh tuy đứng lúc đuổi tới tiền tuyến, vẫn như cũ chỉ là chống cự một trận thôi, không qua bao lâu, Tây Quan liền không ngừng bị đại quân Nguyệt quốc xâm nhập.

Càng đáng giận là, binh lính Đại Diệu quốc bị tàn phá, bọn họ cho dù tránh thoát thuốc nổ, không bị công kích trực tiếp, nhưng dư âm vẫn làm cho bọn họ thân chịu trọng thương.

Ngày thứ mười bắt đầu chiến tranh, quân Nguyệt quốc đã xâm chiếm gần năm trăm dặm của Đại Diệu quốc.

Đây đâu phải là chiến đấu, đây rõ ràng là đơn phương ngược đãi trắng trợn! Đáng thương binh sĩ của Đại Diệu quốc ta, biết rõ mười phần chết chín, nhưng vẫn không thể không đối đầu với hung vật này.

Thái Khang để nhìn chằm chằm sổ con gấp rút đưa tới từ trăm dặm trên bàn, trong mắt một mảnh tối tăm.

Đến cùng là người phương nào, làm ra vũ khí hung ác cay độc này, nếu Đại Diệu quốc ta có thể khiêng qua một kiếp này, ông nhất định sẽ thiên đao vạn quả người này!

...

Lý Hạo Sâm kiểm giữ binh lực đều là ở Bắc quan, mà giờ Bắc quan yên ổn, Già Lâu quốc đầu hàng, đã không còn uy hiếp.

Hắn thấy Tây Quan trong lúc nguy cấp, liền xin lệnh đi Bắc quan trước, điều động năm mươi vạn đại quân trên danh nghĩa tiến đến cứu viện.

Thái Khang để nhíu chặt mày, rất không đành lòng. Sâm nhi vì nước đã gây ngăn ở Bắc quan cả năm năm, bây giờ trở về chưa đến một năm, quốc gia lại gặp phải nguy cấp tồn vong.

Mà trong lúc nguy cấp, vì quốc gia, ông không thể không lại lần nữa đẩy nhi tử mình ra, khiến hắn thân rơi vào nguy hiểm.

Tuy đủ loại không tha, nhưng đại cục làm trọng, Thái Khang để vẫn đáp ứng Lý Hạo Sâm thỉnh cầu. Cùng lúc đó, Thái Khang để phân biệt phái ra mấy vị ngôn quan, đi các nước láng giềng cùng nước chư hầu mượn binh trước.

Kim quốc, Tuyết quốc, Già Lâu quốc, Tị Bì quốc, tộc Thập Thập, tộc Tiên Ti...

Sứ thần dưới tinh binh hộ vệ khởi hành suốt đêm, ra roi thúc ngựa.

Bây giờ trong lúc nguy cấp, việc này chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại!

...

Phủ Thái công phòng ngũ Hứa Từ

Hứa Từ cắn môi, không nói gì nhìn nam tử vẻ mặt nghiêm túc trước người, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ muốn dặn, lại không biết nói từ đâu.

“Tiểu Từ, ” Lý Hạo Sâm nhìn Hứa Từ vẻ mặt tiêu tụy, thở dài, “Ta không thể không đi.”

“Ta biết, ta sẽ không ngăn cản.” Hứa Từ gật gật đầu, “Người là đỉnh trụ trời tương lai của quốc gia này, trời sập xuống, ngài cũng muốn phải chống. Ta tuy hiểu rõ đạo lý này, nhưng vừa nghĩ đến người muốn đi tiên tuyến nguy hiểm như vậy, tình cảm của ta liền ngăn chặn lý trí của ta, khiến ta lộ ra bộ dáng xấu hổ này.”

Hứa Từ ăn ngay nói thật, cẩn thận sửa sang quần áo của Lý Hạo Sâm, “Thái tử điện hạ, nếu có thể, ta thật sự muốn cùng ngài đi.”

Lý Hạo Sâm nhắm mi mắt lắc đầu, “Không thể, lần chiến tranh này không phải tầm thường, khác với trước kia rất lớn. Chúng ta không phải đang chiến đấu với người, mà là với một loại vũ khí tà ác. Người là vương bệ của ta, cho nên người phải ở lại Kinh thành, nơi này an toàn nhất. Khi ở trên chiến trường, ta vừa nghĩ đến vương bệ của ta còn đang chờ ta, thì đầu khí tăng cao, tuyệt đối sẽ không chết!”

Biết Lý Hạo Sâm nói một không hai, Hứa Từ không cưỡng điệu gì nữa. Cậu bắt đầu đi gục đầu xuống, một lát sau, Hứa Từ nhoẻn miệng cười, khom lưng quỳ trước mặt Lý Hạo Sâm.

Lý Hạo Sâm sửng sốt, lui về phía sau một bước.

Hứa Từ bây giờ là đang làm một lễ quỳ lạy long trọng, hai tay cậu vén lại đặt ở trán, làm lễ dập đầu ba cái, lúc này mới trịnh trọng nói: “Vậy Hứa Từ, liền ở đây chờ phu quân trở về!”

Trong lòng Lý Hạo Sâm vọt lên tất cả cảm xúc, kích động, thương cảm, đau lòng, cảm động... Nhiều loại tình cảm liền tùy ý xen lẫn hội tụ như vậy, chen chúc trong ngực hắn, hắn chỉ cảm thấy trái tim mình cũng muốn bùng nổ nứt ra.

Mắt hắn sưng đau, kéo Hứa Từ ôm vào trong lòng mình, nước mắt nói: “Tiểu Từ, chúng ta hiện tại thành thân đi.” Đăng bởi: admin

74. Chương 74

85: Hứa Từ đi Kim quốc

Hai người Lý Hạo Sâm cùng Hứa Từ liền ở trong ban đêm cô tịch rét lạnh này, đơn giản cử hành nghi thức thành thân chỉ có hai người tham gia.

Bọn họ vẫn không vào loại thời khắc này nói quan hệ hai người cho Thái công hoặc là Vương thị, bây giờ đất nước rung chuyển, không cần phải cho bọn họ tăng thêm lo lắng phiền não.

Chờ ngày Nguyệt quốc bại lui, Đại Diệu quốc bình an, bọn họ lại tìm cơ hội nói cho bọn họ cũng không muộn.

Hai người liền ở tường nam đặt hai ghế dựa, liền đại biểu cao đường. Nhất bái thiên địa với bắc, nhị bái cao đường với, đối mặt phu thê giao bái.

Thời gian gấp gáp, điều kiện đơn sơ, bọn họ ngay cả bộ đồ hỉ cũng không có.

Cầm hai ly, rót rượu hoa quế, Hứa Từ cười nói: “Thái tử điện hạ, chờ người thắng lợi trở về, nhất định phải cho ta một hôn lễ trọng đại mà long trọng.”

Lý Hạo Sâm nhận ly rượu, cũng ôn nhu cười, “Tự nhiên, ta sẽ khiến người trở thành tân lang mà nam nữ thiên hạ đều hâm mộ ghen tị, ta sẽ cho người hôn lễ tốt nhất khắp thiên hạ.”

Hứa Từ gật gật đầu, vươn cánh tay ra cùng cánh tay thái tử điện hạ móc lại kéo về bên miệng mình, “Thái tử điện hạ, uống ly rượu hợp cẩn này, chúng ta liền là phu phu mà thiên địa làm chứng. Người phải nhớ kỹ, ta sinh là người của người, chết là quỷ của người. Người sống, ta sống; người chết, ta theo người.”

Lý Hạo Sâm đôi mắt lấp lánh, ly rượu trong tay lại đột nhiên cảm giác như nặng ngàn cân.

Hứa Từ thấy thế, tự mình ngưỡng miệng uống rượu đồng thời một tay không khác cũng vươn ra, trực tiếp nắm tay Lý Hạo Sâm cầm ly rượu, giơ lên liền đến gần trước mặt Lý Hạo Sâm, đổ rượu vào.

Hai người lại ôn tồn một hồi, Lý Hạo Sâm lúc này mới thừa dịp đêm mà về, chuẩn bị ngày mai rời đi.

...

Mặc Dạ là ám ảnh bên người của Lý Hạo Sâm, võ nghệ cao cường, có thể lấy một địch trăm, tự nhiên cũng cùng Lý Hạo Sâm đồng hành xuất phát.

Trước khi đi, dân chúng toàn nước lại lần nữa tự động đến đưa tiễn, đội ngũ tiễn đưa kéo dài đến ngoài trạm nghỉ chân mười dặm cũng không dứt. Hứa Từ ở trên cửa thành xa xa nhìn Lý Hạo Sâm một thân áo giáp đen, trong lòng đau đớn khôn nguôi, trong lúc nhất thời, phảng phất như thiên địa đều mất đi màu sắc.

Hiện giờ chiến tranh đã giằng co hai tháng, ngày thứ năm sau khi Lý Hạo Sâm đi, Tây Quan đột nhiên đưa đến mật hàm khẩn cấp, tướng sĩ Tây Quan thương vong thảm trọng, vì cổ vũ lòng người, Phí Viễn Chính mặc giáp ra trận, lại bị bom đánh trúng, bây giờ nguy hiểm sớm chiều.

Trong lúc nhất thời, trên triều đình mọi người cảm thấy bất an, trông gà hóa cuốc.

Càng sâu hơn có người còn đưa ra phái sứ thần đi Nguyệt quốc đề nghị đầu hàng, nghe được đề nghị này, Thái Khang để nhất thời nổi trận lôi đình, ở đương triều loạn tấu đánh chết người này, răn đe!

Làm loạn lòng dân, đáng chết!

Chiến trường Tây Quan, Phí Viễn Chính bây giờ hôn mê bất tỉnh, liền chỉ có ba vị đại tướng quân uy vũ áp trận.

Thái Khang để nắm mật hàm trong tay, trong lòng thấp thỏm không thôi, chiến sự ở Tây Quan như thế, không biết ba vị đại tướng quân này có thể ngăn cản được hay không.

Hứa Từ hạ triều về nhà đi ngang qua từ đường, quả nhiên thấy mẫu thân Vương thị còn ở bên trong tụng kinh niệm Phật.

Nàng bây giờ ngày ngày hương khói không ngừng, khẩn cầu bình an cho tướng sĩ biên quan.

Hứa Từ đứng ở ngoài cửa nhìn một lát, vẫn không quấy rầy nàng liền trực tiếp trở về phòng.

Trở lại trong phòng, trong lòng cậu giờ đây càng ngày bất an, Phí Viễn Chính hiện giờ trọng thương, hấn ở trên chiến trường kinh nghiệm đối phó với địch phong phú mà còn như thế, thái tử điện hạ sao có thể hoàn toàn không việc gì?

“Niệm Bạch, người ra phủ một chuyến, đi phủ Việt vương mời Việt vương đến phủ Thái công một chuyến, nói ta chuyện cấp tốc thương lượng với hấn. Niệm Hiếu, người cũng đi tìm Nhan Tứ cùng A Ngưu đến, phải nhanh!” Hứa Từ lạnh mặt, nghiêm túc nói.

Biết chủ tử đây là có việc lớn muốn thương lượng, bọn họ cũng không dám chậm trễ, sạch sẽ lưu loát đồng ý một tiếng, liền chạy ra.

Niệm Bạch Niệm Hiếu đi tìm người, Hứa Từ cũng không nhàn rỗi, tự cậu đến hậu viện cũng tìm Bạch Thu cùng Lạc Thiên Tuyết đến.

Nửa canh giờ sau, trong phòng khách sân của Hứa Từ, Việt vương Công Tôn Ngự, thần y Bạch Thu, giáo chủ Ma Giáo tương lai Lạc Thiên Tuyết, còn có Nhan Tứ, A Ngưu lần lượt ở trong này.

Mấy người đều là sắc mặt ngưng trọng, không chuyện trò vui vẻ như ngày thường.

Thấy người đều đến đủ, Hứa Từ cũng không khách sáo gì nhiều nữa, sai Niệm Bạch Niệm Hiếu ra trông cửa sau, liền đi thẳng vào vấn đề nói: “Phí Viễn Chính bản thân bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh. Phần đông tướng sĩ cũng gặp phải tập kích ám toán, mình đây thương tích. Trăm vạn đại quân ở biên giới Tây Quan giờ chỉ còn bảy mươi vạn có thể chiến đấu, chiến sự bắt đầu vùn vùn chưa được hai tháng, Đại Diệu quốc chúng ta liền đã tổn hại tròn một phần tư chiến lực.”

Hứa Từ dừng một chút, căn môi nói: “Chúng ta đi Kim quốc đi, đi thuyết phục Nữ Đế phái binh tương trợ!”

“Chúng ta đang ngồi mấy người, kỳ thật đều là binh tằm tướng tép, nhưng lại tụ tập đủ sức của ba nước. Thường nói, ba anh thợ giày thành một Gia Cát Lượng. Lạc Thiên Tuyết người là người Nguyệt quốc, nhưng người lại bị Vũ Văn Thiên Thành đuổi giết đến hoàn cảnh đường cùng, chạy trốn vào trong nước Đại Diệu quốc chúng ta. Bạch Thu, người là thần y Kim quốc, nổi tiếng thiên hạ. Nhưng người lại vì Mặc Dạ mà đi đến Đại Diệu quốc. Đại Diệu quốc quá mức khoan dung, bốn bề trăm sông, dung nạp là lớn. Bây giờ Đại Diệu quốc gặp phải hiểm cảnh như thế, dù cho chúng ta lực lượng rất mỏng manh, cũng phải thử một lần, không phải sao?”

“Ta chỉ hỏi các người một câu, tình thế bây giờ, Nguyệt quốc cùng Đại Diệu quốc đã như nước với lửa như thế, có người không có ta. Các người là muốn Nguyệt quốc hùng bá đại lục này, hay là Diệu quốc trường tồn?”

“Không cần nghĩ gì khác, tự nhiên là chọn Diệu quốc.” Lạc Thiên Tuyết ngay cả nghĩ cũng không nghĩ, liền đáp, “Ta từ trước đến nay quen tùy ý, chuyện tứ lạng bát thiên cân này cũng làm qua một ít, nếu người thật sự muốn đi Kim quốc, ta cùng người đi.”

Bạch Thu cũng theo sát sau nói: “Mặc Dạ trước khi đi ta vốn liền muốn cùng hần đi tiền tuyến, hần lại không đáp ứng. Chiến trường thương vong vô số, ta là thần y thiên phú dị bẩm, quá nhiều thương hoạn, ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn. Hần không chịu, ta chỉ phải đưa phương thuốc trị liệu tổn thương của thuốc nổ cho hần, Mặc Dạ liền suốt đêm sai người ra roi thúc ngựa đưa đi tiền tuyến, chỉ cầu phương thuốc này có thể đúng lúc đưa đến. Hần tuy không để ta đi, trong lòng ta lại kiềm chế không được, Kim quốc cách chiến trường này cũng không xa, nếu thuyết phục được Nữ Đế, ta liền muốn đi chiến trường trước.”

Hứa Từ vừa nghe mắt sáng lên, “Thiện tai, ta cũng có tính toán này! Đến lúc đó chúng ta cùng đi tiền tuyến.” Thái tử một mình ở tiền tuyến cậu vẫn không yên lòng, nếu có thể giúp đỡ mấy phần sức non yếu, cậu chắc chắn toàn lực ứng phó.

Công Tôn Ngự chần chờ một lát, cũng mở miệng: “Ta tự nhiên cũng muốn đi, nhưng mà Hứa Từ, nếu ta đi, bệ hạ nhất định sẽ nổi giận. Ta có thể nói là người thân lưu lại để kiềm chế ca ca, nếu ta vào lúc máu chót này mà biến mất, bệ hạ chỉ sợ là cho rằng ta quên đi Đại Diệu quốc, ngược lại là đi Kim quốc tìm nơi nương tựa!”

Hứa Từ gật gật đầu, “Điều này ta cũng nghĩ qua, cho nên lần này đi, chỉ cho thành công, không cho thất bại. Công Tôn tướng quân là người sinh ra ở Đại Diệu quốc, hần làm người quang minh lỗi lạc, biết ơn báo đáp. Nếu một khi hần nghe nói tổ quốc gặp nạn, làm sao có thể không giúp. Nhưng qua hai tháng, còn chưa có tin tức gì, có thể thấy được hần đã bất lực. Hoàng hậu Kim quốc còn bất lực, vậy mấy sứ thần của Đại Diệu quốc thì có biện pháp gì?”

“Bọn họ sẽ không thành công thuyết phục Nữ Đế, cho nên chúng ta nhất định phải nắm chặt thời gian, trước khi mọi chuyện không xong nhất thuyết phục được Nữ Đế, xuất binh giúp Đại Diệu quốc ta. Đối với sự biến mất của người, còn có chúng ta không xin mà đi, bệ hạ nhất định sẽ giận dữ. Nhưng nếu cầu được cứu viện, chúng ta tất nhiên có thể lập công chuộc tội.”

“Nói có lý, nhưng người sao có thể khẳng định nhất định sẽ thuyết phục được Nữ Đế?” Công Tôn Ngự xoa trán, nhăn mi nói.

“Giả sử ca ca người có năm thành nắm chắc có thể thuyết phục Nữ Đế, mà sứ thần có ba thành nắm chắc, Hứa Từ ta đây liền có tám thành nắm chắc! Chỉ bằng Hứa Từ Đình là muội muội ta, không ai có thể hiểu rõ năng lực của nàng hơn ra. Nàng không đơn giản chỉ biết làm ra thuốc nổ, sau này còn sẽ có vũ khí uy lực càng lớn. Nếu đến lúc đó, đừng nói Đại Diệu quốc, dù là Kim quốc, toàn bộ đại lục này, đều sẽ biến thành một mảnh đất khô cằn, đều ở trong khống chế của Vũ Văn Thiên Thành cùng Hứa Tử Đình!”

“Hai chúng ta từ nhỏ đi theo Hứa gia, Hứa gia để mất hai chúng ta, tận hết sức lực dẫn dắt hai chúng ta. Bây giờ quốc nạn ập đến, Hứa gia không sợ nguy hiểm sinh mệnh đi Kim quốc, hai chúng ta tự nhiên cũng sẽ vượt lửa qua sông, theo Hứa gia đi!” Nhan Tứ, A Ngưu siết nắm tay, khom người dứt khoát lưu loát nói.

Hứa Từ thấy mọi người lần lượt đáp ứng, thở dài một hơi, “Hứa Từ ta quả nhiên không nhìn lầm người, kết bạn kết bè. Vậy mọi người đều về dọn dẹp chút đi, chúng ta đêm nay liền xuất phát, thừa dịp bóng đêm, nắm chặt ra khỏi thành gấp rút lên đường!”

Cậu đã sớm dự đoán được bọn họ sẽ đáp ứng, nhưng trong lòng diễn luyện tưởng tượng cảnh tượng mấy trăm lần, cũng không đạt tới một lần xảy ra trong hiện thực. Khi mọi người cùng đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, loại đoàn kết, dũng cảm và kiên nghị này, là rung động lòng người như vậy.

...

Vào đêm, năm người thân hắc y, thừa dịp bóng đêm vội vàng ra khỏi thành.

Lạc Thiên Tuyết cùng Công Tôn Ngự, Nhan Tứ, A Ngưu đều biết khinh công, chỉ có Hứa Từ cùng Bạch Thu là không biết. Lạc Thiên Tuyết mang theo Hứa Từ, A Ngưu xách Bạch Thu, thoải mái vượt qua tường thành ra khỏi thành.

Ngoài thành, Niệm Bạch cùng Niệm Hiếu sớm đã chuẩn bị xong xe ngựa, ngựa đã sớm chờ. Thấy bọn họ lại đây, Niệm Bạch dắt Diễm Hỏa vọt tới trước mặt Hứa Từ, không tha nói: “Gia, đường này hung hiểm, ngài nhất định phải cẩn thận a, chúng ta ở nhà chờ tin tức của người!”

Ánh trăng mờ mờ lung lung chiếu rọi xuống, Hứa Từ mơ hồ có thể nhìn thấy Niệm Bạch khóc đỏ hai mắt, trong lòng thầm than một tiếng, gật gật đầu, “Ta biết, hảo hảo chăm sóc nương của ta cùng Thái công gia gia, chuyện trong nhà liền kính nhờ hai người các người!”

Niệm Bạch trịnh trọng gật đầu, “Chủ tử yên tâm, chờ ngài trở về, phu nhân cùng rất lão gia nhất định chỉ béo chứ không gầy hơn hiện tại!”

Hứa Từ cười ha ha, vỗ vỗ bả vai Niệm Bạch thật mạnh, xa xa thấy Niệm Hiếu trốn ở trong bóng tối, cũng không tiến lên. Hứa Từ biết hài tử kia chỉ sợ là đang khóc, cũng không nói ra, “Được, vậy thì từ biệt, chúng ta đi!”

Thời đại chiến lửa lan tràn, là thời đại nhân tài xuất hiện lớp lớp, kiêu hùng, dũng sĩ, tre già măng mọc nhất.

Là người hùng hay là người hùng (*), trải qua chiến lửa tẩy lễ, vừa nhìn liền hiểu ngay.

(*) Ở đây tác giả chơi chữ, chữ ‘hùng’ đầu tiên có nghĩa là gấu, còn chữ ‘hùng’ thứ hai có nghĩa là hùng dũng.

Chân trời đã là mặt trời, bọn họ đã chạy đường cả một đêm, sớm ra khỏi phụ cận Kinh thành.

Hứa Từ nhìn cây cối gào thét mà qua ngoài cửa sổ, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Thà làm chó thái bình, đừng làm người xa loạn.

Chỉ cầu trận chiến loạn mà hai tên điên Hứa Tử Đình cùng Vũ Văn Thiên Thành làm ra này, có thể mau chóng chấm dứt.

86: Tới Kim quốc

Bảy ngày sau, Lăng Châu Kim quốc

Đoàn người Hứa Từ vất vả mệt mỏi vào kinh đô Kim quốc, trước kia hành trình nửa tháng, dưới bọn họ ngày đêm kiên trì, chinh chinh ngăn lại một nửa, chỉ dùng bảy ngày liền chạy tới Lăng Châu.

Bọn họ người người đều là đầy người gió bụi, cả người mang theo mùi bùn đất.

...

Trong lúc đó còn xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, khi bọn họ đi đến một nửa, lại ngẫu nhiên gặp được Lâm thị, mẹ ruột của Hứa Tử Đình.

Lúc ấy bọn họ vừa lúc đang ngồi ở một cửa hàng bánh bao dựng bằng cỏ tranh ăn sáng, liền nhìn thấy một phụ nhân quần áo tả tơi chạy tới đó trộm bánh bao.

Phụ nhân mảnh khoe vụng về, còn chưa được việc liền bị ông chủ cửa hàng bánh bao phát hiện, lớn tiếng quát hỏi.

Lâm thị bây giờ đã không còn phong tình vạn chủng như trước, ả trải qua nhân sinh trăm thái, cuộc sống lên lên xuống xuống, sớm đã bị mài thành hèn mọn nhất gan, kéo dài hơi tàn.

Ả thu hồi ngạo khí, cúi đầu hèn mọn thừa nhận ông chủ chỉ trích, cuối cùng lại còn khẩn cầu ông chủ cho ả mấy cái bánh bao.

Mấy người Hứa Từ vốn đang ở nơi hoang vu nhất thương lượng, vẫn không chú ý tới bên này xảy ra chuyện gì.

Ngược lại là Lạc Thiên Tuyết, nghe được thanh âm quay đầu nhìn, lại thấy được Lâm thị.

Y tuy là sưng sốt một chút, nhưng vẫn đứng lên giúp Lâm thị thanh toán tiền bánh bao, đưa ả lại đây.

Lâm thị vẻ mặt hoảng hốt, nháy mắt nhìn thấy Hứa Từ, trên mặt ả lộ ra biểu tình hối hận, “Tử Thanh, người sao lại ở chỗ này...”

Lạc Thiên Tuyết từ sau bàn bên cạnh tùy tay cầm một băng ghế lại đây, ý bảo Lâm thị ngồi xuống, “Chúng ta đi cùng nhau.”

“Lúc trước ta sở dĩ xuất hiện ở Miêu Cương, cũng là được Hứa Từ nhờ vả, sau khi đi ta liền phát hiện người bị nhốt, lúc đó mới mang người trở về.”

Lạc Thiên Tuyết nói nửa thật nửa giả, chỉ nói là được Hứa Từ nhờ vả đi Miêu Cương, lại không nói là vì sao. Nhưng y bỏ qua lý do quan trọng nhất, chỉ nói đến khúc cuối cùng cứu Lâm thị ra. Người không biết chuyện từ đầu đến cuối nghe được, liền sẽ hiểu lầm là Hứa Từ nhờ Lạc Thiên Tuyết đến Miêu Cương cứu Lâm thị, mang về ổn định.

Lâm thị nghĩ như vậy, ả ngốc một chút, cảnh ngộ trải qua khủng bố ở tộc Vu Thần Miêu Cương khi đó rõ ràng trước mắt, lúc ấy nữ nhi mình liền ở bên người, lại chẳng quan tâm mình, thờ ơ lạnh nhạt.

Mà này Hứa Từ mà mình luôn bài xích lúc trước lại ngàn dặm xa xôi nhờ người tới cứu ả...

Hai người đối lập, ai thiện ai ác, tương phản càng nặng.

Lâm thị hối hận trong lòng không dứt, ả hai tay che mặt, xấu hổ không còn mặt mũi với Hứa Từ.

Lạc Thiên Tuyết thấy không khí không đúng, liền mở miệng hỏi Lâm thị vì sao ở đây.

Lâm thị lau mặt, thở dài.

Thì ra Hứa Tử Đình không ở đây, Hứa Tử Nhai cũng rời nhà trốn đi, chính ả sống một mình một góc, suốt ngày hoảng hoảng hốt hốt, ăn không ngon, ngủ không yên.

Ả cứ cảm thấy không thể không làm gì mà dựa vào như vậy, sợ đến khi chết cũng không còn được gặp lại người thân, liền tính đi ra tìm Hứa Tử Nhai.

Lúc trước Hứa Tử Nhai đi hướng Nam, nửa tháng trước ả xuất phát, đi hướng Nam, trên đường bị người lừa đi lộ phí, chỉ phải ăn cỏ ven đường, trần trở đi tới nơi này.

Lạc Thiên Tuyết cùng Hứa Từ đưa mắt nhìn nhau, đều có chút không đành lòng nói ra chân tướng.

Lúc ấy mai táng Hứa Tử Nhai là Vương thị tự thân tự sức, lúc ấy Lâm thị bị kích thích, Lạc Thiên Tuyết cũng không nói tin Hứa Tử Nhai chết cho Lâm thị, khiến ả còn ôm một tia niệm tưởng sống sót, sống dễ chịu mất hết can đảm.

Hứa Từ cho dù có chút khinh thường với Lâm thị, nhưng ả đã chịu trừng phạt nên có, sớm đã thanh toán xong ân oán với cậu.

Lâm thị nói xong, ngẫm lại tình cảnh mình bây giờ, tuy là khó có thể mở miệng, nhưng vẫn kéo mặt xuống: “Tử Thanh, người đại nhân đại lượng, liền nhìn trên phần ta ở cùng người dưới một mái hiên nhiều năm, mang theo ta cùng đi. Ta cam đoan, nhất định sẽ không thêm phiền toái cho các người!”

Hứa Từ nhìn Lâm thị, lại có chút không biết làm sao.

Bây giờ đã cực kỳ tới gần tiền tuyến, nơi đây dân chúng lầm than, tốt xấu lẫn lộn, nếu ném ả ở chỗ này, chỉ mấy ngày liền sẽ phơi thây hoang dã. Nếu mà mình không đáp ứng, thì có vẻ không hợp tình người.

Ả một phụ nữ gia đình, bây giờ sớm đã không còn lòng tranh danh trục lợi, cậu cũng không sợ ả sẽ làm ra yêu thiêu thân gì.

Nếu không sợ ả ép buộc, Hứa Từ cũng không sợ mang theo ả. Nghĩ nghĩ, Hứa Từ cuối cùng vẫn gật gật đầu, “Được, chúng ta muốn đi Kim quốc, người liền theo chúng ta cùng đi đi. Kim quốc đến nay thái bình an khang, ta lần trước khi đi Kim quốc từng gặp một thân ảnh cực kì xấp xỉ với Hứa Tử Nhai. Không chừng thật sự là hắn. Sau khi đến, người có thể tùy ý rời đi, đến Kim quốc đi mọi nơi tìm hắn.”

Lâm thị vô cùng cảm kích, kích động nằm trên mặt đất dập ba đầu lức này mới đứng dậy lui qua một bên, hai tay vén đặt ở trên bụng, khom người hơi hơi khom lưng khiêm tốn đứng.

Vào đêm, Lâm thị ngủ dưới tàng cây, Lạc Thiên Tuyết mới trộm cùng Hứa Từ mơ hồ nói: “Hứa Tử Nhai không phải đã chết rồi sao? Người lúc trước thật sự ở Kim quốc gặp qua hắn?”

Hứa Từ cười, “Sao có thể, chỉ là để Lâm thị sống càng có tôn nghiêm hơn thôi.”

Lạc Thiên Tuyết nhìn Lâm thị ngủ say dưới cây cách đó không xa, dừng một chút, đè thấp tiếng nói: “Nói đến Lâm thị cũng thật là đáng thương, con gái ruột làm như không thấy thì không nói, còn giết luôn cả ruột của mình.”

Hứa Từ mím môi, nhớ tới kiếp trước mẫu thân buồn bực mà chết, “Người đáng thương, cũng có chỗ đáng giận. Trời không còn sớm, người cũng nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Mấy ngày sau, mọi người lại chạy năm ngày đường, nhưng vào ngày thứ năm, khi sắp đến phụ cận Nguyệt quốc cùng Kim quốc, Lâm thị đột nhiên nói đau bụng khó nhịn, muốn vào cây cối đi vệ sinh.

Từ đó, đi không trở về.

Lạc Thiên Tuyết khinh công rất cao, theo tung tích truy tra phương hướng của Lâm thị, lại phát hiện Lâm thị đi hướng Nguyệt quốc.

Hứa Từ nghe xong, giận dữ cười lại, “Nàng bị nữ nhi mình ép buộc còn chưa đủ, còn muốn đi chịu tội nữa ai cũng không thể ngăn được nàng! Chúng ta đi!”

...

Hứa Từ nhìn Lăng Châu vẫn như cũ phồn vinh, nhớ tới khi bên đường đuổi tới đi ngang qua nhìn thấy một mảnh đất khô cằn cùng hoang vu.

Rõ ràng chỉ cách một ngọn núi, nơi này lại bình yên vô sự, bên kia lại phải chịu đủ chiến tranh xâm nhập.

Cách một ngọn núi, cách biệt một trời.

Thu hồi suy nghĩ của mình, Hứa Từ lắc đầu, nhìn binh đội đến trước mặt, cảm đầu không phải ai khác, chính là hoàng hậu Kim quốc bây giờ — Công Tôn Thác.

Ba ngày trước bọn họ đã dùng bò câu đưa tin cho Công Tôn Thác, tỏ vẻ nếu trên đường không kéo dài, ba ngày sau liền tới Lăng Châu.

Bọn họ vừa vào thành liền đụng phải Công Tôn Thác, có thể thấy được hắn ở đây chờ đã lâu.

Công Tôn Ngự lâu rồi không gặp ca ca, sớm đã nhớ mong thành bệnh, bây giờ đột nhiên thấy ca ca, nào còn có lễ nghi gì, hắn đã sớm một bước xa tiến lên, ôm chặt Công Tôn Thác, “Ca, rốt cuộc gặp được người!”

Công Tôn Thác cười ha ha, đưa tay ôm lại Công Tôn Ngự sang sang vỗ vỗ phía sau lưng hắn, “Năm đó ta ở Bắc quan năm năm không về, cũng không thấy người như vậy. Hiện tại mới nửa năm không gặp, sao lại càng không quả quyết như thế?”

Công Tôn Ngự buông Công Tôn Thác ra, hừ lạnh một tiếng, “Năm đó người ở Bắc quan năm năm, ta sợ dĩ không nhớ mong nhiều, là vì người và ta còn ở cùng một quốc gia, chúng ta uống nước cùng một con sông,

ăn gạo cùng một vùng đất. Nhưng hôm nay cách một ngọn núi, người và ta sớm đã là hai quốc gia, sao có thể giống như năm đó, ta sao có thể không nhớ!”

Lời này nói ra, Hứa Từ oa ở trong xe ngựa, ở trong lòng vỗ tay cho Công Tôn Ngự vỗ một trăm lần, nói năng chua ngoa, lời này thốt ra, thật không hổ là nam nhân có thể trở thành Việt vương!

Công Tôn Thác xấu hổ cười, cuống quýt xả ra đề tài, “Các người một đường vất vả, ta đã chuẩn bị tốt phòng cùng áo cơm trong cung, nhanh đi đừng dong dài, theo ta tiến cung lại nói.”

Ngược lại cũng phải, chuyện yết kiến Nữ Đế cấp bách. Mấy người đưa mắt nhìn nhau, gật gật đầu, lần này chỉnh chỉnh quần áo, dưới Công Tôn Thác hộ giá hộ tống đi đến hoàng cung.

Hai ngày trước, Nữ Đế đã quả quyết cự tuyệt sứ thần Đại Diệu quốc cầu viện.

Việc này xong đời, sứ thần không còn mặt mũi về Đại Diệu quốc nữa.

Hai ngày này tuy là ngày ngày vào cung cầu kiến, nhưng đều bị cản trở về.

Lúc ấy trước khi xuất phát sứ thần liền lập lời thề chết, thành công mới về, thất bại thì tự vẫn chuộc tội.

Mất thấy Nữ Đế quyết tuyệt như thế, sứ thần đã chết tâm, ba vị ngôn quan thương nghị với nhau, liền tính cầm chủ thủ trong tay ở trước hoàng cung Kim quốc tự vẫn để chứng minh chí nguyện.

Khi Hứa Từ theo đuôi Công Tôn Thác đi đến trước cửa thành liền nhìn thấy một màn như thế, ba vị ngôn quan mặc quan phục Đại Diệu quốc, bên ngoài lại phủ một tầng đồ tang màu trắng, đúng là muốn mang theo cùng tự vẫn.

Trước cửa cung, mấy thị vệ mặt không biểu tình nhìn thẳng phía trước, đúng là làm như không thấy.

Hứa Từ nhìn thoáng qua, lửa giận thẳng đến sau đầu.

Cậu hung hăng trừng Công Tôn Thác một cái, châm chọc nói: “Sứ thần Diệu quốc chết trước cửa cung điện Kim quốc của nương nương, nương nương cũng có thể làm như không thấy như thế, quả nhiên là ý chí sắt đá.”

Công Tôn Thác hôm nay ra sớm, khi hần đi ra mấy vị đại thần còn chưa tới, tự nhiên là không biết.

Lập tức hần thấy tình cảnh như vậy, vốn liền cực kỳ xấu hổ, bị Hứa Từ nói, càng là xấu hổ vô cùng.

Công Tôn Thác vội vàng xuống ngựa, bước đi mấy bước liền bay đến trước mấy người, nhanh tay nhanh mắt đá lặn chủ thủ trong tay bọn họ, “Các vị đại nhân còn xin cân nhắc a!”

Ba vị ngôn quan sớm đã cực độ tuyệt vọng, bây giờ bọn họ nhìn thấy Trấn Bắc đại tướng quân Công Tôn Thác của mình, trong mắt lần lượt lộ ra tràn ngập hi vọng, “Công Tôn tướng quân! Là Công Tôn đại tướng quân! Ngài nhất định phải cứu cứu Đại Diệu quốc a!”

“Hần đã tận lực, các vị đại nhân, không cần cầu hần nữa.” Hứa Từ từ phía sau chậm rãi theo kịp, có chút không đành lòng nhìn thấy tình cảnh ba vị lão nhân đã qua năm mươi tuổi rồi mà còn phải hèn mọn quỳ trước mặt người khác để than khóc cầu xin trước mắt.

Bọn họ đều là người có con đường làm quan bằng phẳng, quang minh lỗi lạc. Ở nước nhà còn chưa gặp phải cảnh ngộ như thế, mà nay lại ở đây không tiếc quỳ lạy khẩn cầu người khác, có thể thấy được bọn họ thật sự không còn cách nào...

Bọn họ đây đều là vì Đại Diệu quốc! Vì một trái tim trung thành! Đây là chiến tranh đáng chết, Vũ Văn Thiên Thành cùng Hứa Tử Đình đáng chết!

Ba vị ngôn quan nghe được thanh âm, quay đầu nhìn, lại thấy được mấy người Hứa Từ kết bạn đến đây, “Việt vương, Hứa Tiễn Mã, các người sao sẽ ở đây?”

Hứa Từ nhếch miệng cười, khom người hành một lễ với ba vị ngôn quan, “Tất nhiên là mục đích giống như mấy vị đại nhân.”

“Mấy vị đại nhân, Công Tôn hoàng hậu từng là Trấn Bắc đại tướng quân gần mười năm của Đại Diệu quốc chúng ta, hần làm người người và ta hần đều hiểu rõ. Quốc gia gặp nạn, hần sẽ khoanh tay đứng nhìn?”

Nhưng chuyện bắt đầu lâu như vậy mà còn chưa có tin tức, Nữ Đế còn không có ý giúp đỡ, có thể thấy được Công Tôn hoàng hậu cũng đã hết sức.”

Ba vị ngôn quan thở dài, tuyệt vọng nói: “Nhìn chung hôm nay, cũng chỉ có Kim quốc xuất binh, mới có thể hòa nhau một thành. Nhưng hôm nay Kim quốc có thái độ như thế, ta được giao cho trọng trách, bây giờ trở về không công, còn mặt mũi gì mà về nước gặp mặt Thánh Thượng.” Đăng bởi: admin

75. Chương 75

87: Yết kiến Nữ Đế

Mấy vị ngôn quan tuổi tác đã cao, giờ lại phải kéo cơ thể tuổi già, không xa ngàn dặm tới đây cầu viện.

Vũ Văn Thiên Thành bây giờ, so với Lý Hạo Thịnh kiếp trước có thể nói là chỉ có hơn chứ không kém. Một người như vậy, chỉ tấn công xong Đại Diệu quốc là xong chuyện sao?

Các nước thiên hạ không ai có thể thoát thân khỏi trận lốc xoáy này, nhưng Nữ Đế Kim quốc, lại ôm một tia ảo tưởng, cho rằng chỉ cần nàng không đánh người, người liền sẽ không đụng nàng, quả nhiên là ngu muội!

Nhìn thấy nàng liền phẳng phất như thấy được mình kiếp trước, tự cho là có thể bảo toàn bản thân, cuối cùng không phải vẫn thành dê con bị người khác xâm lược, không chỉ chết không được yên lành, còn liên lụy thái tử điện hạ cùng chịu tội, mình kiếp trước cỡ nào ngu muội cùng vô tri.

Hứa Từ cắn cắn môi, nhìn ba vị ngôn quan đầy người mệt mỏi trước mắt.

“Ba vị đại nhân, ” Hứa Từ thi lễ nói, “Bây giờ thế cục của đại lục giống như bịt kín một tầng sương mù, Nữ Đế Kim quốc ở chỗ sâu trong sương mù, phẳng phất như không biết, khó tránh khỏi nhìn không rõ ràng. Nếu ba vị ngôn quan đã tận lực, sao không để hạ quan vào cung thử một lần, xem như ngựa chết làm bệnh ngựa sống. Nếu đến lúc đó Nữ Đế còn chưa sửa mệnh, đến lúc đó chúng ta cùng nhau tự vẫn tạ tội cũng không muộn!”

Ba vị ngôn quan hai mặt nhìn nhau, nhìn hai vị trước mắt cùng Việt vương phía sau, muốn nói lại thôi.

Hứa Từ tâm tư nhanh nhẹn, sớm hiểu rõ ý tứ của họ, cậu cười hắc hắc, “Không gạt mấy vị đại nhân, mấy người chúng ta là trộm đi ra, Việt vương cũng như thế. Bây giờ ở trong nước Đại Diệu quốc, bệ hạ biết chúng ta từ biệt không báo, còn mang đi Việt vương, nhất định đã giận tím mặt, suy đoán chúng ta phản bội, muốn lấy chúng ta hỏi tội. Nếu chúng ta lần này có thể du thuyết (*) thành công Nữ Đế, còn xin mấy vị đại nhân, ở trước mặt bệ hạ nói tốt cho chúng ta vài câu, có thể rửa sạch oan khuất của chúng ta a.”

(*) Thời xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, đi đến các nước, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình

Lập tức, cậu chuyển mặt, đã là đầy mặt nghiêm nghị, nào có trêu đùa vừa nãy, “Quốc gia hưng vong, dân thường có trách. Chúng ta đã chế định mình vào chỗ chết, không có đường lui. Lần này tới Kim quốc, không thành công, liền xả thân. Nếu thất bại, bệ hạ cũng sẽ không khoan thứ mấy người chúng ta. Như thế, mấy vị đại nhân có thể tin tưởng chúng ta hay không?”

Mấy vị ngôn quan bị Hứa Từ nói đến sững sốt hai mặt nhìn nhau, lại có chút ghen hờn nhìn trần trối.

Việt vương tuy được phong Vương, nhưng lại dùng thân phận chất tử, dùng hấn để ổn định Công Tôn Thác, cho nên bệ hạ nhất định sẽ không đáp ứng để hấn đến Kim quốc.

Mới vừa nhìn thấy Việt vương trong nháy mắt, bọn họ liền có chút nghi hoặc, bây giờ Hứa Từ nói, bọn họ lúc này mới hiểu được.

Quyết đoán như thế, khó trách thái tử điện hạ sẽ thưởng thức Hứa Từ như vậy.

Hoàng đại nhân đứng đầu ba vị ngôn quan thở dài một hơi, “Cũng thế, cũng thế, ta đây chờ về khách sạn trước, chờ đợi tin lành.”

Khi nói chuyện, mấy người Công Tôn Ngự đã đi tới cạnh Hứa Từ.

Nghe được mấy vị ngôn quan thỏa hiệp, mấy người trẻ tuổi thi lễ, trịnh trọng nói: “Chắc chắn toàn lực ứng phó!”

Nhìn theo ba vị ngôn quan nâng nhau rời đi, mấy người lúc này mới đi tới hoàng cung.

Trong cung, Nữ Đế Kim quốc đang nghỉ ngơi ở đường sinh điện.

Mấy ngày gần đây chuyện xảy ra quanh thân làm nàng sốt đầu mẻ trán, lai sứ của Nguyệt quốc, lai sứ của Đại Diệu quốc, lai sứ của hai cừu quốc lần lượt vào cung yết kiến.

Một bên thuyết phục nàng dựa vào Nguyệt quốc, một bên lại khuyên bảo nàng xuất binh tương trợ.

Thở dài một hơi, Nữ Đế Kim quốc lấy tay gối đầu tựa trên ghế quý phi, chỉ là lần này phải xin lỗi Công Tôn Thác, nàng tuy có lòng tương trợ, nhưng bây giờ tình thế gian nan, nàng cự tuyệt.

Kim quốc năm năm trước vừa mới trải qua nội loạn, hiện giờ trải qua năm năm, toàn quốc mới có ngày sức sống cùng an ổn. Lần này chiến tranh của hai cường quốc lớn Nguyệt quốc Đại Diệu quốc, nếu nàng đáp ứng tham dự, vậy sức sống mà Kim quốc vừa mới thức tỉnh chẳng phải là kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Nàng là nữ hoàng một đời, không chỉ là trời của quốc gia này, càng là người bảo vệ của quốc gia này. Nàng muốn bảo vệ quốc gia xưa nay bề quan tỏa cảng này, nàng phải ưu tiên, cho dân chúng Kim quốc hoàn cảnh an ổn tương hòa, nàng sao có thể đánh vỡ?

Cách bữa trưa còn có chút thời gian, Nữ Đế Kim quốc nghỉ ngơi một lát, ngồi dậy xoa xoa huyết Thái Dương, phê duyệt tấu chương trước mắt.

Vừa phê chưa được hai phần tấu chương, Nữ Đế liền nghe được thái giám ngoài cửa thông truyền, Công Tôn hoàng hậu cầu kiến.

Nữ Đế thở dài một hơi, tránh được mông một không tránh được mười lăm, từ sau ngày Công Tôn Thác khuyên nàng xuất binh tương trợ bị nàng cự tuyệt, hai người họ cũng có gần năm ngày không gặp.

Nàng cũng không thể luôn trốn tránh hắn, mình tốt xấu cũng là Nữ Đế một đời, còn sợ hắn hay sao!

Nữ Đế bĩu môi, “Để hắn tiến vào.”

Nữ Đế giật giật ống tay áo, trong lòng đang tính toán đến cái tứ lạng bạt thiên cân như thế nào, phải đánh mất ý niệm của Công Tôn Thác. Vừa nhắc đầu liền trống không, chỉ nhìn thấy tới không chỉ có Công Tôn Thác, sau hắn còn theo mấy cái đuôi nhỏ.

Hứa Từ, Bạch Thu, Nhan Tứ, A Ngưu nàng đều gặp qua, mặt khác còn có một nữ tử mỹ nhan cùng một thanh niên cao ngất, ánh mắt lại có mấy phần tương tự với Công Tôn Thác, nghĩ đến là đệ đệ Công Tôn Ngự kia của hắn đi.

Nữ Đế đột nhiên thấy mấy người phía sau Công Tôn Thác, trong lòng dừng lại, thoáng chốc một cỗ cảm giác không vui tuôn ra trong lòng, “Hoàng hậu bây giờ địa vị tôn quý, ngay cả lai sứ nước ngoài yết kiến cũng phải làm thay trầm a?”

Đã sớm dự đoán được Nữ Đế sẽ tâm sinh không vui, Công Tôn Thác cười cười, ba bước thành hai bước đi lên trước, một tay ôm Nữ Đế vào lòng, “Nào có lai sứ nước láng giềng gì, chỉ là mấy thân bằng hảo hữu của ta tới đây dạo chơi thôi, bệ hạ cũng không phải chưa gặp qua bọn họ, mấy ngày không gặp, chẳng lẽ giờ liền xa lạ?”

Nữ Đế nhăn mi, dán bên tai Công Tôn Thác nhỏ giọng hỏi: “Chẳng lẽ bọn họ không phải đang làm thuyết khách?”

Công Tôn Thác cắn lỗ tai Nữ Đế một chút, “Tự nhiên không phải, người cũng không ngấm lại, nào có thuyết khách ở loại tình thế này. Bên trong có đệ đệ ta, bệ hạ có thể lưu lại mặt cho ta nhiều chút, đừng kéo khuôn mặt khó coi với ta.”

Lỗ tai là điểm mẫn cảm của Nữ Đế, Công Tôn Thác cắn một cái, Nữ Đế còn sực chút không chịu nổi rên rỉ một tiếng, may mà nàng có tự chủ, lúc này mới nhịn xuống.

Hứa Từ hài tử này nàng xưa nay yêu thích, Bạch Thu còn là người của Kim quốc họ, mà trong đó còn có một hài tử là đệ đệ Công Tôn Thác. Cũng phải, nghĩ như thế nào mấy người này cũng không thể là thuyết khách.

Nhưng thời kỳ mẫn cảm này, từ Đại Diệu quốc đuổi tới Kim quốc, chẳng lẽ là vì tìm nơi nương tựa Kim quốc bọn họ.

Nữ Đế cân nhắc trong lòng, nghe nói đệ đệ Công Tôn Thác được phong Vương lưu lại Đại Diệu quốc, đây rõ ràng là cùng loại với thân phận chất tử, hoàng đế Đại Diệu quốc sao có thể cho hắn đến Kim quốc?

Mà trong chuyện này còn có Bạch Thu, Bạch Thu là người Kim quốc, về nhà thì không gì đáng trách, nhưng cố tình lại vào lúc chiến loạn này, mang theo người Đại Diệu quốc đến.

Chẳng lẽ mấy người đó là tính tìm nơi nương tựa Kim quốc?

Nữ Đế tuy không muốn can thiệp chiến tranh hai nước, nhưng cũng nhìn không được kẻ đào ngũ.

Trong lòng nàng nhận định mấy người này là đến tìm nơi nương tựa, ấn tượng tốt với Hứa Từ cũng biến mất hầu như không còn, tùy tay ban ghế Nữ Đế nghĩ nghĩ, thử hỏi: “Mấy vị bây giờ đến Kim quốc ta, là tính ở luôn không rời đi nữa?”

“Bệ hạ nói đùa, ” Hứa Từ khoát tay, “Tình thế thiên hạ hiện giờ, sao có thể có nơi an tâm ở lâu. Mấy người chúng ta đều là đồ tầm thường vô vi, ngày thường du sơn ngoạn thủy là tốt rồi. Mất nhìn thiên hạ tương vong, chúng ta lúc này mới tính du lịch núi cao sông lớn một phen, để tránh thương tiếc cả đời.”

Nữ Đế lạnh mặt, “Ý của Hứa Tiễn Mã, là nói Kim quốc ta cũng không còn cách sống yên ổn?”

Hứa Từ chần chờ một lát, ngẩng đầu nhìn phía Nữ Đế, “Dám hỏi bệ hạ, có thể biết Nguyệt quốc Vũ Văn Thiên Thành vì sao ngăn ngừa mấy tháng, đột nhiên giống như được thần giúp đỡ có được vũ khí như vậy?”

Nữ Đế nhăn mi: “Ta cũng thu được mật hàm của mật tham, chỉ nói tên này không lâu từ Miêu Cương Đại Diệu quốc các người mang về một nữ tử, đây là vũ khí mà nữ tử đó sáng tạo.”

Hứa Từ gật gật đầu, “Không sai, nữ tử này không phải người ngoài, chính là thứ muội của Hứa mỗ —— Hứa Tử Dĩnh.”

Nữ Đế ngẩn ra, “Muội muội người?”

“Ta rất quen thuộc muội muội này, không chỉ có ta quen thuộc với muội muội này. Tứ hoàng tử điện hạ Lý Hạo Thịnh của nước ta từng ở Nguyệt quốc làm chất tử mười mấy năm, cũng rõ vị Vũ Văn hoàng đế vừa giết cha kế vị này như lòng bàn tay.”

“Một người coi sinh mệnh như con kiến, một người vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. Vũ Văn Thiên Thành ngay cả cha ruột của mình cũng không buông tha, người cho rằng lấy dã tâm của hắn, sẽ chỉ tấn công một mình Đại Diệu quốc thôi sao?”

“Nói đến muội muội này của ta, cũng tương xứng với Vũ Văn Thiên Thành a. Tuy nói là tốt khoe xấu che, nhưng ta với bệ hạ xưa nay hợp nhau, cũng không sợ bệ hạ chê cười. Thứ huynh của ta, ca ca cùng cha cùng mẹ của Hứa Tử Dĩnh, mấy tháng trước đột nhiên chịu khổ sát hại. Sau này theo ta điều tra, thế nhưng phát hiện không phải ai khác, chính là Hứa Tử Dĩnh phái người giết hắn. Về phần mục đích giết hắn, ta bây giờ còn chưa nghĩ ra.”

“Lại đến trước đây một chút đi, ” Hứa Từ trầm ngâm một lát, “Hứa Tử Dĩnh cùng mẫu thân nàng vô có mất tích, ta được phụ thân nhờ vả tìm kiếm nơi ở của các nàng chung quanh. Lúc ấy đại hôn của ngài cùng Công Tôn tướng quân qua đi, chúng ta khởi hành hồi cung. Lúc xuất phát không sai biệt lắm, ta nghe được nơi ở của các nàng, chính là ở Miêu Cương.”

Dừng một chút, Hứa Từ nhìn thoáng qua Nữ Đế muốn nói lại thôi, “Ngài đoán không sai, chính là Miêu Cương mà Vũ Văn Thiên Thành mang đi Hứa Tử Dĩnh. Tại hạ bất tài, không có võ công kẻ thân, chỉ phải để cao thủ đứng đầu vô lâm Lạc Thiên Tuyết ra tay tương trợ. Nhưng Lạc Thiên Tuyết chuyện này, lại chỉ mang về mẫu thân của Hứa Tử Dĩnh, không mang về Hứa Tử Dĩnh.”

“Hứa Tử Dĩnh ở Miêu Cương được tộc Vu Thần tôn sùng là Thánh Nữ, mà mấy người tộc Vu Thần ngu muội kia, lại vì lây dính cái gọi là thánh khí mà mẩu thân của Hứa Tử Dĩnh đủ loại.” Hứa Từ hét lớn một tiếng, “Tất cả điều này Hứa Tử Dĩnh đều nhìn ở trong mắt, lại làm như không thấy! Thử hỏi thiên hạ sao lại có nữ tử như vậy, sát hại huynh đệ mình, coi thường mẩu thân mình! Còn nữa...”

Thở hổn hển mấy hơi to, Hứa Từ xoay mặt cười ha ha, vái chào với Nữ Đế: “Quên đi không nói nữa, vừa rồi là Hứa mỗ liều lĩnh, còn hi vọng bệ hạ xin đừng trách. Đã nói lần này là đi dạo chơi, sao lại nhắc tới việc này, đúng là làm xấu tâm tình của mọi người. Đều do ta, đều do ta. Hứa mỗ lần này tới, ngoại trừ dạo chơi, còn cố ý mang đến Mẩu Đơn hi thế cho Thanh hoàng tử —— hoa Quan Thế Mặc Ngọc.

“Lúc trước trước khi rời đi, Thanh hoàng tử điện hạ luôn nhắc nhở tại hạ mang hoa này lại đây cho hắn, bây giờ thế đạo loạn như vậy, Hứa mỗ thật sự không yên lòng để người bên ngoài mang hộ đến, lần này vừa vận, cùng mang đến cho hắn. Sau này Đại Diệu quốc không còn, hoa này có thể xuất hiện nữa hay không, cũng là hai lời a.”

Nữ Đế ngồi trên long ỷ nghe Hứa Từ nói, sắc mặt chợt đỏ chợt trắng, đúng là thật lâu không lên tiếng đáp lại. Đăng bởi: admin

76. Chương 76

Mai sẽ post hai chương cuối

88: Thuyết phục Nữ Đế

Nàng mới đầu lựa chọn trung lập, là vì bảo vệ Kim quốc.

Nhưng nếu quốc gia nàng cũng gặp chiến hỏa lan đến, vậy đó lại là vấn đề khác.

Nữ Đế rút mạnh một ngụm trà, liếc xéo Hứa Từ ngồi bên trái phía dưới một cái.

Tiểu tử thôi, khi bảo người nói người ngược lại là câm miệng, người sao lại khi bắt đầu rồi liền trực tiếp không nói a!

“Còn gì nữa? Hứa Tiên Mã, người cứ nói đừng ngại.” Nữ Đế nhin nhin, cuối cùng không nhin được, tiếp tục hỏi.

“Nói nữa cũng buồn cười, Vũ Văn hoàng đế đang tấn công chúng ta, thật đúng là danh bất chính ngôn không thuận, bởi vì hắn căn bản không phải là huyết thống của hoàng thất Vũ Văn!”

Nữ Đế bỗng dừng mở to đôi mắt, “Cái gì?”

“Điều này ta có thể làm chứng, ” Lạc Thiên Tuyết luôn im lặng không nói đứng dậy đi về phía trước đi hai bước, “Lại nói tiếp, Vũ Văn Thiên Thành xem như là ca ca của ta.”

Nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết liền đem nguyên nhân hậu quả êm tai nói ra, Nữ Đế nghe xong, ghen hòng nhìn trần trời, “Thiên hạ lại có nam nhân cùng nữ nhân vô sỉ như vậy.” Nữ nhân nàng nói, tự nhiên là Hứa Tử Dĩnh.

Hứa Từ cùng Lạc Thiên Tuyết đồng thời thở dài, “Ai, tốt khoe xấu che a, hai chúng ta cũng không muốn nói, chỉ là lập tức phải đi, còn muốn nói tỉnh ngài, đừng nghe nửa lời gièm pha của đồ vô sỉ này.”

Dứt lời, Hứa Từ thở dài một hơi, yên lặng phẩm hồng trà đặc biệt của Kim quốc.

Hương trà mùi hương thơm phức nồng đậm, cực kỳ ngọt lành.

Đã hơn một tháng không nhìn thấy thái tử điện hạ, trên đường đến Kim quốc cũng từng nghe nói tình hình chiến đấu ở biên cảnh, tình thế của Đại Diệu quốc cũng không rõ ràng.

Thái tử điện hạ gia nhập cũng không mang đến chuyển biến tốt bao nhiêu cho chiến sự này, tuy rằng giảm bớt chiến lực áp đảo của Nguyệt quốc, nhưng Nguyệt quốc xâm lược vẫn tiến hành thông thả mà vững bước như trước.

Người yêu của cậu ở trên chiến trường anh dũng giết địch, cơm chay quần áo, nhưng cậu lại ở đại điện mưa thuận gió hòa này phẩm trà nói chuyện?

Trời biết hiện tại thân thể cậu an tọa ở đây, suy nghĩ sớm đã bay đi ngàn dặm, chỉ cầu có thể cùng thái tử điện hạ sánh vai chống địch!

Bất động thanh sắc áp chế nhớ nhung trong lòng, Hứa Từ hơi hơi nhếch môi cười, lộ ra một nụ cười ảm áp vô hại: “Bệ hạ, ngày đó Hứa mỗ ở quý hoàng cung, cực kỳ hợp nhau với Thanh hoàng tử, giờ có thể để ta đi gặp hay không? Hứa mỗ không mấy ngày liền bước lên đường đi, đi đường phiêu diêu, không biết cuộc đời này còn có thể gặp lại Thanh hoàng tử hay không.”

Nữ Đế liếm mi mím môi, trong lòng ứ đọng, lại bỗng nhiên cảm thấy có chút thương cảm.

Khi mới quen, thiên niên anh tư, ít ỏi vài lời, hồn nhiên rực rỡ.

Mà nay gặp, đầy bụng phiền muộn, tự tự châu ngọc, tâm hệ quốc gia.

Nàng sao lại nhìn không ra, Hứa Từ tới đây, liền là vì làm một thuyết khách, thuyết phục nàng xuất binh tương trợ: “Hứa Tiển Mã, mấy ngày kia, ít nhiều người thường xuyên đến cung làm bạn với Tiểu Thanh. Hiện giờ Tiểu Thanh đã sáng sủa không ít, công lao của người trong đó chiếm tuyệt đối phần lớn.”

Hứa Từ cười ha ha, “Bệ hạ nói quá lời, ngày đó ta cũng không biết khuyên bảo Thanh hoàng tử như thế nào, chỉ là dựa vào một tia nghị lực cùng niềm tin, tin tưởng Thanh hoàng tử nhất định sẽ tốt hơn.”

“Tiểu Thanh đích xác tốt hơn rất nhiều, người lúc ấy khi đi không phải để lại cho hần một cây roi da sao, hần bây giờ dựa vào roi da này, ngược lại là thêm không ít dũng khí, không chỉ dám đi ra tẩm cung, càng nguyện cùng người bên ngoài trò chuyện.”

“Lại nói tiếp, roi da này vẫn là thái tử điện hạ đề nghị ta đưa. Ngày đó thái tử điện hạ từng nói, Thanh hoàng tử như thế, đơn giản là có chút khúc mắc. Thanh hoàng tử cần phải tự mình vứt bỏ sợ sệt, người bên ngoài mới sẽ kính sợ, người bên ngoài kính sợ hần, hần mới có thể càng có dũng khí, đây là một tuần hoàn tốt. Nếu mỗi khi người gặp chuyện đều né tránh, người bên ngoài chỉ biết coi người là người tốt bụng, dần dà liền không để người ở trong lòng, chỉ coi người là người dễ xoa nắn.” Cậu nói xong lời cuối cùng, cố ý nói “Người”, ánh mắt càng nhìn Nữ Đế, ý có điều chỉ.

Nữ Đế ngưng mi, Hứa Từ nói không phải không có lý, nàng bây giờ lại có mấy phần dao động, nhưng cũng không thể chỉ riêng vì vài câu, liền sửa lại chủ ý, “Hứa Tiển Mã, ngắn ngủi vài lời, trầm biết mục đích của người ở chuyện này. Trầm tuy không đành lòng quý quốc gặp nạn, nhưng cũng là ngoài tầm tay với, lực bất tòng tâm, trầm...”

“Bệ hạ!” Hứa Từ phút chốc đứng lên, “Dám hỏi bệ hạ, người có gắn bó, ở trong trời đông giá rét, nếu là môi bị đông lạnh, chẳng lẽ răng nanh không sẽ cảm thấy rét lạnh sao?”

“Ta vừa mới nói nhiều vậy, bệ hạ nên cũng hiểu rõ, mục đích ta hôm nay đến, liền là vì làm một thuyết khách. Nhưng mà bệ hạ, ngài có thể tới, môi hờ rãnh lạnh, giờ tình cảnh của Đại Diệu quốc, Kim quốc là cùng một nhịp thở. Đại Diệu quốc che trước Kim quốc các người, nhận đợt trùng kích đầu tiên, nhưng hần cuối cùng tấn công, sẽ là Kim quốc các người!”

“Nguyệt quốc núi đá cần cỗi, Đại Diệu quốc chúng ta cùng Nguyệt quốc xưa nay đối địch, tự nhiên là đứng vị trí đầu trong đó. Nhưng ngài cần thận suy nghĩ một chút, Nguyệt quốc cần cỗi nếu muốn mở rộng binh mã, không có chiến giáp sung túc thì sao được? Quặng sắt mà chiến giáp dùng lại từ đâu đến? Có đại Kim quốc một khối thịt mỡ lớn của ngài đây ở trước mắt, bọn họ còn sẽ đi nơi khác tìm sao?”

“Ta giờ đến làm thuyết khách, không phải đến cầu ngài, mà là đến đánh thức ngài, cứu ngài! Nguyệt quốc lúc này còn chưa đến đỉnh phong, người và ta hai nước hợp lực liên thủ, nhất định có thể chèn ép nó xuống, chuyển bại thành thắng. Nhưng nếu tiếp tục đợi, Đại Diệu quốc chiến lực suy giảm. Vậy thì hôm nay của Đại Diệu quốc, liền là ngày mai của Kim quốc ngài! Bệ hạ, ngài muốn làm tội nhân thiên cổ của Kim quốc sao?! Ngài muốn cho Kim quốc sừng sững ngàn năm không ngã, cứ như vậy hủy hoại chỉ trong chốc lát, trôi qua trong dòng sông dài lịch sử sao?”

“Người thắng làm vua, người thua làm giặc. Lại qua mấy trăm năm, trên sách sử ghi lại sẽ chỉ là hoàng đế Vũ Văn Thiên Thành của Nguyệt quốc thống nhất sáu nước như thế nào, giành được bá nghiệp một đời như thế nào, trở thành bá chủ một đời như thế nào. Mà quốc gia bị chém giết như chúng ta, chỉ biết làm đá kê chân của hần, trở thành hòn đá tảng mà hần đạp lên đỉnh cao. Đến lúc đó, người đời sẽ cười nhạo các người, chỉ biết bế quan tỏa cảng, rõ ràng có thể liên thủ chống lại, cuối cùng còn đưa quốc gia chấp tay nhường người. Bệ hạ, đến lúc đó, ở dưới cửu tuyền, ngài có mặt mũi để gặp liệt tổ liệt tông Hoàng gia của ngài không?”

“Đủ!” Nữ Đế vỗ long ý, hét lớn một tiếng, “Im miệng!”

“Vậy các người ngược lại nói xem, giúp các người có chỗ tốt gì với Kim quốc chúng ta?” Nữ Đế cắn môi, đưa tay dùng ngón trỏ chỉ vào Hứa Từ đang đứng lạnh lùng nói.

“Chỗ tốt lớn nhất, liền là có thể cho Kim quốc các người không chịu một chút khó khăn ở nước ta, có thể tiêu trừ tai họa ngầm. Ta luôn luôn không dám xem nhẹ Hứa Tử Đình, nàng vô tình ích kỷ, nhưng nàng đồng thời có được cái đầu vô cùng thông minh. Thuốc nổ vũ khí đó, chỉ là tác phẩm tiểu thử ngư đao của nàng, lại qua không lâu, nàng sẽ phát minh ra vũ khí càng thêm đáng sợ, uy lực càng thêm khổng lồ. Nếu không tin, bệ hạ ngài có thể sai người đi tiền tuyến, sưu tập tình báo.”

“Nguyệt quốc sẽ không chỉ nắm Đại Diệu quốc chúng ta không buông, ta nghĩ ở trong nước quý quốc, đã sớm bị Nguyệt quốc xếp vào mật thám, mò rõ ràng thấu đáo quân tình của quý quốc, chỉ đợi đánh xong Đại Diệu quốc, liền quay đầu tấn công Kim quốc. Nếu bệ hạ không tin ta, thì có thể đi điều tra mật thám, chắc chắn có phát hiện.”

“Đại Diệu quốc chúng ta có thể bị Vũ Văn Thiên Thành xếp vào mật thám, nhưng lại thành lập loại mạng lưới mật thám như ngựa gầy Dương Châu, lặng yên không một tiếng động thâm nhập vào nhà quan lại, ta nghĩ quý quốc cũng không ngoại lệ.”

“Còn xin bệ hạ cân nhắc, xuất binh giúp Đại Diệu quốc ta. Cứu viện Đại Diệu chúng ta, không chỉ là để tự cứu, còn là vì cứu các người. Ngài nếu thật sự có suy nghĩ xuất binh cùng Đại Diệu quốc ta liên thủ, vậy về phần Đại Diệu quốc ta sẽ hứa hẹn cái gì, liền phải cùng ba vị ngôn quan đại nhân của ta thương lượng. Nhưng ta nghĩ đối với bệ hạ mà nói, quốc gia yên ổn mới là lợi thế lớn nhất.”

Nữ Đế trong lòng nhảy dựng, thế nhưng không biết phản bác ra sao.

Hứa Từ nói không sai, mấy ngày trước đây, trong quân đội trấn thủ Thành Nam phát hiện mật thám. Chức quan của mật thám này còn không thấp, xem ra thâm nhập vào quân doanh đã có vài năm đầu.

Mật thám này khi bị phát hiện, vạch trần tại chỗ liền cắn lưỡi tự sát, làm cho bọn họ không thể tra.

Nếu so với ngựa gầy Dương Châu âm ỉ oanh động Đại Diệu quốc mấy tháng trước, hai người này cùng Dương Châu Tri Phủ kia rất có chỗ tương tự, lại giống như ra từ bút tích của cùng một người.

Hơn nữa nếu đúng như Hứa Từ cùng Lạc Thiên Tuyết miêu tả, vậy Vũ Văn Thiên Thành đích xác không thể cùng mưu, còn không bằng tránh ra xa.

Việc này nàng còn phải suy nghĩ một chút nữa, “Người nói trầm đều biết, trầm còn phải suy xét một chút. Chưa vị đi đường một nhọc, hôm nay liền hảo hảo ở trong cung nghỉ ngơi một phen đi. Tiểu Thanh giờ đang ở trong tẩm cung của hần nghỉ ngơi, Hứa Tiển Mã nếu muốn đi, tùy ý là được, không cần xin chỉ thị.”

Nữ Đế nhu nhu mày, “Hoàng hậu, ngài liền thay trầm hảo hảo khoản đãi mấy vị khách nhân. Trầm có chút mệt mỏi, về tẩm cung trước.”

Công Tôn Thác nhìn bóng dáng Nữ Đế rời đi, đôi mắt lóe lên.

Bóng dáng nàng thê lương cô đơn như thế, khiến hần sao có thể yên tâm.

Nữ Đế mới vừa đi không xa, Công Tôn Thác liền gọi tổng quản thái giám, quay đầu liền giao nhiệm vụ Nữ Đế qua tay hần giao cho tổng quản thái giám, liền đuổi theo Nữ Đế.

Công Tôn Ngự nhìn một màn này, nhún vai một cái, “Được, bị quăng bao.”

Hứa Từ cười ha ha, lấy khuỷu tay chọc eo Công Tôn Ngự một chút, “Thôi đi, nói thế nào Nữ Đế cũng là đại tẩu người. Ca ca người xưa nay chỉ yêu mỹ nhân không yêu quyền thế, người cũng không phải không biết, hắn không đuổi theo mới kỳ quái.”

Công Tôn Ngự mím môi, “Ta là đệ đệ, không phải muội muội, nên mỗi lần đều không bỏ được.”

Mấy người cười ha ha, trong khoảnh khắc liền không còn giường cung bạt kiếm như trên đại điện vừa nãy.

Tổng quản thái giám an bài mấy vị thỏa đáng, Hứa Từ liền kêu một thái giám dẫn đường đi chỗ Thanh hoàng tử, nhiều ngày không gặp, cậu thật là có chút nhớ thiếu niên như tinh linh kia.

Giờ có thời gian, liền tự mình đưa hoa đến, cũng tốt để nhìn xem Thanh hoàng tử đến cùng có biến hóa gì.

Lại nói Nữ Đế, nàng vừa về tắm cung, liền lần lượt đuổi mọi người đi ra.

Tắm điện thật lớn, yên tĩnh không tiếng động, đúng là trống trải rộng lớn.

Lời của Hứa Từ còn đang quanh quẩn bên tai, một chữ một chữ gõ nội tâm nàng.

Mất nước, chấp tay đưa đi quốc gia, thẹn với tổ tiên, không còn mặt mũi với liệt tổ liệt tông...

Áp lực cực lớn cùng hui quanh đánh tới, hai tay Nữ Đế khoanh trước ngực bảo trụ mình, nàng giờ đây đúng là bất lực như vậy.

89: Nữ Đế quyết định

Trong tắm cung Nữ Đế thanh lãnh vắng vẻ, trống trải.

Nàng là chủ một nước, không chỉ có được quyền lực, còn có phần áp lực bảo vệ quốc gia nặng nề kia.

Hứa Từ nói không phải không có lý, nhưng vừa nghĩ đến nếu xuất binh tương trợ, quốc gia an dật này, sinh hoạt bình tĩnh này sẽ hóa thành bọt nước, hủy hoại chỉ trong chớp lát.

Vũ Văn Thiên Thành, thiên hạ hòa bình chẳng lẽ không tốt sao, vì sao cổ tình liền nhất định phải xâm lược nước bên cạnh, làm bá chủ một phương?

Người phải biết, bởi vì dã tâm của một mình người, bao nhiêu sinh mệnh con người sẽ vĩnh viễn tại trận trong chiến tranh này.

Nữ Đế trong lòng buồn khổ, bao bọc mình càng chặt.

Nội chiến năm đó, các tướng lĩnh của nàng cùng phản quân tận lực tác chiến mấy tháng, thi hoành khắp nơi, cuối cùng mới trấn áp được người phản loạn.

Trận chiến ấy, máu chảy thành sông, như thế liền qua năm năm, nàng cũng không muốn nhớ lại tình cảnh lúc ấy.

Công Tôn Thác vào tắm điện, liền một mắt thấy được Nữ Đế bệ hạ đầy bất lực.

Nữ Đế chôn đầu ở giữa hai chân, hai tay vòng ngực, cuộn mình ở trên giường Hoàng Kim Long thật lớn, hiện ra phá lệ bất lực cùng thương cảm.

Trong lòng hần đau xót, bước chân dưới chân nhanh hơn, ba bước cũng thành hai bước đi lên trước, từ phía sau ôm lấy Nữ Đế, ôm toàn bộ thân hình của nàng vào trong ngực dày rộng ấm áp của mình.

Nữ Đế thân thể cứng đờ, không dấu vết dựa vào lòng Công Tôn Thác.

Hai người đều không nói gì, chỉ là lẳng lặng bao bọc sưởi ấm cho nhau vậy thôi.

Hồi lâu, Nữ Đế buồn bực hỏi: “Công Tôn Thác, ngày đó người từng nói, muốn cùng ta bảo vệ Kim quốc.”

Công Tôn Thác nắm tay thật chặt, “Đúng vậy.”

Ngày đó hần đuổi theo Nữ Đế ra khỏi thành, tình đầu ý hợp. Trước khi thành thân, hần từng ưng thuận hứa hẹn, muốn cùng Nữ Đế bảo vệ Kim quốc.

“Người nói, người cảm thấy ta làm hoàng đế xứng chức hay không?”

“Tâm hệ dân chúng, một lòng vì dân, hơn nữa dân chúng an cư lạc nghiệp, người là nơi lòng dân hướng về.”

“Nhưng hôm nay quốc gia mới vừa dần xếp, Nguyệt quốc phát động chiến tranh. Bây giờ dân chúng vừa mới ổn định, tướng sĩ cũng có thể về nhà cùng cha mẹ vợ con, hưởng thụ vui vẻ thiên luân (*), chúng ta thật sự phải xuất binh sao?”

(*) Quan hệ cha con, anh em

Hai mắt Công Tôn Thác hơi hơi nhú lại, ôm Nữ Đế trong lòng mặt đối mặt bình tĩnh nhìn: “Bệ hạ, ta từng là một quân nhân chinh chiến sa trường. Đối với quân nhân mà nói, sứ mệnh của chúng ta chính là chống lại kẻ địch, bảo vệ quốc gia, bảo vệ người thân của chúng ta.”

“Nhưng phạm là một quân nhân có tâm huyết, đối mặt với chiến tranh hắn sẽ không lùi bước. Không bởi vì hắn hiếu chiến, mà là vì giá trị của hắn rất cuộc được biến hiện. Chúng ta là khiến một nước, là mâu một nước, nước khác mơ tưởng xâm chiếm nước ta, cũng mơ tưởng chiếm được ưu đãi ở nước ta.”

“Bây giờ vòng chiến tranh còn đang ở chỗ biên cảnh Nguyệt quốc cùng Đại Diệu quốc, cách Kim quốc chúng ta rất xa. Lựa chọn chính xác nhất bây giờ, liền là cùng Đại Diệu quốc hợp tác.”

“Ta là người Đại Diệu quốc, cũng là người Kim quốc. Hai nước, ta cũng không muốn xảy ra chuyện. Ta đây cũng không phải chỉ giúp Đại Diệu quốc nói chuyện, càng là vì người, bệ hạ của ta, cùng người lấy ra toàn bộ tâm huyết bảo vệ Kim quốc.”

“Vòng chiến tranh rời xa Kim quốc, nhất định trên ý nghĩa có thể cho Kim quốc khỏi bị chiến hỏa lan đến. Nếu sau khi Đại Diệu quốc diệt vong, chúng ta mới nhớ tới đấu tranh, khi đó cũng đã quá muộn.”

“May mắn là, chúng ta còn có minh hữu Đại Diệu quốc này. Đại Diệu quốc bây giờ tuy là không địch lại Nguyệt quốc, chỉ khi nào chúng ta gia nhập, hai nước Kim Diệu liên thủ, ắt có thể chuyển bại thành thắng, tóm được Nguyệt quốc.”

“Bệ hạ, không cần quá lo lắng an nguy của các tướng sĩ, ở cái nhìn của quân nhân, đây mới là ý nghĩa mà họ tồn tại! Bọn họ nguyện ý vì yên ổn của quốc gia mà trả giá tất cả, thậm chí là sinh mệnh!”

Đôi mắt Nữ Đế hơi hơi ửng đỏ, Công Tôn Thác nói đúng, nàng là Nữ Đế Kim quốc, là trời của quốc gia này, là người chỉ huy của quốc gia này.

Nàng luôn luôn quyết đoán kiên nghị, khi nào lại không quả quyết, nhi nữ tình trường như vậy.

Thấy trong mắt Nữ Đế trong mắt dần dần trấn tĩnh, Công Tôn Thác cười cười, vỗ tóc Nữ Đế nói: “Bệ hạ, ta nguyện cùng đi theo quân đội, chống lại quân Nguyệt quốc, chỉ thắng không bại!”

Không cần nghĩ ngợi Nữ Đế im lặng thật lâu sau, vuốt ve cằm nói, “Người cùng đi là thích hợp nhất, chung quy người từng là đại tướng quân của Đại Diệu quốc, quen biết tướng sĩ Đại Diệu quốc, mà người lại là hoàng hậu Kim quốc ta. Đại Diệu quốc cùng Kim quốc là lần đầu liên thủ, phối hợp khó tránh khỏi sẽ có chút mới lạ, cần ma hợp. Có người ở trong hợp tác, nhất định làm ít công to.”

Công Tôn Thác gật gật đầu: “Ta cũng là xuất phát từ điều này mà suy xét.”

“Nhưng mà, người như vậy rất nguy hiểm.” Nữ Đế lắc đầu, “Ta không nỡ.”

Mắt Công Tôn Thác phút chốc đỏ lên, thật sự không nghĩ tới, nói chuyện chính sự, Nữ Đế đột nhiên liền thốt ra một câu tình thoại, ngược lại là khiến mặt hắn đỏ lên, “Công Tôn Thác ta mười ba tuổi lên chiến trường, trải qua chiến tranh vạn lần, luôn đều sống sót. Bệ hạ, ta là một quân nhân, ta không thể chỉ ở trong điện phủ an dật này làm bạn với người. Ta nên đi tiên tuyến, bảo vệ người, bảo vệ Đại Kim của người, bởi vì ta yêu người như vậy.”

Công Tôn Thác nói nói, đột nhiên cúi đầu, nâng mặt Nữ Đế liền hôn xuống.

Hai người miệng lưỡi giao triền, nước sữa hòa nhau, thật lâu sau mới không tình nguyện tách ra.

Nữ Đế thở dài, “Trẫm cũng nói không lại người, theo ý người đi, nhưng mà người phải đáp ứng ta, nhất định phải lông tóc không tổn hao gì trở về cho ta.”

Công Tôn Thác cười ha ha, ôm mạnh lấy Nữ Đế, bỏ nhào nàng lên long sàng, “Kỳ thật a, ta thật sự muốn một đời chết chìm trong lòng người, đâu cũng không đi.”

...

Sáng sớm hôm sau, mật thám biên cảnh Diệu Nguyệt đến báo, Nguyệt quốc lại đẩy ra vũ khí kiểu mới.

Vũ khí kia uy lực vô cùng lớn, chấn thanh như lôi, được tướng sĩ Nguyệt quốc gọi là “Thần cơ đại pháo”.

Lấy bom lúc trước so với vật này, quả thực là không đáng giá nhắc tới.

May mắn là, khoáng sản Nguyệt quốc tương đối thiếu, hơn nữa kim loại phù hợp để đúc kỳ vật này quá mức khan hiếm, bây giờ trên chiến trường chỉ có hai vũ khí này.

Vũ khí này vừa ra, cục diện trên chiến trường càng hung hiểm.

Nữ Đế cầm mật hàm trong tay đưa cho Công Tôn Thác bên cạnh, chau mày, “Hứa Từ nói không sai, muội muội hẳn quả nhiên lại làm ra vũ khí uy lực càng thêm khổng lồ, thật sự là đáng sợ.”

Công Tôn Thác nhận mật hàm nhìn thoáng qua, vội la lên: “Xem ra chúng ta một khắc cũng không thể đợi, phải lập tức xuất binh, tương trợ Đại Diệu quốc!”

Nữ Đế gật gù đầu, “Ta cũng đang có ý này, ta đây liền hạ chỉ, ra lệnh đại tướng quân dẫn dắt một trăm vạn tướng sĩ lập tức xuất binh!”

...

Nữ Đế vội vàng triệu kiến Hứa Từ, suy đoán tâm tư Nữ Đế thay đổi, đám người Hứa Từ không dám chậm trễ, lập tức cùng tiểu thái giám đi đại diện.

Chờ khi họ đến, lại phát hiện ba vị ngôn quan đại nhân cùng mấy vị tướng sĩ Kim quốc cư nhiên đều tề tụ ở đây.

Ngay cả các tướng sĩ cũng đến đây, xem ra Nữ Đế thật sự thay đổi chủ ý!

Quá tốt, Đại Diệu quốc được cứu rồi!

Mắt Hứa Từ thả ra kim quang, bình tĩnh nhìn Nữ Đế trên long ỷ.

Nữ Đế ho khan hai tiếng, thấy đám người Hứa Từ đến, lúc này mới nói: “Nếu mọi người đều đến đây, vậy trăm liền bắt đầu nói.”

“Các vị tướng sĩ cũng đều biết, cuối năm trước, nội bộ Nguyệt quốc đột nhiên phát động chính biến, Vũ Văn Thiên Thành sát huynh sát phụ, kế thừa ngôi vị hoàng đế. Sau đó hắn xuất binh tấn công Đại Diệu quốc, ý xâm lược không cần nói cũng biết.”

“Vũ Văn Thiên Thành âm hiểm độc ác, lòng muông dạ thú, ngay cả phụ huynh cũng có thể sát hại, còn gì mà hắn làm không được. Thiên hạ vì hắn mà đã sa vào Luyện Ngục, Đại Diệu quốc bây giờ mệt mỏi ứng đối, nếu Đại Diệu quốc mất, mục tiêu kế tiếp chỉ sợ liền là Kim quốc ta! Cho nên trăm quyết định, xuất binh hiệp trợ Đại Diệu quốc cùng chống lại quân Nguyệt quốc, sớm ngày trả lại thái bình cho thiên hạ này!”

Nữ Đế liếm liếm môi khô khốc, mở miệng hỏi: “Ý của chư vị tướng sĩ như thế nào?”

Bốn vị tướng sĩ đều là người kinh nghiệm sa trường, từ sau khi Nữ Đế kế vị, thiên hạ thái bình, chiến sự dần dần giảm bớt. Nhưng bọn họ vẫn cảm thấy bóng loáng kia, thật làm cho bọn họ xấu hổ.

Bây giờ quốc gia gặp nạn, Nữ Đế có lệnh, bọn họ muôn lần chết không chối từ!

Bốn vị tướng quân không chút do dự, cung kính nói: “Thần nguyện tiến đi, chống lại quân Nguyệt quốc. Bảo vệ Kim quốc, muôn lần chết không chối từ!”

Nữ Đế gật gù đầu, có chút vui mừng, “Nguyệt quốc giờ lại làm ra hai vũ khí kiểu mới, uy lực cực kỳ hung hãn. Bây giờ đã là cấp bách. Hôm nay trăm liền ra lệnh nguyên soái đại tướng quân, Công Tôn hoàng hậu làm tả tiên phong, dẫn dắt hữu tướng quân, tả tướng quân, hộ quốc tướng quân cùng đi, khởi hành ngay hôm nay, không thể chậm trễ!”

Tứ Vệ tướng quân thêm Công Tôn Thác phút chốc quỳ xuống đất, “Thần chờ linh mệnh!”

Ba vị ngôn quan không dám tin nhìn một màn xảy ra trước mắt, liền ở hôm qua lúc trước, bọn họ còn tuyệt vọng tính lấy cái chết tạ tội.

Ba người họ muốn, nhưng mấy ngày ngâm ở trong cung, Nữ Đế đều cố ý nói qua loa, ngậm miệng không đề cập tới chuyện xuất binh.

Nhưng chỉ cần bọn Việt vương, Hứa Tiển Mã vào cung một chuyến, mọi chuyện thế nhưng cứ như vậy giải quyết.

Hứa Tiển Mã bọn họ đến cùng nói gì với Nữ Đế? Có thể khiến nàng hồi tâm chuyển ý nhanh như vậy? Thật sự rất muốn biết a.

Ba vị ngôn quan hai mặt nhìn nhau, đều từ trên mặt đối phương nhìn ra ý tò mò.

Nữ Đế an bài xong tướng sĩ, lúc này mới quay đầu nói với ba vị ngôn quan: “Mấy vị lai sứ với quyết định của trẫm có vừa lòng?”

Ba vị ngôn quan bây giờ gật đầu diên cuồng như gà mổ thóc, “Vừa lòng, vừa lòng, rất vừa lòng.”

“Vừa lòng thì tốt, ” Nữ Đế ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Trẫm đã bắn khoản nhiều ngày, nếu không phải hôm qua Hứa Tiển Mã đánh thức trẫm, trẫm chỉ sợ thật sự phải trở thành quân vương bị thiên hạ nhạo báng. Chờ mấy vị lai sứ trở lại Đại Diệu quốc, phải hảo hảo thay đoàn người Hứa Tiển Mã nói tốt vài câu a, dù sao cũng là lén ra ngoài không phải sao?”

Tiểu tử thôi, hôm qua quả trách trẫm như vậy, tuy nói được câu câu có lý, nhưng trẫm trừng mắt tất báo, còn có thể cho người chiếm tiện nghi hay sao?

Ách...

Ba vị ngôn quan cứng đờ, quay đầu nhìn Hứa Từ, đây là tình huống gì a?

Nữ Đế vì sao lại nói như vậy? Hứa Tiển Mã hôm qua đến cùng nói gì với Nữ Đế?

Hứa Tiển Mã, ngài đừng chỉ dùng lực, đắc tội Nữ Đế nha.

Hứa Từ cười ha ha, ngược ngùng gãi gãi đầu, lè lưỡi, nói: “Mấy vị đại nhân nhớ rõ nhất định phải thay chúng ta nói tốt vài câu nha, nếu không Đại Diệu quốc này chúng ta thật sự liền không thể trở về.”

90: Gặp lại thái tử

Được Nữ Đế nhận lời, mấy người Hứa Từ coi như là công đức viên mãn.

Ra đại môn hoàng thành, ba vị ngôn quan lên đón, trong đó Hoàng đại nhân cầm đầu vái chào, nói chuyện mang theo một phần cảm kích ở bên trong: “Việt vương điện hạ, Hứa đại nhân, chúng ta bên này khởi hành hồi kinh đi?”

Hai người nhìn nhau, Việt vương dẫn đầu mở miệng: “Ta theo các người trở về, về phần Hứa Từ, liền phải hỏi hắn.”

Hắn là thuốc an thần mà Thái Khang để lưu lại ở Đại Diệu quốc, bắt đầu từ khi ca ca hắn gả đến Kim quốc, liền chú định bản thân cũng không còn cách trở về chiến trường nữa.

Càng đưa lên cao, chỉ biết bị Thánh Thượng nghi kỵ cùng chán nản. Ca ca đã lâu không gặp cũng đã gặp qua, hắn cũng không còn gì để lo lắng.

Trên chiến trường Đại Diệu quốc nam nhi tốt nhiều đêm không xuể, thiếu một mình hắn cũng không thiếu, hắn nên an trí mình ở nơi có thể thể hiện giá trị của hắn nhất, đó liền là bên người hoàng thượng.

Có chút hâm mộ nhìn Hứa Từ, Công Tôn Ngự cười nói: “Ta một đường cũng mệt mỏi, lúc trước không chào mà đi, Thánh Thượng nhất định long nhan không vui, còn hi vọng mấy vị nhất định phải nói tốt vài câu nhiều nhiều cho ta.”

Mấy vị ngôn quan lần lượt tỏ vẻ làm hết sức.

Hứa Từ biết tâm tư Công Tôn Ngự, cũng không giữ lại hần nữa, mà là nói với mấy vị ngôn quan: “Chúng ta lần này đi có hai mục đích, một là vì thuyết phục Nữ Đế, hai là vì giúp thái tử một tay. Nếu Nữ Đế đã đáp ứng xuất binh, chúng ta đây liền tính tiếp tục khởi hành, đi phía tiền tuyến, lần này liền không cùng Việt vương và các vị đại nhân đồng hành.”

Mấy vị đại nhân là tâm phúc của Thái Khang đế, tự nhiên cũng biết Hứa Từ cùng thái tử điện hạ chủ tớ tình thâm, cậu nếu nói thế, mấy người bọn họ cũng không nói gì nữa.

Hai hàng người chấp tay tạm biệt nhau, liền phân biệt đi tới mục đích của mình.

Mồng bảy tháng hai năm xuân thứ bảy năm Thái Khang thứ hai mươi lăm, Nguyệt quốc lợi dụng sáng tạo ra thần cơ đại pháo nghiền áp quân Đại Diệu.

Thần cơ đại pháo vô cùng uy lực, đến chỗ nào thì tất cả thi hoành khắp nơi.

Hai trăm vạn tướng sĩ của Đại Diệu quốc bị quân Nguyệt quốc đánh cho liên tiếp bại lui, mất thấy liền phải mất đi đất Tây Quan.

Vào lúc sinh tử tồn vong này, hoàng hậu Kim quốc, đám người đại tướng quân suất lĩnh trăm vạn đại quân đuổi thẳng đến, lấy thế sấm sét gia nhập chiến cuộc. Cử động này làm Nguyệt quốc bất ngờ, dưới ngoài ý liệu thế nhưng bị Đại Diệu quốc cùng Kim quốc hợp lực áp chế, bại trận.

Đại tướng Nguyệt quốc thấy chiến đấu đã không còn ưu thế, liền dẫn đầu các tướng sĩ lui lại trước, mới quyết định.

Trong doanh trường chủ soái quân Đại Diệu, Lý Hạo Sâm cả người máu tươi, khuôn mặt anh tuấn hoàn mỹ bởi vì giữa mi mắt nhiễm sát khí hung thần mà phảng phất như là ác quỷ trong Địa Ngục, thân thể thẳng đứng cường kiện càng to lớn, cả người lộ ra khí thế khí phách sắc bén.

Hắn không dám tin nhìn người đứng ở trước mắt, thật cẩn thận vươn tay, phảng phất như đối phương là mộng đẹp như bọt biển, nhẹ nhàng chạm liền sẽ vỡ tan biến mất. Tay thò đến một nửa, hắn đột nhiên phản ứng được trên người mình bây giờ dính đầy máu bắn, trên tay càng là một mảnh bùn lầy, lúc này mới chịu đựng dừng lại.

Hứa Từ lại mỉm cười, vui vẻ đánh tới phía trước ôm chặt thái tử điện hạ, một chút cũng không có ý ghét bỏ, “Thái tử điện hạ, người có phải nhớ chết ta!”

Thấy Tiểu Từ cũng không bài xích mình, nam nhân đầy mặt sát ý vừa rồi nhất thời hóa thành một bùn bãi xuân, trên mặt như hóa tuyết lộ ra nụ cười như mộc xuân phong.

Hắn dùng tay dính máu bắn nâng lên mặt Hứa Từ, khẽ cau mày nói: “Không nghe lời, sao liền chạy đến tiền tuyến?”

Trong mắt Hứa Từ huỳnh quang lóng lánh, như có hơi nước mông lung ở trên, “Hữu nhất mỹ nhân hề, kiến chi bất vong. Nhất nhật bất kiến hề, tư chi thành cuồng (*). Thái tử điện hạ, ta nhớ người nhớ đến ăn ngủ khó yên, nếu không tới tìm người, ta liền bị nhớ nhung của mình ngâm chết.”

(*) Có được mỹ nhân, gặp liền không quên. Một ngày không gặp, nhớ mong thành cuồng.

Lý Hạo Sâm trong lòng sục sôi, cả người run rẩy.

Hắn một tay lại lần nữa ôm Hứa Từ vào trong lòng, cảm nhận được thân thể ấm áp căng chặt mềm mại đến từ đối phương, “Ta cũng nhớ người nhớ đến sắp phát cuồng, bảo bối.”

Trời biết hai tháng tới nay, mỗi khi đêm khuya đi vào giấc ngủ, hần lần nào cũng nhớ Tiểu Từ đi vào giấc ngủ.

Hai người yêu nhau vô cùng sâu, chia lìa vền vẹn hai tháng, lại phảng phất lâu như đã chia lìa nửa đời người.

Bây giờ hai người ôm nhau, liền như gương vỡ, một lần nữa dính lại với nhau, lấp kín hư không trong linh hồn, triệt để hoàn mỹ.

Cũng không biết là ai khởi đầu trước, bọn họ cũng mặc kệ vết bẩn trên mặt đối phương hay là máu bắn trên người đối phương, liền hôn môi muốn ngừng mà không được.

Đầu lưỡi quấy, dạo trong miệng đối phương, động tác hữu lực, liều mạng như vậy.

Hai người phảng phất muốn dùng nụ hôn không đối truyền đạt tất cả tình yêu không thể kể này cho đối phương, ngay cả thở dốc nhàn rỗi cũng không có.

Cho đến Hứa Từ suýt nữa bị đè nén chết, Lý Hạo Sâm lúc này mới lưu luyến không tha buông ra cậu, đỏ khòc đỏ cười nói: “Ngốc, không biết hít thở hay sao?”

Hứa Từ bị hôn đến mức hai má ửng đỏ, môi sưng đỏ, đang từng ngệm từng ngệm hô hấp không khí.

Cậu nghiêng mắt liếc Lý Hạo Sâm một cái, tức giận nói: “Thái tử điện hạ có thể tốt đến đâu chứ? Người chỉ là có thể nhịn hơn ta thôi, người có hít thở?”

Lý Hạo Sâm bị hỏi mông muội, hắn còn thật sự như lời Hứa Từ nói, cũng không thở tới.

Hắn nhún nhún vai, “Dù sao kết quả đều giống nhau.”

Hai người trừng nhau một lát, đều cười ha ha.

Tây Quan vô cùng rét lạnh, trong trường không có lò sưởi, nhưng không khí rét lạnh này lại bị tình yêu của hai người xua tan, tràn ngập ấm áp.

Cười đủ, Hứa Từ lúc này mới nghĩ đến thái tử điện hạ vẫn đầy người máu bắn. Vừa rồi thái tử điện hạ ôm lấy mặt mình, đoán trên mặt mình cũng thành tiểu mã hổ, không khỏi buồn cười, “Thái tử điện hạ, chúng ta có phải nên tắm rửa hay không? Mặt ta có phải dơ hay không? Người có phải đang đắc ý hay không?”

Lý Hạo Sâm sững nịch lại sờ sờ mặt Hứa Từ, “Như vậy nhìn tuy là khả ái, nhưng cũng có chút bẩn, nên rửa sạch. Chờ, ta đi bảo bọn họ nấu bồn nước ấm cho người.”

Biết Hứa Từ xưa nay sợ lạnh, cũng không phải nói cậu được nuông chiều từ bé. Hứa Từ không có võ công, tuổi lại nhỏ, không thể giống man hán tử như họ bình thường tùy ý. Nếu thật sự là phong hàn, liền là bệnh nặng.

Nhưng mặc dù là nuông chiều từ bé, đó cũng là Lý Hạo Sâm hân vui về chiều cậu, sủng cậu.

Lý Hạo Sâm đi ra không bao lâu liền lập tức quay lại, nói đã dặn nhà bếp nấu nước rồi.

Hứa Từ thấy Lý Hạo Sâm muốn tự mình bỏ đi chiến giáp, vội vàng đi lên trước hỗ trợ.

Chiến giáp này chính là dùng sắt kim giáp đặc biệt của Kim quốc khóa chế, không chỉ mềm dẻo cứng rắn, hơn nữa cũng không cồng kềnh.

Cẩn thận đặt chiến giáp qua một bên treo lên giá, Hứa Từ lại bắt đầu giúp Lý Hạo Sâm cởi chiến bào bên trong.

Nhìn Hứa Từ trước người vì mình bận trước bận sau, ánh mắt Lý Hạo Sâm đều cong lại, “Tiểu Từ, bộ dáng như vậy của người đặc biệt giống như một cô vợ nhỏ, vừa hiền lành lại động lòng người, khiến ta có chút muốn ngừng mà không được.”

Hứa Từ hừ một tiếng, đang muốn nói chuyện, thì có một tiếng thông truyền ở bên ngoài, thì ra là đã nấu xong nước ấm đưa tới.

Lý Hạo Sâm đáp nhẹ một tiếng, bốn binh lính huấn luyện có tổ chức nâng một thùng gỗ lớn vào sau đó nhanh chóng rời khỏi.

Nhìn thùng tắm còn tỏa hơi nóng, Hứa Từ cởi bộ áo lót cuối cùng của Lý Hạo Sâm nhếch môi cười cười, “Thùng tắm lớn như vậy, chúng ta cùng nhau đi?”

Cơ thể Lý Hạo Sâm là màu đồng cổ khỏe mạnh, tám khối cơ bụng trước ngực cân xứng hữu lực lại không cầu trát.

Làn da căng chặt bao cơ nhục ở trong thân thể, bày biện ra một thân thể hoàn mỹ gợi cảm. Hứa Từ nhìn thân thể Lý Hạo Sâm, thể nhưng liền cảm thấy cả người nóng lên.

Cậu mê luyến sờ sờ bụng Lý Hạo Sâm, cảm thán nói: “Thái tử điện hạ, thân thể người thật đẹp.”

Lý Hạo Sâm bị Hứa Từ nhiều lần khiêu khích như vậy, không thể kiềm được. Hắn rên một tiếng, hung tợn nói: “Đây là người tự tìm, vốn định chờ thêm mấy ngày lại cùng người thân thiết, không nghĩ tới người lại nhiều lần trêu chọc ta!”

Vừa dứt lời, hắn kéo đai lưng Hứa Từ xuống, chỉ qua loa kéo áo khoác cậu xuống. Làm xong, hắn một khắc cũng không thể đợi liền ôm lấy Hứa Từ còn mặc áo lót bước vào trong thùng gỗ.

Hồi lâu, chờ nước thùng tắm sắp lạnh, Lý Hạo Sâm mới dừng lại động tác, Hứa Từ đã hôn mê bất tỉnh.

Trong mắt Lý Hạo Sâm tràn ngập tình yêu thương tiếc, cúi đầu thân mật mê luyến hôn sợi tóc cùng hai má người yêu, nói nhỏ: “Cám ơn người, Tiểu Từ. Ta biết người là vì giúp ta xua đuổi sát khí mới cố ý trêu chọc ta, vất vả người.”

Đã nhiều ngày sát khí càng ngày càng nặng, ẩn ẩn không thể áp chế, cứ thế mãi, khó bảo toàn hôm nào mắt hắn đỏ lên, liền phân không rõ địch ta, tùy ý giết người.

Tiểu Từ vừa rồi khi bắt đầu liền cố ý trêu chọc hắn, nhất định là thấy được giữa mi hắn cách một ngày càng tăng thêm sát khí, lúc này mới cố ý làm như vậy, giúp mình giảm bớt.

Hắn cẩn thận ôm Tiểu Từ đã ngất xỉu ra khỏi thùng tắm, dùng khăn lau khô thân thể hai người, vì Tiểu Từ thay tiết khó áo lót sạch sẽ, nhẹ nhàng đặt cậu vào trong chăn.

Trong trường tràn ngập hương vị thân thiết qua đi, Lý Hạo Sâm cũng không cho người lập tức tiến vào dọn dẹp thùng tắm, mà là phủ thêm xiêm y đứng dậy mở ra màn cửa sổ bên cạnh để bay mùi.

Màn cửa chủ soái bình thường đều là rời xa các tướng sĩ, Lý Hạo Sâm trong quân doanh cũng không ngoại lệ.

Chung quanh đều không có màn khác, binh lính canh giữ ngoài cửa cũng sớm bị Lý Hạo Sâm sai đi, dự tính hương vị này hai ba canh giờ liền tiêu tán sạch sẽ, đến lúc đó lại tìm người vào là được.

Làm xong, Lý Hạo Sâm lúc này mới mặc quần áo, phủ thêm áo choàng lông cáo đi đến trước bàn nhàn mi nghiên cứu trận pháp. Đăng bởi: admin

77. Chương 77

91: Cái chết của Tử Đình

Người Kim quốc gia nhập gia tăng tỷ lệ thắng của Đại Diệu nhiều hơn, mà sau khi quân Kim quốc gia nhập không lâu, quân Tuyết quốc, quân Già Lâu, quân Tị Bì, quân Man mười mấy quân đội của quốc gia lớn nhỏ nhỏ chung quanh, hơn mười bộ lạc cơ hồ cùng thời gian đuổi tới tiền tuyến.

Dòng chảy tuy nhỏ, hội tụ thành sông.

Mấy sức mạnh chấm chấm đốm đốm đó, tụ tập lại, cứ nhiên hơn một trăm năm mươi vạn người.

Mà Nguyệt quốc tuy có vũ khí mạnh mẽ, nhưng binh lính chỉ có một trăm năm mươi vạn. Tính lại, Đại Diệu quốc giờ ước chừng cũng có bốn trăm năm mươi vạn con sư tử đực!

Quân Nguyệt quốc mấy ngày trước đây còn kiêu ngạo đến coi trời bằng vung, bây giờ dĩ nhiên thành cái đích cho mọi người chỉ trích, mỗi người đều muốn chém giết!

Trong nước Nguyệt quốc, tân đế Vũ Văn Thiên Thành siết mật hàm trong tay, trên mặt xanh đỏ giao nhau.

Mấy dân thường đó, ngu dốt mất linh! Cứ nhiên liên hợp để phản hắn? Chiều hướng thiên hạ, chia lâu tất hợp hợp lâu tất chia, chẳng lẽ mấy người ngu xuẩn đó không biết chỉ có thống nhất mới có chế độ càng kiện toàn, thiên hạ mới phát triển càng tốt hơn sao? Ngoan ngoãn đầu hàng không tốt sao, nhất định phải khiến trăm dòng ra đôn sát thủ.

Vũ Văn Thiên Thành liếm mắt, nghĩ nghĩ, hỏi người hầu bên người: “Xác định nữ nhân kia chính là mẫu thân của quốc sư?”

Người hầu khúm núm, nhanh chóng quỳ xuống đất trả lời: “Khởi bẩm bệ hạ, nữ tử kia thật là mẫu thân của quốc sư — Lâm thị, nàng là đến tìm nơi nương tựa quốc sư đại nhân, hiện tại đang la hét muốn gặp mặt quốc sư.”

Vũ Văn Thiên Thành lại hỏi: “Vết thương của quốc sư đại nhân thế nào?”

Người hầu đáp: “Khởi bẩm bệ hạ, mắt phải của quốc sư đại nhân đã nổi mủ, mắt trái còn chưa lây nhiễm. Nàng hôm qua bận rộn cả ngày, buổi tối té xỉu. Xuất phát từ an toàn của thân thể để suy xét, thái y dặn quốc sư đại nhân nghỉ ngơi một ngày.”

Vũ Văn Thiên Thành nhăn mi, “Không, không thể để nàng nghỉ ngơi. Cho một ít Thiên Khôi quả vào trong thuốc của nàng, lại đốt chút Thiên Khôi hương, ắt phải để nàng tinh thần tỉnh táo, đứng lên tiếp tục nghiên cứu cho ta.”

Ngày đó hắn ôm tâm tư may mắn đi tìm kiếm Hứa Tử Dĩnh, lại không nghĩ rằng thế nhưng thực sự có người này. Chỉ là không may khi hắn đang muốn mang Hứa Tử Dĩnh rời đi, trong bóng tối đột nhiên phóng ra ám khí hướng về phía Hứa Tử Dĩnh.

Mấy ám khí kia đều bồi độc, thủ hạ của hắn dùng hết toàn lực ngăn cản, vẫn khiến Hứa Tử Dĩnh bị thương, nhưng lại bị thương đến vị trí vô cùng mấu chốt — mắt. Sau khi về nước Vũ Văn Thiên Thành mời danh y cứu trị, cũng chỉ là tạm thời ngăn chặn độc tính lan tràn trong mắt nàng. Ánh mắt này, sớm hay muộn cũng phải mù!

Hơn nữa theo độc tính lan tràn, không chỉ mắt nàng sẽ mù, các cơ quan cơ thể của nàng cũng sẽ dần dần suy kiệt, thẳng đến khi chết. Hứa Tử Dĩnh bây giờ chỉ có thể thấy đồ vật trong hai tháng, mà sống cũng chỉ có thể sống ba năm năm. Hắn nhất định phải vào lúc trước khi Hứa Tử Dĩnh mù ép khô chút sức mạnh cuối cùng của nàng, để nàng phun hết tất cả vũ khí.

Thiên Khôi hương có thể nâng cao tinh thần của con người đến trình độ cao nhất, trong khoảng thời gian ngắn làm người thần thanh khí爽, tinh lực tràn đầy, không còn ốm đau, hắn đã cho Hứa Tử Dĩnh dùng được mấy tháng. Nhưng mấy ngày gần đây thân thể của Hứa Tử Dĩnh đã thích ứng với Thiên Khôi hương, tác dụng của Thiên Khôi hương bắt đầu yếu bớt, đã không còn được hiệu tốt như ban đầu.

Người hầu trả lời: “Nhưng thái y nói, nếu tiếp tục sử dụng Thiên Khôi hương nữa, quốc sư đại nhân có thể sẽ tinh lực suy kiệt mà chết.”

“Tinh lực suy kiệt mà chết?” Vũ Văn Thiên Thành đi xuống bậc thang, dùng chân đạp ót người hầu nhún xuống mặt đất, “Vậy liền đi nói cho thái y, dùng thuốc bổ tốt nhất treo mạng của nàng cho trẫm, nhân sâm ngàn năm, Linh Chi, Tục Mệnh đan, mặc kệ là cái gì, đều cho nàng ăn, nghe rõ chưa!”

Người hầu bị dọa run cầm cập, “Vâng, nô tài tuân mệnh.”

“Về phần Lâm thị kia, trẫm nhớ rõ nàng là nữ nhi của Lâm Tiêu, trong thân thể cũng chảy máu Nguyệt quốc, vậy liền sai đi chỗ quốc sư hầu hạ. Bây giờ Lâm thị một thân một mình, quốc sư là cộng rơm cứu mạng duy nhất của Lâm thị, Lâm thị sẽ hầu hạ quốc sư thật tốt.”

Người hầu không dám từ chối, nhanh chóng trả lời: “Vâng, nô tài tuân mệnh.”

Phủ quốc sư Nguyệt quốc, Lâm thị lặng lẽ đẩy cửa vào phòng Hứa Tử Dĩnh.

Bốn góc trong phòng đều đốt hương liệu nồng đậm ngọt ngào, Lâm thị vừa vào liền bị mùi hương nồng đậm này xông vào thiếu chút nữa nôn ra. Hứa Tử Dĩnh đang nhắm mắt nằm trên giường, mắt phải bao vải thưa màu trắng.

Hứa Tử Dĩnh bây giờ sắc mặt hồng nhuận, nhưng cơ thể lại cực kỳ gầy yếu. Hai má hồng nhuận cùng thân hình gầy gò, thấy thế nào cũng không thích hợp.

Nghe được có tiếng bước chân, Hứa Tử Dĩnh chậm rãi ngẩng đầu, rõ ràng phát hiện là Lâm thị đã lâu không gặp. Nàng liếc Lâm thị một cái, cười nhạt: “Người là đến nương nhờ vào ta?”

Lâm thị khiêm tốn cười cười, đứng ở trước người Hứa Tử Dĩnh, đặt thuốc nâng trong tay lên bàn, nói: “Tử Dĩnh, ca ca ngươi Tử Nhai hắn chết, hôm nay chỉ còn lại có ngươi và ta có thể sống nương tựa lẫn nhau, ta

chỉ có thể nương nhờ vào người.”

Hứa Tử Dĩnh cười lạnh: “Ta bây giờ tự thân khó bảo, sao có thể bảo vệ được người.” Nàng là thiên tài hóa học từ hiện đại tới, kiến thức rộng rãi. Khôi hương hôm nay tựa như thuốc phiện, khiến nàng sau khi sử dụng sẽ thần thanh khí sảng, nhưng sẽ nghiện. Lúc mới dùng nàng chỉ cho rằng Vũ Văn Thiên Thành được thần y tương trợ, vết thương của mình mới sẽ tốt nhanh như vậy. Nhưng chờ khi phát hiện đó là thứ giống như thuốc phiện, thì cũng đã chậm.

Được hiệu quả đi nàng cực kỳ mỗi một suy yếu thì không nói, cảm giác đau đớn ở vết thương càng làm người không thể chịu đựng. Nhưng Vũ Văn Thiên Thành vẫn mỗi ngày sai người tăng liều thuốc cho mình, bây giờ nàng đã sinh ra ý lại vào Thiên Khôi hương, rốt cuộc không thể rời khỏi nó. Bởi vì Thiên Khôi hương, nàng không thể không bị Vũ Văn Thiên Thành khống chế, bị hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay, ngày ngày nghiên cứu thuốc nổ, Vũ Văn Thiên Thành đây là muốn ép khô nàng!

Vốn tưởng rằng tìm được che chở, lại không nghĩ rằng lại bị một con độc xà giam cầm!

Trong mắt Hứa Tử Dĩnh phóng xạ ra âm độc, Vũ Văn Thiên Thành, người cho rằng mọi chuyện đều sẽ như ý người sao? Ta chết, người cũng đừng hòng dễ chịu.

Nàng hôm qua đã ở trong địa cung lén đặt đặc chế, uy lực của nó này tương đương với năm tấn , bom một khi kích hoạt, toàn bộ hoàng cung Nguyệt quốc đều sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát! này cần thời gian ba ngày thiết lập lại một lần, mà phương pháp thiết lập lại chỉ có nàng biết. Nếu qua ba ngày không thiết lập lại, nó liền tiến vào thời gian đếm ngược năm phút, thời gian vừa qua, bom liền sẽ kích hoạt.

Mình ần nhẫn mấy tháng nay, liền là vì dùng cái này để làm lợi thế: “Người tránh ra, ta muốn gặp Vũ Văn Thiên Thành.” Có lợi thế này, Vũ Văn Thiên Thành, người còn dám làm càn với ta như thế sao?

Lâm thị thu góc áo, “Tử Dĩnh, ca ca người đã chết, người nghe được lời ta không?”

Hứa Tử Dĩnh dùng mắt trái còn tốt nhìn Lâm thị một cái, khinh thường nói: “Phải không, vậy thì thật đáng tiếc. Con người rồi cũng sẽ chết, người không cần quá mức thương tâm.” Năm đó nàng đổi khuê phòng thành phòng thí nghiệm, nếu không phải Hứa Tử Nhai đột nhiên xông vào, tâm huyết mình cố gắng nhiều năm cũng sẽ không thất bại trong gang tấc.

Hơn nữa qua lần đó, Hứa Tử Nhai còn phát hiện bí mật nàng là người xuyên không. Nếu việc này bị truyền ra, người cổ đại ngu muội sẽ coi nàng thành yêu quái tá thi hoàn hồn mà giết chết, vậy mình chẳng phải là mất nhiều hơn được?

Hơn nữa, Hứa Tử Nhai tên nhu nhược kia cư nhiên còn dám áp chế mình?

Hắn cư nhiên áp chế nàng, nếu nghiên cứu mấy thứ này nữa, liền báo chuyện nàng tá thi hoàn hồn cho Hứa Trường Tông biết, công bố toàn dân!

Hứa Tử Dĩnh không thể, liền tạm thời chịu thua ngủ đông lại. Cho đến đoạn thời gian trước kia khi Hứa Trường Tông bị bỏ tù, sau đó mình rời khỏi Hứa gia đi Miêu Cương mới tiếp tục nghiên cứu bom hóa học. Hứa Tử Nhai này còn sống tóm lại là một tai họa ngầm cùng tai vạ, vẫn nên chết thì tốt hơn. Cho nên nàng tìm Vũ Văn Thiên Thành, để hắn phái người thần không biết quỷ không hay giết chết Hứa Tử Nhai, giá họa cho giặc núi chặn đường.

Lâm thị nhìn nữ nhi thái độ lạnh lùng, thở dài một hơi, bưng thuốc qua: “Tử Dĩnh, ta dứt người uống thuốc đi.”

Hứa Tử Dĩnh nhìn Lâm thị, nữ nhân này ái mộ hư vinh, cả đời tranh cường háo thắng. Bây giờ mình là quốc sư Nguyệt quốc, ả lại bắt đầu liều mạng nương tựa lấy lòng mình, ha ha, nữ nhân đáng buồn.

Hứa Tử Dĩnh nói: “Được, người dứt ta đi.” Đốt hương đơn thuần đã không thể thỏa mãn nhu cầu của nàng đối với Thiên Khôi hương, độc nghiện của nàng phạm vào nhanh. Trong thuốc mỗi lần đều sẽ để vào Thiên Khôi quả, phải nhanh chút uống, bằng không mình lại bắt đầu phát tác độc nghiện, thống khổ vạn phần.

Lâm thị bưng thuốc, cẩn thận đến gần trước mặt Hứa Tử Dĩnh. Thuốc là vừa mới nấu xong, còn bốc một tầng hơi nóng trắng sữa. ả thật cẩn thận nói: “Nữ nhi, cẩn thận đừng nóng.” Khi nói chuyện, tay Lâm

thị bùng thuốc đột nhiên nghiêng, thuốc nóng kia thoáng chốc từ đỉnh đầu Hứa Tử Dĩnh chảy xuống, tưới thẳng lên mắt phải Hứa Tử Dĩnh.

Mắt phải của Hứa Tử Dĩnh đã nổi mủ, nước nóng tưới xuống, nàng nhất thời liền đau đớn hét lớn ra tiếng. Lâm thị thấy nàng muốn kêu thảm thiết, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, nhanh chóng đưa tay bịt miệng Hứa Tử Dĩnh. Ấy dùng tay không hung hăng ném võ chén, dùng góc cạnh sắc bén nhanh mà ác cắt đứt cổ họng Hứa Tử Dĩnh.

Hứa Tử Dĩnh nhắm mắt lại, cảm nhận chất lỏng ấm áp ở cổ từ trong cơ thể cuộn cuộn không ngừng chảy ra. Nàng thử vươn tay che miệng vết thương, nàng muốn la lớn. Nhưng cổ họng cùng dây thanh đều bị cắt đứt, nàng thể nhưng ngay cả tiếng cầu cứu cùng cũng kêu không ra.

Nàng tuyệt vọng đặt mình trong bóng tối, bên tai truyền đến thanh âm mơ hồ mông lung của Lâm thị: “Ta nuôi người nuôi mười mấy năm, nhưng cuối cùng chỉ nuôi ra một con ác ma. Khi ở Miêu Cương, người bỏ rơi ta. Sau khi ở Nguyệt quốc, người lại giết ca ca ruột của người. Hiện giờ, người còn chế tạo nhiều vũ khí như vậy! Người chưa giết người trong thiên hạ, người trong thiên hạ đã chết vì người! Trên tay người lấy dính nhiều máu tươi như vậy, liền ở trong mười tám tầng Địa Ngục hảo hảo chuộc tội đi!” Hứa Tử Dĩnh muốn giãy dụa, nhưng bởi vì do dùng Thiên Khôi quả lâu dài, nàng thể nhưng ngay cả một bà già cũng đẩy không ra, ánh mắt nàng tan rã, ý thức càng ngày càng mơ hồ, sức mạnh thân thể cũng chậm rãi trôi qua.

Lâm thị nhìn Hứa Tử Dĩnh vô lực buông xuống cánh tay, cười thầm một tiếng, trong mắt trào ra nhiệt lệ không dứt.

Tử Nhai, Tử Nhai, nương thân báo thù cho người! Là vì nương xin lỗi người a, vì nương đây liền đi cùng người. Lâm thị vừa khóc vừa cười, cầm lấy mảnh nhỏ từ chén nắm chặt trong tay, hung hăng cắt cổ mình.

92: Đại hôn của thái tử

Hứa Tử Dĩnh chết triệt để xoay chuyển vận mệnh chiến tranh của đại lục, Hứa Tử Dĩnh vừa chết, Vũ Văn Thiên Thành liền hoảng tay chân.

Hứa Tử Dĩnh khi chế tạo thuốc nổ đều nghiêm khắc điều khiển lưu trình chế tạo, không cho người ngoài tham gia. Nàng xây địa cung ở dưới đất hoàng cung, trước khi chế tạo thuốc nổ đều sẽ đưa một đám tội phạm tử hình hoặc là nô lệ vào, tất cả lưu trình đều là để nàng toàn quyền theo dõi. Mỗi lần chế tác xong một đám thuốc nổ, mấy công nhân đó trước khi chưa ra khỏi địa cung liền bị độc chết hết, cho nên cũng không có người biết được cùng phương pháp chế tạo.

Sau đó thuốc nổ cung cấp không đủ, phía trước có hơn bốn trăm vạn tướng sĩ cường thế tiếp cận, Vũ Văn Thiên Thành vô đầu dậm chân, chỉ hận ông trời mù mắt. Tuy là không cam lòng, hấn cuối cùng cũng vào tối ngày hôm sau mang theo mấy tâm phúc lặng lẽ từ địa cung trốn ra.

Lúc này không trốn, còn đợi đến khi nào. Chờ bọn Lý Hạo Sâm đánh vào hoàng cung Nguyệt quốc, kết cục của mình chỉ biết là thảm hại hơn.

Mà Vũ Văn Thiên Thành vừa rời khỏi không lâu, mà Hứa Tử Dĩnh lén bố trí để tính áp chế Vũ Văn Thiên Thành lại chưa kịp nói cho Vũ Văn Thiên Thành liền bị kích hoạt.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, lực phá khổng lồ từ địa cung lan tràn lên trên, toàn bộ hoàng cung Nguyệt quốc nháy mắt liền bị san thành bình địa. Đây cũng chưa tính, vỏ trái đất bị sức mạnh này nổ tung, tạo thành động đất phạm vị không nhỏ trong Nguyệt quốc.

Hoàng cung Nguyệt quốc bị nổ tung, mọi người trong cung toàn bộ bị vùi lấp ở trong đất vàng. Tướng sĩ Nguyệt quốc ở tiền tuyến đã sớm tiến vào thời kỳ bủn rủn, bọn họ vốn chính là lấy ít chiến nhiều, đã sớm chịu đủ một ngày lại một ngày xuất binh. Vừa nghe tin cung điện Nguyệt quốc bị nổ tung, Vũ Văn hoàng đế mai táng trong động đất, tướng sĩ Nguyệt quốc liền yếu thế quy hàng trước.

Mồng năm tháng tư năm Thái Khang thứ hai mươi bảy, chiến tranh hai nước Nguyệt Diệu trải qua năm tháng rất cuộc chấm dứt.

Trong trận chiến tranh này, quốc gia toàn bộ đại lục thống nhất cùng đoàn kết chưa từng có, bọn họ đoàn kết đồng lòng chống lại ngoại địch. Càng ở trong chiến tranh hiệp trợ cho nhau, sinh ra tình nghĩa thâm

hậu, ngay cả Già Lâu quốc cùng Tuyết quốc xưa nay đối địch cũng tiêu tan tiền ngại, bắt đầu hữu hảo lui tới.

Trên đời này vốn không có kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có đồng bạn vĩnh viễn.

Người cầm quyền các nước thấy được chỗ tốt bù đắp cho nhau, lui tới buôn bán, sau khi về nước, càng dùng sức chủ trương ngoại giao cùng ngoại thương. Kim quốc cũng mở ra cánh cửa phong tỏa mấy trăm năm, tiếp nhận thương phẩm hàng hóa từ nước ngoài, tăng lớn lui tới với nước ngoài.

Đại Diệu quốc vừa mới nghỉ ngơi lấy lại sức lại lần nữa rơi vào khốn cảnh, Tây Quan một mảnh đất khô cằn, sau chiến tranh hai năm không còn một ngọn cỏ, mọi người không thể gieo trồng cây nông nghiệp. Nhưng may mắn là các nước mở ra buôn bán lui tới, không thể gieo trồng thu hoạch dân chúng Tây Quan liền bắt đầu làm sai dịch tiểu thương để duy trì sinh hoạt. Bọn họ lui tới với Nguyệt quốc, Kim quốc, Đại Diệu quốc, đem đặc sản ba nước mua đi bán lại cho nhau, bèn được duy trì, cũng kiếm được nhiều hơn gieo trồng đôi chút.

Mà Nguyệt quốc, bởi vì hoàng thất Nguyệt quốc toàn bộ hủy diệt, Nguyệt quốc không còn huyết thống hoàng thất thuần khiết. cường quyền của Vũ Văn Thiên Thành đã sớm khiến nhân dân Nguyệt quốc mất đi niềm tin với uy nghiêm hoàng thất. Sau khi hoàng thất Nguyệt quốc hủy diệt, khởi nghĩa vũ trang tự lập làm vương ở khắp nơi, Nguyệt quốc bởi vậy cũng bị phân chia thành từng mảnh từng mảnh khu vực, làm theo ý mình.

Mà chiều hướng thiên hạ, chia lâu tất hợp. Nguyệt quốc phân chia thành khu vực riêng bị các nước chư hầu chung quanh nhìn chằm chằm, Nguyệt quốc bởi vậy mà lại bắt đầu chiến tranh dài đến ba năm.

Trải qua ba năm, người cầm quyền các khu vực ở Nguyệt quốc rốt cuộc cũng hiểu được đạo lý “Một đôi dưa nhẹ nhàng bẻ gãy, mười đôi dưa bẻ gãy khó khăn”. Các khu vực lúc này bắt đầu liên hợp lại, chống lại kẻ xâm lược, càng dưới tình hình như vậy, bọn họ đề cử ra tuyển cử dân chủ đầu tiên để bầu ra người cầm quyền cao nhất của quốc gia.

Bởi vì không có hoàng thất, Nguyệt quốc thành quốc gia đầu tiên trên đại lục không dựa vào chế độ nhường ngôi mà là dựa vào chế độ tuyển cử để kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Đương nhiên đây đều là nói sau, chúng ta bây giờ phải xem là Đại Diệu quốc vừa mới chấm dứt chiến tranh.

Phí Viễn Chinh bản thân bị thương nặng, lại thêm tuổi già, chiến sự chấm dứt về nước không qua được một tháng liền cười hặc về Tây. Phí Viễn Chinh vừa chết, Thái Khang để một động tác nhẹ, bộ tộc Phí thị liền dễ dàng bị sụp đổ, lại kết quả khó thành, hổ phù của mấy chục vạn đại quân Tây Quan cũng theo Phí Viễn Chinh chết mà một lần nữa về trong tay Thái Khang đế.

Lý Hạo Thịnh không có vây cánh Phí thị làm hậu thuẫn, ở trên triều đường cũng trào không nổi sóng to gì, đành phải an an phận phận làm tứ hoàng tử, ngày sau còn có thể phong vùng lãnh thổ, làm một vương gia nhân tản.

Ba vị ngôn quan đi Kim quốc làm thuyết khách đều là tâm phúc của Thái Khang đế, bọn họ đem ngọn nguồn chuyện lúc ấy một chữ không sót tất cả đều nói cho Thái Khang đế. Thái Khang đế vốn tràn đầy lửa giận trong lòng sau khi nghe thì cười ha ha, nói thẳng anh hùng xuất thiếu niên. sau khi Hứa Từ về nước, Thái Khang đế chẳng những không trách phạt bọn họ, ngược lại là thưởng lớn.

Ông còn đề bạt Hứa Từ ra sức lớn nhất vượt cấp lên hai cấp, trực tiếp làm chính Tam phẩm Công bộ Thượng Thư, thành vị Tam phẩm đại tướng trẻ tuổi nhất, từ khi Đại Diệu quốc dựng nước đến nay.

Vốn mọi người còn muốn nhìn Hứa Từ xấu mặt, cậu tuy lập công lớn, nhưng dù sao mới mười bảy tuổi, quá mức nhỏ tuổi, kinh nghiệm không bằng, sao có thể quản lý tốt một Công bộ rất lớn.

Nhưng hành động của Hứa Từ sau đó lại thật sự làm mấy người chế giễu kia rất cảm, Hứa Từ không chỉ không bị Công bộ hồng bút chính đến thúc thủ vô sách, ngược lại là xử lý Công bộ gọn gàng ngăn nắp. Đây đâu là năng lực mà một thiếu niên mười bảy tuổi nên có, đây mẹ nó quả thực là thiên tài đi?!

Hứa Từ ở sau lưng lạnh lùng cười, ẩn sâu công cùng danh.

Tiểu gia tốt xấu cũng là người từng có kinh nghiệm làm thừa tướng mấy năm, ngay cả toàn bộ triều đình cũng quản lý qua, còn sẽ quản lý không tốt một Công bộ nho nhỏ? Các người cảm thấy tiểu gia làm không tốt, tiểu gia còn ngại nơi này quá nhỏ, thì triển không được quyền cước!

Tóm lại trong ánh mắt kinh ngạc lại tán thưởng của mọi người, Hứa Từ ngồi ổn vị trí chính tam phẩm Công bộ Thượng Thư này, lại không ai dám xen vào nửa câu.

Đại Diện quốc, thư phòng hoàng cung

Thái Khang để khuôn mặt đầy u sầu, bất đắc dĩ nhìn cao tăng một thân áo cà sa, hạc phát đồng nhan trước mắt: “Phổ Huệ đại sư, thật sự như thế mới có thể giải sát khí của ngô nhi?”

Phổ Huệ đại sư “A Di Đà Phật” một câu, hai tay tạo thành chữ thập nói: “Bản tăng mấy năm gần đây đêm nhìn tinh tượng, vẫn đang tìm kiếm phương pháp phá giải mệnh cách của thái tử điện hạ, rốt cuộc vào mấy ngày trước phát hiện bí pháp. Thiên sát cô tinh, Hồng Loan tinh động, Văn Khúc tướng hộ, trọn đời trường tồn. Thái tử điện hạ cần cưới Hứa Thượng Thư sao Văn Khúc, mới có thể hóa giải tất cả tai nạn.”

Thái Khang để hỏi: “Con của ta sinh con như thế nào đây?”

Phổ Huệ đại sư lắc đầu, thở dài: “Thái tử điện hạ chú định mệnh trung vô tử, vận mệnh của hãn vốn nên là cô độc mà chết, nhưng sao Văn Khúc dị động, suốt ngày bảo vệ thiên sát cô tinh. Trong u tối, lại cùng thiên sát cô tinh kết thành nhân duyên. Cho nên bệ hạ, ngài hãn nên để thái tử điện hạ cưới Hứa Thượng Thư làm thái tử phi, Hứa Thượng Thư là phúc tinh của thái tử điện hạ.”

Nghĩ đến muốn cưới Hứa Từ, Thái Khang để lại cau mày: “Hứa Từ hài tử này thiên tư thông minh, là một nhân tài hiếm có. Tiền đồ của hãn một mảnh sáng lạn, vốn có thể vinh quang đi tới vị trí thừa tướng, ta cũng là cố ý đề bạt hãn. Nhưng nếu để Sâm nhi cưới hãn, vậy tiền đồ của Hứa Từ chẳng phải đều hủy. Một trụ cột tốt như thế, lại phải bị nhốt trong hậu cung, rất đáng tiếc, vì nước vì hãn cũng đều không công bằng.”

Phổ Huệ đại sư ánh mắt lóe lên, khóe miệng rút rút nhỏ đến không thể thấy: “Bệ hạ, vì thái tử điện hạ, chỉ có thể ủy khuất Hứa Thượng Thư.” Bệ hạ, ngài thật sự nghĩ nhiều, ngài tứ hôn cho họ, họ vui vẻ còn không kịp, sao lại thấy ủy khuất.

Năm Thái Khang thứ hai mươi chín, Thái Khang để một tờ chiếu thư, ban cho thái tử Lý Hạo Sâm một việc hôn nhân, chính là Công bộ Thượng Thư Hứa Từ, toàn triều ồ lên.

Hứa Từ, cư nhiên là ngôi sao mới xuất hiện Hứa Từ!

Nam thái tử phi, cư nhiên là nam thái tử phi! Nếu thái tử điện hạ đăng cơ, vậy Hứa Từ không phải sẽ thành nam hậu đầu tiên trong lịch sử Đại Diện quốc?!

Nhưng thật đáng tiếc, Hứa Từ vốn có thể xưng bá triều đình, theo phát triển của cậu bây giờ, nên là người được chọn của thừa tướng tương lai. Cậu vốn có thể có địa vị cao cả, dưới một người trên vạn người, trụ cột quốc gia được vạn dân kính ngưỡng. Nhưng hôm nay bởi vì một tờ chiếu thư, lại phải phủ phục dưới thân nam thân, suốt ngày trà trộn trong hậu cung, cùng mấy phi tần làm bạn, ngấm lại liền đáng buồn.

Hợp thời, Hứa Từ sắc mặt như thường, không vui không buồn. Cậu cùng Lý Hạo Sâm đồng thời quỳ xuống đất, khấu tạ long ân: “Tạ bệ hạ tứ hôn.” Trời biết cậu dùng nhẫn nại bao nhiêu mới nhận được không cười lớn ra tiếng, thật là đập phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu, không đợi hai người họ ngã bái với Thái Khang để, Thái Khang để cư nhiên chủ động tứ hôn cho họ!

Thái Khang để cúi đầu nhìn biểu tình Hứa Từ, thấy mặt cậu không biểu tình, trong lòng rất là áy náy. Ông ho khan một tiếng, tiếp tục nói: “Mẫu thân của Hứa Từ Vương thị thích làm việc thiện, khoan dung rộng lượng, trầm rất vui mừng, đặc biệt phong làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân.”

Hứa Từ ánh mắt lóe lên một chút, lại làm một đại lễ, “Tạ Thánh Thượng ân điển!”

Chư vị quan viên cũng không hâm mộ mẫu thân Hứa Từ được ban thưởng, mẫu thân cậu không có công hiển kiệt xuất, tại sao có thể được thụ vinh này, chỉ là vì Thái Khang để áy náy thôi. Vương thị tuy là được sắc phong, trong lòng còn không biết khổ thành cái dạng gì, nhi tử duy nhất của mình thành mệnh bị áp, sau này còn phải đoạn tử tuyệt tôn, ngấm lại liền đáng thương.

Đa số quan viên đều âm thầm đưa ánh mắt đồng tình cho Hứa Từ, đáng thương vị kỳ tài ngút trời này, bộc lộ tài năng chỉ mới hai năm, liền bị Thái Khang để bẻ gãy cánh.

Trong phủ Thái công lại không đau khổ như chư vị đại thần tưởng tượng, ngược lại là vui mừng khôn xiết.

Vương thị vỗ tay Hứa Từ, cười nói: “Hai hài tử các ngươi, cũng là không dễ dàng. Ngày đó khi qua sinh nhật ngươi, thái tử điện hạ ngủ lại trong phòng ngươi. Ta ở bên ngoài nghe được thanh âm bên trong, liền biết chuyện của các ngươi. Nếu hai người các ngươi một nam một nữ thì tốt rồi, nhưng các ngươi đều là nam. Nếu trong hai người các ngươi thái tử điện hạ không có địa vị siêu nhiên như vậy thì tốt, nhưng hẳn chú định kế thừa ngôi vị hoàng đế, sinh con nối dõi. Ta lúc ấy ghen không nói, luôn sợ tạo thành phức tạp cho các ngươi. Mấy năm qua, không nghĩ tới bệ hạ chủ động thúc đẩy hôn sự của các ngươi, quả nhiên là thật đáng mừng!”

Hứa Từ nhìn lại Vương thị, ánh mắt lộ ra cảm kích: “Mẫu thân, là ta xin lỗi ngươi. Hài nhi cả đời này sợ là không thể cho ngài ôm được tôn tử.”

Vương thị lắc đầu: “Ta tuy có tiếc nuối, nhưng chuyện của thế gian, không hẳn đều có thể như ý. Ngươi không sinh tôn tử cho ta, còn có Tử Nhân đấy thôi. Ta thấy Tử Nhân đã nhiều ngày cùng Lạc Thiên Tuyết thân nhau, sợ là chuyện tốt gần.”

Nhớ tới đôi hoan hỉ oan gia này, Hứa Từ cười cười, “Cũng không biết bọn họ khi nào thì qua lại, thế nhưng gạt chúng ta.”

Ngày mười tám tháng ba năm Thái Khang thứ ba mươi, thái tử điện hạ Lý Hạo Sâm cưới nam thê Hứa Từ, khắp chốn mừng vui.

Vào đêm, thái tử điện hạ danh chính ngôn thuận vạch khăn voan đỏ của Hứa Từ, dưới khăn voan đỏ, Hứa Từ sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt nhuận ứ, chứa đầy tình yêu nhìn Lý Hạo Sâm.

Con người sâu thẳm của Lý Hạo Sâm sững nịch nhìn Hứa Từ, đêm nay Hứa Từ phá lệ xinh đẹp động lòng người, khiến hắn muốn ngừng mà không được.

Hắn bưng hai chung rượu đi lên trước, đưa cho Hứa Từ một cái, nhẹ giọng nói: “Ngày đó ta đại chiến rồi đi, từng hứa hẹn sẽ cho ngươi hôn lễ mà người khắp thiên hạ đều hâm mộ.”

Hứa Từ nhận ly rượu, trong mắt lộ quang óng ánh: “Đúng vậy, người làm được, thái tử điện hạ.”

Hai người nhìn nhau cười, cùng uống ly rượu hợp cẩn này.

Nhìn dung nhan tuấn vô trù của thái tử điện hạ, Hứa Từ nhớ tới hôm đó sau khi về nước, mình từng cùng Lý Hạo Sâm thương nghị qua làm sao để thăng tiến quan hệ của hai người cho người nhà. Lý Hạo Sâm nghĩ nghĩ, liền bảo mình an tâm đừng nóng.

Việc này qua không bao lâu, Phổ Huệ đại sư liền vào kinh diện thánh, sau đó liền có chuyện tứ hôn.

Hứa Từ nghĩ đến gì đó, đột nhiên si ngốc cười ra tiếng, cậu vào trong lòng thái tử điện hạ, nị thanh nói: “Thái tử điện hạ, người đến cùng nói gì với Phổ Huệ đại sư?”

Thái tử điện hạ điểm điểm cái mũi nhỏ đáng yêu của Hứa Từ, “Chỉ có người thông minh. Cũng không nói gì, chỉ là viết một lá thư, nói cho hắn người và ta thật lòng yêu nhau, nếu không được thành toàn, liền đại sát thiên hạ gì đó.”

Tượng tượng biểu tình trên mặt Phổ Huệ đại sư khi nhìn thấy lá mật hàm này, Hứa Từ cười ha ha, vắn vẹo trong lòng Lý Hạo Sâm: “Thái tử điện hạ, người thật xấu.”

Bóng đêm chính nồng, chính là thời gian tốt. Lý Hạo Sâm dùng nội công tiêu trừ ánh nến, nhẹ nhàng nằm lên thân thể Hứa Từ.

Đại Diệu quốc, Nam Quan, Dinh Châu

Năm Thái Khang thứ hai mươi tám, Phí Viễn Chính chết không bao lâu, tứ hoàng tử Lý Hạo Thịnh liền được phong làm Tuyên Hải vương, đất phong Dinh Châu.

Hôm nay, Lý Hạo Thịnh bận rộn xong chính vụ, sai người lui ra, mở địa lao chậm rãi đi vào.

Trong địa lao thật lớn chỉ giam giữ một người, người kia từng trong khoảng thời gian ngắn oai phong đại lực, nhấc lên một trận gió tanh mưa máu. Càng vì người kia, mà vận mệnh toàn bộ đại lực đều xảy ra biến hóa.

Trong mắt Lý Hạo Thịnh dấu diễm lãnh quang, dắt xiềng xích quấn quanh ở một bên, giật giật. Chỉ thấy theo xiềng xích, một người từ chỗ sâu tối om quỳ giống như con chó bò đến trước mặt Lý Hạo Thịnh. Người kia cúi đầu, phủ phục dưới chân Lý Hạo Thịnh, thấp giọng nói: “Chủ nhân, ngài đã tới.”

Lý Hạo Thịnh nhìn thấy Vũ Văn Thiên Thành không hề tôn nghiêm như vậy, trong lòng hưng phấn một trận.

Dùng chân đạp mông Vũ Văn Thiên Thành, Lý Hạo Thịnh cảm giác một luồng nhiệt dũng mãnh hướng tới phía dưới. Hắn ngồi ở nhuyễn tháp trước mặt Vũ Văn Thiên Thành, thanh âm lạnh lùng nói: “Hầu hạ ta.”

Vũ Văn Thiên Thành nghe vậy cả người run rẩy, tiếp đó nghiêng hạ thân về phía trước, chậm rãi cắn mở đai lưng của Lý Hạo Thịnh, cúi đầu ngậm cự đại của Lý Hạo Thịnh, chậm rãi thư giải dục vọng cho Lý Hạo Thịnh.

Lý Hạo Thịnh , hưởng thụ Vũ Văn Thiên Thành hầu hạ. Vũ Văn Thiên Thành, ngày đó ta đã từng thề, phải đem đau khổ mà người gia tăng trên người ta ngàn lần vạn lần trả lại cho người! Hiện tại, người liền hảo hảo trả nợ tất cả đi.

Editor: Chào mọi người, cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện đến dòng cuối cùng này. Bộ này tôi hoàn rất nhanh, chỉ hơn bốn tháng thôi nhưng cũng đã đủ. Trong lúc edit, tôi có vài lúc khó chịu với anh công, cũng mong mọi người thông cảm. Nóng quá ấy mà. Nhưng dù sao mỗi người đều có cái nhìn riêng, tôi cũng không nói nhiều làm gì.

Tiếp nữa, phần phiên ngoại tôi chưa edit, tôi sẽ cố gắng hoàn thành luôn phần phiên ngoại trong tuần này. Chỉ mong là mọi người còn nhớ cốt truyện của mấy chương đầu.

Sau cùng, tôi cũng xin thông báo một chuyện quan trọng. Tôi đã suy nghĩ rất lâu và đã quyết định: Đây sẽ là bộ cuối cùng mà tôi edit. Điều này cũng là một trong những lý do tôi muốn hoàn bộ này nhanh như vậy. Tôi chỉ nói thế thôi, và tôi sẽ nói rõ với mọi người về việc này sau. Suy cho cùng, cũng phải cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi nhiều đến thế!

Thân

03/04/2016 — 18/08/2016 Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hien-than-kho-lam>